
3 1761 08001675 1

Spionen
af den fornemme Verden.

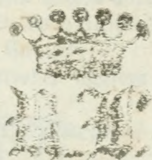
Af

M. de Saint-Georges.

Oversat fra Fransk

af

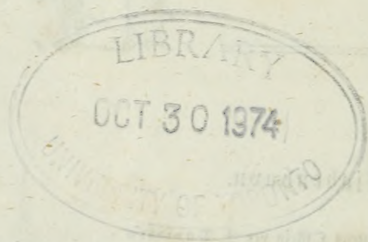
V. Herrmann.

Kjøbenhavn.

Trykt i Flyvepostens Officin ved J. Davidsen.

1853.

LIBRARY
OCT 30 1974
UNIVERSITY OF TORONTO

Første Capitel.

Sibyllen.

Kongeriget Neapel var for et Aar siden atter kommet under sin gamle Kongefamilies Septer.

Ferdinand den Første, eller om man heller vil Ferdinand den Fjerde, havde paany besteget sine Forfædres Trone.

Murats ridderlige Epopee, der sluttedes paa Pizzos Strandbred, den 13de October 1815, havde forøget de politiske Repressaliers blodige Historie med et stummelt Capitel!

Det var dengang Restaurationernes Periode, ligesom det nu er Revolutionernes.

Om Nationerne have vundet ved Byttet, driste vi os ikke til at afgjøre.

Ludvig den Attende regjerede i Frankrig.

De forjagne Konger bemægtigede sig atter paa alle Hjørner og Kanter de Kroner, der endnu vare lunkne af de plebejiske Pander, som havde baaret dem!

Hele Europa havde reist sig mod den Kæmpe, som ved et Pust bortveirede de gamle, af Gud indsatte Monarker forat sætte sine Brødre og Generaler i Stedet!... og Kæmpen var bukket under for Mængden!

Efterat de keiserlige Ørne havde holdt Spanien, Italien,

Holland, Preussen og flere Kongeriger i deres mægtige Kløer, havde de styret deres Flugt til Landflygtighedens Land og slaaet ned paa den golde Klippe, hvor de Allierede, liig ubarmhjertige Gribbe, martrede en ny Prometheus, den Berømteste blandt den nyere Tids Beseirede.

Europa indaandede i lange Drag en Freds- og Roligheds-luft, som dens gamle, hivende Lunger vare blevne afvante med i femten Krigsaar.

Carnevalet i 1816 bebudede sig for Neapel under de meest straalende Farver.

Adelen i begge Sicilierne beredte sig paa at tilbringe den i Fryd og Gammen, i deres Glæde over en Restauration, som gjengav dem deres Titler og Forrettigheder.

Hvad det neapolitanske Folk angik, det meest letsindige Folk paa Guds grønne Jord, saa belavede det sig paa at hilse de forklædte Excellencers Vogne med Hurraraab og Jubelskrig paa Veien gjennem Toledo- og Chiaiagaden, akkurat ligesom det havde hilst de kongelige Parader, hvormed Murat, hiin theatralske Konge, forlystede sine Undersaatters Trægheb og Nysgjerrighed.

Den 20de Januar 1816 havde Neapel ligefra Morgenstunden plantet Overgivenhedens Banner. Muntre Fanfarer klang fra Monte-Calvario til Porto-Pendino.

En dobbelt Række Kjøretøier rullede langsomt gjennem Toledogaden, og Masserne, hvormed bemældte Vogne vare opfyldte, udøverlede en Hagl af Sukkergodt, Oranger og Blomster med Tilskuerne paa Altanerne.

Disse pudseerlige Kampe finde ligeledes Sted paa Corso'en i Rom, med den Forskjel, at Romernes Kasteskyts er af Gibs! ... Neapolitanerne lægge mere Siirlighed og bedre Smag for Dagen.

Men alt dette var kun Præludiet eller rettere Prologen til den egenlige Fest, som beskjæftigede hele Staden! ...

Et pragtfuldt Bal, et Massebal, skulde samme Aften finde Sted paa Theatret San Carlo! ...

I San Carlo, som tilligemed la Fenice i Venedig, Argentina i Rom og la Scala i Mailand danner det beundringsværdige

Fiirkløver af de første, de pragtfuldeste og de største Theatre i Verden! ...

Et Maskebal! ... Et Bal oplyst a giorno, hvor Kongen og Hoffet havde lovet at komme!!!

Hvilken Kappelyst maatte det ikke vække i Datidens overspændte Hjerner!

Alt hvad der fandtes i Neapel af rige Adelsmænd og Modedamer af Velten lovede at gjøre hinanden Rangen stridig i Pragt paa den glimrende Nat!

Endelig kom den, denne Nat, der saa længselsfuldt ventedes af Elskerne, Coquetterne og den pyntelige Skare, som faa Timer iforveien lode Staden gjenlyde af deres Glædesskrig! ...

Alle styrtede derhen og forsvandt i San-Carlos uhyre Bug ... Neapel blev atter taus og mørk; det uhyre Legemes Sjæl syntes at have forladt det forat oplive den Hærskare af Narre, som bevægede sig paa Theatret.

Vi paatage os ikke at beskrive de forskjellige Episoder af dette Saturnalium ... i Grunden ligner det ene Maskebal det andet paa hele Jordens Kreds.

Faa piquante Intriguer.

De originale Eventyr ere fortærskede.

En Masse Trivialiteter.

Overraskelser, som man veed iforveien, Hverdagsdramaer, hvis Helte troe sig forudkaarede af Skjæbnen! ...

Nogle skumle Masker, der med feberagtigt Hastværk bevæge sig mellem den støiende Mængde.

Bag disse Masker flammende Øine, som betragte hver Domino, der kommer dem i Nærheden, med skinsyge og forbittrede Blikke!

Afskyelige Masker! Sande Glædesforstyrrere! Paa Jagt efter utroe Skjønheder, der ere bedre skjulte og forsvarede af deres uforkrænkelige Silkehætter, end Middelalderens Krigsmænd vare af deres Hjelme og Jernvisirer.

Klokken slog tolv paa Neapels to og tredive Hovedkirker, da man saae fire Polichineller træde ind i San Carlos Sal, holdende hverandre under Armen og ligesom sammenknyttede

med usynlige Lænker; thi intet Stød af den frem- og tilbage-strømmende Mængde formaaede at adskille dem.

Den neapolitanske Polichinel har Intet tilfælleds med sin Collega i Frankrig.

Det er et Slags Bondemand med hvide Lærredsbeenklæder, spids graa Filtehat og Ansigtet halvt skjult af en sort Maske eller imellemstunder af en kæmpemæssig Næse ...

Men Næsen er det Fine ved Dragten.

Vore fire Pulcineller bare Masker.

De Ubekjendte gjorde paa eengang samme Gebærder, talte samme neapolitanske Mundart, gik frem og tilbage, satte og reiste sig med en Samdrægtighed, ligesom de havde een og samme Sjæl til fire Legemer, eller rettere kun eet Legeme og een Sjæl! ...

En saa besynderlig Indtrædelse kunde ikke undlade at vække den almindelige Opmærksomhed, og snart dannede en stor Kreds sig rundtomkring dem.

De Ubekjendte havde formodenligt netop til Hensigt at frembringe den Virkning, de gjorde; thi langtfra at unddrage sig Kredsen, stillede de sig midt i den og begyndte, bestandigt holdende hverandre under Armen, at tiltale de Omkringstaaende, ubarmhjertigt at nævne dem ved Navn og indvie den skandale-lystne Mængde i allehaande Biomstændigheder med Hensyn til de Paagjældendes Huusliv eller Sæder, men alt i en saa pudseer-lig og naiv Tone, at selv de værst Mishandlede ikke kunde bare sig forat lee af de hvasse Pile, der afskjødes paa dem.

De Ubekjendte spillede imidlertid et farligt Spil; thi de toge hverken Hensyn til Rang eller Herkomst, og de Fornemste skaantes ingenlunde meest ... Men en Iagttager vilde ogsaa have bemærket, at enhver af de fire Pulcineller havde høire Haand skjult under Folderne af deres Dragt.

Maaskee var det forat dæmpe deres Hjertebanken.

Maaskee ogsaa forat kjærtegne Grebet paa de lange nea-politanske Dolke, som i mislige Øieblikke aldrig forlade deres Herrer.

Dramaet befandt sig paa dette Standpunkt, da en ny Begivenhed indtraf og forøgede Tilskuernes Interesse.

Et Fruentimmer, hvis Figur aldeles skjultes af Sibylle-

dragten, og af hvis Ansigt man ikke saae mindste Glimt bag den afskyelige Maske, banede sig Vei gjennem Skaren og stod pludseligt foran de fire Ubekjendte ...

„Signorer Pulcineller," — sagde hun til dem — „siden I vide saameget om Andre, saa kunde det maaskee glæde Eder at faae lidt at vide om Eder selv ... og den Uleilighed skal jeg med Fornøielse paatage mig!"

„Ja," — sagde Pulcinellen Nr. 1 — „Sibyllen fra Cumæ er idetmindste gammel nok til at kjende Fortiden! ..."

„Ondskabsfuld nok" — sagde Nr. 2 — „til at opdigte Nutiden!"

„Her nok," — sagde Nr. 3 — „til at forudsige Fremtiden! ..."

„Men ikke fræk nok til at omtale, hvad der angaaer os," — sagde Nr. 4 — „thi ved Slangen Python! ved det første Orakel, der ikke behager os, skulle fire kraftige Arme føre Megæren tilbage til Plutos Rige, hvor hun smukt burde være blevet!"

„Ved Hekuba!" — udbrød Sibyllen — „see mig til de fire frække Tølpere, som mene, at de alene her have Lov til at kigge under Maskerne og læse i vore Hjerter. Husk vel paa, mine Herrer Spottere, at hver har sin Tour i denne Verden ... især i den maskerede! ... Jeg har netop forladt min Grotte i Cumæ forat tage Hævn over Eder for Eders Spydigheder mod disse Godtfolk, og vi skulle nu see, om een Qvindetunge ikke kan hamle op med fire Mandfolketunger ... selv om det saa er fire Pulcinelletunger!"

„Det er rigtigt!" — skreg Mængden — „Hvermand sin Tour! ... Tal frit, Sibylle! Bryd Dig om Ingenting, vi skulle nok beskytte Dig! ... Skjær løs paa Pulcinellerne! ... Det er kun Gjengjæld!"

Under disse Udraab fra alle Hjørner af Salen trak Kredsen sig tættere sammen om de Ubekjendte; og man saae af deres blege Læber, som Masken lod fri, at de befandt sig i heftig Sindsbevægelse.

„For det Første" — vedblev Sibyllen — „skal jeg sige Eder disse hemmelighedsfulde Personers Navne ..."

„Siig frem! siig frem!" — skreg Massen.

„Skal jeg dernæst fortælle Eder lidt om deres Privatliv, deres hemmelige Planer, deres Dyder og Laster?"

„Javist! ja!..." — brølede Tilhørerne — „især Lasterne!... det er det Morsomste!"

„Velan!" — sagde Sibyllen — „den Høieste af disse fire Ubekjendte, først i Henseende til Figur... dernæst ogsaa i Rang, hedder..."

I samme Øieblik og ligesom drevne af en Fjeder slyngede de fire Pulcinellers Arme sig sammen og dannede en Ring, hvori den stakkels Sibylle forsvandt, ligesom Faaret forsvinder i Boaslangens Bugter!.. .

Men det maskerede Publikum i San-Carlo vilde ikke gaae glip af sin Hævn! ...

Det vilde have, at man skulde pidske dem med Skorpioner, som havde pidsket Andre med Slanger ... Det var Retfærdighed, og Massernes Retfærdighed er altid frygtelig!...

Neppe havde Mængden fattet Pulcinellernes Hensigt, neppe anede den, at den vilde gaae Glip af sit Skuespil, og at man søgte at rane dens Hovedactrice, førend et almindeligt Hurlumhei opstod, en Lavine af Masker væltede sig løs paa de Ubekjendte, søgte at adskille deres uadskillelige Arme og at omstyrte de fire menneskelige Mure, i hvis Midte Heren forgjæves vred sig...

Pludseligt lod en ny Tummel, en Tummel af en mere fredelig Beskaffenhed, sig høre ved Hovedindgangen til Theatret...

De magiske Ord ... Il Re! gjenløde under San-Carlos Buer, gjentagne af flere tusinde Stemmer paa eengang, og Indtrykket af disse to Ord var saa mægtigt, at de fire Ubekjendte inden et Par Secunder vare befriede fra deres Modstandere.

Vandfloden, som truede med at opsluge dem, vendte hurtigt tilbage til sin Kilde.

Menneskeoceanet, som saamange forskjellige Lidenskaber havde bragt i Oprør, blev i et Øieblik roligt og stille... og to Ord havde været nok til at bevirke dette Under... Il Re!

Thi Kongen af begge Sicilierne, Ferdinand den Fjerde, var virkeligt traadt ind i sin Loge, omgivet af sit Hof, straa=

lende af Juveler, smykket med alt det fyrstelige Tant, der, man sige hvad man vil, ikke bidrager Lidet til Nationernes Agtelse for deres Konger!...

Den pludselige Diversion, som Monarkens Ankomst foraarsagede, gav Striden mellem Maskerne og Pulcinellerne et heel andet Udseende; Seiren tilfaldt uden Sværdslag Sidstnævnte og overleverede dem den dumdristige Sibylle, som lod til at være mere forundret end forskrækket over sine Forsvareres pludselige Forsvinden.

De fire Pulcineller benyttede sig af denne Omstændighed til at indsnevre den levende Ring, hvori de holdt deres Fjende indespærret; derpaa hævede de hende op i deres Arme, forlode Balsalen og naaede en af de Udgange, hvor Trængslen var mindre stærk. Faa Dieblikke efter rullede Sibyllen hurtigt henad Veien til Castel-la-Mare i fortræffelig Berlinervogn, hvori hendes Ransmænd havde plad seret hende.

Til Forklaring af den dumdristige Bortførelse tjener, at Heltinden godvilligt syntes at finde sig i den, at ikke et Skrig undslap hendes Læber, ikke en Gebærde tydede henpaa Modstand.

Maaskee havde vore dumdristige Pulcineller i modsat Tilfælde grebet til voldsomme Midler... men selv om det havde været en tilbedt Elskerinde, der flygtede fra en skinsyg Formynders Huus, kunde hun ikke villigere have føiet sig i Bortførelsen, end den gamle Her gjorde!...

Efter en Times Kjørsel holdt Vognen foran en Trægruppe, der var saa tæt og skummel, at det næstendeels var umuligt at opdage en Laage bagved den.

VedLaagen stod de fire Ubekjendte.

To af dem hjalp med megen Høflighed Heren udaf Berlinervognen og førte hende ind i en Gaard, som var belagt med Marmorfliser. Derpaa stege de opad Trinene paa en Ydertrappe, skrede gjennem en sirlig Forsal, der oplystes af Fakler i Broncecandelabre, og traadte tilsidst ind i en Sal, hvis Udseende kunde bringe Folk til at tvivle om Herculanums og Pompejis Undergang, paa Grund af den Nøiagtighed, hvormed dette besynderlige Værelse gjengav de to berømte Byers Stiil, Luxus og Særegenheder.

Thi Indretningen eller rettere Gjenopvækkelsen af det antike Selskabsværelse var udført med beundringsværdig Smag og stor archæologisk Kundskab.

Man skulde have sagt, at hver Bygbelse var gravet op af Askedyngen, som havde bedækket den; selv Væggene fremviste de samme beundringsværdige Frescomalerier med rene Linier og stærke Farver.

Løibænke med guldbroderede Purpurtæpper omgave et lavt Bord med prægtige Kummer og Drikkekar af samme Slags, hvori fordum Falerner= og Syrakuservinen skummede.

Sølvlamper oplyste det dækkede Bord, hvis kostelige Retter syntes at skrive sig fra Lucullus' Tider...

Ifald man havde seet nøie til, vilde man maaskee endogsaa have opdaget hine frygtelige Muræner, som den grusomme og berømte Læffermund dagligt fedede med sine Slavers Kjød!

Og midt imellem alle disse Underværker fra de forsvundne Aarhundreder saae man... istedetfor de fordums Beboere af Herculanum, Grækerne og Etruskerne, istedetfor de pragtelskende Fabier, der ifølge Cicero havde deres Villa her i det fortryllende Campanien, — en Sibylle fra et Maskebal og fire Polichineller fra Anno 1816!...

Snart antog Optrinet et Præg af Værdighed, som Contrasten mellem den strenge Ramme og de Handlendes pudseerlige Forklædninger syntes at gjøre umulig.

„Signora," — sagde den Pulcinel, der af Sibyllen var bleven betegnet som den Fornemste af de Fire — „De kommer hid under sørgelige Auspicier, thi De kommer som overvunden Fjende!... Men imidlertid kan De takke Sibyllernes Hjemstavn, Tartarus, fordi De ikke fik Leilighed til at røbe vore Hemmeligheder, som De paastaaer at kjende; thi der stikker et Forræderi under... og De veed maaskee neppe, hvormed det honoreres!..."

„Jo, med et Dolkestik... Herr Pulcinel!" — svarede Heren — „men da ægte Adelsmænd naturligviis gjøre Tingene tilgavns, saa vilde det i nærværende Tilfælde ikke være een, men fire Dolkeklinger, der truede en stakkels Qvindes Barm!..."

„Ved min Moders Liv!" — sagde en af de Ubekjendte — „jeg havde ikke dræbt hende..."

„Heller ikke jeg!...“ — sagde den Anden.

„Heller ikke jeg!...“ — sagde den Tredie.

„Da vilde jeg have været mindre samvittighedsfuld,“ — sagde den Fjerde, — som lod til at være Formanden — „thi ved den første Stavelse af mit Navn vilde min Dolk være faret udaf Skeden, og ved den sidste være forsvundet i Megærens Bryst!...“

„Stød da til, Grev Monteleone,“ — sagde den Gamle med største Rolighed — „thi nu har jeg udtalt alle fem Stavelser af din Faders Navn.“

Dermed rev hun Masken af og viste Pulcinellerne det yndigste Ansigt, man kunde see for sine Øine.

Andet Capitel.

Det etruskiske Huus.

„La Felina!...“ — udbrøde fire Stemmer paa eengang.

„Ja, la Felina!“ — svarede den unge Qvinde... Primadonnaen ved San-Carlo... som inat har stiftet Bestilling til Gavn for Eders Excellencer... thi hun er endnu hverken gammel eller grim nok til at spille Duenna'er og Charakteerroller!...

„La Felina troer altsaa at kjende os?...“ — sagde den, hun havde kaldt for Monteleone, idet han rykkede sin Maske tilrette for Ansigtet.

„La Felina troer ikke at kjende Eder... hun kjender Eder... og forat I ikke skulle tvivle derom, vil hun her, mellem dette hemmelighedsfulde Taleværelses fire Vægge, fortælle Eder, hvad hun ikke kom til at fortælle Publikum under San-Carlos gyldne Buer!...“

Derpaa satte eller rettere lagde la Felina sig ned i den græske Stilling, vi ere vante til at see paa Billederne af Lais og Phryne, og lod sine fløilssorte Øine glide henover de fire

Tilhørere, som betragtede hende gjennem deres Masker med Blikke fulde af varm Beundring og glødende Nysgjerrighed.

„Ære den, som æres bør!" — sagde hun henvendt til Monteleone — „Deres Excellences velbekjendte Heltebedrifter ville vi forbigaae. Jeg haber alt hvad der er fortærsket!... og bedragne Ægtemænd, forførte Piger, Dueller, hvoraf De stedse er gaaet ud som Seierherre... alt dette er Noget, som hele Byen veed... og en jammerlig Sibylle maatte det være, der vilde opkoge Historier, som enhver Lazzaron kan udenad!... Forresten er det ikke Sanct=Januar alene, som gjør Mirakler!... Kjærligheden i Neapel er mægtigere end alle Guds Helgene... og Kjærligheden har omvendt Deres Excellence!"

„Kjærligheden!..." — sagde Greven, idet han foer sammen af Overraskelse.

„Ha! ha!" — vedblev la Felina — „Monsignore begynder at faae bedre Tanker om Heren!... Ja, Kjærligheden," — vedblev hun — „den Kjærlighed, som en ung og fortryllende Pige, hvis Broder ikke er langt herfra, indgyder Deres Excellence ... Men den Kjærlighed bliver ikke deelt ... man frygter for Monsignores Ubestandighed ... men med Uret, thi denne Gang elsker Monsignore for Alvor!...

Nu til alvorligere Sager... Deres Fader maatte under Carl den Tredies Regjering bøde med sit Hoved for sine oprørske Planer; Kong Murat tilbagegav Dem Deres Fædrenegodser, Grev Monteleone... Men nu har Arvingen af den, som berøvede Dem Alt, atter besteget sin Trone... og De conspirerer mod Ferdinand den Første, ligesom Deres Fader conspirerede mod Carl den Tredie!... De higer efter Æresposter og Embeder, som Ferdinand aldrig tilstaaer Sønnen af den Halshuggede paa Castel d' Ovo."

„Usandhed!..." udbrød Monteleone ude af sig selv, idet han rev Masken af — „skjændig Usandhed!... et saadant Øiemeed vilde være forbryderisk, uværdigt... Jeg haber Ferdinand, fordi hans Fader har myrdet min Fader!... Men hvad jeg, hvad Carl den Tredies Slagtoffer tragtede efter, det var ikke Ærestposter og Embeder, men vort Fædrelands Frihed og Storhed!..."

„Tys!" — sagde la Felina — „Halvparten af dette Skrif=

temaal vilde være nok for Kong Ferdinand den Førstes Politi til at sætte Dem under Bolt og Jern! ... Husk paa, hvorledes det gik Deres ulykkelige Fader!..."

„Men hvad kommer det Dem ved," — udbrød Monteleone — „Dem, som nys vilde skrige mine Hemmeligheder ud paa Maskeballet i San=Carlo og stille mig blot for mine Fjenders Efterstræbelser?"

„Er De ogsaa vis paa, at det var min Hensigt?" — spurgte Skuespillerinden smilende — „Taalmodighed!... jeg er ikke kommet hid forat skjule den for Dem, De skal strax erfare den... Men først og fremmest maae Eders fire Masker falde..!. De har gjort Begyndelsen, Monteleone; Deres Venner skulle snart følge Exemplet."

„Hvad kunde det nytte, at jeg skjulte mit Ansigt, siden De dog har gjenkjendt mig?" — sagde Greven.

„Deres Maske" — svarede la Felina — „skjulte Dem ligesaalidt, som Deres Ledsageres skjule dem for mine Øine!...

„Smukke Tydsker!..." — vedblev hun henvendt til en af de tre Pulcineller — „lad os kun see dine blonde Lokker og dine blaae Øine... Det er nu fire Aar siden, Du forlod Universitetet i Gøttingen, med Hovedet og Hjertet opfyldt af de usalige Lærdomme, som væbnede Sands Arm med Snigmorderdolken og bringer din ædle og rene Natur til at forvilde sig i umulige Utopier! Du drømmer om en almindelig Udjævning, skjøndt Modet, Geniet og Kløgten ingensinde kan underkastes det revolutionaire Udjævningssystem; thi det er netop dem, der skjænke Magt, Riigdom og Anseelse heri Verden, og ihvad I Revolutionsmænd end gjøre, saa vil det være Eder en Umulighed at forebygge det!...

Tro mig, Frederik Apsberg, din Fader, den ærværdige Sognepræst i Elbogen, vil føle sig langt stoltere af sin Søn, naar han anvender sine Evner til at læge sit Fædrelands blødende Saar, end naar han benytter dem til at antænde en Brandfakkel, som inden føie Tid kun vil oplyse Skaffotter!"

Den anden Maske faldt.

Den overnaturlige Ild, som flammede i la Felinas Øine, gik pludseligt over til blid Veemodighed.

„Thaddeo Rovero," — sagde hun til Monteleones anden

Staldbroder — „Du, som har en saa elskelig Moder, Du, hvis Hjerte er saa reent og blidt som en Ungmøs, hvilken ond Aand har kunnet gjøre Dig til Værktøi for en Sammensværgelse, til Medlem af et af de frygtelige hemmelige Selskaber, hvor man baade sætter sit Liv og sin Sjælefred paa Spil?

Tænk paa din Moder, Thaddeo . . . den Dag, Fængslets Porte aabne sig for hendes Søn, ville Gravens Porte lukke sig efter hende! . . ."

Thaddeo Rovero afløste stiltiende sin Maske.

„Signora," — sagde Monteleone — „Comedien begynder at steie ud til Tragedie, synes jeg . . . den Maade, hvorpaa De driller fire lystige Pulcineller, falder noget alvorlig, tilmed for en overstadig Carnevalsnat!..."

„Er det maaskee min Skyld, Herr Greve," — svarede la Felina — „at Polichinellerne ere Sammensvorne, og at deres Hænder haandtere Stiletter og Dolke istedetfor Overgivenheders Bjælder? . . . Men trøst Dem, den Sidste af Deres Ledsagere behøver ikke at frygte forat høre Alvorsord af min Mund; han er Elskværdigheden i en Sammensvorens Person; med ægte fransk Letsindighed har han indladt sig paa denne Rolle som en Adspredelse paa Reisen, en Tidsfordriv udenlands . . . han conspirerer forat have Noget at bestille, forat udfylde de ledige Timer, som hans talrige Elskovseventyr skjænke ham . . . Kjæk og letsindig som alle sine Landsmænd, elsker han Faren for Farens Skyld; i sin glødende Phantasi betragter han sig som en Helt! . . . Masaniellos Laurbær forhindre ham i at sove; han søger Kamp og Strid for dog at gjøre Noget! Desuden er en Helt altid vel seet af Damerne, og den sirlige Vicomte d' Harcourt vilde gjerne kunne fortælle de smukke Hertuginder i Forstaden Saint-Germain en eller anden gyselig Fængselshistorie, som kunde bringe Rosenkinder til at blegne og ømme Hjerter til ængstelig Banken!"

„Paa Ære, mine Herrer," — sagde Vicomte d' Harcourt, idet han kylede sin Maske mod Loftet — „ihvorvel jeg blev Sidstemand, blev jeg dog ikke Stedbarn! . . . La Felina forkjæler mig! . . . Eder fortalte hun om Fornuft, Pligt og Gud veed hvad . . . mig gjør hun sig lystig over . . . Men ved hendes Øine, de skjønneste, jeg har seet i mit Liv! . . . jeg er ikke

dum nok til at vredes paa hende derfor ... saameget mere, som Portraitet ikke mangler Lighed, skjøndt det ingenlunde kan kaldes smigrende ... og det er derfor mit inderligste Ønske" — tilføiede han, idet han nedlod sig paa det ene Knæ og kyssede Prima donna'en paa Haanden — „at bevise min Maler, at jeg ikke mindste Maade er stødt paa ham."

„Jeg ventede mig intet Mindre af en fransk Adelsmand," sagde la Felina — „Blomsten af den Adel, der er bekjendt over hele Verden for sin Ridderlighed og Høviskhed."

„Vicomte," — udbrød Monteleone, idet han standsede det unge Menneske, som stod i Begreb med at føre Drikkeskaalen til sine Læber — „denne Qvinde har villet styrte os i Ulykke, hun besidder vor Hemmelighed ... og imorgen den Dag har hun maaskee angivet os! ..."

La Felina skiftede Farve; hendes blide og smukke Ansigt blev mørkt, og et Lyn af krænket Stolthed funklede i hendes Øine.

„Excellencer!" — sagde hun høitideligt, idet hun reiste sig med Majestæt — „nu er Øieblikket kommet til at meddele Dem min Hemmelighed, til at aabenbare Dem den Bevæggrund, der har foranlediget vort Møde:"

„Grev Monteleone er, som anklaget for Conspiration mod Kong Ferdinands Regjering, nu i tre Maaneder bleven eftersporet af det neapolitanske Politi; selv hans Venner ere mistænkelige. Og imedens Enhver antager Greven forat være i Sikkerhed og ude af Landet, hører jeg igaar, at De alle Fire med exempelløs Dristighed have fattet det Forsæt at trodse Deres Fjender paa Maskeballet i San-Carlo!"

„Vort Forsæt var mere end ligefrem Trods, Signora," — udbrød Monteleone — „vi kom for under en beskyttende Maske at fortælle det sløve Folk, hvilke Rettigheder det har gyldigt Krav paa."

„De kom forat styrte Dem i Fordærvelse!" — udbrød la Felina — „jeg vilde frelse Dem ved at henlede de Omkringstaaendes Opmærksomhed paa mig. Jeg haabede, at Trudslen om at røbe Dem for den fortørnede Mængde skulde standse Deres ukloge Ordstrøm, og det var saa langtfra, at jeg havde istand at forraade Deres Incognito, at fire ubekjendte Navne

stode i Begreb med at undslippe mine Læber, da et heldigt Træf afbrød det farlige Optrin."

„Felina," — sagde Monteleone — „renere og uskyldigere Charakterer end min, for Exempel mine unge Venner Frederik og Thaddeo, kunde maaskee fæste Lid til den Roman, som Deres frugtbare Phantasi har undfanget; men der mangler een Ting for at give mig Interesse for den, og denne ene Ting er „Sandsynlighed"!"

„Over Sandsynligheden, Grev Monteleone," — svarede la Felina stolt — „staaer Sandheden! det er Sandheden, jeg har sagt Dem, og De vil ikke længere tvivle derom, naar De har hørt den Tilstaaelse, jeg endnu har at gjøre Dem! . . .

Jeg elsker en af Eder Fire . . . jeg elsker ham med en Kjærlighed uden Grændser . . . jeg hengav med Glæde mit Liv for ham! . . . Tanken om den Fare, han svævede i, vilde have bragt mig til at trodse Døden tusind Gange forat frelse ham! . . . Det er den, som indgjød mig den Plan, jeg nys iværksatte... Men den, jeg elsker, skal aldrig erfare det! . . . Som et skjult Forsyn skal jeg bestandigt vaage over hans Liv, hans Lykke... Det skal være Formaalet for mit Liv! . . .

Søg ikke at opdage min Hemmelighed, ædle Herrer, min Hemmelighed skal følge mig i Graven! . . .

Min Sjæl, som er lutter Ild for den, jeg elsker, sætter sin Ære, sin Hæder, sin Tro i at skjule sine Følelser for ham! . . . Og skal jeg sige Dem Oplysningen paa denne smertelige Gaade, saa er det, fordi jeg er og bestandigt vil være ham uværdig!!!"

La Felina tav, og de fire Mænd betragtede hende med stum Beundring.

Deres Hjerter bankede heftigt ved at høre ovenstaaende besynderlige Ord.

Altsaa havde denne Qvinde, hvis Had de nys frygtede for, handlet under Indflydelsen af en dyb Lidenskab . . . En af dem indgjød denne ædle, opoffrende, hemmelighedsfulde Lidenskab . . . og denne Ene skulde for stedse blive uvidende om, at han var Gjenstand for den! . . .

Sangerindens dristige Charakteer, hendes sjældne Skjønhed, hendes Aandrighed og varme Hjerte, — alt dette kunde

skabe en af de fire Venners Lykke, og saamange Yndigheder, en saa kostelig Skat skulde for evigt gaae tabt for ham!"

Enhver af de fire Mænd spurgte sig selv i Stilhed, hvad han følte for dette Fruentimmer... alle Fires Sjæle vare komne i heftig Bevægelse ved hendes lidenskabelige Skriftemaal!...

Hvem var det, som la Felina foretrak?

Hvem af dem havde vakt denne ophøiede Kjærlighed, der hverken gjorde Fordring paa Sympathi eller Gjengjæld, — der levede af lutter Opoffrelser... denne Kjærlighed, der dømte sig selv saa haardt og opoffrede sig for den Elskedes Ære?...

La Felinas Liv havde ikke været frit for Dadel.

Hun nedstammede fra en adelig Familie i Bologna og havde nydt en glimrende Opdragelse. Da Familien ved uheldige Omstændigheder geraadede i Armod, havde hun slaaet ind paa den farlige Theaterbane, som er fuld af Forførelser, og hvor den unge og smukke Kunstnerinde omringes af næsten uovervindelige Farer!

La Felinas Anerkjendelse som Italiens første Sangerinde, hendes glimrende Skjønhed, den medfødte Adelshøihed, hun medførte i en Stilling, hvor den kun sjældent findes, — alt dette havde bidraget til at omspænde Primadonna'ens første Fjed med Snarer.

Længe var la Felinas Dyd Gjenstand for almindelig Beundring; hendes ophøiede Sjæl modstod Riigdommens og Storhedens Forførelser; men en Dag tilsløredes den rene Stjerne... Englen var falden!

Den tilbageholdne og kydske Ungmø blev en fyrig og lidenskabelig Qvinde. I Førstningen beskjæftigede hendes Kjærlighedshandler hele Italien; derpaa tænkte man blot paa den store Kunstnerinde, og paa det Tidspunkt, hvor vi finde hende i Neapel, var hendes huuslige Liv omgivet af den af dybeste Hemmelighed, og Verden, beskjæftigede sig kun med den Lykke, hun gjorde paa Theatret.

Førend Grev Monteleones Landsforviisning havde han og hans Venner ene og alene kjendt hende fra San-Carlo, hvor de havde føiet deres Tribut til den almindelige Begeistring for hende.

La Felinas Tilstaaelse maatte derfor overraske dem i høieste Grad.

De stode i Begreb med at tale og gjøre Indsigelser mod Sangerindens strenge Beslutning, da et stærkt Slag, efterfulgt af to dumpere, gjenlød paa den ydre Huusdør.

De fire Venner udvexlede et ængsteligt Blik . . . Sangerindens Kinder bleve marmorhvide.

„Hvem kan det være paa denne Tid af Natten?" — udbrød Thaddeo.

„Maaskee en Broder af Ventaen i Castel=la=Mare..." — sagde Frederik Apsberg koldt.

„Jeg skal see ad;" — tog Vicomte d' Harcourt tilorde — „jeg aabner kun med velberaad Hu, og ifald han giver mig Løsenet."

Vicomten gik.

„Signora," — sagde Monteleone, idet han bød la Felina Armen — „vi have kun her et fattigt Maaltid for Sammensvorne at tilbyde Dem; men vil De dele det med os, skjøndt det vistnok ingenlunde er Dem værdigt, saa skal det være os inderlig kjært . . . Og da forresten" — tilføiede han smilende — „en af os er saa lykkelig at blive elsket af Dem, og det følgeligt ligesaa gode kan være mig, som en af mine tre Venner. . . saa vil, i det Tilfælde, jeg er den lyksalige Dødelige, den Elskedes Maaltid altid være det bedste Maaltid . . ."

Sangerinden gjorde en takkende Bevægelse og satte sig ved Siden af ham, Apsberg og Thaddeo fulgte Exemplet.

Monteleone trak to Pistoler opaf Lommen paa sin Pulcinellatrøie, spændte dem og lagde dem ved Siden af sig . . .

„Lad os nu spise! . . ." — sagde han.

Han slog paa en Klokke; et Forhæng blev slaaet tilside, og en gammel Mand traadte ind.

„Det var da heldigt," — sagde den Nyligtkomne henvendt til Greven — „at De endeligt kunde beslutte Dem til at kalde paa mig! . . . Jeg troede saa Skam, at De slet ikke vilde have Noget at spise inat! . . . Det er ogsaa Tid at gaae tilbords! . . . Men som Herren, saa følge ham Svende, siger man for et gammelt Ord! . . . Og det et Aftensmaaltid" — vedblev den Gamle med et smerteligt Blik paa Bordet — „som

jeg har gjort mig saamegen Flid med!... Jeg, hvis Forfædre i over et Aarhundrede have været Huushovmestre i den Monteleonske Familie, og som plager mig ihjel med det elendige Kokkeembede, siden Arvingen af det berømte Huus ikke har andre Tjenere end gamle Giacamo!"

„See der, Signora," — sagde Greven, idet han gjorde la Felina opmærksom paa Giacamo — „der er en af Levningerne af min fordums Herlighed!... Giacomo er baade min Tjener og min Brumbasse... Sommetider er han en meget tarvelig Tjener, men til Gjengjæld altid en fortræffelig Brumbasse. Det er et Privilegium for gamle Tjenere og gamle Venner, og Giacomo har i mange Aar været begge Dele."

„Vicomte d' Harcourt bliver længe borte..." — sagde Apsberg.

Han reiste sig og gik ud.

„Dette Huus" — vedblev Monteleone henvendt til Sangerinden — „var en af min Faders kostbare Daarskaber... Da det ligger mellem Neapel og C stel=la=Mare, har jeg paa Skrømt afstaaet det til en forhenværende Kjøbmand, den brave Pietro Pignana, men i Virkeligheden til...en af vore Forbundsfæller, og her, i denne afsides Deel af Bygningen, finder jeg et sikkert Tilflugtssted mod mine Fjenders Forfølgelser."

Frederik Apsberg kom ligesaa lidt tilbage, som Vicomte d'Harcourt.

„Monteleone," — udbrød Thaddeo pludselig — „det er besynderligt, hvor vore Venner blive længe borte."

Thaddeo ilede udaf Værelset, idet han kastede et udtryksfuldt Blik til la Felina.

„Herr Greve," — sagde Sangerinden i stærk Bevægelse — „finder De ikke, ligesom Thaddeo Rovero, at Deres to Venner blive længe borte?"

„Signora," — svarede Monteleone — „De blegnede, da d'Harcourt gik... De rødmede, da Apsberg bortfjernede sig... De skjælver nu, da Thaddeo forlader os... Skulde Thaddeo være den Foretrukne?"

I samme Øieblik fløi de tre Purpurdørforhæng i Salen paa eengang tilbage, og tyve Politisbirrer viste sig, bevæbnede med Karabiner, hvormed de lagde an paa Greven.

Denne sigtede med sine Pistoler paa de to nærmest Sbirrer; men intet Skud paafulgte... Fængkrudtet var rystet af!...

La Felina faldt i Afmagt!...

„Ei! ei!" — sagde Greven, idet han betragtede hende med største Koldblodighed — „det lader til, det er mig, hun elsker!..."

Tredie Capitel.

Fængslet.

„Følg med os, Herr Greve!" — sagde Formanden for Sbirrerne til Monteleone.

„Tyve Karabinerer mod en afvæbnet Mand, mine Herrer," — sagde Greven — „det er en ulige Kamp, og jeg er derfor parat til at følge med Dem; men først tillader De mig vel nok at sørge for den besvimede Dame her?..."

„Jeg kan ikke tilstaae Dem et eneste Minut: mine Ordrer ere bestemte, og mine Minutter talte!..." — svarede Formanden for Sbirrerne.

„Saa lad os gaae, min Herre," — sagde Monteleone.

Han traadte tæt hentil Giacomo, hviskede ham hurtigt et Par Ord i Øret og pegede paa la Felina.

„Sørg for hende!" — tilføiede han og gik derpaa efterat have rakt Haanden til sin gamle Tjener, hvis Øine fyldtes med Taarer.

„Jeg tænkte det nok..." — udbrød Giacomo, der overlod sig til sin Fortvivlelse, saasnart Greven var borte — „han ender ligesom sin Fader!"

Idet Greven traadte udaf den yderste Dør, stødte hans Fødder mod Noget; hans Øine faldt hurtigt ned derpaa, og Monteleone opdagede ved Skinnet af Løgten, som en af Sbirrerne bar, Stumperne af to Dolke og Pjalter af Pulcinelledragterne.

Han begreb, at han ikke var bleven arresteret alene, og at hans unge Venner havde sat sig til Modværge mod Sbirrerne forat forbyde dem Adgangen til ham.

Men Kampen havde udentvivl kun været kort; thi intet Allarmskrig forstyrrede Nattens Taushed...

Alting var hemmelighedsfuldt ved denne Begivenhed.

En Vogn ventede paa Greven; han gjorde ingen Vanskeligheder ved at stige op i den!... Manden med den jernfaste Villie havde indseet, at Modstand kun vilde være til Skade for ham! Han fattede sig derfor tilsyneladende i sin Skjæbne og overlod sit Legeme til sine Bevogtere, idet han forbeholdt sig sin Sjæls Energi til det Øieblik, hvor den kunde blive ham nyttig.

Grev Monteleone var, som la Felina havde sagt, Søn af en Sammensvoren, og det en Sammensvoren, som havde ladt sit Liv til Forsvar af en Sag, han antog for hellig; han var endvidere bleven opfostret i de revolutionaire Grundsætninger, som i de sidste halvtredsindstyve Aar have overstrømmet Europa med Blod!...

Den unge Greve, der var eneste Arving til et stort Navn og Eiermand af et af de prægtigste Paladser i Neapel og en uhyre Formue, som Murat havde tilbagegivet ham, følte sig knyttet til den nye Regjering ved Taknemmelighedens Baand... Af den Aarsag vare Monteleones første Ungdomsaar henrundne i Forlystelser og Lediggang. Hans overordenlige Pragt og hans Kjærlighedseventyr vare bekjendte over hele Italien!... Tapper og høimodig, som han var, og begavet med en overordenlig Dristighed, kjendte han ingen Hindringer for sine Lyster, og Guldet flød med samme Lethed udaf hans Haand forat tilfredsstille dem, som han bragte sine Medbeileres Blod til at strømme, naar deres onde Skjæbne førte dem paa hans Vei.

Murat faldt! ... Ferdinand den Første besteeg atter sin Trone, og Monteleone følte sit Had og sin Forbittrelse blusse op paany mod Sønnen af den, hvem han betragtede som sin Faders Morder!

Ved dette Tidspunkt begyndte atter de Friheds- og Uafhængighedsideer at vaagne, som Napoleons mægtige Haand saalænge havde undertrykket, og som Ulykken i 1815 syntes at

gjengive en Tilværelse, man maatte antage for druknet i Blodstrømmene fra 93.

Hemmelige Selskaber samlede sig under Navn af Venta'er i Europas forskjellige Lande, og Carbonarismen opstod i Italien.

Hovedmændene for denne Propaganda søgte at strax at vinde Tilhængere blandt de Misfornøiede og Offrene for Kongemagten.

Monteleone kunde ikke undgaae deres Opmærksomhed. Som personlig Fjende af Kong Ferdinand, oprigtig Ven af liberale Grundsætninger og med Glæde beredt til at opoffre Byrd og Navn, ligesom saamange franske Adelsmænd i vor første Revolutions Morgenrøde, forat bringe en Sag til at triumfere, der ingen af Delene anerkjendte, — blev Monteleone ved sine Anskuelser, sit Mod og den bestemte Charakteer, hvorpaa han havde givet saamange Beviser, en værdifuld Erobring for det nye Samfunds Apostle.

De forsømte intet Middel til at knytte ham til det, og deres Bestræbelser kronedes inden føie Tid med Held.

Forført ved den hemmelighedsfulde Magt, man lagde i hans Hænder, ved Tanken om at have Haand og Hals over Samfundets Medlemmer, at kunne lede skjulte Masser, der skulde sætte sig i Bevægelse paa hans Bud, at kunne bringe de Anskuelser til at triumfere, hvis Martyr hans Fader var, — modtog Monteleone den farlige Post som Overpræsident for Venta'erne i Kongeriget Neapel!

Saalænge Carbonarismen befandt sig i embryonisk Tilstand i Europa... saalænge man blot beskjæftigede sig med den som en dunkel Mythe, der ikke berørte Kongerne... saalænge man ikke kunde tillægge den et Maal, — havde heller Ingen nogen Anelse om dens Magt... Men da Giften havde indsneget sig i Samfundets Aarer, — da det frygtelige Væsen, efter i Løndom at have undergravet de gamle Monarkier, hævede sine tusinde og tusinde Hoveder i alle Verdens Hjørner, — da fattede man, skjøndt for seent, det Ødelæggelsesværk, hvorpaa det saa flittigt havde arbeidet, Tronerne vaklede under Grebet af dets Jernhaand, og ned styrtede Kongerne, som troede sig satte der for Evigheden.

Det var derfor med Sorgløshed, ja næsten med Ligegyldighed, at Politiet i Neapel modtog sine Spioners Beretninger angaaende de hemmelige Selskaber, som dannede sig rundtomkring i Kongeriget.

Bemældte Ligegyldighed kom i lang Tid Monteleone tilgode, og var ikke en Omstændighed indtruffen, som vi senere skulle omtale, saa vilde maaskee Vægten af en Anklage for Livsforbrydelse aldrig være kommet til at tynge paa ham.

. . . .

Vognen, hvori Grev Monteleone befandt sig, rullede hurtigt afsted, snart paa Lavaen og snart paa Jorden. Den forskjellige Lyd af Hjulene paa Jordsmonnet vilde have været paafaldende for de Flestes Øren, og enhver Anden i en lignende Stilling havde sikkert med spændt Opmærksomhed iagttaget den Vei, man fulgte.

Men Grevens Sind var opfyldt af alvorlige Tanker.

Hans Fængsling, maaskee hans Død, fuldkastede for lang Tid de Planer, han troede Fuldbyrdelsen nær... Han saae i den nære Fremtid Kongemagten banlyst fra Neapel og afløst af en af de glimrende republikanske Utopier, der ere saa skjønne i Theorien, men saa vanskelige, ja maaskee umulige, at bringe i Anvendelse.

Desuden følte han ogsaa et hemmeligt Samvittighedsnag i Hjertet. Monteleone, Ødselheden, Udsvævelsen og Ubestandigheden i egen Person, havde for kort Tid siden gjort Afkald paa sit tidligere Liv, afsvoret sine forrige Vildfarelser og iført sig et nyt Menneske; og Grunden dertil var en Kjærlighed, saa reen, saa dyb, som det var den første, hans blaserede Hjerte nærede.

En fortryllende Ungmø, en beskeden Viol skjult mellem Blomsterbuskene i den smukke Flække Sorrente, havde bevirket den pludselige Forvandling, og Ungmøen var en Søster til Thaddeo Rovero, det vakkre unge Menneske, som ved sit Venskabsforhold til Monteleone var bleven en ivrig Tilhænger af hans farlige Læresætninger.

Ved at trække ham med sig i Fordærvelsen bragte Mon-

teleone Moderen og Søsteren, som tilbad Thaddeo, til Fortvivlelse.

D'Harcourt og Frederik Apsberg vare kun Forbundsfæller for Greven; Thaddeo derimod næsten en Broder.

Monteleone var saa opfyldt af disse sørgelige Tanker, af denne bittre, skjøndt for sildige Anger, at han ikke bemærkede, at Vognen var standset. Formanden for Sbirrerne, som underveis havde galopperet ved Siden af Vogndøren, blev derfor nødt til at underrette ham om, at de vare ankomne til deres Bestemmelsessted.

Man lod Monteleone stige ud i en snæver Gaard, omgiven af høie Mure, hvorpaa Skyggerne af hans Bevogtere bevægede sig i den rødlige Lysning af Harpixfaklerne.

„Herr Greve," — sagde Formanden for Sbirrerne — „vi have først en Formalitet at iagttage med Hensyn til Deres Person... Det er os paalagt at forvisse os om, at Deres Excellence hverken bærer Vaaben hos sig til at angribe Fangevogterne eller Penge til at bestikke dem med."

Udenat svare opknappede Monteleone sin Maskeradedragt og lod sig med stoisk Rolighed beføle af Sbirrernes plumpe Hænder; derpaa trak ham en velfyldt Pung opaf Lommen og slængte den klingrende paa Fliserne i Gaarden...

En Mand af et strængt Udvortes traadte i samme Øieblik ind i Gaarden; Sbirrerne gjorde ærbødigt Plads for ham.

Manden nærmede sig til Greven og hilste paa ham.

„Ifald Deres Excellence" — sagde han til Monteleone — „her nogle Besværinger at fremføre, saa staaer Commandanten paa Castel d'Ovo beredt til at høre paa dem."

Navnet Castel d'Ovo gjorde et smerteligt Indtryk paa Greven!... Det var her, at hans ulykkelige Fader havde siddet under Bolt og Jern og endt sit Liv!... De Fliser, Sønnens Fødder betraadte, vare maaskee blevne vædede af Faderens Blod.

Men Monteleone fattede sig strax med sin sædvanlige Selvbeherskelse.

„Min Herre," — svarede han Commandanten — „da jeg for tre Maaneder siden blev anklaget for Sammensværgelser og hemmelige Anslag, og jeg af sørgelig Erfaring vidste, hvor blind og par-

til Retfærdigheden hertillands er, søgte jeg at unddrage mig de Efterstræbelser, hvorfor jeg blev Gjenstand, saavelsom Følgerne af at blive stillet for en mig fjendtligsindet Domstol... Men da jeg nu er Deres Fange, saa haaber jeg, at man vil have den Godhed at underrette mig om min Forbrydelse, forat jeg kan vide, hvad jeg har at holde mig til..."

„Jeg er ikke Deres Dommer, Herr Greve," — svarede Commandanten — „en Ret skal sammentræde forat fordømme eller fritjende Dem; mit Hverv er blot at tage vare paa Deres Excellences Person og sørge for Deres Fornødenheder. Men jeg maa underrette Herr Greven om, at De vil blive sat i eensomt Fængsel, at alt Samqvem vil være Dem forbudt, og at det er første og sidste Gang, jeg har den Ære at præsentere mig for Dem."

„Velan, min Herre," — sagde Monteleone — „De maa følge Deres Ordre; jeg har ikke mere at sige Dem."

Commandanten hilste atter og bortfjernede sig.

„Pjetro!" — skreg Formanden for Sbirrerne — „er Alting parat?"

„Ja, Alting er parat," — svarede en Gravstemme, der syntes at komme fra Jordens Dyb.

Derpaa kom et modbydeligt Hoved tilsyne i en Kjælderlem, der var anbragt mellem Fliserne i Gaarden.

„Denne Vei!" — sagde Formanden for Sbirrerne til Monteleone, idet han pegede paa Hullet.

Han tog en Fakkel og gik foran Greven.

Monteleone fulgte bagefter ham... en Steentrappe, der lod til at være udhugget i Klippen, førte ned i Dybet.

Monteleone steeg ned... to Sbirrer gik bagefter. Saaledes lagdes tohundrede Trin tilbage under Veiledning af den vanskabte Pjetro.

Trappen endte i en lang hvælvet Corridor, hvor Luften var saa tung, at Faklerne kun gave et svagt Skin fra sig og truede med at gaae ud.

Pjetro fortsatte sin Gang til Enden af Corridoren og standsede der tilligemed Greven og hans Bevogtere foran en Steenmuur, der lod til at danne en fast Masse.

Den var ikkedestomindre Maalet for den rædsomme Vandring!

Pjetro løste et stort Knippe Nøgler fra sit Belte, stak en af dem ind i et Nøglehul, der var usynligt for ethvert andet Øie end en Fangevogters og bragte ved Hjælp af et dygtigt Skulderstød et uhyre Klippestykke til at dreie sig paa sine rustne Hængsler med ildevarslende Hvinen: et lille Kammer, svagt oplyst af en smudsig Lampe, som hængte i Loftet, viste sig for Grevens Øine.

Greven traadte derind, udenat hans Ansigt røbede mindste Spor af Frygt, Rædsel eller Væmmelse... En krampagtig Sittren foer kun igjennem hans Legeme, men det var strax forbi.

„Bopælen er just ikke videre munter," — troede Formanden for Sbirrerne sig forpligtet til at yttre ved at see Monteleones Bevægelse.

„Jeg fryser," — svarede Greven blot.

Mændene saae overraskede paa hverandre; de tilskreve Grevens krampagtige Bevægelse en ganske anden Aarsag.

„Commandanten har tænkt derpaa," — tog Sbirren atter tilorde, idet han pegede paa Grevens tynde Dragt — „De vil finde et varmere Klædningsstykke i Deres Kammer."

Bemældte Kammer var et afskyeligt Fangehul, og Klædningsstykket en af de uldne Kitler, som Fangerne almindeligviis bære.

„Commandanten har tænkt paa Alt," — vedblev Sbirren — „her er en god Seng den bedste i Huset, et Bord til at spise Deres Mad paa, og Pjetro til at lave den, og Pjetro er ingen daarlig Kok, naar han gider være over det. Deres Excellence vil to Gange daglig modtage hans Besøg; men ikke nyde synderlig Godt af hans Underholdning af en vis Aarsag, som Pjetro veed og holder i stor Agt og Ære!... Hermed ønsker jeg Monsignore for Øieblikket en god rolig Nat... og" — tilføiede han halvhøit, idet han gik tilligemed sine Kammerater — „at vi snarest muligt maae kunne sige Farvel til hinanden!"

Fangevogteren stødte den tunge Steen tilbage, Riglen

hvinede to Gange i Laasen, og den glimrende Greo Monteleone var saagodtsom levende begravet!

Greven priste sig lykkelig ved at være alene; Synet af hans Bevogtere var ham modbydeligt, og han havde hørt paa dem udenat forstaae dem; thi hans Sind var fordybet i Selvbetragtning siden hans Fængsling.

Den pludselige uforudseete Ulykke, der var stormet ind paa ham, tjente kun til at hæve den stærke og fyrige Sjæl, og det samme Menneske, der nogle Timer iforveien elskede Livet og haabede paa en lykkelig Fremtid, bragte det nu med Selvfornægtelse til Offer for den Sag, han tjente!

Greven troede ligesaa ubegrændset paa sine Ideer, som Martyrerne troede paa Himlen!

Uden sin glødende Kjærlighed til Thaddeos Søster, uden de Farer, han bragte over Broderens Hoved, vilde Monteleone maaskee have ønsket Døden som en Spore til Hævn for sit Parti!

Men Monteleone elskede! ... Monteleone vilde leve!

Det var derfor en Kamp med Døden, han stod i Begreb med at foretage sig ... og Døden truede ham fra alle Kanter!

Han, der var vant til alle Livets Nydelser, til det Velvære, som Riigdom og en luttret Smag formaaer at skjænke, — han, Sybariten, der var vant til at færdes i prægtige Palladser, havde nu et skummelt Fængsel til Bolig, uden Luft eller Lys, tohundrede Fod dybt nede i Jorden, og der udkrævedes Kraft og Villie for at leve.

Monteleone kastede for første Gang et hurtigt Blik paa sine Omgivelser; men Synet var saa rædsomt, at han skjulte Ansigtet i sine Hænder.

Og dog var det ingen hæslig Drøm, intet Mareridt, der skuffede ham. Men Følelsen stod kun kort paa ... og det var med Rolighed, næsten med Koldblodighed, at han begyndte en omhyggelig Undersøgelse af det sørgelige Opholdssted, man havde tildeelt ham.

Hulen havde ingen anden Udgang end det tunge Klippestykke, som Pjetro havde sat i Bevægelse; en iiskold og grøn=

lig Fugtighed svedte udaf Væggene, og Stanken heraf var en af de værste Plager for Beboerne af Fangehullet.

Den bedste Seng i Huset, som Sbirren havde udtrykt sig, bestod af en tynd Madras med et smalt, uldent Tæppe over; et Bord og en Træstammel fuldstændiggjorde det glimrende Bohave.

Lampen udbredte et svagt og bævende Lys over disse Gjenstande, og hertil kom den Dødsstilhed, hvor Fangen kun hører Lyden af sine egne Trin ... en uhyggelig Lyd, som kan bringe sin egen Opharsmand til at gyse.

Monteleone tog Sæde paa Brixen, han skyldte Commandantens Omhu; lidt efter lidt bleve hans Öienlaage tunge, hans Oine lukkede sig, og han faldt isøvn.

Hvor Søvnen dog er en besynderlig Evne!

En Evne, som behersker den største Smerte, den frygteligste Angst ... Forbryderen sover Natten førend sin Henrettelse! ... Vandringsmanden sover paa Randen af Afgrunden, i hvilken den mindste Bevægelse kan styrte ham ... Soldaten falder isøvn efter Nederlaget, medens Fjenderne forfølge ham, og Kuglerne pibe omkring ham!

Greven havde sovet i et Par Timer, da han vækkedes af sin Dvasighed ved en besynderlig Lyd.

Han sprang hurtigt op og saae sig omkring til alle Sider ... Lyden vedblev; det var et Slags afmaalt og eensformig Dundren, for hvilken Monteleone ikke kunde finde nogen Sammenligning.

Først tænkte han, at en Ulykkelig, der sad fangen ligesom han, maaskee arbeidede ved Nattetide paa sin Befrielse; men Lyden lignede hverken den, der frembringes af Hammer, Bor eller Brækjern.

Den havde meest tilfælleds med Stødene af en Hærert, som arbeider paa Nedbrydelsen af en Muur; men Gisningen var kun lidet sandsynlig; thi et Forsøg af den Art vilde snart være bleven opdaget og Gjerningsmanden strengt straffet.

Forresten kom Greven ogsaa snart paa andre Tanker; thi Larmen blev saa voldsom, at Fangehullets Vægge lode til at ville styrte sammen og give de usynlige Væsener, hvis Anstrengelser fordobblede sig med hvert Øieblik, frit Indpas.

Dette vedvarede omtrent to Timer og derpaa blev Alting lidt efter lidt, med næsten umærkeligt Aftagende, ligesaa stille som før ... Kulden i Fangehullet tiltog, og Monteleone trak sin uldne Kittel paa, i den Tro, at den skrev sig fra Morgenens Komme.

Sandsynligviis maatte det være et Par Timer opad Dagen, thi Nøglen dreiede sig i Laasen, den tunge Dør gik op, og den afskyelige Pjetro kom paany tilsyne.

Han traadte stiltiende ind, lagde et Brød og nogle Fødevarer paa Bordet, hældte Olie i Lampen og vilde atter til at gaae, da han ved at passere forbi Muren, bag hvilken Greven havde hørt den hemmelighedsfulde Lyd, lagde Haanden paa den og pludseligt udbrød:

„Corpo di Baccho! jeg har nok sagt dem det ... den er ikke sikker."

„Hvad er der?" — spurgte Greven.

Pjetro kastede et ængsteligt Blik omkring sig, ligesom forat forvisse sig om, at der ingen skjulte Vidner var ... Derpaa nærmede han sig til Monteleone og hviskede hurtigt:

„Hvorfor sige Dem det? De er ulykkelig nok iforveien, udenat man behøver at plage Dem mere ... Forresten vilde det maaskee, naar Alt kommer til Alt, være det Bedste for Dem! ..."

Han sprang udaf Fangehullet med en Kats Behændighed og slog Døren voldsomt i efter sig.

Greven stod som lynslaaet ved disse hemmelighedsfulde Ord.

Selv den meest hærdede Sjæl føler sig svag mod en ubekjendt Fare. Den Fare, man seer i Øinene, er langtfra saa frygtelig som den, der skjuler sig i Mulmet: den meest øvede Fægterklinge, der truer vort Bryst i aaben Kamp, volder langt mindre Skræk end Snigmorderdolken, der lurer paa os hvert Minut i Livet!

Hvad var det, Mennesket havde sigtet til? Hvad var det for en Lod, der truede Fangen og dog var at foretrække for den, hans Dommere forbeholdt ham? ...

Det forekom Monteleone, ligesom Fangevogterens Ord røbede et Slags Medynk, som ene og alene kunde være bleven

vakt i dette Steenhjerte ved den frygtelige Fare, hvori han svævede.

Imedens Greven anstillede disse sørgelige Betragtninger, maalte han sit snævre Fængsel med lange Skridt. Vant som han var til et virksomt Liv, søgte han ved den eensformige Bevægelse at faae Tiden til at gaae... da han pludseligt standsede foran en af Væggene ved at opdage Bogstaver paa en fremspringende Steen.

Snart kom han i den heftigste Bevægelse... Hans Navn eller rettere hans Faders Navn stod indridset under nogle Linier, som Skimlen paa Muren havde overgroet.

Han snappede Lampen, holdt den tæt hentil Muren og læste følgende Ord:

„Imorgen er det forbi... Man forlader kun „dette Fangehul forat døe!... Jeg velsigner min „Søn!...

„Grev Monteleone."

Sønnen sank paa Knæ foran de hellige Linier, foran det faderlige Testamente, foran den Døendes Velsignelse;... han brast i Taarer og bad!

. . . .

Det var altsaa fra dette stumle Fangehul, at Grev Montelone var gaaet sin Død imøde! Hans ulykkelige Faders sidste Tanke havde gjældt ham!

Intet formaaer i den Grad at opløfte Sjælen til Gud, som Smerten, som den dybe Sorg over Tabet af alt hvad man har kjært; Intet formaaer i den Grad at kalde den forglemte Tro tillive, som Døden Man bliver from af Egoisme, man troer paa en bedre Verden for der at gjenfinde dem, man begræder herneden... Af den Aarsag bad ogsaa Monteleone varmt og inderligt!...

Han følte sig vidunderligt styrket efter Bønnen; han sagde sig selv, at hans Fader vaagede over ham, at han ikke vilde tilstede, at han faldt som Offer for Grundsætninger, han paa en Maade selv havde paalagt ham at forsvare!

Men havde Grev Monteleone havt Tid til at skrive mere, saa vilde han maaskee have opfordret sin Søn til at forlade

en Sag, der var uden Gavn for Fædrelandet og bragte ham selv paa Skaffottet!

Det være, som det vil, Fangen begyndte at haabe! . . .

Thaddeos yndige Søster stod for hans Øine i Ungdommens og Skjønhedens fulde Glands! . . . hvad mere er, han saae sig elsket af hende, og Fængslets stumle Mure oplystes, maaskee for første Gang, af et saligt Smiil!

Monteleone traadte hentil Levnetsmidlerne, som Pietro havde lagt paa Bordet . . . han brød det grove Brød, som var bestemt til ham . . . Pludseligt udstødte han et Skrig af Overraskelse . . . Et Stykke Papiir var faldet udaf Brødet . . . han greb det og læste i ubeskrivelig Bevægelse følgende:

Fjerde Capitel.

Hævnen.

Monteleone læste:

„Man har ingen Beviser paa Deres hemmelige „Anslag; men tre af de anseeligste Indvaanere af „Flækken Torre-del-Greco, nemlig Brødrene Sal„vatori, paastaae, at de en Nat, da de kom hjem „fra Jagten, have seet Dem beklæde Forsædet i en „hemmelig Venta ved Ruinerne af Pompeji; de „tilføie, at de bleve opdagede af Deres Medskyl„dige og maatte søge Frelse i Flugten; kan De „overbevise disse Bagvaskere, saa er De frelst!"

„Endelig!" — udbrød Monteleone — „endelig kjender jeg min Forbrydelse, takket være denne Advarsel! . . . jeg veed, hvad man beskylder mig for . . . Uheldigviis for mig er hver Tøddel Sandhed . . . Jeg har ikke forladt Italien, jeg har beklædt Forsædet i Venta'en ved Torre del Greco . . .

Det var min Pligt som Overpræsident, og det er en Kjendsgjerning, som ikke kan modbevises!"

Greven støttede Hovedet i Hænderne og sad længe hensunken i dybe Betragtninger.

Endelig udrev han sig af dem; hans Ansigtstræk, der for kort siden havde været mørke, lyste af Mod og Bestemthed.

„Voldsomt Middel!" — mumlede han ved sig selv — „fuldt af Farer og Hindringer! . . . Men Maalet er Frihed, Lykke og Kjærlighed! . . . Og en Dag i Tiden vil vort store Værk fuldbyrdes! . . ."

Derpaa begav han sig koldblodigt til at beregne Alt, hvad der talte for og imod Foretagendet.

Endelig var Bygningen opført; men han kunde ikke handle alene; han behøvede en Medskyldig . . . og til bemældte Medskyldige — thi det dreiede sig næsten om en Forbrydelse — havde han udseet den barske Pietro, den tause og plumpe Fangevogter, som ved sin henkastede Yttring havde vakt Uro og Bekymring i Grevens Sind.

Men hvordan skulde han faae det Menneske til at tale, ja, selv blot til at høre paa ham?

Det var det næsten uopløselige Problem, som Monteleone foresatte sig at løse til Gunst for sin hemmelige Plan.

At dømme efter Lampens Hensygnen maatte det være ud paa Aftenen, og Pietro maatte snart komme.

En Tanke opstod hos Greven: Sedlen i Brødet var maaskee bleven besørget af Pietro, som i saa Tilfælde allerede tilhørte ham.

Men ifald nu den Vennehaand, fra hvem den skrev sig, havde betjent sig af et andet Værktøi til at tilstille ham Sedlen . . . ifald den ubekjendte Beskytter selv havde stukket den i det hjælpsomme Brød . . . hvorledes skulde han saa indvirke paa Fangevogteren? . . . Han havde hverken Penge til at underkjøbe ham eller Vaaben til at tvinge ham med! . . .

Forresten kunde hans Plan blot lykkes ved List og Bestikkelse . . . Vold vilde fordærve det Hele, selv om han havde kunnet anvende Vold.

Grevens Ubestemthed var imidlertid hurtigt forbi!

„Lad os spille høit Spil," — sagde han ved sig selv — „Liv eller Død paa eet Kort... Jeg har altid været heldig i i Hasardspil . . . men en slig Indsats har jeg endnu ikke vovet!"

Pjetro traadte ind.

Fangevogteren var endnu mørkere og tausere end om Morgenen; han lagde Fødemidlerne paa Bordet og lavede sig til at hælde Olie i Lampen, da Greven sagde til ham:

„Pjetro, har De længe været Fangevogter i Castel d'Ovo?"

Pjetro stirrede overrasket paa Greven, og man skulde efter hans stive, sløve Blik at dømme have sagt, at han ikke forstod Monteleones Spørgsmaal.

Greven fornyede det.

Pjetro strakte sine brede Hænder frem med alle ti Fingre udspilede, forat Monteleone selv kunde tælle.

„Jeg forstaaer Dem;" — sagde Greven — „men hvad er det, enten ti Dage, ti Maaneder eller ti Aar, De har beklædt den Bestilling?"

Ved det sidste Spørgsmaal nikkede Fangevogteren... derpaa vendte han ham Ryggen og hældte Olie i Lampen.

„Jeg spørger Dem om det," — vedblev Greven — „for at see om De sætter megen Priis paa Deres Post . . . thi De har ikke længe at beklæde den... for Fremtiden..."

Fangevogteren trak paa Skuldrene udenat værdige sin Fange et Øiekast.

„De har ikke længe at beklæde den," — vedblev Monteleone — „thi om tre Dage dingler De i Galgen..."

Pjetro gjorde hurtigt omkring og tilkastede Greven et frygteligt Blik.

„De kommer til at dingle," — vedblev Monteleone — „som en Forræder, der har ladt sig underkjøbe af sin Regjerings Fjender."

Pjetros Læber bevægede sig, ligesom han vilde tale . . . Men Skrækken betog ham Mælet; det var kun hæse, ubestemte Lyde, der undslap hans Strube... efter nogle Secunders Strid mellem Forbauselsen, som Grevens Ord indgjød ham, Nysgjerrigheden efter at erfare Grunden til den Trudsel, man brugte

mod ham, og Frygten, som lammede hans Tunge, vandt Frygten Overhaand, og han stod i Begreb med at fare udaf Fangehullet ligesom om Morgenen, da Monteleona stillede sig foran Døren.

„Jeg har Medlidenhed med Dem." — sagde han til Fangevogteren — „jeg vil frelse Deres Liv!..."

„Hm! hm!" — brummede Mennesket, idet han gjorde et Skridt henimod Døren.

„Jeg har Medlidenhed med Dem," — vedblev Monteleone — „thi De har havt Medlidenhed med mig."

„Jeg har ikke Medlidenhed med Nogen!!" — skreg Fangevogteren høit, ligesom forat man skulde høre ham udenfor, og i Angstens Tone.

Monteleone gjættede at, man belurede dem, og lod Stemmen synke:

„Jeg har fundet dette," — sagde han til Fangevogteren, idet han viste ham den hemmelighedsfulde Seddel — „i Brødet, som De bragte mig!"

Pjetro indsaae, at det var ude med ham, ifald man mistænkte ham forat være i Forstaaelse med Greven! han styrtede derfor hentil Døren og skreg til det skjulte Vidne:

„Løb at hente Vagten! Fangen vil myrde mig!... Skynd Dig!... Jeg skal nok styre ham saalænge!"

Monteleone fattede det Hele; han kunde beherske Mennesket ved Frygt; den hemmelige Advarsel skrev sig ikke fra ham, som han først havde troet; saasnart han var paa det Rene med det første Punkt, lod han snildeligt sit andet Batteri spille mod Pjetro.

Rollerne vare ombyttede... Fangevogterne skjælvede for sin Fange!

„Hvad er det for en Seddel?" — spurgte Pjetro ivrigt.

„Det er en Seddel," — svarede Greven — „som en hengiven Ven har tilstillet mig mod Deres Vidende... og som jeg vil vise Soldaterne, De har ladt falde."

Pjetro kastede sig over Monteleone. Men denne var paa sin Post; han greb Fangevogteren i Struben og klemte den saaledes mellem sine Jernfingre, at Pjetro blev blaa i Ansigtet og faldt i Knæ.

„Hør," — sagde Greven til ham — „jeg troede først, at jeg havde Dig at takke for denne Seddel... Isaafald var din Lykke gjort, thi Du arbeidede paa min Frelse... Nu skal Du frelse mig, enten Du vil eller ei; thi nægter Du at gaae ind paa mit Forslag, saa sværger jeg at angive Dig for mine Dommere som Medskyldig... og saa kommer Du til at dingle' som jeg har sagt Dig!..."

Fra blaa blev Pjetro grøn i Ansigtet.

„Men vil Du derimod staae mig bi," — vedblev Manteleone — „saa skal jeg gjøre Dig rigere end Commandanten i Castel d'Ovo, og Du skal ikke destomindre, hvis Du selv vil, forblive som tro og ærlig Fangevogter paa din Post her..."

Greven løsnede sit Greb om Pjetros Hals forat høre Svaret... og Fangevogteren stønnede næsten uforstaaeligt:

„Jeg skal tænke derover."

Soldaterne kom tililende.

Greven slap Fangevogteren, som styrtede udaf Døren.

„To Skildvagter i Gangen!" — skreg Pjetro — „det er ikke formeget forat passe paa den Satan!..."

Førend han lod den tunge Steendør falde til, stak han sit modbydelige Hoved ind i Fængslet:

„Ogsaa jeg har havt Medynk med Dem imorges," — sagde han — „men iaften er min Medynk forbi, og imorgen frygter jeg Dem ikke mere!"

Stenen faldt i med en dump Lyd, og Monteleone hørte Fangevogteren fjerne sig med iilsomme Skridt fra hans Fængsel.

Menneskets sidste Yttring havde gjenlydt i Grevens Øren som en Liigklokke.

Hvad betød den mørke Trudsel? Hvorledes meente Fangevogteren at slippe udaf sin Knibe?

En mørk Anelse greb Monteleone. Tanken om den hemmelighedsfulde Fare, som allerede om Morgenen var bleven vakt hos ham ved Pjetros Ord, randt ham nu atter ihu, og han saae sig omkring i sit Fængsel med et Slags overtroisk Rædsel.

Alting var saa tyst og stille som Graven, paa hvilken dette Sted var et Billede.

Men paa Bunden af nærværende Grav bevægede et le=

vende Væsen sig, fuldt af Energi og Villie, — et Væsen, som tohundrede Fod under Jorden ikke opgav Haabet om at gjensee Neapels skjønne Sol og varme sine Lemmer i dens gyldne Ildstraaler!

Greven følte sine Kræfter aftage... han nærmede sig til Bordet og brød Brødet, som Fangevogteren paany havde bragt ham. Et hemmeligt Haab drev bam dertil; maaskee laa en ny Advarsel skjult deri!... Men Brødet indeholdt ikke Noget.

Monteleone spiste det grove Brød og drak Fængselsvinen; thi han følte instinktmæssigt, at der forestod ham en Kamp, og Monteleone vilde ikke bukke under.

Han greb atter Lampen, som lyste for ham, og gjennemlæste sin Faders Testament med dyb Ærbødighed.

Derpaa toge hans Tanker en anden Retning; de fløi over Fængslets Mure og førte ham til en deilig Have fuld af Blomster og Blomsterduft.

Her, under det tætte Løvværk, befandt en fortryllende Skabning sig, — en deilig Ungmø med sorte Dueøine, smal og smidig Midie, Alabasterarme og ibenholtsorte Lokker. Han saae hende sidde alvorlig og eftertænksom, med tankefuldt bøiet Hoved, som en deilig Lilie efter Sommerdagens Hede.

Denne unge Pige, hans Hjertes Poesi, hans Livs Drøm, hun, som havde luttret og helliggjort ham ved den Kjærlighed, hun indgjød ham, var den skjønne Aminta Rovero, Thaddeos Søster, den hvide Rose fra Sorrente, som Indvaanerne af den smukke Landsby kaldte hende.

Ofte havde Monteleone siden den Dag, da han saae hende for første Gang, grebet sig selv i at beklage det bevægede Liv, han havde skabt sig ... De Timer, fulde af Angst og Qvaler, som Omsorgen for hans Sag skabte ham, vilde han udelukkende have helliget til sin Lidenskab. Men snart vandt Overbeviisningen atter Herredømmet, og Carbonarismen hævede paany sit Hoved.

Grev Monteleone kjendte blot Aminta siden sin Landsforviisning, siden han maatte skjule sig for sine Fjenders Efterstræbelser.

Hans unge Ven Thaddeo havde tilbudt ham et Tilflugtssted i sin Moders Huus.

Da han ankom til dette Hjem for Fred og stille Dyder, da Thaddeo forestillede ham for sin Moder som et Offer for en tyrannisk Konges Hævn, var den ædle Qvinde langtfra at ane, at hendes Tag husede en Sammensvoren, hvis Medskyldige hendes Søn var.

Den ømmeste Omhu blev ødslet paa den Landsforviste; Thaddeo elskede ham, Moderen kunde heller ikke Andet end elske ham.

Kun Aminta følte et Slags ubestemt Angst, som hun ikke kunde beherske, ved Synet af Greven, skjøndt hun paa samme Tid beviste hans glimrende Egenskaber fuld Retfærdighed... Hos visse udkaarne Sjæle findes disse hemmelige Sympathier og Antipathier, som Fremtiden næsten altid paatager sig at retfærdiggjøre, — og det var sidstnævnte aldeles instinktmæssige Følelse, som beherskede Amintas Hjerte i Grevens Nærværelse.

Monteleone havde bemærket det; men han var saa opfyldt af sin Lidenskab, saa forblændet af den Lykke, han næsten altid gjorde hos Damerne, at han meente, at denne Sindsbevægelse havde sin Grund i den unge Piges Undseelse og Frygtsomhed.

Af Frygt forat compromittere Moderen til den, han tilbad, havde Greven kun opholdt sig en Maanedstid i Thaddeos Huus; men denne Maaned havde været nok til at vinde Monteleones Hjerte heelt og holdent for hans Vens unge Søster.

Det var derfor Aminta — Aminta, skjøn paa Grund af sin Skjønhed, men maaskee endnu skjønnere paa Grund af den blide Sørgmodighed, der stod malet i hendes Træk, — som Fangen i Castel d'Ovo gjensaae med sit Hjertes Øine, og til hvem en Drøm uden Søvn førte ham fra Dybet af den skumle Fangehule.

Nattens Timer henrandt hurtigt for Monteleone under hans Kjærlighedstanker! Han glemte sin nærværende Ulykke, de Farer, der omringede ham, og den rædsomme Skjæbne, som Dommerne maaskee forbeholdt ham i den tilkommende Tid! ...

. . . .

Greven udreves af sine blide Drømmerier ved Gjentagelsen af den besynderlige Lyd, der havde været ham paafaldende Natten iforveien.

Lyden begyndte paa samme Maade, som forrige Gang!

Først fjernt og huult drønende ... derpaa kom den nærmere og nærmere, tiltog med hvert Dieblik i Voldsomhed og brast endelig ud med Raseri ... Man skulde have sagt, at en uhyre Masse stormede løs paa Fængselsmurene forat omstyrte dem ved sine gjentagne Angreb.

Bulderet behøvede omtrent en Time forat naae sit Høidepunkt ligesom igaar.

I Løbet af denne qvalfulde Time hensank Greven i Gisninger angaaende Grunden til det ubekjendte Bulder!

Efterat have, saa at sige, analyseret alle Overgange i den mægtige Røst udenfor, udbrød han:

„Det er Havet! Havet, som Vinden oprører i disse stormfulde Nætter ved Jevndøgnstider og driver mod Klipperne i mit Fængsel!"

Han følte paany den samme isnende Kulde, som han havde følt Natten iforveien ... men den blev med hvert Dieblik mere bidende! ...

En gjennemtrængende Fugtighed opfyldte Atmosphæren! ... Greven følte sig betaget af et besynderligt Ildebefindende! Hans Lemmer vare stive af Kulde! ...

Han nærmede sig til Muren, hvorpaa Fangevogteren havde lagt Haanden ved sit Morgenbesøg, berørte den med sin og tog den ikke fugtig, men drivvaad tilbage!

Han saae nu, at Vandet Draabe for Draabe sivede gjennem Sammenføiningerne i Muren, der dannedes af Klippeblokke, som vare forbundne ved Cement.

Greven gyste ved Tanken om, at Bølgerne kunde bane sig Vei ind i Fængslet og oversvømme det i nogle Minutter, ifald Havets gjentagne Anstrængelser løsrev en af Klippeblokkene.

Pludseligt opfyldtes Monteleones Sind af ny Skræk ... Lampen begyndte at brænde dunklere, dens Lys tog synligt af, og Greven saae med Forfærdelse, at Pjetro, enten med Forsæt eller af Skjødesløshed, kun havde fyldt Oliebeholderen halvt;

thi Vægen, som ingen Næring havde, var næsten udbrændt og nærved at slukkes! ...

Mørket vilde altsaa inden føie Tid indhylle Kjælderen, og aldrig havde Lyset været nødvendigere for Fangen, end i dette kritiske Dieblik.

Ved at kaste Dinene paa Muren, imod hvilken Bølgerne brødе sig med stigende Voldsomhed, saae Monteleone Stykker af Cementet løsne sig og falde ned til ham, medens tynde Vandstraaler langsomt banede sig Vei gjennem de derved opstaaede Aabninger.

Greven styrtede hentil Døren og bankede paa den forat kalde paa Soldaterne, der vare posterede ude i Corridoren. Men Døren var en massiv Steen, som ingen Lyd gav fra sig.

Han prøvede paa at skrige; men hans Stemme hørtes ligesaa lidt, som hans Banken.

Nu faldt Pjetros ulykkesvaaende Ord ham ind:

„Ogsaa jeg har havt Medlidenhed med Dem imorges; men iaften er min Medynk forbi, og imorgen frygter jeg Dem ikke mere!"

Uslingen vidste, hvilken Skjæbne der ventede hans Fange; han havde seet Faren. Om Morgenen havde han bemærket, at den rystede Klippe maaskee inden faa Timer vilde give efter for Havets Voldsomhed ... Den frygtelige Død, der truede Greven, havde været ham bekjendt iforveien.

Hullet i Muren blev større og større, det var ikke længer en Vandstraale, men en heel Strøm, der væltede indaf Aabningen.

Monteleone ilede hentil Brixen og snappede den tynde Madras; han stoppede den i den gabende Aabning, der synligt udvidede sig, satte Ryggen imod den og forsøgte at stille denne svage Dæmning mod Bølgernes Indbrud.

I samme Dieblik slukkedes Lampen ...

Et Rædsels- og Fortvivlelsesskrig undslap den Ulykkeliges Bryst.

Mørket var en ny Fjende for ham ... en frygtelig Fjende, som lammede og tilintetgjorde hans Anstrengelser mod det truende Element.

Madrasjen, mod hvilken Greven støttede sig, fik et voldsomt Tryk, og Greven slængtes hen i Baggrunden af Fængslet.

En Klippeblok løsnede sig ...

Bølgerne droge som Seirherrer ind i den underjordiske Hvælving og begyndte at oversvømme deres Enebring.

Monteleone saae, at det var ude med ham; af Mennesker kunde han ikke vente nogen Hjælp ... og Gud forlod ham ... eller rettere kaldte ham til sig.

Vandet strømmede brusende ind i Kjælderhvælvingen. Med hvert Secund følte Greven det stige, omringe ham paa alle Kanter og pladske omkring ham! ...

Tre Navne fremstillede sig nu for Monteleones Tanker ... Hans Fader ... Aminta ... Thaddeo ...

Hans Taarer randt ... ikke fordi han frygtede Døden ... men i disse tre elskede Væsener var et tredobbelt Minde ... en tredobbelt Kjærlighed ... en tredobbelt Fortvivlelse forenet! ...

Han forbandede ikke Himlen; thi han tænkte, at hans Fader ventede ham der.

Greven samlede alle sine Kræfter forat kløve Vandmassen rundtomkring ham; han slæbte sig møisommeligt hentil den fremspringende Steen, hvorpaa Linierne stode indridsede af hans Faders Haand... og han trykkede sine Læber paa de hellige Ord ... den Døendes sidste og sørgelige Farvel ...

Vandet vedblev at stige ...

Snart naaede det den Lidendes Hals.

Han kæmpede sig med fortvivlet Anstrengelse hentil Bordet i Fængslet, i det Haab at finde et øieblikkeligt Tilflugtssted paa det mod den rædsomme Død, der omringede ham paa alle Sider ... men Bølgerne havde væltet Bordet ... ogsaa dette Haab var ude.

Ved den voldsomme Anstrengelse, Greven gjorde forat naae det, stødte han mod Skamlen, som Vandet skyllede omkring i Fangehullet, snublede og faldt om paa Gulvet.

Med Anspændelse af sine yderste Kræfter kom han atter paa Benene og hævede sig paa Taaspidserne forat faae Munden over Vandet, men Vandet gik allerede Monteleone over Hovedet! ...

Nu sortnede det for hans Øine ... det bruste for hans

Øren ... Blodet foer ham voldsomt til Hjertet ... Veiret manglede ham ...

Greven mumlede indvortes en kort Bøn, sank i Knæ og tumlede atter omkuld i Bølgerne ... men dennegang for neppe at reise sig mere!

Femte Capitel.

Handlen.

I samme Øieblik blev Døren til Fangehullet revet voldsomt op.

Døren eller rettere den bevægelige Steen sluttede ikke tæt til Gulvet, men efterlod en smal Sprække, gjennem hvilken Vandet banede sig Vei til Fængselscorridoren.

Skildvagterne lagde snart Mærke til den pludselige Oversvømmelse, uden at gjætte Grunden dertil; de gjorde Allarm, og den skjændige Pjetro blev nødt til selv at befrie sit Offer.

Vandet i det underjordiske Fangehul styllede strax frem og rev Soldaterne og Fangevogteren overende ...

Saasnart den første Overraskelse var forbi, skyndte man sig hentil Greven, som laa livløs paa Flisegulvet.

Først efter mange Anstrengelser og megen Omhu lykkedes det at kalde Monteleone tillive igjen.

Da Greven atter kom til Besindelse, befandt han sig liggende i et lille Kammer, paa en bedre Seng end Briren i hans Fangehul; en Mand, der sad ved Hovedgjærdet, holdt hans Haand i sin.

„De er reddet, Herr Greve," — sagde den Fremmede til ham — „men det var paa Tiden, at man kom Dem tilhjælp, — et Par Secunder til, og De vilde have været en død Mand."

„Maaskee havde det været bedst for mig ..." — sva=

rede Monteleone med svag Stemme — „jeg veed ikke engang, om jeg skal takke dem, der ere komne mig tilhjælp ..."

„Hvad det angaaer," — svarede den, han henvendte sig til — „saa har jeg Intet at svare Dem ... som Fængselslæge ved Castel d'Ovo er det min Pligt at sørge for Fangernes Helbredstilstand og ikke at indlade mig i Kjævlerier med dem angaaende deres meer eller mindre haarde Skjæbne; men jeg haaber imidlertid, at den frygtelige Begivenhed fra inat ikke skal fornye sig for Fremtiden ... Deres Fængsel, som er udhugget i Granitten, har udentvivl tjent til Forraadskjælder for Lækkermunden Lucullus, der i gamle Dage havde sit Lyststed her paa Klippen, dengang kaldet Megariso eller Megalia... Maaskee er det den samme underjordiske Hvælving, hvor den romerske Keiser Augustulus blev indespærret af Odoacer ... idetmindste er det temmelig sandsynligt efter dens anerkjendte Ælde at dømme ..."

Under Lægens historiske Afstikker var Greven atter faldet tilbage i sin Døs.

Den lærde Æskulap lod ham lugte til en stærk Essents og listede sig bort, idet Greven atter aabnede Øinene; Greven hørte Døren blive lukket og Slaaerne skydes for.

Monteleone havde altsaa blot skiftet Fængsel; men det, han nu indtog, var idetmindste lyst, reent og sundt.

De hvidtede Vægge gave det endogsaa et oplivende Udseende, der var vidt forskjelligt fra Fangehullets; desuden kastede Dagen, den velgjørende Dag, et Par af sine Ildstraaler gjennem et snævert Vindue i nogle Fods Afstand fra Jorden.

En Solstraale, saa tynd som en Guldtraad, spillede endogsaa paa Grevens Sengetæppe, og han gjorde en Bevægelse ligesom forat gribe og kjærtegne det himmelsendte Syn.

Det blev atter lyst i Monteleones Sjæl; hans Sindsforvirring var forbi ... Erindringen vendte tilbage ... og med Erindringen den sørgelige Følelse af hans Fangenskab ... men tilligemed den Haabet, denne guddommelige Velgjerning, denne Skat for lidende Sjæle, som opretholder, trøster og skjænker de Ulykkelige Mod til at leve.

„Min Fader!" — udbrød han i en Opbrusning af Tro og Kjærlighed — „Du har ikke ladt mig omkomme!... Du har staaet mig bi i Faren! ... Du har ikke frelst mit Liv,

forat jeg nu skal miste det!... Jeg skal leve og blive fri; jeg haaber og troer paa Dig!..."

Den hemmelige Plan, som han havde fattet faa Timer iforveien, vendte nu tilbage i hans Erindring.

Han saae sig omkring efter de Klæder, han havde baaret ved Oversvømmelsen, og i hvilke Sedlen var skjult, som gav Fangevogteren i hans Magt.

Klæderne laae, endnu drivende af Vand, paa et Bord i Nærheden af Greven; men den hemmelighedsfulde Seddel søgte han forgjæves efter... den var forsvunden.

Sandsynligviis havde Pietro faaet Tid til at bemægtige sig den for Fangen saa værdifulde Skrivelse!...

„Nu er jeg vaabenløs!" — sagde Greven sørgmodigt — — „jeg maa aldeles opgive min dristige Plan, som jeg kunde have sat igjennem ved Hjælp af Sedlen!..."

Idetsamme hørtes Lyd af Fodtrin, Døren gik op, og Pietro traadte ind.

Uslingen syntes ikke i mindste Maade at være urolig eller forvirret.

Det Følgende vil vise, hvad Grunden var til hans fripostige Væsen.

Han lukkede omhyggeligt Døren, som han ellers pleiede at lade staae paaklem, satte sig foran Greven og sagde med et vildt og skelende Blik:

„Lad os to tale sammen."

I første Dieblik var Greven ligesom lynslaaet over slig Koldblodighed... Uhyrets Forbittrelse vilde have fundet ham rolig; men denne mageløse Frækhed forfærdede ham næsten.

„Hvorom skulde jeg vel tale med en Bandit som Dig," — sagde han til ham — „der vidste igaaraftes, da Du indelukkede mig i Fængslet, at det var en Grav, og at Havets Bølger truede mig med den sikkre Død?"

„Sandtnok!" — svarede Fangevogteren med hæs Stemme — „men, ved Christi Blod! hvem er Skyld deri? Deres Excellence vilde lade mig hænge! jeg vilde drukne Deres Excellence... det var kun billigt!"

„Det var skjændigt!" — sagde Greven — „thi din Hævn var feig og grusom!... Desuden gav jeg Dig Valget mellem

Undergang og Frelse... hvorimod Du ikke tilstedede mig Valg mellem Liv og Død!"

„Kan ikke nægtes;" — svarede Pietro — „men igaar var jeg omgivet af Spioner; bag den paaklemstaaende Dør til Deres Fangehul lurede to Øren... og Deres Ord havde nær styrtet mig i Ulykke! Idag er det en heel anden Sag: jeg er forloren!... Commandanten er bleven fnysende gal over, hvad han kalder for min Skjødesløshed, og har indgivet en Rapport til Justitsministeren. Inden tre Dage vil jeg maaskee blive jaget paa Porten, og da Fangevogterne just ikke ere vel ansete blandt Neapels Indvaanere, saa faaer jeg ingen ny Plads og kommer til at krepere af Sult paa Trappetrinene udenfor en af Kirkerne!... De talte til mig om at gjøre min Lykke, De lovede mig Guld forat frelse Dem... Jeg venter paa Deres Forslag."

Monteleones Blod strømmede ham tilhobe til Hjertet... En hemmelig Glæde bemestrede sig ham... Hans dristige Plan kunde endnu komme til Udførelse!

Skjæbnen aabnede ham en uventet Vei til Frelse.

Det var ikke blot Friheden, han havde Udsigt til at gjenvinde... det var mere end en usikker, kort og omtvistet Frihed... Han havde Udsigt til atter at erhverve sig Ret til at optræde aabenlyst og uden Fare i Verden.

Han havde Udsigt til at tvinge sine Fjender til at erklære sig for overvundne! ... til at drapere sig selv i en tilsyneladende Uskyldigheds Kaabe... men denne Uskyldighed vilde være ligesom et godtgjort Factum, en uoverstigelig Muur, bag hvilken han i lang Tid i Ro og Mag kunde virke for sine hemmelige Planer, udenat vække sine Fjenders Mistanke!...

Desuden skulde han gjensee Aminta!... Aminta skulde tilhøre ham... ikke den Landsforviste, Flygtningen... men den rige, den lykkelige, den frie Greve Monteleone!

„Du troer sagtens," — sagde han til Pietro, som ængsteligt søgte at læse i Grevens Øine, om han endnu nærede ligesaa rundhaandede Hensigter, som Aftenen iforveien — „Du troer sagtens, at jeg vil anmode Dig om at begunstige min Undvigelse, om mod nogle Haandfulde Guld at aabne Fængslets Døre for mig, forat jeg kunde undflye og blive borte med

det Samme? ... Det er unægteligt den Handel, som en sædvanlig Fange vilde foreslaae Dig! ... Isaafald maatte Du flye tilligemed mig og leve i en skjult Affrog i Italien af Udbyttet af dit Forræderi, ifald Du ikke blev opsnappet og hængt forinden ...

Du har altsaa glemt, hvad jeg sagde til Dig igaar ...

„Vil Du staae mig bi, sagde jeg til Dig, saa skal jeg gjøre Dig rigere end Commandanten i Castel d'Ovo, og Du skal ikkedestomindre, hvis Du selv vil, forblive som tro og ærlig Fangevogter paa din Post her!"

„Nuvel?" — udbrød Pjetro forbauset.

„Ja," — sagde Greven — „hvad jeg lovede Dig igaar, er jeg beredt til at holde idag."

Fangevogterens Dine lyste af begjærlig Glæde.

„Hvor er' Pengene?" — spurgte han.

„Pengene" — svarede Monteleone — „ere hos min Banquier Antonio Lamberti."

„Den rigeste i Neapel!" — udbrød Pjetro.

„Finder Du Huset sikkert nok?" — sagde Monteleone smilende til ham.

Mennesket stod i Begreb med at svare, da en Stemme raabte udenfor:

„Luk op! her er Commandanten."

Pjetro blev liigbleg, og Monteleone kastede sig fuld af Angst tilbage paa sit Leie.

„Ifald man har hørt os," — mumlede han — „saa er Alting tabt!"

Pjetro aabnede skjælvende Døren.

Commandanten traadte ind.

„Herr Greve," — sagde han — „mine Ordrer med Hensyn til Dem vare strenge. Man befalede mig at sætte Dem i afsondret Fængsel, og jeg adlød; men en Fæstningscommandant er ikke en Snigmorder! ... og jeg kommer forat undskylde mig hos Dem angaaende Deres Livsfare inat, og bede Dem være overbeviist om, at jeg aldrig vilde have trøstet mig, ifald jeg var bleven den uskyldige Aarsag i Deres Død."

„Jeg troer Dem, min Herre," — svarede Monteleone —

„men Gudskelov! Faren er overstaaet. Sandsynligviis vil dette sørgelige Tilfælde ikke indtræffe tiere, og skulde Kong Ferdinand endnu engang faae isinde at begrave en af sine Undersaatter levende, saa vil han sagtens give Ordre til at sørge for, at Gravens Rædsler ikke forøges med en Oversvømmelses?"

„Den eneste Skyldige er den Karl der, Herr Greve;" — tilføiede Commandanten, idet han pegede paa Pjetro — „det tilkom ham, at give mig Nys om, at Vandet truede med at bryde ind i det underjordiske Rum. Han burde have undersøgt det nøiagtigt, førend han satte Dem derind. Jeg har mældt det til Justitsministeren, forat han kunde tage sig af Sagen; men til personlig Opreisning for Dem jager jeg den Usling bort endnu idag; inden en Time skal han være ude af Castel d' Ovo."

Selv om Lynet havde ramt Greven, kunde han ikke være bleven mere tilintetgjort end ved dette uventede Slag.

Alle hans Planer vare kuldkastede, alle hans Forhaabninger bortveirede!

Han fremstammede nogle Undskyldninger til Gunst for Pjetro; men Commandanten var uboielig; han gik og tog den ulykkelige Fangevogter med sig.

I et Nu saae Monteleone hele sin skjønne nysopførte Lykkesbygning styrte sammen; alle de gunstige Udsigter, han havde, vare forsvundne med Pjetro.

At faae en Fangevogter underkjøbt var ingen let Sag, som han selv havde erfaret, og nu gik han glip af den underkjøbte Fangevogter! ... Maaskee vilde Stedfortræderen være endnu stridigere, endnu uomgængeligere! ... og dog var det Fangen umuligt at foretage sig Noget uden det Menneskes Hjælp! . . .

Greven tog sit nye Fængsel ligesaa omhyggeligt i Øiesyn som det gamle.

Ved Hjælp af en Stol, som han stillede paa Bordet, naaede han op til det snævre Vindue i Muren og saae nu, at det befandt sig i Linie med en stor og blomsterbeplantet Platform, der sandsynligviis tjente til Spadsereplads for Fangerne i Castel d'Ovo.

To Mænd spadserede paa Platformen; Greven bukkede

Hovedet forat see dem, uden selv at blive seet, og lyttede til deres Samtale.

Den var sandsynligviis begyndt for lang Tid siden; thi Monteleone hørte blot nogle usammenhængende Brudstykker, som han opsnappede i Flugten, hvergang de to Mænd passerede forbi Vinduet paa deres Spadseregang.

„Om et Par Dage bliver han dømt," — sagde den Ene.

„Det bliver „Arbeide" for Dig," — sagde den Anden.

„Hvad mon det er for et Arbeide, han taler om?" — spurgte Monteleone sig selv, medens de Spadserende bortfjernede sig.

Idet de atter kom forbi, sagde den, der først havde talt, til sin Ledsager:

„Vidnerne have jo seet ham? kunne de bevise det, saa er der ingen Pardon for Grev Monteleone..."

Det var om ham, Mændene talte!... Greven piinte sin Hjerne med at udfinde Betydningen af Udtrykket „Arbeide", da en ny Ytring opfyldte hans Hjerte med Rædsel, ved at aabenbare ham, hvilken Haandtering den Ene af de to Samtalende drev.

„Jeg saae hellere, at man skjød ham," — sagde Mennesket — „jeg vil ikke være sikker nok paa Haanden til at slaae Hovedet af en Adelsmand!..."

Greven havde bivaanet en fortrolig Samtale mellem Skarpretteren og en af hans Medhjælpere!...

Fangevogterne vare, som Pjetro havde bemærket, ikke synderligt afholdte i Neapel; men Skarpretteren endnu mindre... og man havde maattet give ham Bolig i Castellet forat beskytte ham mod Indvaanernes Fornærmelser og Haandgribeligheder; Platformen hørte til hans Bopæl.

Og Skarpretteren i Neapel dyrkede Blomster der!

„Om et Par Dage!..." — udbrød Greven — „om et Par Dage ville de dømme mig... i to Dage kunde jeg sætte min Plan igjennem!.. Og Pjetro, ved Hjælp af hvem den alene kunde udføres, Pjetro er her ikke mere!..."

En lydelig Skoggerlatter bagved Greven fik ham til at vende Hovedet om, og han saae Pjetro bagved sig... Pjetro, som sagte havde listet sig ind i Fangens Celle.

„Du her!..." — udbrød Greven — „og jeg, som troede Dig jaget bort herfra!..."

Der fattedes kun lidt i, at han i sin Glæde havde trykket Uslingens Haand.

„Jeg!" — svarede Fangevogteren — „nei, han, som vilde jage mig bort, blev selv jaget bort!... Han fik sin Afsked fra Commandantposten i Castel d'Ovo, strax efterat vi havde forladt Dem... Man mener, at en hemmelig Rapport angaaende Deres Fare inat, er kommet hans i Forkjøbet hos Ministeren... Han mistede sin Plads, og jeg beholder min!... Med Hensyn til os slaae vi en Streg over alt hvad der er passeret, hvilket jeg herved som ærlig Mand kommer forat underrette Dem om!"

Pjetro gik hentil Døren; Greven standsede ham.

Fangevogterens Afslag forknyttede ham ikke; han vidste, hvor gjerrig han var, og gjorde med god Grund Regning paa sit Guld.

„Imorges" — sagde han til ham — „havde jeg isinde at byde Dig titusind Pjastre; men dengang havde Du ikke Noget at tabe. Nu har Lykken vendt sig til Gunst for Dig, og jeg lægger derfor femtusind Pjastre til."

„Men det gjælder min Hals!" — udbrød Fangevogteren, som bestandigt gyste ved Tanken om at blive hængt.

„I ethvert Tilfælde" — svarede Greven — „maa Du indrømme, at Indsatserne ikke ere lige; thi aldrig har nogen Fangevogters Hals været 15000 Pjastre værdt!... Men vær Du ganske rolig, Du skal baade beholde din Hals og din Post og ovenikjøbet blive en riig Mand!..."

„Ja, det vilde være herligt!" — svarede Fangevogteren — „men skynd Dem at sige mig hvordan; thi jeg skal strax gjøre min Runde og har derfor ingen Tid at give bort!"

Greven satte sig paa en Stol foran Pjetro.

„Jeg udsteder Dig to Anvisninger paa min Banquier Antonio Lamberti," — sagde han — „lydende paa Sigt og Overbringeren... som Du selv skal være...

Den første Anvisning kan hæves Klokken tolv Midnat; men inden tre Qvarteer til tolv skal Du have skaffet mig udaf Slottet."

„Hilledød!" — sagde Fangevogteren, idet han kløede sig bag Øret.

„Bi lidt;" — vedblev Monteleone — „jeg giver Dig mit Ord som Adelsmand paa at være her tilbage imorgen i Mørkningen, og Du kan da hæve den anden Anviisning paa de sidste syvtusind femhundrede Piastre."

„Men ifald De nu ikke kommer?" — sagde Fangevogteren.

Monteleone blussede af Harme ved at høre sit Æresord blive betvivlet.

„Kommer jeg ikke," — svarede han med en Anstrengelse forat beherske sig — „saa har man dræbt mig underveis!... Men i ethvert Tilfælde skulle Pengene alligevel blive Dig betalte...

Tvivler Du endnu, saa gaae til Lamberti og spørg ham, om Grev Monteleones Anviisninger ikke altid blive betalte af hans Kasse."

„Det skal jeg," — sagde Pjetro og gik derpaa udenat tilføie et Ord.

Den pludselige Bortgang foruroligede Greven. Mon Mennesket vilde forraade ham? ... Den besynderlige Handel syntes at forskrække ham ... vilde Pengebegjærligheden beseire Angsten?...

Nogle Timer henrandt for Monteleone under afverlende Frygt og Haab.

Dagen begyndte at hælde, Natten faldt paa, og Mørket forøgede Grevens Spænding.

„Hvad jeg har isinde," — tænkte han ved sig selv — „er saa brødefuldt i Guds og Menneskernes Øine, at Gud maaskee nægter mig sin Bistand."

Det maatte være langt ud paa Aftenen, da Fængslets Dør atter aabnede sig ... Men det var ikke Pjetro, som traadte ind...

Greven gyste.

En Medhjælper hos Fangevogteren kom med en Kurv og satte den stiltiende paa Bordet.

„Men Pjetro? ..." — spurgte Monteleone stammende Karlen.

„Pjetro? ..." — svarede denne — „han er maaskee død inden imorgen!..."

„Dræber man ham da? ..." — udbrød Greven.

„Kan nok hænde sig ..." — svarede Medhjælperen — „Lægerne ere saadanne Klodrianer!..."

Dermed gik han.

Sjette Capitel.

Smaragden.

Klokken slog elleve paa Kastellets Taarn, da Greven vaktes af den aandelige Sløvhed, hvori Medhjælperens sidste Ord havde hensat ham, ved at see en pludselig Lysning falde ind i hans Fængsel gjennem Sprækkerne i den omstukne Dør.

Døren gik op.

En Mand kom listende hentil Greven, hvem Lyset fra Blændløgten, der var rettet paa ham, blændede i den Grad, at han ikke kunde gjenkjende den Indtrædende.

„Hvad Godt?" — spurgte Monteleone, idet han sprang opaf Sengen, paa hvilken han havde kastet sig.

„Tal sagte," — svarede Pjetro — „Alting er stille her i Kastellet, og vi kunde let blive belurede! ... Desuden har jeg histoppe" — tilføiede han pegende paa Vinduet, som gik udtil Platformen — „en Kammerat, som vi gjøre bedst i at holde udenfor vore Sager; thi han gaaer ved Dem glip af et indbringende Stykke Arbeide ..."

Greven gyste ved Tanken om, hvad der var bleven sagt om Morgenen oppe paa Terrasjen ... Imidlertid kunde han ikke undlade at yttre sin Forundring over at see Fangevogteren, hvem han antog forat være i Livsfare.

„Det er jeg jo ogsaa," — svarede denne — „thi kommer man efter den Tjeneste, jeg agter at bevise Dem, saa bliver det mig, som giver Fyren deroppe Arbeide ... Forbliver

det mindre indbringende for ham, saa bliver det til Gjengjæld mere ubehageligt for mig! . . .

Jeg har anstilt mig syg," — tilføiede han — „fordi en Syg behøver en Læge, og det er Dem, min Medhjælper, som skal hente mig en inat . . ."

Monteleone forstod Pjetros List.

Fangevogteren kastede stiltiende sin vide Kappe og afførte sig hurtigt en Kittel og Beenklæder af grovt Lærred, som han bar ovenpaa sine egne Klæder. Derpaa gav han Monteleone et Vink til at iføre sig dem.

Greven adlød.

Pjetro trak et Blækhorn, Pen og Papiir opaf Lommen.

„Banquieren betaler;" — sagde han — „skriv nu."

Monteleone skrev to Anviisninger paa Sigt, hver paa 7500 Pjastre.

Men imedens Greven skrev, spurgte han sig selv, hvorledes han skulde ordne Sagen mellem sig og Fangevogteren.

Pjetro burde ikke have Anviisningerne, førend Greven var vel ude af Kastellet.

Han burde ikke betale sin Frihed, førend han var kommet i Besiddelse af den, og Pjetro kunde ikke følge ham til Porten, da han gik for syg og sengeliggende.

Man maatte altsaa betroe sig til Pjetros Redelighed.

Saasnart Greven var færdig med at skrive, gav Fangevogteren ham sit Nøglebundt og Blændløgten; derpaa holdt han Munden tæt til Øret af Greven og hviskede:

„De gaaer ligefrem . . . I Enden af Galleriet seer De en Steentrappe; De tæller tohundrede og tresindstyve Trin . . . Ved det tohundrede og tresindstyvende standser De med Nedstigningen . . . Trappen fører hundrede Trin længere ned, til Gaarden, hvor Henrettelserne finde Sted . . .

De dreier tilvenstre, derpaa tilhøire; . . . De træffer paa en Gaard med et Gitter for; De siger til Karlen der, at De er Crespo, Fangevogterens Medhjælper, at Pjetro ligger for Døden, og at De skal efter Lægen . . . saa aabner han nok . . .

Derpaa kommer De til den store Port, som tiere aabner sig forat indlade end udlade . . .

Portneren kjender knap Crespo, som man aldrig seer uden=

for Kjælderne hernede; det er et Slags Muldvarp, der lever under Jorden.

Portneren er en forsigtig Mand ... han seer Dem nok tæt ind i Ansigtet; men saa giver De Dem til at hyle og jamre over min Sygdom ...

De kan lægge til, at De skal hente en Munk til at skrifte mig, med det Samme De henter Lægen til at curere mig ... Portneren er Medlem af sex bodfærdige Broderskaber, hvide, blaae, gule, grønne, sorte og graae; han skynder at lukke Dem ud, af Frygt forat min ugudelige Sjæl skal fare til Helvede! De springer udaf Porten, og Lykke paa Reisen! ... Men fremfor Alt, skynd Dem at komme tilbage! ..."

Han rakte Haanden ud efter Pengeanviisningerne.

Greven betænkte sig.

„Meget vel! ..." — sagde Pjetro, idet han rynkede sine røde Øienbryn med et vredt Udtryk — „De troer mig ikke? De frygter for Forræderi, fordi jeg ikke personlig bringer Dem ud? Ikke sandt, Excellence, saadan vilde De have det ... giv med den ene Haand og tage med den anden ... den frie Luft mod Pengene...

Men jeg troer jo paa Dem!" — tilføiede han i en uforskammet Tone, idet han saae Greven stivt i Øinene — „jeg stoler paa, at De kommer tilbage, skjøndt jeg har gyldig Grund til at antage, at De bliver borte med det Samme! ... Og De maa nu sige, hvad De vil, saa sætter jeg dog endnu mere paa Spil, end De gjør!"

Mennesket havde Ret.

Greven følte det og rakte ham de to Anviisninger.

„Nei," — sagde Pjetro, den lod, som han følte sig saaret i sin Stolthed, skjøndt Angsten forat blive hængt alene var Grunden — „behold Deres Penge, jeg beholder mine Nøgler, og dermed er den Historie ude! ... De slipper med at have forklædt Dem som Fangevogter inat; det er altid ligesaa godt som agere Pulcinel! ..."

Monteleone, som ikke vilde nedlade sig til Bøn og desuden havde knap Tid, greb Pennen og læste høit, hvad han skrev paa hvert af de to Verelbreve:

„Anviisning paa titusind Pjastre!"

Grevens Betænkeligheder kostede ham fem tusind Piastre.

„Corpo di Bacco!“ — udbrød Fangevogteren, idet han denne Gang med Gridskhed snappede de tilbudte Anviisninger — „det kan man kalde forat handle som Adelsmand!“

Klokken slog tolv! ...

„Skynd Dem!“ — sagde Fangevogteren leende til sin Fange — „Jeg venter paa Doctoren! ... Tænk bare, hvor jeg stoler paa Dem! jeg hæver ikke mine Penge før imorgen tidlig ... Det er rigtignok sandt,“ — tilføiede han i sit stille Sind — „at Antonio Lamberti lod mig vide, at han ikke betalte midt om Natten.“

Greven ilede afsted.

Alting gik, som Pietro havde sagt ham; kun holdt den hellige Portner ved den yderste Port en lang Prædiken for Flygtningen angaaende den Fordeel, der vilde være ved at tage Capellanen ved et af de Broderskaber, hvoraf han var Medlem, til at skrifte Pietro.

For det Første forstod den Gudsmand sig bedre paa Tingen end en almindelig Præst; dernæst vilde han være i Besiddelse af mere Færdighed, mere Salvelse, hvoraf Fangevogterens forhærdede Sjæl trængte til en god Portion! ...

Desuden vilde hele Broderskabet i saa Tilfælde følge den Hedengangne til Campo-Santo, hvilket var et opløftende Exempel for Fængslet og de gudsforgaaede Kroppe i Byen ...

Pietros opbyggelige Død vilde omgive ham med en Helgenglorie ... En Fangevogter, der var en halv Helgen! ... hvilket Fund for Calenderen! ...

Greven leed Helvedesqvaler under Portnerens lange Sladder ...

Den mindste Forsinkelse, et uforudseet Tilfælde kunde fordærve det Hele, skjøndt han allerede skimtede Friheden gjennem den svære Gitterport, der ikke vilde aabne sig! ...

Endelig gik den op!

Monteleone havde Kraft nok til at styre sin Utaalmodighed, saalænge Portneren kunde øine ham ... han slentrede

langsomt udaf Gitterporten, skjøndt han higede efter at flyve afsted som Fuglen, der undslipper Fangeburet!

. . . .

En Time efter Grevens Undvigelse fra Castel d' Ovo tildrog følgende Optrin sig i det lille etruskiske Huus, hvor vi have indført vore Læsere i Begyndelsen af nærværende Fortælling:

En Olding laa paa Knæ foran en ung Mand og kyssede grædende hans Hænder med et Udtryk af vanvittig Glæde, idet følgende af Hulken afbrudte Ord undslap hans Læber:

„Endelig har jeg Dem! ... Det er virkelig Dem! ... Men Du store Gud, hvordan er det, De seer ud! ... En Monteleone klædt som en Tigger fra Kirken Santa-Lucia! ... Men De lever! ... De have ikke myrdet Dem! ... Nu skulle vi da flye, ikke sandt? ... forlade dette forbandede Land, som Deres stakkels Faders Blod har vædet! ... Ingen hemmelige Anslag mere, vel? ... Det koster altformeget! ... Himlen være lovet, vi have Penge, mange Penge! Antonio Lamberti har over en Million i sin Kasse fra Salget af Deres Eiendomme. Tag den, Monsignore, og lad os reise!"

„Klæder, en Kappe! gamle Giacomo! ..." svarede Monteleone i feberagtigt Hastværk den trofaste Tjener.

„Javist, javist! ..." — sagde denne — „simple Klæder og af mørk Farve for ikke at vække Deres Fjenders Opmærksomhed ... forat vi ubekjendte kunne naae ombord paa det første Skib, der afgaaer til Grækenland eller Frankrig."

„Nei!" — svarede Monteleone — „tvertimod min meest glimrende, iøinefaldende Dragt ... den, jeg bar paa vore Rytteroptog i Chiaia ..."

„Hellige Jomfru!" — udbrød Giacomo — „er Herr Greven gaaet fra Sands og Samling, siden De saaledes vil hænge Skiltet ud? ... Hvem har nogensinde hørt, at en Landsforviist, som blot burde søge at komme bort snarest muligt, istedetfor stræber efter at gjøre sig bemærket, at drage Alles Øine paa sig! ... De skulde dog vel aldrig have faaet en

Kjærlighed i Hovedet . . . ville gjøre nye Erobringer? Tiden vilde saamænd være godt valgt!"

„Giacomo," — svarede Greven heftigt — „gjør, som jeg siger Dig; Minutterne ere mig saa kostbare som Timer... vil Du atter see mig fri og lykkelig, ønsker Du, at Huset Monteleone skal gjenvinde sin fordums Glands, at dets eneste Arving skal undgaae den truende Død, saa adlyd uden Indvending, uden Nølen, hvad jeg befaler Dig!"

„Jeg tier, Monsignore..." — sagde den gamle Tjener i en ydmyg Tone — „Gud give, at Deres Excellence snart maa see sit Haab opfyldt!..."

Greven iførte sig nu en pragtfuld Dragt, som han dog skjulte under en lang Reisekappe.

„Giacomo," — sagde han til Tjeneren, som saae forbauset paa ham — „sadl Vesuv, min bedste Løber, som aldrig er bleven overvunden eller indhentet af Nogen."

Giacomo gik.

„Hidindtil er Alting lykkedes for mig;" — sagde Greven, saasnart han befandt sig alene — „men hvad jeg endnu har udført er Intet mod det, jeg har tilbage at udføre!..."

Det, Grev Monteleone havde tilbage at udføre, var sandsynligviis noget Rædsomt; thi Sveden perlede paa hans Pande, og hans Kinder bleve liigblege ved Tanken om, at han knap havde en Time tilbage til Iværksættelsen...

„Hvis jeg feilede!" — sagde han — „hvis jeg havde gjort altformegen Regning paa min gamle Færdighed . . . jeg har ikke øvet mig saalænge!... Hvis jeg..."

Ordene døde paa hans Læber; han satte sig ned, overvældet af Tvivl og Angst.

Klokken slog tre i det Fjerne.

„Tre!" — udbrød Greven og sprang pludseligt op — „allerede tre... Klokken fire maa jeg udføre min Plan... Det dages saa tidligt hertillands!... Og gaaer denne Leilighed tabt for mig, saa er der intet Haab, ingen Redning mere!

Saamange Anstrengelser og Beregninger spildte!... En saa ypperlig Plan... et saa dristigt Foretagende for stedse tilintetgjort!... Og alle mine hengivne Forbundsfæller, som jeg kun kan frelse ved at bevare deres Hoved, deres Formand!...

Nei, nei! intet Fængsel mere! Frihed for mig! Frihed for mit Land!!"

Han reiste sig hurtigt og undersøgte omhyggeligt hver Krog af det etrusiske Værelse forat være vis paa, at Ingen belurede den sælsomme Handling, han nu havde isinde at foretage sig... Derpaa tog han en Armstage og begav sig hentil den mørkeste Deel af Værelset, hvor han udsøgte en Dolk af en Vaabensamling... Han besigtigede Klingen omhyggeligt og prøvede den paa sin blotte Haand...

Da det var bestilt, nærmede han sig til et Jernskab og trykkede paa en hemmelig Fjeder, som kun Giacomo og han kjendte.

Skabet tjente til Gjemmested for Familiejuvelerne.

Iblandt disse fandtes en Ring, som han pleiede at bære paa sin venstre Haands Lillefinger.

Ringen var et Mesterværk af Benvenuto Cellini; Stenen i den en kostbar Smaragd, i hvilken Monteleonernes Vaaben var stukket.

Man havde beundret denne Ring i den grevelige Families Skatkammer et Aarhundrede førend nærværende Historie begynder, paa den Tid, hvor Monteleonerne endnu havde et Skatkammer!...

Greven lagde Ringen paa den ombøiede Ryg af den græske Løibænk, hævede sin høire, med Dolken bevæbnede Arm over den lille Kreds, Ringen dannede, og gjorde tre hurtigt paa hinanden følgende Stød... Tre Gange traf den hvasse Dolkespids i Midtpunktet af den snævre Kreds!

Greven satte Ringen paa sin Finger... Han bar den ved alle vigtige Leiligheder i sit Liv... Det var en Familieovertro...

Han forvissede sig om, at Dolkespidsen ikke var bleven stump og mumlede ved sig selv med en besynderlig Blanding af Tilfredshed og Stolthed:

„Endnu den samme Sikkerhed!... jeg kan træffe, hvor jeg vil!"

Syvende Capitel.

Torre del Greco.

En herlig, straalende Morgenrøde, en italiensk Morgenrøde, begyndte at udbrede sine første Lysstraaler over de smilende Marker i Neapels Omegn.

Nattedunsterne flygtede rædde for den opgaaende Sols Straaler.

Ikke en Sky skæmmede den rene, herlige Himmel, som Guds Haand har hvælvet over det henrivende Eden, den bedækker.

Den kjølige Natteluftning havde skjænket Naturen ny Kraft til at modstaae Dagens solglødende Anfald ... Kirkeklokkernes Kimen kaldte Landsbybefolkningen til Morgenbønnen ... og man saae allerede enkelte fromme Indvaanere styre deres Fjed til Guds Huus, hvor det langsomt ringede til første Angelus.

Men ikke en eneste Arbeider befandt sig paa Veien til Marken.

Thi det var en Hviledag, en Søndag, og paa en slig Dag bringer den neapolitanske Ladhed i Forbindelse med Kirkens Forskrifter Italieneren til at lægge Armene overkors og standse med sine Forretninger.

Men staae Markerne tomme, saa ere Kirkerne fulde paa den ugenlige Festdag.

Det er i Særdeleshed den overtroiske og gudsfrygtige Neapolitaner, som troer at kunne forvare sig mod Helvedes Faldstrikker og kjøbe sig fri for sine Synder ved en Masse af Alterlys og Offergaver, som man i vort Land ikke kan gjøre sig noget Begreb om. Alle gudindviede Steder vrimle deraf, ligefra den beskedne Eremitbolig dybt inde i Skoven eller paa den nøgne Klippe til Hovedstadens rige og Landsbyernes tarvelige Kirker.

Men neppe er Gudstjenesten forbi, førend den andægtige Christen bliver til en ivrig Dandser, den lidenskabelige Tarantella afløser Bønnen, og Djævelen vinder hurtigt det tabte Gebeet tilbage.

Hele Neapels Omegn bad og beredte sig til Dandsen paa

den smukke Februarsøndag, hvis Blidhed var liig en Junimorgen til Frankrig, og imedens dette stod paa, standsede en sveddbedækket Hest udenfor et Herberg, der er mærkværdigt paa Grund af de Lavamasser, som omgive det siden det frygtelige Udbrud Anno 1794.

Bemældte Herberg er et velbekjendt Bedested for alle de Reisende, der have gjæstet den smukke Flække Torre del Greco, den bedst befolkede af alle dem, som høre til Neapels Territorium.

Rytteren, som reed paa Hesten, var steget af; hans Hjerte bankede heftigt, skjøndt mindre paa Grund af det hurtige Ridt, end ifølge den voldsomme Sindsbevægelse, som malede sig i hans Ansigt.

Efterat have ladet Dyret puste ud, sprang Rytteren atter i Sadlen, og den ædle Løber fløi afsted til Torvepladsen i Torre del Greco.

Pladsen var øde.

Alle Indvaanerne vare samlede til Gudstjenesten i den ældgamle Sognekirke, hvis firkantede Taarn med Klokkespiret er bleven afskilt fra den ved ovennævnte Udbrud og nu omgives af en fyrgetyve Fod høi Lavamasse, som danner et uforgængeligt Bolværk omkring den.

Kirkedørene stode aabne, og et nysgjerrigt Øie vilde inde i Skibet have opdaget nogle beundringsværdige Malerier af Giordano, sande Mesterværker ligesom næsten alle italienske Kirkemalerier, der for Størsteparten ere ophøiede Frembringelser af Geni parret med Tro.

Nutildags ere gode bibelske Malerier en Sjældenhed; Malernes Engle ere kun Mænd, og deres hellige Jomfruer kun Qvinder!...

Raphael, Carracci, Dominichino og Gjordano, disse ophøiede Skabere af den begeistrede Malerkunst, saae i Himlen de guddommelige Skikkelser, som de gjengave paa Jorden, og Raphael maa have havt en Aabenbaring, da han skjænkede Verden sin „Forklarelse."

Kun en Eneste af Indvaanerne i Torre del Greco bivaanede ikke Gudstjenesten.

Han stod i Døren til sit Huus, der laa paa Pladsen.

Mandens Navn var Stenio Salvatori.

Han var den ældste af tre Brødre og den rigeste Landmand i Flækken.

De tre Brødre havde allesammen havt eens Skjæbne.

Under Murats Regjering bleve de tvungne til at tage Tjeneste og maatte forlade Fædrehjemmet forat blive Soldater.

Monteleones Fader havde besiddet store Eiendomme i Torre del Greco. Dis'e Eiendomme vare ved hans Domfældelse og Død blevne deelte mellem Sognets Indvaanere.

Salvatorierne fik Størsteparten af dem.

Men Joachim Murat stilte dem atter ved dem, da han tilbagegav den unge Greve hans confiskerede Eiendomme.

Derfra skrev det Had sig, som de i lige høi Grad nærede mod Grev Monteleone og den faldne Monark.

Tilsammen angave de Murats Landgang ved Pizzo . . .

Tilsammen angave de Monteleones Deeltagelse i Venta'en ved Pompeji . . .

Stenio Salvatori var ikke gudsfrygtig og lod sig aldrig see i Kirken.

Hans Brødre bebreidede ham det ofte, og endnu samme Morgen, da de gik til Messen, havde den yngste Broder, Raphael Salvatori, sagt til ham:

„Du beder aldrig til Gud, Broder! Der er dog Meget, hvorfor vi trænge til Tilgivelse... og han holder kun sin Haand over dem, som elske ham!"

„Jeg elsker ham ikke;" — svarede Stenio barsk — „han har aldrig gjort mig andet end Ondt!"

Dermed stillede han sig i sin Dør, slog Armene overkors og nød Luften og Solskinnet.

Det var altsaa under Messen, som afholdtes i Kirken i Torre del Greco, at ovenomtalte Rytter ankom til Torvepladsen; en let Haandbevægelse bragte pludseligt hans skumbedækkede Hest til at standse.

Rytteren steeg af, slyngede Tøilen om sin Arm og gjorde et Par Skridt i Retning af Kirken; ved at faae Øie paa Stenio Salvatori udstødte han et Glædesskrig og nærmede sig til ham, efterat have kastet Tøilen om Halsen paa sin lydige Ganger, der øieblikkeligt standsede.

„Grev Monteleone!" — udbrød Stenio forbauset ved Synet af Greven.

„Ham selv," — svarede Monteleone — „som kommer forat kræve dine Brødre og Dig til Regnskab."

„Det er snarere mig," — svarede Stenio med Raahed — „som skulde kræve Dem til Regnskab; thi De besidder vore Eiendomme, vor Faders Eiendomme, som vi have opdyrket for os og ikke for Dem."

„Men de Eiendomme" — sagde Greven — „vare mine Familieeiendomme, som Du og Dine have været lumpne nok til at modtage, og som I have nydt Godt af i samfulde ti Aar."

„Kongen, Neapels retmæssige Konge, Carl den Tredie, havde skjænket os dem," — svarede Salvatori — „og vi modtoge og beholdt dem, fordi de vare bedre paa deres Sted i trofaste Undersaatters Hænder, end i Forræderes og Sammensvornes!"

Monteleone gjorde en truende Bevægelse, og Stenio sprang hurtigt ind i sit Huus.

Men Greven havde forudseet det ... han styrtede bagefter Stenio og traadte over Dørtærskelen samtidigt med ham.

„Du foretrækker Skygge for Sol," — sagde Monteleone — „godt! saa lad os passiare her, skjøndt her er lidt mørkt ... Men skulde jeg faae Lyst til at tage Dig rigtigt i Øiesyn, saa vende vi tilbage til Sollyset."

„Hvad vil De mig i Grunden?" — spurgte Stenio frækt — „hvad er det for et Regnskab, De taler om? Ferdinand den Fjerde har jo ladt Dem beholde de Eiendomme, som Usurpatoren Gioachino tilbagegav Dem! Det er altsaa ikke Dem, der er bleven plyndret, men mine Brødre og mig, som ere blevne ødelagte! Følgeligt ere vi qvit, og De har Intet at beklage Dem over!"

„Du feiler, brave og agtværdige Stenio!" — svarede Monteleone med et Blik, som fik Salvatori til at bæve — „Jeg kommer forat kræve mere end Guld og Gods af Dig! jeg kommer forat kræve Dig til Regnskab for mit Liv, som Du lumskeligt har villet berøve mig ved at angive mig for Kong Ferdinands Politi!"

Stenio stod som slagen af Rædsel ved at see Greven være vidende om hans feige Forræderi.

Det var virkelig en reen Sjældenhed, at Offrene erfarede, hvem deres Angivere vare, og Grevens hemmelighedsfulde Beskytter maatte have betjent sig af et gaadefuldt Middel forat kunne underrette ham om deres Navne i Brødbilletten.

„Hør," — sagde Greven til ham — „Du og dine Brødre have overantvordet Joachim Murat til de kongelige Soldaters Kugler!... Du og dine Brødre have villet overantvorde mit Hoved til Bødlen i Neapel!...

Men jeg vil frelse mit Hoved!... og til den Ende maa jeg saare Dig med denne Dolk, ligemeget hvor!... Vælg selv, hvilket Sted paa dit usle Legeme der skal tjene min Klinge til Skede!... Mig ere alle Steder lige gode, med Undtagelse af Hjertet og Struben... thi jeg vil ikke dræbe Dig... Du skal leve... Dit Liv er en Nødvendighed for mig... og jeg tilsværger Dig ved Christi Blod, at min Dolk ikke skal træffe en Linie udenfor det Sted, som Du anviser mig."

I nogle Secunder stod Stenio ligesom tilintetgjort over disse besynderlige og frygtelige Ord.

Men Skrækken, de forvoldte ham, afløstes snart af et ustyrligt Raseri.

„Herr Greven er altsaa bleven Retfærdighedens Haandlanger," — udbrød han — „siden jeg er dømt til at mærkes af Deres Haand?"

„Jeg er kun min egen Doms Haandlanger;" — sagde Monteleone — „Intet kan frelse Dig!"

„Jo," — svarede Stenio — „dette maaskee!"

Dermed trak han en skjult Stilet frem under sin Trøie og slyngede den mod Grevens Bryst.

Men Stenios Stilet sprang istykker som Glas, og Stumperne faldt ned foran hans Fødder.

Greven bar en fiin Pantserskjorte, som kunde have budt en Uhlanerlandse Trods.

„Nu kommer Touren til mig!..." — sagde Monteleone, idet han greb Stenio om Armen — „Stød for Stød, det er billigt!... Kun bliver mit Stød sikkrere end dit... og Hjertet sigter jeg ikke efter, som jeg sagde Dig!...

Stenio sank i Knæ.

Greven rev ham op med sin stærke Haand.

„Nu er det paa Tiden" — sagde han — „at vende tilbage til Lyset, som Du nys flyede. Skyggen er kun god til Ord; Handlingen behøver Lys og Luft ... og siden Du ikke vil sige mig, hvor jeg skal ramme, saa vælger jeg selv Stedet!..."

Stenio vred sig under Grevens Tag, og Pladsen gjenløb af hans Skrig ...

Idetsamme kom man fra Gudstjenesten, som var forbi, og Indvaanerne af Torre del Greco saae Monteleone slæbe sin Angiver ud paa Dørtærsklen.

Stenios Skrig fordobblede sig, Greven svingede sin Dolk og stødte den lige til Heftet i Armen paa ham.

Stenio Salvatori hylede af Smerte og faldt til Jorden ... Hans Brødre kom tililende ...

„Det er Grev Monteleone, som har myrdet mig!..." — sagde han pegende paa Greven.

„Grev Monteleone!..." — skrege begge Brødrene.

„Grev Monteleone!..." — gjentoge Flækkens Indvaanere, idet de stimlede omkring ham.

Greven, som allerede var sprunget paa Hesten, slog sin Kappe tilside, forat Enhver kunde forvisse sig om, at det virkeligt var ham.

Derpaa stødte han Sporerne i sin Hests Sider, styrtede dem overende, som stode ham iveien, og fløi afsted som en Piil under Bøndernes Skrig, som endmere forøgede Hestens Hurtighed ...

. . . .

Samme Dags Aften vendte Pietro, som vidunderligt snart var kommet sig, tilbage til Castel d'Ovo efter et Par Timers Fraværelse.

Det var kun med Nød og neppe, at han kunde skjule sin Træthed, der foranledigedes af de mange Guldpenge, han slæbte paa, bag den tunge Gang, for hvilken Sygdomsanfaldet fik Skylden.

„Der kan man see, hvorpaa vor Sjæls Frelse beroer!" — mumlede den gudfrygtige Portner, idet han lukkede Porten efter

Fangevogteren — „Paa et hængende Haar nær havde den Lømmel, som ikke kom igjen med Kapellanen igaaraftes, været Skyld i, at den stakkels Pjetro var død uden Skriftemaal!"

Ottende Capitel.

Øglereden.

Det var med god Grund, at man havde kaldt den unge Pige, om hvem Grev Monteleones Drømme og Forhaabninger dreiede sig, for den hvide Rose fra Sorrente! . . .

Man kunde umulig tænke sig noget Renere og Elskeligere end dette Engleaasyn; det var Rubens' „ubesmittede Jomfru", — Jomfruen, der endogsaa var reen for den guddommelige Kjærlighed!

Hvad der først blev Øiet paafaldende ved Synet af Aminta, var en Marmorbleghed, men en Bleghed, som hos det deilige carrariske Marmor, der er saa hvidt og aaret, at man næsten troer at see Blodet circulere, naar man betragter Canovas Mesterværker!

Den opmærksomme Jagttager vilde snart have bemærket det Udtryk af Fasthed og Bestemthed, der skjulte sig under den deilige Neapolitanerindes lange Øienhaar.

Man gjættede ved Synet af hende, at der boede en stærk og modig Sjæl i det fine og spinkle Legeme, og at hun vilde vide at sætte sin Villie igjennem, ifald hun en Dag fik en Villie! . . . thi efter Guds Villie gives der ingen saa udholdende, saa uimodstaaelig Villie paa Jorden, som Qvindens . . . og især den italienske Qvindes.

Antonia Rovero, Amintas og Thaddeos Moder, var Enke efter en riig neapolitansk Banquier, hvem Murat, paa Grund af hans Hengivenhed for ham, havde udnævnt først til Raadsherre og dernæst til sin Finantsminister.

Signor Rovero var død i sidstnævnte Post, og hans Enke, som Gioachino overøste med Velgjerninger, havde trukket sig tilbage til sin smukke Villa i Sorrente med sine to Børn.

Alt, hvad der sigtede til at styrte Ferdinand den Fjerdes Regjering, maatte derfor i høi Grad tiltale Thaddeo, hvis glimrende Udsigter vare blevne tilintetgjorte ved Gjenoprettelsen af Kongeriget Begge Sicilierne . . . og saaledes var han blevet en af de fire Pulcineller, vi have seet i Theatret San-Carlo.

Imedens den inderligt elskede Søn og Broder sandsynligviis vansmægtede i et eller andet Fangehul ligesom Grev Monteleone, levede Signora Rovero og hendes Datter paa deres fredelige Villa i den Tro, at Thaddeo profiterede af Carnevalsfornøielserne i Neapel og glædede sig med de Glade.

Kun sagde Aminta til Moderen, naar Solen forgyldte Sorrentes deilige Høie:

„Thaddeo forglemmer os, Moder! den herlige Dag taber sin halve Nydelse, naar vi ikke alle tre ere samlede her."

Derpaa tog Aminta et Bind et Bind af sin Yndlingsdigter Alfieri og flakkede alene omkring i Marken.

Den Dag, paa hvilken efterfølgende Begivenheder tildroge sig, var en af de solhede Dage, som undertiden midt om Vinteren bringer En til at troe paa et evigt Foraar her i dette af Himlen velsignede Land. Vi finde os forpligtede til at tilføie, at Vinteren 1816 var en Vinter, som hører til Undtagelserne i Italien, og at Varmen var saa stor, at Naturen gav efter for dens Indflydelse og pludseligt smykkede sig med sit frodigste Grønne.

Amintas Yndlingsspadserested var en græsklædt Høi, paa hvis Bagside der i fordums Tid havde staaet et Huus, som saae en af Verdens største Aander fødes . . .

Denne store Aand var Tasso!

En Buste af Digteren i Terracotta pryder endnu Facaden af den beskedne Bolig, som dengang laa i Ruiner, men senere er bleven istandsat. Paa den Tid existerede det Værelse, der havde tilhørt Eleonoras høitbegavede og ulykkelige Elsker, ikke mere! . . . Det var styrtet ned i Havet! ...

Men Levningerne af Digterens Bolig bleve ikkedestomindre samvittighedsfuldt besøgte af hans Beundrere.

Amintas kjærlighedsfulde Sjæl hængte ved dem med from Ærefrygt, og det var derfor til Tassos Huus, at den hvide Rose fra Sorrente styrede sine Fjed.

Signore Rovero saae kun ugjerne sin Datter foretage sig slige lange Udflugter.

Et besynderligt Væsen ledsagede hende.

Bemældte Væsen havde paa eengang Noget tilfælleds med Mennesket og Krybdyret.

Efter hans Ansigtstræk at dømme, kunde han omtrent være sexten Aar gammel.

Men disse Ansigtstræk vare i høieste Grad frastødende og modbydelige.

En lav Pande med nogle Tjavser rødligt Haar, en næsten tandløs Mund, smaabitte bleggrønne og matte Øine, der lynede med stikkende Glands, naar han kom i Harnisk, lange og knoklede Arme, Been af en gruopvækkende Magerhed, en kort og sammentrykt Overkrop og umaadeligt store Fødder dannede tilhobe et saa modbydeligt og lidet menneskeligt Hele, at Børnene i Sorrente havde givet Staklen Øgenavnet „Scorpione" paa Grund af hans Lighed med dette afskyelige Kryb.

Scorpiones Indre svarede til hans Ydre.

Hadefuld mod Alt, hvad der var smukt... hævngjerrig, lumsk og falsk, men taalmodig som Tigerkatten, der i hele Timer lurer paa sit Bytte udenat trættes, kunde Scorpione have ventet i ti Aar forat hævne sig; men efter Forløbet af de ti Aar vilde han ogsaa have hævnet sig uforsonligt!...

Drengens egenlige Navn var Tonio.

Som Søn af Amintas Amme var han voret op med den lille Pige og med hver Dag blevet grimmere, medens hun med hver Dag blev skjønnere.

Det Forhold, som fandt Sted imellem dem, var vidt forskjelligt fra det almindelige mellem Fosterbørn; det var Dyrets Forhold til den fornuftbegavede Skabning, Hundens til Herren.

Tonio var Amintas Hund!

Han ledsagede og vaagede over hende paa hendes lange Spadseretoure.

Traf man paa et uveisomt Sted, saa greb Tonio Aminta i sine Arme og bar hende over Søen eller Bækken, udenat en Draabe Vand kom til at berøre hans Herskerindes Klæder.

Mødte en Reisende den smukke Spadseregængerske og gjorde Mine til at nærme sig og tiltale hende, saa knurrede Tonio og raadspurgte derpaa sin Herskerindes Øine, efterat have givet den Dumdristige at forstaae, at der var en trofast Dogge parat til at beskytte hende mod ethvert Angreb.

Naar Aminta de lange Vinteraftener læste høit for sin Moder, laa Tonio ved den unge Forelæserindes Fødder og varmede dem ved sit Bryst, og Aminta lod ham raade med samme Ligegyldighed, hvormed hun vilde have sat sine smaae Barnefødder paa Ryggen af en af Hundene i Villaen.

Den unge Italienerinde var bleven saa vant til Tonios frastødende Udvortes, at hun slet ikke lagde Mærke dertil, og det var en Umulighed at tænke sig noget mere Contrasterende, end disse to høist forskjellige Væsener, der gjennemstreifede Markerne i hinandens Selskab, ligesom en Engel og en Dæmon.

Den unge Pige havde forgjæves bestræbt sig for at give Scorpione nogen Underviisning; Krøblingens Fatteevne var altfor indskrænket.

Ifald det havde ligget inden Mulighedens Grændser at bibringe ham Nogetsomhelst, selv blot den simple Kundskab til Godt og Ondt, saa vilde Aminta have udført Miraklet; men Kretinen forstod kun tre Ting i Verden, nemlig at elske Aminta, tjene hende og forsvare hende...

Ellers Intet.

Fulgt af sin trofaste Hund, ankom den smukke Spadseregængerske til Tassos Huus. Det var maaskee den tyvende Gang, hun havde gjennemstreifet de berømte Ruiner og læst de Indskrifter, som enhver Reisende troer sig forpligtet til at ridse med Spidsen af en Dolk eller male med Kridt paa Teglsteensmurene af Digterens Villa...

En Indskrift, der lod til at være skrevet for nyligt, fængslede paa den Dag Amintas Blik...

Den lød saaledes:

„Man maa have lidt saameget som Eleonoras Elsker, for ikke at føle sig lykkelig i det paradisiske Sorrente!...“

De tre Linier vare underskrevne med Navnet:

„Marquis de Maulear.“

Aminta læste dem flere Gange udenat kunne gjøre sig Regnskab for den besynderlige Tiltrækningskraft, de udøvede paa hende.

Deres Simpelhed gik hende til Hjertet, og det var ikke uden en vis Sindsbevægelse, at hun bortfjernede sig fra Muren, som bar dem ...

I dette Øieblik stod Solen i sin fulde Kraft og udgjød sine glødende Straaler over Naturen; Amintas Straahat beskyttede hende kun maadeligt mod de Lavastrømme, som syntes at vælte ned fra Himlen, og nogle Svedbraaber perlede paa hendes Marmorpande.

Imedens hun søgte Ly mod Dagens Hede i Ruinerne af Huset, sad Scorpione paa Hug bag en med Vedbende overgroet Muur og morede sig med at pine et stort graat Fiirbeen, som var flygtet ind i en Muursprække, hvorfra det ikke kunde komme ud.

Den grusomme Dreng prikkede det frygtsomme Dyr med sin Stilet, hvergang det gjorde Mine til at forlade sit Tilflugtssted.

Men stor var hans Glæde, da han havde stukket de glimrende Øine ud paa det stakkels Dyr og saae det, skuffet af det pludselige Mørke, fare udaf sit Skjul og overlevere sig i sin grusomme Forfølgers Hænder.

Nok et Stiletstød paa Fiirbenets flade Hoved gjorde Ende paa Legen, og Offeret vred sig i de sidste Krampetrækninger for sin Bøddels Fødder.

Aminta overraskede Scorpione i denne smukke Beskjæftigelse.

„Fy!“ — sagde hun til ham — „hvor grusomt! ... Du fortjente, at man skulde gjøre det Samme ved Dig, som Du har gjort ved det stakkels Dyr.“

„Nei, jeg er ikke noget Fiirbeen!“ — svarede Drengen

med et ſtygt Smiil -- „jeg er en Skorpion, ſom Børnene i Sorrente ſige, og jeg har en Braad her" — tilføiede han, idet han fremviſte ſin Stilet — til at ſtikke dem, ſom vilde gjøre mig Fortred.

Aminta gik, og Tonio ſtillede ſig med en Mine ſom en Hund, der er muggen over de Skjænd, den har faaet, med Ryggen mod Muren og lod, ſom han ſov ... men et Par Minutter efter ſov han virkelig.

Et Par Skridt fra Taſſos Huus fandtes en Grotte, gjennem hvilken en lille ſtvbegoet Bæk ſlyngede ſig, ſom i fordums Tider udentvivl havde næret Huſets Fiſkedam; men efterhaanden var det til ſig ſelv overladte Vandløb udtørret, og der var nu kun en dyndet Pøl tilbage, der med Nød og neppe vedligeholdtes af et eller andet ſparſomt Kildevæld.

Det var i denne Grotte, at Aminta fandt det eftertragtede Tilflugtsſted.

En Mosbænk ſtod tætved Bækken. Aminta ſatte ſig paa den, tog ſin Bog og begyndte halvhøit at recitere ſin Yndlingsdigters harmoniſke Vers.

Lidt efter lidt bragte Dagens voldſomme Hede den unge Pige til at henſynke i en Slags Døs. Hun kæmpede endnu i nogle Minutter mod Søvnen; men ſnart omhyllede den hende med ſine Blyvinger. Amintas Syn forvirredes, lette Skyer ſyntes at lægge ſig mellem hendes Øine og Bogen, derpaa faldt Øienlaagene til, Panden ſænkede ſig, og Hovedet ſank tilbage paa Moſſet ... hun ſov.

Det var Middag. Alting hviler paa den Tid i Italien, iſær i Neapel, undtagen, — ſiger dertillands et Ordſprog, ſom ikke er videre ſmigrende for mine Landsmænd — undtagen Franſkmændene og Hundene.

Saameget er viſt, at den ialmindelighed misforſtaaede franſke Tourisme aldrig tager noget Henſyn til det Sted, hvor den udøves.

Den reiſende Franſkmand har den uheldige Mani at ville gjøre Alting paa Franſk, og det i Lande og under Himmelegne, hvor vor Levemaade er ligefrem umulig.

Og efterſom han ſpadſerer paa vore Boulevarder ved

Middagstid, midt i Solskinnet, saa gjennemstreifer han ogsaa Neapels Omegn midt i Solskinnet og ved Middagstid!

Denne Philippika med Hensyn til de franske Tourister skal tjene til Overgang for hvad man nu vil faae at læse.

Dyb Taushed herskede over den forbrændte Natur; kun undertiden forstyrredes den af de bevingede Insekters Summen, og derpaa blev Alting stille ... selv Vinden rørte sig ikke, og Bølgen, som slog mod Klippen, syntes at dæmpe sin Pladsken for ikke at forstyrre Himlens og Jordens dybe Hvile! ...

Pludseligt hørtes fjerne Skridt, først lettere, og derpaa fastere og høiere, da de løde fra det forkalkede Jordsmon paa Stien, som førte til Tassos Huus.

En ung Mand paa omtrent fem og tyve Aar styrede sine Fjed til Digterens Bolig.

Han lod til at være overvældet af Hede. Den zirlige Ridepidsk, som han bar i Haanden, og Sporerne paa hans Støvler tydede henpaa, at han nyligt var steget af Hesten.

Han havde virkeligt efterladt sin Hest bag en Gruppe Orangetræer. Overrumplet af den brændende Solhede, søgte han Ly mod den og huskede pludseligt paa Ruinerne, som han havde gjennemstreifet et Par Dage iforveien ... der haabede han at finde Skygge og Kjølighed! ...

Da Digterens Huus med sit nedfaldne Tag ikke svarede til den Reisendes Forventning, styrede han Kaasen til det Sted, hvor Aminta sov.

Hans Øine, som vare blændede af det stærke Daglys, opdagede i Førstningen ikke den unge Pige i Grottens Halvmørke; men da hans Syn lidt efter lidt havde vænnet sig til det, skimtede han først Omridset af en hvid Skikkelse paa Mosbænken; dernæst antog den taageagtige Skikkelse lidt efter lidt bestemtere Former og viste sig for den Fremmedes overraskede Blik som en henrivende ung Pige, der slumrede paa dette eensomme Sted.

I samme Øieblik stjal en Solstraale sig ind i Grotten og spillede omkring Amintas Hoved, ligesom Glorien paa en af Raphaels Helgeninder!

Henri de Maulear — saaledes heed den Fremmede — troede at see en himmelsk Aabenbaring! ...

Var det Fyrstinde Eleonoras urolige Sjæl, som gjæstede dette for hendes Hjerte saa dyrebare Sted? ...

Eller havde en stor Billedhugger, Canova maaskee, i et af de Luner, der ere egne for Geniet, gjengivet den fortryllende Skikkelse af Tassos Elskerinde og hensat den under denne Hvælving, der havde været Vidne til Digterens Sukke?

Thi ene Marmoret kunde, som sagt, i Hvidhed kappes med Amintas Hudfarve! ... Thi hendes deilige Arme med de fine blaae Aarer syntes udhuggede i det reneste og gjennemsigtigste carrariske Marmor! ...

Et svagt Suk af den skjønne Soverske bragte den unge Fremmedes Illusion til at forsvinde.

Der var ingen beundringsværdig Statue, der viste sig for hans Øine, det var ikke et Mesterværk af Naturen, men af Kunsten! ... Det var Qvinden, som et ømt og poetisk Hjerte drømmer sig hende, Qvinden, ikke som man elsker, men som man tilbeder! ... Thi Kjærligheden holder sig ved Jorden, og Tilbedelsen stiger op til Himlen!

Fortryllet af sin stigende Beundring, vovede Henri de Maulear ikke at gjøre et Skridt ... han holdt sit Aandedræt tilbage af Frygt forat see det henrivende Syn forsvinde ...

Men snart bemægtigede en anden Følelse sig ham ... en dødeligt Angst gjennemisnede hans Hjerte ... Døden grændsede til Søvnen! ... en rædsom Fare truede den unge Pige, og ingen menneskelig Magt synes at kunne frelse hende fra den! ...

I Folderne af Amintas Kjole, underneden hendes Barm, faa Linier fra Brystet, opdagede han nogle besynderlige Gjenstande, hvis brogede og rødlige Farver afregnede sig skarpt paa det hvide Musselins luftige Stof.

Disse besynderlige Skabninger henhørte til den i Italien temmelig sjældne Art Krybdyr, som man kalder „spidshovede Øgler."

Deres Blik er af en saa hurtig og voldsom Virkning, deres Gift blander sig saa lynsnart med Blodet, at nogle Minutter ere tilstrækkelige til at dræbe deres Offer.

Aminta var sovet ind tætved en Rede af disse farlige Kryb. Den blide Varme, der udstrømmede fra den unge Piges

Legeme, havde lidt efter lidt hidlokket dem, og det var netop hendes Barm, de havde valgt til Hvilested under hendes Søvn!...

Hidindtil havde Amintas Ubevægelighed bevaret hende for deres frygtelige Stik; men den mindste Bevægelse vilde vække Øglerne af deres Døs og hidføre den rædsomme Catastrophe, hvortil Henri de Maulear skulde være et passiv Vidne.

Thi hvorledes skulde han komme til den unge Pige tilhjælp?... hvorledes skulde han advare hende udenat bringe hende til at fare op afsøvne... udenat vække Krybene af deres Sløvhed... udenat udsætte hende for deres Stik?...

Bleg og med den kolde Sved perlende paa Panden, stod Henri foran det frygtelige Syn og søgte forgjæves at udfinde et Middel til Frelse for den unge Soverske!...

Men hvorledes blev han tilmode ved at see hende gjøre en let Bevægelse... hæve den ene Arm over Hovedet og derpaa lade den falde langs Siden, efterat den i nogle Secunder havde svævet over hendes Bryst... hendes af giftige Kryb bedækkede Bryst!...

Øglerne følte Tilbagevirkningen af Amintas Gebærde... De bevægede sig et Øieblik, rullede sig op og i og skjulte deres spidse Hoveder i Musselinets Folder.

En af dem reiste sig halvt op og stak Spidsen af sin lille Tunge ud mellem Kjæberne, ligesom en Lækkermund efter et godt Maaltid; derpaa rullede den sig sammen, lod sine Rubin- og Malachitringe glimre i Solen og snoede sig med en sirlig Vending ind i sine Kammeraters tætte Klynge, hvor den atter lagde sig til Ro, ligesom udtømt af de havte Anstrengelser.

Under hele dette Optrin drog Henri de Maulear ikke sin Aande... hans Hjertes Slag vare standsede, og hans Sjæl havde forladt ham forat omsvæve og beskytte Aminta!...

For denne Gang var den unge Pige reddet!...

Men Døden, en rædsom Død, truede hende ikkedestomindre fra alle Sider...

Henri tabte hende ikke afsyne.

Snart lagde han Mærke til, at hendes Barm hævede sig, at hendes Aandedræt blev trangere, og hendes Kinder rødmede

svagt ... Hun hviskede endogsaa nogle Ord, der afbrødes af Sukke ...

Hun drømte ...

Naar Drømmen naaede sin høieste Spænding, kunde den bringe hende til pludseligt at fare op afsøvne og forstyrre Øglerne i deres frygtelige Middagsluur! ...

Tanken herom gjorde den Reisende saa forstyrret, at han i første Øieblik troede at see Øglerne vaagne ... Deres Hvidslen gjenløb i hans Øren, og han vendte hurtigt Øinene bort for ikke at see det indbildte Rædselssyn.

Men istedetfor at vende tilbage til Aminta, blev hans Blik hængende ved en Gjenstand, som han endnu ikke havde bemærket ... og hans Glæde over denne Opdagelse var saa stor, at han kun med Møie kunde tilbageholde det Glædesskrig, der stod paa Nippet at undslippe hans Mund!

Det, han saae, var en Leerkrukke, en Skaal fuld af Mælk, der stod i en Krog af Grotten ... Sandsynligviis havde en eller anden Hyrde gjemt sin Aftensmad her forat bevare den for Middagsheden.

Henri huskede paa, hvad Naturforskerne fortælle om Krybdyrenes Begjærlighed efter Mælk.

Den gamle Historie om Køerne, hvis Yvere tømtes hver Nat af Snogene, der hængte sig ved dem forat patte Melken, randt ham ihu ...

Han styrtede hentil den skjulte Skaal, tog den forsigtigt og nærmede sig Mosbænken...

I samme Øieblik aabnede Aminta Øinene!

Niende Capitel.

Scorpione.

Ved at see sig omkring, fik Aminta Øie paa den blege, unge Reisende med det forstyrrede Ansigt og kunde ikke

tilbageholde et Udbrud af Skræk og Overraskelse ved Synet af ham ...

Med en Gebærde hurtigere end Tanken gjorde denne hende opmærksom paa de forfærdelige Gjæster, hendes Kjole husede, og sagde i en afbrudt og febragtig Tone:

„En eneste Bevægelse, og De er dødsens! ..."

Henri de Maulear havde intet Valg mellem Midlerne til at frelse den unge Pige ... Han maatte pludseligt, uden Forberedelse, sætte hende ind i Faren og enten haabe, at hun vilde være stærk nok til at forholde sig ubevægelig eller svag nok til strax at falde i Afmagt.

Det var det sidste Haab, som gik i Opfyldelse.

Aminta kastede hurtigt Øinene paa de rædselsfulde Gjenstande, som Maulear betegnede hende; Forfærdelse malede sig i hendes Ansigt, hendes Hjerte ophørte at slaae ... hendes Blod standsede ...

Den nnge Pige faldt i Afmagt!

Men af en Guds Naade gik dette for sig uden Rystelse, uden Bevægelse, uden mindste Krampetrækning, som kunde vække Krybene og forvolde det ulykkelige Barns Død.

Henri sendte Himlen et glad og erkjendtligt Suk; thi Himlen beskyttede øiensynligt Aminta og ham.

Han satte Mælken paa Mosbænken, tætved Aminta.

Derpaa dyppede han Enden af sine Fingre i Skaalen og lod nogle Draaber Mælk falde ned paa Øglerne.

Disse kæmpede først med deres Døsighed; men lidt efter lidt bleve de opmærksomme paa den fremmede Vædske, og neppe havde den berørt deres Mund og pirret deres Sandselighed, førend de bukkede under for den af Naturforskerne omtalte Tiltrækningskraft.

De begyndte at kneise med deres spidse Hoveder, ligesom forat finde sig tilrette og opsøge det tilbudte Maaltid; snart saae man dem fæste deres skarpe Øine paa Mælkeskaalen, derpaa styre Kaasen i smaae Kattespring til den eftertragtede Krukke og hoppe ned i den, den Ene efter den Anden, ligesom badende Piger, der kappes om at være den Første i Søens klare Vover.

Mosbænken stod op til Klippen. Forat kunne tage Aminta

og bære hende udaf Grotten, maatte Henri først flytte Mælkebadekarret, hvori Krybdyrene boltrede sig.

Han ventede modigt til den sidste Øgle var borte, greb dernæst Mælkeskaalen og satte den forsigtigt paa Jorden...

Da det var bestilt, løftede han den unge Pige op i sine Arme og vilde bære hende bort, da Aminta pludseligt vaagnede af sin Afmagt.

Ved at føle sig omslynget af en Mands Arme, gjorde hun en heftig Anstrengelse forat vriste sig udaf dem og faae Fødderne til Jorden; i sin Forvirring og Angst over Maulears Bestræbelser forat holde fast paa hende, slap det ulykkelige Barns ene Fod ned i Mælkeskaalen med Øglerne!...

Aminta udstødte et smerteligt Skrig og sank næsten livløs til Maulears Bryst.

Henri forlod Grotten med sin dyrebare Byrde. Amintas Skrig forraadte ham en ny Ulykke, for hvilken han endnu ikke kunde gjøre sig Regnskab, skjøndt den opfyldte ham med Angst.

Skriget havde vækket Scorpione.

Han var saa fortrolig med hver Lyd af sin Herskerindes Stemme, at han vilde have kunnet gjenkjende den blandt tusinde; han styrtede derfor lynsnart udaf Digterens Huus og naaede Grotten i samme Øieblik, hvor Maulear kom ud med Aminta i sine Arme.

Scorpione troede, at Manden vilde bortføre hans Diesøster; han kastede sig over ham, ligesom en bidsk Dogge over en natlig Tyv, og borede de lange Negle paa sin høire Haand ind i Maulears Arm, medens han med venstre gjorde Mine til at jage ham Stiletten i Brystet!...

Men Maulears Bryst dækkedes af Aminta, som han holdt trykket op til sig...

Ved Synet af Scorpione glemte Maulear næsten det rædsomme Optrin, der nyligt havde fundet Sted... I første Øieblik vidste han ikke, enten han vaagede eller drømte, paa Grund af Vanskabningens umenneskelige Grimhed.

Det var derfor med sand Rædsel, at han saae Scorpione flynge sig til ham og søge at riste Aminta udaf hans Arme.

Nok et Skrig af Aminta, men mattere end det første, bragte de to Handlende tilbage til Virkeligheden.

„Usling!" — sagde Maulear til Scorpione, idet han søgte at støde ham tilbage — „er det Guld, Du vil have, saa skal Du faae det; vent blot, til jeg har bragt den unge Pige til sig selv igjen!..."

„Aminta trænger ikke til Nogens Hjælp, naar jeg er her!... svarede Scorpione barsk — „Det er min Herskerinde, min Søster... og Tonio vaager over hende!"

„Da vaager Du meget slet over hende!..." — sagde Henri til ham, idet han lagde Aminta paa en Levning af Muren — „thi jeg fandt hende i Grotten der, sovende med en heel Øgleyngel paa Brystet!..."

Med denne Yttring undslap en frygtelig Rallen Scorpiones Strube, og han kastede sig for Amintas Fødder med saamange Tegn paa Smerte og Fortvivlelse, at Maulear uvilkaarligt blev rørt derover.

„Øgler!... Spidshoveder!... have de stukket hende?... svar mig, men saa svar mig dog?..." — skreg Tonio til Maulear — „have de stukket hende, saa er hun dødsens! og døer hun, saa vil Tonio ikke leve!..."

Han væltede sig omkring paa Jorden med krampagtig Hulken og Fraaden ude af Munden.

Pludseligt blev Maulears Blik stivt, en krampagtig Sittren paakom ham, og han pegede, lammet af Skræk paa Amintas fiintformede Fod, omkring hvilken en Øgle havde snoet sig...

Med et Spring stod Scorpione ved Siden af sin unge Herskerinde, rev Krybet med eet Ryk fra Benet og kylede det langt bort.

Alt dette varede blot et Secund.

Maulear vilde have gjort det Samme som Scorpione; men Amintas Diebroders Bevægelse var hurtig som Tanken!

En Blodplet viste sig paa Silkestrømpen ovenover den unge Piges Snørestøvle... Denne Blodplet var Følgen af Krybets Stik... det var Døden!

Maulear havde kastet sig paa Knæ foran Aminta og strakte Haanden ud forat undersøge Saaret; men Tonio stødte bam barsk tilbage.

„Ingen røre Aminta!" — sagde han med sin hæse Stemme,

som Forbittrelsen gav et uhyggeligt Udtryk — „kun Tonio har Lov til det! . . . Og Signora Rovero vilde jage ham bort, ifald han tillod Andre det!"

„Menneske!" — udbrød Maulear — „vil Du da lade hende døe uden Hjælp?"

„Hvad Hjælp kan De vel yde hende?" — svarede Scorpione, idet han maalte ham med et haanligt Blik — „kjender De maaskee Spidshovederne? . . . Veed De, hvorledes man skal bære sig ad med at helbrede for deres Stik? . . . jeg veed det . . . jeg skal helbrede hende!"

Der laa saamegen Overbeviisning i de Ord: Jeg skal helbrede hende! . . . at Maulear næsten begyndte at haabe!

Og dog var der kun liden Sandsynlighed for, at dette halve Dyr skulde kunne udfinde et Middel, som var virksomt nok til at standse Giften, der allerede circulerede i den unge Piges Aarer! . . .

Maulear gyste ved denne mistrøstige Tanke.

„Vil Du frelse hende," — sagde han til Scorpione — „saa har Du kun eet Middel, nemlig at hente den nærmeste Læge skyndsomst hid, forat han kan brænde Saaret og standse Giften ved Ild."

„Lægerne ere nogle Æsler! . . ." — svarede Drengen — „de lode min Moder døe i hendes tredivte Aar . . . og saa smuk og livskraftig! . . . Jeg husker dem det endnu . . . skjøndt det kun var min Moder! . . . Men frelse de ikke Aminta, saa dræber jeg dem allesammen! . . . uden Medlidenhed . . . ligesom gale Hunde! . . ."

Det vilde være en Umulighed at beskrive det Udtryk, hvormed Scorpione sagde:

„Skjøndt det kun var min Moder!!!"

Det var ligesaa gruopvækkende af Kulde og Ligegyldighed, som det Blik, han kastede paa den unge Pige ved Tanken om at see hende døe, var fuldt af ubegrændset Hengivenhed! . . .

„Frels hende da!" — sagde Maulear, der klyngede sig til den Tanke, at den halvvilde Skabning maaskee kjendte et eller andet hemmeligt Middel, hvorved Offeret kunde frelses fra den truende Død.

Et gustent Skjær begyndte at udbrede sig over Amintas Ansigt... Dienlaagene aabnede og lukkede sig krampagtigt...

Intet af disse Symptomer undgik Scorpione.

„Ja," — sagde han, idet han lagde Haanden paa Amintas Hjerte — „det slaaer endnu ... men om faa Minutter vilde det være koldt ... Giften er paa Veien ... den maa standses."

Han kastede sig paa Knæ foran Aminta og skyndte sig at trække Silkestrømpen af det saarede Been; derpaa tog han sin Stilet frem af Brystet og gjorde med den skarpe Spids et korsformigt Indsnit i Øglebiddet...

Aminta udstødte et qvalt Smertenssuk.

„Hvad er det, Du gjør? ..." — udbrød Maulear ude af sig selv.

„Det seer De jo nok! ..." — svarede Scorpione — „jeg aabner Døren for Øglens Gift! ..."

Udenat tilføie et Ord, bukkede han sig over Saaret, fæstede sine Læber paa det og sugede det sorte, levrede Blod stærkt til sig! ...

Tre Gange spyttede han det ud! ... tre Gange gjentog han sit heltemodige og opoffrende Værk...

Scorpiones Grimhed forsvandt i Maulears Øine, Vanskabningen forekom ham som en Engel, der var nedstegen fra Himlen forat frelse et Menneske fra den truende Død...

Et Par Secunder henrandt under frygtelig og høitidelig Taushed.

Scorpione holdt Amintas Hoved iveiret og søgte at læse Virkningen af sit heroiske Middel i hendes Ansigt.

Henri de Maulear laa paa Knæ ligesom Scorpione og deelte sine Blikke mellem Himlen, han anraabte, og den skjønne Italienerinde, som han iagttog med dyb Angst.

Et Suk undslap Amintas Læber ... men det var ikke mere et Smertenssuk ... den stakkels, Graven fravristede Skabning begyndte allerede at spore Lettelse.

Scorpione greb Amintas Haand, følte hendes Puls og skreg med skingrende Latter:

„Skorpionen har beseiret Øglen! ... Aminta lever! ..."

„Men Du! Du!..." — sagde Maulear ved at see Drengen synke tilbage.

„Med mig er det en anden Sag..." — svarede Scorpione — „jeg døer maaskee!..."

Scorpione havde Ret udenat vide det; thi den lærde Italiener Felix Fontana, en af det attende Aarhundredes berømteste Chemikere, erklærer i et fortræffeligt, i Lucca 1767 udkommet Værk, betitlet „Riserche fisiche sopra i veneno della vipero," at den blotte Udsugning af Øglegiften, selv naar Giften ikke trænger ind i Livsorganerne, er nok til at bevirke en slig Betændelse i Mundorganerne, at Døden næsten altid bliver en Følge deraf.

Grændseløs Beundring, dyb Medlidenhed bemægtigede sig Maulears Hjerte ved at høre Tonios Svar. Han glemte endogsaa den unge Pige forat ile hendes ædelmodige Frelsermand tilhjælp; han greb ham i sine Arme og reiste ham overende forat beskytte hans Hoved, som i Krampetrækningerne slog mod Klippen.

Vanskabningen var bleven en Ven, en Broder for Maulear; thi han havde frelst den, som Himlen selv forlod!... Han havde bragt det største Offer, et Offer som Gudmennesket, der hengav sit Liv for sine Brødre!...

I samme Øieblik hørtes Skridt langt borte; flere Personer nærmede sig det øde Sted, hvor dette uhyggelige Optrin havde tildraget sig.

En Dame paa omtrent halvtredsindstyve Aar, med smukke og ærværdige Træk og af fornemt Udseende, kom tililende med Dødsangsten malet i Ansigtet.

Hun saae sig omkring til alle Sider, en levende Urolighed syntes at opfylde hende...

Snart fik hun Øie paa de tre Handlende i vort uhyggelige Drama...

Med ungdommelig Lethed lagde hun den Afstand tilbage der skilte hende fra Aminta; ved at see hende liggende paa Jorden, styrtede hun hentil hende, greb hende i sine Arme og trykkede hende krampagtigt til sit Bryst, udenat kunne fremføre et Ord; men hendes taarefyldte Øine røbede tydeligt, at hun anede en Ulykke for sit elskede Barn...

Damen var Signora Rovero.

Hendes Ledsagere, lutter gamle Tjenere af Familien, stillede sig omkring Aminta, skjøndt de ligesaalidt som Moderen kunde begribe, i hvilken Fare den unge Pige egenligt svævede; Sidstnævnte, der mere og mere kom til sig selv, glemte sine egne Lidelser og pegede paa den stakkels Tonio, der vred sig mellem Maulears Arme i Smertens Krampetrækninger.

„Men hvad er her dog skeet, min Herre?..." — spurgte Signora Rovero Henri — „I min Urolighed over min Datters Udeblivelse ilede jeg herhen, til hendes Yndlingsspadsereplads, og finder hende halvt besvimet og Drengen døende i Deres Arme!..."

„Signora!..." — svarede Henri — „undskyld, at jeg ikke strax giver Dem nogen nøiere Underretning om de sørgelige Begivenheder, her have tildraget sig... Tiden er kostbar... Deres Datter er frelst... idetmindste haaber jeg det ... men denne Stakkel har Krav paa al vor Omhu! ..." — tilføiede han pegende paa Tonio — „thi han har opoffret sig forat frelse Deres Barn fra Døden, og det er ham, De kan takke for den Lykke at gjensee hende!...

Jeg har her i Nærheden to Heste, som vente paa mig, lad den unge Signora sætte op paa den ene og føre tilbage til Deres Hjem; jeg tager Staklen her paa den anden og skynder mig til den bedste Læge i Sorrente."

Henri tog en Sølvpibe opaf Lommen, og ved første Stød i den kom en Rideknægt tilsyne med to Heste.

Det skete, som han havde sagt, skjøndt ikke uden Møie; thi Aminta var overordenlig mat, og Scorpione stred imod af al Magt, da man løftede ham op paa Hesten, hvor Maulear tog imod ham.

Signora Rovero vendte langsomt tilbage til Sorrente med den blege og blødende unge Pige, som om Morgenen friskt og veltilmode havde forladt sin Moders Villa.

Maulear ankom til Lægens Bolig, som man havde betegnet ham.

Imedens man bar Amintas Fosterbroder ind, gav Henri Lægen en kort Beretning om den sørgelige Begivenhed og Tonios Opoffrelse.

Doctoren undersøgte den Syge ... hans Ansigt blev mørkt.

Scorpione talte ikke mere ... uden hans Hjertes svage Banken skulde man have antaget ham for død.

Og dog forraadte intet ydre Tegn Giftens Ødelæggelsesværk med Undtagelse af den arme Drengs Hoved, som var frygteligt opsvulmet.

Munden, men især Underkjæben, syntes at være Sædet for Ondet, og Maulear gyste ved at see en grønlig og hoven Tunge, som Lægen selv betragtede med dyb Medlidenhed, hænge ud mellem den Syges violette Læber.

„Hvad mener De om hans Tilstand?" — spurgte Maulear Doctoren ligesaa meget med Blikket, som med Stemmen.

„Den berømte Felix Fontana" — svarede Lægen — „erklærer, at der ikke er nogen Redning i nærværende Tilfælde... Men Lazaze Spalanzani, en anden Lærd fra det attende Aarhundrede, har Anno 1767, i Venedig, i „Giornale a' Italia," offenliggjort en beundringsværdig Afhandling angaaende Giften i Øglebidene. Ved at omtale Udsugningen og Følgerne deraf anfører han et Helbredelsesmiddel, men saa frygteligt, smerteligt og isærdeleshed saa farligt ved sine Følger, at jeg ikke veed, om jeg bør anvende det..."

„Jo, anvend det, min Herre," — svarede Maulear — „mellem det og Døden et intet Valg!"

„Leve vil Mennesket," — sagde Lægen — „men han vil maaskee ikke mere komme til at tale!..."

Han saae forventningsfuld paa Maulear.

„Kan jeg forhøre mig hos hans Familie?..." — spurgte Henri — „inden en Time skal jeg være tilbage."

„Inden ti Minutter er han et Liig," — svarede Doctoren.

„Saa brug det, min Herre," — sagde Henri — „alle de, der elske ham heri Verden, ville sige det Samme..."

Efterat have modtaget dette Svar forlod Lægen Værelset.

Faa Øieblikke efter vendte han tilbage, efterfulgt af en Karl med et Jerninstrument, der var gjort glødende i Ilden...

Maulear gyste!...

Lægen bragte Patienten til Sæde i en rummelig Lænestol, hvor han bandt ham fast med stærke Læderremme.

Saasnart han havde forvisset sig om, at ingen Krampe-

trækning eller en pludselig Bevægelse af Staklen kunde afbryde Operationen, stak han et Speculum ind i Patientens Mund...

Bemældte Speculum vristede langsomt Tonios Tænder op ved at udvide sig og holdt derpaa hans Kjæbebeen aabne, saa at man saae ham lige ned til Mundingen af Struben.

Derpaa greb han Jernet, stak det ind i Patientens Mund og dreiede det et Par Secunder rundt fra Tungen til Ganen, medens qvalte og uarticulerede Skrig undslap Scorpiones Bryst, og hans Tunge og Kjød indskrumpedes under det gløbende Jern!...

Taarestrømme fløde udaf hans Øine...

Maulear besvimede ved det rædsomme Syn.

Tiende Capitel.

Concerten.

Marquis Henri de Maulear var ikke fuldt sex og tyve Aar gammel. Han var hvad man er kommet overeens om at kalde for et smukt Menneske.

En rank og smekker Figur, fine Ansigtstræk, smukt, blondt og naturligt krøllet Haar retfærdiggjorde den Benævnelse, som Folk i Almindelighed, men især desshed Fruentimmerne, tillagte hans Person.

Med sit fordeelagtige Ydre forbandt Henri en glimrende Opdragelse, skjøndt snarere overfladisk end grundig, snarere bestikkende end solid.

Han kunde Lidt af Alt, men Intet tilgavns; han kunde tale med om Alt, — og Andet forlanger ikke det pariske Selskabsliv.

Henri var eneste Søn af Prinds de Maulear, som, efterat have fulgt Bourbonnerne i Landflygtigheden, hørt til deres nærmeste Omgang i Mietau og Hartwell og deelt Sorger og Nød

med sine fyrstelige Venner, var vendt tilbage til Frankrig i Kong Ludvig den Attendes Følge og nu tilligemed Dhrr. de Blacas, de Vitrolles, d'Escars og flere Andre glædede sig ved Hs. Majestæts Tillid og særdeles Bevaagenhed.

Prindsen var som Enkemand og Eier af en stor Formue, paa Grund af Tilbagegivelsen af hans usolgte Godser, vendt tilbage i 1815 fra Emigrationen med de samme Følelser og samme Anskuelser, hvormed han var udvandret i 1788.

Prinds de Maulear var en sand Typus for de Blokskibs-Politikere, som Ulykken ikke havde lært Noget, ikke engang at forglemme!

Henri de Maulear var opdraget i Frankrig af en Søster af hans Moder, Grevinde de Grandmesnil, en forhenværende Stiftsdame, som erstattede den unge Marquis hans for tidlig afdøde Moder.

Grevinden var ikke emigreret som sin Svoger. Den Omhu, som Henris spæde Barndom udkrævede, kunde ikke forenes med de uophørlige Reiser, som det omflakkende Emigrantliv gjorde til en Nødvendighed; af den Grund blev ogsaa Familien Maulears Arving tilbage under Grevindens Varetægt og opvoxede under Beskyttelse af den agtværdige Slægtning, der vaagede over hans Opdragelse og senere indførte ham i Verden.

Grevinden udøvede stort Herredømme over Marquiens Sind og Hjerte; Henri tilbad Tanten, som vaagede over det unge Menneske med moderlig Omhu og søgte at gjætte hans Ønsker forat tilfredsstille dem og gjøre ham Livet behageligt; om det havde været hans Moder, kunde han ikke have elsket hende høiere!

Men Følgen af denne Opdragelse af en Fruentimmer var, at hans Charakteer fik noget Qvindagtigt ved sig.

Desuden havde den Art Fanatisme, som Grevinden følte for sin Søstersøn, hendes stadige Omhu forat tilfredsstille selv hans ringeste Luner, hendes Overbærenhed med det unge Menneskes Udskeielser, som hun burde have dadlet strengt istedetfor at opmuntre, kort sagt, hele hendes forkjælende Opdragelse udviklet to Feil hos den unge Marquis de Maulear, under hvis skjæbnesvangre Indflydelse han skulde lide hele sit Liv, nemlig:

En stor Charakteersvaghed.

Og en endnu større Selvtillid.

Ved at gjenfinde Sønnen, han havde forladt i Vuggen, som sex og tyveaarig Mand var Prinds de Maulear i Ordets bogstavelige Forstand nødt til at gjøre hans Bekjendtskab.

Det unge Menneskes smukke Ydre og fine Væsen behagede ham særdeles; han saae sig selv igjen som ung, ødsel, galant og smuk i Sønnens Person.

Henris Anskuelser tog han intet Hensyn til; men han forvissede sig om, at han var en Hestekjender, at han reed godt, fægtede godt og havde Hjertet paa rette Sted.

Han glædede sig over sin Riigdom, eftersom Henri vilde gjøre den Ære; han lagde de meest glimrende Planer om fremtidig Storhed for sin Søn.

Henri var ikke i nogen Livsstilling, og Prindsen fik ham derfor øieblikkeligt ansat som Secretair ved det franske Gesantskab i Neapel.

Han havde beklædt denne Post i et halvt Aar ved sin Optrædelse i indeværende Historie.

Henri havde aldrig elsket. Letsindige og flygtige Kjærlighedsforbindelser havde beskjæftiget hans Ungdom udenat naae hans Hjerte, og det var i slig Sindstilstand, at han for første Gang saae den deilige Aminta, den hvide Rose fra Sorrente.

. . . .

Henri var, som sagt, besvimet ved Synet af den rædsomme Operation.

Da han kom til sig selv, var det Hele forbi; den ulykkelige Tonio var bleven baaret ind i et andet Værelse, og Doctoren erklærede, at han paa Grund af Kurens Vigtighed og Farlighed selv vilde vaage over Patienten og først lade ham komme bort efter hans fuldkomne Helbredelse ... „Medmindre" — tilføiede han — „at Døden skulde fravriste mig det Bytte, som jeg af yderste Evne har gjort den stridigt."

Beroliget ved at vide Amintas Frelser i omhyggelige Hænder, ilede Marquien med Doctoren til Signora Roveros Villa.

Under sit hele Ophold i Italien havde Maulear ikke seet noget mere Fortryllende end bemældte Villa.

Synet af Huset gav strax en Anelse om den Lykke, Beboerne maatte nyde.

Det laa i Udkanten af Sorrente, tætte Træer omgave det paa alle Sider, og Vinteren syntes at have formildet sin Barskhed af Hensyn til den fortryllende Oase.

En gammel Tjener kom og lukkede op for de Fremmede.

Mennesket gjenkjendte strax Maulear; thi han var en af dem, som ledsagede Signora Rovero, da hun fandt sin Datter.

„Signoraen venter paa de Herrer," — sagde han ved at faae Øie paa den unge Marquis og Doctoren — „nu skal jeg vise Dem til Salen ..."

Dermed førte han de to Gjæster ind i et smukt Værelse i Stueetagen, hvor han lod dem være alene i nogle Øieblikke.

Maulear saae sig nysgjerrigt omkring.

Alting talte for, at Beboerne maatte være i Besiddelse af stor Dannelse og fortrinlig Smag.

Ved den ene Væg stod et prægtigt Wienerfortepiano; paa Nodestolen laa Ouverturen til Mozarts „Don Juan" opslaaet; ved Vinduet stod et Staffeli med en nydelig Skizze af Tassos Huus, ved hvilket den nysfortalte Begivenhed havde tildraget sig.

Et rundt og overordenligt kostbart Bord af Florentinermosaik, en Foræring fra Joachim Murat til hans Minister, Signor Rovero, indtog Midten af Salen, og Pladen forsvandt næsten under den Masse af Album'er, Keepsakes og Kobberstik, som bedækkede Bordet. Overalt prangede Alabastvaser med duftende Blomster, og den nedgaaende Sols Straaler trængte ind i Salen gjennem de løvrige Grene paa Træerne ude i Haven ...

Signora Rovero traadte ind, efterfulgt af en Tjener.

„Før Herr Doctoren til min Datters Værelse, hvor jeg strax skal indfinde mig," — sagde hun — „og De, min Herre," — tilføiede hun, idet hun gav Maulear et Vink til at tage Sæde — „hav den Godhed at underrette mig om alle Deres Adkomster til en Moders Erkjendtlighed ... thi at De har store, betvivler jeg ingenlunde!"

Maulear gav nu Signora Rovero en nøiagtig Beskrivelse af alt hvad der var gaaet for sig, fra han traf Aminta i Grotten og til Tonios heltemodige Opoffrelse.

Den stakkels Qvinde kom i sin heftigste Bevægelse ved at høre, i hvilken Fare hendes Datter svævet, og da Maulear tav, befandt Signora Roveros Haand sig i den unge Mands, udenat Nogen af dem kunde sige, hvorledes det var gaaet til.

„Tonio har sagt Dem Sandhed, min Herre," — tog Signora Rovero tilorde — „det frygtelige Middel, som han besad Mod nok til at bringe i Anvendelse, er velbekjendt blandt Landboerne og gjælder for ufeilbarligt, skjøndt man hidindtil kun har faa Exempler paa slig Heroisme!... Men kun Doctoren kan berolige os angaaende min Datters Befindende..."

Signora Rovero ilede hentil Døren forat opsøge Lægen, da denne idetsamme kom...

Ved Synet af ham begyndte Signore Rovero at bæve, ligesom den Anklagede, der søger at læse sin Skjæbne i Dommerens Blik.

„Deres Datter er aldeles uden Fare, Signora," — sagde Lægen — „jeg har omhyggeligt undersøgt Saaret; det bærer ikke mindste Spor af Gift længer; Sugningen af den stakkels Dreng har frelst Deres Barn paa hans egen Bekostning."

Den ømme Moder hævede sine Øine mod Himlen med et Udtryk af usigelig Taknemmelighed mod Gud og mod Tonio!...

„Men han ..." — „tilføiede han — „den høimodige Dreng... Doctor, er der intet Haab for ham?..."

„Leve vil han ..." — svarede Lægen — „men det er ogsaa alt hvad Videnskaben kan gjøre for ham!"

„Gjør Alt for hans Frelse, kjære Herre," — sagde Signora Rovero — „for Fremtiden har det unge Menneske helligt Krav paa min Erkjendtlighed!..."

Hun henvendte sig til Maulear og sagde i den venskabeligste Tone:

„Om faa Dage haaber jeg med min fuldkommen helbredede Datter her at kunne takke Dem for hvad De har gjort for hende!"

Det var ikke som en Fremmed eller ligegyldig Bekjendt, at Maulear tog Afskeed fra Signora Rovero; det var som en

fleeraarig Ven, at han skiltes fra det kjære Sted, hvor han gjerne vilde have tilbragt hele sit Liv.

I de sidste Par Timer var der foregaaet en besynderlig Omvæltning med Maulear.

Amintas Skjønhed, hendes Fare, Fornemmelsen af at holde den yndige Skabning i sine Arme, Afvexlingerne af Frygt og Haab havde tilsammen sat hans Hjerte i en heftig Bevægelse, — dette Hjerte, som han allerede begyndte at antage for blaseret og ikke istand til at være en dyb og alvorlig Lidenskab.

Den Følelse, Maulear nærede for Aminta, hvem han, saa at sige, knap havde seet, undtagen midt i den rædsomme Angst, var aldeles ny for ham! . . .

Skjøndt den unge Piges Træk havde været forbredede af Smerten, forekom de ham som de meest henrivende, han i sit Liv havde seet! . . .

Aldrig var nogen Dame af den fornemme Verden i sin Skjønheds og Toilettets fulde Glands forekommet Maulear saa forførerisk, som den blege Aminta, der vred sig i Dødsangsten . . .

Kort sagt, Marquis de Maulear elskede . . . elskede for første Gang! . . .

Beklemt om Hjertet tog Henri bort fra Sorrente og vendte tilbage til Neapel og sine talrige Erobringer, paa hvem han, som han selv sagde, ødslede sin Kjærligheds Smaamønt, idet han bevarede sit Hjertes Skatte til bedre Leilighed . . .

Leiligheden var kommet.

Maulear betraadte det franske Gesantspallads i en Tilstand, som var vidt forskjellig fra den, i hvilken han havde forladt det.

Det var derfor med største Kulde, at han læste følgende Billet, som Kammertjeneren overleverede ham ved hans Ankomst:

„Politiministeren, Hertugen af Palma, beder herved Mar-
„quis de Maulear bevise ham den Ære at tilbringe Aftenen
„hos ham.

„Skjænk os endelig Deres Nærværelse. La Fe-
„linasynger . . . Klokken to Aftensmaalid for mine for-
„trolige Venner; De veed selv, om De hører til deres
„Tal!"

Politiministeren i Kongeriget Neapel, Hertugen af Palma, var en af Ferdinand den Fjerdes Yndlinger.

Det var just ikke nogen stor, men en ung og aandrig Minister, hvis største Fortjeneste bestod i at adsprede sine Souverain ved Fortællingen af alle de galante Eventyr og hemmelige Intriguer, som hans Post dagligdags indviede ham i, og den letsindige, uduelige Embedsmand fandt Naade for Ferdinands Øine ved Hjælp af den underholdende Fortæller.

Kongen blev ikke godt betjent, men godt underholdt, og han nøiedes dermed... Kronede Hoveder, som blive morede, ere stedste tilbøielige til Overbærenhed.

Maulear betænkte sig længe, førend han fulgte Hertugens Indbydelse.

Hans Sind var opfyldt af blide og nye Følelser! ... Det forekom ham som en Vanhelligelse at føre dem med sig i et ligegyldigt og larmende Selskab; men Eensomheden indjog ham Skræk, og Tanken om at skulle tilbringe flere Dage stilt fra Aminta bragte ham til at efterkomme Hertugen af Palmas Indbydelse.

Ministerens Aftenselskab var glimrende. Alt, hvad Neapel besad af Adel, Riigdom og Skjønhed, var her forsamlet.

Concerten begyndte.

De første Numere bleve knap hørte i det Røre, der opstod ved den paa Effect beregnede sildige Ankomst af flere betydelige Personligheder, fornemmeligt af smukke Damer, der for ingen Priis ville ankomme ubemærkede i en Selskabssal eller Theatret og af den Grund aldrig vise sig, førend deres Nærværelse nødvendigviis maa tiltrække sig Folks Blikke eller forvolde Forstyrrelse.

Men snart opstod der dyb Taushed blandt Hertugen af Palmas Gjæster.

Alle disse Mennesker, der nys vare saa livlige og larmende, bleve pludseligt stille og stumme... Man skulde have sagt, at Fees Tryllestav havde forvandlet dem til Statuer!

En Fee havde virkeligt viist sig, Tonekunstens Fee! ... de italienske Theatres Dronning! ... la bella Felina ... den mærkelige Qvinde, Sibyllen fra Maskeballet i San-Carlo.

Det var en stor Gunst, la Felina beviste den unge Mini=

ster ved at indfinde sig hos ham denne Aften; thi hele Aaret igjennem havde den smukke Sangerinde afslaaet de meest glimrende Indbydelser og betydelige Summer, som vare tilbudte hende forat synge andetsteds end i San-Carlo.

Disse Omstændigheder havde endmere forhøiet Nysgjerrigheden og Begjærligheden efter at høre hende, og Primadonna'en gjorde en stormende Lykke! . . .

Tre Gange betraadte hun Concertforhøiningen, og tre Gange steeg hun nedaf den under almindelig Jubel.

Hvor skjønne ere ikke de Triumfer, Sangen feirer! men tillige hvor flygtige, kortvarige og let forgængelige! Det er kun en skrøbelig Hæder, en usikker Formue, hvis Kilde og Skatmester den menneskelige Strube er! . . .

Concerten endte, og man bortfjernede sig.

Blot Henri og de fortrolige Venner, som Hertugen udtrykte sig i Skrivelsen til Maulear, begave sig ind i en pragtfuld, afsidesliggende Sal, hvor man strax efter saae Ministeren indtræde, førende la Felina ved Armen.

„Mine Herrer," — sagde han til sine Gjæster — „Signora'en beviser mig den Ære at dele vor lille Forfriskning; lader os allesammen bøie os for Sangens Dronning og takke hende for slig Gunst!"

Sangerinden lod ikke i mindste Maade forlegen ved at befinde sig ene af sit Kjøn mellem lutter Herrer, der vare bekjendte for deres Udskeielser; men man anede bag hendes rolige og værdige Ydre en hemmelig Tvang, som ikke undgik Maulears skarpe Blik.

Hun besvarede de til hende rettede Galanterier med et Par høflige Ord, hvorpaa man satte sig tilbords.

Munter Spøg udvexledes mellem Gjæsterne. Den franske Champagne ansporede endmere den neapolitanske Fyrighed, og man begyndte at blive heed i Hovedet, da Ministeren bemærkede, at la Felina følte sig ilde tilpas ved Gjæsternes Frisprog; han tog derfor Ordet og sagde:

„Mine Herrer, en Politiministers Aftensgilde bør unægteligt i Originalitet staae over en neapolitansk Raadsherres eller Banquiers! . . . det er en Nødvendighed, som følger med Stillingen! . . . Hvor skulde man ogsaa høre piquante Nyheder, skan-

daleuse Eventyr, skjulte Forbrydelser, naar det ikke er hos mig saa er et pligtmæssigt Archiv for dem?...

Jeg vil derfor opvarte Dem med friske Retter og fortælle Dem et uhørt, utroligt Eventyr, i hvilket en Mand, som De alle kjende, er Helten...

Manden er Grev de Monteleone!"

Navnet Monteleone, der allerede var saa bekjendt i Neapel, frembragte et levende Indtryk paa Selskabet; Alle tav forat høre paa Hertugen.

La Felina blev liigbleg.

Ellevte Capitel.

Hertugen af Palma.

„De vide allesammen, mine Herrer," — sagde Hertugen til sine Gjæster — „at Herr de Monteleone er fjendtligt sindet mod Hs. Majestæt Kong Ferdinands Regjering.

Hans ulykkelige Faders politiske Vildfarelser ere gaaede i Arv til ham, — og han synes forudbestemt til at ende paa samme sørgelige Maade.

Kongen har for længe siden befalet os at lukke Øinene med Hensyn til den unge Greves forræderske Anslag. Hs. Majestæt vilde saa nødigt gribe til samme strenge Forholdsregler mod Sønnen, som mod Faderen; men en Angivelse af stor Vigtighed tvang os til at handle, og vi gave Ordre til at arrestere Conspirateuren, som nu vil blive stillet for den til det Øiemeed udnævnte Landpolitiret.

I Løbet af flere Maaneder forstod Greven snildeligt at unddrage sig vore Efterforskninger, og vi mistvivlede allerede om at faae fat i ham, da hans Tilflugtssted blev os røbet ved en ungdommeligt Praleri, som han i sin Stilling burde have vogtet sig for!...

Huset, som skjulte ham og hans Medskyldige, blev om-

ringet samme Nat, hvor det sidste Maskebal fandt Sted i San-Carlo.

Ved Hjælp af Løsenet, som var blevet os forraadt, og vore gode Forholdsregler bleve Grev Monteleones tre Venner grebne, den ene efter den anden, ved Indgangsdøren til Huset, og det udenat mindste Støi kunde høres indenfor og gjøre nogen Forstyrrelse i Grevens Arrestation.

To Timer efter sad Herr de Monteleone under Laas og Lukke i det sikkre Castel d'Ovo, hvorfra det hidindtil aldrig er lykkedes nogen Fange at undvige.

Rapporten fra Formanden for Expeditionen" — vedblev Hertugen — „beretter, at han saae et besvimet Fruentimmer i Salen, hvor Greven blev arresteret; men tilføier, at han ikke troede at burde bekymre sig derom, da hans Instruxer kun angik de fire Herrer, som han havde bemægtiget sig."

Under denne Indledning lugtede la Felina flere Gange til sin duftende Bouquet; men da hun hævede Hovedet, udtrykte hendes Ansigt hverken Angst eller Forvirring.

„Grev de Monteleones tre Venner" — tog Hertugen af Palma atter tilorde — „ere en Franskmand, en Tydsker og en Italiener.

Førstnævnte er Vicomte d'Harcourt, Søn af Hertug d'Harcourt, en af Frankrigs rigeste Stormænd, og det bliver næstendeels ubegribeligt, hvorledes Arvingen til et sligt Navn har kunnet lade sig forlede til Pøbelcomplotter, hvorved Folk af hans Rang altid have mere at tabe end at vinde.

Det en ung Fusentast, elskværdig og eventyrlysten ligesom alle hans Landsmænd og sandsynligviis blot Conspirateur for Tidsfordriv, forat udfylde de ledige Timer, som hans Forlystelser og Kjærlighedshistorier lade ham

Numer to er af en alvorligere Charakteer: Som Søn af en tydsk Præst og med Hovedet opfyldt af Sands, Kørners og andre tydske Sværmeres philosophiske og politiske Grundsætninger, drømmer han om Iværksættelsen af Liighedsdoctriner, som vilde bringe Europa til at gaae op i Luer, ifald man lod Branden udbrede sig!... Han conspirerer af Overtydning; det er en Nar fuld af Geni, men en af de Narre, som man maa skynde sig at indespærre, førend de blive ubændige.

Den Tredie af Grevens Venner er Thaddeo Rovero, en Søn af Usurpatoren Joachim Murats forhenværende Finantsminister.

Det unge Menneskes fanatiske Venskab for Monteleone har bragt ham til at slutte sig til Greven, af hvem han er en Skygge, et Gjenskin; det er en Conspirateur paa anden Haand, han vil aldrig optræde handlende af egen Drift og er følgeligt aldeles ikke farlig for os, naar hans Ven, hans Leder, hans Gud ikke er tilstede forat galvanisere hans Hoved og bevæbne hans Arm.

Vi have befriet Italien fra disse tre Personer uden Allarm, uden Opsigt, udenat gribe til voldsomme Midler...

Tydskeren er samme Nat, han arresteredes, bleven sendt hjem til sit Fødeland med Anmodning til de venskabeligtsindede Regjeringer i Landene, han passerer, om at holde et vaagent Öie med hans Person.

Grev d'Harcourt har allerede gjenseet Frankrigs Kyster; men paa min Befaling blev der i det Öieblik, hvor den glimrende Herre satte Foden paa Skibet, som afgik til Marseille, betydet ham, at han for stedse var forviist fra Kongeriget Neapel, og at han ved atter at vise sig her vilde udsætte sig forat ende sine Dage i et hemmeligt Fangehul!...

Hvad den unge Rovero angaaer, som sidder arresteret heri Palladset, indtil Monteleones Sag skal foretages, saa har man fortalt mig, at han uophørligt qvæder Sange til Priis for en hemmelighedsfuld Skjønhed, hvis Yndigheder og Stemme efter hans Sigende skulle være uforlignelige!..."

La Felina lugtede paany til sin Bouquet.

„Nu, mine Herrer," — sagde Hertugen — „kommer jeg til den egenlige Helt i min Historie, til den besynderlige Begivenhed, som jeg har lovet at fortælle Dem!..."

I samme Öieblik blev han afbrudt ved den pludselige Indtrædelse af en af sine Cabinetssecretairer, som hviskede ham et Par Ord i Öret og overleverede ham et Brev tilligemed en lille forseiglet Æske med Udskrift:

„Til Hs. Excellence, Monsignore Hertugen af „Palma, Politiminister.

„Overleveres i hans egne Hænder."

Ministerens Ansigt udtrykte den meest levende Overraskelse, medens Secretairen talte til ham.

„Læs, Monsignore," — sagde denne til ham — „og forvis Dem selv om, hvad Æsken indeholder."

Hertugen bad sine Gjæster undskylde. Derpaa brød han hurtigt Brevet, gjennemløb det, aabnede den forseiglede Æske, betragtede nysgjerrigt den deriværende Gjenstand, udenat tage den ud, og udbrød:

„Det er mageløst! ... man kunde fristes til at troe paa Mirakler! . . ."

Ministerens Udraab standsede pludselig de enkelte Samtaler, der atter vare begyndte, og Alles Øine fæstede sig paa Hertugen af Palma.

„Mine Herrer," — begyndte Ministeren — „jeg troede kun at have et besynderligt Tilfælde at fortælle Dem, men Sagen forvikler sig nu paa en saa vidunderlig Maade, at jeg selv hverken veed ud eller ind i den, skjøndt jeg er temmelig fortrolig med Criminalhistoriernes Mysterier!"

Paa et Vink af Ministeren gik Secretairen, og Hertugen af Palma vedblev:

„Grev Monteleones Proces indledes.

Skjøndt Greven var anklaget for at staae i Spidsen for hemmelige Selskaber, der havde Monarkiets Omstyrtelse til Formaal, vilde han sikkert være bleven frifunden for Deelagtighed i dette lysskye Værk, ifald ikke tre Vidner havde gjort Eed paa at have seet ham personligt føre Forsædet i en af de hemmelige Forsamlinger, hvor Kongernes Liv og Nationernes Velfærd debatteres af Lovenes og den bestaaende Ordens Fjender.

Paa bemældte edelige Erklæring af tre af de anseligste Indvaanere i Torre del Greco, tre Mænd, hvis Hengivenhed for Kong Ferdinand er velbekjendt, blev Greven eftersøgt af Politiet, derpaa arresteret, som jeg fortalte Dem, og ført til Castel d'Ovo.

Alle Forsigtighedsregler bleve tagne forat forsikkre sig Fangens Person; man forstærkede Besætningen i Kastellet, af Frygt forat Grevens Venner skulde søge at befrie ham ved en dristig Overrumpling.

Hans personlige Bevogtning blev overdraget til den stren=

geste og ubestikkeligste Fangevogter i Neapel, med hvem Commandantens Folk til Overflod atter holdt vaagent Øie.

Disse overdrevne Forsigtighedsregler havde nær kostet Greven Livet, da Søen pludseligt brød ind i Fængslet, hvor han sad.

De kunne derfor tænke Dem min Overraskelse, da de to af Grevens Angivere, Brødrene Salvatori, igaar indfandt sig i mit Pallads, forlangte mig itale og erklærede, at deres ældste Broder, Stenio Salvatori, Dagen iforveien om Morgenen, ligesom Indvaanerne i Flækken Torre del Greco forlode Kirken efter Gudstjenesten, var bleven saaret i sin Huusdør af et Dolkestik, og at Gjerningsmanden var... Grev Monteleone!

Brødrene Salvatori tilføiede, at alle Indvaanerne i Flækken kunde bevidne Forbrydelsen, som var bleven udøvet i deres Nærværelse.

Jeg vægrede mig ved at troe paa dette høist usandsynlige Udsagn; jeg sagde de to Mænd, at Greven allerede i flere Dage var Arrestant, og forsikkrede dem, at jeg strax vilde være bleven underrettet om hans Undvigelse.

Da Salvatoriernes Forsikkringer og Eder imidlertid gjorde mig tvivlraadig og vaklende i min Overbeviisning, besluttede jeg personligt at overtyde mig om Grevens Nærværelse paa Castel d'Ovo og tog øieblikkeligt derhen."

Hertugen havde ikke lovet sine Tilhørere formeget: Spændingen steeg med hvert Minut, og Alles Øine vare forventningsfuldt fæstede paa Fortælleren.

Kun en eneste Person lod til at være adspredt og tankefuld.

Det var La Felina, hvis Øine ikke vege fra Æsken, Secretairen havde overleveret Hertugen, og som Ministeren strax havde lukket, udenat Nogen kunde see hvad den indeholdt.

Hertugen fortsatte sin Fortælling:

„Den nye Commandant, som jeg havde udnævnt siden Oversvømmelsen af det underjordiske Fængsel, hvor Monteleone nær havde tilsat Livet, var ikke blevet underrettet om mit Besøg iforveien.

Ingen ventede mig, og dog var Alting roligt og i bedste Orden.

„Min Herre," — sagde jeg til Commandanten — „man har i dette Øieblik underrettet mig om, at den til Deres Varetægt betroede Arrestant, Greve Monteleone, er undvegen af Kastellet. Skulde den Ulykke virkelig være skeet, saa maa De være fattet paa at see Krigsloven anvendt imod Dem i dens hele Strenghed!"

Commandanten blegnede ved at høre min strenge Trudsel. Jeg troede at hans Forvirring skrev sig fra Bevidstheden om hans Feil, og ventede ængsteligt paa Svaret.

„Er Greve de Monteleone undvegen, Monsignore," — svarede Commandanten — „saa maa det være skeet i den sidste Timestid; thi det er ikke to Timer siden, jeg var hos ham..."

Jeg stod som himmelfalden...

Skjøndt jeg nødigt vilde befinde mig Ansigt til Ansigt med Greven, hvis heftige Charakteer jeg kjendte, befalede jeg dog, at man skulde føre mig til hans Fængsel.

Der udkrævedes omtrent et Qvarteer til at passere alle de indre Gaarde og talrige Gange i Kastellet og stige opaf de tohundrede Trappetrin, som førte til Grevens Celle.

Overfangevogteren lukkede Døren op; men istedetfor at finde Grevens Værelse tomt, var han selv den første Gjenstand som mødte mine Blikke: han laa paa en Brix og læste i en Bog, som syntes at optage hele hans Opmærksomhed.

Han forekom mig bleg og affalden.

Et Aar var gaaet hen, siden jeg saae ham glimre i vore Selskabssale, hvor hans Siirlighed, Smag og Aandrighed gjorde ham til Toneangiveren.

Men lige stolt og værdig, ligemeget Adelsmand under de grove Klæder, han bar, reiste Greven sig og hilste ved at gjenkjende mig.

„Jeg ventede mig ikke Æren af Hs. Excellence Politiministerens Besøg;" — sagde han — „havde det været i Palazzo Monteleone, skulde jeg have bestræbt mig efter Evne for at modtage Dem paa en værdig Maade; men jeg haaber, at Deres Excellence undskylder den tarvelige Gjæstfrihed, jeg er istand til at byde Dem, i Betragtning af, at det er Dem

selv, jeg har at takke for min nuværende beskedne Bopæl!...

Dermed bød Greven mig sin eneste Skammel.

„Det er ikke mig, Herr Greve," — svarede jeg — „som er Skyld i Deres nærværende Ulykke, men Dem selv; thi det beroede kun paa Dem selv at leve hædret og lykkeligt, som Deres Rang, Deres Formue og Herkomst gav Dem Ret til... De har derfor ene og alene Deres egen Villie at takke forat have ombyttet slige Behageligheder med Fængslets Eensomhed og de truende Farer, som Deres Anskuelser have trukket sammen omkring Deres Hoved."

„Tør jeg spørge Deres Excellence," — sagde Greven — „om det Besøg, De beærer mig med, skal betragtes som et Høflighedsbeviis fra Deres Side eller som et Slags Forhør, De underkaster mig?"

„Jeg kommer ifølge Embedspligt, Herr Greve. Der gaaer Rygte om Deres Undvigelse, man tilskriver Dem en Forbrydelse, som er bleven begaaet iforgaars et Par Miil fra Neapel, og jeg kommer desaarsag forat forvisse mig om, hvorledes det forholder sig."

Greven gav sig til at lee.

„Saaledes slipper man ikke udaf Hænderne paa Deres Fangevogtere, Monsignore," — sagde han til mig — „men hvad den nye Brøde angaaer, som man anklager mig for, og som jeg ikke kjender det Mindste til, saa tiltroer jeg mine Dommere sund Fornuft nok til at fritjende mig for den, saavelsom for de andre indbildte Forbrydelser, der have bragt mig hid."

Monteleones Rolighed og Koldblodighed, Usandsynligheden af den Beretning, man havde givet mig, og som bestyrkedes ved hans Nærværelse, — alt dette bragte mig i en Forvirring, som ikke undgik Fangen.

„Monsignore," — vedblev han — „vi have seet hinanden i lykkeligere Dage! . . . jeg hverken venter eller attraaer Nogens Naade! ... men paa lidt Velvillie kan jeg dog gjøre Fordring af en gammel Bekjendt som Dem! fremskynd min Proces.

Min foreløbige Fængsling er en stor Ubillighed af Loven! ... thi er man i Tvivl om et Menneskes Uskyldighed, saa

bør man ikke straffe ham, førend Retfærdigheden har udtalt sig angaaende hans Skjæbne. Det er først de Dømte, som Gud støder ned i Helvede! ...

Det er et sørgeligt Liv, jeg fører her; denne Bog, den eneste, man tilsteder Fangerne," — sagde han, idet han rakte mig Bogen, han havde læst i ved min Ankomst — „et Værk af en stor Philosoph, den berømte Anicius Severinus, De consolatione philosophica, piner mig mere end den trøster mig; thi jeg kommer uvilkaarligt til at tænke paa, at dens Forfatter blev kastet i et Fængsel i Pavia af sin utaknemmelige Herster Theodorik, og at han der endte sit dydige og fortjenstfulde Liv under de grusomste Qvaler! ...

Er det ogsaa min Bestemmelse, Deres Høihed, saa maa De indsee, at een Straf er nok, ifald jeg er skyldig, og at to ere temmelig mange, ifald jeg er uskyldig."

Jeg blev dybt bevæget over den slaaende Sandhed heri, saavelsom over Grevens ædle Rolighed og den naturlige Værdighed, Ulykken saa ofte berøver selv de stærkere Sjæle!

„Herr Greve," — sagde jeg til ham — „jeg giver Dem herved mit Ord paa, at De om faa Dage skal blive stillet for Deres Dommere ..."

Dermed gik jeg, fast overtydet om Monteleones Anklageres Ondskab.

Ved min Hjemkomst traf jeg Brødrene Salvatori i mit Pallads.

„Mine Herrer," — sagde jeg til dem — „I spille et frygtelig Spil for nærværende Øieblik! ... Ifald I falskeligt anklagede en Mand, der var i Besiddelse af sin Frihed, og paa hvis Hoved der ikke allerede tyngede en Livsforbrydelse, saa vilde I blot høre til de almindelige Bagvaskere, hvoraf Retsakterne kunne opvise os altfor mange; men her dreier det sig om en planmæssig Hævn, som vil vække almindelig Afsky og nedkalde Lovens fulde Strenghed over Eder! ..."

Grev Monteleone, som I paastaae at have seet saare Eders Broder Stenio Salvatori med et Dolkestik, sidder under Laas og Lukke i Taarnet i Castel d'Ovo, hvor jeg i dette Øieblik har talt med ham! ..."

At beskrive den Forandring, der malede sig i de to Brø-

dres Ansigter ved mine Ord, vilde være en Umulighed; men de svore ikke destomindre høit og dyrt, at havde de sagt Sandhed, og gik derpaa, haardt afviste af mig, idet de forsikkrede, at de skulde bevise hvad de havde sagt

De have holdt Ord; Beviset har ikke ladet vente længe paa sig, og her er det!" — vedblev Hertugen, idet han aabnede Æsken, som man havde bragt ham.

Han lod nu en Ring med en prægtig Smaragd, hvori Monteleonernes Vaaben var stukket, glimre for Gjæsternes Øine.

„Denne Ring," — sagde han — „er bekjendt som et Mesterværk af Benvenuto Cellini; dens Ry er historisk; den anføres blandt de beundringsværdigste Arbeider af den store Kunstner.

Snese Gange har det neapolitanske Skatkammer villet kjøbe Ringen, men Monteleonerne have bestandigt afslaaet at sælge den.

Hør nu Brevet, som fulgte med den kostbare Juveel:

„Monsignore!

„Himlen kommer os tilhjælp! ... Eftersom vort Vidnes-„byrd i Forening med samtlige Indvaaneres i Torre del Greco „ikke kan overtyde Dem om Sandheden af vor Anklage; efter-„som De vægrer Dem ved at troe, at Grev Monteleone har „tilføiet vor ulykkelige Broder et Dolkestik, forat hævne sig „paa os ... saa er her hans Familiering, som han har tabt „i vort Huus under Kampen med Stenio Salvatori, og som „Gud i sin Naade har ladet os finde til Snigmorderens Tug-„telse og Tilintetgjørelse!

„Underskrevet:

„Raphael og Paolo Salvatori."

„Alt er tabt! ..." — hvislede la Felina.

„Hvad skal man nu troe? ..." — sagde Hertugen til sine Gjæster.

Tolvte Capitel.

Besøget.

Hertugen af Palmas Fortælling sluttedes med det Spørgsmaal, han henvendte til sine Gjæster.

Enhver udtømte sig i Gisninger angaaende denne høist forunderlige Sag.

Det var langt ude paa Natten. Man trak sig tilbage.

Hertugen ledsagede la Felina til hendes Vogn; men i det Dieblik, han lukkede Vogndøren efter hende, sagde han smilende:

„De skulde vel ikke kjende det Fruentimmer, man fandt hos Grev de Monteleone, samme Nat som Maskeballet i San-Carlo?"

„Hvorfor det Spørgsmaal?" — spurgte Sangerinden.

„Fordi jeg" — svarede Hertugen — „ikke veed noget elskværdigere og mere fortryllende Fruentimmer! ..."

„Hun hedder? ..." — spurgte Sangerinden i en vis Bevægelse.

„Hun hedder ... la Felina! ..." — svarede Hertugen.

„Ja, hvad skal man sige?" — tilføiede han — „ifølge sin Stand bør en Politiminister vide Alting! ..."

„Men han veed ikke Alting! ..." — sagde la Felina ved sig selv ...

De to prægtige Heste fløi afsted med Vognen ...

Under Hertugen af Palmas Fortælling angaaende Greven, havde Navnet Thaddeo Rovero flere Gange vakt Marquis de Maulears Opmærksomhed.

Var denne Thaddeo en Slægtning af Aminta?

I de faa Dieblikke, Henri opholdt sig i Sorrente, havde han været for optaget af Dagens sørgelige Begivenheder til at forhøre sig angaaende Signora Rovero; men da hans Hjerte allerede hængte ved Familien, følte han sig med god Grund bekymret over den Fare, hvori et af dens Medlemmer svævede.

Han foresatte sig derfor snarest muligt at indhente Under-

retning derom hos Ministeren, da et Brev, som han modtog om Morgenen, aldeles bragte ham til at glemme sit Forsæt.

Billetten var saaledes affattet.

„Min Herre!

„Min Datter veed nu Alt, hvad hun skylder Dem, og „hvad De har gjort forat frelse hende fra den truende Fare.

„Det Middel, den statkels Tonio saa heltemodigt bragte „i Anvendelse, er lykkedes paa det Vidunderligste.

„Min Aminta befinder sig fuldkommen vel og vil ikke „en eneste Dag opsætte at takke Dem.

„Ogsaa jeg ønsker at takke Dem endnu engang.

„Er det Dem muligt at komme og modtage vore Tak- „sigelser i vor beskedne Villa, saa ville min Aminta og jeg „føle os særdeles lykkelige ved at see Dem der idag.

„Deres erkjendtlige

„Antonia Rovero."

Maulears Hjerte bævede af Glæde ved Læsningen heraf.

Om et Par Timer skulde han atter befinde sig sammen med den tilbedelsesværdige unge Pige, hvis fortryllende Billede opfyldte alle hans Tanker; inden faa Dieblikke skulde han atter gjensee den, fra hvem han endnu troede sig adskilt i flere Dage!

Maulear svingede sig paa sin bedste Løber og tilbagelagde hurtigt den Afstand, som skilte ham fra Sorrente; to Timer efterat han havde læst Signora Roveros Brev, ringede han paa Gitterporten til hendes Bolig.

Den gamle Tjener kom atter og lukkede op for ham.

„Den unge Signora er frelst!" — sagde han, saasnart han fik Die paa Maulear, med den rørende Fortrolighed, der er egen for gamle, hengivne Tjenestefolk — „Vi vide allesammen," — tilføiede han, idet han greb Maulears Haand og kyssede den ærbødigt — „hvormeget vi skylde Deres Excellence; thi havde De ikke lokket Øglerne bort fra Barnets Bryst, saa havde de stukket hende i Hjertet, og vor brave Tonio vilde i saa Tilfælde ikke have været istand til at frelse hende."

Der laa et sligt Udtryk af Taknemmelighed i Oldingens Ansigt, at Maulear blev dybt rørt derover.

„Signora'en og Signorina'en vente paa Herren forat velsigne Dem, som vi allerede allesammen velsigne Dem her."

To Taarer faldt fra den gamle Tjeners Øine ned paa Marquiens Haand.

„Det Herskab, der har slige Folk, maa nødvendigviis være ædle Hjerter!" — tænkte Maulear ved sig selv, idet han steeg opaf Husets Ydertrappe.

Signora Rovero ilede Henri imøde.

Det var ingen kold og ceremoniel Modtagelse, hun lod ham blive tildeel; den Fremmede, der havde bidraget til hendes Datters Frelse, var nu en Ven for hende!

„Kom, kom!..." — sagde den stakkels Moder, idet hun trak ham med sig — „hun venter Dem!"

Signora Rovero aabnede Døren til Salen, og Henri stod nu foran Aminta.

Den hvide Rose fra Sorrente havde aldrig bedre fortjent sit Tilnavn.

Indhyllet i en viid Morgenkjole, sad Aminta i en halvt liggende Stilling paa en Sofa med perlegraat Damaskesbetræk.

Hendes Ansigt, som Lidelserne havde gjort endnu blegere, smeltede næsten sammen med de lette Gazefolder, og man skulde have antaget hende for en skjøn Marmorstatue, uden de to deilige, glindsende sorte Haarfletninger, der bugtede sig langs Tindingerne og fremhævede Ansigtets Oval.

„Mit Barn," — sagde Signora Rovero til sin Datter, idet hun førte Henri hentil hende — „Marquis de Maulear beviser os, at vor Tak for den Tjeneste, han har beviist Dig, ikke er ham ligegyldig, eftersom han saa hurtigt er kommet forat modtage den."

„Ak! Signora..." — svarede Henri Amintas Moder — „det er ikke mig, men den høimodige Dreng, der opoffrede sig for Deres Datter, som er hendes egenlige Frelser!... Men Gud skal være mit Vidne, at jeg ikke vilde have betænkt mig paa at anvende dette Redningsmiddel, ifald jeg havde kjendt det, for at frelse et saa kostbart Liv fra Døden."

Den ridderlige og lidenskabelige Tone, hvori disse Ord bleve fremførte, forskaffede Henri paa eengang et overrasket Øiekast fra Signora Rovero og Datteren; men Sidstnævnte

slog næsten strax forvirret Øinene ned ved at møde Marquis de Maulears glødende og beundrende Blik.

„Min Herre," — sagde Aminta til ham i en bevæget Tone — „jeg kunde finde mig foranlediget til at betvivle en slig Opoffrelse fra Deres Side for en Dem fremmed Person, ifald ikke den franske Charakteers Adel og Høimodighed var mig bekjendt!"

Maulear hørte for første Gang Amintas Stemme.

Det var et af de blide og klangfulde Organer, en af de forføreriske Stemmer, som synes at kjærtegne sine Tilhøreres Ørenhinde.

Fortryllende Stemmer, hvormed ene og alene udkaarne Naturer ere begavede; som man aldrig hører uden Bevægelse, aldrig mindes uden Fryd!

Var Marquiens Hoved og Indbildningskraft allerede exalteret af Amintas Skjønhed, saa indtog denne englelige Stemme hans Hjerte; thi den kom fra den Talendes Sjæl, og idet Maulear lyttede til den fortryllende Musik, følte han, at der var mere at elske hos den unge Pige end hendes Skjønhed.

Lægen havde foreskrevet Patienten Rolighed; han frygtede med Grund, at Saaret i hendes Been af Tonios Stilet skulde bryde op igjen ved Gangen.

Det var derfor ved Amintas Sofa, at Timerne henrandt som Minutter for Maulear under hans Besøg.

Signor Rovero, en særdeles kundskabsriig og dannet Mand, havde selv ledet sine to Børns Opdragelse.

Da han elskede dem begge lige høit og ikke vilde skille dem ad eller gjøre nogen af dem fremmed for sig, vare samme Læretimer blevne begge tildeel. Paa den Maade havde Aminta nydt Godt af Broderens Underviisning og erhvervet sig Kundskaber, langt overlegne dem, som hendes Kjøn almindeligviis har at opvise.

Sædekornene vare faldne i en frugtbar Jordbund.

Eensomheden og et eftertænksom Gemyt havde udviklet disse Kundskaber, og Ingen skulde have anet hvad der boede bag dette fine og skrøbelige Ydre.

Men Beskedenheden havde bredt sit Slør over disse Skatte, og de røbede sig kun ved enkelte, hurtigt forsvindende Lynglimt, der efterlode de lykkelige Vidner studsende og blændede.

Et Par fine og aandrige Bemærkninger undslap den unge Pige under Maulears Besøg.

Marquien kunde ikke tilbageholde Udtrykket af sin Beundring, og Signora Rovero, som saae sin Datters Forvirring, fortalte ligefrem, hvem der havde været召mintas Lærer.

Midt i Maulears Lykke og Glæde fremstillede een Tanke sig uophørligt for hans Sind: Hvem var den Thaddeo Ravero, som Ministeren havde omtalt? ... Tilhørte han dem, hvorledes kunde man da bringe de to Damers Sindsro i Overeensstemmelse med den Stilling, hvori Monteleones Medskyldige befandt sig? . . . Eller vare de maaskee uvidende om hans Skjæbne?

Han besluttede at komme paa det Rene med Sagen.

„Signora," — sagde han til Banquierenken — „saavidt jeg husker, findes der en ung Mand i Neapel af Deres Navn, Herr Thaddeo Rovero."

„En Søn af mig, min Herre," — svarede Signora Rovero — „min Thaddeo... min elskede Datters Broder... en af Neapels elskværdigste Cavalerer, som det smerter mig ikke at kunne forestille for Dem... men vor Eensomhed falder ham lidt kjedsommelig, skjøndt han elsker os inderligt. Festlighederne og Forlystelserne i Italien stille ham tidt fra os, især for Øieblikket, hvor Neapel er saa glimrende!"

Det skjar Maulear i Hjertet ved at høre den stakkels Moder omtale sin Søns Forlystelser.

„Min Broder er Ridderligheden og Æresfølelsen i egen Person!" — sagde Aminta — „men lidt overspændt . . . især har jeg altid været bange for hans kjære Venners Indflydelse paa ham."

„Hans kjæreste Vens, mener min Datter," — tog Signora Rovero overgivent tilorde — „nemlig den glimrende Grev de Monteleone, en af Neapels fornemste Herrer, hvem Thaddeo elsker som en Broder, men for hvem," — vedblev hun smilende og henvendt til Maulear — „min Aminta ikke nærer samme Sympathi."

Marquien følte en instinktmæssig Glæde ved Signora Roveros Ord og beundrede den unge Piges Anelse, som havde ladt

hende gjætte den Fare, hvori Grev Monteleone vilde styrte hendes Broder.

Den Modbydelighed, Signora Rovero tillagde sin Datter med Hensyn til Monteleone, bragte en flygtig Rødme til at stige op i Amintas Kinder.

Det kydske Barn saae med Smerte en af sine hemmelige Følelser røbede for en Fremmed.

Hendes Sjæl vilde som en uigjennemtrængelig Helligdom bevare sine Indtryk, sine Sympathier og Antipathier for sig selv, og desuden følte Aminta instinktmæssigt, at Maulear var den Sidste, i hvis Nærværelse man skulde beskjæftige sig med sine skjulte Tanker.

Maulear fattede Amintas Forlegenhed; han ledte atter Talen henpaa Thaddeo.

Saasnart den kjærlige Moder atter var bragt paa dette Capitel, beskjæftigede hun sig blot med den tilbedte Søn, med hans Fremtid, med de Forhaabninger, hun nærede for ham; og medens hun saaledes drømte om Hæder og Lykke for Thaddeo, sad han indespærret i et skummelt Fangehul og ventede paa sin Dom!...

„Det undrer mig," — sagde Signora Rovero — „at Thaddeo i saa lang Tid ikke har ladt sin Søster og mig høre fra ham! ... Nu er det snart fjorten Dage siden, vi havde Brev, og jeg tager mig derfor den Frihed at bede Herr Marquien besøge ham ved Deres Hjemkomst til Neapel, forat fortælle ham Amintas Eventyr og snarest muligt sende ham tilbage til os."

„Jeg skal besøge ham, Signora," -- sagde Maulear — „og snarest muligt sende ham tilbage til Dem."

Idet Henri gav dette Svar, lovede han sig i sit stille Sind at anvende hele sin Indflydelse forat give Sønnen og Broderen tilbage til de to elskværdige Damer.

Idetsamme hørtes en Stønnen i Salen, og Maulear vendte sig overrasket og næsten forskrækket omkring ved de Smertenstoner, der naaede hans Øren:

Aminta reiste sig hurtigt overende og fløi fra Sofaen,

hvor hun hvilede, hentil et Dørtæppe, der skilte Salen fra et andet Værelse.

„Det er ham!... det er ham!..." — udbrød hun — „Moder... han kalder paa mig!... jeg iler..."

Men neppe havde hendes syge Fod berørt Gulvet, førend hun udstødte et høit Skrig og faldt i Armene paa Signora Rovero, der styrtede til forat understøtte hende.

„Det har Intet at betyde," — skyndte hun sig at svare — „jeg antog mig for stærkere... Benet smerter mig endnu formeget til at gaae... Men bryd Dem ikke mere om mig, tænk paa ham, paa min stakkels Tonio!"

Beroliget med Hensyn til Datteren, begav Signora Rovero sig ind i Sideværelset.

„Det er ham!" — sagde den unge Pige i heftig Bevægelse til Maulear — „det er min Frelser!... min Diebroder... som vi have ladt bringe herhid imorges tiltrods for Doctorens Indsigelser; men Moder og jeg vilde ikke betroe hans Pleie til Fremmede!... Desuden kjender jeg ham, han vilde være død af Fortvivlelse, ifald han havde troet sig forladt af os... ifald han ikke havde seet mig af og til!"

Signora Rovero kom tilbage.

„Det stakkels Barns Lidelser ere skrækkelige!..." — sagde hun — „men Feberen tager af; han har ophørt at tale vildt; Lægen forsikkrer os, at han vil komme sig ... og Gud give det!" — tilføiede hun — „thi Aminta og jeg vilde være utrøstelige over Tabet af ham!"

Det lakkede ad Aften, og Maulear vilde ikke tage bort udenat have seet til Patienten...

Tonios blodsprængte Dine, hans opsvulmede og nedhængende Læber, hans efter Brændingen sammenskrumpede Kinder afgave tilsammen et hjerteskjærende Syn!...

Men Henris Rædsel maatte vige ved Tanken om den Ulykkeliges ædle Handling.

Han betragtede ham med samme Ærefrygt, som de første Christne betragtede Martyrerne!...

Hans Dine vare endnu vaade, da han kom tilbage til Aminta.

Hun lagde Mærke til hans Bevægelse og rakte ham sin smukke Haand med Udtryk af dyb Erkjendtlighed:

„Tak, min Herre," — sagde hun til ham — „tak for Deres Medynk med stakkels Tonio! ... Et Hjerte som Deres viser sig heelt og holdent i en Taare ... og jeg skal aldrig glemme dem, De har udgydt! ..."

Disse simple og kjærlige Ord gik Maulear lige til Sjælen ... Han maatte gjøre Vold paa sig selv for ikke at falde for Amintas Fødder.

Efterat at have trykket et ærbødigt Kys paa den Haand, hun rakte ham, tog han Afskeed fra Signora Rovero og reed tilbage til Neapel, medførende en heel Skat af Erindringer, Forhaabninger og smilende Tanker, — kort sagt af alt det, der danner de første og sødeste Blade af Kjærlighedens Bog.

Dagen efter denne for Maulear saa skjønne Dag begav han sig til Hertugen af Palma.

„Monsignore," — sagde han til Politiministerrn — „jeg kommer forat bede Dem om en Naade, paa hvilken jeg sætter overordenlig Priis! .... nemlig om den unge Thaddeo Roveros Frihed... Deres Excellence bemærkede selv, at han havde været mere ubesindig end brødefuld!"

Hertugen gav sig til at lee.

„Om Thaddeo Roveros Frihed! ..." — svarede han — „men, min kjære Marquis, jeg forsikkrer Dem, han vilde bevise mig en stor Tjeneste ved at modtage den!"

„Hvad skal det sige? ..." — spurgte Maulear forbauset.

„Det skal sige," — svarede Hertugen — „at Thaddeo Rovero afslaaer den tilbudte Frihed ... Hs. Majestæt, som meente, at Mildhed vilde føre det unge vildledte Hjerte tilbage paa rette Vei, har sendt mig Ordre til at give den ungdommelige Conspirateur tilbage til hans Familie ... Jeg underrettede Thaddeo om den Naade, Hs. Majestæt viste ham, og han svarede:

„Jeg modtager ingen Naade; jeg forlanger Retfærdighed!
„Enten er jeg skyldig eller uskyldig!
„Er jeg skyldig, saa straf mig!
„Er jeg uskyldig, saa frikjend mig! ... ellers forlader jeg

„kun dette Fængsel tvunget ved Magten, ligesom jeg er kommet „herind! ...“

„Saaledes“ — sluttede Hertugen — „har jeg altsaa en Fange mod min egen Villie.“

„Jeg vil see til ham“ — sagde Marquis de Maulear — „og tale med ham om hans Moder!“

Trettende Capitel.

Thaddeo Rovero.

Det Hotel, Politiministeren beboede i Neapel, var opført paa Levningerne af det gamle hertugelige Familiepallads.

Blandt de Spor, der endnu vare tilbage af det gamle Pallads, bemærkede man et Kapel, som stod i Forbindelse med det nye Pallads ved nogle moderne Bygninger.

Bemældte Kapel, som man allerede for lang Tid siden havde ophørt at afbenytte, brugtes som Fængsel for de hemmelige Arrestanter, hvis Forbrydelser Politiministeren selv vilde undersøge, forend han overleverede dem i Rettens Hænder.

Thaddeo Rovero befandt sig i det Tilfælde.

Kjed af de ephemere og taabelige Sammensværgelser, der forstyrrede hans Ro udenat indvirke paa Monarkiets, saae Kong Ferdinand kun ugjerne sine Ministre brugte strenge Forholdsregler, hvisaarsag Hertugen af Palma forat smigre det kronede Hoved, hvis Yndling han var, lod sig nøie med at dæmpe de forskjellige Oprørsforsøg i Stilhed, istedetfor at gaae haardt tilværks imod dem.

Dette overbærende og fredelige System kunde imidlertid ikke bringes i Anvendelse mod Grev Monteleone; Brødrene Salvatoris Anklage i Forbindelse med den offenlige Stemme gjorde Grevens Arrestation uundgaaelig, ubentvivl til stor Ærgrelse for Kong Ferdinand den Fjerde og hans Minister.

Men der behøvedes et Exempel!

Det var nødvendigt, at en Skyldig straffedes strengt forat tjene til Advarsel for alle de Oprørsapostle, der prædikede i Smug . . .

Og jo høiere den Skyldige stod, desto virksommere vilde Straffen blive, desto videre vilde den spørges.

Ved at afslaae Benaadningen satte Thaddeo Rovero Hertugen af Palma i en ny Forlegenhed, thi enten maatte der nu anlægges Sag imod ham, eller ogsaa maatte man sætte Fangen paa fri Fod mod hans Villie, hvorved Arrestationen vilde faae Udseende af en Ubillighed, et Brud paa den offenlige Frihed og afgive et nyt Angrebsvaaben for Regjeringens Fjender.

De Grunde, Thaddeo havde anført forat faae en Dom for sig, vare baade værdige og gyldige; men vi skulle ret snart see, at der ikke laa noget Sandt til Grund for dem, og at de kun vare et Skalkeskjul for den unge Fanges Planer.

Thi en besynderlig Begivenhed havde tildraget sig i det gamle Kapel, hvor Thaddeo Rovero sad indespærret.

Men førend vi gaae videre i Texten, maae vi indvie Læseren i Amintas Broders hemmelige Følelser.

Af de fire Mænd, som førte la Felina til det erustiske Huus, var kun en Eneste for Alvor bleven forelsket i hende.

Alle havde ladet Sangerindens Skjønhed og fortryllende Ynde vederfares Retfærdighed; men Thaddeo, den Yngste og Uerfarneste af dem, følte mere end Beundring for Primadonna'en . . .

En ukjendt Bevægelse havde grebet den rene Ynglingesjæl ved Synet af den store Kunstnerinde med det stolte og fyrige Blik.

Hvergang Thaddeos Tanker tidligere havde dvælet ved Qvinderne, var det en kydsk og reen Ungmø, den tyveaarige Elskers Drømmebillede, der stod for hans Øine, men nu maatte vige Pladsen for den straalende Skjønhed, som Tilfældet fremstillede for ham.

Felinas adelige Herkomst, hendes fine Væsen, den glødende Phantasi, som Kjærligheden til Kunsten havde udviklet hos hende, og Udøvelsen af denne Kunst, som bestandigt familiariserede hende med de ophøiede og fyrstelige Personer, hun fremstillede, havde forøget hendes medfødte Værdighed med en vis

theatralsk Majestæt, der harmonerede saa ypperligt med hendes Person og Holdning, at man snarere skulde have sagt, det var Semiramis og Junia forklædt som adelig neapolitansk Dame, end en adelig neapolitansk Dame under Semiramis' og Junias Maske.

Det var omgivet af alle disse Thaddeo ubekjendte Tillokkelser, at han saae denne Tryllerinde, denne moderne Circe, som slæbte en heel Hærskare af Beundrere efter sin Triumfvogn, — som ved Vid og Ynde herskede om Morgenen i sit af Fløil og Forgyldning straalende Boudoir og om Aftenen fanatiserede tretusind Tilskuere i San=Carlo ved sin Stemmes og sit Talents Tryllekraft.

Det Indtryk, la Felina frembragte paa Thaddeo hiin Nat i det etruskiske Huus, var saa nyt, saa mægtigt, at det unge Menneske forlod Værelset, hvor det af os beskrevne Optrin tildrog sig, mindre forat see, hvad der var blevet af hans to Venner, end forat fatte sig og flye den Tryllemagt, som la Felinas Dine udøvede over ham.

Fra den Nat af havde han ikke gjenseet hende!

Thaddeo, der ligesom Frederik Apsberg og Gaston d'Harcourt var faldet i det neapolitanske Polities Snare, havde sat sig tappert til Modværge, thi det forekom ham, som man berøvede ham Liv og Sjæl ved at adskille ham fra Sangerinden!...

Han havde rigtignok hørt hende i San=Carlo førend dette Møde; men endskjøndt hendes Talent og overordenlige Skjønhed havde gjort et stærkt Indtryk paa ham, saae han dengang kun Zingarellis Juliette eller Mozarts Dona Anna i hende, og ikke Qvinden, som man maatte tilbede for hendes egen Skyld, med eet Ord: den forføreriske Felina!

Neapolitanerens Phantasi v r blusset op ved Ilden fra Primadonna'ens Dine; Thaddeo elskede ikke, han flammede!...

Thaddeo glemte sine Farer, sine Venner, ja næsten den elskede Moder og Søster og følte sig lykkelig i sit kolde og eensomme Fængsel ved uforstyrret at kunne hengive sig til sine Kjærlighedstanker.

Han fremmanede la Felina, hendes Billede stod levende for ham, glødende Elskovsord strømmede fra hans Læber; det

forekom ham, som hans Tilbedtes Blikke spredte Solglands over hans Fængsel og opfyldte hans Hjerte og Sandser med en Fyrighed, hvis qvalfulde Afmagt han forbandede...

. . . .

. . . .

Flere Dage vare forløbne, siden Thaddeo var bleven indespærret i Hertugen af Palmas Varetægtsfængsel.

Vi have beskrevet de Følelser, der opfyldte hans jomfruelige Sjæl.

For den unge Fange, der stedse befandt sig under Indtrykket af een og samme Idee, var Livet kun en lang Elskovsdrøm, som i den Grad overspændte hans kraftige Organisation, at han efter en urolig Søvn tidt spurgte sig selv som om det var til la Felinas Skygge eller til hende selv, at han havde henvendt disse glødende Erklæringer!...

Thaddeo havde ikke de samme smaalige Qvaler at gjennemgaae i sit Fængsel, som man havde viist sig saa rundhaandet med imod Grev de Monteleone.

Hertugen af Palma vilde ikke have, at Gjæsterne i hans Pallads, selv om de vare hans Fanger, skulde have at beklage sig over deres Fangevogter.

Thaddeo havde en Seng og ingen Brix.

Thaddeo kunde skrive og læse ved Dagens Lys ... rigtignok et sparsomt Dagslys, der ligesom kæmpede sig gjennem Kapellets brogetmalede Vinduer; men enten bemældte Lys dæmpedes af Sanct-Josephs blaa og Sanct-Johannes røde Kappe eller spillede i Guldfiligran paa Marmorfliserne, efterat have passeret Gudsmoders Straaleglorie, saa var og blev det dog Dag og Lys, det vil sige Halvparten af Fangens Liv!...

Den fjerde Nat efter Thaddeos Fængsling sad han halvtslumrende paa den eneste Stol i sit Fængsel, lullet af de Vindstød, som brøde sig mod Kapellets Mure.

Maanens Straaler trængte ind i Fængslet gjennem de høie Buevinduer, og de tætte Vedbenderanker, som krydsede dem, antoge et phantastisk Udseende under Vindens lunefulde Rusk.

En svag Støi hørtes.

En hvid Skygge, der syntes at komme fra Muren, listede sig henover Marmorgulvet til Thaddeos Stol, bukkede sig over Fangens Ansigt og betragtede ham stiltiende i nogle Minutter, hvorpaa den hviskede i en glad Tone:

„Det er virkeligt ham!... man har ikke ført mig bag Lyset!"

Skyggen trak sig tilbage.

Et Par Secunder til, og Skyggen vilde være forsvundet, ifald den ikke var bleven standset ved en kraftig Haand, som greb fat i dens lette Klædebon.

Den udstødte et Skrig...

Men Thaddeo, som i Førstningen instinktmæssigt havde strakt Haanden ud, kom fuldkomment til sig selv ved Angst-skriget og den Ubekjendtes Anstrengelser forat rive sig løs og greb Skikkelsen i sine Arme.

Idetsamme gik en tæt Sky for Maanen, og det dybeste Mørke herskede i Fængslet.

„Det er et Fruentimmer!" — udbrød Thaddeo... og hans Hjerte bankede, som Brystet skulde sprænges.

En fiin og blød Haand lagde sig paa hans Mund.

„Jeg er fortabt, ifald man hører os!..." — sagde den Ubekjendte med bævende Stemme.

„Hvem er De?... hvad vil De mig?... hvad søger De her?..." — vedblev Thaddeo hviskende gjennem de fine Fingre, som lukkede hans Mund.

„Hvad jeg søger er Dem... hvad jeg vil Dem, skal De faae at vide om fire Dage... Hvem jeg er, det bliver min Hemmelighed, og jeg stoler paa, at De som Mand af Ære ikke vil søge at gjennemtrænge den..."

Med en lynsnar Bevægelse trak den Fremmede det tætte Slør, som omgav hendes Hoved, for Ansigtet.

Idetsamme trak Skyen bort, Maanen oplyste atter klart det gamle Kavel, og Thaddeo skjælnede tydeligt Omridset af sin Fanges smalle Midie og henrivende Former.

Man behøvede ikke at være saa opfyldt af la Felinas Yndigheder som Thaddeo for strax at gjenkjende Sangerinden paa denne fine og dog fyldige Vært, denne smidige Midie, der bøiede sig som et Siv under Armens Tryk.

Blot hans Fornuft kunde endnu tvivle, og ifald la Felinas Haand ikke havde berørt hans Læber, ifald han ikke havde følt det fine Legemes Skjælven, vilde han have troet, at en ny Drøm stillede ham Ansigt til Ansigt med den tilbedte Skygge, som han uophørligt paakaldte.

„Løft Deres Slør, Felina!...“ — udbrød han.

Paa en forskrækket Gebærde af Sangerinden vedblev han med dæmpet Stemme.

„Søg ikke at skuffe mig... mit Hjerte kan ikke tage feil i Deres Nærværelse... mit Hjerte, som uafladeligt seer Dem i natlige Drømme!... Hvilken Skytsengel der har ført Dem hid, veed jeg ikke; men i ethvert Tilfælde er det en Engel, som har fattet Medynk med de Qvaler, jeg lider siden det skjæbnesvangre Stund, hvor jeg forlod Dem!... En Time, Felina, en eneste Time ved Deres Side, var nok til at gjøre min Sjæl, mit Liv til Deres for evigt! ... Thi det er Dem, som har givet mig Bevidsthed om min Sjæl; thi mit tankeløse, tomme Liv er i et eneste Dieblik blevet opfyldt af Dem og ved Dem!...“

„Han elsker mig!...“ — hviskede la Felina overrasket og fuld af inderlig Medlidenhed...

Men denne Hvisken var saa sagte, at den ikke naaede Fangens Øren.

„Hør...“ — vedblev Thaddeo — „De sagde hos Monteleone — „at De elskede en af os fire Tilstedeværende.“

„Det er sandt! ...“ — svarede Sangerinden med svag Stemme.

„De tilføiede, at De elskede ham saa høit, at De kunde offre Livet for ham...“

„Det er sandt!“

„At De som et usynligt Forsyn vilde vaage over hans Liv, hans Lykke... at det skulde være det hellige Formaal for Deres Liv?...“

„Men jeg sagde ogsaa,“ — tog la Felina tilorde — „at den Mand stedse skulde forblive uvidende om min Kjærlighed, og at min Hemmelighed skulde følge mig i Graven!“

„Hør,“ — sagde Thaddeo — „jeg kjender den Mand, den Mand, hvis glødende Lidenskab De har gjættet, den Mand, til hvem

De har bragt Haabet under Fængslets mørke Hvælving ... ligger han ikke for Deres Fødder? ... omfavner han ikke Deres Knæ? ..."

„Hvem siger Dem, at jeg ikke vilde have gjort det Samme for enhver af Deres tre Venner? ..." — svarede la Felina.

Thaddeo følte et Dolkestik i Hjertet.

„Hør mig," — vedblev hun — „Øieblikkene ere kostbare! ... Beluret paa alle Kanter og Hjørner, hver Time af Dagen ... af Grunde," — tilføiede hun i heftig Bevægelse — „som De aldrig skal erfare ... er det ikkedestomindre lykkedes mig ved Hjælp af en stærk Villie og heldige Omstændigheder at trænge herind ...

Jeg vilde og maatte see Dem, forvisse mig om, at De virkelig var den, jeg søgte ... skjult bag mit tætte Slør, endnu bedre skjult ved at henvende mig til Deres Ære med Anmodning om at lade mig forblive ubekjendt, kom jeg forat søge Deres Bistand til Udførelsen af en Plan, som jeg maa opgive uden Dem ... Men dengang vidste jeg ikke, hvad jeg nu veed ... jeg var uvidende om Følelser, for hvilke jeg bør tie og bevare min Hemmelighed."

„Hvad frygter De da af min Kjærlighed? ..." — spurgte Thaddeo — „troer De, at den nogensinde vil sælge sin Hengivenhed? ... Den egennyttige Kjærlighed" — vedblev han — „er ingen Kjærlighed! ... min adlyder Dem blindt, ene og alene for den Lykke at adlyde Dem ... men lad det, De fordrer af mig, være stort og vanskeligt, forat De kan bedømme min Kjærlighed efter dens Værk."

„De har et ædelt Hjerte, Thaddeo! ..." — svarede la Felina — „Jeg stoler paa det ... Gud give, at Deres Kræfter ikke maae svigte Deres Mod! ... Om fire Dage skal De her, paa selvsamme Sted, erfare hvad jeg venter af Dem."

„Og saa," — sagde Thaddeo med en Stemme, der qvaltes af Frygt og Forvirring — „saa siger De mig, hvem af os fire Venner De elsker ..."

„Det skal jeg;" — svarede la Felina — „for Dem alene skal jeg svigte det Løvte, jeg har aflagt mig selv."

„Hvorledan leve saalænge!" — udbrød Thaddeo med et dybt Suk.

Lyden af Skridt hørtes udenfor; Skildvagterne bleve afløste.

Det begyndte at grye ad Dag. Medens Thaddeo paa et Vink af la Felina ilede hentil Døren forat lytte efter hvad der tildrog sig udenfor, forsvandt Sangerinden som en Skygge bag en Pille i Kapellet ... og da Thaddeo endnu engang vilde fryde sine Øine ved det yndige Syn, var han alene i sit Fængsel!

Thaddeo ledte rundtomkring og undersøgte Pillerne og Murene forat opdage Løndøren, ad hvilken la Felina var undsluppen; men ingen Sprække viste sig i Murene og Stenene, der fandtes ikke Spor af nogen Aabning, og kun en mat Lyd besvarede Thaddeos Slag, ligesom forat protestere mod hans Efterforskninger.

Han kastede sig atter paa sin Stol og skjulte Ansigtet i sine Hænder forat ingen ydre Adspredelse skulde udrive ham af hans Tanker ...

Nogle Timer herefter var det, at Hertugen af Palma lod ham underrette om Kongens Benaadning.

Thaddeo afslog den; thi la Felina havde sagt:

„Om fire Dage, skal De her, paa selvsamme Sted, erfare hvad jeg venter af Dem.

Til dette Møde knyttede alle Thaddeos Livsforhaabninger sig, og han vilde desaarsag ikke forlade det Sted, hvor han skulde gjensee den tilbedte Qvinde.

La Felinas Nærværelse havde forvandlet Alting; de skumle fugtige Vægge i Kapellet forekom ham skjønnere, end de gyldne i Dorias, Cavalcantis, Carafas eller Pignatellis Palladser.

Han vilde ikke have byttet sit kolde, fugtige Flisegulv mod det prægtige Mosaik i Museo Borbonico, Vaticanets værdige Medbeilerinde ... thi la Felinas Fod havde betraadt disse Fliser ... og Thaddeos forelskede Øine troede endnu at see hendes Spor der! ...

To Dage efter det natlige Optrin, som vi have beskrevet, indfandt en Fremmed sig hos Signora Roveros Søn.

„Undskyld, min Herre," — sagde han til Thaddeo — „at jeg saaledes udenvidere trænger mig ind til Dem; men den Bevæggrund, som fører mig hid, taaler ingen Opsættelse, og

jeg haaber derfor, at De vil undskylde mig, saasnart De har erfaret den."

Thaddeo hilste koldt i den Tanke at have et nyt Sendebud fra Ministeren for sig.

„Jeg kommer" — vedblev Gjæsten — „forat henvende mig til Deres Hjerte til Gunst for to stakkels Qvinder, som elske Dem og ere i Fortvivlelse over Deres Fraværelse."

„To Qvinder! ..." — gjentog Thaddeo overrasket og tilføiede derpaa under Indtrykket af sin Lidenskab — „men jeg elsker kun een, min Herre ..."

Han standsede ligesom forvirret over sit uvilkaarlige Skriftemaal.

„De elsker idetmindste tre," — svarede den Fremmede smilende — „thi Kjærligheden til den Elskede udelukker neppe Familiekjærligheden i et Hjerte som Deres, og de to Qvinder, jeg mener, ere Deres Moder og Søster!"

Fangen rødmede stærkt.

Hans Moder, hans tilbedte Moder! ... hans elskede Søster forviste af hans Erindring! ... og det var i en Fremmeds Nærværelse, at han havde røbet denne sønlige Brøde ... denne Brøde, hvori en despotisk Lidenskab gjorde ham skyldig! ...

„Min Herre," — skyndte han sig at tage Ordet — „De har bedømt mig rigtigt ... mit Hjerte havde ingen Deel i min Ytring! ... de to Navne, De nævnede, ere mig dyrebare; de, der bære dem, ere Gjenstand for min inderligste Omhed, og jeg beder Dem derfor sige mig hvad de ville mig? ..."

„Atter see Dem hos sig, min Herre," — svarede den Fremmede — „en Tjeneste, jeg var saa heldig at bevise dem, har næsten bragt mig i et Venskabsforhold til dem ... den Interesse, de indgyde mig, har bevæget mig til at opsøge Dem og mod deres Vidende tale deres Sag hos Dem."

„Min Herre," — sagde Thaddeo — „hav den Godhed at sige mig, hvem jeg har den Ære at tale med ... Ikke fordi jeg behøver at vide Deres Navn til Forøgelse af min Erkjendtlighed, men forat jeg kan vide, til hvem jeg henvender den."

„Jeg er Marquis de Maulear, Herr Thaddeo;" — svarede Henri — „Tilfældigviis har jeg erfaret Deres besynderlige

Vægring ved at modtage en Frihed, som saamange Fanger vilde gribe med begge Hænder! Ministeren har selv underrettet mig om Deres Bevæggrunde; men ihvor hæderlige de end ere, saa forekommer det mig dog, at de burde vige for Pligten, der byder Dem tænke paa Deres Moder, som vilde døe af Sorg ved at erfare Deres Ulykke."

Thaddeo blev levende rørt ... Alting forsvandt for de skrækkelige Ord, som hverken tillod Indvending eller Svar:

Hans Moders Liv! ...

„Men, min Herre," — vedblev Maulear — som bemærkede det unge Menneskes Forvirring — „hvor kunne Grundsætninger og Anskuelser komme i Betragtning mod den Lykke at gjensee Deres Moder, mod Frygten for hendes Fortvivlelse? ...

Paabyd Lidenskaben og det politiske Had Taushed; lyd blot Pligtens Røst; De er fri, følg mig, og De vil snart glemme Deres Skrupler med Hensyn til Sagen, De forfægter, hos den ædle Qvinde, som venter Dem!"

Thaddeo stod taus i nogle Minutter og fæstede dernæst sine store, sorte Øine paa Maulears, ligesom han vilde læse i hans Blik.

„Herr Marquis," — sagde han til ham — „jeg kjender Dem saagodtsom slet ikke, men der er udbredt et saa aabent og ærligt Præg over Deres hele Person og Væsen, at det falder mig let at vise Dem Tillid, og det skal jeg ...

Giv mig Deres Æresord paa ikke at røbe mig, og jeg aabner mit Hjerte for Dem!"

„Det giver jeg Dem! ..." — sagde Maulear.

„Godt! ..." — sagde Thaddeo, idet han trak Marquien længere bort fra Døren, forat være vis paa ikke at blive beluret — „jeg modtager den Frihed, man tilbyder mig; men af en Grund, som jeg ikke bør aabenbare for Nogen, maa jeg forblive to Dage til i Fængslet her ... Lad derfor Ministeren og alle Andre troe, at jeg fremturer i min Vægring.

Om to Dage har jeg stiftet Sind, og førend Solen er gaaet ned paa den tredie, skal De selv have ført mig tilbage til Sorrente! ..."

Henri betragtede Thaddeo med en saa overrasket Mine, at denne fandt sig foranlediget til at tilføie:

„Spørg mig ikke mere, min Herre, jeg kan ikke svare Dem. Jeg har sagt Dem alt hvad der stod i min Magt; ikke et Ord mere vil komme over mine Læber."

„Jeg kan altsaa mælde Signora Rovero Deres Hjemkomst? ..." — spurgte Maulear.

„Ja, mæld hende," — svarede Fangen — „at De tæller en ny Ven i Thaddeo Rovero, og at De inden tre Dage selv skal have ført ham tilbage i hendes Arme! ..."

Derpaa greb han Maulears Haand og trykkede den kraftigt.

„Tak, min Herre," — sagde Maulear, idet han besvarede Thaddeos Haandtryk — „jeg modtager Deres Venskab! . . . Det er en Frugt, der modnes hurtigt mellem Folk som os, og De skal see, at den ikke vil staae tilbage i Saft og Godhed tiltrods for sin hurtige Fremvært!"

Maulear slog tre Slag paa Fængselsdøren; Fangevogteren kom, og Henri bortfjernede sig efterat have kastet et kjærligt Blik paa Thaddeo.

Aldrig var Tiden forekommet Amintas Broder saa lang, som i de to Dage, der gik forud for den længselsfuldt ventede Nat.

Endelig kom den!

Fangevogteren bragte Aftensmaden og gik.

Thaddeo vilde ikke lade sig overraske af Søvnen, ligesom ved la Felinas Besøg.

Han vilde ikke tabe et eneste Minut af det dyrebare Besøg.

Ved Tanken om sine foregaaende søvnløse Nætter blev han bange for, at Søvnen skulde overvælde ham under Ventetiden, og besluttede at bekæmpe den ved et Middel, der laa udenfor hans Sædvaner.

Thaddeo, der var overordenlig ædruelig som alle Neapolitanere, drak næsten aldrig Viin; han foretrak det herlige med Apelsin- eller Citronsaft blandede Iisvand, som Indvaanerne af dette Ildland sværme for; men denne Gang trængte han til et Virningsmiddel, som kunde holde ham vaagen, og søgte det i Vinen.

Han nærmede sig til Bordet, hvorpaa hans Aftensmad stod, tog en Flaske med Massaviin — en af de bedste Vine i Neapels Omegn —, drak et Glas af den og følte snart en blid og oplivende Varme gjennemtrænge Aarerne og oplive Sindet.

Han satte sig ned paa sit Leie og lyttede til de mangfoldige Lyde, der passere ubemærkede under Dagens Larm, men hvis Tilværelse den tause og rolige Nat forraader.

Time fulgte paa Time, og ved hver ny accompagnerede Thaddeos Hjertebanken Klokkeslagene i det nærliggende Kirketaarn.

Endelig slog Klokken tolv!

Tolv, Spøgelsernes, Forbrydelsernes og Elskovens Time!

Et Par Minutter førend denne lyksalige Time slog, bemærkede Thaddeo, at Søvnen han frygtede for, begyndte at tynge paa hans Øienlaage . . . Han reiste sig op forat bekæmpe den, men følte en Svimmelhed, som snart tvang ham til at søge Sæde igjen! . . .

Jeg har i et foregaaende Capitel omtalt Søvnens tyranniske Magt over Mennesket, selv i det Tilfælde, hvor man er mindst tilbøielig til at give efter for den. Aldrig havde den uindskrænkede Hersker udøvet sit Herredømme paa en mere despotisk Maade; den ubarmhjertige Gud syntes at tynge med sin Jernfinger paa Fangens Øine, forat lukke dem mod hans Villie.

En besynderlig Mathed i Lemmerne, en stigende Forvirring i Tankegangen og Hukommelsen, et Slags uimodstaaelig Sløvhed udviklede sig hurtigt hos det unge Menneske.

Nu begyndte den qvalfulde Kamp mellem Fornuften, som kæmper, og Naturen, som bukker under!

Thaddeo følte sit Legeme synke sammen, sin Hjerne omtaages, sine Kræfter svinde . . . Forgjæves kæmpede Thaddeo, fast bestemt paa at see, høre, vaage og leve tiltrods for Fjenden, som vilde strække ham afmægtig og beseiret for sine Fødder . . .

Fjenden triumferede . . .

Thaddeo sank tilbage, hans Hoved faldt ned paa Brystet, han sov . . .

Men førend dette Øieblik hørte han en sagte Lyd tætved sig, ligesom af en Fruentimmerkjoles Raslen ...

Med yderste Anstrengelse hævede han sine betyngede Øienlaage og saae et Par Skridt borte la Felina, som nærmede sig hans Leie ...

To Fortvivlelsestaarer banede sig Vei gjennem Thaddeos Øienhaar og faldt paa Sangerindens hvide Haand, som gled henover hans Ansigt forat forvisse sig om Fangens Søvn ...

Fjortende Capitel.

Synet.

I foregaaende Capitel forlode vi Thaddeo bukkende under for den Døsighed, der bemestrede sig hans Sandser i det Øieblik, hvor Sangerinden føiede sig over Sengen forat forvisse sig om hans Søvn.

La Felina betragtede Thaddeo stiltiende i nogle Minutter.

Sangerindens Øine udtrykte øm Medlidenhed.

„Hvorfor elsker han mig?" — sagde hun — „hvad har jeg gjort derfor? hvorfra er den Kjærlighed opstaaet hos ham, stakkels Barn, som knap kjender mig, og som jeg ikke kjendte?"

Thaddeo gjorde en Bevægelse.

„O Himmel! . . ." — sagde la Felina — „skulde Sovedrikken ikke have mere Virkning? Mon han allerede skulde vaagne? . . ."

„Felina!" — hviskede Thaddeo.

„Mit Navn! bestandigt mit Navn paa hans Læber, i hans Hjerte!

Ja," — sagde hun ved sig selv — „jeg har gjort vel i at undgaae nok en Samtale ... Brevet her siger ham det Hele."

Hun tog et Papiir opaf Livstykket.

„Men ifald han nu modstod min Bøn?“ — vedblev hun — „ifald han svigtede hvad Æren, hvad Menneskeligheden gjør til Pligt for ham?...

Og dog kan blot han udføre det ... hele mit Haab beroer paa ham!...“

Han traadte hentil Bordet, og undersøgte Flasken med Massavinen ved det svage Maaneskin...

Der manglede i det Høieste eet Glas.

„Eet Glas,“ — sagde hun — „kun eet Glas! ... hans Søvn vil ikke vare længe... Virkningen vil være forbi, længe førend man kommer ind i hans Fængsel... Forresten er Fangevogteren Lippiani mig aldeles hengiven!... han lukker Øinene!...“

Han nærmede sig til Sengen og tog af sit deilige Haar en lang Guldnaal med Diamanthoved, hvormed hun stak Brevet fast i Thaddeos Hovedpude, saaledes at det strax maatte blive Fangen iøinefaldende, naar han vaagnede. Derpaa stak hun med Fruentimmernes eiendommelige Behændighed en omhyggeligt forseiglet Pakke ind under Hovedgjærdet.

La Felinas Ansigt var kommet tæt til Thaddeos, medens hendes Haand skjulte den hemmelighedsfulde Pakke under Soverens Hoved.

Den unge Qvindes varme og blide Aande streifede Thaddeos Mund ... hans Læber fæstede sig paa la Felinas, og hun fløi forvirret bort fra Sengen.

Fangen drømte om Salighed og anede ikke, at han gjorde sin Drøm til Virkelighed!...

Enten det nu var, fordi det gløbende Kys havde beseiret Søvnen, eller — som la Felina meente — fordi Sovedrikken var bleven nydt i en temmelig ringe Dosis, nok er det, at Thaddeo bevægede sig paa sit Leie, og at Sangerinden, forskrækket over dette Tegn paa forestaaende Opvaagnen, greb Flugten og forsvandt gjennem Løndøren, hvorfra hun var kommet.

Der forløb imidlertid en god Time, førend Thaddeo kunde afryste den Sløvhed, der altid følger efter en tvungen Søvn.

Hans tunge Øienlaage lukkede sig tiltrods for hans Anstrengelser; dyb Sløvhed og Mathed hvilede over hans Væsen.

I sin første Sindsforvirring spurgte han sig selv, om det nye Syn af la Felina ikke var en Drøm! ... om det virkeligt var hende, han havde seet nærme sig hans Leie i det Øieblik, hvor den sælsomme Søvn begyndte at overvælde ham? ...

Han gyste ved Tanken om at have ladt den længselsfuldt ventede Leilighed gaae tabt! ...

Endelig følte han Kraft til at handle; han søgte at reise sig overende paa sit Leie ... og ved Bevægelsen streifede hans Haand la Felinas Brev.

Et Overraskelsesudbrud undslap hans Læber, men da han bemærkede, at Brevet var stukket fast ved Siden af ham, da han havde trukket Diamantnaalen ud, opfyldtes han af en levende Smerte; thi der var ingen Tvivl mere, det var virkeligt la Felina, han havde seet! . . . Det var virkeligt hende, der havde tilskrevet ham dette Brev, da hun ikke kunde vække ham af Søvnen.

Han blev rasende paa sig selv; han havde gjerne tilbagekjøbt den forspildte Time med ti Aar af sit Liv! ... derpaa styrtede han hentil det høie Kapelvindue og bønfaldt om et Glimt af Maanen forat kunne læse de Linier, som en elsket Haand havde tilskrevet ham!

Men selv denne bedrøvelige Trøst blev ham nægtet; Maanen skjulte sig bag sorte Skyer, og det dybeste Mørke herskede i Fængslet! ...

Hvad Thaddeo leed under sin lange Venten paa Dagslyset kan føles, men ikke beskrives.

Han holdt sin Skjæbne i sine Hænder, men udenat kunne gjøre sig bekjendt med den!

Han trykkede Brevet til Mund og Hjerte og berusede sig i den blide Duft, det havde modtaget af la Felinas parfumerede Kniplinger ... Han kyssede lidenskabeligt det kolde Papiir, paa hvilket Sangerindens smukke Fingre havde hvilet; men ikkedestomindre var det, ligesom en mørk Anelse forkyndte ham en Ulykke; og han greb sig undertiden i at frygte Lyset, som skulde aabenbare ham hans Skjæbne.

Dagen kom.

Først svag, derpaa stærkere og endelig klar og straalende.

Thaddeo aabnede Brevet, og hans Øine slugte det snarere, end de læste det.

Men snart overdroges hans Ansigt af en gusten Blegked, hans Lemmer skjælvede krampagtigt, Felinas Brev slap udaf Fangens Hænder, og han sank om paa Stolen i dyb Fortvivlelse.

Fangevogteren traadte ind.

„Min Herre," — sagde han til Thaddeo — „den Person, der besøgte Dem for tre Dage siden, lader Dem spørge, om han maa have den Ære at aflægge Dem sit Besøg?"

„Hvilken Person?" — spurgte Thaddeo med smerteqvalt Stemme.

„Herr Marquis de Maulear," — svarede Fangevogteren.

Marquiens Navn mindede Thaddeo om den elskede Moder og Søster.

Erindringen faldt som en lægende Balsom paa hans saarede Hjerte.

„Min Moder... min Søster!..." — tænkte han — „o! hvad vilde Livet nu være for mig uden dem, uden deres Omhed?..."

„Viis Herr Marquien ind!" — sagde han til Fangevogteren.

Imedens Mennesket bortfjernede sig forat adlyde, styrtede han hentil Sengen, undersøgte den omhyggeligt og opdagede tilsidst la Felinas hemmelighedsfulde Pakke.

Han greb den, gjemte den under sine Klæder og udbrød i en Tone, ligesom han haabede at blive hørt af et usynligt Vidne:

„Du har bedømt mig rigtigt, Felina!... Ulykken skal ikke gjøre mig uretfærdig, jeg skal ikke svigte dit Haab!..."

Et Glædesskrig lød under den gamle Kapelhvælving...

Thaddeo vendte sig hurtigt; Skriget var gaaet ham lige til Sjælen... men han var alene, og idetsamme traadte Marquis de Maulear ind.

„Igaaraftes, Herr Thaddeo," — sagde Marquien til ham — „har jeg, stolende paa Deres Ord, underrettet Ministeren

om, at De havde betænkt Dem og modtog Hans Majestæts Naade; De er fri og kan øieblikkeligt følge med mig."

„Ja, lad os gaae til min Moder, Herr Marquis," — sagde Thaddeo, idet han kastede et Afskedsblik paa Kapeller, som havde været Vidne til saamegen Lykke og saamange Qvaler.

Derpaa fulgte han bagefter Marquien.

En Time efter fløi to Ryttere afsted til Sorrente paa to af de flinkeste og smukkeste Løbere i Marquis de Maulears Stald.

Den ene af de to Ryttere, Thaddeo Rovero, var mørk og tankefuld, og Marquiens franske Elskværdighed og lette glimrende Vid formaaede ikke at udrive hans Reisekammerat af hans sørgmodige Betragtninger.

Imellemstunder spillede et Smiil om Thaddeos Læber; men en pinlig Tanke forjog det strax, og det forsvandt, ligesom en forvildet Solstraale forsvinder mellem to Uveirsskyer! . . .

Overbeviist om, at Thaddeo skjulte en Hemmelighed for ham, undgik Marquis de Maulear med den fine Takt, som frygter forat være ubescheden, enhver Hentydning dertil og lod, som han gav Bekjendtskabets Nyhed og Veiens Adspredelser Skylden for sin Reisekammerats Kulde.

Hvad ham selv angik, saa var han henrykt af Glæde over at kunne føre den forlorne Søn hjem til det moderlige Huus, over at gjensee den Tilbedte, hvem han allerede Dagen iforveien havde mældt den elskede Broders Hjemkomst...

„Min Herre," — sagde han til Thaddeo i et Øieblik, hvor den ujævne Vei tvang dem til at sagtne deres Hestes Gang — „vi ere jo enige, ikke sandt?... De har forladt Neapel, dens Festligheder og Forlystelser, og Ingen af os lader sig forlyde med mindste Ord angaaende Deres Arrestation og Fangenskab..."

„Nei, ikke et Ord, Herr Marquis," — svarede Thaddeo — „hverken angaaende min eller mine Venners Skjæbne!"

„Hvad Deres angaaer," — svarede Maulear — „saa takker jeg Himlen, at den hidindtil er bleven ubekjendt for Deres Moder og Søster; thi den vilde have kostet dem mange Taa=

rer og forvoldt dem mange Qvaler! . . . Men smiger Dem ikke med, at Grev Monteleones Arrestation er forbleven ubekjendt for dem . . . Et af de neapolitanske Blade har igaar underrettet dem derom, og jeg bør ikke skjule for Dem, at Deres Fru Moder fældte bittre Taarer over Deres Bekjendtskabsforbindelse med et saa farligt og forvovent Menneske."

„Og hvad sagde Aminta?" — spurgte Thaddeo grebet af en pludselig Tanke eller Erindring.

„Frøken Rovero," — svarede Marquien overrasket ved det Udtryk, som ledsagede Thaddeos Spørgsmaal — „Frøken Rovero føiede Intet til sin Moders Ytringer, men hørte fuldkommen ligegyldig paa dem."

„Endnu bestandig den Samme mod ham! . . ." — mumlede Thaddeo.

Men ihvor sagte disse Ord end fremførtes, hørte Maulear dem dog og udbrød uvilkaarligt i en ængstelig Tone:

„For hvem er Signora Aminta bestandigt den Samme?"

„For ham! . . . for Greven," — svarede Thaddeo — „det er næsten en Familiehemmelighed, som jeg herved betroer Herr Marquien! . . . Grev Monteleone er overordenligt indtaget af min Søster; han har aldrig talt til mig derom, men Alting beviser mig det . . . og kommer han atter paa fri Fod, som hans Venner maae haabe, saa vil det være et fortræffeligt Parti for Aminta."

Hvert Ord af Thaddeo faldt som en Draabe sydende Olie paa Maulears Hjerte.

„Min Fader" — vedblev Thaddeo — „efterlod os kun en beskeden Formue; maaskee blive vi ogsaa rige en Dag . . . endnu rigere end Grev Monteleone; thi vi ere eneste Arvinger efter den romerske Kardinal Giustiniani, min Morbroder, der som Familiens Ældste besidder alle de Godser, min Bedstefader paa mødrene Side har efterladt sig. Hidindtil have vi ført et tarveligt Liv, og skjøndt det stemmer overeens med min Smag og mine Tilbøieligheder, saa nære min Moder og Søster andre Tanker . . . og Amintas Forbindelse med Grev Monteleone sikkrer hende en glimrende Stilling."

„Men ifald Deres Søster ikke elsker Greven?" — spurgte Maulear nølende.

„Elsker min Søster ikke Greven," — svarede Thaddeo — „saa vil hendes Afslag skabe to Ulykkelige . . . først Grev Monteleone . . ."

„Og dernæst? . . ." — spurgte Maulear ved at see Thaddeo standse ligesom forskrækket over hvad han vilde sige.

„Dernæst," — svarede Thaddeo — „dernæst mig! . . ."

„Dem! . . ." — udbrød Maulear overrasket — „De sætter altsaa megen Priis paa det Giftermaal? . . ."

„Ja," — svarede Thaddeo i en bevæget Tone — „thi nu er min hele Lykke afhængig deraf."

Maulear blev slaaet af disse besynderlige Ord; men neppe vare de udtalte, førend Thaddeo sporede sin Hest kraftigt og jog afsted til Signora Roveros Villa, som man bemærkede i et Par Bøssesktuds Afstand fra Veien.

Henri fulgte bagefter ham i heftig Uro; for første Gang standsede han med mørk Pande udenfor Amintas Bolig.

Den gode og ømme Moder trykkede Sønnen til sit Bryst med den Glæde, som ene kan føles og fattes af en Moder.

Aminta, som nu var aldeles helbredet, overvældede den elskede Broder med Kjærtegn.

„Min Søn," — sagde Signora Rovero til Thaddeo, idet hun venskabeligt trykkede Maulears Haand — „Herr Marquien har udentvivl fortalt Dig hvad vi skylde ham?"

„Marquis de Maulear" — svarede Thaddeo — „har kun talt til mig om sit Venskab for Dem."

„Velan!" — sagde Aminta — „da skal jeg være mindre taus . . ."

Derpaa fortalte hun med henrivende Ynde Thaddeo alt hvad der var foregaaet mellem hende og Maulear.

„O! min Herre . . ." — udbrød Thaddeo, idet han slog sine Arme om Marquien — „jeg vilde ønske, jeg vidste et skjønnere Navn end Ven at give Dem."

Aminta rødmede ved disse Ord og slog hurtigt Øinene ned.

Maulear bemærkede det, og et saligt Haab sneg sig ind i hans Hjerte.

Det Navn, Thaddeo ledte efter, kunde Aminta maaskee have fundet . . . det var det, som Maulear higede efter at give Thaddeo.

Amintas Broder vilde see den heltemodige Dreng, der havde opoffret sig for hende, og Alle fulgte Signora Rovero ind i den stakkels Tonios Kammer.

Patienten befandt sig i Bedring; Hævelsen i Ansigtet havde lagt sig, og Dinene vare atter traadte tilbage i deres Hulinger. En snigende Feber undergravede ham endnu, men Doctoren haabede at faae Bugt med den, og Tonio gik med raske Skridt sin Helbredelse imøde.

Kun syntes Lægens frygtelige Udsagn vilde gaae i Opfyldelse:

„Leve vil han; men han vil maaskee ikke mere komme til at tale!"

Det var virkeligt kun hæse, afbrudte og frygtelige Lyde, der undslap Staklens Bryst.

Aminta, der havde paataget sig Omsorgen for Scorpione, saasnart hendes Kræfter tillode det, kjendte allerede de forskjellige Toner paa den Ulykkeliges Lidelsesscala.

Et Slags dump Brummen kaldte Aminta hentil ham; en Rallen udtrykte hans Smerte eller Utaalmodighed; men naar den Halvvilde kom i Forbittrelse, udstødte han et saa frygteligt Brøl, at selv den Kjækkeste vilde have blegnet ved Lyden af dette Skrig, der ikke syntes at komme fra noget Menneskebryst.

Tonio sov, da de Besøgende traadte ind til ham.

Men inden føie Tid vaagnede han og lod, uden at vise mindste Forundring, sine Dine glide henover Tilskuerkredsen omkring ham.

Han gjenkjendte først Thaddeo, og Noget, der lignede et Smiil, fortrak Drengens Ansigt og udtrykte hans Glæde over Gjensynet.

Amintas Nærværelse frembragte altid en besynderlig Virkning paa ham, som nu blev mere paafaldende ved hans Stumhed.

Hans bleggrønne Dine fik pludseligt Liv ved Synet af den unge Pige, og deres uhyggeligt Glands gik umærkeligt over til en saa øm og blid Smægten, at de næsten bleve smukke...

Amintas magnetiske Nærværelse udøvede sin sædvanlige Virkning paa den Syge, men snart traf hans Dienbryn sig

sammen, et Uveir syntes at rase i hans Bryst, og en smertelig Rallen lod sig høre.

„Hvad feiler ham dog? ...“ — spurgte Thaddeo.

„Jeg veed ikke,“ — svarede Aminta — „formodenligt en ny Smerte, en Ærgrelse! ...“

Hun fulgte Retningen af den Syges Øine og saae dem fæste sig funklende og fortørnet paa Maulear.

Aminta vaklede, og Henri, som bemærkede det, skyndte sig at byde hende Armen i den Tanke, at det var Efterveer af Sygdommen, og at hun trængte til Støtte; men neppe havde den unge Pige taget Maulears Arm, førend Scorpione reiste sig overende og udstødte det frygtelige Skrig, hvorved den ulykkelige Stumme udtrykte sin afmægtige Forbittrelse.

Enhver gyste ved at høre det ... Aminta slap Maulears Arm, ilede hentil den Syge og tyssede paa ham ved Stemme og Gebærder, ligesom det kunde have været et vredt Barn.

Han lod sig strar stille tilfreds, og Signora Rovero forlod ham, fulgt af Thaddeo, Maulear og Aminta ...

Men Aminta tog ikke Maulears Arm igjen.

Femtende Capitel.

En Nat i Sorrente.

Maulear var bleven grebet af det pludselige Oprør, som hans Nærhed ved Aminta frembragte hos Tonio; men han bemærkede ikke det Udtryk af Glæde og Taknemmelighed, der udbredte sig over den Syges Ansigt, da Aminta med den naturligste Mine tog Moderens Arm istedetfor hans.

I denne tilsyneladende saa simple Handling laa der imidlertid et heelt Drama af Sindsbevægelser og Lidenskaber!

„Min Herre,“ — sagde Amintas Moder til Maulear, idet man begav sig tilbage til Salen — „lad os ikke feire denne

glade Dag, som fører min Søn tilbage i vore Arme, uden Dem!... Deel vort Maaltid og vær overbeviist om, at De gjør tre Mennesker lykkelige ved at modtage Indbydelsen!"

Dette Tilbud kronede alle Maulears Ønsker, og Timerne fløi for ham paa Kjærligheds Vinger.

Ved Spisetid ankom to nye Gjæster til Villaen, nemlig Grev Brignoli og hans Søn.

Grev Brignoli, forhenværende Krigsminister under Kong Joachim og Collega af Thaddeos Fader, havde bestandigt viist sig som en trofast Ven af Signor Roveros Enke.

Som Landnabo kom han ofte og deelte sin gamle Venindes Eensomhed.

Hans Søn, den unge Gaetano, var opvoxet tilligemed Aminta, og som en Følge heraf fandt et fortroligt Forhold Sted mellem dem.

Gaetano var tyve Aar gammel. Hans Træk bare Præget af den skarpe og mandige neapolitanske Skjønhed, som hverken manglede Italienerens sorte Haar eller de funklende Øine, der, saa at sige, stempler de sydlige Physionomier.

De Fremmedes Ankomst mishagede Maulear. Gaetanos smukke Udvortes gjorde et ubehageligt Indtryk paa ham.

Den Fortrolighed, han bemærkede mellem det unge Menneske og Aminta, og som han i Førstningen ikke kunde forklare sig, skar ham i Hjertet.

Men paa den anden Side troede Marquien ifølge tusinde Smaating, der af en Elsker samles med større Omhu end Guldkorn af en Guldsøger, at bemærke, at Aminta følte sig lykkelig ved hans Nærværelse, og hans Urolighed begyndte at forsvinde, da et Tilfælde pludseligt vakte den igjen.

Aminta, som var en udmærket Tonekunstnerinde, satte sig paa sin Moders Anmodning til Pianoet og sang et Par af de henrivende italienske Canzonetter, — yndige Blomster, der ere udsprungne i denne Hjemstavn for Melodien! ...

Amintas søde Stemme fandt Gjenklang i Maulears Hjerte, og hans Henrykkelse befandt sig paa Høidepunktet, da Gaetano sluttede sig til den unge Pige forat synge den fortryllende Duet af Zingarellis Mesterværk „Romeo".

Medens den skinsyge Maulear lyttede til den lidenskabe-

lige Musik, forekom det ham, som Kunsten alene ikke kunde forlene Sangerinden med disse sjælfulde Toner, og han gyste ved Tanken om, at Juliettes Kjærlighed til Romeo kunde være Amintas til Gaetano! ...

Da Maulear ikke kunde beherske sit Sindsoprør, forlod han Salen ved Slutningen af Duetten, under Paaskud af at ville have et vaagent Øie med Hestenes Opsadling.

Det var bælmørk Nat, blege Lyn kydsede Himlen, og Alting tydede henpaa, at der forestod et Uveir.

Marquien kunde ikke betvinge sin Harme ... Amintas og den unge Italieners sammensmeltede Stemmer forfulgte ham overalt.

„Saaledes synger man ikke," — sagde han — „undtagen Kjærligheden er med i Spillet! Kunsten alene formaaer ikke at give dette lidenskabelige Udtryk, som talte af deres Accorder.

Og i Grunden... er deres Følelse ikke ganske naturlig?... Opdragne sammen, bestandigt i hinandens Selskab, maa deres Kjærlighed være opvoxet med dem, maaskee udenat de selv bemærkede det ... De elske hinanden, fordi de ere fødte dertil, ligesom Fuglene elske hinanden om Foraaret, fordi Foraaret er Kjærlighedens Aarstid... og Amintas og Gaetanos Foraar er kommet.

Men jeg, jeg, som er en Fremmed for den unge Pige, hvorledes skulde jeg kunne haabe at behage hende?

Hendes egentlige Frelser, det er ikke mig, men den ulykkelige Tonio ... af den Aarsag kan hendes Erkjendtlighed ikke have synderligt at betyde, og forresten er der himmelvidt fra Erkjendtlighed til Kjærlighed?"

Imedens Maulear anstillede disse smertelige Betragtninger travede han med stærke Skridt og Øinene fæstede paa den skyfulde Himmel op og ned ad Græsplainen i Gaarden il Villa'en. Pludseligt stod han Ansigt til Ansigt med En, som kom springende udaf Huset, og gjenkjendte den unge Brignoli.

Maulear kunde ikke undertrykke en forbittret Opbrusning ved Synet af ham, en af de uoverlagte Opbrusninger, som

Fornuften dadler, men som oftest saa seent, at den Paagjældende ikke faaer Tid til at rette dem.

„Min Herre," — sagde han til det unge Menneske, idet han greb ham i Armen — „De elsker Signora Aminta Rovero?..."

Gaetano, der deels overraskedes ved det pludselig Møde med Marquien i Mørket og deels ved de heftige Ord, som denne henvendte til ham, fæstede strax sine store sorte Øine paa Maulear, ikke med Fortørnelse og Vrede, men kun med levende Forundring over det Spørgsmaal, som henvendtes til ham.

„Jeg tillader mig blot at spørge Dem," — vedblev Maulear, som nu havde faaet mere Herredømme over sig og rødmede over sit første uhøflige Spørgsmaal, — „om De, — hvad der forresten falder ganske naturligt — nærer nogen ømmere og dybere Følelse for Deres Barndoms Legekammerat, Signora Aminta?"

„Om jeg elsker Aminta?" — svarede Gaetano — „Ja, min Herre, hvem vilde ikke elske hende? Veed De nogen skjønnere, nogen elskværdigere ung Pige i Neapel end hende?"

„Nei, det er vist!" — mumlede Marquien med qvalt Stemme.

„Det er min Barndoms Veninde, min Legekammerat: sammen med hende nød jeg den første Underviisning i Musiken, den guddommelige Kunst, som jeg tilbeder!... Derfor saae De ogsaa selv, hvor godt hun og jeg forstode hinanden... Det er forunderligt! Jeg synger ofte falsk efter hvad min Lærer siger, men med Aminta hændes det mig aldrig!"

At høre Navnet paa den, man elsker, paa den, man kun nærmer sig i Tanken med Tilbedelse, blive udtalt med en vis Skjødesløshed og Fortrolighed af en Fremmed, er ofte en saa levende Qval for Elskeren, at jeg endogsaa har hørt flere end een beklage sig over, at en Broder vovede at omtale sin Søster paa den Maade.

Det forekommer visse skinsyge Sjæle, ligesom det er et Tyveri mod dem, en Vanhelligelse af deres Guddom.

Saaret ved at høre det dyrebare Navn blive behandlet

paa en saa cavaleermæssig Maade af Gaetano, svarede Maulear med sletdulgt Ærgrelse:

„Jeg fatter overmaade godt, min Herre, at der ikke kan være noget Falsk i de Følelser, man udtrykker til Frøken Rovero, selv i Musikken ... Maaskee er det, som Deres Lærer paastaaer, en Undtagelse fra Deres Sædvaner ... men selv om han skulde finde Noget at udsætte paa Tonerne i den Duet, De nyligt sang, saa maatte han i ethvert Tilfælde prise den Lidenskab, De lagde deri ..."

„Ikke sandt?" — sagde Gaetano, der lod eller virkelig følte sig særdeles smigret over Marquiens Compliment — „det var prægtigt, det var følt, det var glødende!... god Skole, reen Stiil, ægte Tacchinardi!..."

„Ei, min Herre!..." — svarede Maulear utaalmodigt — „De veed overmaade godt, at Kunstnerne, de være saa store, saa duelige de ville, ikke formaae at udtrykke Kjærligheden som Elskende!"

„Saameget er vist," — tog Gaetano tilorde — „at Zingarelli maatte tilbede en eller anden Julia, da han skrev sin Romeo."

„Ja, og De," — svarede Maulear — „maa tilbede Frøken Aminta forat kunne synge Romeos Rolle saaledes, som De gjorde!"

„Meget sandt," — udbrød Gaetano leende — „jeg tilbeder hende som Romeo ... jeg veed ikke mange Tenorer ved San-Carlo, der kunne give denne Duet som jeg!... Rigtignok maa man dertil føie, at der ikke gives Mage til Juliette som hende."

Maulear vidste ikke, hvad han skulde svare; enten havde det unge Menneske virkelig ikke forstaaet Noget af Marquiens Tale, eller han havde ikke villet forstaae det, men snoet sig udaf Sagen ved ligesaa megen Fiinhed som List.

Følgen heraf var, at Maulear forblev i sin grusomme Tvivl med Hensyn til Gaetanos Følelser for Aminta og, hvad der var endnu værre, med Hensyn til Amintas for Gaetano!

„Men om Forladelse, Herr Marquis," — sagde det unge Menneske til Maulear — „vor uformodenlige Samtale har bragt mig til at forglemme mit Ærinde fra Signora Rovero

til Dem, hvilket jeg just havde paa Munden, da vi gave os til at tale om andre Ting.

Signora Rovero, der troede Dem beskjæftiget med Forberedelserne til at tage bort, anmoder Dem herved om at opsætte det til imorgen, thi vi ville faae Uveir til Natten, og Veiene ere farlige . . . See her," — vedblev han — „føler De ikke allerede de store Regndraaber, der ere Forløbere for et frygteligt Uveir hertillands?"

„Jovel ..." — svarede Maulear adspredt — „jeg følger Dem tilbage til Damerne, min Herre."

Da de atter traadte ind i Salen, saae de Signora Rovero i Samtale med Herr de Brignoli, medens Thaddeo sad alene i den mørkeste Krog, med Haanden under Kinden og tilsyneladende hensunken i sørgmodige Betragtninger.

Men bag hans Lænestol viste Amintas poetiske Skikkelse sig, lænet til Rygstødet.

Hendes deilige lange og sorte Hængekrøller faldt ned paa Broderens Pande liig Qviste af Taarepilen, og da han hævede Hovedet forat see hvad det var, bukkede Amintas Ansigt sig over Thaddeos, og hendes Læber fæstede sig paa Broderens Pande.

„Broder," — sagde hun til ham — „jeg lukker dine Øine med Villie for ikke at see hvad jeg seer i dem."

„Hvad seer Du da i dem, elskede Søster?" — sagde Thaddeo.

„Jeg seer af deres smægtende og drømmende Udtryk," — svarede den unge Pige — „at min Broder nu har deelt sit Hjerte i tre Dele . . . to til Moder og mig . . . og en tredie ..."

„Kjære Søster," — sagde Thaddeo, idet han ømt greb hendes Hænder — „hold meget af mig, eller rettere, hold mere af mig end nogensinde, thi aldrig har jeg trængt mere dertil!"

Aminta kastede sig i hans Arme.

„Hvad er der paafærde? . . ." — spurgte Signora Rovero, idet hun vendte sig om.

„Et Familieoptrin!" — sagde Gaetano, der idetsamme var traadt ind med Maulear.

„Ja, Gaetano," — svarede Signora Rovero — „og

det vist et Glædesoptrin, thi jeg veed ingen enigere Familie end vi ere! ..."

Aminta nærmede sig til Maulear og viste sig saa forekommende og elskværdig mod sin Gjæst, at Maulears Urolighed forsvandt, og Tilliden paany vaagnede hos ham.

Idetsamme brød Uveiret løs i sin fulde Heftighed.

Stormen hylede voldsomt i de store Træer ude i Haven.

Signora Rovero beholdt baade Maulear og Grev de Brignole med Søn hos sig.

En Nat tilbragt under Tag med Aminta, kronede Marquiens Ønsker og gav ham Haab om at finde en gunstig Leilighed i Løbet af næste Dag til at aabne sit Hjerte for den smukke Rose fra Sorrente og enten see sin skinsyge Mistanke bekræftet eller for stedse ophævet.

Signora Rovero vilde i egen Person opfylde Gjæstfrihedens samtlige Pligter mod sin Gjæst og ledsagede ham derfor selv til hans Værelse.

„Dette Værelse," — sagde hun til Maulear, idet hun førte ham derind — „har i lang Tid tilhørt min elskede Datter, min Aminta; men efter hendes Faders Død ombyttede vi Fordelingen af Værelserne, og min Datter boer nu ved Siden af mig. Senere har den unge Gaetano Brignoli havt sit Kammer her; men idag har jeg anbragt ham andetsteds, thi det er det bedste Værelse, jeg kan byde Dem."

Maulear bævede af Glæde ved Tanken at beboe et Værelse, hvor hans Tilbedte havde slumret, og det var med et Slags Ærefrygt, at han tog det i Besiddelse.

Værelset laa første Etage, i venstre Fløi af Villa'en, og gik ud til en blomsterbeplantet Terrasse, under hvilken Selskabsværelset i Stueetagen befandt sig.

Bemældte Terrasse stode derfor i Forbindelse med alle de Værelser paa første Sal, der laae længere tilbage end den mod Haven fremspringende Stueetage.

Man havde to Adgange til Værelserne paa første Sal fra det Indre af Bygningen, og udvendigt fra den zirlige, nysbestrøne Terrasse.

Maulear kunde ikke denne Nat gjøre sig Regnskab for sit Værelses Beliggenhed.

De første Dag af Marts havde været koldere end Slutningen af Februar med den besynderlige Hundedagsvarme, som havde detroniseret Vinteren, og da Amintas Saar havde forbudt hende at forlade sin Stol under Marquiens første Besøg, havde han slet ikke seet sig om i Signora Roveros Eiendom. Følgeligt var han ganske ubekjendt med Terrassen, hvortil hans Sovekammervindue gik ud.

Det var omtrent to Timer siden, at Signora Rovero havde ført Maulear til Amintas forrige Kammer, og endnu havde han ikke kunnet beqvemme sig til at søge Hvile paa Grund af den heftige Sindsbevægelse, hvori Aftenens Begivenheder havde sat ham.

Kjærlighed, Haab og Skinsyge kæmpede om Overherredømmet i hans Hjerte.

Maulear sad i en stor Lænestol ved den udgaaende Kamin og fæstede maskinmæssigt Øinene paa Ruderne i de to Vinduer, som Regnen pidskede.

Pludseligt saae han eller troede at see en hvid Skikkelse staae udenfor Vinduet og ligesom bestræbe sig forat trænge ind i Værelset.

Maulear troede, han drømte. Han gned sine Øine, forvissede sig om, at han vaagede, og overtydede sig om Virkeligheden af Synet.

Han styrtede hentil Vinduet og rev det hurtigt op . . . men ved den Bevægelse, han gjorde, og den dermed følgende Lyd, forsvandt Nattegjæsten, og Maulear saae den tabe sig i Nattens tætte Mørke.

I første Øieblik troede han næsten, at det var en Luftaand, der liig Østerlandets „Djinner“ kom ved Nattetide forat omsværme den Troendes Vinduer.

Men Poesien maatte vige for Haandgribeligheden, og Synet af Terrassen, om hvilken Maulear ingen Anelse havde, beviste ham, at hans „Djinn“ var en ganske ligefrem menneskelig Skabning, der flakkede omkring paa Terrassen af en eller anden ubekjendt Grund, og ved hvem der sandsynligviis ingenlunde var det Phantastiske, han i første Øieblik havde antaget.

Tanken om en Forbrydelse, om Indbrud, vaagnede pludseligt hos ham; han stod i Begreb med at sætte efter den Flyg=

tende, da han udenfor sit Vindue, paa Terrasens Marmorfliser, opdagede en Gjenstand, som han skyndte sig at snappe og undersøge ved Lyset paa Bordet.

Det var et hvidt Knipplingsslør, en almindelig Hovedpynt hos Neapolitanerinderne paa den Tid, et Slags Taageslør, hvormed de omgave deres Ansigt, Levninger af en fransk Mode, foreviget af Keisertidens berømte Portraitmaler Isabey.

„Formodenligt et Stævnemøde! . . ." — sagde Maulear ved sig selv — „forstyrret ved min uforudsete Nærværelse her i dette Kammer . . . Man er kommet til Vinduet forat see, om jeg sov, og Heltinden har grebet Flugten ved Synet af mig med Tabet af en Deel af sin lette Bagage, — efterladende, liig forskrækkede Faar, nogle Totter af sin Uld paa Buskene ved Veien!"

Men ved at tage Sløret i nærmere Øiesyn bemærkede Maulear dets Skjønhed og Kostbarhed og spurgte sig selv, hvem af Villaens qvindelige Indvaanere der kunde have et saadant.

Kunde det være et Kammerpigeslør? Og var det ikke en Kammerpige, som havde baaret det, hvem Anden kunde det saa tilhøre, undtagen Signora Rovero eller hendes Datter?

Marquis de Maulear udtømte sig i Gisninger angaaende denne Begivenhed, da han vaktes af sine Betragtninger ved at høre en Dør blive aabnet paa Gangen, hvortil hans Værelse gik ud.

Han lyttede!

To Personer talte hviskende sammen.

De gik saa forsigtigt, at man tydeligt kunde mærke, de vare bange forat blive opdagede.

Alt, hvad der skete i dette tilsyneladende stille og rolige Huus, forekom Maulear saa besynderligt, at han besluttede at komme paa det Rene med de to hemmelighedsfulde Personer, hvis Trin han hørte.

Han listede sig sagte udaf sit Værelse og fulgte bagefter dem ad den lange Gang.

En svag Lysning fra en Blændlygte, som den Ene af de to Ubekjendte holdt i Haanden, tjente som veiledende Fyr for Maulear.

Saaledes stege de nedaf Hovedtrappen i Villa'en, gik over Gangen i Stueetagen og traadte ud i den første Gaard.

Et Vindpust, der trængte ind i Forstuen i det Øieblik, hvor Døren blev aabnet, slukkede Blændløgten, som Béreren netop var ifærd med at pudse.

„Klodrian!" — sagde den Ene af de to Mænd til sin Ledsager — „hvordan skal jeg nu see at faae min Hest sadlet?"

„Den er sadlet!..." — svarede den Tiltalte.

„Altsaa behøver jeg blot at bestige den?"

„Ja, men De behøver ikke at give den af Sporerne;" — svarede Manden med Løgten — „det er et Satans Dyr!... nu især, da den har staaet paa Stald i tre Uger..."

Under denne Samtale vare de to Personer komne ud i den anden Gaard til Villaen; Maulear havde fulgt bagefter dem ved Hjælp af Mørket.

En opsadlet Hest stod parat der.

Den Ene af Mændene sprang rask i Sadlen; den Anden aabnede en Laage, som gik udtil Marken, og skreg ængsteligt efter den bortjagende Rytter:

„Vorherre holde sin Haand over Dem i denne rædsomme Uveirsnat, Signor Thaddeo... Hold godt Øie med Huulveien og vogt Dem for slemme Møder..."

Sextende Capitel.

Første Tilstaaelse.

Urolig og forvirret over det, han havde seet, vendte Maulear tilbage til sit Værelse.

Hvad Grund kunde Thaddeo have til at forlade sin Moders Huus ene, midt om Natten, i et frygteligt Uveir?...

Stod han maaskee i Begreb med at forspilde sin knap erholdte Frihed ved nye Anslag og oprørske Handlinger?

Dyb Interesse knyttede Maulear til Thaddeo.

Den Kjærlighed, han nærede for Søsteren, gik for Broderens Vedkommende over til Hengivenhed, og Maulear gyste over de Farer, det unge Menneske udsatte sig for.

Natten gik hen, udenat han fik Søvn i sine Oine.

Til hans Ængstelighed for Thaddeos Skyld kom ikke blot Sindsbevægelserne fra Dagen iforveien, men ogsaa dem, som den besynderlige Begivenhed med Sløret forvoldte ham.

En frygtelig Tanke opstod pludseligt i hans Sind.

Det Værelse, han beboede, havde været den unge Gaetano Brignolis ...

Ifald nu den unge, tilsyneladende saa rene og tilbageholdne Pige, — ifald den smukke Rose fra Sorrente havde en hemmelig Kjærlighedshistorie, en skjult Intrigue? ... ifald det unge Menneske, den fordums Legekammerat, var Gjenstand for den? ...

Nei, det var en Umulighed, at denne fortryllende, under Moderens aarvaagne Oie opvoxede Blomst allerede skulde være smittet af Lidenskabernes fortærende Aandepust! ...

Maulear gjorde sig selv bittre Bebreidelser over den Vanhelligelse, han i Sindet havde tilladt sig mod sin kydske Guddom.

Frokosten samlede atter Familien Roveros Medlemmer og de to Venner af Huset.

Thaddeo selv tog Plads ved det med en Mine, ligesom han havde tilbragt hele Natten i Villa'en, og der blev ikke talt et eneste Ord angaaende hans natlige Expedition.

Han lod til at være mindre sørgmodig og forstemt end Aftenen iforveien, og den opmærksomme Iagttager vilde snart have bemærket, at en indre Tilfredshed, ligesom over Fuldbyrdelsen af et vanskeligt Hverv, malede sig i hans Ansigt.

Dhrr. Brignoli toge Afsked fra Signora Rovero, saasnart Frokosten var forbi, og rede hjem til deres Villa.

Maulear følte sig lykkelig over deres Afreise.

„Herr Marquis," — sagde nu Thaddeo til ham — „tillad mig at behandle Dem som Ven og bede Dem om en Tje=

neste ... en sand Tjeneste," — tilføiede han — „thi det dreier om at gjøre Afkald paa Neapels glimrende Selskabssale, hvis fornemste Prydelse De saavelsom de andre Herrer af det franske Gesantskab ere, for et beskedent og stille Landliv, forat tilbringe et Par Dage i vor landlige Eensomhed hos min gode Moder og min smukke Søster."

„Ifald det er den Tjeneste, det dreier sig om," — svarede Maulear henrykt — „saa er det snarere Dem, der beviser mig den, og jeg takker Dem af Hjertet..."

„Hvad tænker Du paa, Broder?" — indvendte Aminta undseeligt — „hvor kan det falde Dig ind at forslaae Herr Marquien et sligt Exil? ... vort Liv er saa trist og eensomt her paa Landet! hvilken Skadeserstatning have vi at byde ham for de Fester og Forlystelser, han opoffrer for vor Skyld?"

„Hvad Fortjeneste vilde der være ved Tjenesten, ifald det ikke kostede Noget at bevise den?..." — svarede Thaddeo — „Jeg skal med faa Ord sige Dem, hvorom det dreier sig.

En Pligt, som Æren byder mig at opfylde, nødsager mig til at forlade Sorrente for en Ugestid idetmindste; Grev Monteleones Proces vil om faa Dage blive foretaget, og jeg maa bivaane den!... Man paastaaer," — tilføiede han nølende og med et betegnende Øiekast til Marquien — „at Grevens Tilhængere ville gribe Leiligheden til at sætte sig i Bevægelse, hans Fjender ere ligeledes talrige; man kunde erfare, at han har havt Ophold heri Huset, og jeg vil derfor kun føle mig rolig under min Fraværelse, ifald en modig, bestemt og ædel Ven indtog min Plads her og vaagede over de to kjære Væsener, som jeg er nødt til at forlade! See, det er det, Herr Marquis som jeg har fordristet mig til at vente af Dem."

„Mit Hjerte, min Arm, mit Liv staaer til Damernes Raadighed!..." — svarede Maulear — „De kan trygt stole paa mig!..."

Aminta slog Øinene ned; thi Maulear havde øiensynligt rettet det første Ord til hende.

Thaddeo mærkede Intet, han trykkede i samme Øieblik sin nye Ven hjerteligt i Haanden, medens Signora Rovero, der skjælvede ved Tanken om endnu engang at blive skilt fra sin Søn, betragtede ham med smerteligt Blikke.

„Jeg veed ikke, hvad der er paafærde," — tog hun bevæget tilorde med det moderlige Instinkt, som aner Barnets Fare — „men jeg gyser ved Tanken om at see Dig, min Thaddeo, indviklet i farlige Foretagender! . . . Du er fjendtligsindet mod den bestaaende Regjering, og jeg kan desværre ikke fortænke Dig deri, thi Du er gaaet glip af glimrende Udsigter ved Kong Murats Fald, hvis trofaste Undersaat din Fader var; men i hans Navn beder jeg, hans sørgende Enke, jeg, din Moder, hvis Haab og Trøst Du er, Dig ikke at vove et Liv, som tilhører Flere end Dig alene!... Husk paa, min Søn, at din Søster og jeg kun have Dig til Støtte heri Verden og at mit svagelige Helbred ikke vilde kunne bære Smerten over dit Tab."

Thaddeo blegnede; thi de Farer, Moderen befrygtede, hængte over hans Hoved.

Han skjulte sin Bevægelse og overøste Moderen med Kjærtegn og Forsikkringer om sin sønlige Kjærlighed, idet han i sit stille Sind lovede sig selv at standse i rette Tid paa den skjæbnesvangre Vei, han havde betraadt, ligesom det var muligt at standse paa den bratte og slibrige Skrænt, hvis Tinde krandses af Stolthed og Vildfarelser, medens Angerens og Dødens gabende Svælg lurer ved Foden paa de nedstyrtende Offre!...

„Du reiser altsaa til Neapel," — sagde Signora Rovero til sin Søn — „Gud give, at Grev Monteleone maa blive frikjendt, siden han er vor Ven!... Men tro mig, Thaddeo, og vogt Dig for ham; det Menneske er en Orkan, som river alt hvad den møder paa sin Vei med sig! ... Gud give, at Du maa gaae fri!"

Hermed endte Samtalen om denne Gjenstand, der var saa foruroligende for Moderen og saa pinlig for Sønnen.

„Frøkenen tillader altsaa, at jeg betragter mig som Deres Gjæst om et Par Dage?" — spurgte Maulear, frygtsomt den unge Pige paa Tilbageveien til Selskabsværelset.

„Ja, siden Herr Marquien ikke frygter forat dele vor Eensomhed!... Forresten" — tilføiede hun smilende — „m a a m a n h a v e l i d t s a a m e g e t s o m E l e o n a r a s E l s k e r f o r i k k e a t f ø l e s i g l y k k e l i g i d e t p a r a d i s i s k e S o r r e n t e ! . . ."

Henri gjenkjendte de Ord, han havde skrevet paa Muren

af Tassos Huus ... Men førend han kunde yttre sin Forundring og Glæde over en saa smigrende Erindring, havde Aminta fjernet sig fra ham.

Man kom og mældte Maulear, at hans Hest stod opsablet ved Havelaagen.

„Min Søster og jeg skulle gjøre Dem Følgeskab dertil," — sagde Thaddeo.

Signora Rovero standsede sin Datter, der stod i Begreb med at forlade Værelset, og sagde:

„Luften temmelig skarp, mit Barn, bind dit engelske Kniplingsslør, der klæder Dig saa godt, om Hovedet!"

Ved disse Ord vendte Maulear sig hurtigt om og fæstede et uroligt Blik paa Aminta.

„Mit Kniplingsslør?" — svarede hun — „jeg troer næsten, jeg har tabt det; thi det var ikke til at finde imorges."

Hvad det nu var af Undseelse over sin Skjødesløshed eller af en anden Grund, nok er det, at Aminta syntes forvirret ved Svaret.

Hendes Forvirring var et Dolkestik i Maulears Hjerte.

„Der stikker en Hemmelighed under! ..." tænkte han ved sig selv — „hvad mon det er, man skjuler for mig?"

Det besynderlige Sammentræf mellem Sløret, han havde fundet, og det, Aminta havde tabt, satte ham i den grusomste Angst; hans Sindsbevægelse var saa heftig, at han knap formaaede at udverle et Par Ord med Thaddeo og hans Søster paa Veien gjennem Haven.

„Husk paa," — sagde Rovero til ham ved Afskeden — „at min Moder og Søster vente Dem her om et Par Dage!"

„Ja, om et Par Dage! ..." — gjentog Aminta, idet hun hilste Marquien med sit sødeste Smiil.

„Om et Par Dage!" — svarede han, idet han besteeg sin utaalmodigt vrindskende Ganger.

Han kastede et Blik fuldt af Tvivl og Kjærlighed paa den unge Pige, jog afsted i Gallop og forsvandt i Sorrentes lange Gade.

Ved hans Tilbagekomst til Neapel var hele Byen beskjæftiget med Grev Monteleones forestaaende Proces, — denne

Grev Monteleone, der var saa beundret af Nogle og saa udskreget af Andre!

Skjøndt Adelen i Kongeriget Begge Sicilierne beklagede og ærgrede sig over, at en af dens fornemste Medlemmer nedlod sig til at forfægte Folkets Sag, der efter dens Anskuelser ikke var værdt at tage sig af, følte den sig dog krænket ved Tanken om, at en af dens Ligemænd skulde lade sit Liv for Bødlens Haand.

Den gamle Uafhængighedssuurdeig, der er alle de europæiske Aristokratier medfødt, den lehnsherrelige Oppositionsaand, som Ludvig den Ellevte og Richelieu saa vældigt havde kuet, tilintetgjort og knust mellem deres Jernhænder, spirede endnu i den neapolitanske Adels Hjerte.

De hængte ved Kongen, fordi han hævdede deres Privilegier og havde gjengivet dem deres medfødte Rettigheder; men havde han dristet sig til at gjøre Indgreb i dem, saa vilde de alle som een Mand have reist sig imod ham. Ifølge samme nedarvede Følelse vilde de, alle som een, have bifaldet Straffen af en borgerlig Conspirateur, hvorimod de nu, alle som een, dadlede Monteleones, fordi Conspirateuren skrev sig fra deres Rækker!

Hvad Folket angik, der betragtede den høibaarne Anklagede som en Forsvarer af sine Rettigheder, saa tilhørte dets hele Sympathi ham.

For endmere at anspore denne Sympathi, omtalte bestandigt de talrige Medlemmer af de italienske Ventaer deres hemmelige Formand som en Martyr for hans Hengivenhed for Folkets Sag og som et Offer for Kongemagten.

De hadefuldeste Rygter vare overalt i Omløb mod Ferdinand den Fjerde.

Man paastod, at Carl den Tredies Had til Monteleonerne var gaaet i Arv til ham, at han vilde myrde Sønnen, ligesom Faderen var bleven myrdet, og forøgede disse ubillige Beskyldninger med alt hvad der var istand til at ægge den lettroende og oprørske neapolitanske Pøbel.

Efter Sigende skulde den samme Bøddel, den samme Øre, den samme Blok, der havde gjort Tjeneste ved Faderens Henrettelse, ogsaa bruges ved Sønnens ...

Grevens Indespærring i Castel d'Ovo, hvor Faderen havde endt sit Liv. bidrog til at forøge Sandsynligheden af disse ondskabsfulde Løgne.

Hvad der endmere bidrog til at spænde den offenlige Nysgjerrighed, var den besynderlige Begivenhed i Flækken Torre del Greco.

Man ventede med Utaalmodighed paa Opløsningen af den uforklarlige Gaade.

Umuligheden af Grev Monteleones dobbelte Nærværelse i Stenio Salvatoris Huus og bag Castel d'Ovos Laase og Slaaer, Kampen med hans Fjende, Saaret, han beskyldtes forat have tilføiet ham, og den forunderlige Allestedsnærværelse samtidigt paa forskjellige Steder fremkaldte en Masse Versioner og Væddemaal med Hensyn til denne uhørte Begivenhed i den neapolitanske Criminalhistorie.

Monteleones Navn stod i saa nøie Forbindelse med Marquis de Maulears Venskab for Thaddeo og hans Kjærlighed til den skjønne Aminta, at Henri deelte den almindelige Interesse for Grevens Proces og som Mand af Ære ønskede den et gunstigt Udfald tiltrods for de Følger, som den Anklagedes Frifindelse kunde have for hans Lykke!

Hvergang Erindringen om den sidste Nat i Sorrente dukkede op i hans Sind og bragte Forvirring i hans Hjerne, greb han sig selv i Tvivl om den Elskede, og Intet er frygteligere end en Tvivl af den Art.

At tabe Troen paa sin Kjærlighed er en af de største Qvaler, som Mennesket kan gjennemgaae.

Af den Aarsag vare ogsaa de fire Dage, der adskilte ham fra A·inta, fire Aarhundreder for Maulear.

Henri, der ligesom Størsteparten af vor Tids unge Mennesker tidligt havde indladt sig i flygtige Kjærlighedsforbindelser, var som en Følge deraf kommet til at nære en grundfalsk og ubillig Mening om Fruentimmerne i Almindelighed.

De visne Myrter, han saa tidt havde plukket, de letfærdige Elskovshandler, hvori unge Mennesker af hans Rang, Formue og Udseende saa let blive indviklede ved deres Indtrædelse i Verden, havde ledet hans Dømmekraft paa Vildspor med Hen=

syn til et Kjøn, hvoraf han blot kjendte den mindst agtværdige Deel.

Ifald han kun havde staaet i Forbindelse med Bærmen af Kjønnet, med den af Haandtering lastefulde og tilfalsværende Classe, som blot efterlader Skam og Anger til Erindring, saa vilde hans sunde Sands snart have ladt ham vurdere dette efter en rigtig Maalestok; men den unge Marquis var af en langt delikatere Natur og havde stedse holdt sig fjernt den Slags Glæder.

Hans første Kjærlighedsforbindelser havde været med Damer af den fine Verden, — unge Koner, som paa Grund af skuffede Forhaabninger eller et ulykkeligt Samliv i Ægteskabet søge Erstatning udenfor deres Hjem og mene at finde en saadan hos de unge, uerfarne Mennesker, som Hændelsen fører paa deres Vei.

Men disse, der i Førstningen ere henrykte og stolte over slige Erobringer, komme snart til Erkjendelse af, at de som oftest ingenlunde ere de første Helte i disse smigrende Eventyr, ligesom de ved at være Vidne til alle de Krogveie og Løgne, hvoraf Konerne maae betjene sig forat føre deres bedragne Mænd bag Lyset, uvilkaarligt føle deres Kjærlighed gaae over til Foragt for Glæder, som de blot kunne nyde med Skamrødmen paa Panden!...

Gudebilledet bliver til en ganske almindelig Qvinde.

Hvad man før betragtede som et mageløst Offer, betragtes nu blot som Sandselighed; Heltens Illusioner forsvinde, han mener nu at være i sin gode Ret til at bedømme alle Fruentimmer efter enkelte Undtagelser, og han bliver en Atheist i Kjærligheden, fordi han hidindtil kun har offret til Afguder.

Denne beklagelige Theori fandt ogsaa sin Anvendelse hos Marquis de Maulear; hans medfødte Retsindighedsfølelse, Hjertets første Poesi, den kostelige Blomst, som ofte varer kun een Morgen, vare henvisnede i disse ephemere Forbindelser.

Det unge Menneskes Formynderske, Grevinde de Grandmesnil, som frygtede for, at en alvorlig Forbindelse skulde modstride Faderens Planer, opmuntrede eller søgte idetmindste ikke at afholde ham fra disse Udskeielser.

Det var derfor med den bedrøvelige Anskuelse, som des-

værre er altfor hyppig blandt vor Tids Ungdom, at Qvindekydsthed kun er et Mundsveir, og at selv de dydigste kun mangle Leilighed forat ophøre at være det, at Henri de Maulear var kommet til Neapel, hvor den Lykke, han gjorde hos Damerne, kun havde tjent til at bestyrke ham i disse afskyelige Grundsætninger.

Mødet med Aminta, den rene unge Pige, havde bevirket en fuldstændig Omvæltning i hans Anskuelser.

Det var Qvinden fra et nyt Synspunkt, Qvinden, som man drømmer sig hende i sit tyvende Aar, i Livets første Timer, ved Sjælens første Opvaagnen.

Af den Grund var hans Smerte saa heftig, da Mistanken vaagnede i hans Hjerte.

„Ak!" — udbrød han endnu under Herredømmet af sin Ungdoms fordærvelige Theorier — „ikke en eneste Qvinde, som er min Agtelse, min oprigtige Tilbedelse værdig!... altsaa fortjener ikke engang denne tilsyneladende saa rene, saa elskværdige unge Pige den Tillid, jeg nærede til hende!..."

Men snart forjog Erindringen om Amintas kydske og jomfruelige Væsen disse fornærmelige Tanker, og Maulear nærede fra nu af kun eet Ønske, een Higen, nemlig at opklare den besynderlige Hemmelighed ved det natlige Syn og til enhver Priis rede sig udaf sin grusomme Vaande.

Endelig kom den Dag, han havde fastsat til at vende tilbage til Sorrente, og Klokken ti om Formiddagen standsede han sin Hest udenfor Havelaagen, hvor han fire Dage iforveien havde sagt Farvel til Aminta.

Laagen stod aaben. Han traadte ind i Orangelunden, som førte til Huset: et hemmeligt Haab sagde ham, at han der vilde finde den, han elskede, og hans Haab blev ikke skuffet.

Aminta sad i Indgangen til en nydelig lille Løvhytte, der tjente de Spadserende til Tilflugtssted med Høstsolens brændende Hede.

Det var Amintas kjæreste Opholdssted; her indfandt hun sig hver Morgen forat aftegne sine Søstre, de hvide bengalske Roser, de røde Cactusser og de zirlige Skovslynger, som omgave den yndige Hvileplads.

Det var ligeledes her, hvor den unge Pige lod sine tan-

kefulde Blikke hvile paa den nedgaaende Sol, naar den forsvandt i Havets vide Horizont.

Da Henri fik Øie paa Aminta, læste hun eller havde nyligt læst; thi Bogen hvilede paa hendes Knæ; hendes Elfenbeenspande støttede sig paa den smukke Haand, og hendes mod Himlen hævede Øine syntes at opfordre den til Virkeliggjørelsen af de blide Drømme, som Læsningen udentvivl havde indgydt hende.

Man vil kunne gjætte Drømmene af Bogen ... det var Tassos henrivende Poesi.

Maulear nærmede sig til hende med sagte Fjed; thi han frygtede forat forstyrre det yndige Billede.

Derpaa standsede han bag et tæt Buskads og betragtede den skjønne Drømmerske med stum og lidenskabelig Beundring.

Imedens Maulear med Kjærlighed betragtede hver Enkelthed i dette jomfruelige Aasyn og berusede sig ved Synet af disse Yndigheder, rødmede han over sin Mistanke; han sagde sig selv, at Gud ikke havde skabt sine Engle, forat Menneskene skulde mistroe dem, og at Aminta, som besad de himmelske Væseners Træk, ogsaa maatte være i Besiddelse af deres Sjæl og Reenhed!...

Han forlod Buskadset og nærmede sig til Aminta.

Hun kom i stærk Bevægelse ved Synet af ham; thi han havde overrasket hende drømmende, og de unge Pigers Drømmerier ere Skatte, som de skjule for profane Blikke i deres Hjertes inderste Helligdom!...

Aminta gik Maulear et Par Skridt imøde for derved at udtrykke sit Ønske om strax at vende tilbage til Villa'en; men Marquien, som frygtede forat miste den gunstige Leilighed til at see hende alene i nogle Øieblikke, bad hende atter tage Sæde og satte sig ved Siden af hende, under det Paaskud, at han var træt efter sit hurtige Ridt fra Neapel til Sorrente.

Aminta satte sig igjen, men med en synlig Forlegenhed, som ikke undgik Maulear.

„De holder Deres Løvte, Herr Marquis," — sagde hun til ham, idet hun søgte at skjule sin Forvirring ved at tale først.

„Mit Løvte!" — svarede Maulear — „det kunde jeg jo umuligt svigte, siden det dreiede sig om at gjensee Dem ...

„Baade Moder og jeg indsee overmaade godt, hvad det maa koste Dem," — skyndte Aminta sig at svare, idet hun hævede Stemmen, ligesom hun ikke talte til Maulear alene — „og vi ere Dem særdeles taknemmelige derfor."

„Frøken," — sagde Maulear, idet han gjorde Vold paa sig selv for ikke at spilde den kostbare Tid med tomme Høflighedsyttringer — „jeg troede mindst, da jeg skrev de tarvelige Linier, De godhedsfuldt har gjemt i Deres Erindring, paa Muren af Tassos Huus, at jeg saaledes stillede mit Horoskop og anede den Lykke, som Skjæbnen opbevarede mig i Sorrente!"

„Den Lykke? ..." — svarede Aminta bævende — „De sigter sandsynligviis til den Tjeneste, De har beviist mig?"

„Jeg sigter" — sagde Maulear, der ikke kunde betvinge sig længere — „til en Følelse, der er ny og ubekjendt for mig, — der er fuld af Frygt og Forhaabninger; jeg sigter, kort sagt, til en Kjærlighed, der er mit Livs Glæde og Stolthed, ifald den bliver deelt, og min Qval og Fortvivlelse, ifald den tilbagevises af hende, som indgyder mig den! ..."

„Ti! for Guds Skyld! ..." — sagde Aminta, idet hun sprang op og saae sig ængsteligt omkring.

„O! De har gjættet mig! ..." — udbrød Maulear, som meente, at hans Kjærlighedserklæring var Aarsag til Amintas Bevægelse.

Den unge Pige svarede ikke, men saae ængsteligt til Indgangen af Løvhytten.

Hun vilde flygte; men Maulear standsede hende.

„Hvad jeg her siger til Dem alene, min Frøken," — vedblev han — „kun med de flygtende Skyer og de flyvende Fugle til Vidner, det vil jeg gjentage i Paahør af dem, som staae Deres Hjerte nærmest, — i Paahør af en Moder, som ogsaa skal være min Moder, i Paahør af en Broder, som ogsaa skal være min ... men det tilkommer Dem at sige mig, om jeg skal tale eller tie! ..."

Idetsamme hørtes en sagte Raslen ved Hytten.

Maulear lagde ikke Mærke dertil; thi Aminta, som blev

forvirret over den hemmelighedsfulde Raslen, havde overladt sin Haand til Marquien, og denne, som fortolkede Gunstbeviisningen efter sit Hjertes Ønske, havde kastet sig paa Knæ foran den unge Pige, der forvirret og skjælvende var sunket tilbage paa Bænken.

„Aminta,“ — sagde han lidenskabeligt til hende — „siden den Dag, jeg saae Dem, tilhører min Sjæl og mit Liv Dem!... Skjænk mig ogsaa Deres Liv og Deres Sjæl, forat jeg kan gjøre hver Time af det glad og lykkelig, forat jeg kan tilbede Dem, som man tilbeder Helgnerne i Himlen.“

Maulear fæstede sine Øine paa Amintas Øine og bestræbte sig forat finde et Gjenskin af sine gløbende Blikke i dem.

Hans Læber fæstede sig kjærligt paa Amintas Haand, da et afskyeligt Hoved, hvis Træk bleve endnu afskyeligere ved den levende Smerte, som fordreiede dem, pludseligt viste sig mellem ham og den unge Pige.

Aminta foer hurtigt tilbage, og Maulear følte den Gysen, som ikke engang den modigste Mand kan sige sig fri for, naar han har været nærved at træde paa en Snog.

„Scorpione!“ — udbrød Marquien.

Ved at høre dette Øgenavn af Maulears Mund og i nærværende Øieblik, kom den Stumme i et saa voldsomt Oprør, at hans Øine bleve blodsprængte, en hvid Fraade vædede hans Læber, og han styrtede til Jorden i Krampetrækninger!

„Hjælp ham, min Herre,“ — sagde hun til Maulear — „hjælp den Stakkel! ... det er hans første Udgang siden den skrækkelige Begivenhed ... og see, see ... han døer!“

„Hvad betyder dog alt dette?“ — sagde Maulear, idet han skyndte sig afsted til Villaen — „det er nu anden Gang, at min Nærværelse hos Aminta frembringer slig Virkning paa Krøblingen!...

Mon en saadan Skabning skulde vove at elske hende?... at være skinsyg paa hende?...“

Syttende Capitel.

Overdommeren.

Endeligt skulde Grev Monteleones Proces foretages, som saalænge havde beskjæftiget baade Høie og Lave i Staden Neapel.

Hertugen af Palma havde ikke været istand til at holde sit Løvte til Fangen, angaaende snarest muligt at stille ham for hans Dommere.

Begivenheden i Torre del Greco gjorde en ny Undersøgelse nødvendig, og de Efterforskninger og Rapporter, den foranledigede, udsatte Sagen Dag for Dag til stor Ærgrelse for Kongen og hans Politiminister, som vidste, i hvilken Spænding Gemytterne befandt sig, og frygtede for Følgerne deraf.

Monteleone begyndte at blive temmelig urolig med Hensyn til Vindingen af det høie Spil, han havde indladt sig paa.

Aftenen efter sin Udflugt havde Greven, sit givne Ord tro, paany indfundet sig ved Porten til Castel d'Ovo, i samme Paaklædning som ved Undvigelsen. Ved at see den foregyne Hjælpefangevogter komme dinglende ligesom en Beruset, havde den gudfrygtige Portner holdt en Formaningstale til ham angaaende Umaadelighed og de sørgelige Følger af Drukkenskab, især i hans Stilling, tilføiede Portneren med Salvelse, hvor man behøver sin fulde Kløgt og Aarvaagenhed forat passe paa Fangerne og sætte en Pind for deres dumme Undvigelseslyst.

Da Pjetro, som ventede ved Gitterporten, fik Øie paa Monteleone, blev han saa henrykt, at han næsten sprang om Halsen paa Greven, der ikke følte sig synderligt smigret ved dette Ømhedsbeviis.

„Herligt! herligt!..." — hviskede Fangevogteren til ham — „De er en brav og vakker Adelsmand! ... En Borgerlig vilde i Deres Sted have smurt Haser og sat en skikkelig Fangevogter som mig i Forlegenhed; men De er af den ægte Stok, den ægte, gamle Stok! . . . De har betalt mig godt og vilde

ikke styrte en Familiefader i Ulykke ved at foraarsage ham den Ubehagelighed at blive hængt!...

Lad os nu ikke tale mere om det," — tilføiede han — „vi ville ikke engang see til hinanden... Man kunde høre os, komme bag paa vore Miner, og saa vilde Alting være tabt!"

Fra dette Dieblik af var Pjetro blevet endnu barskere, mere frastødende og tausere end sædvanligt.

Politiministerens Besøg hos Monteleone forøgede Fangevogterens billige Skræk. Rygtet havde underrettet ham om Begivenheden i Torre del Greco, og skjøndt han ikke fattede sin Fanges Hensigt dermed, følte han dog, at han var medskyldig i Gjerningen, og gyste for de Følger, det kunde have.

Af den Aarsag lagde Pjetro ogsaa, hvergang Greven begyndte at udfritte ham, en saa stor Skræk for Dagen, satte et saa forstyrret Ansigt og fløi saa hurtigt udaf Cellen, at Monteleone aldeles opgav at tale til ham.

Ikke en eneste hemmelig Underretning udefra indløb til Greven angaaende Udfaldet af hans dristige Foretagende; for første Gang maaskee mistvivlede han om Fremtiden!

En Morgenstund blev hans Dør som sædvanligt aabnet ved Frokosttid; men istedetfor at skynde sig bort, nærmede Fangevogteren sig dennegang til Monteleone med det sledske Smiil, som gjorde hans skumle, hæslige Ansigt endnu modbydeligere.

„Den store Dag nærmer sig, Excellenza, og vi maae træffe Aftale om visse Smaating, som Overretten kunde være nærgaaende nok til at kræve os til Regnskab for!"

„Idag taler Du altsaa?" — spurgte Monteleone overrasket.

„Idag er ikke igaar;" — svarede Fangevogteren — „igaar og lige siden Deres Udflugt har min gode Ven Skarpretteren, der boer histoppe, som De veed, næret Mistanke til mig; jeg veed det af hans Sværdfeger, som er en Ven af mig; Historien med Oversvømmelsen har sat ham Fluer i Hovedet, han paastaaer, at jeg vil stille ham af med hans Kunder!... og jeg veed, at han gaaer og lurer, men han vander sin Karse oppe paa Platformen!... saameget mere, som han gjerne vilde have min Post til sin Mestersvend, et flinkt ungt Menneske, som idag har Bryllup med hans Datter."

„Aha! saa Bøddelen gifter sin Datter bort idag?..." — sagde Monteleone.

„Ja, det er et Inclinationsparti;" — svarede Pjetro — „han agtede først at opsætte Bryllupper til Deres Historie, som han kalder det, havde fundet Sted, fordi saadan noget altid smider godt af sig, og han da, takket være Dem, havde kunnet forøge Brudeudstyret ... Men Pigebarnet var forlibt og vilde ikke vente paa Dem... Saa maatte Faderen finde sig i Rimelighed, og for lidt siden saa jeg hele Ynglen trække afsted til Santa Lucia: Herr Skarpretteren, Fru Skarpretterinden, Frøken Datteren, hendes Tilkommende og alle Skarpretterungerne... Det var et stolt Syn! man skulde have antaget det for den fineste Familie!... Men forat Pøblen ikke skal forstyrre Ceremonien ved Steenkast, tog man betids afsted, thi Klokken er knap fem ... Siden vi altsaa ikke have nødigt at frygte for nysgjerrige Naboer, saa vil jeg træffe Aftale med Deres Excellence, forat De ikke skal bringe mig i Uleilighed ved Deres Proces."

„Velan!" — sagde Greven — „lad os da gjøre Aftale; sig mig for det Første, nærer man nogen Mistanke?"

„Mod hvem?"

„Mod Dig naturligviis!... thi medmindre jeg havde Vinger paa Ryggen underneden mine Klæder og var fløiet gjennem Vinduet til Torre del Greco, saa er der ingen Andre end Dig, der kan have hjulpet mig udaf Fængslet!"

„Altsaa er det virkelig sandt?" — svarede Pjetro — „altsaa var det virkeligt forat give den gode Stenio Salvatori et Rap, at Deres Excellence gjorde den Udflugt herfra?... Jeg kunde næsten ikke troe det; thi tyvetusind Pjastre forekommer mig at være Fandens dyrt betalt for den Fornøielse at give det Smule Dolkestik... og tilmed blot i Armen!... Men Alting vel overveiet, tage vi ægte Neapolitanere det ikke saa nøie, naar vi bare kunne hævne os!..."

„Dig kan det jo være ligemeget, enten det var forat hævne mig eller af andre Grunde!..." — svarede Monteleone — „Kun er det nødvendigt, at ingen Andre end Du veed, at jeg var borte herfra i de tolv Timer, Du solgte mig, og da hverken Du eller jeg vil gaae hen og fortælle det, saa er jeg ganske rolig!"

„Hvad det anbelanger, saa har Deres Excellence fuldkommen Ret; men vi have begge lagt vore Hoveder i Vægtskaalen, og jeg vilde Pokkers nødigt have, den skulde holde til Deres Side! Retfærdighedens Haand er ikke til at lide paa, fornemmeligt hvad Fattigfolk angaaer, og nu, da jeg har Udsigter til at leve i Ro og Mag af Udbyttet af vor lille Operation, saa skal jeg aldrig nægte, det vilde falde mig temmelig ubehageligt at dingle i en Strikke til stor Fryd for Iisvand- og Macaronisælgerne, som ville tjene en god Skilling paa den Dag paa min Bekostning ..."

„Hvad bevæger Dig til at frygte for en slig Himmelfart?" — spurgte Greven.

„Den ganske simple Betragtning," — sagde Pjetro — „at det sandsynligviis gaaer for sig paa følgende Maade: Man begynder med at forhøre alle Beboerne af Castellet hver for sig; først Deres Excellence, som den fornemste Gjæst, derpaa Deres underdanige Tjener, dernæst Portneren og saa fremdeles lige ned til min Medhjælper Crespo; svare vi nu ikke nøiagtigt det Samme, isærdeleshed Deres Excellenza og jeg, saa vil Overdommeren snart lugte Lunten! ..."

„Mener Du? ..." — spurgte Greven med en adspredt Mine.

„Jeg er overbeviist derom! ..." — svarede Pjetro — „Overdommeren holder af friskt Kjød, som man siger, naar man fortæller smaae Børn om Menneskeædere, han lugter det en Miil borte, og hans Syn er saa skarpt, at han vilde kunne opdage en Plet paa en Engels Pande! ... Nu er jeg just ingen Engel ... og opdager Hans Høihed Pletten, saa kunde det nok hænde sig, at Deres Excellences Hoved bliver siddende, hvor det er, hvorimod den stakkels Fangevogter kommer til at bøde med sin Hals ... og jeg kjender min gode Ven Skarpretteren, det vil være ham en Fryd at expedere mig, thi saa bliver min Post ledig, og Manden er saadan god Familiefader! ..."

I de sidste Øieblikke hørte Greven ikke paa Fangevogteren; Manden havde nævnet et Navn, der opfyldte ham med Frygt ved at minde ham om en af Hovedpersonerne ved hans Undvigelse.

Baade hans og Fangevogterens Skjæbne laa i dette Menneskes Hænder!

Pjetro havde ikke tænkt paa Alt!

Hjælpefangevogteren, hvis Person han havde forestillet, Crespo, Muldvarpen, som Pjetro kaldte ham, vilde ogsaa blive stævnet for Retten ...

Portneren havde seet ham, talt med ham og aabnet Portgitteret for ham ... eller troede idetmindste at have gjort alt dette.

Man kan derfor tænke sig, hvorledes Menneskets Forklaring vilde falde ud!...

Det var derfor i heftigt Sindsoprør, at Monteleone sagde til Fangevogteren:

„Den Fare, Du befrygter, har Intet at betyde; men der er et Vidne, som kan fordærve det Hele."

„Hvad er det for et Vidne, De taler om?" — spurgte Fangevogteren bævende.

„Crespo," — svarede Greven.

„Aa! ..." — tog Fangevogteren tilorde i en grædende Tone — „derfor behøve vi ikke at være bange ... stakkels Crespo gjør os ingen Skade ..."

„Har Du maaskee bestukket ham?" — sagde Greven.

„Nei," — svarede Pjetro — „det vilde være overflødigt... thi medens vi her tale sammen, er den gode Sjæl sandsynligviis vandret heden!..."

„Du har altsaa myrdet ham!" — udbrød Monteleone forfærdet.

„Gudbevare's! hvem antager Deres Excellence mig for," — sagde Fangevogteren, der lod, som han følte sig dybt krænket — „man kan nok give efter for en Fanges Bønner og sikkre sig en lille Formue ved at forskaffe ham en Spadseretour i fri Luft... Men man er en ærlig Mand, man myrder Ingen... Er Crespo himlet, saa er det hans egen Skyld, og det kommer sig ene og alene af hans ulykfalige Passion!...

„Han er altsaa forelsket?..." — sagde Greven.

„Nei," — svarede Pjetro — „han er en Slikmund ... han sværmer for Vandrotter..."

„Det var da en væmmelig Lyst! ..." — sagde Greven.

„Ingenlunde," — svarede Fangen — „efter hvad Crespo forsikkrer, skal Vandrotten være særdeles velsmagende, især naar den er saa feed og velnæret, som de heri Fæstningsgravene. Jeg skal sige Deres Excellence, Vandet fra Byen skyller al Ureenligheden fra Neapel ud i vore Grave, og derfor leve Dhrr. Rotter ligesom Domherrer!"

„Og Crespo," — sagde Greven — „han spiser altsaa Gjæsterne ved disse lækkre Gjæstebud?"

„Han er saa lysten efter det Vildt," — vedblev Fangevogteren — „at han tilbringer sit Liv med at gaae paa Jagt efter dem og lægge dem en heel Mængde snedige Snarer, som de arme Bæster ikke tage sig iagt for!...

Men jeg lader ham have sin Villie ... Hvermand sin Lyst, siger man for et gammelt Ord, og desuden sparer det mig en heel Deel Katte."

„Men hvordan kan Crespo være kommet i Livsfare ved den Passion?" — spurgte Greven.

„Ja, hvad skal man sige?" — svarede Pjetro — „man kan ikke altid have Lykken med sig ... Maaskee have Crespos sidste Rotter ædt Arsenik ... de ere saa letsindige, de Rotter!... og den stakkels Djævel er bleven forgiftet paa anden Haand... det er at betale sin Slikvornhed temmeligt dyrt, og uheldigviis faaer han ingen Nytte af Lectionen!"

Efter denne rørende Ligprædiken trak Fangevogteren en Pjalt blaat Lommetørklæde opaf Lommen og tørte sine tørre Dine dermed.

Greven gyste ved Fangevogterens Fortælling, han fattede den grusomme List, denne havde brugt forat rydde et farligt Vidne afveien, og udbrød, glemmende, at det dreiede sig om hans egen Frelse:

„Maaskee er der endnu Mulighed forat frelse Mennesket ved at kalde en Læge?..."

„Det er allerede skeet," — svarede Pjetro — „troer De, at vor Commandant lader en af sine Undergivne gaae hen og døe uden Bistand? Men Lægen kom for seent ... og Crespo var ilav med at opgive Aanden, da jeg kom til Dem."

Monteleone følte en slig Modbydelighed for Uslingen, at han skyndte sig at afbryde Samtalen.

Han skammede sig ved paa en Maade at føle sig deelagtig i den med koldt Blod overtænkte og udførte Forbrydelse.

„Frygt ikke for mit Forhør, hvad Dig angaaer," — sagde han til Fangevogteren — „jeg skal nok være forsigtig . . . Blot et Ord eller en Tjeneste endnu, ligesom Du selv vil: Naar skal min Sag foretages?"

„Om to Dage," — svarede Pjetro — „og iaften bliver De forflyttet til Castel-Capuano, hvor Overretten, som skal dømme Dem, forsamles."

Pjetro gik, og Monteleone hensank i dybe Betragtninger.

Nu skulde det egenlige Drama opføres.

Alt hvad Greven hidindtil havde gjort, var kun Forspillet, Indledningen.

Modet svigtede ham ikke nu, da Slaget skulde staae, men som dygtig Taktiker spurgte han sig selv, om han Intet havde forsømt forat sikkre sig Seiren, om han havde beregnet Alt og ikke forsømt Noget.

En eneste Omstændighed foruroligede ham.

Da han kom tilbage til det etrusiske Huus forat iføre sig Hjælpefangevogterens Klæder, bemærkede han med Forfærdelse Tabet af sin prægtige Smaragd, Benvenuto Cellinis Mesterværk, den berømte og velbekjendte Familiering; men han troede at have seet den paa sin Finger, da han forlod Torre del Greco; han overtalte sig med Lethed til at troe, at han havde tabt den paa sin hurtige Flugt, og anede ikke, at et sligt Vaaben befandt sig i hans Fjenders Hænder.

Beroliget desangaaende, afventede han taalmodigt Aftenen, hvor han ifølge Pjetros Beretning skulde afhentes til Castel Capuano.

Endeligt slog Timen, og Monteleone velsignede den; thi det forekom ham, ligesom den bragte ham Friheden nærmere!

Det kunde være henved Midnat, da Commandanten traadte ind i Grevens Lukaf tilligemed Fangevogteren Pjetro og nogle Officerer.

„Deres Excellence," — sagde han til Monteleone — „her er en Skrivelse fra Hans Naade Politiministeren, som paalægger mig at lade Dem bringe til Castel-Capuano, hvor Deres Proces skal foretages."

„Jeg er beredt til at rette mig efter Hs. Naade Hertugen af Palmas Ordre," — svarede Monteleone — „skjøndt det er temmelig seent og vel mørkt til Reisen ... men sandsynligviis" — tilføiede han smilende — „behandler Hertugen mig som et af de sjældne Dyr, man reiser med om Natten forat unddrage dem nysgne Blikke og ikke skade Indtægten ved Dagens Lys."

„Hans Naade Hertugen af Palma" — svarede Commandanten stødt over at høre sin Velynder omtales paa denne spottende Maade — „tilsigter et ædlere Maal end ægge eller tilfredsstille den offenlige Nysgjerrighed ved Deres Nærværelse; han vil forhindre Deres Venner og Tilhængere, der efter Sigende skulle være talrige, fra at foretage sig Noget, der blot vilde skade Deres Sag istedetfor at gavne den."

Grevens Spydighed havde bragt Commandanten til at gaae videre, end Klogskaben bød; han røbede herved Monteleone den Andeel, man tog i hans Skjæbne, og hans Venners Bestræbelser forat frelse ham.

For et Menneske som Greven gaaer Intet tabt; han forstod som erfaren Spiller at benytte sig af sin Modstanders Feil og slaae ham med dem.

„Lad os nu komme afsted, min Herre," — sagde Monteleone i en lystig Tone — „jeg længes efter at besee den nye Bolig, som Hans Majestæt allernaadigst har anviist mig! .. Skal jeg skifte tidt, saa kan jeg snart udgive en fuldstændig Beskrivelse over alle mulige Fængsler og Fangehuller i Neapel til Brug for vor elskede Konges mistænkelige Undersaatter ..."

En Time efter dette Optrin sad Grev Monteleone under Laas og Lukke i Castel Capuano, i et anstændigt Værelse, som var bestemt til Brug for de Statsfanger, der skulde stilles for Overretten i Neapel.

Dagen efter Monteleones Ankomst til Castel-Capuano indfandt en Mand af et koldt og strengt Udvortes sig hos ham.

Manden var Monsignore Philippo de San-Angelo, Menneskeæderen, der efter Pjetros Sigende var saa lysten efter friskt Kjød, en sand Skræk for alle Anklagede, — kort sagt Overdommeren ved Overretten!

Hans Excellences Ydre havde unægteligt en mærkelig Liig-

hed med de Rovfugle, hvis blodtørstige Instinkter Fangevogteren havde tillagt ham.

En fiin og kroget Næse ligesom et Ørnenæb, en smal, fremspringende og skaldet Pande, en Mund, hvis tynde og sammenknebne Læber saae ud, som de aldrig havde smiiet, en lang og mærkværdig mager Figur, Øine, der aldrig saae paa andre end dem, der ikke saae paa ham... det er med faa Ord en nøiagtig Beskrivelse af Øvrighedspersonen, som fremstillede sig for Grev Monteleone.

„Min Herre," — sagde Monsignore San=Angelo til ham — „jeg kommer for ifølge Bestemmelserne i vore Landpolitilove at underrette Dem om, at De om to Dage har at møde for vor Domstol!

De to Dages Frist tilstaaes Dem til at vælge en Advokat, og jeg kommer i min Egenskab af Kongerigets Overdommer forat opfordre Dem dertil."

„Skjøndt jeg føler mig dybt rørt over Deres Excellences ædelmodige Opmærksomhed," — svarede Monteleone — „kan jeg ikke undlade at bemærke, at Deres første Retshandling er en skrigende Uret! thi da mine Fjender have havt en heel Maaned efter min Arrestation til Forberedelsen af deres Angreb, saa er det en Grusomhed, ja næsten en bitter Spot, kun at skjænke mig to Dage til Forberedelsen af mit Forsvar."

„Saaledes byde Forordningerne heri Neapel for de exceptionelle Domstole, hvortil Overretten hører, Herr Greve!..." — svarede Øvrighedspersonen — „jeg har ikke skrevet Loven, jeg bringer den kun i Anvendelse!"

„Men en Mand af Deres Charakteer, min Herre," — sagde Greven til ham — „bør ikke bringe en Lov i Anvendelse, som han finder uovereensstemmende med Billigheden, med sin personlige Overbeviisning! . . . i modsat Tilfælde er der Intet, som tvinger ham dertil!"

„Herr Greve," — svarede Overdommeren med en vis Forlegenhed over at være kommet ind paa et saa kildent Gebeet — „Lovgiveren, som gav os Lovens Bogstav, har tillige lært os at tyde dens Aand og Mening!... Deres Dommere, hvis Præsident jeg er, have samvittighedsfuldt studeret den, og vi anvende den kun i fuld Overbeviisning om dens Billighed;

hvad Bogstavet, hvad Formen angaaer, saa har den Anklagede ingen Ret til at gjøre Indsigelser derimod.

Er det først kommet saavidt med et Menneske, at han staaer for Domstolen, saa har han intet Andet tilbage end underkaste sig dens Dom!..."

„Det agter jeg ogsaa, min Herre!" — sagde Monteleone — „jeg agter endogsaa at gaae endnu strengere tilværks mod mig selv end Domstolene, ved ikke at benytte mig af den knappe Tid, man tilsteder mig til at vælge en Forsvarer. Det er derfor ene og alene i Menneskehedens Interesse, at jeg har henvendt disse Bemærkninger til Dem. Men forat kunne besvare Deres Forslag og betroe En Forsvaret af min Sag, forekommer det mig temmelig nødvendigt, at jeg først erfarer, hvorfor jeg er anklaget, og jeg venter derfor, at Deres Excellence gunstigst vil underrette mig om, hvad det er for Forbrydelser, der have ført mig hid."

„De er anklaget for to Forbrydelser, Herr Greve." — svarede Overdommeren — „for to Livsforbrydelser:

For det Første forat have conspireret mod Statens Sikkerhed, Natten mellem den 20de og 21de December, i Pompejis Ruiner, ved at føre Forsædet i et hemmeligt Selskab, som tragter efter at omstyrte Kongemagten.

Dernæst anklages De for et attenteret Mord paa en vis Salvatori, boende i Flækken Torre del Greco, forat hævne Dem over hans Angivelse!..."

„Er det det Hele?..." — spurgte Monteleone roligt.

„Ja, det er det Hele!" — svarede Overdommeren strengt — „og jeg skulde mene, at de Beskyldninger ere stærke nok til at bevæge Dem til at søge en Raadgiver..."

„De har Ret, Monsignore," — svarede Monteleone — „der behøves virkelig en duelig Advokat til en slig Sag, en Advokat, hvis Ord kunne bringe Overbeviisningen om min Uskyldighed til at trænge ind i Deres Sjæl; thi hans Ord ere Liv og Død for mig!"

„See da at finde en saadan, Herr Greve," — sagde Overdommeren — „men tro mig, jeg taler her i Deres egen Interesse, — ingen Advokatveltalenhed har den Indflydelse paa samvittighedsfulde Dommere, som selve Kjendsgjerningerne af

Sagen, de forsvare, — som naar man seer, at de selv ere gjennemtrængte af deres Sags Retfærdighed, hvilken en Advokat langt snarere burde søge at gjøre os indlysende, end gribe Leilighed at glimre med sine Talegaver, til at udvikle sine politiske Meninger eller, hvad der er endnu værre, til at frembringe en offenlig eller privat Skandale!"

„De har fuldkommen Ret, Monsignore," — sagde Greven — „men vær De rolig; den, som skal føre min Sag, er hverken veltalende eller erfaren i Rettergang; men ikkedestomindre troer jeg neppe, at nogen Advokat heri Neapel, selv ved det meest glimrende Foredrag, vilde frembringe den mægtige Virkning paa mine Dommeres Sind og Billighedsfølelse, som de faa Ord, dette Menneske fremfører."

„Herr Greven kan, som sagt, vælge hvilken Forsvarer, De vil;" — sagde Dommeren — „hav blot den Godhed at underrette mig om hans Navn."

„Hans Navn, Monsignore?" — svarede Greven — „det vil De først blive underrettet om paa den til Processens Foretagelse bestemte Dag! ..."

„Men, Herr Greve," — udbrød Dommeren — „husk dog paa, at De derved gjør Afkald paa en Rettighed, en uskatteerlig Rettighed, som Loven tilsteder de Anklagede, nemlig Ret til at raadføre Dem med Deres Forsvarer."

„Den Rettighed afstaaer jeg fra;" — sagde Monteleone — „thi min Forsvarer skal ikke erfare det Mindste om det vigtige Hverv, jeg tiltænker ham, førend han staaer foran Skranken, foran Deres Domstol!"

Herr de San-Angelo stirrede i høieste Overraskelse paa Greven.

„Hvorledes, min Herre," — sagde han — „Manden skal altsaa ikke have mindste Nys om den vigtige Rolle, De har tiltænkt ham i nærværende Sag?"

„Gud bevare mig derfra! ..." udbrød Greven.

„Men af hvad Grund?" — spurgte Dommeren.

„Af den Grund," — svarede Monteleone leende — „at han saa vilde lade mig tabe min Sag!"

„Handl som Dem bedst tykkes, Herr Greve," — svarede Overdommeren — „ihvor besynderlig, ihvor overraskende De-

res Fremfærd end laber, kan De dog selv bedst bedømme, hvorvidt den er gavnlig eller skadelig."

Derpaa bukkede han for Grev Monteleone og gik.

„Det er et forrykt Menneske! ..." — tænkte han, idet han forlod Fængslet i Castel=Capuano.

„Det er en Dumrian! ..." — tænkte Grev Monteleone, idet han saae efter ham — „han fattede ikke, at man vel forsvarer sig for en Handling som existerer, men ikke for en Handling, som ikke existerer!"

Attende Capitel.

Processen.

Endelig kom den til Processens Aabning bestemte Dag, og hele Neapel antog et nyt Udseende, et Udseende, der næsten var ubegribeligt hos dette letsindige Folk.

Een og samme Interesse opfyldte alle Gemytter, een og samme Tanke beskjæftigede hele den uhyre By, og Monteleones Navn var paa Alles Læber, ligefra Raadsherren til Lazzaronen.

„Monteleone, Folkets Ven! ..." sagde Nogle.

„Monteleone, den Statsforbryder! ..." — sagde Andre.

„Monteleone, Stenio Salvatoris Morder! ..." — gjentoge Grevens Fjender.

„Monteleone, Offeret for Kong Ferdinands Hævngjerrighed! ..." — gjentoge Kongens Fjender.

Imedens Alting var i Røre og Bevægelse omkring hans Fængsels Mure, ventede Monteleone koldt, roligt og fattet paa den til Dommen fastsatte Time.

. . . .

Castel Capuano, almindeligviis kaldet la Vicaria, havde i flere Aarhundreder været de neapolitanske Kongers og Vicekongers Residentsslot, indtil Pedro af Toledo ombyttede det med de nærværende Regenters mere glimrende Bolig og bestemte la Vicaria eller Castel Capuano til Domhuus for Kongeriget.

Det var en Umulighed at tænke sig noget Tristere end den Deel af Bygningen, hvor Fængslerne vare beliggende. Til yderligere Forøgelse af det uhyggelige Udseende, havde man paa dette Tidspunkt prydet Ydermuren med smaae Jernbure, hvori Hovederne og Hænderne af de Henrettede vare stillede til Skue.

Bemældte menneskelige Levninger, hvoraf kun Benene vare tilbage, frembragte om Natten, naar det blæste, en uhyggelig Raslen og Klappren, og mangen forsinket Vandringsmand korsede sig, fuld af overtroisk Rædsel, naar han vendte hjem til Neapel ad Porta Capuana, af hvilken Castel-Capuano havde sit Navn.

. . . .
. . . .
. . . .

La Vicaria var altsaa ligefra Morgenstunden beleiret af en talrig Skare, som ventede paa, at Dørene skulde blive aabnede, forat storme ind i Retssalen.

Endelig skete det.

I et Øieblik var Salen opfyldt af Nysgjerrige af alle Stænder.

Selv de smukke neapolitanske Damer havde ikke undladt at indfinde sig til denne interessante Forestilling, hvis Helt forresten var en erklæret Yndling af dem.

For Patricierinderne havde man forbeholdt Pladser paa Advokaternes Bænke.

Nogle høie Pilleloger vare besatte af fornemme Damer, som ikke turde være deres Nærværelse bekjendt ved et Skuespil af den Art.

Grevens Venner, hans Tilhængere og Medlemmerne af

Selskabet, hvis Formand han var, dannede en ærefrygtindgydende Masse, i hvis Hjerter stormende Følelser rørte sig.

To Hjerter bankede især deleshed ængsteligt, og skjøndt disse to Hjerter befandt sig i temmelig Afstand fra hinanden, sloge de med en Overeensstemmelse, ligesom de vare stillede af en duelig Uhrmager.

Thi begge disse Hjerter tænkte paa samme Gjenstand, tragtede efter samme Maal; een og samme Følelse opfyldte begge; Frygt og Haab spændte dem Begge paa Pinebænken.

Den Ene af bemældte Personer var en sortklædt Dame.

Et tæt Halvslør bedækkede den øverste Deel af hendes Ansigt, hvoraf man kun saae den blændende hvide og fintformede Hage.

Denne lille og smuktbehandskede Haand hvilede paa Hjertet, ligesom forat dæmpe dets heftige Banken; den anden førte imellemstunder et Kniplingslommetørklæde, der sandsynligviis var bestænket med en oplivende og forfriskende Essents, til de nydelige Næseboer.

Bemældte Dame befandt sig alene i en af Pillelogerne i Retssalen.

I Førstningen holdt hun sig i Baggrunden; derpaa saae man hende nærme sig til Logeranden, kaste et ængsteligt Blik paa Menneskemassen i Salen, ligesom hun søgte Nogen, og atter hensynke i sin tilsyneladende Rolighed.

Den anden Handlende i dette stumme Optrin var et ungt Menneske, paa hvis blege og forstyrrede Ansigt man tydeligt læste den Andeel, han tog i Dagens Begivenheder.

Det var imidlertid ikke paa den til Dommerne bestemte Halvkreds eller paa den Dør, fra hvilken den Anklagede skulle komme, at det unge Menneske hyppigst fæstede sin Øine.

De fløi henover Tilskuerpladsen og gjennemspeidede hver Krog af den, men syntes endnu ikke at have opdaget Gjenstanden for deres ivrige Efterforskninger.

Pludseligt gjorde han en heftig Bevægelse, som vakte hans Nabøers Opmærksomhed; et halvqvalt Skrig undslap hans Læber... Han havde faaet Øie paa Damen i Pillelogen.

„Kjender De den Dame?..." — spurgte en ung Mand, der sad paa samme Bænk.

„Jeg?..." — svarede den Adspurgte — „nei, aldeles ikke!..."

„Undskyld... men De lod til at blive overrasket ved at faae Die paa hende?"

„Det kom sig af, at jeg endnu ikke havde bemærket de høie Pilleepladser... der er ordenligt Loger i dette bedrøvelige Theater."

„See, min Herre," — sagde det unge Menneskes Nabo — „see, hvor besynderligt Damen nu bærer sig ad!"

„Jeg kan ikke see Noget..." — svarede denne, idet han vedblev at holde Die med Logen.

„Jo, see det er nu tredie Gang," — sagde den, der først havde talt — „at hun fører Haanden til Haaret, ligesom forat gjøre Nogen opmærksom paa den smukke Diamantnaal, der blinker midt i Lokkernes Nat, ligesom en Stjerne paa en skyfuld Himmel!"

„Troer De virkelig?..." — svarede den Anden med qvalt Stemme.

„Jeg er overbeviist derom!... det er et Signal... og see, nu tager hun Naalen af Haaret... hun trækker sin Handske af... O, hvilken yndig Haand! en Haand som Venus', da hun steg ud af Muslingskallen!... Et Kys paa den Haand og saa døe!..."

„Javist..." — svarede den Anden maskinmæssigt, udenat høre paa ham.

„Det er bestemt en Kjærlighedsintrigue," — vedblev den snaksomme Herre — „et Stevnemøde; Damerne hertillands give dem overalt, i Theatret, i Kirken, i Retssalen!... ifald det nu var en af Dommernes Fruer?... det vilde være morsomt... Dommerne, som altid ville Elskerne tillivs!... hvilken ypperlig Gjengjeld!..."

„Tys, min Herre, tal sagtere!... De kunde let gaae hen og røbe hende!..."

„De har Ret, min Herre, fuldkommen Ret..." — svarede Sladderhanken — „men, ved San-Gennaro! det var dog mærkeligt... hvad Fanden er det nu, hun gjør?"

„Hvad nu?" — spurgte den Anden med knap forstaaelig Stemme.

„Hun berører Diamantnaalen med den ene Finger og seer ad vor Kant, ligesom hun spurgte os om Noget."

„De tager feil," — svarede Naboen — „og hvoraf kan De forresten vide, at hendes Øine ere fæstede paa os, siden hun har Slør over Hovedet?"

„Jo, det er ganske vist!..." — svarede den Anden — „det Hele gjelder os... det er enten Dem eller mig, Damen gjør de Gebærder til!"

Med disse Ord vendte han sig om til sin Sidemand, forat give sin Tale mere Eftertryk, og stod som himmelfalden ved at see denne med den ene Haand blottet ligesom den ubekjendte Dame og læggende Fingeren paa en lang Diamantnaal, som han holdt i den anden.

Hvad vi her have brugt saa lang Tid til at beskrive, var gaaet for sig i et Øieblik.

Tiltrods for Hurtigheden af det unge Menneskes pantomimiske Svar paa den ubekjendte Dames Spørgsmaal, var det alligevel bleven bemærket af hans Nabo.

Heldigviis var det et Menneske af Levemaade og erfaren i Kjærlighedstelegrapheringen. I den fulde Overbeviisning, at Sagen dreiede sig om et Hjerteanliggende, skyndte han sig at sige til Helten i Eventyret:

„Bryd Dem om Ingenting, min Herre, jeg har ikke seet Noget!... Mellem Folk af god Herkomst, som jeg er vis paa, at De og jeg er, erindrer man aldrig de Hemmeligheder, man tilfældigviis kommer bagpaa, og jeg er beredt til at forfægte med Mund og Sværd, at der ikke existerer noget Forhold mellem Dem og Damen i Villelogen."

„Tak, min Herre," — svarede den, han henvendte sig til — „jeg seer af Deres ædle og forekommende Opførsel, at De er en ægte Adelsmand."

Idetsamme opstod der et stort Røre i Salen.

Dommerne med Monsignore San-Angelo i Spidsen traadte ind og satte sig paa deres Pladser.

„Retten er aabnet! ... — sagde Overdommeren — „før den Anklagede ind."

Det Røre, Øvrighedspersonernes Ankomst havde foraarsaget, gik over til en sand Tumult.

Damerne reiste sig i Tribunerne; Tilskuerne stege op paa Bænkene; Andre, der bleve rasende over den levende Vold, som pludseligt hævede sig foran dem, gjorde høirøstede Indsigelser mod sligt Misbrug af Pladserne, der vare bestemte til ganske andre Ting end Tilhørernes Been.

Disse Optøier fik imidlertid en brat Ende ved Overdommerens bydende Røst, som truede med at lade Salen rømme, ifald man ikke ufortøvet holdt Rolighed og viste Retten den skyldige Ærefrygt.

Ved disse Ord blev Alting igjen roligt. Mængden satte sig ned, de høirøstede Klager tav, og Alles Øine fæstede sig begjærligt paa Grev Monteleone.

Greven tog Plads paa et høit Sæde, der var bestemt til ham.

Bemældte Sæde bestod af en Lænestol, som man havde ladt afløse den almindelige Anklagerbænk.

Ved denne aristokratiske Domstol blev der samvittighedsfuldt taget Hensyn til Rang og Fødsel.

Den adelige Forbryder dømtes ligesaavel til at miste Livet som den simple borgerlige, naar han var bleven overbeviist om sin Misgjerning; men Formen ved hans Domfældelse bar bestandigt Præg af det Hensyn til store Navne, som Folket selv gjerne seer iagttaget.

Thi paa den Tid troede Nationerne endnu paa Kasteforskjel; de stolede paa deres Gud, deres Konge og deres Adel; men endskjøndt de fordrede lige Retfærdighed for Alle, indsaae de, at Adelsmanden ikke burde døe paa samme Maade, som den Ringeste blandt dem.

Strikke og Sværd, det var hele Forskjellen; men netop de høitidelige og theatralske Forberedelser ved den sidste Henrettelsesmaade gjorde et dybere Indtryk paa Masserne, og Nationernes Moralitet vandt derved.

Den offenlige Anklager reiste sig og røgtede sit Embede ved at fremsætte de to Klagepunkter mod Grev Monteleone, som Overdommeren havde meddeelt ham i Fængslet:

For det Første:

Forat have gjort sig skyldig i Høiforræderi ved at præs-

dere i den hemmelige Venta ved Pompeji, der havde Monarkiets Omstyrtelse til Formaal;

For det Andet:

For med koldt Blod og Overlæg at have søgt at myrde Stenio Salvatori paa Torveepladsen i Torre-del-Greco.

Greven forandrede ikke en Mine under Anklagens Oplæsning.

„Før Vidnerne og Klagerne ind," — sagde Overdommeren — „thi de fungere i begge Egenskaber i Sagen!"

Nu saae man en Mand af et barsk og frastødende Ydre træde ind; hans Ansigt var liigblegt og hans Klæder i Uorden.

To andre Mænd holdt ham under Armene og førte ham saaledes hen til Forhøiningen, hvorpaa Dommerne sade.

„Deres Navne," — sagde Overdommeren henvendt til den Sidste af de tre Mænd.

„Stenio Salvatori," — svarede den Adspurgte.

„Og Eders?" — spurgte Dommeren de to Andre.

„Raphael Salvatori," — sagde den Ene.

„Francesco Salvatori," — svarede den Anden.

„Beediger I for Guds Aasyn at tale Sandhed, kun Sandhed, den rene Sandhed?"

„Vi beedige det!"

„Fremture I i Eders Beskyldninger mod Grev Monteleone?" — vedblev Overdommeren.

„Ja, — svarede de hver for sig.

„Greven" — tog Francesco derpaa tilorde — „har begaaedt Forsædet i Venta'en i Pompeji; mine Brødre og jeg have seet ham der."

„Greven" — tilføiede Raphael — „har i vor Nærværelse ladet to nye Medlemmer sværge, at de af al Magt vilde arbeide paa at støde vor elskede Konge, Ferdinand den Fjerde, fra Tronen, og for stedse afskaffe Kongemagten hertillands."

„Grevens Medforbundne," — fortsatte nu Raphael og Francesco — „overrumplede os, medens vi belurede dem, og vi maatte opbyde hele vor aandige og legemlige Kraft for at undgaae deres Dolke!"

„Og min aandige, min legemlige Kraft," — udbrød

Stenio Salvatori ude af sig selv, idet han pludseligt foer op fra Bænken, hvor hans Svaghed havde tvunget ham til at tage Sæde, og pegede paa Montleone — „kunde ikke staae sig mod dette Menneskes Jernhaand; han gjennemborede min Arm med sin Dolk …"

Han flængede sit Kjoleærme op og viste Dommerne et gabende og blodigt Saar.

Dyb Rædsel greb Forsamlingen.

Alles Blikke fæstede sig paa Monteleone, som ikke syntes at bemærke den Følelse, han indgjød.

Greven har villet hævne sig paa en af os," — sagde Francesco Salvatori — „fordi vi gjorde vor Pligt og angav ham som Statsforræder."

„Havde han kunnet myrde os alle tre, saa vilde hans Dolk ikke have sparet os!" — sagde Raphael.

„Den stakkels Stenio har maattet bøde for hele Familien," — sagde Francesco.

„Vi komme desaarsag forat fordre Retfærdighed af Gud, Kongen og Dommerne," — sluttede Stenio med stærk Stemme — retfærdig Straf over min Morder!"

Mandens høie Skikkelse, hans Blegbed, som Harmen forøgede, den blodige Arm, som han med Forsæt blottede for Mængdens Blikke, alt dette gjorde et saa levende Indtryk paa Tilskuerne af dette Optrin, at en Bifaldsmumlen opstod mellem dem; men snart overdøvedes den af talrige Stemmer.

„Grev Monteleone," — sagde Overdommeren — „vil De selv svare Deres Anklagere, eller har De valgt en Forsvarer?"

„Jeg har valgt en Forsvarer," — sagde Greven.

„Saa nævn ham!" — sagde Overdommeren.

„Min Forsvarer" — tog Monteleone nu tilorde — „er den selvsamme Stenio Salvatori, som anklager mig."

Det vilde være en Umulighed at beskrive den Overraskelse, som disse Ord frembragte, ikke blot hos de tre forbløffede Vidner, men ogsaa hos Dommerne og Publikum.

„Hr. Greve," — svarede Overdommeren i en høitidelig Tone — husk vel paa, at det dreier sig om en svær Anklage, om en dobbelt Forbrydelse, hvis S raf ikke er Dem ubekjendt;

betænk, at et saadant Svar ikke blot vidner om Deres Ringeagt for Domstolen, men tillige maa skade en Sag, som i fuld Maal trænger til Forsvar."

„Min Herre," — svarede Monteleone — „jeg anerkjender Vigtigheden af den Anklage, som hviler paa mig, og som jeg har udbeet denne Mand til at lette fra mine Skuldre; thi kun han er istand dertil, og det skal være hans egen Mund, hans egen Tilstaaelse, som lægger min Uskyldighed klar for Deres Øine ...

Stenio Salvatori erklærer jo, at have seet mig føre Forsædet i Venta'en ved Pompeji? ..."

„Ja, jeg har seet Dem der! ..." — sagde Stenio, idet han atter sprang op.

„Stenio Salvatori erklærer jo, at jeg har saaret ham med et Dolkestik i Døren til hans Huus, i Flækken Torre-del-Greco?"

„Ja, det erklærer jeg! ..." — udbrød Stenio.

„De ville selv indsee, mine Herrer," — vedblev Greven henvendt til Dommerne — „at denne Mand paa en seierrig Maade har forfægtet min Sag; thi han har ligesaalidt seet mig i Pompeji, som i Torre-del-Greco, eftersom jeg paa den Dag, hvor han beskylder mig forat have saaret ham, og hvor hans Brødre og Landsbyens Indvaanere forsikkre at have seet mig brydes med ham, sad indespærret i det faste Fængsel Castel d'Ovo, fra hvilket det er en Umulighed at undvige for ethvert Menneske, og hvor forresten Ingen har savnet mig!"

Salen gjenlød af Bravoraab.

Greven triumferede.

„Mine Herrer," — sagde Overdommeren, idet han øieblikkeligt reiste sig og bedækkede sig — „slige Bifaldsyttringer er en Fornærmelse for Domstolen, og skeer det endnu engang, saa vil Sagen blive fortsat for lukkede Døre."

Der blev atter stille.

„Tro ham ikke! ..." — brølede Stenio, idet han vendte sig om til Tilhørerne og pegede paa Monteleone — „det er ham, ene og alene ham, som har saaret mig! ..."

„Retfærdigheden skal skee Fyldest! ..." — sagde Overdommeren bydende til Stenio — „sæt Dem ned!"

„Min Herre," — vedblev han henvendt til Dommerne — „de nøiagtigste og omhyggeligste Efterforskninger og Undersøgelser ere blevne anstillede i Castel d'Ovo, talrige Forhør ere blevne afholdte over de forskjellige Betjente i Fæstningen, vi have confronteret Portneren, en Mand, der er velbekjendt for sin Fromhed, og Overfangevogteren, den Strengeste, den Ubestikkeligste af alle Fangevogtere i Neapel; men al vor Møie har været forgjæves, det har ikke været os muligt at opdage, ved hvilket Middel det er lykkedes Grev Monteleano at undvige af Fængslet. Ifølge disse uigjendrivelige Beviser paa en stadig Nærværelse i Fængslet, ifølge Rapport fra Hs. Høihed Politiministeren, som erklærer at have besøgt Greven faa Timer førend Forbrydelsen blev begaaet i Torre del Greco, have vi seet os nødsagede til at anerkjende Herr de Monteleonas Uskyldighed, ved at constatere Umulighed af hans Andetstedsnærværelse og ifølge det sandsynlige Antagende, at en Liighed med et andet Individ har ført hans Anklagere bag Lyset; men en høist forunderlig Omstændighed bringer os atter til at troe paa Grevens Skyldighed, og skjøndt Maaden, hvorpaa han er undvegen fra Castel d'Ovo, endnu er undgaaet Justitsens Efterforskninger, kunne vi dog ikke Andet end troe ham skyldig i de Forbrydelser, for hvilke han er anklaget."

Tilhørernes Spænding havde naaet sit Høidepunkt.

Man ventede med dyb Ængstelighed paa Overdommerens Ord.

Tre Hjerter ophørte næsten at slaae i dette Øieblik.

Det var Tilfældet med den tilslørede Dame, med det unge Menneske, som havde besvaret hendes Signal, og med Grev Monteleone... men ikke mindste Spor deraf viste sig i hans Ansigt.

„Greven" — vedblev Overdommeren — „eier et Familiesmykke, en kostbar Ring, et Mesterstykke af den berømte Benvenuto Cellini!

Ifølge talrige Vidners Udsagn kommer Ringen sjælden af hans Haand.

Han bærer den bestandigt af en hemmelig Overtro.

Om han har vidst at skjule den for sine Fangevogteres Øine ved sin Fængsling... om han har taget den, førend han

begav sig til Torre-del-Greco ... det har Justitsen endnu ikke seet sig istand til at oplyse... Men een Omstændighed forekommer mig sikker, ubestridelig, og det er, at han har tabt Ringen under sin Kamp med Stenio Salvatori.

Efterat denne havde angivet ham til Hs. Høihed Hertugen af Palma, har Hs. Excellence tilstillet os et haandgribeligt, slaaende og overtydende Beviis paa Grev Monteleones Strafskyldighed...

Og dette Beviis," — tilføiede Overdommeren, idet han lod Ringen glimre for den studsende Forsamlings Øine — „dette Beviis er her!..."

Dommerne tog Smaragden, lode den gaae fra Haand til Haand og undersøgte den i Taushed.

Ved Overdommerens første Ord, — saasnart Greven havde hørt sin Smaragdring omtale, saasnart han saae den i Øvrighedspersonens Hænder, saasnart han følte sig overtydet om, at det var den, virkelig den, perlede iiskolde Sveddraaber paa hans Pande...

Han indsaae, at Alting var tabt!

Tiltrods for det frygtelige Indtryk, som det gjorde paa Grev Monteleone at see sin Smaragdring i Dommerens Hænder, forlod hans Mod og Fasthed ham ikke, og han besad Sjælsstyrke nok til at kæmpe mod den nye Fare, der var opstaaet paa en ligesaa pludselig, som uventet Maade.

„Den Ring," — udbrød han idet han pegede paa den kostbare Smaragd — „den Ring, som ene for sig er en heel Skat, kan være stjaalen fra mig!"

Overdommeren reiste sig for at svare, da en Mand, en Olding, banede sig Vei til Dommersædet ved at støde alle dem tilside, der ikke vilde give ham Plads; endelig naaede han, tiltrods for Raadstuetjenernes og Vagtens Modstand, Forhøiningen, hvorpaa Dommerne sade, og udbrød med heftig bevæget og taareqvalt Stemme:

„Den Ring kan ikke være stjaalen! ... den Ring har ikke forladt sit Skriin ... Her bringer jeg Dhrr. Dommere den ..."

„Tro ham ikke! ..." — udbrøde Salvatorierne — „det Menneske lyver, det Menneske fører Dem bag Lyset! ... vi have bragt Dem Grevens Ring! ..."

„Stille, Bedragere!" — sagde Oldingen til dem — „jeg erfarede først igaar gjennem Rygtets Mund Fablen om vor Smaragd, som skulde være bleven tabt af Monsignore Grev de Monteleone, hvis Huushovmester jeg er, og jeg kommer desaarsag med det kostelige Smykke forat tilintetgjøre vore Anklagere!"

Det vilde være en Umulighed at beskrive den Virkning, som Giacomos Ord frembragte.

Retten selv deelte den almindelige Overraskelse; Overdommeren lod den gamle Tjener træde nærmere og modtog Ringen af hans Haand.

„To Ringe! . . ." — udbrød han forbauset — „to Smaragder, som ligne hinanden nøiagtigt!

Mine Herrer," — vedblev han henvendt til Rettens Medlemmer — „en slig Begivenhed forandrer atter Tingenes Stilling i den høist mærkelige Sag; thi den ene af de to Ringe er naturligviis en Efterligning af den anden, en Efterligning, som maa skrive sig fra en stor Kunstners Haand; men der har kun været een Benvenuto Cellini i Verden, og hans Værk vil snart udfindes af erfarne Synsmænd."

Ved disse Ord af Overdommeren opstod en voldsom Bevægelse mellem Tilhørernes tæt sammenpakkede Rækker.

Greven, hvis Sag hans Venner først havde antaget for vunden, dernæst for redningløs tabt ved Smaragdens Opdagelse, og nu igjen for stillet i et bedre Lys ved Giacomos Optræden, blev med hvert Øieblik Gjenstand for større Interesse og Medlidenhed; thi hver ny Omstændighed fjernede eller nærmede hans Hoved til Bøddelblokken!

Retsforhandlingen afbrødes ved denne Begivenhed.

Dommerne trak sig tilbage til Raadslagningsværelset og de tre Salvatorier til Vidnekammerat, forat vente paa Synsmændene, som Præsidenten for Overretten, Herr de San-Angelo, havde ladt kalde.

Mellemakten af Dramaet udfyldtes af en rørende Episode, som gjorde et dybt Indtryk paa Tilskuerne.

Giacomo benyttede sig af det Røre, som Dommernes Bortgang foraarsagede, til at trænge sig hentil sin Herre. Han

kastede sig paa Knæ foran ham, greb hans Haand og bedækkede den med Kys.

„Tilbage, min Herre!... tilbage!“ — skreg en Retsbetjent, idet han styrtede hentil Giacomo — „det er forbudt at tale med de Anklagede!...“

Han lod Handlingen følge paa Ordet og rev den gamle Mand bortfra hans Herre, som søgte at holde ham tilbage.

Men førend dette skete, havde Giacomo faaet Tid til at hviske Greven i Øret:

„De er frelst!“

Der manglede kun lidt i, at Mængden, rørt over den gamle Tjeners Graad, havde taget Parti for ham mod Øvrigheden og givet ham tilbage til hans Herre.

Den tilslørede Dame i Pillelogen fulgte hele Optrinet med en Billedstøtes Ubevægelighed; man skulde have sagt, at hendes Legeme alene var tilstede, og at hendes Sjæl var langt borte.

Men Øinene, hvori tusind forskjellige Følelser afspeilede sig, straalede med gløden de Ild bag det lette Slør, som skjulte dem.

Det unge Menneske, som havde besvaret Signalerne, tabte hende ikke et eneste Øieblik afsyne; hans Liv syntes at være knyttet til denne Qvindes Liv, til hendes mindste Bevægelser.

Endelig kom Synsmændene, som Overdommeren havde sendt Bud efter.

Dommerne indtoge atter deres Sæder.

De tre Salvatorier stilledes atter for Retten.

De udkaarne Synsmænd vare de to berømteste Guldarbeidere og Graveurer i Neapel, hvor deres Kunst som bekjendt holdes høit i Ære.

Præsidenten lod dem komme hentil Skranken.

„I love mig jo ved Eders Sjæls Frelse og Christi dyre Blod at sige Sandheden?“ — sagde han til dem.

„Vi love det!...“ — svarede de.

„Saa sig da,“ — vedblev Overdommeren, idet han overrakte dem de to Smaragder — „hvilken af disse to Ringe, der skriver sig fra den udødelige Benvenuto Cellini?“

Ved min Sjæls Frelse og Christi dyre Blod,“ — svarede

den første Synsmand, idet han udpegede den ene Juveel, efterat have taget dem nøiagtigt i Øiesyn — „her er Mesterværket, det er denne her, som skriver sig fra Benvenuto Cellinis Mesterhaand."

„Og hvad siger De?" — sagde Øvrighedspersonen til den anden Synsmand.

„Ved min Sjæls Frelse," — svarede den anden Synsmand ligesom den første — „denne Ring er den store Mesters Værk og et af hans ypperste Arbeider!"

Dermed pegede han paa samme Ring, som hans Collega havde udlagt.

„Men denne da? . . ." — sagde Overdommeren, idet han viste Synsmændene den anden Ring.

„Den," — svarede disse med et foragteligt Blik paa den — „det er kun en Efterligning af den anden, og det en fuskeragtig Efterligning, naar man sammenholder den med Originalen."

„Godt, mine Herrer," — sagde Overdommeren til dem.

Han reiste sig derpaa, tog en Ring i hver Haand og vedblev, som følger:

„Denne Ring her, som igaar er bleven os tilstillet af Politiministeren, Hs. Høihed Hertugen af Palma og ham indhændiget af Stenio Salvatori, er en Efterligning af Benvenuto Cellinis ægte Ring!

Den Grev de Monteleone tilhørende og af Benvenuto Cellini forfærdigede Ring, Mesterværket, Familieklenodiet, er i dette Øieblik blevet os overbragt af den grevelige Slægts gamle Huushovmester!"

Virkningen af denne Erklæring var uhyre.

Overdommeren tav og sluttede sig til de andre Dommere, hvorpaa de udenat forlade Retssalen begyndte at raadslaae om den vigtige Kjendelse, de havde at afgive.

Et Par Minutter efter henvendte Overdommeren sig til Publikum og sagde med Haanden paa Hjertet:

„Efter den nøiagtigste Undersøgelse af den dobbelte Forbrydelse, for hvilken Grev Monteleone anklages, efter forgjæves Bestræbelser forat finde nogen Beviis, og da det ifølge de erholdte Oplysninger synes uimodsigeligt, at Grev Monteleones

Lighed med et ubekjendt Individ har foranlediget hans Anklageres Vildfarelse, saa erklærer Retten herved Grev Monteleone for uskyldig i den dobbelte Forbrydelse, man tillagde ham, og befaler, at han ufortøvet skal sættes paa fri Fod . . .

Hvad Eder, Brødrene Salvatori, angaaer, — vedblev Overdommeren med Strenghed — „saa er Eders Had mod Familien Monteleone os ikke ubekjendt. Imidlertid udlægge vi, som I see, Eders Fremfærd paa den gunstigste Maade, idet vi tilskrive den en Vildfarelse og ikke lav Hævngjerrighed; thi skulde den falske Ring være bleven forfærdiget paa Eders Anstiftelse, skulde Retfærdigheden komme under Veir med, at I have villet føre den bag Lyset, saa have I Alt at frygte af dens Strenghed! . . . Thi ere Lovene haarde mod Bagvaskere, saa ere de endnu haardere mod Mordere! . . . og I vilde have været Grevens Mordere! . . ."

Salvatorierne stode tilintetgjorte.

Stenios Raseri var grændseløst.

„En skjønne Retfærdighed! . . ." — udbrød han — „Pokker tjene Kongerne, forat blive behandlet saaledes af deres Dommere! . . . Jeg gjentager det endnu engang," — tilføiede han i en saa overbeviist og frygtelig Tone, at den gik Greven dybt til Hjerte —

„Grev Monteleone var i Pompeji! . . .

Grev Monteleone har saaret mig med et Dolkestik! . . .

Grev Monteleone er min Morder! . . ."

Derpaa slæbte han sig afsted, ligesom han var kommet, støttet paa sine to Brødres Arm.

Dommerne trak sig tilbage i samme Øieblik, hvor Stenio Salvatori udstødte disse fornærmelige Ord, som Tummelen i Salen forhindrede i at naae Øvrighedspersonernes Øren.

Bemældte Tummel havde nemlig naaet sit Høidepunkt i den nys saa stille og rolige Sal; det var, ligesom Publikum ved Skrigen og Støien vilde holde sig skadesløst for den Tvang, det saalænge havde været underkastet.

Selv den smukke Billedstøtte i Billelogen, — Damen, som saalænge havde siddet ubevægelig og ligesom livløs, syntes at blive paavirket af den almindelige Jubel over Grevens Frifindelse. Ved Overdommerens sidste Ord reiste hun sig i sin ædle

Skikkelses fulde Høide, slog sit Slør tilbage og kastede et Blik fuldt af Glæde og Taknemmelighed mod Himlen; dernæst fæstede hun sine deilige Øine paa Grev Monteleone med et ømt Udtryk, trak Sløret for Ansigtet og ilede udaf Logen.

Men ihvor hurtig hendes Flugt end var, blev hun dog gjenkjendt af det unge Menneskes Nabo, som udbrød:

„O! min Herre, De er en lykkelig Mand! den Dame, De nys gjorde Tegn til, det er jo Skjønhedens Dronning! . . . Skjønheden selv i Qvindeskikkelse!. . . Verdens Underværk!. . . la Felina!“

„Troer De?. . .“ — svarede Thaddeo Rovero, der var bleven liigbleg, siden Sangerinden havde slaaet sit Slør tilbage.

„Om jeg troer det?“ — svarede Naboen — „ja, jeg troer det saameget mere, som De selv er overbeviist derom!...“

Dermed gik han.

Imidlertid havde Grevens Venner og Tilhængere samlet sig omkring ham.

Man kappedes om at komme til at trykke hans Hænder, om at befinde sig i Nærheden af ham; lykkeligst vare de, som han trykkede til sit Hjerte. Greven selv var dybt bevæget over at være Gjenstand for saamegen Kjærlighed; han smilede til Nogle, talte til Andre og brugte Øine, Hænder og Læber til at udtrykke hver især sin Taknemmelighed og Hengivenhed.

Det var ikke blot Grevens Venner og Tilhængere, der saaledes kom forat lykønske ham.

Neapels fornemste Adelsmand sluttede sig til dem; thi dertillands var, som sagt, en Adeliges Sag hele Adelens Sag, og man jublede over Grev Monteleones Triumf, ligesom over en personlig Seier.

Grev Monteleone forlod derfor Castel Capuano i det festligste Optog.

Neppe var han udenfor Porten, førend Jubelskrig løde fra alle Sider.

Folket, som ligefra Morgenstunden havde forsamlet sig i Gaden og ved Capuanaporten, ventede utaalmodigt paa Udfaldet af Processen, thi Greven var almindeligt elsket.

De forskjellige Tilfælde under Sagens Behandling vare

øieblikkeligt blevne rapporterede til de Udenforstaaende af dem, som havde været heldige nok til at faae Plads i Retssalen. Hvergang disse Beretninger løde gunstige for Monteleone, bleve de modtagne med ligesaamegen Glæde, som med Trudsler og Vrede, naar de syntes at være truende for den Anklagede.

Af den Aarsag blev Dommen ogsaa hilst som en Velgjerning af Menneskestimlen udenfor Castel Capuano.

Man siger, at Folket overalt er eens.

Vistnok er Folket i de forskjellige Lande let at gjøre Indtryk paa og sætte i Bevægelse.

Den Art Electricitet, der opstaaer, hvor mange Mennesker ere samlede, og hvis moralske Fluidum er saa let meddeleligt, findes unægteligt hos alle Nationer; men hos de sydlige Folkeslag, fornemmeligt hos Italieneren og Neapolitaneren, naae de offenlige Forsamlinger en Grad af Overspændthed og Fanatisme, hvorom Nordboen ikke kan gjøre sig noget Begreb, og som ene og alene kan sammenlignes med Udbrudet af deres Vesuv.

Folket væltede sig derfor bogstaveligt over Greven og hans Følge, da de traadte udaf Slottet.

Tusind Hænder, mindre velbehandlede end dem han allerede havde trykket, udstrakte sig imod ham; men disse kraftige og senefulde Hænder syntes at love ham Beskyttelse og Bistand, ifald han i Fremtid skulde komme til at behøve den.

Mænd med skarpe Træk, som skjultes af bredskyggede graae Filtehatte, fandt Leilighed til at nærme sig Greven og hviske ham følgende besynderlige Ord i Øret:

„To Vennehænder danne kun een! Venta'en fra Castel-la-Mare!"

„Een Stilet til ti Fjendehjerter! Venta'en fra Caprea!"

„Ret, Taushed eller Død! Venta'en fra Pompeji!"

Greven besvarede disse forskjellige Løsener med det ene Ord:

„Speranza*)!" — som han ledsagede med et Haandtryk eller et betegnende Øiekast.

---

*) Haab.

„Kjære Venner!" — skreg en svag og pibende Stemme — „for Gud i Himlens Skyld! lad ham dog ikke Veiret!... det arme Menneske trænger til Luft!... I holde af ham, det er velbekjendt... han er en Folkeven, som Enhver veed... men det er ingen Grund til at qvæle ham... tvertimod... Ved San-Gennaro! giv mig min Herre, giv mig min Herre!... Siden skulle I faae ham igjen; men for Dieblikket trænger ham til sin gamle Giacomos Pleie!..."

Dermed klyngede Giacomo sig til Grevens Arm og søgte at rive ham udaf Stimlen.

Men Greven tog ikke synderligt Hensyn til sin gamle Huushovmesters Ønsker.

Et Dieblik stredes han næsten med ham forat vriste sig løs, hans Hoved var vendt mod En, som han havde bemærket i Stimlen; hans Dine vare stivt fæstede paa en enkelt Person; han lignede en Svømmer, der haler ud for at naae et fjernt Punkt, Maalet for hans Anstrengelser.

Det Maal, Monteleone vilde naae, den Magnet, som tiltrak ham, var et Vennehjerte, som han higede efter at føle banke mod sit.

Vennen var Thaddeo Rovero!

Det unge Menneske bestræbte sig paa sin Side forgjæves forat naae Greven.

En Strømning i Folkemassen kom dem tilhjælp, og de kunde endeligt kaste sig i hinandens Arme og glemme baade Fortid og Nutid i dette lyksalige, den reneste af alle Følelser, Venskabet, helligede Dieblik!

Efterat de to Herrer havde hilst paa hinanden, lykkedes dem uden synderlig Besværlighed at naae Capuanaporten, takket være Giacomo, som i Eetvæk skreg:

„Min Herre, Signor Grev Monteleone qvæles ... han døer... lad os dog komme frem, for Guds Skyld!"

Efterat være sluppet udaf Stimlen, udbrød Greven:

„O Du friske Luft!... Du skjønne Sol!... Du lyse Dag!... det er Livet, Livet, som jeg gjenfinder!... thi kun det kan kaldes forat leve, Fængslet med sit Mørke og sin Taushed, det er Graven!..."

Dermed kastede han sig atter, henrykt af Glæde, i Thaddeos Arme.

„Farvel, mine Venner," — skreg han til Skaren — „farvel!... Grev Monteleone skal aldrig forglemme de Beviser, I have givet ham paa Eders Sympathi; gjør stedse Regning paa ham, paa hans Hjerte, hans Arm, hans Pung, ligesom han stedse vil gjøre Regning paa Eder!..."

Han greb Thaddeos Haand og trak ham ind i en Sidegade, efterfulgt af den stønnende Giacomo, som skreg:

„Ikke saa hurtigt!... for Pokker! ikke saa hurtigt!..., jeg har ikke mere mine femogtyve Aars Been!... og jeg har desuden gaaet ligefra Deres Villa til la Vicaria forat bringe Overdommeren Deres Ring."

Greven standsede.

„Min Ring!..." — sagde han med et gjennemtrængende Blik paa Giacomo, hvorpaa han tilføiede med dæmpet Stemme:

„Er Du ogsaa vis paa, at det er min Ring?"

„Ja," — svarede Giacomo — det sværger jeg ved Christi Blod og Deres Liv!"

„Kjære Venner," — vedblev Greven i en endnu sagtere Tone — „vi have mange Ting at sige hverandre, mange besynderlige Hemmeligheder at betroe hverandre ... men først maae vi befinde os paa et sikkert Sted, og vore Læber maae være saa tæt trykkede mod hverandres Øren, at Orden ikke engang komme i Berørelse med Luften i det Værelse, hvor de udtales!...

Vent mig begge i det etruskiske Huus; om tre Timer skal jeg være hos Eder."

„Hvorfor ikke strax følge med os?" — spurgte Thaddeo.

„Det skal Du erfare om tre Timer," — svarede Greven.

Udenat tilføie et Ord, udenat afvente sin Vens Svar, snappede Monteleone en Hættekappe, som den gamle Huushovmester bar over Armen, svøbte sig hurtigt ind i den, ilede ned ad en Tværgade og forsvandt i en Labyrint af Stræder og Gader, med hvis Krinkelkroge han var bleven bekjendt under sit sidste urolige Liv.

En Time efterat Greven saa pludseligt havde forladt Thaddeo

og den gamle Huushovmester, standsede han udenfor Portalen til en af de ældste Kirker i Neapel.

Bemældte gamle i Aaret 1284 opførte Mindesmærke hedder San Dominico Major.

Den er af betydeligt Omfang og i gothisk Stiil og besidder prægtige Malerier af Titian, Caravaggio og andre Kunstnere.

Men det var, som begribeligt, ikke forat besee disse Mesterværker, at Grev Monteleone begav sig til Templet, der indesluttede dem.

Hans heftige, indre Bevægelse tvang ham til at standse et Par Oieblikke under den gamle Portal, førend han traadte ind i Helligdommen.

Man kan umuligt tænke sig noget mere Rørende, Poetisk og Andagtvækkende ved de gamle christne Templer, — Steenkæmper, som have trodset Tidens og Menneskernes Odelæggelser!

Slægt for Slægt har anraabt Himlen under deres Buer, som endnu i Aarhundreder ville hvælve sig over de bedende Troende.

Orgelets dybe Toner vakte Monteleones Opmærksomhed eller forøgede, rettere sagt, hans Bevægelse.

Han skred igjennem Kirkens Skib og nærmede sig til et Sidekapel, hvor et viftende Vorlys brændte.

Greven traadte ind i Kapellet.

Ingen af dem, som havde seet ham i Neapels glimrende Selskabssale eller været Vidne til hans djærve og koldblodige Optræden under Retsforhandlingen, vilde have været istand til at gjenkjende ham i den ydmyge Bedende, der kastede sig paa Knæ foranen sort Marmorsarkophag med Monteleonernes Grevekrone og Vaabenskjold.

Greven knælede paa sin Faders Grav!

Faderen var hans Religion! hans Tro!!

Han vilde have betragtet sig som uværdig til hans Beskyttelse, ifald han ikke havde takket ham paa hans Grav, ifald hans første Handling som fri Mand ikke havde været hans dyrebare Aske helliget!

Monteleone bad derfor med brændende Andagt foran Gravmonumentet.

Hans sidste Livsbegivenheder droge forbi hans Sind; vaagende traadte han i Drømmenes mægtige Rige.

Det forekom ham, ligesom to Genier søgte at drage ham med sig, den Ene op til Himlen, den Anden ned i Afgrunden! ...

Disse Genier vare to Qvinder! ...

To Qvinder, hvis henrivende Træk vare ham velbekjendte ...

Den Ene af de to Genier havde Amintas blege og blide Aasyn! ...

Den Anden la Felinas mandigere og mere majestætiske Træk! ...

Den Genius, som pegede mod Himlen, var Aminta! ...

Orgeltonerne og den ubestemte Lysning, som herskede i Kapellet, forhøiede det religieuse Indtryk af Grevens Syn og bragte hans Overspænding til Høidepunktet.

Milde og sørgmodige Stemmer liig Englenes, naar de bede for de syndefulde Mennesker, forenede sig med Orgelets klagende Toner og løde for Monteleones Øren ligesom fjerne Liigpsalmer.

Blodet stivnede i Grevens Aarer; thi i samme Dieblik anraabte han sin Fader om at aabenbare ham Fremtiden, om at sige ham, hvorhen den farlige Vei førte, som han fulgte ...

Liigpsalmen syntes at svare ham.

Ligesom flere energiske og bestemte Mænd, ligesom Cæsar og Bonaparte, var Greven overordenlig overtroisk.

Vi have seet ham trodse Døden og uden Bæven see den i Dinene, ihvor rædsom den end var; men den samme Mand, som kjækt forsvarede sit Legeme mod Havets Bølger og sit Hoved mod Overdommeren i Neapel, blegnede af Skræk ved at høre et „De profundis" i en stummel Kirke og foran en Grav!

Forunderligt nok skulde alle uheldige Varsler træffe sammen for Monteleone; thi ligesom han reiste sig forat forlade Kapellet, slukkes pludseligt Lyset, som brændte foran Graven; greben af en Rædsel over denne simple Begivenhed, ligesom det kunde være et Varsel fra Himlen, styrtede Greven udaf Kirken og kom først til sig selv, da han stod i Forhallen til det gamle Tempel.

Efter et Par Minutters Forløb var han blevet Herre over sin Skræk; men det ubyggelige Optrin efterlod dybe Spor i hans Erindring og havde, som vi ville see i det Følgende, tidt og ofte en væsenlig Deel i hans Livs Beslutninger.

To Timer efterat Greven havde forladt San-Dominico-Major, standsede han Hesten, han havde laant af en af sine Tilhængere, udenfor det etruskiske Huus, der, som vi vide, laa paa Veien til Castel-la-Mare.

Giacomo ventede ham ved Laagen med en brændende Harpirfakkel og lyste sin Herre med samme Stolthed som i fordums Dage ind i den prægtige Sal, vi have beskrevet af Begyndelsen af nærværende Historie.

Alting havde samme Udseende som om Natten efter Ballet i San-Carlo.

Candelabrerne vare tændte, Tapeterne straalede af Guldbroderi, en kostelig Anretning stod paa Bordet!

Men denne Aften var der kun dækket til to: til Greven og hans Gjæst Thaddeo Rovero ...

Ved Siden af Monteleones Tallerken havde man lagt Benvenutos Ring, den beundringsværdige Smaragd, som atter var kommet i sin Eiermands Hænder paa en saa vidunderlig Maade.

„Det er virkelig den," — sagde Greven, idet han tog den ombyggeligt i Oiesyn — „hvem har bragt den?"

„En Retsbetjent," — svarede Giacomo — „fra Overdommeren, Monsignore San-Angelo."

„Hen! . . ." — sagde Monteleone, idet han atter fæstede sit Blik paa Ringen — „det er et Mirakel af Gud! . . ."

„Nei," — sagde Thaddeo, der pludseligt traadte ind — „det er et Mirakel af Kjærlighed!"

Dermed rakte han Monteleone la Felinas Brev.

Nittende Capitel.

Drama.

Imedens Grev Monteleones Proces satte hele Neapel i Bevægelse, og Thaddeo med Hjertet opfyldt af tusind forskjellige Følelser bivaanede Retsforhandlingerne i denne mærkelige Sag, havde Følgende tildraget sig i Signora Roveros Villa i Sorrente.

Vi bede Læseren tilgive, at vi saaledes føre ham frem og tilbage og snart lægge Beslag paa hans Opmærksomhed for En og snart for en Anden af vore Personer.

Det gaaer med Romandigteren ligesom med Væveren: han holder Islettens talrige Traade i sin Haand, — han fordeler dem, forbinder dem og fjerner dem fra hverandre indtil det Dieblik, hvor han, efterat have ladt dem gjennemløbe de forskjellige Mønstre, sætter Kronen paa Værket ved at føre dem til samme Kunde.

Ligesom Væveren skulle vi Dag for Dag samle vor Islets Traade og forbinde dem til det tilsigtede Maal.

Vi have forladt Marquis de Maulear paa Veien til Villa'en, hvorhen han begav sig ifølge Amintas Opfordring forat hente Hjælp til den besvimede Scorpione.

Da man naaede Løvhytten, var den Stumme atter kommet til sig selv.

Han laa paa Knæ foran Aminta, som talte ivrigt til ham.

Hvad hun sagde, fik man ikke at vide; thi hun tav, da man kom nærmere; men Tonios Dine vare røde og lode til at have udgydt Taarer.

Den Syge blev bragt tilbage til Villaen, og Begivenheden havde ingen videre Følger.

Maulear bekymrede sig ikke videre om den Mistanke, han havde fattet angaaende Tonio; thi forudsat, at Tonio virkelig nærede nogen Lidenskab for Aminta, saa kunde den jo hverken blive farlig for hende eller truende for ham!

Hans Frygt havde en alvorligere og mere foruroligende Grund.

Var den, han elskede, ogsaa fri?

Den besynderlige Begivenhed med Sløret var endnu uforklarlig for ham.

I sin lidenskabelige Opbrusning havde han glemt Alt ved Gjensynet af den unge Pige; Scorpiones pludselige Optræden havde berøvet ham Amintas Svar, og han befandt sig følgeligt i den piinligste Uvished.

I det Dieblik Signora Rovero ligeledes stod i Begreb med at begive sig til Løvhytten, hvor Marquien havde forladt den besvimede Stumme, kom Aminta tilbage til Villaen med Folkene, som bare Tonio.

„Jeg betroer Dig ikke mere vor stakkels Patient," — sagde Signora Rovero til sin Datter — „siden han kommer sygere hjem, end han er gaaet ud!"

„Deri gjør Moder Ret! .. " — svarede Aminta — „for Fremtiden vil jeg heller ikke have Noget med Tonio at bestille; thi hans nye Lidelser, som forresten skjære mig i Hjertet, synes at have berøvet ham den Smule Fornuft, han havde tilbage!"

Tonio hængte skamfuldt med Hovedet ved sin Herskerindes Ord og gik ind i sit Værelse, efterat have sendt Marquien et forbittret Blik.

„See, nu tilhører De ganske os, min Herre," — sagde Signora Rovero til Henri — „takket være min Søns ubeskedne Forlangende til Dem ... men hverken min Datter eller jeg have havt Mod til at skjænde paa ham, ved Tanken om den Fornøielse han forskaffer os ...

„Nu vil jeg tage mig den Frihed at vise Dem det Kostbareste, vi eie heri Villa'en, vor Families bedste Skat! .."

Med disse Ord førte hun Maulear ind i et lille Kabinet ved Siden af Sovekammeret, trak et Forhæng af sort Fløil tilside og viste Marquien et herligt Mandfolkeportrait i naturlig Størrelse.

„Dette" — sagde Signora Rovero — „er Portraitet af den elskeligste Huusbond, min Amintas Fader, en nidkjær og agtet Embedsmand, en Minister, som stedse fulgte Pligtens Bud."

Maulear blev greben af Overraskelse ved Synet af Maleriet.

Jo længere han betragtede det, desto fastere følte han sig overtydet om at have seet disse Træk et eller andetsteds tilforn; men naar eller hvor var det ham en Umulighed at huske! ...

„Det er besynderligt! ...“ — sagde han til Ministerens Enke — „det forekommer mig, ligesom jeg har seet det Portrait før ... det ædle og smukke Ansigt er mig bekjendt ... Men hvorledes skulde jeg nogensinde være kommet i Berørelse med Herr Rovero?“

„Min Mand“ — svarede Enken — „er død for to Aar siden og har aldrig været i Frankrig.“

„Og jeg har kun været et halvt Aar i Italien,“ — vedblev Maulear — „vi kunne derfor umuligt have seet hinanden; det er høist forunderligt!“

Man vendte tilbage til Selskabsværelset, hvor Maulear traf den smukke Rose fra Sorrente tegnende eller ladende som hun tegnede, forat skjule sin Forvirring over Maulears Tilbagekomst.

„Undskyld“ — sagde Signora Rovero til Henri — „at jeg lader Dem blive et Par Minutter alene med min Datter; men jeg har nogle Ordrer at give med Hensyn til vor Familiehøitid; thi om to Dage have vi Høitid her, min Amintas Høitidsdag, alle vore Naboer fra Omegnen komme, og om Aftenen faae vi os et lille Bal.“

„Et Bal?“ — sagde Maulear.

„Ja, et Bal, hvis hele Orchester kommer til at bestaae af Aminta og et Par af hendes Veninder, ved Pianoet naturligviis. Men Herr Marquien er ikke tvunget til at deeltage deri, saavidt gaaer ikke det Hverv, som min Søn har paabyrdet Dem; beskytte os, det kan endda gaae an, men dandse, det vilde være formeget forlangt ... saavidt strække vore Fordringer til Deres Opoffrelse sig ikke.“

„Om to Dage er det altsaa en Høitidsdag for Frøkenen?“ — spurgte Malear.

„Ja, for hende eller rettere for mig,“ — vedblev Sig=

nora Rovero — „thi det er hendes Fødselsdag og følgeligt en Høitidsdag for hendes Moder og Enhver, som elsker hende ..."

„Det vil altsaa ligeledes blive vor," — svarede Maulear, som ikke vovede at sige „min" — „det gjør mig ondt for hendes Broder, at han ikke kan bivaane den!"

„Thaddeo elsker os inderligt ..." — sagde den unge Pige halvhøit og med Øinene fæstede paa sin Tegning — „men han elsker Andre end os!..."

Den stinsyge Søster sukkede.

Signora Rovero gik.

Maulear traadte hentil Aminta.

„Frøken," — sagde han bevæget til hende — „nyligt aabnede jeg mit Hjerte for Dem!... Vil De straffe mig ved Deres Taushed, vil De ikke engang lade mig see, om jeg maa frygte eller haabe?"

„Min Herre," — svarede Aminta — „maaskee handler jeg urigtigt i at svare Dem, maaskee burde jeg først og fremmest bede Dem underrette min Moder om de Følelser, De har udtalt for mig . . . men jeg vil være oprigtig imod Dem.

Vort første Bekjendtskab, min Erkjendtlighed, min oprigtige Agtelse for Dem gjør det til en Lov for mig; desuden skal, efter hvad man har fortalt mig, min Opdragelse ikke ganske være den, som almindeligviis bliver mit Kjøn tildeel. Jeg vil derfor aabenhjertigt meddele Dem mine Anskuelser som ung Pige, saaledes som de ere blevne nedlagte i min Sjæl, saaledes som Selvbetragtningen har udviklet dem der."

Manden betragtede hende med dyb Overraskelse.

Hvor han ventede at finde Frygtsomhed og Forlegenhed, traf han paa Charakteerfasthed og Bestemthed; men der laa noget saa Blidt og Fortryllende i den Stemme, der udtalte disse alvorlige Ord, at Haabet atter vaagnede i Marquiens Hjerte.

„Vidt forskjellig fra andre unge Piger i min Alder," — sagde Aminta — „føler jeg mig lykkelig, som jeg er; men siden min gode Moder og min kjære Broder uorhørligt tale til mig derom," — vedblev hun uden Forstillelse — „har jeg ofte spurgt mig selv, hvilke Egenskaber jeg kunde ønske hos

min Huusbond . . . og jeg er kommet paa det Rene dermed!" — tilføiede hun smilende.

Maaskee ere de Egenskaber Feil, thi det dreier sig om mine egne Egenskaber, kan jeg fortælle Dem.. Men jeg har i den Grad vænnet mig dertil, at jeg kun mener at blive lykkelig ved at gjenfinde mig selv i en Anden med alle mine Ufuldkommenheder, mine Anskuelser og Følelser!"

„Men isaafald" — udbrød Marquien — „kan Ingen gjøre sig Haab om at behage Dem; thi hvor findes en Sjæl som Deres, hvor den, som er Dem værdig?"

„Maaskee er det lettere, end De troer! . . ." — svarede Aminta overgivent — „hidindtil har jeg rigtignok havt Uheld med mig; thi de Beilere, der have præsenteret sig, ere mig saa overlegne, at deres Fortjenester have indjaget mig sand Skræk, Nogle ved deres Talenter, Andre ved deres Aandrighed! . . . Desuden — jeg tilstaaer Hr. Marquien det reentud — er jeg lidt forskruet, lidt overspændt . . . det forekommer mig, som jeg lever ligesaameget om Natten som om Dagen . . . det forekommer mig, ligesom jeg har to Tilværelser, den ene vaagende, den anden sovende . . . og i den, i den sovende, drage saa besynderlige Billeder forbi mine Øine, at jeg ofte forfærdes derover.

Imellemstunder troer jeg at see hele mit Livs Drama oprullet for mig . . . jeg er gift, jeg er ulykkelig . . . sælsomme Optrin tildrage sig i min Nærværelse . . . Den Mand, i hvis Hænder jeg har lagt min Skjæbne, gjør den til den sørgeligste og ynkværdigste; jeg seer mig ydmyget, foraadt, haanet . . . og jeg vaagner da med en slig Rædsel for Ægtestanden, at jeg troer, jeg vilde afvise en Engel fra Himlen, hvis han nedlod sig til at byde mig sin Haand!"

Medens Aminta talte saaledes, var hendes Ansigt pludseligt blevet mørkt, og en uhyggelig Ild brændte i hendes Øine; man skulde have sagt, det var den delphiske Præstinde, som aabnede Fremtidens Bog for det forfærdede Folk.

Maulear tav i nogle Øieblikke forat lade den unge Pige fatte sig. Aminta lod selv til at være ganske undseelig over sin Heftighed og skyndte sig at tage undskyldende tilorde:

„De leer bestemt af mine latterlige Drømmerier, Herr

Marquis; men hvad skal man sige? et stakkels Pigebarn, der er opdraget i Eensomhed og tilmed lidt overspændt og sky af Charakteer, maa være et ganske nyt Væsen for en Pariser!

Maaskee ... men vredes ikke, fordi jeg taler saaledes til Dem ... maaskee er det netop denne Særegenhed, der har tiltalt Deres Phantasi snarere end Deres Hjerte ... desuden den frygtelige Begivenhed ved vort Møde, det Romantiske ved vort Bekjendtskab, — alt dette kan have ført Dem bag Lyset med Hensyn til Følelser, som maaskee hverken vilde modstaae Verdens Adspredelser eller Fraværelsen."

„Ak!" — svarede Maulear sørgmodigt — „ifald disse Følelser bleve deelte! ... ifald den, som nærer dem, ikke var Dem ligegyldig, saa vilde De troe paa dem, Frøken, saa vilde De ikke tvivle derom."

„Jeg forlanger jo ikke bedre end at troe paa dem!..." — udbrød hun med elskelig Naivitet — „men der maa Tid til Alting ... og mit Bekjendtskab til Dem er saa kort!...

„Behøves der da Aar til at elske hinanden?" — sagde Maulear — „et Ord, et Blik er ofte nok dertil!"

„Ja, i Frankrig maaskee!..." — svarede Aminta — „i Deres glimrende Selskabssale, med Deres fortryllende Landsmandinder, hvor Alting efter Sigende er lutter Liv og Fyrighed... men her, i en beskeden, mellem Sorrentes Orangelunde skjult Villa gaaer en stakkels Landsbypige ikke saadan hen og giver sit Hjerte bort!..."

„Og dog" — sagde Maulear — „flamme Hjerterne saa hurtigt op ved Synet af Dem!..."

„Herr Marquis," — svarede Aminta — „jeg veed ikke, hvad Fremtiden opbevarer os, men, jeg gjentager det, nu som altid skal De finde mig oprigtig mod Dem ... Forlang derfor ikke mere af mig idag, end jeg kan skjænke Dem!..."

„Hvad kan De da skjænke mig?..." — udbrød Maulear lidenskabeligt.

„Haab ..." — sagde Aminta rødmende — „og ikke mere."

Signora Rovero kom tilbage.

Tyvende Capitel.

Fortsættelse.

Afslag og Hindringer maatte overraske en Mand som Marquis de Maulear, der var vant til lette og hurtige Erobringer.

Men her dreiede det sig om en alvorlig Kjærlighed, om en Kjærlighed og en Forbindelse for hele Livet, og skjøndt Amintas Svar satte ham i en qvalfuld Uvished, kunde han ikke undlade at beundre den kloge og beskedne Tilbageholdenhed, der saa at sige stillede den unge Piges Sjæl under hendes Fornufts Ægide.

Ligger forresten, som Fru de Stael har sagt, Qvindens egenlige Tanke i det sidste Ord, hun retter til os, saa maatte Amintas sidste Ord overvælde Maulear med Lykke, thi Ordet var jo „Haab“!

I Løbet af denne Dag og den følgende forøgede Signora Rovero og hendes Datter deres Opmærksomhed og Omhyggelighed for Henri af Frygt for — sagde Signora Rovero — at han skulde kjede sig i deres Eensomhed.

Men denne Eensomhed, som Værtinden frygtede for hans Skyld, blev med hvert Øieblik den forelskede Maulear dyrebarere og dyrebarere.

En inderligere Fortrolighed opstod imellem Aminta og Marquien: hver Time aabenbarede ham en ny Elskværdighed hos hans Tilbedte: det forekom ham, ligesom det Øieblik nærmede sig, hvor hendes Hjertes Iis vilde smelte ved hans Varme, hvor hun vilde troe at finde det Speilbillede af hendes eget Jeg i ham, uden hvilket hun ikke ventede sig nogen Lykke!

En Begivenhed forstyrrede imidlertid Maulears lykkelige Rolighed og vakte atter hans skinsyge Mistænksomhed.

Henimod Aften paa den anden Dag, han tilbragte i Sorrente, stod han ved et Vindue i Selskabsværelset og beundrede en af de pragtfulde Solnedgange, der ere saa hyppige i Italien.

Aminta kom ilende ind i Salen udenat vide, at Maulear var der: hun holdt et Brev i Haanden.

„Fra ham!..." — sagde hun, idet hun ivrigt rev det op — „Hvad mon der staaer deri ... hvad mon han har at berette mig? ... Den kjære Gaetano! ... han har ikke glemt mig!..."

Ved Navnet „Gaetano" gjorde Maulear en hurtig Bevægelse, ligesom dreven af en Fjeder, og stod pludseligt foran Aminta.

Hun lod til at blive overrasket, ja endogsaa lidt forvirret ved at see ham, og skyndte sig at gjemme Brevet i sit Livstykke.

Ordet døde paa Marquiens Læber; han betvang sig og gjorde intet Spørgsmaal. Kun vaagnede hans forrige Mistillid, og han lovede sig selv at lægge nøie Mærke til Alting.

Aftenen bar Spor af Maulears Sindsstemning; han var mindre elskværdig og langtfra saa underholdende, som Dagen iforveien.

Desuden bemærkede han en vis Uro for Aminta.

„Hun har ikke faaet Leilighed til at læse Brevet," — sagde han — „derfra skriver hendes Uro og Adspredthed sig!"

Den unge Pige forlod for en kort Tid Værelset, hvori hendes Moder og Marquien befandt sig.

„Nu læser hun sin hemmelighedsfulde Billet!..." — tænkte han ved sig selv med indædt Forbittrelse, medens Signora Rovero ifølge et af de besynderlige Sammentræf, som man ofte kunde føle sig fristet til at antage for forberedte, holdt ham en glimrende Lovtale over den unge Gaetano Brignoli, hvem hun erklærede for et vakkert ungt Menneske, der berettigede til de skjønneste Forhaabninger!

Aminta kom tilbage, men hendes Ansigt var ikke mere det samme, en blid Glæde besjælede det, og det var nu ved Tilbagekomsten ligesaa mildt og elskværdigt, som det havde været alvorligt og tankefuldt, da hun forlod Værelset.

Men det var saa langtfra, at den unge Piges Munterhed meddeelte sig til Maulear, at han tvertimod med hvert Øieblik blev mørkere og alvorligere. Under Paaskud af en voldsom Hovedpine trak han sig tidligt tilbage til sit Værelse.

Der bestormede nye Tanker ham.

Foran hans Øine laa Vinduet til Terrassen, hvor den ubekjendte Skygge havde viist sig for ham.

Han tog Kniplingssløret og undersøgte det med en Omhu, ligesom han betragtede det for første Gang.

Thi Menneskerne ere ofte barbariske mod sig selv, og han fandt en hemmelig Glæde i at dreie Dolken omkring i Saaret, i at forøge sine Qvaler og Ængstelser.

Dog kunne vi ikke undlade at bemærke, at han, ved at kalde Samtalen med Aminta tilbage i sin Erindring, fandt hende i Besiddelse af en Høisindethed, en Oprigtighed, der bragte ham til at rødme over sin Mistanke.

„Naar Alt kommer til Alt," — sagde han til sig selv — „saa er Brevet, hun har faaet fra denne Gaetano, maaskee kun en Børnestreg mellem de to unge Mennesker... en eller anden lille venskabelig Hemmelighed, som jeg Dumrian gjør saameget Væsen af..."

Søvnen overrumplede ham under disse Betragtninger, under denne Svæven mellem Frygt og Haab, mellem Ondt og Godt, som kæmpede om Herredømmet i hans Hjerte!

Dagen efter var Amintas Fødselsdag!

Paa den Dag antog Alt et festligt Udseende i Signora Roveros Villa.

Drivhusene bleve aabnede, og Tyendet plukkede Blomster der til deres unge Herskerinde.

Flækkens unge Piger indfandt sig snart i Villa'en og overrakte den hvide Rose fra Sorrente en deilig Krands af hvide Roser.

Marquis de Maulear forenede sin Lykønskning med alle de andre, som henvendtes til Aminta; men der var udbredt en vis Forlegenhed over hans Væsen; Erindringen om Brevet vilde ikke udaf hans Tanker.

Pludseligt saae man Tonio træde ind i Selskabsværelset.

Han nærmede sig frygtsomt til Aminta, som ilede ham imøde, saasnart hun fik Øie paa ham.

„Tonio, min stakkels Tonio!..." — sagde hun — „min trofaste Kammerat, min ædelmodige Frelser!... ogsaa Du kommer til mig paa min Fødselsdag! ... Du har ikke forglemt mig: Du kommer ikke forat fortælle, at Du holder af mig,

vel? ... thi Du har beviist det, og Du veed, hvor taknemmeligt mit Hjerte er Dig derfor! ..."

To Taarer faldt fra den unge Piges Øine paa den Stummes nedbøiede Pande.

Tonio hævede Hovedet, og hans Øine udtrykte den ømme Smægten, vi allerede tidligere have omtalt.

I hans Blik læste man tydeligt Virkningen af den magnetiske Fortryllelse, Aminta udøvede paa ham.

Han greb hendes Haand og kyssede den saa lidenskabeligt, at Aminta hurtigt trak den tilbage; men hun skjulte sin Skræk under et mildt Smiil.

„Siden Du nu befinder Dig saa vel," — sagde hun til Tonio — „saa have Moder og jeg tænkt paa, at Du ikke mere skal befatte Dig med nogen indvendig Huusgjerning; Du skal være vor Jæger, forsyne os med Vildt, thi der er den eneste Beskjæftigelse, der behager Dig, og Du skal ikke mere behandles som et Tyende."

En Følelse af Stolthed malede sig i Tonios Træk; han greb Amintas Haand og lagde den paa sit Hjerte forat udtrykke sin Erkjendtlighed; derpaa kastede han et stolt Blik paa Bønderne og Tyendet og forsvandt blandt Mængden.

Det var temmelig høit paa Dagen, og Signora Roveros Gjæster begyndte at indfinde sig.

Grev Brignoli og hans Søn vare ikke mellem de Sidste.

Marquis de Maulear indtog Æerespladsen ved Middagsbordet, ved Siden af Signora Rovero.

Han vilde unægteligt have foretrukket at sidde som sædvanligt ved Siden af Aminta; men hvad der trøstede ham lidt var, at Gaetano sad for langt fra den unge Pige til at kunne have en af de fortrolige Samtaler med hende, som bringe en skinsyg Elsker til Fortvivlelse.

Flere Gange under Maaltidet troede han at bemærke visse Tegn mellem det unge Par, som endnu ikke havde havt Leilighed til at tale ene sammen; men hvad der i Førstningen kun var Tvivl blev til Visshed, da han, idet man reiste sig fra Bordet, saae Gaetano betegne Haven ved en Hovedbevægelse til Frøken Rovero, og denne svare ham med en lignende Gebærde.

Maulear var kommet til Overbeviisning om, at Aminta og Gaetano stode i Forstaaelse!...

Aminta og Gaetano satte hinanden Stævnemøde... han havde seet det!...

Fra dette Dieblik at regne, tabte Maulear dem ikke afsyne... han gjennemgik alle de Qvaler, som Skinsygen kan tilføie en Elskers Hjerte.

Det var ikke Harme, han følte over Amintas Troløshed, men Smerte, en stikkende Smerte i Hjertet, en Smerte, der var ligesaa meget legemlig som sjælelig, — Fornuften kunde først komme til at raade ved koldere Blod.

Henimod Klokken ni om Aftenen begyndte Ballet.

To af Amintas unge Veninder satte sig paa hendes Anmodning til Pianoet, og Aminta skyndte sig at forlade Værelset under Paaskud af at give nogle Ordrer.

Gaetano var gaaet iforveien.

Marquis de Maulear fulgte bagefter hende i Mørket.

I første Dieblik hørte han ikke hendes lette Fjed i den lange Gang, som førte fra Salen til Villaens Ydertrappe; men Lyden af Udgangsdøren, som faldt i, viste ham, hvilken Vei Flygtningen havde taget.

Af Frygt forat forraade sin Nærværelse ved at aabne Døren paany, gjorde han en Omvei ad den modsatte Dør, som gik udtil Gaarden, naaede Haven igjennem den mørke Allee, som omgav Villa'en og befandt sig snart i den Retning, Aminta havde maattet tage.

Med Die og Øre paa Vagt, listede Maulear sig frem mellem en tæt Klynge Træer, som stødte op til Huset. Raseri og Fortvivlelse opfyldte hans Hjerte.

Han havde kun gjort faa Skridt, da en velbekjendt Stemme løb i hans Øre.

Det var Amintas Stemme!...

En anden Stemme svarede den unge Pige...

Det var Gaetanos!...

„Hvor jeg holder af Dem for det, De siger mig, Gaetano!..." — hviskede Aminta.

„Og jeg," — svarede Gaetano — „jeg er lykkelig over Deres Lykke!"

„Saa er Alting paa det Rene?“ — sagde Aminta.

„Ja, Alting.“

„Deres Brev“ — vedblev den unge Pige — „gjorde mig næsten forstyrret af Glæde!“

„Kjæreste Aminta!“

„Naar blot Moder ikke opdager vor Hemmelighed! ...“

„Frygt ikke derfor,“ — sagde Gaetano — „stol paa mig... Hemmeligheden skal blive godt bevaret... og inat...“

„Ja, ja...“ — svarede Aminta — „endnu inat... det er jo vist?“

„De kan stole derpaa!“ — sagde Gaetano.

Lyden af et Kys hørtes.

Dette Kys skar Maulear i Hjertet, og hans Smerte var saa voldsom, at et dybt Suk undslap hans bespændte Bryst.

„Der er En, som belurer os! ...“ — udbrød Gaetano — „fly, Aminta, fly!“

Let som Skovens Hind, fløi Aminta udaf Buskene og forsvandt.

Men førend Gaetano var istand til at opdage Maulear, havde denne i Følelse af den latterlige Rolle, Skinsygen bragte ham til at spille, styrtet sig ind i Krattet. Efter en lang Omvei naaede han med forvildet Ansigt, uordenligt flagrende Haar og Sjælen opfyldt af Fortvivlelse Huset, hvor han øieblikkeligt indelukkede sig paa sit Værelse.

Hans Fortvivlelse er let at fatte; han saae sig ført bag Lyset af en Coquette, medens han stod i den Tro at elske Uskyldigheden i egen Person.

„Hvorfor“ — udbrød han — „har hun ikke tilstaaet mig Sandheden, da jeg igaar bønfaldt hende om Svar? ...

Hvorfor har hun skjult sin Kjærlighed til det unge Menneske for mig?

Og selv om hun ikke havde villet betroe sig til mig, da hun er slet nok til at gjøre en Hemmelighed deraf for sin Moder, hvorfor har hun da opmuntret mig? . . . Hvorfor gav hun mig Haab? ...

Gud veed, hvilken lav Tanke, hvilken skjændig Beregning, der har ledet den unge Pige, og hvilken Rolle hun har tiltænkt mig i denne underfundige Comedie?“

Maulears første Mening, hans sørgelige og foragtelige Mening om Qvinderne, som foragtelige Qvinder selv havde indgydt ham angaaende deres Kjøn, vendte med fordobblet Styrke tilbage og forbød ham endogsaa at antage Muligheden af en Vildfarelse, — at det Optrin, han havde overværet, kunde have uskyldige Beræggrunde, — at der kunde have været Tale om andre Sager end Kjærlighedssager!

En Time efter traadte Marquis de Maulear ind i Salen.

Hans Paaklædning var i fuldkommen Orden; hans Ansigt rigtignok blegt, men aldeles roligt.

Ingen vilde i denne kolde, sirlige og stolte Cavaleer have gjenkjendt den Fortvivlede, som for en Timestid siden bivaanede ovenbeskrevne Samtale.

Thi Maulear havde faaet Tid til at fatte sig; efterat det første Rajeri var overstaaet, havde han næsten følt Had mod den unge Pige, som han Dagen iforveien tilbad, — maaskee endnu tilbad, men ikke agtede længere!

Desuden havde han udfundet en Hævn; forat hævne sig udkrævedes der Rolighed og Koldblodighed, og han følte Mod nok til at vise det.

Ved Marquis de Maulears Indtrædelse dandsede Aminta, og den unge blide Piges Ansigt bar ikke Spor af nogen Bevægelse.

Fraværelsen af de tre Handlende i det foregaaende Optrin var ikke bleven bemærket paa Grund af det almindelige Liv og Munterhed.

Det var forresten et ægte Bal for Ungdommen, hvori ikke engang Mænd af Maulears Alder deeltog, og hvis fornemste Helt Gaetano var med sine atten Aar.

Maulear traadte hentil Aminta mellem to Valse.

„En behagelig Aften," min Frøken!" — sagde han til hende.

„Ja, fortryllende, min Herre," — svarede Aminta — „især deleshed for mig, thi jeg har aldrig været lykkeligere!"

I enhver anden Sindsstemning vilde Amintas Svar have gjort Maulear henrykt; men nu saae han kun en Allusion deri til den unge Piges Omhed for Gaetano.

Følgeligt fordobbledes hans Harme ved Tanken herom.

Ved Midnat toge de Nærmestboende af Signora Roveros Naboer bort.

De, der boede længere borte, bleve Natten over i Villa'en.

Snart blev Alting stille; Alle sov i Villa'en ved Sorrente.

Kun et Menneske vaagede; thi de voldsomste Sindsbevægelser rørte sig i hans Barm.

Vreden! ... Fortvivlelsen! ... Skinsygen! ...

Han vaagede; thi han begræd med Bitterhed en Kjærlighed, der rigtignok kun var et Par Dage gammel, men ikke destomindre havde slaaet dybe Rødder i hans Hjerte!

Han vaagede; thi han havde svoret at hævne sig.

Overbeviist om at have fattet den skjulte Mening i Gaetanos sidste Ord under Optrinet, fra før af betvivlede han ikke, at et Stævnemøde var bleven aftalt til samme Nat imellem det unge Menneske og Frøken Rovero.

Og dette Stævnemøde var ikke det første mellem de Elskende; thi Maulear vidste nu, hvorfra Kniplingssløret skrev sig, som han havde fundet paa Terrassen den første Nat, han tilbragte i Sorrente ...

Sløret tilhørte Aminta!

Den omvankende Skygge havde været Aminta selv!

Amintas Medskyldige var Gaetano!

Det var umuligt at tvivle længere.

Første Gang havde Maulears Nærværelse forstyrret deres Møde; men denne Nat haabede de sandsynligviis at være heldigere.

Tanken om dette beregnede Bedrageri, der, saa at sige, var bleven fuldbyrdet i hans Nærværelse, efterat han Aftenen iforveien fuld af Tillid og Kjærlighed havde tilbudt hende sin Haand, bragte Marquien i en Forbittrelse, som han næsten ikke kunde styre.

„Nei," — udbrød han — „saaledes skal det ikke gaae! ... de skulle finde mig mellem dem og Lykken! ... De skulle idetmindste faae at see, at jeg ikke er deres Nar ... Jeg vil bedække den troløse Piges sneehvide Pande med Skammens Purpurrødme; jeg forlader hende hævnet, naar hun veed, at jeg tager hendes Hemmelighed med mig! ...

Men hvorledes skal jeg komme bagpaa dem?

Mon hun paany skulde vove at betræde Terrassen her? ...

Maaskee er det den eneste Maade, hvorpaa de kunne mødes ...

Isaafald ville de trodse Alt!... og jeg skal nok vogte mig forat vække deres Mistanke."

Marquien tog sit Lys og satte det i et lille Forværelse, som gik udtil Husets indre Corridor.

Derpaa aabnede han forsigtigt Glasdøren til Terrassen og skjulte sig bag en Gruppe Planter og Buskværter ligeoverfor hans Værelse.

Klokken slog tre paa Sorrentes Kirketaarn.

Det var en smuk maaneklar Nat; Himlen var oversaaet med Tusinder af Diamanter, og den milde og lune Luft forkyndte et tidligt Foraar.

Kort sagt, det var en Elskovsnat, en Nat for Elskende!...

For Maulear var det en Nat fuld af Piinsler og Qvaler!

Alting var saa roligt og stille rundtomkring ham, at den ringeste Lyd maatte naae hans Øre; af den Grund vaktes ogsaa hans Opmærksomhed snart ved Lyden af en Dør, som blev aabnet!

Maulear fæstede Øinene paa den Kant af Terrassen, hvorfra Lyden var kommet; han holdt sit Aandedræt tilbage og syntes at concentrere hele sit Liv, hele sin Sjæl i Forventningen af hvad han vilde faae at see.

En Skikkelse viste sig i Udkanten af Terrassen, men saa taageformig, saa ubestemt i sine Omrids, at den ikke syntes at tilhøre Jorden.

Bemældte hemmelighedsfulde Skikkelse syntes snarere at svæve end skride hentil det Sted, hvor Maulear havde skjult sig; den nærmede sig langsomt, spøgelseagtigt, uden at nogen Bevægelse forraadte dens Skridt.

Et langt hvidt Klædebon indhyllede den ligesom et Taageslør, ligesom de ossianske Figurer, Aftenskyerne undertiden danne; kort sagt, man skulde have troet, at den svævede henad Jorden og vilde opløse sig i Intet ved Solens eller Maanens første Straale!...

Synet forsvandt i nogle Øieblikke paa en mørk Stribe, som de høie Træer i Haven kastede tversover Terrassen, og da

den forlod Skyggen og betraadte den lyse Deel paany, var den saa nærved Maulear, at han tydelig kunde gjenkjende den.

Det svævende Aandesyn var Aminta!

Skjøndt Maulear ventede hende, blev han dog greben af en frygtelig Smerte ved Synet af hende.

Det forekom ham, ligesom den sidste Redningsplanke brast under hans Fødder og han nedstyrtedes i Fortvivlelsens Afgrund ...

Men snart qvalte Harmen Kjærlighedens sidste Skrig, og Maulear stod i Begreb med at følge bagefter Aminta, da han til sin store Overraskelse saae hende standse udenfor Glasdøren til hans Værelse.

Derpaa udstrakte hun Haanden, stødte Døifløiene op og traadte ind i Værelset, af hvilket Maanen kun oplyste en ringe Deel...

„Hvad er det, hun gjør?" — spurgte Maulear forbauset sig selv — „Hvad vil hun i dette Værelse?"

Pludseligt gik et Lys op for ham.

„Min Anelse" — tænkte han — „bedrog mig ikke! den første Gang, jeg saae hende paa Terrassen her, kom hun ligeledes til Værelset, som i lang Tid har været Gaetanos, hendes Elskers!... hvor hun ventede at finde ham, hvor hun maaskee endnu venter at finde ham!"

Han foer over Terrassen og sneg sig hentil Vinduet med Raseri i Hjertet og flammende Pande... thi en Plan, en skjændig Plan, som han ved koldt Blod øieblikkeligt vilde have forjaget, var pludseligt opstaaet i hans Hjerne...

Uden længere Betænkning traadte han ind i sit Værelse, lukkede Glasdøren udtil Terrassen og saae sig om efter Aminta.

Aminta stod ved et Vindue, som Maanen ikke oplyste, og som gik udtil Villa'ens Gaard; hun syntes at lytte efter en fjern Lyd, som blot hendes Øre kunde opfange, og hendes Opmærksomhed var saa fængslet deraf, at hun ikke rørte sig af Stedet ved Maulears Indtrædelse.

Overrasket ved den unge Piges Ubevægelighed, nærmede Maulear sig til hende.

„Tys! Marietta," — sagde hun til ham udenat vende sig om — „jeg har lovet ham at passe paa, naar han rider

... Han har holdt Ord! ... jeg hører endnu hans Hests Hovslag langt borte ... Kom med Lyset og sæt det i Vinduet her ... Han kjender mit Værelse, vi have saa ofte leget her, medens vi vare smaae ... og nede fra Veien vil han kunne see Lyset ... Han vil blive glad over, at jeg har ham i kjærlig Erindring! ... Han skal see, at ifald han vaager for mig, saa beder jeg for ham, og forat han maa bringe mig gode Efterretninger imorgen ... den kjære Gaetano!"

„Gaetano! ..." udbrød Maulear uvilkaarligt.

„Javist, ja, Gaetano ..." — vedblev den unge Pige — „det er jo ham, som har paataget sig at vaage over min Broder under denne usalige Proces ... thi jeg veed det Hele! ... Men hold reen Mund ... tal ikke derom, Marietta! ... Thaddeo sad fangen ... Stakkels Thaddeo! ... Gaetano har betroet mig det Hele ... Igaar blev jeg beroliget ved hans Brev. Thaddeo var ikke mere i Fare ... Gaetano forsikkrede mig det ... Og idag, iaften ... i Haven bekræftede han det og lovede mig at ride til Neapel, overvære Retsforhandlingerne ... og ... give mig ..."

Aminta tav pludseligt; hun lod sig falde i en Lænestol ved Vinduet og syntes at hensynke i en dyb Søvn, thi Lyden af et tungt Aandedræt var det Eneste, som afbrød Nattens Taushed.

Maulear stod ubevægelig foran hende med den iiskolde Sved paa Panden; han hverken saae eller hørte; tusind forvirrede Tanker gjennemkrydsede paa eengang hans Hjerne.

En uformodenlig Opdagelse, en Opdagelse fuld af Glæde og Overraskelse, befriede ham pludseligt fra alle hans Qvaler, forjog al hans Frygt og aabenbarede ham den ubegribelige Hemmelighed, som martrede hans Hjerte.

Aminta sov! ...

En somnambulist Søvn, der er saa almindelig i det exalterede Italien, beherskede hendes let modtagelige Organisation.

I denne Søvn havde Aminta sagt ham Alt, aabenbaret ham Alt! ...

Aminta var reen! ... Aminta var uskyldig! ...

Da han endnu tvivlede, tvivlede som Forbryderen tvivler, der benaades paa Veien til Skaffottet, ilede han ud i For=

værelset og vendte tilbage med det brændende Lys, han havde pladseret der.

Han holdt Lyset saaledes, at Straalerne ikke faldt paa Amintas lukkede Øienlaage, satte det langtfra hende og saae nu, hvad ingen Mand forhen havde seet! ...

Han saae den skjønne Skabning i Natdragt, løseligt indhyllet i Folderne af det lette Batist, som en urolig Søvn bragte i forførerisk Uorden.

Han saae hendes ibenholtsorte Lokker bølge ned paa de alabasteshvide Skuldre og fure dem med sorte Striber, ligesom Ravnevinger Sneen ...

Han saae en fortryllende Fod, en Barnefod, smutte udaf den sirlige Tøffel, som omgav den, og Lysets Straaler spille paa dens Elfenbeen ...

Paa eengang greben af den meest levende Beundring og grændseløs Anger over sin lave Mistanke, kastede Maulear sig paa Knæ foran den unge Pige ...

Hvad enten det nu var, fordi denne Bevægelse vakte hende afsøvne, eller fordi Søvnen havde naaet sin Ende, nok er det: Aminta vaagnede.

„Hvor er jeg?" — sagde hun og kastede et forvirret Blik omkring sig.

Hun fik Øie paa den knælende Maulear og udbrød med Skræk:

„En Mand her! ... hos mig! ... i mit Værelse! ..."

Hun gjorde en Anstrengelse forat reise sig, men sank tilbage under Indtrykket af Søvnen.

„Tys! ... Frøken ... tys! ... — sagde Maulear med dæmpet Stemme.

„De! ... min Herre ... De!" — udbrød Aminta ved at gjenkjende ham, idet hun fuld af Skræk trak sig tilbage — „De hos mig! ... for mine Fødder! ... ved Nattetide! ... thi det er Nat. Alting er mørkt histnede ..." — sagde hun pegende paa Vinduet — „og dette Lys, som brænder her ... Men hvor er jeg da? ... gjentog hun — „og Værelset, det er dog mit ... her er min Seng ... her ere mine Møbler ... og Vinduet, hvor jeg lovede Gaetano at sætte Lyset ..."

Hun strøg sig med Haanden over Pande og Øine ligesom forat samle sine Tanker og sagde derpaa:

„Men det er jo ikke mere mit Værelse! det Værelse, jeg beboer ved Siden af Moders!...

Af! min Gud! nu husker jeg... det er det, jeg fordum havde... det, man har givet Marquien... Dem!..." — sagde hun med et skamfuldt Blik paa Maulear.

Hun reiste sig.

„Og disse Klæder?..." — vedblev hun, idet hun saae nedad sin Natdragt — „i en slig Uorden foran en Mand!... foran Dem, min Herre!...

Min Herre," — tilføiede hun, idet hun foldede sine Hænder — „for Guds Skyld!... jeg besværger Dem, tal, tal!... Hvorledes er jeg kommet her?..."

„Uvilkaarligt, mod Deres Vidende, sovende," — svarede Marquien, som bestræbte sig forat holde hende tilbage og berolige hende.

„Sovende? ... gjentog den unge Pige — „drømmende, ikke sandt?? ... Af ja! nu fatter jeg det... den Søvn... den besynderlige Søvn, jeg saa ofte er underkastet! ... Moder! ... Moder! ... hvorfor har Du ikke vaaget over mig inat?..."

Hun skjulte Ansigtet i Hænderne og brast i Taarer.

„Hvad frygter De, Frøken?" — sagde Marquien til hende — „De er her under Beskyttelse af min Ære, min Kjærlighed!..."

„Jeg er fortabt, min Herre!... fortabt, ifald man seer mig her!... For Guds Skyld!... frels mig... før mig tilbage...Lad mig flye!..." — udbrød hun, idet hun gjorde et Skridt henimod Døren.

Men i samme Øieblik lød et Skrig, et frygteligt Skrig udenfor!...

Skriget, som paa eengang syntes at komme fra en Løves, en Ulvs og Chakals Strube, gjenlød skingrende i hele Villaen.

Skriget kom fra Terrassen.

Aminta og Maulear saae derud og fik Øie paa et rædsomt Syn.

Scorpiones blege og mere af Raseri end af Sygdommen fortrukne Ansigt var trykket mod Ruderne i det lukkede Vindue.

Han bankede paa Ruderne, bukkede sig, reiste sig og søgte at udfinde et Middel til at aabne Vinduet og trænge ind i Værelset.

Hans Øine, som tindrede af Had, udslyngede truende Lyn mod Maulear og Aminta; hans lange, krampagtigt krummede Fingre kradsede paa de glatte Ruder, den eneste svage Skranke, som endnu adskilte ham fra dem, han havde overrumplet.

Aminta gav efter for den Skræk, som Synet af Vanskabningen indgjød hende; uden Betænkning, uden Frygt for Andet end Scorpiones Forbittrelse, kastede hun sig i Maulears Arme forat søge Hjælp og Beskyttelse hos ham.

„O! det var velgjort," — sagde Maulear, idet han trykkede hende til sit Hjerte — „hvilken Fare kunde nogensinde ramme Dem her? . . ."

Han vedblev, idet han førte hende hentil Døren, der gik udtil Corridoren:

„Kom, kom! ad denne Vei kunne vi undgaae den Elendige og komme tilbage til Deres Værelse!"

Men neppe saae Scorpione Maulear nærme sig Døren, førend han udstødte nok et Skrig, der i Frygtelighed overgik det første, knuste Ruderne med Hænderne og søgte med sine blodige Fingre at faae Vindueskrogene af.

Imidlertid havde Monteleone naaet Døren i Baggrunden af Værelset; han og Aminta stode paa Nippet at undslippe... men idetsamme hørtes Fodtrin ude i Corridoren, man kom tililende fra alle Kanter!...

Scorpiones Skrig havde vækket hele Huset, og i samme Øieblik, hvor Krøblingen fik Vinduet op og styrtede ind i Værelset, kom Slægtninger, Venner, Gjæster og Tyendet ligeledes styrtende derind baade fra Terrassen og Corridoren.

Signora Rovero var ikke den Sidste, der indfandt sig.

„Min Datter! . . ." — udbrød han og ilede hentil Aminta.

Uden Vrede i Blikket, uden Bebreidelse paa Læberne, søgte den arme, grædende Moder kun at samle den lette Klædning

om Aminta og afventede derpaa rolig og tillidsfuldt Maulears Forklaring.

Det var et besynderligt Maleri, som disse sammenstimlede Mennesker, der nyligt vare blevne vækkede afsøvne, dannede i det halvmørke Værelse:

Signora Rovero med Datteren i sine Arme, Maulear med Haanden hævet mod Himlen og kævende de Tilstedeværende til Vidne paa Amintas Uskyldighed, og Scorpione i den mørkeste Deel af Maleriet med de forslaaede Fingre dryppende af Blod, Haarene staaende stive som Børster, vilde Blikke og med Nød og neppe styret af Tyendet, som forhindrede det vilde Dyr fra at fare løs paa Marquien.

„Frue," — udbrød Maulear henvendt til Signora Rovero — „ved Gud!... ved min Ære!... ved mit Liv... forsikrer jeg Dem, at denne unge Pige er her uden min Skyld, uden hendes Skyld, og at det ene og alene er en usalig Skjæbne, som har ført hende hid!...

Maulear stod i Begreb med at vedblive, da Aminta som nu var kommet til Fatning, tog tilorde med en Værdighed, hvori hendes rene og kydske Sjæl tydeligt udtalte sig:

„Det er overflødigt at forsvare mig, Herr Marquis.. det er overflødigt at gjendrive en Mistanke, som aldrig kan ramme mig!...

En Pige af min Charakteer og mit Navn, en Datter af Familien Rovero behøver ikke at retfærdiggjøre sig for en Brøde, som hun aldrig vilde begaae, men hellere døe!..."

Mere kunde hun ikke sige; Naturen var udtømt...

Aminta besvimede!

Man bar hende til hendes Værelse med hendes smukke Hoved hvilende paa Moderens Skulder.

Alle Vidnerne til denne Begivenhed trak sig tause tilbage.

Men i Nogles Ansigter, fornemmeligt hos de Mænd, hvis Beilen den unge Pige havde afviist, læste man et vantro Smiil over den ophøiede Dyd, som midt om Natten fandtes i Marquis de Maulears Sovekammer!

Eet og tyvende Capitel.

Opløsningen paa Gaaden.

Imedens de Begivenheder, vi have ladt Læseren bivaane, tildrage sig i Sorrente, ville vi gjøre et Tilbagespring til det etruskiske Huus, hvor vi forlode Monteleone og Thaddeo i det Øieblik, da Sidstnævnte overrakte Greven la Felinas Brev.

Greven aabnede det lange Brev og læste Følgende:

„Thaddeo;

„De har sagt til mig her, i Fængslet i Hertugen af Palmas Pallads, hvor jeg allerede een Gang har gjæstet Dem:

„Den egennyttige Kjærlighed er ingen Kjærlighed; min adlyder Dem blindt, ene og alene for den Lykke at adlyde Dem... men lad det, De fordrer af mig, være stort og vanskeligt, forat De kan bedømme min Kjærlighed efter dens Værk."

„Du elsker hende altsaa?" — afbrød Monteleone overrasket sig selv.

„Læs," — svarede Thaddeo.

Greven fortsatte sin Oplæsning:

„De har et ædelt Hjerte, Thaddeo, svarede jeg Dem; jeg sætter min Lid til det... Gud give, at Deres Kræfter ikke maae svigte Deres Mod!... Om fire Dage skal De her, paa selvsamme Sted, erfare, hvad jeg venter af Dem!

„Hvad jeg venter af Dem, vil jeg nu tilskrive Dem; thi jeg har ikke Mod til at sige Dem det; jeg har ikke Mod til personligt at knuse Forhaabninger, som jeg aldrig kan gjøre til Virkelighed!

„De Følelser, De har tilstaaet mig, Thaddeo, gjøre det til Pligt for mig at vise Dem en uindskrænket Tillid; thi det vilde være en Forbrydelse at skuffe et Hjerte som Deres, og jeg vil derfor sige Dem Sandheden, ihvor smertelig den end maa være for Dem!

„Det er nu omtrent et Aar siden, at jeg kom til Neapel,

„hvor et glimrende Engagement ved San-Carlotheatret ven-„tede mig.

„Jeg gjorde ikke mindre Lykke her end i Italiens øvrige „Hovedstæder.

„Efter Mængdens Bifaldsklap og Publikums Hyldest, den „sandeste og bedste af alle, indfandt de privilegerede Beundrere sig, „de, som paa Grund af deres Rang, Herkomst eller Riigdom have „Ret til at overskride Helligdommens Skranke, strøe Virak for „Gudebilledet ved Foden af selve Alteret! ... complimentere „Kunstnerinden paa Scenen og forfølge hende med deres Flau-„heder eller Begeistring lige ind i hendes Paaklædningsværelse.

„Det fattedes mig ikke paa Røgelsebærere.

„De fornemste Herrer i Neapel overvældede mig med deres „Smigrerier; efter Complimenterne kom Kjærlighedserklærin-„gerne, og ligesom i Rom, ligesom i Venedig, ligesom alle „andre Steder, forfulgtes jeg af flaue Galanterier fra det suk-„kende Cisteihof, der altid samler sig omkring en Kunstnerinde „af nogenlunde Talent og Udseende!

„Mit Hjerte forblev koldt tiltrods for deres Anstrengelser; „og det faldt mig ikke vanskeligt at bevare min Ligegyldighed; „thi jeg elskede Ingen og vilde Ingen elske!

„En uformodenlig Begivenhed kuldkastede alle mine For-„sætter.

„Det var en Aften i sidste Eftersommer; Dagen havde „været brændende varm.

„Udmattet af den trykkende Hede, der herskede i San-Carlo „under Forestillingen, hvori jeg havde spillet, lod jeg min Vogn „kjøre tom til Hotellet og besluttede at vende hjem tilfods „med min Kammerjomfru, som hver Aften ledsagede mig til „San-Carlo.

„Det lykkedes mig at undslippe mine talrige Tilbedere og „smutte udaf Theatret ad en Lyndør, som de Herrer ikke „kjendte.

„Luften var saa reen, Natten saa smuk, Himlen saa klar, „at jeg gik til Chiaiagade og spadserede der i nogen Tid.

„Det var temmelig langt udpaa Natten; da jeg begav mig til min Bolig.

„Paa Veien gjennem en øde Gade, som jeg havde taget

„forat forkorte Veien, bleve min Ledsagerinde og jeg pludseligt „overfaldne af tre Mænd, der laae skjulte under Søilegangen „foran et Pallads.

„De bandt os Tørklæder for Munden forat qvæle vore „Skrig, og vi vare paa Nippet at blive udplyndrede, maaskee „myrdede, da en Mand, der kom styrtende, jeg veed ikke hvor= „fra, kastede sig over vore Angribere, afvæbnede to, som grebe „Flugten, dræbte den tredie med et Dolkestik, vendte derpaa „med Lynets Hurtighed tilbage til os, løste Tørklæderne, man „havde kneblet os med, og bød mig sin Arm, som jeg greb „skjælvende og halvdød af Angst.

„En Vogn kom forbi: den Ubekjendte kaldte paa Kud= „sken, hjælp os op i den og sagde til mig:

„„En Dame af Deres Ydre, Signora, som man møder „paa denne Tid i Neapels Gader, maa nødvendigviis have „hemmelige Grunde til at handle saaledes, og det vilde være „at gjøre sig en ringe Tjeneste altfor dyrt betalt, hvis man „søgte at erfare dem. De har ikke mere nogen Fare at be= „frygte; Vognen vil føre Dem, hvorhen De ønsker, og jeg for= „lader Dem forat De kan give Deres Ordrer, udenat de blive „hørte af mig."

„„Men Deres Navn, min Herre," — sagde jeg til ham „i stærk Bevægelse.

„„Grev Monteleone," — svarede han, hilste mig og „forsvandt."

„Det aldeles nøiagtigt," — afbrød Greven sig — „men jeg har aldrig vidst, hvem jeg frelste fra Banditternes Kløer."

Derpaa fortsatte han Læsningen:

„Fra den Dag — skrev la Felina — blev Greven uvil= „kaarligt Gjenstanden for alle mine Tanker.

„Jeg higede med Begjærlighed efter idetmindste at see „den Mand, som kun havde viist sig for mig i Mørket; den „Tjeneste, han havde beviist mig, det Mod, han havde lagt „for Dagen, hans ædle Opførsel, ja, om det saa var Lyden af „hans Stemme, — Alting i denne romantiske Begivenhed til= „talte mit Hoved, mit Hjerte.

„En Dag, da jeg kom gjennem Toledogaden, pegede flere

„unge Herrer paa en Rytter paa en prægtig Hest, som steilede „under ham.

„„Kun Monteleone formaaer at tæmme et saadant Dyr!" „— sagde En af dem — „det er den bedste Rytter i hele „Neapel!"

„„Og desuden den Smukkeste, den meest Glimrende af vore „unge Cavalerer! ..." — tilføiede de Andre.

„„Skade, at han befatter sig med Pøbelanliggender! ..." „— sagde en Tredie.

„Greven, som jeg nu saae for første Gang, gjorde alle „mine Ungdomsdrømme og Illusioner til Virkelighed.

„Jeg elskede Greven udenat kjende ham; fra det Øieblik, „jeg havde seet ham, tilhørte jeg ham med Liv og Sjæl! ..."

Et smerteligt Suk ved Siden af Monteleone fik ham til at see op paa Thaddeo, hvis Bleghed tydede henpaa voldsomme Sindslidelser.

„Kjære Ven," — sagde Greven, idet han greb hans Haand — „kan det ikke være Dig ligemeget, om la Felina elsker mig, siden jeg ikke elsker la Felina?"

„Men Du kan i Tiden blive forelsket i hende!" — svarede Thaddeo.

„Nei!" — sagde Greven.

„Men hvorfor?"

„Fordi jeg kun har eet Hjerte at skjænke bort, og det allerede tilhører en Anden!"

Et Glædessmiil opklarede Thaddeos Ansigt, og Monteleone fortsatte sin Oplæsning med en Koldblodighed, ligesom der aldrig havde været Tale om ham i Brevet:

„De vilde vide, hvem af de fire Venner jeg elsker; tilgiv „mig, nu veed De det, Thaddeo.

„Fra det Øieblik at regne fattede jeg en glødende Kjær„lighed til Grev Monteleone; men en reen aandelig Kjær„lighed.

„Det var saa langtfra, at det, man havde fortalt mig om „Grevens Udskeielser og talrige Elskovseventyr, stødte mig, at „det tvertimod gjorde ham endnu dyrebarere for mig; thi det „forekom mig, ligesom den ædelmodige, ophøiede og dristige „Natur kun havde manglet en Veileder eller rettere en Skyts=

„engel forat afholde ham fra det vilde Liv, han havde styrtet „sig i!"

Greven standsede og betænkte sig i nogle Minutter, der forekom Thaddeo saa lange som Aarhundreder, og gav sig derpaa atter til at læse:

„Ak! ifald jeg havde truffet Monteleone i mine Uskyldsdage, i de Dage, hvor jeg ligeledes søgte en Støttestav til „at lede mine første Skridt paa Livets Sti, — maaskee vilde „jeg da, Haand i Haand, Hjerte mod Hjerte med ham, have „undgaaet de Skjær, som Kunsten og Verden stillede mig. Men „nu kunde jeg ikke være Andet for Greven end en almindelig „Qvinde, hvis Skjønhed maaskee i kort Tid vilde have fængslet ham; men som han snart vilde kaste Vrag paa ligesom „sine andre Erobringer... og da, jeg føler det, da vilde „jeg have dræbt ham!"

Ikke en Mine rørte sig i Grevens Ansigt; han vedblev:

„Jeg elskede ham altfor høit til at blive hans Frille, og „dog forfulgte hans Billede mig Dag og Nat.

„Den rene og høie Kjærlighed, hvoraf mit Hjerte var „opfyldt, indgjød mig en ædel Tanke.

„Jeg vil være mere end en Qvinde, mere end en Veninde for ham, sagde jeg til mig selv, jeg vil være et Forsyn, et skjult og beskyttende Forsyn, der bevarer ham for alle „Farer, der sender ham al Lykke!...

„Men ak! ... jeg troede kun at have Herr de Monteleone at forsvare mod de sædvanlige Farer i Livet, mod skinsyge „Medbeilere, og ikke mod det Uveir, som hans politiske Meninger nedkaldte over ham.

„Snart erfarede jeg de Rygter, som vare i Omløb angaaende Greven, den Fare, han svævede i, den vigtige Rolle, „han spillede i de hemmelige Selskaber.

„Jeg erfarede alt dette gjennem Rygtets Mund; men jeg „trængte til bedre Lys forat lede mine Skridt, til bedre Vaaben forat forsvare den, jeg elskede.

„Blandt de meest Begeistrede for mit Talent, og — jeg „tør frit sige det — blandt de ivrigste Tilbedere af min Person, talte man Politiministeren, Hertugen af Palma.

„Jeg viste mig naadigere mod Ministeren end mod de „Andre og tilbød ham nogle ubetydelige Gunstbeviisninger.

„Hans Tillid til mig blev ubegrændset.

„Min Strænghed gjorde ham fortvivlet; men han forsikkrede at finde et sligt Trylleri i mit Selskab, at han ved enhver „Leilighed søgte det, og Ministeren blev, tiltrods for sin høie „Stilling i Samfundet, ikke min Cicisbeo, thi derpaa vilde jeg „for ingen Priis indlade mig, men min Cavaliere sirvente, „som i Italien er anden Grad i Kjærlighedens Hierarki.

„Da Ministeren selv underrettede mig om de Snarer, „man lagde for Grev de Monteleone, saae jeg mig stedse istand „til at advare Deres Ven, som stedse undgik dem.

„Paa samme Maade erfarede jeg Deres forvovne Plan „med Hensyn til Maskeballet i San-Carlo, og De veed hvad jeg „gjorde forat forebygge Følgerne.

„En vis, snu Krabat ved Navn Lippiani, som paa min „Anbefaling var bleven ansat ved Politiet i Neapel, forstod paa „et Besøg hos Fangevogteren i Castel d'Ovo at practisere den „hemmelighedsfulde Advarsel ind i Grevens Brød.

„Monteleones Phantasi eller rettere hans Geni havde undfanget en dristig Plan til Redning.

„Men forat Planen kunde lykkes, maatte Greven være „borte fra Fængslet i nogle Timer, og det var under denne „Angst og Spænding, at Herr de Monteleone tabte den berømte Ring, som han altid bærer hos sig. Tabet heraf satte „atter hans Liv og Frihed i Fare!...

„Nu fattede jeg en forvoven, ja en dumdristig Plan.

„Planen kan ikke lykkes uden Deres Hjælp, Deres Opoffrelse, Thaddeo; men jeg gjør Regning derpaa, thi jeg har „Deres Ord!...

„Jeg vidste, at De sad fangen her; jeg vidste, at De „vilde blive sat paa fri Fod.

„De kunde derfor staae mig bi ved Raad og Daad; men „jeg maatte see at faae Dem itale udenat vække Mistanke.

„Da jeg kjendte de forskjellige Udgange heri Palladset, „som Hertugen af Palma ofte har viist mig, erindrede jeg en „vis Løntrappe, en vis Løndør i en Pille heri Kapellet, hvor „Hertugen ofte skjult overværer Fangernes Forhør.

„Ad den Vei tænkte jeg paa at naae til Dem.

„Schweitseren i Palladset aabnede Døren for mig om Af-„tenen, sandsynligviis i den Tro, at jeg kom til et Stævne-„møde med Hertugen.

„Men hvad Magt laa der paa min Ære, mit Rygte mod „den Fare, hvori Greven svævede?

„Læs efterfølgende Linier med Opmærksomhed. Thaddeo, „følg nøiagtigt mine Anviisninger, ellers er Herr de Monte-„leone fortabt.

„Jeg har været istand til hos Hertugen af Palma at sætte „mig i Besiddelse af Grevens tabte Smaragdring og beholde „den i et Par Dage.

„Endvidere har jeg for gode Ord og Betaling faaet en „lignende forfærdiget hos en af de dygtigste Guldsmede i „Neapel.

„Men Copien er let at kjende; det er netop det, som „jeg vil have!

„Jeg ombyttet Originalen med Copien og lagt denne i „Ministerens Juveelskrin, hvortil han havde betroet mig Nøg-„len forat tage en antik Camee, som jeg ønskede en Teg-„ning af.

„Den falske Ring vil saaledes blive udleveret til Dom-„merne istedetfor den ægte, som befinder sig i Æsken, jeg har „lagt under Deres Hovedgjærde.

„Gaa til Grev Monteleones Villa Natten efter den „Dag, hvor De bliver sat paa fri Fod! ... Jeg er for Øie-„blikket altfor beluret, altfor omgivet af Speidere til selv at vove mig derhen.

„Betro Ringen til den gamle Tjener og sig til ham, at „han skal bringe den til Dommerne, men først under Rets-„forhandlingerne.

„Grevens Fjender ville blive som lynslagne over dette „tilsyneladende Beviis paa deres Bedrageri, og Grevens Frelse „er vis!

„Jeg har ikke mere at sige Dem, Thaddeo!

„Jeg beder Dem nu, tilgiv mig den Smerte, jeg har for-„voldt Dem ved mit Skriftemaal ... tilgiv mig, at jeg har „aabnet min hele Sjæl for Dem ... tilgiv mig, at jeg har

„ladt Dem læse mine hemmeligste Følelser deri ligesom i en aaben „Bog!

„Deres Kjærlighed, Thaddeo, er en bedre Kjærlighed værdig end min; men indgyder Deres Kjærlighed Dem mindste „Medynk med mig, saa red Greven fra hans Bødler og husk „paa, at De ved at frelse Monteleones Liv tillige frelser la „Felinas!"

„Hvilken Qvinde!" — udbrød Greven, idet han slap Brevet, som faldt paa Gulvet — „hvilken Lidenskabelighed, hvilken Opoffrelse!"

„Der seer Du," — udbrød Thaddeo, idet han stirrede Greven stivt ind i Øinene forat læse, hvilken Virkning Sangerindens Skrivelse havde frembragt paa ham — „der seer Du, hendes Lidenskabelighed behager Dig, hendes Opoffrelse rører Dig, kort sagt, Du elsker hende!

„Thaddeo" — sagde Greven til ham i en bevæget Tone — „den Qvinde har været mit Forsyn! . . . den Qvinde har forsvaret mit Hoved mod mine Anklagere! . . . den Qvinde har frelst mit Liv! . . . Det hører et ædelt Hjerte til saaledes at opoffre sig uden Haab om Lykke, uden Haab om Gjengjæld!... Lad mig derfor skjænke hende hele min Erkjendtlighed . . . en fattig . . . for Øieblikket yderst tom Gave for saamange Velgjerninger! . . .

Hvad min Sjæls andre Følelser angaaer, saa skal Du erfare dem, Thaddeo."

Han reiste sig og tilføiede med den Værdighed og Høihed, der var ham medfødt:

„Thaddeo Rovero, Grev Monteleone har den Ære at bede Dem om Deres Søster Frøken Aminta Roveros Haand."

Idetsamme hørtes et smerteligt Udraab fra Sideværelset.

Monteleone greb sin Dolk og styrtede hentil Dørtæppet, som han slog tilside.

Et besynderligt Skuespil viste sig nu for hans Øine.

En bleg og skjælvende Qvinde stod støttet til en Oldings Skulder; hendes stive og taarefyldte Øine stirrede udenat see, ligesom hun syntes at høre udenat fatte.

Qvinden var la Felina.

Oldingen var Giacomo.

„Tilgiv mig, Monsignore," — sagde Huushovmesteren til Monteleone — „h e n d e kunde jeg umuligt nægte Adgang; thi Herr Thaddeo sagde mig, da han bragte Ringen, at De har Signora'en at takke for Deres Frelse!"

„Felina!" — udbrød Thaddeo lidenskabeligt og kastede sig for Sangerindens Fødder.

Men denne stod saa ubevægelig, som Sjælen allerede havde skilt sig fra Legemet, saa kold og rolig som en Billedstøtte, i hvis Læber der alene var Liv:

„Herr Monteleone," — sagde hun — „endnu inat reiser jeg fra Neapel, jeg forlader denne By for stedse.

Men førend jeg reiser, vilde jeg see Dem og give Dem mit sidste Raad:

Døden truer Dem fra alle Kanter; man belurer Deres ringeste Handlinger; tro mig og fly dette Land, thi De vil ikke mere finde de hengivne Venner, som have vaaget over Dem."

„Siig V e n i n d e," — svarede Monteleone — „det høimodige Forsyn, som har friet mig fra Bøddelsværdet."

„De veed altsaa det Hele, Herr Greve," — svarede Sangerinden, idet hun betragtede Thaddeo — „min Hemmelighed er bleven Dem aabenbaret! ... men jeg rødmer ikke derover, jeg føler mig tvertimod stolt, siden den har fremkaldt de Følelser, jeg nys hørte Dem udtrykke! ...

Ak," — tilføiede han med Bitterhed — „gid jeg strax var fløet og ikke havde hørt mere!"

To Taarer perlede i hendes Øine; men hun undertrykte sin Bevægelse og vedblev:

„Mit Hverv er opfyldt, Grev Monteleone, siden De lever, siden De staaer i Begreb med at blive lykkelig! ...

Men skulde Ulykken nogensinde ramme Dem, saa glem ikke at der findes et Hjerte i Verden, som føler Deres Qvaler og deler Deres Lidelser! ...

Thaddeo," — sagde hun, idet hun rakte det unge Menneske Haanden — „Tiden og Fornuften ville indvirke paa Deres ædle og ophøiede Sjæl, som snart vil finde en Sjæl, der er den værdig! ...

Glem mig," — skyndte hun sig at tilføie ved at see ham

i Begreb med at svare — „søg ikke at forandre min Mening om Følelser, hvis Magt jeg kjender, og som jeg skal hjælpe Dem at beseire!...

Imorgen vil De allerede elske mig mindre ... jeg giver Dem mit Ord derpaa..."

„Imorgen!..." — udbrød Thaddeo overrasket.

„Ja, imorgen," — svarede la Felina — „og inden kort Tid vil jeg ikke være Andet for Dem end et Drømmebillede, som en fortryllende Virkelighed snart vil forjage af Deres Sind!..."

Hun gjorde et Skridt hentil Døren.

„Mine Herrer," — sagde hun ved at see Monteleone og Thaddeo gjøre Mine til at følge hende — „jeg er kommet hid i Tillid til to Adelsmands Ære, og jeg fordrer, at man ikke vil forlade dette Værelse, førend jeg er borte...

Vær De forresten ganske rolig," — sagde hun, idet et sørgmodigt Smiil spillede om hendes Læber — „der venter en Vogn paa mig, men ikke forat føre mig til Castel d'Ovo!..."

Hun kastede et sørgmodigt Blik paa Grev Monteleone, gav Thaddeo Haanden, som han bedækkede med glødende Kys, og forlod Værelset med den gamle Giacomo.

De to Venner sade tause i nogle Dieblikke.

Pludseligt sprang Thaddeo op og styrtede hentil Døren med det Udraab:

„Jeg Taabe, at jeg lod hende reise og maaskee forlade mig for stedse!..."

Han ilede hurtigt over Gaarden til Gitterporten; men i samme Dieblik, han naaede den, forsvandt Vognen, og man hørte knap Hjulenes Raslen i det Fjerne.

To og tyvende Capitel.

Sidste Forestilling.

Det var høist forskjellige Følelser, som rørte sig i Grev de Monteleones og Thaddeo Roveros Hjerter efter Sangerindens Afreise.

I sin Glæde over Nutiden, i sin Henrykkelse over Fremtiden, som skulde skjænke ham Aminta, glemte Monteleone alt Andet ...

Alt, ligetil det frygtelige Ansvar, der hvilede paa ham som Formand for det hemmelige Selskab, og de uophørlige Farer, som vare en Følge deraf.

Monteleone besad et energisk Hjerte, men et let Sind, over hvilket Livets Begivenheder glede hen, ligesom Slædejernet glider henover den glatte Iisflade, — næsten udenat efterlade sig Spor! ...

En Omstændighed, som vi strax skulle omtale, udrev Greven af den milde Sindsrolighed for paany at styrte ham i det politiske Oceans Bølger, hvor Skibbrudene ere saa talrige og Uveirsstormene saa hyppige!

Hvad Thaddeo angik, saa gik alle hans Tanker ud paa at gjensee la Felina; thi han sagde sig med Grund, at en slig Stjerne ikke længe kunde dølge sine Straaler, at hendes Ry bestandigt vilde røbe hende, i hvilket Land hendes Toner end gjenløde, og at det Farvel, hun havde sagt til Monteleone og ham i det etruskiske Huus, ikke kunde være evigt.

Opfyldte af disse forskjellige Følelser, begave de to Venner sig til det Hotel, som Grev de Monteleone beboede i Neapel.

Bemældte Hotel, som ikke kunde maale sig med Monteleones pragtfulde Pallads, udkrævede ikke det talrige Tjenerskab, som Grevens Fædrenebolig, ikke den kostbare Levemaade, som Herr de Monteleones indskrænkede Formuesomstændigheder for Øieblikket forbøde ham.

Det smukke Hotel, der havde været forladt af sin Herre i al den Tid, hvor denne var nødsaget til at skjule sig,

havde fordum været Vidne til den unge Greves øbsle Forlystelser.

Her vare glimrende Fester blevne givne, her vare lystige Aftensgilder blevne holdte, og Skyggen af fleer end een sirlig Qvindeskikkelse havde om Natten ved Lampeskinnet aftegnet sig paa de hvide Marmorvægge i Hotellets Portal.

Giacomo, som om Morgenen var indtruffen fra det etruskiske Huus, havde ladt Alting ordne i Hotel Monteleone, og Synet af Vinduerne, som vare aabnede for Solens Straaler, gav den i saa lang Tid øde og mistrøstige Bolig samme Udseende som de opererede Blinde, der ikke havde nok af deres to Øine til at beundre Himlen.

Hotel Monteleones „Opstandelse", som man kaldte det i Nabolavet af Toledogaden, vakte stor Opsigt blandt Qvarterets Beboere.

Mænd af et hemmelighedsfuldt Udseende spadserede op og ned under Hotellets Altan, og meer end een smuk Neapolitanerinde lagde Veien over Toledogaden forat see et Glimt af Grev Monteleone, Dagens Helt, Øieblikkets „Løve", som man i vor Tid vilde sige.

Greven og Thaddeo vare ankomne for faa Timer siden, da Giacomo med et surt Ansigt mældte Herr Pignana.

Flere af Grevens Venner, der havde faaet hans Tilbagekomst at vide og indfundet sig forat hilse paa ham, vare for Øieblikket nærværende.

De gjorde Mine til at trække sig tilbage ved Mældingen af den nye Gjæst; men Synet af den naragtige Person, som Giacomo førte ind, bevægede de spottelystne Adelsmænd til at blive.

„See, Goddag, min kjære Herr Pignana! ..." — sagde Greven, idet han gik den Fremmede et Par Skridt imøde — „De er ikke den Sidste, som beærer mig med Deres Besøg, og jeg føler mig dybt rørt over den Interesse, De viser for mig! ..

Tillad mig at forestille Dem min Vært, mine Herrer," — vedblev Greven — „en herlig Mand, maaskee lidt blodsugeragtig hvad Leien angaaer, men som Handelsmand, der har trukket sig tilbage fra Forretningerne, er det blevet til Vane

for ham! ... Han har i tyve Aar havt Leverancen af Laqvailiberier til min Familie og gjort saa gode Affairer ved sine Galloner hos os, at han tilsidst er bleven rigere end sine Kunder! ..."

„Aa! Monsignore!" — sagde Pignana — „De smigrer mig."

„Ingenlunde!" — vedblev Monteleone — „thi dersom De nu vil, Herr Pignana, saa kan De selv holde Liberier med Pignanaernes Vaaben ... to Saxe overkors ... to flyvende Saxe ... et ægte Skræddervaaben!"

„Hvad Pokker! saa Herr Pignana er Deres Vært?..." — spurgte En af Grevens Venner — „tør man spørge, om det er heri dette Hotel eller i Deres prægtige Pallads i Neapel?"

„Nei, endnu ikke! . . ." — svarede Greven — „men det kommer nok, ifald min Ven og Creditor, Herr Pignana, vedbliver at sælge mig sit Sølv til Guldvægt . . . Hidindtil besidder den fortræffelige Mand kun mit lille etruskiske Huus, som han har været saa god at leie ud til mig selv, en Gunst, hvorfor jeg er ham særdeles forbunden!"

„Det er en stor Ære for mig! . . ." — stammede Herr Pignana.

„Jeg skulde mene det!..." — sagde Greven leende — „et Huus, som stod paa Nippet at faae Plads i Historien! . . ."

Ifald Skarpretteren i Neapel . . . en brav Familiefader, mine Herrer," — vedblev Greven henvendt til sine Venner — „i hvis Naboskab jeg har tilbragt en fjorten Dages Tid i Castel d'Ovo, en herlig Mand, som sværmer for Blomster! ... ifald Skarpretteren i Neapel, siger jeg, havde faaet Befaling at opgjøre mit Regnskab med Justitsen, saa vilde det Huus, hvor man havde arresteret Herr de Monteleone, være bleven en sand Curiositet! . . . Herr Pignana kunde have leiet det ud til Tourister eller solgt Stenene Stykkeviis til Englændere for at opbevares paa Musæet i London."

Men i Mangel af denne Lykke, som jeg ikkedestomindre af Hjertet undte Herr Pignana, har han en god Leier, der engang i Tiden vil betale ham til sidste Hviid . . . naar man selv har betalt ham alt hvad man skylder ham . . . thi De kunne aldrig troe, mine kjære Venner," — vedblev Monte=

leone — „hvor en Mands Arrestation kan bringe Orden i en Mængde Andres Pengesager! . . ."

Alle de, der pleie at laane hos ham, alle de saakaldte Venner, som have tyet til hans Pung, hoppe af Glæde; han synes at staae udenfor Loven for Alverden, men især for dem, som skylde ham Penge.

De Skikkeligste nøies med at ønske, at Sagen maa trækkes i Langdrag; de mindre Fiintfølende vente utaalmodigt paa, at Skarpretteren skal give dem Qvittering!"

„Herr Greven besidder ogsaa nogle sande Venner, som ikke vilde have glædet sig over hans Ulykke," — sagde Pignana — „og Monsignore veed, at jeg er blandt deres Tal! . . ."

Sandsynligviis var Herr Pignana dybt bevæget, idet han fremførte disse Ord; thi en Taare sneg sig fra den aldrende Mands Oienlaag nedad den mægtige Ørnenæse.

„Min bedste Herr Pignana," — svarede Greven — „jeg veed, hvorvidt jeg kan gjøre Regning paa Dem. Jeg kjender Dem."

Monteleone lagde Eftertryk paa de sidste Ord, som formodenligt havde en egen Betydning for Herr Pignana; thi han kneiste saa stolt med Hovedet, som Grev Monteleone havde udfærdiget ham et Diplom for Mod og Hengivenhed.

„Jeg kommer forat opgjøre Listen . . . hvad jeg vilde sige: Regnskabet angaaende vore Folk, nei, vore Penge, mener jeg! . . ." — skyndte den aldrende Mand sig at tilføie rettende.

„Javist," — svarede Monteleone som havde sendt ham et strengt Oiekast — „de Penge, som jeg skylder Dem! . . . Gjør det, Herr Pignana, gjør det . . . Men slaa mig ikke, som De pleier, og hav Papirerne iorden, hører De? . . . det er nødvendigt . . . jeg maa dog vide, hvad jeg har at holde mig til."

„Vær De ganske rolig," — sagde Pignana — „jeg er vis i min Sag! . . . Nu kommer De til at betale med Deres Person!"

„Med min Person?" — skyndte Greven sig at svare — „De mener i egen Person? ... Ja, Herr Pignana, netop

saaledes agter jeg at betale min Gjæld, i egen Person, og udenat tye til Trediemand . . . Men gaa derind," — sagde han og stødte Vengemanden ind i et Sideværelse — „der vil vil De finde Skrivematerialier og, hvad der er det Bedste," — tilføiede han i sit stille Sind — „Ingen, som kan høre Dem!"

„Om Forladelse, mine Herrer," -- vedblev han henvendt til sine Venner - „at jeg har ladt Dem overvære en af de største Ubehageligheder for Folk af vor Stand, som have Creditorer, nemlig den ubehagelige Nødvendighed at være høflig med Dumrianer."

Idetsamme traadte Thaddeo Rovero, som havde forladt Værelset ved Herr Pignanas Ankomst, atter ind i Følge med et smukt ungt Menneske paa omtrent atten Aar.

„Greve," — sagde han til Monteleone — „tillad mig at forestille Dem en ung Ven af min Familie, Herr Gaetano Brignoli."

„I saa Henseende, min Herre," — sagde Greven, idet han rakte ham Haanden — „er De ogsaa min; thi hvem der er Familien Rovero kjær, er ogsaa mig kjær!"

„Herr Greven kan ikke troe," — sagde Gaetano — „hvormegen Urolighed Deres Proces forvoldte os i Sorrente! . . . især mig, som den elskværdige Aminta Rovero havde paalagt at skaffe nøiagtig Underretning om Enkelthederne ved Sagen, og jeg forlod derfor Villa'en Natten førend Dommens Paakjendelse fandt Sted, forat være en af de Første ved Retsforhandlingerne."

„Jeg vover knap at troe," — svarede Greven med et Ansigt, som lyste af Glæde — „at Frøken Rovero skulde have viist saamegen Interesse for mig! . . ."

„Det var heller ikke saa ganske Dem, man beskjæftigede sig med," — svarede Gaetano rask — „men den kjære Broder, min Ven Thaddeo, som man troede indviklet i Deres Sag, og for hvem man frygtede Følgerne!"

En let Blegbed foer over Grevens Kinder, da han saaledes saae sit Haab tilintetgjort.

„Hvad jeg vilde sige, mine Herrer," — vedblev Gaetano — „De veed da Nyheden, den store Nyhed, der gaaer fra Mund

til Mund i Byen og Forstæderne og næstendeels vækker ligesaa megen Opsigt, som Grev de Monteleones Proces?"

„Jeg haaber dog," svarede Greven bittert — „at Nyheden er af en glædeligere Art?"

„Af en langt glædeligere! . . ." — vedblev Gaetano — „det er en Nyhed, der sætter Alverden i Begeistring, især mig, som er en sand Pazzo per la musica; thi De veed nok, mine Herrer, at der er Intet, hvorover man glæder sig saameget, som over at gjenfinde en Lykke, man holder for tabt . . ."

„Hvad mener De?" — sagde Thaddeo, som instinktmæssigt anede en lykkelig Begivenhed for sit Vedkommende og var faret sammen ved Ordet „Musik".

„Nuvel, mine Herrer," — vedblev Gaetano — „Siciliens Sirene, Sangens Fee, la Felina, med eet Ord, synger iaften i San-Carlo for sidste Gang!"

„La Felina? . . ." — gjentoge Tilhørerne med Overraskelse.

„La Felina? ..." — udbrød Thaddeo — „umuligt! ... hun har forladt Neapel inat."

„Javel," — svarede det unge Menneske — „det er netop deri det Originale, det Piquante, det Fortryllende i Eventyret ligger!

La Felina har sine Luner ligesom alle smukke Fruentimmer og især Sangerinderne; det kommer sig af Standen, det er Kryderiet ved Talentet; en Primadonna, som ikke holder sit Publikum i Aande med Hensyn til sin Helbredstilstand, sine Pengeanliggender eller Kjærlighedshistorier, — som ikke engang imellem gjør sin Directeur kruset i Hovedet, er der ingen Stads ved! . . . Det er saa rimeligt: man tjener ikke hundredetusind Francs aarlig for at gjøre sin Pligt som en Hverdagsvirtuosinde til tusind Daler! . . . Det vilde være simpelt, borgerligt, og de gode Damer ere altfor fine paa det dertil' . . .

Af den Grund optraadte la Felina, som maaskee ærgrede sig over den Opsigt Grev de Monteleones Proces vakte, ikke i al den Tid Sagen var under Behandling, og man fortalte for vist i Byen, at hun, efterat have brudt sit Engagement, vilde forlade Neapel afvigte Nat, hvilket hun ogsaa gjorde; men ved Ankomsten til Porta Capuana ventede en Overraskelse

hende; de fornemste Theaterbesøgende, Impressarioen, Kavelmesteren, hele Orch-steret og en umaadelig Masse Mennesker, som denne improviserede Høitideligbed havde samlet, udenat regne la Divas Tilbedere, stode opstillede her og dannede en levende Vold, som hendes Vogn ikke kunde gjennembryde.

Man omringede hende og bestormede hende med saa ivrige Bønner, at den skjønne Flygtning blev nødsaget til at vende tilbage til sit Hotel og love at synge iaften for sidste Gang som Afskedsforestilling i Maestro Paers „Griselda" . . . Som bekjendt er det i denne Rolle, at den beundringsværdige Sangerinde har feiret sin største Triumf! . . .

De kan nok begribe, hvilken Begeistring dette har vakt, og hvor man har kappedes om at faae Billetter! . . . jeg har betalt min med den tredobbelte Priis og mener endda at have gjort en ypperlig Handel!"

I de sidste Dieblikke var Thaddeo bleven forvandlet til en Steenstøtte af Glæde og Overraskelse.

Saa uventet at gjenfinde denne Qvinde, fra hvem han for lang Tid troede sig adskilt, forekom ham som en salig Drøm, af hvilken han frygtede forat vaagne.

Grevens Venner gik; Alle ilede til Theatret forat sikkre sig Pladser til den forestaaende Afskeedsfest.

„Kom, kom!" — sagde Thaddeo, idet han traf den unge Brignoli med sig — „jeg vil i San-Carlo iaften! . . . til enhver Priis! . . . om det saa skulde koste mit Blod, mit Liv! . . ."

„Ei!" — udbrød Gaetano overrasket — „saa ivrig en „Dilettante" antog jeg Dem ikke for! . . . De overgaaer mig! . . . At man offrer sit Guld for nogle Toner, kan jeg endda begribe! men Livet, det forekommer mig temmelig dyrt betalt, og jeg gjemmer derfor mit til bedre Anledning!"

Greven standsede Rovero i Farten.

„Hvorledes!" — sagde han til ham i en bevæget Tone — „tage vi ikke i Formiddag til Sorrente?"

„Imorgen, imorgen, for Guds Skyld!" — svarede Thaddeo ham hviskende — „und mig blot denne ene Dag, saa tilhører alle mine andre Dig."

Han ilede afsted med Gaetano.

„Nei, nei!" — udbrød Monteleone — „ikke en Dag, ikke en Time vil jeg vente med at see Aminta igjen! ... selv om jeg alene skulde tage til Sorrente! ... og det gjør jeg i Øieblikket ..."

„Umuligt!" — sagde en alvorlig Stemme bagved Greven.

Denne vendte sig hurtigt om og stod foran Herr Pignana, som havde listet sig udaf Sideværelset, saasnart han hørte de to unge Mennesker gaae.

„Hvorfor umuligt?" — spurgte Greven.

„Hvorfor, min Herre?" — svarede ved Værdighed Pignana, hvis Kræmmermaneer pludseligt vare forsvundne — „hvorfor? ... fordi vore Brødre af Angst over Deres Proces have staaet paa Nippet at opløse vore Venta'er! ... fordi man har udspredt det Rygte blandt Medlemmerne, at Deres Excellence havde isinde at opgive vor Sag og nedlægge sin Post som Formand! ... fordi Hovedmændene for vore Carbonarier, hvis Befuldmægtigede jeg er hos Dem, ønske at blive beroligede angaaende Deres Hensigter og høre Dem i egen Person bekræfte, at De ikke vil forlade dem!"

„Haha!" — sagde Greven med skjult Fortrædelighed; thi i dette Øieblik kom hans politiske Pligter ham yderst ubeleiligt — „der have vi altsaa den egenlige Mening af hvad Du nys fortalte mig ...

Hvordan i Alverden vil Du have, jeg skal bære mig ad med at berolige vore Forbundsfæller? Det neapolitanske Politi har et vaagent Øie med mig; den mindste Uforsigtighed, det ringeste Indicium vilde sætte Alt paa Spil, baade vort Samfund, dets Maal og mit Liv ...

I have kun faa Mænd af Energi mellem Eder; selv Du, som er en af vore Trofaste, geraadede nys i Angst og Forvirring foran mine Venner; Du fortjente at blive udpebet som en daarlig Skuespiller, der giver en god Rolle slet!

Hør engang, min vakkre Pignana, jeg vil nok være Eders Formand, nok vove en stor Indsats i Eders Parti, men nu isærdeleshed, hvor jeg har vigtige Sager i Hovedet, gider jeg ikke spille politisk Komedie; jeg vil have alvorlig Politik, hvor Theorierne blive til Handling, hvor man taler lidt og handler meget; kort sagt, jeg vil gjøre alt hvad der udkræ-

ves til Gavn for vore Brødres Sag, men heller ikke Andet end hvad der udkræves, læg vel Mærke til det!

Castel d'Ovo, Oversvømmelsen i Fængslet, Naboskabet med Skarpretteren og Samtalerne med Overdommeren, hvoraf den Ene gjorde Krav paa mit Hoved forat overlade det til den Anden, — alt dette bærer Frugter og raader til Klogskab og Forsigtighed!

Forlang derfor ikke mere af mig!

Om otte Dage finder Hovedventaens Generalforsamling Sted i det gamle Munkekloster San-Paolo, halvtredsindstyve Miil fra Neapel; jeg skal være tilstede og meddele Eder de Efterretninger, jeg hidindtil har modtaget fra vore Brødre i Tydskland og Frankrig! . . . Men indtil den Tid maa De ikke forlange Noget af mig! . . ."

„Vi forlange Intet, Monsignore," — svarede Pignana, som kjendte Grevens Fastbed og indsaae, at han var slaaet ind paa en feil Vei — „Selskabet, som beundrer Deres Excellence, fornemmeligt siden Deres Proces, og betragter Dem som en Martyr for den fælleds Sag, forlanger Intet, men anmoder Dem blot om en Gunst, der vil opfylde dem med Taknemmelighed og Glæde! . . ."

„Hvad er det for en Gunst?" — spurgte Greven.

„Den Gunst," — svarede Pignana — „at Monsignore iaften godhedsfuldt vil indfinde sig i San-Carlo, i den Loge, hvortil jeg har den Ære at overbringe Dem Nøglen.

Logen kan sees over hele Salen; alle vore fornemste Medlemmer ville overvære Forestillingen, og hvis derfor Monsignore blot vil reise sig i den første Mellemakt og træde hentil Logeranden, ligesom forat see Dem om i Salen, idet De lægger Haanden paa Hjertet, saa ville vore Venner betragte det som et Tegn paa, at Deres Excellence forbliver vor, og at man kan stole paa Dem!"

„Paa min Ære!" — sagde Greven — „ihvor snu end Hertugen af Palma er, tiltrods for hans Polities Mistænksomhed, troer jeg dog neppe, man vil beskylde mig for Conspiration, fordi jeg lægger Haanden paa Hjertet! . . . Det er en Gebærde, som ikke forpligter til Noget! . . . Damerne, mod

hvem vi ere saa rundhaandede dermed, kunne bedst bevidne det!...

Jeg gaaer derfor ind paa denne „exhibition" af min Person, som Englænderne sige, Herr Pignana, jeg sætter Kronen paa Forestillingens Interesse ved min høie Nærværelse, kort sagt, jeg spiller til la Felinas Benefice!... Og dog har jeg langtfra betalt min Gjæld til den heltemodige Qvinde!" — tilføiede han sagte.

„Tak, Herr Greve!" — sagde Pignana, idet han gik — „og nu Farvel til vi sees ved Mødet i San-Paolo!"

Nogle Timer efter nysbeskrevne Optrin beleirede en talløs Skare alle Indgangene til San-Carlo.

Men det var ikke mere den glade, jublende Skare, vi have seet styrte sig ind i den uhyre Bygning i Begyndelsen af indeværende Historie!

Publikum syntes denne Gang snarere at gaae til en Forretning end til en Forlystelse; thi det var en Sag af Vigtighed, af største Vigtighed, at bivaane la Felinas sidste Optræden!

Af den Aarsag bleve ogsaa Logenøglerne efter Skik og Brug i Italien solgte til de meest overdrevne Priser.

Jeg taler her kun om et ringe Antal Loger, hvis Eiere for Øieblikket vare fraværende fra Neapel; thi det vil være paa rette Sted at bemærke, at Logerne i Italien som oftest er Privateiendom.

Alle de andre Loger i Skuespilhuset vare besatte af de fornemste eller rigeste Indvaanere i Byen.

San-Carlo frembød paa denne Aften det beundringsværdigste Syn, man kunde see for sine Øine.

Hoffet var nyligt kommet.

Damerne straalede af Blomster og Diamanter!

Ligesom paa Maskeballet, vi have beskrevet, var Salen oplyst a giorno.

Ikke en eneste Biting ved Festligheden, ikke en eneste af de Skjønheder, som bivistede sig der, kunde undgaae Jagttagerens Blik.

Grev Monteleone traadte ind i den Loge, man havde an-

viist ham, og blev øieblikkeligt Maalet for alle Lorgnetter og Kikkerter, Gjenstanden for alle Samtaler.

Greven fandt sig i denne besværlige Opmærksomhed med iiskold Rolighed og lod ikke engang til at bemærke den; men hans hemmelige Forfængelighed følte sig smigret derover, og Greven var, som sagt, svag fra den Side.

Ouverturen begyndte; derpaa gik Tæppet op, og imedens dette stod paa, ligesom under de første Scener af Operaen, var Conversationen saa høirøstet og ivrig, at den næsten overdøvede Sangerne og det stærkt besatte Orchester!

Pludseligt blev Alting stille, — en Stilhed, som beundrende og ærefrygtsfuld som den, der gaaer forud for en Konges Ankomst!...

Thi for Øieblikket var la Felinas Talent den egenlige Konge i Neapel.

Snart efterfulgtes den dybe Rolighed af et Tordenbrag, ja mere end et Tordenbrag... af tusind og atter tusind Menneskestemmer, der udstødte et langt Hurraraab, ledsaget af fanatiske Bravoskrig.

La Felina var optraadt!

Det var et af de Øieblikke i Theaterlivet, hvormed Intet i Verden kan sammenlignes.

Denne lidenskabelige Begeistring, denne Beundring, der næsten gik over til Vanvid, disse Tusinder af Hjerter og Øren, der hænge ved to Læber, — alt dette er Triumfer, som kun feires paa Theatret, og det var en af disse Triumfer, som Neapel tilkjendte Italiens største Kunstnerinde!

Et truende Rygte tjente endmere til at forhøie den Varme og Henrykkelse, hvormed la Felina blev modtaget; man fortalte nemlig for vist, at hun vilde forlade Theatret for stedse, og at denne Aften var den sidste, hvor hun optraadte.

Kjærlighedens Blik har et beundringsværdigt og hemmeligt Instinkt til at see, hvad ligegyldige Blikke ikke opdage!

Tiltrods for den tætte, sammenpakkede Menneskemasse fæstede la Felinas Øine sig paa et enkelt Punkt, en eneste Loge i Salen; thi i den Loge befandt Grev Monteleone sig!

La Felina spillede ene for ham!... sang ene for ham. Og La Felina var uovertræffelig!

I det Øieblik, hvor Maestro Paers Heltinde, den skjønne „Griselda", optraadte, hørte man et Skrig, der overdøvede alle andre; den, der havde udstødt det, sad ubevægelig i al den Tid, la Felina var paa Scenen, med Øinene stivt fæstede paa hende og ligesom under Indflydelsen af en Trolddom, han ikke kunde unddrage sig.

„Stakkels Thaddeo!" — sagde Greven ved at faae Øie paa ham — „hvorfor er det ikke ham, hun elsker!..."

Operaens første Akt endte under en Regn af Blomster, som Tilskuerne kastede over den tilbedte Skuespillerinde.

Tæppet faldt.

Det var det Øieblik, hvorpaa Monteleones Medforbudne ventede.

Sit givne Ord tro, bukkede Greven sig udaf Logen med den naturligste Mine af Verden og lod i nogen Tid sit Blik svæve henover den glimrende Forsamling.

Derpaa lagde han flere Gange Haanden paa Hjertet og forsvandt i Baggrunden af Logen.

Men førend han gik, hørte han en glad og forvirret Mumlem stige op fra Parterret til Logerne og tabe sig mellem Loftets forgyldte Buer.

„De vare der!..." — sagde Monteleone — „Herr Pignana bør være fornøiet med mig!... jeg har gjort mine Ting samvittighedsfuldt!"

Nogle af Grevens Venner kom og besøgte ham i hans Loge.

„Paa min Ære, kjære Monteleone," — sagde En af dem, en Ungdomsven, Grev Barberini, til ham — „det ligner Dem, De vil altid blive vor Mester, hvad Galanteriet angaaer!"

„Hvad vil De sige dermed?" — spurgte Greven.

„Hvad jeg vil sige dermed?" — svarede Barbarini — „jeg vil sige, at De neppe er kommet udaf Fængslet, neppe er givet os tilbage, førend jeg allerede fra min Loge seer Dem beskjæftiget med at gjøre forlibte Signaler til en skjult Skjønhed, og det for fuldt Huus, midt i San-Carlotheatret! ... Det er skjønt! det er dristigt! det endogsaa temmelig anticiperet... medmindre, at Haanden paa Hjertet" — sluttede han

leende — „er Fortsættelsen af en ældre Pantomime, som er bleven afbrudt ved Deres Arrestation, og som De nu opsøger!..."

„Jeg forstaaer Dem ikke, Barberini," — svarede Greven temmelig forlegen — „jeg har ikke gjort Tegn til nogen Dame!..."

„Godt!..." — vedblev Barberini — „saa har jeg taget feil, Gudbevar'es!... Men saameget destoværre! ... det gjør mig inderlig ondt, at det ikke er Tilfældet; thi det vilde være mig et Beviis paa, at De havde opgivet de Planer, De har betroet mig, og det kunde ikke Andet end glæde mig, efter hvad jeg hørte igaaraftes!..."

„Hvad er det for Planer, De taler om?" — svarede Greven, idet Blodet uvilkaarligt foer ham til Hovedet.

„Herregud! om Deres ... Har De ikke betroet mig, at De var lidenskabelig forelsket i Thaddeos Søster i Sorrente, i den smukke Aminta Rovero, en Datter af Finantsministeren under Kong Gioachino? ..."

„Jovel! ..." — sagde Greven.

„Godt, min Ven," — vedblev Barberini — „saa haaber jeg for Deres Skyld, at den Kjærlighed er forbi; thi De har en Medbeiler! ..."

„En Medbeiler! ..." — udbrød Greven.

„Ja, og maaskee en lykkelig Medbeiler! ..."

„Min Herre," — sagde Monteleone, idet han gjorde Vold paa sig selv — „husk vel paa, at De taler om en Dame, som jeg agter at tage til min Hustru! ... og at den, som krænker hendes Ære, krænker min! ..."

„Men jeg krænker den jo ikke i mindste Maade!" — svarede Barberini — „jeg gjentager kun hvad man har fortalt mig! ..."

„Hvad har man da fortalt Dem? ..." — spurgte Monteleone opbrusende.

„En Slægtning af mig," — svarede Barberini — „et ungt Menneske, der som Nabo var indbudt til en Familiefest hos Signora Rovero, har talt til mig om en vis Marquis de Maulear, en Franskmand, en ny Ven af Familien; — han

skal boe i Villa'en og lader til at være særdeles indtaget i den smukke Aminta."

„Hvad saa videre! ..." — spurgte Monteleone i en Tone, ligesom han opfordrede Bøddelen til at give ham Naadestødet.

„Hvad saa videre! ..." — svarede Barbarini næsten forskrækket over Monteleones Heftighed — „saa ikke mere, det er alt hvad man har fortalt mig ... og oprigtigt talt, selv om jeg vidste mere, skulde jeg vel vogte mig forat fortælle det, efterat have seet Deres lynende Øine og fordreiede Ansigt ... forresten interesserede hele Historien mig ikke synderligt! ... Man har nok at bestille med sine egne Kjærlighedshistorier i denne Verden, udenat beskjæftige sig med Andres! ... See blot! ... just som jeg taler derom, faaer jeg Øie paa Grevinde Oliviero histnede, der er færdig at vinke sin Bouquet istykker forat kalde mig til sin Loge ... Jeg forlader Dem af Medynk for den smukke Grevindes Bouquet! ..."

Dermed styrtede han sig udaf Monteleones Loge.

„Jeg gjorde vel i," — mumlede han paa Veien — „ikke at fortælle ham den natlige Skandale, hvortil min unge Fætter blev Vidne i Villa Rovero. Han havde bestemt myrdet mig paa Stedet!"

Tre og tyvende Capitel.

Det faderlige Brev.

Dagen efter den frygtelige Nat, hvor Aminta isøvne havde begivet sig til Herr de Maulears Kammer, stode to Damer i øm Omfavnelse i Villa Roveros Selskabsværelse.

„Ja, mit Barn," — sagde den Ene af dem — „din Søn giver mig Nøglen til alt hvad der er foregaaet, jeg fatter hele den sørgelige Begivenhed! ... Men din Ære kan ikke lide derunder! ... Du er lige reen og uskyldig!"

„Ja, for Dem, elskede Moder! ..." — svarede Aminta grædende — „men ikke for Verden, for Verden, der skal være saa ond og slettænkende! Selv inat, da Alles Øine vare fæstede paa mig, troede jeg at læse Tvivl i nogle, og Foragt i andre! ..."

„Nei, mit Barn! ..." — svarede Signora Rovero, idet hun trykkede hende til sit Hjerte — „jeg har talt med Størsteparten af vore Gjæster imorges, inden de reiste; Rygtet om at Du gaaer isøvne havde allerede udbredt sig imellem dem; vort Tyende havde erklæret, at Du leed deraf fra Barnsbeen, og Enhver tog bort, overtydet om din Uskyldighed i denne Begivenhed!"

„Tro ikke det, kjæreste Moder! ..." — sagde Aminta — „De have sagt det til Dig, men blot med Læberne; thi i Hjertet antage de mig vistnok alle for skyldig, og det unægteligt med Grund! ..."

Kjæreste Moder," — vedblev hun med den Exaltation, der undertiden bemestrede sig hende — „det forekommer mig, ligesom den ulykkelige Fremtid, Gud saa ofte har aabenbaret mig, og hvorom Tanken stedse forfølger mig, nu skal tage sin Begyndelse!... Det forekommer mig, ligesom de onde Dage nu ere begyndte, ligesom jeg siden igaar er hjemfalden til Ulykken!"

Den yndige Pige skjulte sit Hoved ved Moderens Bryst, ligesom forat unddrage hende Synet af sine Taarer og søge en Tilflugt der mod den Skjæbne, som truede hende.

En Tjener traadte ind og sagde:

„Herr Marquis de Maulear spørger, om han maa have den Ære at hilse paa Herskabet?"

„O! Moder," — sagde den unge Pige halvhøit — „jeg maa jo rødme for ham! ..."

Signora Rovero gav Tjeneren et Vink til at føre Marquien ind; derpaa strøg hun Haaret tilside fra Amintas smukke Pande, kyssede hende og sagde:

„Man rødmer ikke for sin Huusbond, min Datter."

Aminta hævede Hovedet og betragtede sin Moder med levende Overraskelse.

„Ja, ja!" — sagde Signora Rovero smilende — „en Moders Øine see saamange Ting! . . ."

Men førend Aminta kunde spørge hende om Betydningen af de sidste Ord, traadte Marquis de Maulear ind.

Han var bleg og i stærk Bevægelse.

„Frue," — sagde han til Signora Rovero — „jeg kommer først og fremmest forat bede om Tilgivelse for en stor Feil, som jeg har begaaet imod Dem!"

„Hvad er det for en Feil, De mener, min Herre?" — spurgte Ministerenken.

„Den værste af alle, Signora, efter den Modtagelse, De har ladt mig blive tildeel, efter al Deres Godhed mod mig!... nemlig ikke at have været aabenhjertig mod Dem; thi jeg undlod at sige Dem igaar hvad jeg vil have den Ære at sige Dem idag . . . skjøndt det kun er med Hensyn til Dem, jeg har bevaret min Hemmelighed. Men igaar var der endnu Intet, som kunde bevæge Dem til at tilstaae mig den Gunst, jeg vil anmode Dem om, igaar kunde De give mig Afslag, medens Udsigterne idag ere bedre for mig . . .

Et Tilfælde, som, efter hvad jeg frygter, kun har været gunstigt for mig!" — tilføiede han med et frygtsomt Blik paa Aminta — „Begivenheden inat foreskriver mig en Handlemaade, der, selv om den ikke i og for sig var en hellig Pligt, vil sætte Kronen paa mit skjønneste Haab og gjøre mig til det lyksaligste Menneske! . . . kort sagt, Frue, jeg kommer forat bede Dem om Deres Datters Haand! . . ."

„Herr Marquis," — svarede Signora Rovero — „jeg ventede dette Forlangende af Dem, thi jeg var overbeviist om Deres Retsindighed; men det er saa langtfra, jeg tænker paa at gjøre Dem nogen Bebreidelse, fordi De allerede har talt til min Datter om de Følelser, hun har indgydt Dem, at jeg tvertimod takker Gud derfor, thi hun er derved bleven overtydet om, at det ikke alene er Pligtfølelsen, der leder Dem ved denne Leilighed, men at Deres Hjerte er kommet den i Forkjøbet! . . .

Uden det min Herre, vilde hverken jeg eller min Datter, modtage den Forbindelse, De foreslaaer os; thi hvor intet Feiltrin er begaaet, kan der heller ikke være Tale

om Erstatning! og jeg vil derfor berolige Deres Samvittighed ved at erklære, at Intet i mine Øine forpligter Dem til den Beslutning, De har taget, ifald den skulde indvirke skadeligt paa Deres Fremtid eller stride mod Familieplaner!"

Signora Roveros sidste Ord fik Marquis de Maulear til at fare sammen, og en Urolighedssky lagde sig over hans Pande; den ædle og kloge Moder havde udenat vide det anslaaet en ømfindtlig Streng hos den unge Eifter!

Henrevet af sit Hjerte, fortryllet af Amintas Elskværdighed, havde Henri i sin Lidenskabelighed stormet ind paa den blomsterklædte Vei, i hvis Endepunkt han skimtede Saligheden; men derimod havde han ikke, hvad enten Grunden laa i Letsindighed eller Frygt for Hindringer, vovet at kaste Øinene tilbage!...

I sin Lidenskabs Ruus havde han forglemt, at en streng Dommer, at en bydende Hersker over hans Fremtid, at en Fader med forældede Anskuelser, med strenge aristokratiske Grundsætninger, — en Fader, der tænkte og talte i Aaret 1816, som man tænkte og talte i Aaret 1768 — vilde tidligere eller senere reise sig forat fordømme eller frikjende ham, forat gaae ind paa eller forbyde, forat knytte eller sønderrive det, som udgjorde Maulears Haab.

Det var alle disse alvorlige Betragtninger, som Signora Roveros sidste Ord pludseligt fremmanede for Henri, ligesom tusind skrækkelige Spøgelser!...

Det var denne truende Sky, der stillede sig mellem Maulear og hans Kjærlighed og, saa at sige, afspeilede sig i Amintas Eifters Blikke!

Den unge Pige bemærkede det med den fine Opfatningsevne, hun besad i saa høi Grad.

„Herr Marquis," — sagde hun til ham med den blide klangfulde Stemme, der altid gjorde et uimodstaaeligt Indtryk paa dem, der hørte hende — „min gode Moder har talt for sit Vedkommende; nu vil jeg tale for mit:

De har sagt os, til hvilken høiadelig Familie De hører; jeg veed, at Deres Gemalinde engang i Tiden vil komme til at føre Prindsessetitel, og jeg vil derfor minde Dem om, at den, De tilbyder en saa høi Rang, er af en nybagt Adel, som

kun daterer sig fra hendes Faders Dyder og Talenter!... Jeg vil endvidere lægge Dem paa Hjerte, at vor Formue er ringe... Jeg siger ikke dette for Deres Vedkommende, Herr de Maulear," — vedblev hun ved at see Marquien gjøre en ligegyldig Bevægelse — „men for Deres Families!...

Endvidere — jeg beder Dem tilgive hvad jeg vil sige Dem — behøver jeg hele mit Mod til at tilstaae det, saa behøver De maaskee hele Deres Ædelmodighed til at høre derpaa..."

Hun vedblev med bævende Stemme:

„Jeg deler endnu ikke de Følelser, De har erklæret at nære for mig!... men til det Haab, jeg gav Dem igaar, kan jeg endnu lægge, at mit Hjerte føler ny Erkjendtlighed for Dem paa Grund af det Tilbud, De har gjort mig; thi i Manges Øine, Herr Marquis, i deres, som inat vare Vidner til min Nærværelse i Deres Kammer, vil De ikke mere faae den uskyldige Pige til Hustru, som De vilde have faaet igaar."

„Jeg vil faae en Engel til Hustru!..." — udbrød Maulear, som glemte Alt i dette Øieblik og kastede sig for Amintas Fødder — „en Engel i Dyd og Reenhed!... og føler Deres Sjæl endnu ikke den Kjærlighed for mig, som De indgyder mig, saa er jeg dog overtydet om, at det engang i Tiden vil lykkes min Ømhed, min Omhu at gjøre mig elsket af Dem."

„Velan!" — sagde hun til Henri — „tilstaae mig en Gunst... Tillad mig at afvente den Tid... Hav Medlidenhed med en stakkels Pige, som er fuld af Skræk og Mistillid med Hensyn til et Baand, som hun stedse har frygtet; giv hendes Hjerte Tid til at blive Deres værdigt; indtil det skeer, er De fri, Herr Marquis!...

Som min Moder sagde, har De alteles ingen Forpligtelser mod mig; De skylder mig Intet indtil det Øieblik, hvor jeg lægger mit Liv og min Skjæbne i Deres Hænder!"

„Som De vil, min Frøken," — svarede Maulear dybt bedrøvet — „jeg venter!... Men fra dette Øieblik tilhører min Tid Dem!... Min Haand, mit Navn ere Deres Eiendom!..."

Man kom og meldte Herr de Maulear, at en Courer fra Neapel bragte ham vigtige Depescher.

Marquien tog Afskeed fra Damerne og gik.

„Mit Barn," — sagde Signora Rovero til sin Datter i en kjærlig Tone — „hvad udkræves der forat elskes af Dig?"

„Jeg veed ikke..." — sagde Aminta — „jeg er formodenligt ikke rigtig klog... men jeg er bange!..."

Maulear traf den franske Gesantskabscoureer i sit Værelse.

„Et Brev fra Frankrig... som haster... til Deres Høivelbaarenhed!" — sagde Coureren.

Dermed rakte han Marquien Brevskabet.

Denne kastede Øinene paa Underskriften og gyste.

Brevet var fra Prinds de Maulear.

Fra hans Fader, som yderst sjældent skrev til ham!

Hvad kunde han have at lægge ham paa Hjerte?..

Sønnen, som følte sig skyldig i at have raadet over sin Haand uden Samtykke af den, han var afhængig af, skjælvede ved Synet af Faderens uaabnede Brev.

Marquis de Maulear var, som sagt, af en svag Charakteer, og ligesom alle Mennesker af den Natur ængsteligere for en Ulykke eller Fare, førend den indtraf, end naar den virkelig var tilstede!

Endelig besluttede han sig til at erfare, hvad man forlangte af ham, og brød med rystende Haand Prinds de Maulears Brev.

Han læste Følgende:

„Paris, den 10de April 1816.

„Min Søn!

„Jeg hører ofte fra Dem, ikke gjennem Dem selv; men gjennem Venner, som jeg har bedt om at give mig Underretning.

„Jeg veed, hvorledes De lever i Neapel, og skammer mig „over Dem.

„En Borger= eller Banquiersøn vilde opføre sig mere liig „en Adelsmand, end De gjør! ...

„Man taler ikke mere om Dem der i Landet, end man „vilde tale om en simpel Skriverkarl.

„Jeg havde haabet, at Marquis de Maulear bedre vilde „have forstaaet at hævde sit Navn i fremmed Land! ...

„Jeg var omtrent paa Deres Alder, da jeg blev sendt „som Gesandtskabssecretair til Madrid.

„Tre Maaneder efter blev jeg kaldt tilbage!

„To Bortførelser, fire Dueller og halvtredsindstyvetusind „Daler tabte i Spil foranledigede min Tilbagekaldelse!

„Jeg opfordrer Dem just ikke til at bære Dem ad paa „samme Maade, Vorherre bevare mig! ... men jeg haabede at „faae et eller andet Fruentasteri, en eller anden lystig Ung„domsdaarlighed at tilgive Dem! ...

„Jeg vilde have betragtet det som et Pant paa Deres „Fornuft i Fremtiden.

„Men vor Tids Ungdom er fornuftig og leer ikke; — „bedrøvelige Tider, man lever i!...

„Kongen har talt med mig om Dem ved sin petit lever „igaar.

„Hans Majestæt spurgte mig, om De morede Dem i „Neapel.

„Jeg svarede, at De morede Dem altfor meget!

„Det er nok! sagde Hans Majestæt til mig; og Familiens „Ære blev saaledes reddet.

„Men siden De nu engang er født dydig, saa har jeg „seet mig om efter en Leilighed for Dem til at bringe Dy„den i Anvendelse.

„Jeg har bragt et Giftermaal istand for Dem, et Gifter„maal efter mit Hoved.

„Stor Rigdom, stor Familie, stor Skjønhed!

„Deres Tilkommende er en Datter af Hertug d'Harcourt, „en af de indflydelsesrigeste Adelsmænd ved Hs. Majestæt Lud„vig den Attendes Hof.

„De har maaskee seet Brudens Broder, den unge René „d'Harcourt, i Neapel

„Om tre Maaneder skal Giftermaalet gaae for sig; indtil „den Tid forbeholder jeg Dem en Overraskelse af egen Op„findelse, som jeg haaber ikke skal mishage Dem.

„Farvel, min Søn. Deres Tante Grevinden sender Dem „mange kjærlige Hilsener og glæder sig ved Tanken om at be„sørge Deres Udstyr.

„Prinds de Maulear.

E. Skr.

„De har endnu tre Maaneder til at slaae Dem løs i og „Resten af Deres Liv til at være sat.

„Jeg har aabnet Dem en Credit paa hundredetusind Livres „hos Banquier Antonio Lamberti."

Brevet faldt udaf Maulears Hænder, og han sank overvældet og tilintetgjort om paa en Stol.

Det var et Tordenslag, der pludseligt vakte ham af hans søde Drømme ...

Der gives unægteligt visse Øieblikke i Kjærligheden, hvor selv den fornuftigste Mand enten faaer en Taage for Øinene eller bliver aldeles blind!

Marquien havde omtrent en Maanedstid befundet sig i i denne blandede Tilstand, svævende mellem Fornuft og Daarskab!

Da han kun levede for en eneste Tanke, vare alle andre Tanker forsvundne af hans Sind.

Foruden hans Kjærlighed var der Intet!

Hans Fader med sin gamle Halsstarrighed, med sine forældede Grundsætninger forsvandt som et bedrøveligt Phantom for hans Lidenskabs glimrende Virkelighed.

Dertil kom Frygten for en Medbeiler, for den glimrende Monteleone, hvis hele Digten og Tragten, efter hvad man havde fortalt Henri, gik ud paa at erholde Amintas Haand! ... Frygten herfor gav ham kun Valg mellem at miste den, han tilbad, eller selv at tilbyde hende, hvad en Anden stod i Begreb med at tilbyde hende, nemlig sin Haand og sin Tro! ... Forresten synes Elskerne altid, at den, de elske, overgaaer alle Andre, og Henri tænkte undertiden, at hans Fader vilde synes ligesom han.

Prindsens besynderlige Skrivelse kuldkastede alle hans Forhaabninger og Luftkasteller!

Ifald den smukke Aminta havde følt det Samme for Maulear, som han følte for hende, vilde han ikke have betænkt sig paa at tilstaae hende det Stød, han havde faaet; de vilde da, i Tillid til deres gjensidige Ømhed, have besluttet hellere at trodse Prindsens Fortørnelse Bryst mod Bryst, end offre ham deres Lykke!...

Men Marquien var ikke vis paa Amintas Kjærlighed; han vidste tvertimod, at hendes unge Hjerte endnu ikke tilhørte ham, og at aabenbare hende den Hindring, der syntes at stille sig iveien for deres Forbindelse, vilde være at give Frøken Rovero en altfor god og gyldig Grund til for evigt at knuse hans Fremtidshaab.

Betragtet fra et andet Synspunkt var Marquiens Stilling endnu mere kritisk.

Prindsens Fortørnelse ved at erfare et Giftermaal mod hans Ønsker og trods hans Forbud kunde have sørgelige Følger med Hensyn til Ægteparrets Formue og fremtidige Skjæbne, udenat regne de Ydmygelser og Krænkelser, for hvilke Marquien udsatte sin unge Hustru ved at indføre hende i sin Familie og give hende sit Navn uden Faderens Samtykke . . .

. . . .

. . . .

. . . .

Tre Dage henrandt for Maulear i denne grusomme Raadvildhed, idet han baade hidønskede og frygtede det Dieblik, hvor Aminta vilde besvare hans Ønsker.

Han hidønskede det med Hjertet!

Han frygtede det med Fornuften!

Thi modtog Frøken Rovero hans Haand, saa maatte han tage en Beslutning, handle, og det var netop i saa Henseende, at Maulears svage Charakteer satte ham i den smerteligste Ubestemthed.

Et Par Dage efter den natlige Begivenhed i Maulears Kammer vare Signora Rovero, hendes Datter og Marquien samlede i et smukt Værelse ved Siden af Salen.

Aminta sad ved et Vindue, som vendte udtil Haven, beskjæftiget ved at aftegne Udsigten, og Marquien læste Herr de Monteleones Proces, der stod indrykket i „Diario di Napoli," høit for Damerne.

Den besynderlige og paa uventede Begivenheder rige Historie, Grevens sjældne Energi og Koldblodighed, og Bladskriverens lovprisende Betragtninger over Fangens Charakteer,

den værdige Maade, hvorpaa han havde tilbageviist den uretfærdige Anklage, og det Heltemod og den Adel, hvormed han havde baaret alle Qvaler, — alt dette fulgtes af de to Damer med levende Interesse.

Men Maulear, som læste meget imod sin Villie og kun paa Signora Roveros indstændige Anmodning, leed grusomt ved saaledes at være et Slags Tolk for de Lovtaler, man ødslede paa Herr de Monteleone.

Ikke et eneste Ord af Oplæsningen gik tabt for Aminta. Enhver Biomstændighed, ethvert dristigt Træk af Greven, enhver Omverling i dette retslige Drama frembragte en Bevægelse hos hende, som hun ikke kunde forklare sig.

Det forekom hende, som den Grev Monteleone, hvis besynderlige Historie hun hørte, var en ganske anden Person end den, hun havde kjendt.

Den stolte Sjæl, den ophøiede Charakteer, som udviklede sig under Processens Gang, fik hende til at betragte Herr de Monteleone fra et ganske nyt Standpunkt.

Han, som hun havde seet hos sin Moder, næsten frygtsom i Selskab med hende, som han tilbad, generet ved sin falske Stilling som Forviist, hvilken han skjulte, og fortæret af en Kjærlighed, som han ikke vovede at give Ord, — var ikke mere den Grev Monteleone, om hvem hun uafladeligt havde hørt tale i den sidste Maaned, og hvis episke Eventyr man nu læste for hende.

Med Øinene fæstede paa Tegningen, som Haanden kun fortsatte med stigende Adspredelse, søgte Aminta uvilkaarligt at gjenkalde sig Grevens Træk, der næsten vare forsvundne af hendes Erindring, men nu lidt efter lidt dukkede op i den ved hendes Villies Kraft.

Ifald Moderen havde talt til hende i dette Øieblik, ifald hendes Blik havde været nødsaget til at forlade Albumet, paa hvilket det var fæstet, vilde man have seet det fuldt af Forvirring og Uro over saaledes at blive løsrevet fra et Aandsarbeide, hvis Øiemeed bragte hende til at rødme!...

Lyden af en Vogn, som kjørte ind i Gaarden til Villa'en, bragte Aminta til at fare op og Signora Rovero til at udstøde et Glædesskrig.

„Det er ham! ..." — udbrød hun — „det er ubentvivl ham, der vender tilbage til os! ... Det er min Søn, min Thaddeo! ...

Mit Barn," — sagde hun til Datteren — „lad os ile ham imøde! vi maae være de Første, som hilse paa ham, som omfavne ham!"

Fulgte af Maulear, ilede de to Damer gjennem Forhallen og stode paa Villa'ens Ydertrappe, i det Øieblik Vognen holdt foran den.

Trinet blev slaaet ned, en Mand sprang ud og hilste ærbødigt paa Signora Rovero og hendes Datter ...

Manden var Grev Monteleone.

Fire og tyvende Capitel.

To Medbeilere.

Siden det Øieblik, hvor Grev Barberini i Logen i San-Carlotheatret underrettede Monteleone om Marquis de Maulears Kjærlighed til Aminta, havde Følgende tildraget sig:

Monteleone havde følt Skinsygens Furier vaagne i hans Hjerte ved denne Aabenbaring.

Tanken om, at Aminta kunde elske en Anden, var endnu ikke opstaaet i hans Sind.

Hvad enten det var af Selvtillid eller paa Grund af den almindelige Indbildning hos Elskerne, at man skal elske dem, fordi de selv elske, — nok er det, at Monteleone smigrede sig med at have gjort et vist Indtryk paa Aminta.

Man begriber derfor, i hvilken smertelig Sindsbevægelse Barberinis forblommede Meddelelse satte Greven.

Thaddeo, som var hans Ven, Thaddeo, hvem han elskede som en Broder, vilde ikke have bedraget ham, vilde ikke have

dulgt for ham, hvad der gik for sig i Sorrente, da han saa hjerteligt bad ham om hans Søsters Haand!

Thaddeo maatte derfor være uvidende om det Hele; men Thaddeo vilde trofast staae ham bi, Thaddeo vilde værne om hans Lykke.

Opfyldt af alle disse forskjellige Tanker, havde Greven forladt sin Loge. Han glemte Forestillingen, sine Venner, sine Forbundsfæller; han havde kun eet Maal, een Higen, nemlig at faae Thaddeo itale, udspørge ham og erfare, hvem den Medbeiler var, som efter Sigende truede med at berøve ham Amintas Kjærlighed! . . .

Greven begav sig til den Deel af Salen, hvor han havde seet Thaddeo; men idetsamme begyndte anden Akt, og Monteleones Bestræbelser forat naae hentil Vennen vakte saamegen Uvillie, saamange Besværinger, at han saae sig nødsaget til at afvente en beleiligere Tid.

Griselda sang nemlig Andanten af sin Cavatine; den deilige, klangfulde Stemme hævede sig i den uhyre Sal og faldt som en Regn af Perler og Diamanter nedover de begeistrede Tilhørere.

Efter Andanten kom Cabalettaen og derpaa Codafinalen, og under alt dette skulde man have sagt, at de fire tusind Tilhørere kun havde eet Aandedræt, eet Hjerte, og at de holdt det første tilbage og det dæmpede det andets Slag for ikke at tabe en Tone af den himmelske Stemme! . . .

Ved Musiknumerets Slutning løb en stormende Bifaldsjubel fra alle Sider.

Fra dette Øieblik at regne bleve imidlertid la Felinas Toner mindre glimrende og lidenskabelige, et Slags mørkt Slør udbredte sig over hele Slutningen af Forestillingen, og Enhver, som kun havde hørt den store Sangerinde i anden Akt af „Griselda“, vilde med Overraskelse have spurgt sig selv, om det virkeligt var den beundrede Primadonna, hvis Toner bleve opveiede med Guld, og hvis mageløse Talent bragte Publikum i de første Theatre i Italien til at gaae fra Sands og Samling af lutter Henrykkelse!

Grunden var, at Stjernen, som straalede for la Felina, fra anden Akt var forsvundet for hendes Øine!

Thi Monteleone havde forladt sin Loge, — den Loge, hvor Griseldas Blikke havde hentet Begeistring i første Akt!

Haabet havde endnu opretholdt Sangerinden under Cavatinen, som begyndte i anden Afdeling af Værket; hun indbildte sig, at den Elskede hørte paa hende, skjult i Baggrunden af en anden Loge; men neppe havde hun overtydet sig om, at han blev borte, førend Modfaldenheden begyndte at bemægtige sig hende.

„Intet rører hans Hjerte!" — sagde hun smerteligt til sig selv — „hverken min Kjærlighed eller mit Talent formaaer at fængsle ham, at binde ham til mig blot i nogle faa Minutter! . . ."

Fra det Dieblik af sang hun ikke mere for Nogen, siden hun ikke kunde synge for ham! . . .

Den hellige Flamme slukkedes, Geniet udfoldede sine Vinger og fløi bort til Kunstens ubekjendte Regioner, hvorfra Kunsten havde nedkaldt det.

La Felina sluttede Operaen, som det sømmede sig for ėn samvittighedsfuld Primadonna; hun gjengav hver Node af Componisten og tilføiede ikke en eneste Fioriture eller Roulade, undtagen hvad den fandtes i Partituren.

Kort sagt, San-Carlos Publikum hørte paa den Aften Maestro Paers Værk, men ikke la Felina!

Imidlertid spadserede Monteleone, som havde opgivet Haabet om at naae hentil Thaddeo, og hvis Tegn denne i sin Henrykkelsesruus havde overseet, op og ned udenfor Theatret i den heftigste Sindsbevægelse og ventede utaalmodigt paa Forestillingens Slutning forat komme til at tale med sin Ven og erfare, hvad han havde at frygte eller haabe i Sorrente!

Operaen var forbi!

Mængden skiltes langsomt ad; Monteleone stod indhyllet i sin Kappe og fulgte med forskende Blikke Enhver, som kom ud, men udenat faae Die paa Thaddeo.

Theatrets Døre bleve lukkede, og Greven ventede endnu.

Overrasket, urolig og fortæret af Utaalmodighed ilede Greven til sit Hotel, hvor han boede tilligemed Thaddeo . . . men Thaddeo var endnu ikke kommet.

Den ene Time af Natten gik efter den anden, udenat det unge Menneske viste sig.

Henved Klokken tre om Morgenen blev endeligt en Fremmed ført ind til Monteleone og overrakte ham to Breve.

Det ene af dem var adresseret til Greven, som skyndte sig at aabne det.

Det lød saaledes:

„Tilgiv mig, kjæreste Ven, at jeg forlader Dig saaledes, „tilgiv mig den Urolighed, jeg har forvoldt Dig ... jeg har „erfaret, at hun reiser fra Neapel endnu inat, og jeg vil, jeg „kan ikke forlade hende udenat døe!...

„Jeg iler til Posthuset, tager en Hest der og følger hen„des Vogn, indtil jeg veed, hvorhen hun begiver sig.

„Hvad jeg saa skal gribe til, veed jeg ikke!... men idet„mindste vil hendes Tilflugtssted være mig bekjendt, og hun ikke „ganske være tabt for mig.

„Imorgen, — sagde hun til mig, da hun forlod os — „imorgen vil De allerede elske mig mindre høit.

„Hun har taget feil eller skuffet mig, min Ven; thi idag „elsker jeg hende tusind Gange høiere, end jeg elskede hende „igaar!...

„Mit Hjerte er altfor opfyldt af Qvaler til ikke at dele „dine Lidelser, og jeg fatter din Utaalmodighed efter at komme „til Sorrente.

„Et Brev til min elskede Moder er hoslagt; overbring „hende det personligt.

„Jeg beder hende modtage Dig som min kjæreste Ven, „som en Broder af mig, og beholde Dig til min Tilbagekomst.

„Siig hende, at jeg kommer hjem om tre Dage; om tre „Dage skal jeg bede hende om vor Amintas Haand til „Dig!..."

„Er den, som har leveret Dem disse Breve, reist?" — spurgte Monteleone Overbringeren.

„Ja, for over en Time siden, med Posten, paa en af vore bedste Heste!..." — svarede Mennesket.

Monteleone gav ham et Guldstykke og lod ham gaae.

„Stakkels Thaddeo," — sagde han — „han lider ligesaa meget som jeg! ... Nei, nei, ikke saameget som jeg! ... thi

man kan ikke sammenligne den jordiske Kjærlighed med den himmelske Kjærlighed ... Det er en Umulighed at sammenligne de skinsyge Qvaler, jeg føler, de Øglebid, som Barberinis forblommede Ord tilføiede mit Hjerte, med Nogetsomhelst i Verden."

Det varede en Evighed for Monteleone, inden det blev Dag.

Endeligt kom den.

Greven kaldte paa Giacomo og gjorde et sirligt Toilette, hvortil den gamle Tjener bidrog med ligesaa megen Iverighed, som han havde viist Nølen og Modbydelighed forat pynte sin Herre til Torre-del-Grecoudflugten.

Monteleone gav Ordre til at lade spænde for sin smukkeste Vogn.

Faa Dieblikke efter vrindskede Hestene af Utaalmodighed i Hovedgaarden, og Kudsken var knap istand til at tæmme deres Fyrighed, Greven vilde forlade Salen; men Giacomo havde stillet sig midt i Døren og spærrede Veien for sin Herre.

Den gamle Tjeners Ansigt var blegt og forstyrret; han greb Greven i Armen og sagde barsk og vrantent, men med tilbagetrængt Følelse:

„Hvad skal der nu gaae for sig? Hvad er det for en ny Dumhed, De vil til at begaae? ... Bestandigt de gamle Fusentasterier! ... De er uforbederlig!"

„Hvad er det for Snikinak, Du kommer med?" — sagde Greven, idet han lempeligt søgte at skyde sin gamle Huushovmester tilside.

„Nei, Deres Naade, De kommer ikke ud!" — vedblev Tjeneren, idet han klamrede sig fast til Dørkarmen — „med-mindre" — tilføiede han i en dæmpet Tone — „at De vil behandle mig, som De har behandlet Stenio Salvatori.

Er det ikke en Skam og Skjændsel, at en af de fornemste Herrer i Neapel, Sønnen af mit ædle Herskab, bestandigt skal gaae bevæbnet som en venetiansk Bravo! ... at han bestandigt skal føre Kaarde, Dolk eller Pistol i Haanden! ...

Hvad skal det nu for Exempel betyde, at den smaa Jack, Deres „Groum", som man kalder de Dyr i England, har baa-

ret Deres Pistolkasse ned i Vognen ... paa Deres Befaling, siger han?..."

„Ei! hvad kommer det Dig ved!..." — udbrød Greven utaalmodigt.

„Jo, det kommer mig meget ved," — svarede den gamle Mand med Taarer i Dinene — „at De ikke nok engang gaaer hen og udsætter Deres Liv mod Gud veed hvem og i hvilken forrykt Anledning!... Det kommer mig meget ved, at De bliver ilive... og at mine sidste Dage ikke komme til at hengaae i slige Bekymringer og Qvaler, som dem jeg nyligt har døiet... thi jeg holder saa inderligt af Dem, Herr Greve," — sagde Oldingen, idet han kastede sig paa Knæ foran sin Herre — „jeg holder af Dem, ligesom De kunde være min egen Søn!... Jeg har seet Dem fra ganske lille, jeg har baaret Dem paa mine Arme!... For Guds Skyld! forlad det farlige Liv, jag dem paa Døren, alle disse hemmelighedsfulde Personer, man seer støve omkring her... især den afskyelige Signor Pignana, som jeg med største Fornøielse vilde see dingle i en Galge!... Begynd atter paa det deilige, lystige Liv, vi førte i gamle Dage!... Vi ruinerede os, det er rigtignok sandt! men vi conspirerede ikke!... Det var meget morsommere og langtfra saa farligt!..."

Greven gav Giacomo Haanden.

„Gode Giacomo," — sagde han — „jeg tager ikke ud forat conspirere."

„Hvorfor tager De da ud?"

„Forat gifte mig..." — svarede Monteleone smilende.

„Gifte Dem?" — sagde Giacomo — „med Skydepistoler til Brudesmykker?"

„Seer Du," — svarede Greven mørkt — „jeg kunde træffe Fjender paa min Vei... og nu har jeg meer end mit Liv at forsvare!... jeg har min Lykke at værne om!..."

Dermed nikkede Monteleone kjærligt til den gamle Mand, steeg hurtigt nedaf Trappen og sprang op i Vognen, der rullede afsted til Sorrente og holdt foran Villaens Ydertrappe, som vi have fortalt i Slutningen af foregaaende Capitel.

Ved at faae Øie paa Herr de Monteleone istedetfor den

forventede Søn, kom Signora Rovero til at ryste over hele Legemet.

„Min Herre," — sagde hun til Greven — „for Guds Skyld, hvad har De at berette mig? hvilken Ulykke har ramt min Thaddeo?"

„Thaddeo, Signora," — svarede Monteleone — „vil om to Dage være hos Dem; jeg har paataget mig det vanskelige Hverv at undskylde hans Udeblivelse, som vil blive Dem forklaret i dette Brev."

Signora Rovero tog Brevet og skyndte sig at aabne det.

„Undskyld, min Herre." — sagde hun til Greven — „men De vil indsee en Moders Utaalmodighed!...

Gudskeelov!" — sagde hun efterat have gjennemløbet det — „Thaddeo er kun udsat for den Fare at gjøre en daarlig Jagt; thi det er et Jagtparti mellem Bjergene, som endnu holder ham et Par Dage borte fra os!

Herr Greve," — tilføiede Signora Rovero henvendt til Monteleone — „min Søn omtaler Dem med saa inderligt Venskab, at jeg ikke kan Andet end skjænke Dem mit?"

„Jeg er kommet Dem i Forkjøbet, Signora," — svarede Greven — „thi den Godhed, De har beviist mig under mit Ophold heri Villaen, den Lykke, jeg har nydt her, og de Erindringer, jeg har taget med mig, have allerede for længe siden indgydt mig den dybeste og ærbødigste Hengivenhed for Dem!"

Man traadte ind i Salen, og Signora Rovero forestillede Herr de Maulear for Grev Monteleone.

De to Herrer hilste paa hinanden med den største Høflighed; men uden t verle et eneste Blik.

Had har det tilfælleds med Kjærlighed, at det seer udenat see, hører udenat høre, at det gjætter Had, ligesom Kjærlighed gjætter Kjærlighed!...

Grev Monteleone nærmede sig til Aminta.

Tiltrods for hans Selvbeherskelse og Villiekraft var det ham umuligt at skjule sin heftige Bevægelse, da han henvendte Ordet til den unge Pige.

Det kjærlighedssvulmende Hjerte havde kun svage Diger at stille mod den længe undertrykte Lidenskabsstrøm, som nu stod i Begreb med at oversvømme sine Bredder.

Aminta blev selv forvirret og rødmede ved at gjenkjende den Bevægelse, hun selv følte, i Grevens bævende Stemme.

Samtalen blev almindelig.

Signora Rovero talte med Greven om hans Proces, som Herr de Maulear, tilføiede hun, nyligt havde havt den Artighed at læse for dem.

Greven bukkede for Marquien, ligesom forat takke ham for hans Uleilighed.

Maulear vendte skjødesløst Hovedet bort for ikke at være nødsaget til at besvare Grevens Hilsen.

Greven lod, som han ikke bemærkede det.

Aminta følte, at en længere Taushed fra hendes Side vilde være paafaldende.

„Efter hvad der fortælles, min Herre," — sagde hun til Greven — „skal der i Deres Fængselshistorie i Castel d'Ovo være en skrækkelig Episode, hvis Biomstændigheder „Diario" ikke omtaler."

„Det er fordi „Diario" ikke veed dem, min Frøken;" — svarede Monteleone — „vel sandt, Redacteuren kunde ligesom Størsteparten af vore Dagblade have opdigtet dem; men han har afholdt sig derfra, og maaskee har han gjort vel deri; thi hans Phantasi vilde sandsynligviis være blevet langt tilbage for Virkeligheden."

Dermed fortalte Greven uden Overdrivelser og Praleri den frygtelige Begivenhed i det underjordiske Fangehul.

Ikke en eneste Omstændighed gik tabt for Aminta. Hun leed med Fangen, haabede med ham, fulgte i Aanden hver Enkelthed og lagde intet Dølgsmaal paa den dybe Medlidenhed, som opfyldte hende.

Signora Rovero deelte sin Datters Følelser, og Monteleone var for Øieblikket Villa'ens Helt.

Amintas Antipathi formindskedes med hvert Øieblik i Monteleones Nærværelse, ligesom Morgentaagen adsplittes for Solens første Straaler.

Maulear hørte kold og taus paa Greven; han betragtede den unge Pige, og hans Pande bedækkedes med Skyer i samme Forhold, som Amintas opklaredes, men neppe bemærkede hun Marquiens piinlige Stemning, førend hendes hele Opmærksom-

hed gjældte ham, og det var nu Monteleone, som blev mørk og sørgmodig.

Hele Dagen hengik for de to Medbeilere under afvexlende Frygt og Haab, Qval og Lykke.

Men Forholdet var altfor spændt til at kunne vedvare.

De faa Timers Tvang forekom Amintas to Tilbedere som Aarhundreder, og Enhver vilde ved at læse i deres Hjerter have fattet, at en eneste Gnist maatte frembringe en voldsom Explosion.

Flere af Signora Roveros Venner og Naboer, som ikke havde viist sig siden Ballet, aflagde atter deres Besøg i Villaen.

Gaetano Brignoli kom samme Aften.

Han var almindeligt afholdt for sit aabne og lystige Væsen, og Enhver hilste ham, som han hilste Enhver: med glad Ansigt og tillidsfuldt Hjerte!

Maulears Antipathi var nu forsvundet, og han viste sig ligesaa venskabelig mod det unge Menneske, som han nys havde viist sig kold og frastødende imod ham.

Hvad den smukke Rose fra Sorrente angik, saa gjorde hun Gaetano levende Bebreidelser for hans Glemsomhed.

„De skulde jo komme tilbage" — sagde hun — „og selv bringe mig Efterretning om min kjære Thaddeo, Dagen efterat Grev Monteleones Dom var faldet; men istedetfor skrev De blot til mig!...

Brødre som min Broder og Venner som De fortjene ikke den Kjærlighed, man nærer for dem!"

Efterat have yttret disse Ord med elskelig Barnlighed, trak hun Gaetano hen i en Vinduesfordybning, og begyndte en hviskende Samtale med ham.

Aftenen indfandt sig klar og smuk, Luften var mild og varm.

Søluftningen, der imellemstunder sporedes i Villaens Selskabssal, forfriskede Atmosphæren og parfumerede den med Bølgernes saltagtige Uddunstninger.

„Hvilken herlig Aften!... Herr Marquis," — sagde Monteleone til Maulear, idet han traadte hentil denne, som tankefuldt betragtede Stjernerne, der begyndte at pippe frem paa Himlen.

Det var første Gang, at Greven ligefrem henvendte Ordet til Henri.

Marquien foer sammen, ligesom Soldaten farer sammen ved første Stød i Krigstrompeten

Men hans Sindsbevægelse var kun af kort Varighed; han bukkede høfligt for Greven og svarede:

„En Vinteraften i Italien, Herr Greve, svarer til en af vore Foraarsaftener i Frankrig!..."

„Finder De ikke," — sagde Monteleone — „at dette er den egenlige Spadseretid hertillands: Naturens dybe Rolighed, Nattens veltalende Taushed, kort sagt, Alt indbyder til Fortrolighed, til at søge Fred og Eensomhed!"

„Er det en halv Eensomhed, Herr Greven sigter til?" — spurgte Maulear — „en Eensomhed mellem tvende, for Exempel?"

„Netop!" — svarede Monteleone — „det er det, jeg mener."

„Jeg deler ganske Herr Grevens Anskuelser" — sagde Marquien — „og staaer beredt til at dele Deres Eensomhed."

„Saa kom, min Herre," — sagde Greven — „aldrig har nogen Nat forekommet mig skjønnere, og det vil være mig en Fryd at nyde den med Dem."

Med Hjertet opfyldt af Raseri, men med et Smiil paa Læben forlode disse to Mænd, som begge elskede een og samme Qvinde og begge vare beredte paa at gjøre hinanden hende stridig til sidste Blodsdraabe, langsomt Salen, ligesom to Venner, der med glædestraalende Ansigter søge ud i det Frie forat aabne deres Hjerter for hinanden.

Aminta var den Eneste, som lagde Mærke til deres Bortgang.

Hun blev liigbleg og støttede sig til Vindueskarmen, paa Nippet til at besvime.

Fem og tyvende Capitel.

Tre Medbeilere.

Grev Monteleone og Marquis de Maulear traadte ind i en smuk, bred Allee, som Maanen oplyste med sine Sølvstraaler.

„Min Herre," — sagde Greven til Maulear — „er det aldrig hændtes Dem at drømme med aabne Øine? . . . at henflytte Dem ved Phantasiens og Villiens Magt til en fjern Fremtid og, saa at sige, læse Deres Skjæbne deri med alle heldige og uheldige Omstændigheder, med alle dens Glæder og Sorger? . . .

Det er Noget, som ofte hændes mig, især i mine onde Dage, og jeg har i lang Tid ikke kjendt andre! . . .

Jeg kan saaledes fortælle Dem, at da jeg for faa Dage siden sad indesluttet i et mørkt Fangehul med Udsigt til en ubillig Dom og Bøddelsværdet til Opløsning paa mit Livs sørgelige Drama, sendte min Skytsengel — thi jeg troer paa Skytsengle, Herr Marquis — mig et straalende Syn, tohundrede Fod dybt under Jordens Overflade! . . .

Jeg troede mig henflyttet i Skyggen af Myrter og Oranger, jeg indaandede en berusende og balsamisk Luft, og ved Siden af mig, Haand i Haand, Hjerte mod Hjerte, saae jeg en blid og henrivende ung Pige, der skulde være min Ledsagerinde og Veilederinde i dette elendige Liv, — kort sagt Skytsenglen, jeg nys omtalte for Dem!

Sorger, Qvaler, Bekymringer, Fængsel, Dommere og Bødler, alt dette forsvandt for mine Øine; jeg nød med Henrykkelse den himmelske Aabenbaring, og jeg sagde mig selv, at det ikke vilde være formeget at offre sit Liv og Blod forat gjøre slig Drøm til Virkelighed! . . .

Mener De ikke ogsaa det Samme, Herr Marquis?"

„Jo, saameget mere, Herr Greve," — svarede Maulear — „som det, Deres rige Phantasi har skabt Dem, er af Tilfældet eller min gode Engel — thi ogsaa jeg troer paa Skytsengle, min Herre — bleven stillet for mine Øine, for min

Sjæl, og det ikke i Drømme som for Dem, men i Virkeligheden!...

Jeg har seet de skyggefulde Myrter og Oranger, De omtaler: jeg har indaandet den balsamiske Luft, De saa smukt beskriver, jeg har fundet den Qvinde, De drømte om!...

Jeg har fundet hende, og det en Dag, hvor mit Hjerte ikke søgte hende, af en Skjønhed, som jeg aldrig havde anet, begavet med saamange Yndigheder og i Besiddelse af saa stor Dyd og Reenhed, at jeg ofte spørger mig selv, om hun hører til Jorden eller til Himlen!...

Da, Herr Greve, da forsvandt alle mine Ungdomsforvildelser, al min Flygtighed for en eneste Tanke, for Tanken om at knytte min Skjæbne til den tilbedelsesværdige Skabning, som jeg har beskrevet Dem, og jeg sagde mig da ligesom De, at det ikke vilde være formeget at offre Liv og Blod for at opnaae slig Lykke!"

„Herr Marquis," — svarede Monteleone, idet han pegede paa en mørkere Allee, hvor kun enkelte Straaler af Maanen stjal sig gjennem Grenene — „troer De ikke, at vi før burde fortsætte vor Samtale i Skyggen end i Lyset! ... thi Ordene trænge ikke til Lys, og hvad Udtrykket i vore Ansigter angaaer saa sætter sandsynligviis Ingen af os Priis paa at vide Besteed dermed."

„Som De vil, min Herre!" — sagde Maulear.

De traadte ind i den mørke Allee.

„Herr Marquis," — vedblev Maulear — „der findes saamegen Overeensstemmelse mellem mit Drømmebillede og Gjenstanden for Deres Lidenskab, at jeg næstendeels maa troe, vi knæle for samme Alter, at vi tilbede samme Guddom! ...

Men er det Tilfældet, min Herre, saa erklærer jeg Dem herved, at jeg vil gjøre Dem mit Drømmebillede stridigt, ligesom De formodenligt vil gjøre mig Deres Virkelighed!... eller rettere, samle vi begge i een Person, saa maa jeg sige Dem følgende:

Skjæbnen har ført to Mænd af Mod og Ære paa samme Vei; begge stræbe til samme Maal, kun Een kan naae det, men til den Ende maa han træde over et Liig, og det bliver enten Deres eller mit!"

„Herr Greve," — svarede Maulear — „vi have forstaaet hinanden! ... vi tilbede begge een og samme Guddom; men hvad De ikke veed, det er, at vi ikke have samme Ret til at byde hende vor Hyldest, og at jeg har Rettigheder, som De ikke har!"

Greven gyste.

Et Ord kunde tilintetgjøre alle hans Forhaabninger.

Han nølede i nogle Øieblikke og spurgte derpaa i en bevæget Tone:

„Elsker hun Dem?"

Marquien vedblev udenat besvare det directe Spørgsmaal:

„Frøken Aminta Rovero — thi dette Navn staaer altfor dybt indprentet i vore Hjerter til at behøve at komme over vore Læber — Frøken Aminta, min Herre, kjender mine Følelser for hende, og jeg har allerede havt den Ære at tilbyde hende mit Navn og min Haand!"

„Og hun har modtaget dem? ..." — spurgte Monteleone endnu mere forvirret.

„Nei," — svarede Maulear aabenhjertigt — „men hun har tilladt mig at haabe, at hun engang i Tiden vilde modtage dem!"

„Isaafald" — svarede Greven glad — „er endnu Intet tabt! ...

Herr de Maulear," — vedblev han — „De har Fortiden for Dem, jeg har Fremtiden for mig!

Ifald jeg var i Besiddelse af en fransk Adelsmands Aandrighed og Elskværdighed, vilde jeg maaskee foreslaae Dem en Kappestrid i Galanteri, gjøre Regning paa at seire over deres Kjærlighed, Deres Bestræbelser ved min Kjærlighed, mine Bestræbelser; men jeg anerkjender Deres Overlegenhed! ... Det er en anden Kappestrid, der udkræves; jeg vil ikke udsætte mig for Vovespillet af et farligt Medbeilerskab!"

Han tilføiede med dæmpet Stemme:

„Det er ikke Dem og mig, som skal fremstille sig for Frøken Rovero, men Dem uden mig, eller mig uden Dem, og De vil derfor indsee, at der, som jeg nys sagde, er et Liv formeget her."

„Godt, min Herre," — svarede Maulear — „en Duel

paa Liv og Død, ikke sandt! Jeg gaaer ind derpaa, men læg vel Mærke til, at Duellen i ethvert Tilfælde maa komme En af os til Nytte, og jeg troer neppe, at Frøken Aminta vil række sin Haand til den af os to, som har udgydt den Andens Blod!"

„Min Herre," — sagde Monteleone — „eftersom De gaaer ind paa mit Forslag, skal jeg med Deres Tilladelse sørge for Udførelsen og de tilbørlige Forsigtighedsregler og til den Ende strax gjøre Begyndelsen."

„Gjør det, min Herre," — svarede Maulear koldt.

„Vi forlade Alleen her og begive os til den Klynge Træer, De seer histhenne," — sagde Monteleone, idet han pegede paa Lunden, som gik nedtil Søen.

Da de vare komne dertil, sagde Monteleone:

„Længere nede paa Kysten findes en lille Bugt, hvor et Slags Gondol i venetiansk Stiil ligger fortøiet, — et skrøbeligt Lystfartøi, som Herr Rovero, Ministeren, skal have ladt bygge til sin Families Brug.

Imorgen paa samme Tid som idag, mødes vi atter heri Lunden; vi begive os til den eensomme Bugt, stige i Baaden og søge rum Sø, hvor vi, ene mellem Himmel og Hav og blot med Gud til Vidne, lader Skjæbnen afgjøre mellem os! ... Baaden, som er bleven roet ud af to Mænd, vil saaledes kun blive ført tilbage af een."

Tiltrods for sit bekjendte Mod betragtede Maulear med en vis Forfærdelse den Mand, der saa koldblodigt beskrev ham sin frygtelige og dristigt anlagte Plan.

Thi Dødsmaaden bidrager ofte til at forøge den medfødte Skræk for Døden og den Selvsamme, som udenat blegne stiller sit Bryst blot for sin Modstanders Pistol i Skovens Eensomhed, gyser ved Tanken om den samme Duel ude paa Havet, med Bølgerne til Grav.

„Ja, men" — sagde Maulear — „er virkelig hele dette romantiske Tilbehør, hele denne Søtragedie, som De vil opføre, nødvendig til at naae vort Maal? ... Vilde ikke et hemmeligt Møde mellem os føre til samme Resultat? ... Og kunde vi ikke om et Par Dage endnu sikkrere udfægte vor Strid andetsteds end her? ..."

„Nei, Herr Marquis," — svarede Monteleone — „jeg maa blive heri Villaen til Thaddeo Roveros Hjemkomst; jeg kan derfor ikke tage bort ligesom De udenat vække Mistanke, og om to Dage vil Partiet staae ulige, thi min Oprigtighed byder mig erklære Dem, at Thaddeo Rovero har lovet mig sin Søsters Haand, og at hans Indflydelse paa hende og Moderen sandsynligviis vil stemme begge til Gunst for mig.

Foretrækker De imidlertid at lade det komme an paa et Forsøg," — tilføiede han — „saa er jeg ikke den, som vil modsætte sig."

„Aldrig!..." — udbrød Maulear, som huskede paa Thaddeos Meddelelser angaaende Giftermaalsplanerne mellem Aminta og Greven — „aldrig!... selv for Alterets Fod vil jeg gjøre Dem min Kjærlighed stridig!"

„Lad os derfor undgaae enhver Skandale, min Herre," — svarede Monteleone — „den Faldnes Død vil let kunne forklares som Følge af en Uforsigtighed eller en anden naturlig Aarsag, og vi forhindre saaledes enhver Tanke om, at den Ene Lykke har kostet den Andens Liv, fra at opstaae hos den, som vi begge tilbede!"

„Velan, min Herre," — sagde Maulear — „jeg gaaer ind paa Alt; imorgen altsaa?"

„Imorgen!" — svarede Greven.

Dermed vendte de to Herrer tilbage til Villa'en, tilsyneladende ligesaa rolige, som de kom fra en venskabelig Spadseretour.

Da de atter traadte ind i Salen, sad Aminta med noget Haandarbeide ved Siden af sin Moder; men den unge Piges Øine vare uafladeligt fæstede paa Døren, og hun syntes med Ængstelighed at vente paa de to Spadserendes Tilbagekomst.

En svag Rødme steeg op i hendes Kinder ved deres Indtrædelse.

Greven nærmede sig til hende med Anmodning om at forunde ham Nydelsen af hendes herlige Sang, der, som han sagde, stod uforglemmelig for hans Erindring.

Aminta satte sig til Pianoet; men neppe havde hun anslaaet nogle Accorder, førend man saae Salsdøren blive aabnet og Scorpione snige sig hentil den unge Piges Fødder, hvor

han satte sig paa Hug ligesom i gamle Dage, men udenat turde see paa hende; thi siden den natlige Skandale, han havde foranlediget, var han faldet i Unaade hos sin Herskerinde, som ikke mere talte til ham.

Greven, som kjendte Tonio fra sit første Ophold i Sorrente, kunde ikke tilbageholde en Gebærde af Rædsel ved at bemærke de frygtelige Ødelæggelser, som Operationen havde anrettet paa det allerede iforveien forkrøblede Væsen; men istedetfor at blive opbragt derover, syntes Tonio glad ved at gjensee Herr de Monteleone og yttrede dette ved nogle venskabelige Tegn.

Gaetano, som var fraværende fra Salen, traadte idetsamme ind og sang paa Anmodning af Signora Rovero nogle neapolitanske Duetter med Aminta.

Men det unge Menneske lod til at være i heftig Bevægelse; hans Stemme rystede, og han maatte gjøre Vold paa sig selv forat synge sit Parti ud.

Aftenen var forbi, og Enhver begav sig til sit Værelse.

Morgendagen hengik under Tvang og Forlegenhed for alle Beboerne af Villaen i Sorrente; en Tungsindighedsatmosphære hvilede over dem, ligesom de mørke Skyer, der synes at nedsænke sig over Jorden og tynge paa den med Uveirets Nærmelse.

Grev Monteleone var den Eneste, som beholdt sin Selvbeherskelse; han bestræbte sig af yderste Evne forat forjage den almindelige Sløvhed, som Maulear deelte.

En synlig Forskjel fandt Sted mellem disse to Mænd, der begge vare lidenskabeligt forelskede i samme Qvinde, og hvoraf den Ene om nogle faa Timer skulde tabe hende for evigt.

Grevens Øine vege ikke fra hende; han syntes at samle et Forraad af Lykke til Evigheden, der maaskee stod i Begreb med at aabne sig for ham; Henri derimod sad mørk og tankefuld og vovede knap at betragte Aminta, sandsynligviis af Frygt forat forøge sit Savn og sin Smerte eller see sit Mod formindsket i Farens Stund.

Henimod Aften følte Aminta et pludseligt Ildebefindende og begav sig op paa sit Værelse.

Signora Rovero, som var vant til disse Symptomer hos sin Datter, satte sig til Spillebordet med Greve Brignoli og 10 andre Herrer.

Monteleone og Marquien gave hinanden et hemmeligt Vink og forlode Salen.

Natten var mindre smuk og klar end den foregaaende.

Maanen tilsløredes imellemstunder, Vinden suste i de høie Træer i Haven, og hele den oprørte Natur syntes at staae i Forbindelse med de Følelser, der opfyldte de to Fjenders Hjerter.

Den mørke, truende Himmel dannede en passende Ramme til det forestaaende frygtelige Optrin.

Klokken slog ni paa Kirketaarnet i Sorrente, da to Mænd mødtes paa Skrænten, vi tidligere have beskrevet.

Den Ene af dem var indsvøbt i en Kappe og bar en Kasse under Armen.

De stege nedtil Strandbredden, hvor Familien Roveros Gondol laa.

Bemældte Baad, der efter venetiansk Mønstre var temmelig lang, havde i Agterstavnen en lille, tættillukket Kahyt.

Det var Damernes Tilflugtssted, naar man blev overfaldet af Uveir paa Lystseiladsen.

De to Mænd søgte med forenede Kræfter at gjøre Gondolen flot.

Endeligt lykkedes det, og de toge Plads i den.

Derpaa greb den Kraftigste af dem den ene Aare og stødte fra Land.

I samme Dieblik hørte man en skingrende Latter fra det nærliggende Krat.

De to Mænd betragtede hinanden med Overraskelse og ikke uden en vis Skræk; thi det forekom dem, ligesom det var Djævelen, der glædede sig over den onde Handling, de stode i Begreb med at begaae.

Det var virkelig en Djævel, en jordisk Dæmon, som havde været et skjult Vidne til alle deres Forberedelser og hylede af Glæde ved at faae Die paa Pistolkassen og gjætte hvad der vilde paafølge.

Djævelen var Scorpione!...

Scorpione, Grev Monteleone og Marquis de Maulears vanstabte og hemmelige Medbeiler!

Middelhavets himmelblaa Vande havde paa denne Nat antaget Himlens sortegraa Farve.

Vinden oprørte de sædvanligviis saa rolige Vover . . . Ligesom en uhyre Kirkegaard, hvis Grave aabne sig forat modtage deres kolde Gjæster, deelte Bølgerne sig under Baadens Kjøl og frembød ved hvert Aaretag en ny Grav til den, som Døden vilde udvege!

Omtrent trehundrede Favne fra Kysten holdt de to Modstandere op at roe, løftede samtidigt Aarerne opaf Vandet og lagde dem i Gondolen.

Udenat sige et Ord, udenat verle et Blik, toge de to Pistoler udaf Kassen og spændte dem efterat have undersøgt Fængkrudtet.

„Min Herre," — sagde Monteleone til Marquis de Maulear — „jeg takker Dem for den Ære, som De har beviist mig ved at modtage mine Vaaben."

„Grev de Monteleones Vaaben" — svarede Marquien med en Hilsen — „høre ikke til dem, som man afslaaer! ...

Det er en ærlig Haand, som byder dem!

„Det er en ærlig Haand, som modtager dem!"

Disse Ord vare de eneste, der bleve udverlede.

De deelte Afstanden og stillede sig hver i sin Ende af Baaden.

Greven kastede sin Hat.

Herr Maulear fulgte Exemplet.

Begge lode deres Kapper falde og aabnede Skjorten for Brystet . . .

Derpaa hævede de Pistolerne i Høide med hinandens Hoved, sigtede og lagde Fingeren paa Trykkeren . . .

. . . .

. . . .

Døren til Kahytten blev heftigt reven op, og Aminta styrtede ud i Gondolen, fulgt af Gaetano!

Vaabnene faldt udaf Hænderne paa de to Medbeilere, som overraskede og forfærdede stirrede paa det ubegribelige Syn!

Ikke et Skrig undslap deres Læber; de stode blege og ubevægelige og troede at see Fredens Engel nedsteget fra Himlen for at frelse dem fra Graven.

Amintas Stemme, som lød bævende og ængsteligt mellem Bølgernes Brusen, udrev dem først af den Spænding, hvori de befandt sig!

„Mine Herrer," — sagde hun til dem — „jeg kunde tidligere have forebygget denne frygtelige Duel, som faaer mig til at gyse ved den blotte Tanke! . . . men havde jeg ikke grebet Dem i Gjerningen, saa vilde De maaskee have nægtet Deres Forsæt og et Par Dage senere bragt det i Udførelse!

Ved Hjælp af min Barndomsven Gaetano, som igaaraftes hørte Deres usalige Plan, har jeg seet mig istand til at forhindre Udførelsen, og jeg takker Gud derfor! . . .

Jeg vilde have, at min Nærværelse her skulde være alvorsfuld og høitidelig, forat denne Handling aldrig skal blive fornyet, forat De Ansigt til Ansigt med Døden, der truede Dem, og Gud, som hører mig og svæver over os, skulde erfare min Beslutning og uforanderlige Villie! . . .

Det vilde være mig en Umulighed at bære et Liv, som havde kostet et andet Menneskes Liv, og derfor bønfalder jeg Dem, Herr de Monteleone, i Navn af Deres Faders hellige Skygge, Dem, Herr de Maulear, i Navn af Deres levende Kjære at tilsværge mig, at den, jeg vælger til Huusbond, skal være hellig for den Anden."

„Forlang ikke slig Eed af os!" — udbrød Monteleone.

„Lad os heller døe! . . ." — sagde Maulear.

„Det bliver ikke Eder, som komme til at døe! . . ." — svarede Aminta — „men mig! thi faaer jeg ikke Eders Ord, saa styrter jeg mig i Havet! . . ."

Og den kjække unge Pige satte sin Fod paa Gondolens Ræling.

„Vi sværge det!" — udbrøde Greven og Maulear, idet de styrtede til forat standse hende.

„Tak, mine Herrer! ..." — sagde Aminta — „tak! ... jeg stoler paa Deres Eed ...

Grev Monteleone," — vedblev hun — „Herr de Maulear har frelst mit Liv! ... og De vil senere erfare, paa hvilken ædelmodig Maade han har tilbudt at værne med sit Navn om min ved et ulykkeligt Tilfælde compromitterede Ære! ... Min Haand bør derfor tilhøre Herr de Maulear, og jeg skjænker ham den! ..."

Marquien kastede sig paa Knæ foran Aminta.

„Dem," — vedblev hun henvendt til Monteleone med et ubeskriveligt Udtryk af Sørgmodighed — „Dem kan jeg kun tilbyde min Høiagtelse og mit Venskab."

„Frøken," — sagde Monteleone med mandig Fatning — „jeg modtager den kostelige Gave, De tilstaaer mig! ... Og hvad den Mand angaaer, som er saa lykkelig at kunne skjænke Dem sit Navn, saa skal han for Fremtiden være hellig for mig! ..."

Han gjorde Vold paa sig selv og rakte Maulear Haanden.

Strømningen havde imidlertid drevet Baaden tilbage til Kysten ... og kort Tid efter vendte de Handlende i dette Øieblik stiltiende tilbage til Villa'en.

Signora Rovero, som var forblevet uvidende om det Passerede, fik om Morgenen et Undskyldningsbrev fra Grev Monteleone.

Han havde forladt Sorrente samme Nat.

Sex og tyvende Capitel.

Giftermaal.

Det vilde være en Umulighed at beskrive Grev Monteleones Smertensudbrud, da han befandt sig ene i Vognen, som Dagen iforveien havde ført ham til Lykken og nu bragte ham sørgmodig og fortvivlet tilbage til Neapel.

Greven havde overvundet sig selv, og det var en stor Seier af denne Mand, hvis Lidenskaber pleiede at rive ham med sig!

Ogsaa denne Gang havde han været Herre over sig selv, Herre over den Forbittrelse, som hans Medbeilers Triumf forvoldte ham, Herre over den skjærende Smerte, han følte ved saaledes at see sin Forhaabninger lide Skibbrud!

Men da han havde forladt Sorrente, da han, saa at sige, vaagnede op af den smertelige Sløvhed, hvori han var hensunket, — da viste Manden med den exalterede Hjerne, det glødende Hjerte sig heelt og holdent!

„Taabe!" — udbrød han — „Taabe, som jeg var, da jeg afstod min Lykke til en Anden! ... Endnu større Taabe, da jeg svor at lade ham beholde Livet, ham, som raner mig mere end Livet! ... thi det er min Sjæl, som han knuser, som han martrer, som han myrder! ...

O mit Fængsel, hvor jeg savner Dig!" — vedblev han — „ogsaa der drømte jeg om Kjærlighed, og havde Døden ramt mig i den Afgrund, hvori man nedstyrtede mig, saa vilde jeg dog have taget Haabet med mig om en Fremtid, der nu er tilintetgjort for stedse! ..."

To Taarestrømme furede denne Jernmands Kinder, over hvilke saa faa Taarer havde flydt!

Morgenen efter den Nat, hvor Monteleone var kommet tilbage til sit Hotel i Neapel, havde man kunnet see ham sidde i sit Arbeidsværelse, foran Portraitet af Carl den Tredies Slagtoffer, Samvittighedens Martyr, som han kaldte sin elskede Fader, og betragte det ædle Billede med øm Ærbødighed.

Vi have omtalt den overtroiske Tillid, Greven nærede med Hensyn til Faderens Beskyttelse i alle vigtige Livsbegivenheder.

Vi have seet ham paakalde ham ved Oversvømmelsen i Fængslet og derpaa fatte sig i sin Skjæbne i den fromme Tanke, at Faderen kaldte ham til sig.

Hvergang en Fare truede Monteleone, hvergang en uforhaabet Redning viste sig for ham, hvergang en Lykke opklarede eller en Ulykke formørkede hans Liv, var det bestandigt mod Faderen, han vendte sit Blik.

Han troede, at hans salige Sjæl bestandigt omsvævede ham; stærk ved denne himmelske Bistand bød han modigt alle jordiske Farer Trods!

Idet Monteleone saaledes sad med Øinene fæstede paa det elskede Billede, opstod pludseligt en trøstende Tanke i hans Sind.

Han huskede paa sine politiske Pligter, som hans ubegrændsede Kjærlighed til Aminta næsten havde bragt ham til at forglemme.

Det forekom ham, ligesom den Sag, han havde helliget sit Liv, var sunket dybt i hans Øine siden den frygtelige Proces.

„Er det Dig, Fader," — udbrød han — „som ikke har villet, at mit Hjertes Følelser skulde indvirke forringende paa de Pligter, som din Dødsmaade paalægger mig? ... Eller har Du maaskee i din uendelige Godhed befrygtet, at jeg skulde drage den Engel, jeg vilde skjænke mit Liv, med mig i Faren? ...

Er det ifølge din Villie, Fader, at jeg lider disse grusomme Qvaler; er det, forat jeg skal bevare min Energi heel og holden til den Sag, jeg forsvarer, saa vær velsignet, elskede Fader, for de Lidelser, Du sender mig! ... Jeg skal vide at bære dem som en Mand!

Inden føie Tid" — vedblev han — „skal jeg see de Mænd, som have lagt deres Fremtid i min Haand, og hvis Ængstelighed for mit Vedkommende krænker og saarer mig! De skulle erfare min Beslutning, og jeg vil da see, om jeg skal vedblive at lede dem eller skride ene frem paa den Bane, som jeg har foreskrevet mig."

Ideisamme blev Døren til hans Arbeidsværelse aabnet, og et Menneske eller rettere et Spøgelse traadte ind; thi hans Ansigtstræk vare slappede af Anstrengelser og Lidelser.

Den Fremmede kastede sig i Grevens Arme.

„Thaddeo! ..." — udbrød denne — „min Gud! hvad er der hændtes Dig? ... Hvor Du er bleg, og hvor dine Øine see forgrædte ud! .."

„Min Ven," — svarede Thaddeo — „la Felina havde

kun ført mig bag Lyset med Hensyn til een Dag .. men hun havde ogsaa ført sig selv bag Lyset! ...

Imorgen, sagde hun til mig, vil De elske mig mindre! Idag elsker jeg hende ikke mere ... Som Du seer, har jeg overgaaet hendes Forventninger! ..."

Han kastede sig paa en Stol med knust Hjerte og brast i en smertelig Hulken.

„Tal, tal! .." — sagde Monteleone, som glemte sin egen Sorg over sin Vens.

„Som jeg tilskrev Dig," — sagde Thaddeo — havde jeg besluttet at forfølge hende, at erfare hendes Tilflugtssted, det koste hvad det vilde! ... Jeg vilde have fulgt hende til Verdens Ende, ifald det gjordes nødvendigt! ...

Jeg lod Posthesten blive i en Gade, der stødte op til Theatret, og posterede mig ved den Dør, hvorfra jeg ventede at see la Felina komme.

Efter en Timestids Venten kom en Postchaise kjørende.

Faa Øieblikke efter kom en Dame med en Tjener efter sig udaf Theatret. Hun saae sig ængsteligt omkring til alle Sider, forat forvisse sig om, at Ingen belurede hende, og steeg derpaa op i Postchaisen; Tjeneren satte sig paa Bagsædet, og Postkarlen pidskede paa sine Heste, som joge afsted i Gallop.

Jeg sprang øieblikkeligt paa min Hest og fulgte Vognen i en tohundrede Skridts Afstand, veiledet af dens tændte Løgter.

Vognen havde taget Veien til Rom; den skiftede Heste paa hver Station; jeg holdt mig afsides imedens og fortsatte derpaa min Forfølgelse.

Saaledes lagde vi omtrent femten Miil tilbage; men ved den ottende Poststation knækkede Vognarlen. Postkarlen kunde ikke styre sine Heste, Chaisen blev revet voldsomt afsted og væltede i en Grøft, paa hvis Rand Hestene styrtede.

Jeg glemte al Forsigtighed ved Synet af den Elskedes Fare, styrtede hentil Postchaisen, rev Døren op og greb den Indenissiddende i mine Arme.

Jeg bar hende ud paa Veien, slog hendes Slør tilbage

forat give hende mere Luft og udstødte et forbittret og smerteligt Skrig ...

Den Qvinde, som jeg trykkede til mit Hjerte, var ikke la Felina!

Mit Skrig fik den fremmede Dame til at slaae Øinene op og betragte mig med forfærdede Blikke.

„Hvem er De?" — spurgte hun mig skjælvende — „hvad vil De mig?"

„Jeg vilde hjælpe la Felina, som jeg troede at finde her!" — sagde jeg til hende.

„La Felina?" — svarede hun — „det var altsaa la Felina, som De meente at hjælpe?"

„Javist."

„Saa er De formodentligt den Rytter, der efter vor Tjener Giuseppes Sigende har fulgt efter os paa hele Veien?"

„Ja, det er mig."

Damen forvissede sig om, at hun ikke havde faaet nogen Skade, reiste sig derpaa, betragtede mig med et spottende Blik og slog en høi Latter op.

„De kan ikke nægte, at Pudset er godt?" — sagde hun.

„Hvilket Puds?" — spurgte jeg hende.

„Ei," — svarede hun -- „det, som min Frue, la Felina, for Øieblikket spiller alle sine Elskere, hvoraf De er den Ivrigste, efter hvad jeg seer."

Jeg var saa forvirret, Smerten malede sig formodenligt saa tydeligt i mit Ansigt, at det fremmede Fruentimmer blev ganske medlidende tilmode.

„Stakkels unge Mand," — sagde hun til mig — „De elsker hende altsaa høit?"

„Om jeg elsker hende? ..." — sagde jeg — „hun er mit Liv! mit Alt! at tabe hende paany er det Samme som at døe!"

„Snikfnak," — svarede Damen — „De døer ikke af saa lidt! ... Skulde alle de være døde, som have sagt det Samme med Hensyn til min Frue, saa vilde Neapel ligne de romerske Katakomber!

Kom," — vedblev hun — „følg med mig til Posthuset; thi jeg føler nu en stikkende Smerte i den ene Arm,

som jeg formodenligt har forvredet i Faldet... Der skal De faae det Hele at vide!"

Jeg ledsagede hende til Posthuset, hvor hun fik nogle styrkende Draaber.

„Nu skal jeg" — sagde hun — „fortælle Dem Bevæggrundene til det, der overrasker Dem saameget... Jeg burde maaskee tie stille, men De synes at elske Signoraen oprigtigt!... og en smuk Fyr, som elsker af Hjertet, er saa interessant, at jeg ikke kan skjule Noget for Dem."

Kammerjomfruens Omstændelighed spændte mig paa Pinebænken; endeligt kom hun til Sagen.

„Min Frue" — sagde hun — „var bange for, at hendes Tilbedere skulde faae isinde at følge efter hende; hun besluttede derfor at lade mig reise i hendes Vogn til Rom, hvor hun underretter mig om sit Opholdssted...

De har fulgt mig istedetfor at følge hende; De seer, at hendes Beregning har været rigtig, og at hun har gjort vel i at handle saaledes!"

„Altsaa er hun ikke reist endnu?" — udbrød jeg, som allerede tænkte paa Muligheden af at indhente hende.

„Hun agtede at forlade Neapel en Time efter," — svarede Kammerjomfruen — „og sandsynligviis er hun nu langt derfra."

„Hvorledes?" — sagde jeg til hende — „reiser hun da alene, uden Følgeskab, paa de farlige Landeveie?"

„Nei, vist ikke!" — svarede Kammerjomfruen — „hun reiser med ham!..."

„Med ham!..." — udbrød jeg — „men for Himlens Skyld! hvem taler De om?..."

„Ja, hvad ham angaaer," — sagde Kammerjomfruen — „saa tør jeg ikke nævne hans Navn for Signoraen! og desuden kunde han ogsaa lade mig bøde haardt for min Aabenmundethed!..."

Jeg bad, jeg bønfaldt Fruentimmeret om at sige mig Alt, jeg gav hende alle de Penge, jeg havde hos mig, og lovede hende ti Gange saameget!...

Endelig bukkede hun under for Fristelsen og tilstod mig, at la Felina var reist med sin Elsker!...

Sin Elsker, hører Du!... — vedblev Thaddeo med indædt Raseri — „og hendes Elsker er Politiministeren, Hertugen af Palma!"

„Troløs som Bølgen!" — sagde Monteleone med dyb Foragt — „stakkels Thaddeo!"

„Beklag mig ikke," — svarede denne i opbrusende Harme — „jeg var til at beklage, da jeg elskede hende, da jeg betragtede hende som min Sjæls Guddom, da min Kjærlighed i sin Ruus tillagde hende en Uskyldighed, som min Fornuft nægtede hende, thi jeg var taabelig nok til saaledes at føre mig selv bag Lyset!...

Nu er denne Qvinde kun en Qvinde for mig!... ja, mindre end en Qvinde, — en riig og mægtig Stormands Frille, Hertugen af Palmas Frille!...

Min Kjærlighed dræbte mig," — tilføiede han — „men nu har Foragten dræbt min Kjærlighed!"

Han lod Hovedet synke ned paa Brystet og græd!...

Han græd, som man begræder en tabt Kjærlighed, naar denne midt i sin Friskhed og Fyrighed falder for Dødens Lee eller, hvad der er langt værre, for en Andens Forførelse!...

„Kjære Ven," — sagde Monteleone til ham — „din Skjæbne er haard, men jeg veed en, som er endnu haardere!..."

Derpaa fortalte Greven Thaddeo, hvad der havde tildraget sig i Sorrente.

De to Venner kastede sig paany i hinandens Arme, og den Ene begræd sin jordiske, den Anden sin himmelske Kjærlighed, som Monteleone havde benævnet dem ved Læsningen af Thaddeo Roveros Brev.

Dagen efter var den Dag, som Thaddeo havde bestemt til sin Hjemkomst i Brevet til Moderen. Sit Løfte tro, skiltes han fra Monteleone forat begive sig til Villaen i Sorrente.

De to Mænd toge en rørende Afskeed fra hinanden; thi Skilsmissen vilde blive langvarig.

Grev Monteleone havde besluttet at forlade Neapel i nogen Tid.

Det skar ham i Hjertet at være saa nærved Sorrente, og

desuden overſteeg det hans Kræfter at ſee den, han elſkede, ſom en Andens Ægtefælle.

Thaddeo kjendte Bevæggrunden til Grevens Reiſe og vilde, ifald hans Moder ikke havde været, have forladt et Land, der vakte ſaamange ſørgelige Tanker hos ham.

„Thaddeo," — ſagde Monteleone til ſin Ven ved Skilsmiſſen — „jeg har en Gunſt at bede Dig om, en Gunſt, ſom jeg ſætter ſtor Priis paa, og ſom jeg blot vilde ſkylde dit Venſkab.

See her," — ſagde han, idet han rakte ham den koſtbare Smaragd, ſom Benvenuto Cellini havde indfattet — „tag denne Ring og beed din Søſter bære den.

Siig hende, at jeg har Ret til at ſende hende en Erindring om mit Venſkab, ſiden hun har tilbudt mig ſit!"

„Han vedblev med en Stemme, ſom bævede af Bevægelſe:

„Siig hende endvidere, idet Du giver hende Ringen, at den har frelſt mit Liv!... Rigtignok vil det ikke give den ſtørre Værdi i hendes Øine; men Du kan i al Hemmelighed fortælle hende Ringens Hiſtorie, og ſenere," — tilføiede han med et bittert Smiil — „vil den blive en Curioſitet i din Familie."

„Nei, nei!" — udbrød Thaddeo, idet han trykkede Ringen til ſine Læber — „en uvurdeerlig Skat for os!"

Idet Thaddeo bar ſig ſaaledes ad, tænkte han maaſkee uvilkaarligt ikke ſaameget paa Vennen, hvis Liv Smaragden havde frelſt, ſom paa den altopoffrende Qvinde, der havde reddet Monteleone fra Døden.

Thaddeo reiſte.

. . . .

. . . .

. . . .

Fjorten Dage efter hans Hjemkoſt til Moderen var Alting Glæde og Høitidelighed i Sorrente.

Den blomſterſmykkede Landsbykirke, de tændte Vorlys, de feſtligklædte Indvaanere, — kort ſagt, Alt hentydede paa en overordenlig Begivenhed i den almindeligviis ſaa fredelige Landsby.

Klokkeren gik, de unge, hvidklædte Piger stode med Blomsterkoste i Hænderne og trippede af Glæde og Utaalmodighed paa Fliserne i Vaabenhuset.

En stor Begivenhed forestod nemlig.

Den smukke hvide Rose fra Sorrente skulde have Bryllup med en høibaaren fransk Adelsmand, Marquis Henri de Maulear

Henimod Middag udbredte det Rygte sig blandt Menneskemængden udenfor Kirken, at Brudetoget nærmede sig.

Alle og Enhver ilede det imøde, og snart fik man Øie paa den fortryllende Aminta Rovero ved sin Broder Thaddeos Arm og efterfulgt af Moderen, som førtes af Marquis de Maulear.

Synet af den unge Pige, der var hvidere end Sløret, som indhyllede hende, og blegere end de blege Blomster, som omkrandsede hendes Pande, fremkaldte en almindelig Beundringsmumlen; men Beundringen blandedes med en vis Veemodighed ved at bemærke den Melankoli, der var udbredt over Brudens Ansigt.

Selv Marquien syntes ikke at være fritaget for en lignende Følelse, der lod høist sælsom paa en Dag, hvor Alting bør være idel Lykke og Livets Bekymringer forsvinde for en smilende Kjærlighedsfremtid.

Thi Maulear kjøbte sin Lykke ved et Feiltrin, og dette Feiltrin tyngede haardt paa hans Hjerte!

Efter Amintas høihjertede Tilstaaelse til Gunst for ham, efter den Beslutning, hun saa energisk havde udtalt ved hans Duel med Monteleone, vovede Maulear naturligviis mindre end nogensinde før at omtale Prindsens Brev for sin Elskede. Han havde blot erklæret Signora Rovero, at han var sin egen Herre, at han var overtydet om sin Faders Samtykke, og at han var overbeviist om, at den Forbindelse, han stod i Begreb med at indgaae, kun vilde geraade ham til Glæde.

Den gode og lettroende Moder, som haabede at sikkre sin Aminta en glimrende Fremtid ved dette Ægteskab, havde ikke været vanskelig at overtale.

Henri, som for sit Vedkommende var mere forelsket end nogensinde, havde tilskrevet sin Fader — ikke angaaende Gif=

termaalet, han stod i Begreb med at indgaae, men angaaende Giftermaalet, der — som han udtrykte sig — vilde være indgaaet, naar Brevet kom ham ihænde.

Men da Brevet var sendt afsted, da Bryllupet var berammet, da Dagen var kommet, vaagnede Maulears Frygt i i sin fulde Styrke, og han tænkte kun med Bæven paa Følgerne af det dumdristige Forsæt, han satte i Udførelse.

Det var i denne Sindsstemning, at han gik til Alteret, og der udkrævedes ikke mindre end hans unge Bruds fortryllende Udseende og det vigtige Øieblikks Høitidelighed forat forjage de Siyer, som formørkede hans Sind.

Præsten velsignede Brudeparret, og faa Øieblikke efter forlod den unge og smukke Marquise de Maulear Landsbykirken ved sin Gemals Arm.

Men i samme Nu, hvor den ærværdige Præst i Himlens Navn lagde Henris Haand i Amintas, lød det samme frygtelige Skrig, som vi allerede to Gange have hørt, ved Indgangen til Kirken, et Menneske styrtede ud paa Torvet og ilede afsted i Retning af Søen ...

Skriget, som var udstødt udenfor Kirken, forstyrrede ikke Gudstjenesten og blev ikke hørt af Brudeparret.

Fra den Dag saaes Scorpione ikke mere i Villaen ved Sorrente ...

Syv og tyvende Capitel.

Hertuginden.

Samme Dag, hvor dette Bryllup feiredes i den smukke Landsby Sorrente, steeg en Herre udaf en støvbedækket Vogn, der lod til at have gjort en lang Reise og holdt i den paa Grændsen af de romerske Stater og det neapolitanske Gebet beliggende Flække Ceprano.

Man er saa galant at kalde Ceprano en By, men i Virkeligheden er det kun en stor, temmelig styg og smudsig Landsby, hvortil man ankommer ad en af de meest halsbrækkende og maleriske Veie i Italien.

Ceprano vilde derfor ingenlunde kunne gjøre Fordring paa de Reisendes Opmærksomhed uden den Mængde Vidundere, man træffer der, og som have forskaffet den en eiendommelig og velfortjent Berømmelse.

Disse Vidundere bestaae ikke i Naturens Skjønhed, thi den er temmelig almindelig; heller ikke i Palladser og Mindesmærker, thi dem findes der ingen af; kort sagt, det er hverken artistiske eller archæologiske Vidundere, men de skjønneste Vidundere af Verden, nemlig menneskelige Vidundere!

Fruentimmerne i Ceprano ere maaskee de smukkeste i hele Italien.

Deres Figur, deres regelmæssige og ædle Ansigtstræk, det deilige, ravnsorte og smagfuldt opsatte Haar, deres stolte Holdning og den maleriske Klædedragt, som baade minder om Grækerne og Romerne, danne tilhobe den beundringsværdigste og meest forføreriske Heelhed.

Især deleshed er der een Ting, hvorved de Skjønne i Ceprano udmærke sig, og det er den sirlige og kjække Maade, hvorpaa de bære deres etruskiskformede Hankekrukker, i hvilke de liig Rachels Døttre hente Vand ved Flækkens Brønd, paa deres Hoveder.

Det er derfor til bemældte Brønd, at de Fremmede begive sig forat beundre de landlige Nympher.

Den føromtalte Reisende var efter gammel Vedtægt gaaet derhen, medens man skiftede Hestene for hans Vogn.

Men han fandt, at en anden Reisende, hvis besynderlige Ydre snart vakte hans Opmærksomhed, var kommet ham i Forkjøbet.

Manden kunde omtrent være tresindstyve Aar gammel; han var af Middelhøide og velskabt.

Hans Frisur vilde ene og alene have været nok til at give ham et gammeldags og næsten latterligt Udseende, ifald den ikke var bleven baaret af et smukt og fornemt udseent Hoved.

Manden var pudret, og hans Ansigt omgivet af store Bukler til Høire og Venstre.

En brun vatteret Silkepels var slaaet overkors paa Brystet, dog ikke tæt nok til gandske at skjule en blaa Livkjole, paa hvilken et Ludvigskors dinglede ved et bredt, rødt Baand.

Han sad mellem to af de smukkeste Piger fra Ceprano og tiltalte dem paa et Italiensk, der sandsynligviis var dem aldeles uforstaaeligt; thi begge de muntre Vigebørn loe af fuld Hals.

„Ja," — sagde han høit til sig selv paa Fransk — „der seer man Følgen af ikke at lægge sig efter fremmede Sprog; man kan ikke gjøre sig forstaaelig for de Indfødte, og det er kjedsommeligt, især naar de ere saa smukke som disse her!"

„Kan jeg maaskee tjene Dem til Tolk, min Herre?" — sagde den sidstkomne Reisende henvendt til den gamle Herre, hvis Yttring han havde hørt.

„Tusind Tak, min Herre," — svarede denne, idet han reiste sig — „det er Himlen selv, der sender Dem til Undsætning for en Barbar, som ubarmhjertigt radbrækker Tassos Sprog!...

I gamle Dage," — vedblev han med en polisk Mine — „kunde jeg idetmindste ligesaa godt gjøre mig forstaaelig med Gebærder som med Ord hos de smukke Fruentimmer!... Nu maa man forklare sig paa en anden Maade!.. Men jeg tør virkelig neppe besvære Dem med mit Forlangende til de to unge Damer!..."

„Hvad er det da for et Forlangende, min Herre?"

„Aa," — svarede Manden med Silkepelsen — „jeg bad dem blot om Tilladelse til at skrive to Linier i min Noticebog; det er en Mani, jeg har bragt med mig fra London, en ny Statistik af egen Opfindelse forat erstatte vore Reisendes dræbende Beretninger.

Jeg betegner blot de Stæder, jeg besøger, ved et Ord eller en Sætning, som minder mig om det Behageligste, de have at opvise for Aanden, Hjertet eller Smagen!

Her skal De selv see," — tilføiede han, idet han trak en prægtig Lommebog med en guldbroderet Fyrstekrone over op af Lommen — „hele Italien indbefattes paa to Sider:

Florents? Blomster og Musæer!

Bologna? Skinker!

Mailand? La Scala!
Livorno? Ingenting!
Rom? Alting!
O. s. v. o. s. v.

Nu vilde jeg gjerne skrive: Ceprano? Kys! forat tilkjendegive, at jeg her, i denne afskyelige Flække, havde kysset de smukkeste Piger i hele Italien!"

„Ifald det ikke er Andet," — svarede den, til hvem den gamle Herre henvendte sig — „saa haaber jeg nok, i Betragtning af det nyttige og belærende Værk, De har under Arbeide," — tilføiede han smilende — „at kunne forskaffe Dem hvad De attraaer."

„De vil i Sandhed bevise mig en stor Tjeneste, min Herre," — sagde den gamle Mand.

„Det er ikke Dem, jeg beviser en Tjeneste, min Herre," — svarede den Fremmede — „men Reisebeskrivelsen, som, takket være Dem, har Udsigter til at blive saa tiltrækkende.

Kjære Piger," — sagde han til de to smukke Beboerinder af Ceprano i den reneste romerske Dialekt — „en gammel Mands Kys er ligesom hans Velsignelse, det bringer Ungdommen Lykke, og Herren der" — tilføiede han pegende paa den pudrede Reisende — „vil bringe Eder Lykke!"

Begge de smukke Piger nærmede sig med naturlig Ynde og rakte deres glatte hvide Pander frem, som Oldingen kyssede med den faderligste Mine af Verden.

„Tak, min Herre, tak!..." — sagde han til sin Tolk — „her er et Capitel, som jeg heelt og holdent skylder Deres Artighed, og jeg kan ikke bedre bevidne Dem min Erkjendtlighed end ved at dedicere det til Dem; men til den Ende maa De bevise mig den Ære at sige mig Deres Navn."

„Skriv da" — svarede den Fremmede — „Capitlet „Ceprano", dediceret Grev Monteleone... men tør jeg nu, min Herre, spørge Dem om Navnet paa Forfatteren til det interessante Værk, hvortil jeg nyligt har bidraget?"

„Forfatteren, som skylder Dem, Herr Greve, det skjønneste Capitel af sit Værk," — svarede den gamle Reisende leende — „hedder Prinds de Maulear."

Greven gjorde en overrasket Bevægelse ved at høre dette Navn og bortfjernede sig med en kold Hilsen.

Et Qvarteerstid efter forlode to Vogne Ceprano i forskjellig Retning.

Grev Monteleones tog Veien til Rom.

Prinds de Maulears begav sig til Neapel.

Greven agtede sig imidlertid ikke til Rom; thi saasnart han var ankommet til Foden af et høit, skovbegroet Fjeld, steeg han udaf Vognen og skred, fulgt af en kappeklædt Person, der havde siddet paa Bagsædet, opad en stenig Sti, som førte til den lille, paa Toppen af Klippen beliggende By Fresinona.

Mørket begyndte at falde paa; Træerne, hvis tidlige Løv var kommet Foraaret i Forkjøbet, forøgede den herskende Skumring.

Pludseligt viste et klart og blinkende Lys sig i en tohundrede Skridts Afstand fra Stien, som Monteleone og hans Ledsager fulgte.

Greven udstødte en skjærende Piben, og Lyset kom hoppende mellem Krattet ligesom en Løgtemand, indtil det naaede Vandringsmændene.

Lyset var en Fakkel, som bares af et Slags Bonde i en brun Hættekappe, der skjulte hele Ansigtet med Undtagelse af et Par funklende Øine.

„Godaften, Herr Pignana!“ — sagde Greven til den Nyskomne — „som De seer, holder jeg mit Ord med Hensyn til Mødet i San-Paolo.“

„Brødrene vente paa Monsignore;“ — svarede Pignana bukkende ligetil Jorden — „ifald Deres Excellence vil følge mig, saa ...“

„Ei!“ — svarede Greven — „det er jo netop derfor, jeg er kommet!“

De tre Mænd vedbleve at stige opad Klippen.

Pludseligt dreiede de tilvenstre og stode strax efter foran en gammeldags Bygning, som tildeels var falden i Ruiner.

De gik omkring den og kom til en meget høi Muur, hvori en lav og smal Dør var anbragt.

Her standsede de.

Herr Vignana trak i en Hjortefod, der var bundet til et stærkt Reeb.

Man hørte Klangen af en Klokke, og Døren blev næsten strax aabnet.

Den Kommende bar samme Dragt som Herr Vignana.

Greven og hans Følgesvende gik over en lang fliisebelagt Gaard og traadte ind i en Forhal, som ved en Corridor stod i Forbindelse med en rummelig, hvælvet Sal, — det gamle Refectorium for Munkene i Klostret San-Paolo.

Nogle Harpixfakler oplyste det uhyggelige Værelse.

I Midten af Refectoriet sade omtrent tredive Mænd, klædte ligesom de to Foregaaende, omkring et Egebord.

Alle reiste sig ved Grevens Ankomst og bukkede ærbødigt.

Greven tog Sæde og talte saaledes:

„De have ønsket, mine Herrer, at see mig endnu engang mellem Dem, og jeg har efterkommet dette Ønske tiltrods for de Farer, som endnu omgive mig; thi De maae vide, at Rom og Neapel gjøre fælleds Sag imod os!...

Men ogsaa jeg har i lang Tid ønsket at staae Ansigt til Ansigt med Eder forat bringe vor gjensidige Stilling paa det Rene og rette to Spørgsmaal til Eder som Eders Formand."

„Tal, Monsignore!" — sagde Carbonarierne.

„Mine Herrer," — vedblev Greven — „have nogensinde de italienske Ventaer, som de i Rom, Venedig, Mailand, Parma, Verona, Turin og de andre Hovedstæder i det Land, De repræsentere, næret nogen Tvivl med Hensyn til mig?"

„Nei, Monsignore!..." — svarede En af Mændene — „men man frygtede for, at De skulde have isinde at forlade os paa Grund af den Ulykke, der er overgaaet Dem!..."

„Og maaskee forraade Dem, mine Herrer!..." — sagde Greven med Bitterhed — „sælge Dem som en Angiver eller Spion!...

Jeg takker Dem af Hjertet, mine Herrer," — vedblev Monteleone spottende — „for Deres gode Mening om mig; men af hvad Grund forlangte De da den taabelige Manifestation af mig i San Carlotheatret?...

Finder De ikke, at jeg har stillet Deres Sag Borgen nok, da jeg satte mit Liv paa Spil ved Venta'en i Pompeji ved

at erklære mig for Deres Formand, skjøndt jeg havde tilstrækkeligt af Rigdom og Lykkens Goder til at holde mig fjernt fra Politiken og dens Farer! ...

Men jeg skal sige Dem, mine Herrer, der er to mægtige Bevæggrunde, som lede mig, nemlig min Overbeviisning og min myrdede Faders Blod, som raaber om Hævn!

Nu kommer jeg til mit andet Spørgsmaal, og jeg beder Dem, mine Herrer, vel afveie Deres Svar, thi deraf er min fremtidige Opførsel mod Dem afhængig ...

Ville de italienske Ventaer finde sig i at underkaste sig mine Befalinger, uden nogensinde at paabyrde mig deres?"

„Monsignore," — sagde en Mand, idet han reiste sig — „det er jo en fuldstændig Selvfornægtelse, De her forlanger af os?"

„Ja, en fuldstændig Selvfornægtelse, min Herre! ... jeg forlanger, kort sagt, en ubegrændset Lydighed, jeg forlanger, at I kun skulle handle gjennem mig og aldrig uden mig; at I kun skulle see med mine Øine, høre med mine Øren, dømme med mit Hoved, at I kun skulle være Legemet af den Forening, hvis Sjæl jeg er."

Carbonariernes eneste Svar bestod i en dyb Taushed.

„Bestem Dem, mine Herrer," — sagde Greven, idet han tog sit Uhr op — „jeg havde kun to Timer at skjænke Dem, og nu er der knap et Par Minutter tilbage!"

Carbonarierne raadsloge indbyrdes.

Deres hviskende Samtale lod til at være meget ivrig.

Da Greven saae, at den havde Udsigter til at blive langvarig, betragtede han paany sit Uhr.

Alle vendte sig om til ham.

„Excellence," — sagde den, der lod til at være den Anseeligste — „ved vort Liv og vor Samvittighed! vi stole paa Dem ... men vi vilde overskride den Myndighed, som vore Brødre have nedlagt i vore Hænder, ved at gaae ind paa den passive Rolle, De vil tildele de italienske Venta'er!"

„Vi ere altsaa færdige, mine Herrer," — sagde Grev de Monteleone, idet han reiste sig — „jeg har, maaskee med Uret, stolet paa min Kjækhed, min Bestemthed, min Fasthed; jeg har ført mig bag Lyset ved at være stolt nok til at troe, at

jeg indgjød Andre samme Tillid, som jeg indgyder mig selv!...

Jeg troede, naar jeg satte min Rang og Formue paa Spil, at vove nok til selv at holde Tærningerne! Det er ikke Deres Mening, mine Herrer, og jeg bøier mig for Deres Beslutning!

Vore Løfter og Grundsætninger tro, skal jeg ved hver given Leilighed værne om dem...

Men handler jeg alene, saa følger jeg mit eget Hoved og behøver kun at staae mig selv til Regnskab!...

Og nu, farvel, mine Herrer! ... Jeg agter at forlade Italien, gjennemstreife Europa og opsøge et Land, hvis Lovgivning yder den bedste Borgen for Folkets Lykke!...

Men overalt skal De ligesom i Italien finde mig stum med Hensyn til Deres Hemmeligheder og vore Grundsætninger trofast hengiven!

I besade en Formand i Grev Monteleone, fra nu af have I kun en Broder i ham."

Dermed bukkede Greven for dem med det stolte og ædle Væsen, som aldrig forlod ham, og gav sin Ledsager et Vink til at tage en Fakkel og lyse ham.

Grev Monteleone gik ned af Fresinonabjerget, steeg op i sin Vogn og rullede atter afsted til den evige Stad!

„De Mennesker" — sagde han ved sig selv — „ere Taaber, som vilde have styrtet mig i Ulykke uden Gavn for deres Sag!..."

Han tilføiede, saaret over at have gjort saameget for en Sag, hvis Tilhængere syntes at fornægte ham:

„Forresten befaler en Monteleone kun, men adlyder ikke!"

. . . .

. . . .

. . . .

Henimod Aften, Dagen efter Natten i San-Paolo, var Greven steget udaf sin Vogn og søgte at løsrive sig fra sine sørgmodige Betragtninger ved at gaae en dygtig Spadseretour.

Da han kom igjennem Ferentino, en lille By i det romerske Gebet, hørte han Orgeltoner fra Kirken dersteds.

Monteleone var i Besiddelse af dyb Religieusitet.

Greven traadte ind i Kirken.

Hovedalteret var stærkt oplyst.

Nogle Troende bade foran de mindre Altre og toge sig i Halvmørket ud ligesom Statuer paa Gravmælerne.

To Personer laae paa Knæ foran Hovedalteret. En Præst var i Begreb med at forene dem.

Monteleone nærmede sig til Alteret ad en af Kirkens Sidegange; men paa Grund af Brudeparrets knælende og andægtige Stilling var det Greven umuligt at opdage deres Træk!

Ikkedestomindre var han bleven opfyldt af en levende Nysgjerrighed; thi det var ikke noget almindeligt Landsbybryllup, som her gik for sig!...

Den unge Dames prægtige Kniplingsslør, Brudgommens fine Ydre hentydede tilsammen paa et af de hemmelige Ægteskaber, som finde Sted mellem Folk af høi Rang, der af hemmelige Grunde ere nødte til at høitideligholde deres Vielse i en Landsbykirke eller i Sidekapellet af en Kirke i Hovedstæderne.

Gudstjenesten sluttedes.

Brudeparret forlod Alteret og gik langs Skibet til Kirkedøren, foran hvilken en prægtig Reisevogn holdt.

I det Øieblik Brudeparret traadte over Kirkens Dørtærskel, slog Bruden sit Slør tilbage, og hendes Øine faldt paa en Mand, der stod ved Siden af Vievandskarret!...

Mandens Ansigt belystes klart af Skinnet fra en Lampe i et af Sidekapellerne.

En krampagtig Sittren bemestrede sig den unge Dame; Benene vare nærved at svigte hende, hun stod paa Nippet til at udstøde et smerteligt Skrig!...

Hun havde faaet Øie paa Grev Monteleone!!!...

Monteleone havde paa sin Side i den neapolitanske Politiminister, Hertugen af Palmas Gemalinde gjenkjendt Primadonnaen fra San-Carlo, den smukke Felina!

. . . .

. . . .

. . . .

Saaledes var Ingen af de to Engle, som Greven havde seet i sin Extase paa Faderens Grav, og som syntes at gjøre hinanden hans Liv stridigt, — saaledes var Ingen af de to Qvinder, Aminta og Felina, hvoraf han tilbad den Ene, medens den Anden tilbad ham, længere fri!!!...

Aminta havde giftet sig af Pligt!...

La Felina af Fornuft!...

Otte og tyvende Capitel.

Faderen.

Otte Dage efter Prindš de Maulears og Grev Monteleones Møde i Landsbyen Ceprano kjørte en Postchaise, efterfulgt af et Slags Reisepakvogn, ind i Neapel fra Veien til Rom, rullede hurtigt gjennem Staden under Postkarlens Pidskesmæld og holdt derpaa udenfor det franske Gesantskabshotel.

En gammel Herres pudrede Hoved kom tilsyne i Vogndøren, og Schweitseren, som havde nærmet sig til den Reisende, besvarede hans Spørgsmaal med følgende Ord:

„Herr Marquis de Maulear boer ikke mere her; hans Leilighed i Gesantskabshotellet var for lille til to."

Glad over sin Vittighed, bukkede Schweitseren for den Fremmede og stod i Begreb med at vende tilbage til sit Lukaf, da den gamle Herre kaldte paa ham:

„Heida, min Ven!..." — skreg han til Helvetiens Barn — „for Pokker, saa bliv dog lidt!... De siger mig jo ikke, hvor Marquis de Maulear nu boer!"

„Marquis de Maulear" — svarede Schweitseren — „boer i Palladset Cellamare, hvor man har leiet ham en Pavillon, midt i Haven, i Nærheden af Villa Reale!...

„Til Palladset Cellamare!..." — skreg den Reisende til sin Postkarl, som jog afsted i Gallop.

Fem Minutter efter kom det samme rubrede Hoved udaf Vogndøren, og den Reisendes Stemme skreg:

„Heida!... Postillon, holdt!... Postillon! hei!... Kan Du ikke høre, din Slyngel!... Hei, Halløi!..."

„Hvad ønsker Excellenza?" — spurgte Postkarlen, idet han dreiede sig halvt om paa sin Traver.

„Excellenza ønsker, at Du skal kjøre ham til det bedste Hotel i Neapel."

„Det bedste Hotel i Neapel" — sagde Postkarlen — „er „la Vittoria", mellem Bugten og Villa Reale."

Postkarlen løi skammeligt; thi „la Crocelle" var bedre end „la Vittoria"; men „la Vittoria" gav Postkarlene to Pjastre i Drikkepenge for hver Reisende, hvorimod „la Crocelle" ikke gav Noget.

Følgeligt var „la Vittaria" det bedste Hotel i Neapel, ikke for de Reisende, men for Postillonerne!

Schweitserens Vittighed havde bragt den Reisende til at stifte Beslutning.

Marquis de Maulears forrige Leilighed var, som Helvetieren sagde, for lille til to!...

Den Reisende tænkte derfor, at Marquien havde ladt sig bedaare af sin Kjærlighed til at slutte morganatisk Forbindelse, førend det alvorligere Baand knyttedes.

„Isaafald" — mumlede den Reisende ved sig selv, idet han rullede afsted til „la Vittoria" — „vilde det være urigtigt af mig at plumpe ind hos Marquien ligesom en Bombe! Jeg vil nok komme bagpaa ham, men kun ved en simpel Visit, og ikke ved at komme anstigende i fuldt Optog!..."

Den Reisendes Vogn holdt udenfor Hotellet „la Vittoria".

To Laquaier og en Huushovmester sprang udaf Pakvognen, som ledsagede Chaisen, og Postkarlen modtog sine otte Pjastre for den menneskelige Ladning, han udlossede i Hotellet „la Vittoria".

Det var virkelig til Palladset Cellamare, hvoraf en Deel udleiedes til rige Udlændinge, at Marquis de Maulear havde ført sin unge og elskværdige Ægtefælle faa Dage efter Brylluppet i Sorrente.

Marquien havde „brændt sine Skibe" ved at tilskrive sin Fader, at han havde giftet sig uden hans Samtykke; han havde derfor Intet imod, at hans Giftermaal blev almindeligt bekjendt, ikke at tale om, at det var aldeles umuligt for ham at holde sin Forbindelse hemmelig, da baade den unge Marquise og Signora Rovero stode i den Tro, at Prinds de Maulear havde bemyndiget sin Søn til at gifte sig efter sit Hjertes Valg.

Marquien, hvis Kjærlighed dagligt forøgedes ved at opdage nye og tilbedelsesværdige Egenskaber hos sin unge Hustru, søgte af al Magt at banlyse Tanken om sin Faders Overraskelse eller rettere Harme, naar han erfarede hans dristige Handling.

Marquis de Maulear besad en uafhængig Formue fra sin Moder, der, som fortalt, var død, idet hun skjænkede ham Livet.

Det var derfor ikke Udkommet, der gjorde ham bekymret med Hensyn til Aminta; det var de Krænkelser og Ydmygelser, hans unge Gemalinde vilde være udsat for, naar hans Fader og Familie fornægtede hende, der uvilkaarligt bragte ham til at skjælve og blegne, hvergang Tanken herom fremstillede sig for hans Sind.

Aminta havde bemærket de mørke Skyer, der undertiden samlede sig paa hendes Huusbonds Pande; men hun tilskrev dem Frygten for ikke at blive elsket saa høit, som han selv elskede, og bestræbte sig forat beroligede ham med den blide Stemme, som Ingen kunde høre uden Bevægelse.

„Jeg var oprigtig mod Dem, Henri," — sagde hun — „da jeg før vort Giftermaal bad Dem om Tid forat kunne skjænke Dem det Samme, som De skjænkede mig; men jeg føler nu, at jeg havde Uret i at være saa frygtsom! . . . thi" — tilføiede hun rødmende — „det var kun at spilde Tiden for min Lykke! . . ."

Og Henri trykkede hende til sit Hjerte og glemte Alt som en ægte Elsker!

. . . .

. . . .

. . . .

En Formiddag henved Klokken ti havde den unge Ægtemand forladt Aminta forat begive sig til det franske Gesantskabshotel, hvorhen nogle vigtige Forretninger kaldte ham.

Den unge Marquise var gaaet ned i Palladset Cellamares prægtige Have; hun havde taget Sæde i en Jasminhytte og læste atter i Tasso, hvis poetiske og lidenskabelige Digte vi tidligere have seet hende studere.

Maulears Kjærlighed gav hende nu Nøglen til de gløbende Mysterier, som hun tilforn ikke forstod! . . .

Hendes Sjæl var blevet mere klartseende ved den Kjærlighedslue, hun indgjød, og det var nu ikke mere som tidligere Formen og Velklangen i den guddommelige Digters Vers, hun beundrede, men Tankerne deri trængte ind i hendes Hjerte, og det forekom den unge Qvinde, ligesom det var første Gang hun læste disse gløbende og elskovsaandende Digte!

Det var en deilig Foraarsmorgen, Solen skinnede klart, og Blomsterne badede sig i dens Straaler; Aminta syntes selv at vaagne til nyt Liv med de deilige Roser, hvis Søster hun var, og da hendes Øine forlode Bogen, fæstede de sig paa Jorden med en Henrykkelse, som kun findes i det Sind, der føler sig lykkelig i Nutiden og tillidsfuldt hvad Fremtiden angaaer!

Maulears Ømhed havde begyndt at forjage de mørke Anelser, der saalænge havde opfyldt hende; den fyrige Kjærlighed, hun indgjød, begyndte at vække Gjenkjærlighed i hendes Sjæl, og skjøndt Marquien knap havde været to Timer borte, forekom det hende dog, som hans Fraværelse havde varet meget længere.

Hendes urolige Blik speidede ad den Kant, hvorfra Henri skulde komme, da hun fik Øie paa en mandlig Skikkelse i Udkanten af den lange Platanallee, hvor hun sad.

Den Kommende nærmede sig langsomt; han saae sig omkring til alle Sider og syntes at lede efter Nogen; hans Øine speidede nysgjerrigt mellem Buskene, som indhegnede Hovedalleen, og det var først, da han befandt sig et Par Skridt fra Aminta, at han saae, det var en Qvinde, som han hidindtil havde antaget for en smuk Marmorstatue.

Den Fremmede hilste med et Væsen som en ægte Adels=

mand, men med en Mine, der holdt Grændsen mellem Artighed og Uforskammenhed.

Aminta reiste sig overrasket og neiede for den fremmede Herre, der indgjød hende en vis Følelse af Frygt og Forlegenhed, som hun hverken kunde beherske eller forklare sig.

Den Fremmede, som hilste paa Aminta, var iført en saa besynderlig Klædedragt, at den unge Dame blev slaaet deraf.

Hun, som var vant til Datidens Moder, til at see de elegante unge Herrer, der gjæstede hendes Moders Huus, til Marquis de Maulears fine og smagfulde Ydre, stod forbauset ved Synet af den Fremmedes besynderlige Udstaffering.

En preussiskblaa Kjole med opstaaende Krave og brede, flagrende Skjøder indhyllede hans usædvanlig magre og spinkle Legeme; en Skjødevest af hvidt Pique med store Lommer gik halvt nedover Laarene og prunkede med en svær dobbelt Uhrkjæde, hvis talrige Signeter dinglede paa et Par chamoisfarvede Kasimirs Knæbeenklæder, som forsvandt i de speilblanke Kravestøvler.

Et prægtigt Kalvekryds af engelske Kniplinger og dito Manchetter gave Dragten et vist kostbart Præg; Kronen paa det Hele sattes af en pudret Frisure med vældige Sidebukler.

Hele dette gammeldags og næsten groteske Costume blev imidlertid baaret med slig Adel og Værdighed, at Smilet standsede paa alle Læber og gav Plads for den uvilkaarlige Ærbødighed, som den gamle Herres Personlighed indgjød.

Den Virkning, han frembragte paa Aminta, var den samme, som Grev Monteleone havde følt, da han i Ceprano gjorde Bekjendtskab med Prinds de Maulear, hvem vore Læsere udentvivl allerede have gjenkjendt.

„Undskyld min smukke Dame, at jeg saaledes forstyrrer Dem i Deres Drømmerier", — sagde Prindsen — „jeg kom forat aflægge mit Besøg hos Marquis de Maulear, der ventes hjem med hvert Øieblik, efter hvad En af Tjenerne sagde mig; men for ikke at tale om min Lyst til at besee den deilige Have, har man desuden forsikkret mig, at jeg vilde finde Fruen der ... og jeg kunde ikke modstaae mit Ønske at aflægge Dem min Hyldest!"

I den Maade, hvorpaa Prindsen udtalte Ordet „Frue," laa der noget vist spottende, som ikke undgik den unge Kone.

En svag Rødme farvede hendes Kinder ved Tanken om, at den Fremmede sigtede til hendes nyligt stedfundne Bryllup; men endskjøndt Aminta følte sig saaret over denne nærgaaende Spøg, nøiedes hun med at svare høfligt, at det skulde være hende en Glæde at nyde hans Selskab til Herr de Maulears Hjemkomst.

Prindsen tog Sæde paa en Havestol, som Aminta bød ham, og sagde, idet han betragtede hende med et beundrende Blik:

„For mig maa Marquien blive saa længe borte, han vil; jeg skal ikke beklage mig derover i Fruens Selskab."

„Men, min Herre," — svarede Aminta — „det er maaskee vigtig Forretning, som fører Dem hid?"

„Den Forretning, som fører mig, er ganske simpel, Frue", — svarede Prindsen — „jeg kommer ene og alene forat hilse paa Marquis de Maulear, og kun i den Anledning har jeg reist de firehundrede Miil fra Paris til Neapel!"

„O! min Herre," — sagde Aminta, hvem dette Svar overraskede og glædede — „De har ham altsaa inderlig kjær?"

„Ja, inderlig kjær!..." — svarede Prindsen — „skjøndt jeg har ham mistænkt for Utaknemmelighed...

Bliv ikke forskrækket over mit Udtryk" — skyndte han sig at tilføie — „det er kun i Venskab, ikke i Kjærlighed, jeg antager ham for utaknemmelig ... desuden" — vedblev han, idet han mønstrede hende med et Kjenderblik — „er Fruen i Besiddelse af alt hvad der udkræves til at afholde ham fra at være det!..."

Enhver mindre fiintfølende Natur end Amintas vilde neppe have anet det Tvetydige i Complimenten; men hun følte instinktmæssigt, at ikke Alt var som det skulde være, og at det ikke var den Tone, man burde bruge til en Dame af hendes Rang og Charakteer!

Af den Aarsag skyndte hun sig at svare, at hun troede sig i Besiddelse af saamange Adkomster til Marquiens Kjærlighed, at han aldrig vilde forglemme dem! ... og at hun, hvis en slig Ulykke nogensinde skulde ramme hende, vilde finde Kraft

nok i sit Hjerte og sin Samvittighed, som ikke bebreidede hende Noget, til at bære hans Ligegyldighed og tilgive ham!

„Herligt! herligt! ...“ — sagde Prindsen skjødesløst henkastet — „ja, de smukke Damer ere altid Ædelmodigheden selv; kun have de mindre Fortjeneste deraf, naar de ligne Dem!“

„Min Herre,“ — sagde Aminta til Prindsen — „jeg veed ikke, hvem jeg har den Ære at tale med; men De kommer fra Frankrig, sagde De til mig ... Er det sandt, at Kjærligheden dertillands er af kort Varighed, og at Herrerne ere saa flygtige, som man siger?“

„Frue,“ — svarede Prindsen — „jeg troer ikke at bagvaske mine Landsmænd ved at tilstaae Dem, at de af Naturen kun ere lidt tilbøielige til Standhaftighed . . . Ifald de vare mere trofaste, saa vilde de maaskee være mindre elskværdige!...

I min Tid var for Exempel et Giftermaal almindeligviis en Forretning, man giftede sig forat være gift, forat faae en Arving, forat føre et Huus, og dermed Basta! Man elskede sin Kone i tre Maaneder ... sex Maaneder, det var noget Overordenligt! ... Et Aars Troskab gjorde Folk latterlige, spidsborgerlige ... det var mod den gode Tone.

Derpaa fik Konen sig en Inclination.

Konens Inclination, hvad enten det var en Mousquetair, Advokat, Marquis eller Abbed, blev øieblikkeligt ogsaa Mandens.

Denne holdt ingen Inclination; en lille Adspredelse var ham nok, og dem fandt han til Overflod i Selskabslivet, men endnu tiere i Operaen; Dandsen og Sangen toge sig venskabeligt af Herrens Formue og Person; man talte derom i et Par Dages Tid, og derpaa holdt man op at tale derom!

Ægteparret styrede saaledes blideligt og Side om Side nedad Livets Strøm, hver paa sin Flodbred; de hilste venskabeligt paa hinanden, hvergang Tilfældet bragte dem i hinandens Nærhed; de samledes ved alle vigtige verdslige Anledninger, bestandigt fulde af Opmærksomhed og Høflighed mod hinanden og begrædende hinanden i al Sømmelighed, naar Døden adskilte dem.

Undertiden samledes de atter i Alderdommens Havn; Lidenskabernes og Kjærlighedens Tid var forbi; de fortalte

hinanden deres lystige Eventyr, ligesom gamle Sømænd, der more sig med at mindes deres Farter og udstandne Gjenvordigheder.

Men da der," — vedblev Marquien — „ikke gives nogen Regel uden Undtagelse, saa fandtes der ogsaa paa Tid enige og fredelige Ægteskaber; man talte om dem, spottede over dem, men de hævnede sig ved at være lykkelige!

Seer De, min smukke Dame, saaledes var Ægtestanden i fordums Tider!

Nutildags er den ikke mere den samme!"

„Jeg maa tilstaae Dem," — svarede Aminta — „den nutildags interesserer mig meest!"

„For Pokker!" — mumlede Prindsen ved sig selv, bestandigt i den Tanke, at han befandt sig Ansigt til Ansigt med sin Søns Frille — „jeg skulde dog vel aldrig troe, at det smukke Pigebarn havde isinde at regulere sin Kjærlighed? Monne den morganatiske Form ikke længer skulde være hende nok?..."

Han smilede medlidende og tog øieblikkeligt til Gjenmæle forat udrydde sligt taabelig Haab til Rode:

„I vor Tid er Alting anderledes, Konerne ere Helgeninder, Mændene sande Engle!...

Man er lænket sammen for Tid og Evighed.

Konen er tro, Manden er stadig, eller skulde det hændelsesviis træffe sig saaledes, at Ingen af dem er det, saa lyver man for hinanden, saa fører man hinanden bag Lyset... den offenlige Moralitet vinder derved, og Galanerne tabe Intet derved!

Forresten paastaaer man, at det nu netop er Undtagelserne, som udgjøre de ulykkelige Ægteskaber; men derved maa bemærkes, at Mændene nu gjøre det Samme førend Ægteskabet, som de fordum gjorde bagefter!

Man træffer paa en elskværdig Pige," — vedblev han, idet han traadte tæt hentil Aminta — „smuk som Fruen, aandrig som Fruen og talentfuld som Fruen udentvivl er!...

Man sværger, at man elsker hende, og det med god Grund; men en Dag indfinder Fornuften sig under Ægteskabets iiskolde Form og ringer Kjærlighedshistorierne til Graven!

Ved første Klokkeslag flyve de bort, eller i ethvert Tilfælde burde de gjøre det. Den tilbedte Skjønne fælder først bittre Taarer, derpaa trøster hun sig eller lader sig trøste; hun aabner atter sine Vinger for den lette Vind, som fører hende med sig, og opsøger paany liig Sommerfuglen de lokkende Blomster og Glæder!..."

Aminta stod overrasket og næsten forskrækket, skjøndt mindre over Sproget, end over den Tone, hvori det fremførtes.

Prindsen lagde Mærke til hendes Bevægelse.

„Mon hun skulde elske ham for Alvor?" — mumlede han ved sig selv.

Han tilføiede, rørt ved Tanken herom:

„Hvad jeg her siger Fruen er kun talt i Almindelighed, udenat sigte til nogen Enkelt, og mindre til Dem end til enhver Anden!..."

„Min Herre," — svarede Aminta, idet hun reiste sig — „jeg forstaaer Dem ikke."

„Rigtigt," — svarede Prindsen galant — „De forstaaer ikke, hvorledes man kan ophøre at elske Dem, naar man engang er bleven forelsket i Dem!... Det var netop det, som jeg nys havde den Ære at sige til Dem; men Marquis de Maulear er saa ung, saa blottet for Livserfaring!... Han troer paa Kjærligheden, som man troer derpaa i sit femogtyvende Aar!... Den Kjærlighed, han føler, forklarer mig hans Sæders tilsyneladende Strenghed og giver mig endelig Nøglen ihænde til hans mærkværdige Dyd!...

Men endskjøndt det paa den ene Side smerter mig at forvolde en saa elskværdig Dame som Fruen Sorg, saa finder jeg det paa den anden Side rigtigt at gjøre Dem fattet paa, hvad Fremtiden kan bringe!"

„Min Herre," — svarede Aminta forvirret og i heftigt Oprør — „jeg begriber ikke, i hvad Hensigt De taler saaledes til mig; men jeg seer i ethvert Tilfælde, at De ikke veed, hvem De henvender Dem til."

„Jo," — svarede Prindsen smilende — „jeg henvender mig til den Tilbedelsesværdigste blandt Qvinder, til en af de jordiske Engle, som visse begunstigede Dødelige træffe herneden, og som ved deres Ømhed skjænke dem de samme Glæder og

Nydelser, der af Profeten loves de Rettroende ved Paradisets Hourier!"

„Min Herre!" — udbrød Aminta, idet hun fæstede et fortørnet Blik paa Prindsen — „skjøndt slig Tale klinger uvant i mit Øre, skjøndt jeg neppe fatter den, siger dog min Fornuft og Selvfølelse mig, at De omtrent vilde føre det Sprog til Marquis de Maulears Elskerinde."

„Ja," — svarede Prindsen — „det er jo ogsaa til den meest Fortryllende af alle Elskerinder, at jeg for Øieblikket henvender mig!"

„Jeg! min Herre! ... jeg! ..." — udbrød den unge Qvinde i en smertelig Tone — „hvor kan De troe? ..."

„Ei! men hvem er De da, Frue?" — spurgte den gamle Herre overrasket og slaaet af Amintas Tone.

„Hvem hun er, min Herre? ..." — udbrød Marquien, idet han styrtede frem af en Sideallee, hvor han bleg og skjælvende havde bivaanet Enden af Samtalen — „hvem hun er? ... hun er min Gemalinde! Marquise de Maulear! ..."

Prindsen stod, ligesom Lynet var slaaet ned foran hans Fødder.

Blodet forsvandt fra hans Kinder, og han greb om Rygstødet af Stolen, han nyligt havde forladt, for ikke at falde.

„O!" — sagde Aminta, idet hun ilede Henri imøde med taarefyldte Øine — „kom, kom og forsvar mig mod dette Menneske, som har vovet at fornærme Deres Hustru! Siig ham, at jeg tilhører Dem for Guds Aasyn! ... at de Ord, han har brugt mod mig, ere en dobbelt Fornærmelse i en Oldings Mund! ... at en Adelsmand, ifald han er en Adelsmand, ikke burde udtale dem, førend han havde forvisset sig om, at de ingen Fornærmelse vare for den, som hører paa dem!"

„Aminta," — svarede Marquien — „den, De taler til, er ..."

„Stille, min Herre!" — udbrød Prindsen med et strengt Blik paa sin Søn — „det er ikke Fruen, som fornærmer mig, men mig, som har fornærmet hende ...

Frue," — vedblev han henvendt til den unge Kone — „jeg beder Dem tilgive en Forseelse, hvori Herr Marquien ene og alene er Skyld! ... Det Navn, De bærer, har Krav

paa Alles Agtelse, paa min i Særdeleshed!... Det er ikke mig, som vil forglemme det!...

Hav den Godhed at lade Herr de Maulear og mig være alene et Øieblik... hvad jeg har at sige ham kan blot høres af hans Øren... Frygt Intet," — tilføiede han ved at see Amintas Nølen med at bortfjerne sig — „jeg er ingen Modstander for Herr Marquien, og desuden er Ordet Oldingernes eneste Vaaben, — et Vaaben, som undertiden dræber Sjælen, men skaaner Legemet ... Forresten" — tilføiede han — „vil vor Samtale snart være endt, og jeg overlader Dem derpaa Herren for stedse!..."

Henri gjorde en bedende Gebærde til sin unge Hustru forat opfordre hende til at gaae.

Aminta dreiede om ad en Sideallee og forsvandt.

„Min Herre," — sagde Prindsen til sin Søn, idet han satte sig ned — „De vil indsee, at mit Navn ikke kan nævnes for den unge Dame efter den Vildfarelse, som Deres Taushed har bragt mig til at begaae med hende!...

De er altsaa gift?" — vedblev han.

„Ja, min Herre," — svarede Henri, der skjælvede ligesom en Forbryder foran sin Dommer.

„Gift uden min Befaling, uden min Bemyndigelse!..." — vedblev Prindsen.

„Fader," — svarede Henri — „kan Noget retfærdiggjøre min Opførsel, saa er det Valget af den Person, De har seet..."

„Her er ikke Tale om Retfærdiggjørelse, min Herre," — svarede Prindsen strengt — „men om Forklaring!...

Hvorlænge betænkte De Dem, førend De handlede saaledes, som De har gjort?"

„En Maaned!" — svarede Marquien.

„En Maaned, min Herre, er kun en ringe Tid mod et heelt Liv fuldt af Savn og Samvittighedsnag; thi jeg forsikkrer Dem, jeg tilgiver Dem aldrig i Evighed!"

„Aldrig?..." — gjentog Henri, idet han bukkede ærbødigt for sin Fader — „der er ingen Synder saa stor for Gud, at han dog kan finde Tilgivelse!..."

„Men jeg er ikke Gud, min Herre; jeg er hverken i Besiddelse af hans Godhed eller Mistunkhed. Hør, derfor opmærksomt paa mig og lad intet af mine Ord gaae tabt for Dem; thi det er de sidste, jeg henvender til Dem.

Jeg har ikke skjult mine Grundsætninger for Dem; de ere overbærende, maaskee altfor overbærende, hvad Sæderne og Samfundslivet angaaer . . .

De Grundsætninger tilhøre det Aarhundrede, hvori jeg er født. Maaskee har jeg faaet en meget daarlig Opdragelse; men i forrige Tider opdrog man ikke fornemme Herrer anderledes, og forudsat, at de holdt Hævd over deres Ære, deres Retskaffenhed, forudsat, at de vare deres Konger trofast hengiven, at de forstode at døe for dem, at de bare deres Navn og førte deres Klinge paa en værdig Maade, saa brød man sig en god Dag om Resten! . . .

Philosophien og Ideernes Udvikling, som man nufortiden siger, have gjort en stor Forandring i Verden, — om til Gavn eller Skade maa Fremtiden afgjøre! . . .

Hvad mig angaaer, min Herre, saa er jeg for gammel til at omstøbes; har jeg min Tidsalders Feil, saa har jeg maaskee ogsaa dens Dyder! . . . I ethvert Tilfælde er der visse Anskuelser, som jeg aldrig vil gaae paa Accord med, og det er mine Anskuelser om Ægteskabet eller rettere angaaende de adelige Familiers Forbindelser!

De finder maaskee dette gammeldags, latterligt; men jeg vil sige Dem mit Hjertes Mening reentud forat betage Dem Haabet om nogensinde at see mig forsonet med Deres Opførsel.

I hele firehundrede Aar, min Herre, har der ikke fundet en eneste Mesalliance Sted i vor Familie!

Hertugerne af Salluces, Prindserne af Maulear, fra hvem vi nedstamme, have kun allieret sig med de første Adelsslægter i Frankrig! . . . i Frankrig, hører De det, min Herre? . . . Frankrig, som har den første Adel i Verden at opvise! . . .

Den, jeg vilde have til Datter, skulde derfor være fransk af Fødsel og af et ligesaa ædelt Blod som vort! . . . Det er en Fordom, vil De sige. Ja, min Herre, jeg tilstaaer det;

men den Fordom er min Tro, min Overbeviisning, som Intet kan rokke!

Jeg har aldrig viist mig som streng Fader mod Dem; jeg agtede kun at gjøre Brug af en eneste Rettighed over min Søn, nemlig den at gifte ham efter mit Hoved og mine Anskuelser; De har giftet Dem paa egen Haand, min Herre; De har skabt Dem Deres Lykke uden Deres Fader ... nu kan De ogsaa nyde den uden ham! ...

Farvel, min Herre! fra dette Øieblik har Marquis de Maulear ikke mere nogen Fader! ... og Prinds de Maulear ikke mere nogen Søn! ..."

Den gamle Adelsmand reiste sig med kold Værdighed og gjorde et Par Skridt.

Henri greb hans Haand.

„Fader!" — udbrød han — „forlad mig ikke saaledes! ... Jeg besværger Dem i Navn af min Moder, som De elskede saa høit, hør mig!"

Prindsen fortsatte sin Gang.

„I Navn af Deres Fader, som De har begrædt! ..."

Prindsen standsede ikke.

„Velan! ..." — udbrød Henri fortvivlet, idet han fik Øie paa Aminta, som bleg og skjælvende ventede i en Sideallee — „for Familien Maulears hele Adelskab, der kun har Stolthed og Ubarmhjertighed i sit Følge, foretrækker jeg langt den Adel, en Rovero har erhvervet sig ved sine Dyder og sit Geni!"

Neppe havde Navnet „Rovero" naaet Prindsens Øren, førend han pludseligt vendte sig omkring med Overraskelse og Forvirring malet i sit Ansigt.

„Rovero? ..." — sagde han til sin Søn — „Rovero? ... Ministeren under Kong Gioachino?"

„Her er hans Datter! ..." svarede Henri pegende paa Aminta.

Det kolde Udtryk i Prinds de Maulears Ansigt veeg pludseligt Pladsen for dyb Rørelse; han traadte hurtigt hentil Aminta og udbrød med taarefyldte Øine og bevæget Røst:

„Roveros Datter! ... De er Roveros Datter! ..."

Han betragtede hende stiltiende i nogle Minutter med et Blik fuldt af en ubeskrivelig Følelse.

Det var, ligesom Prindsen gjenfandt en heel Fortid af Erindringer og Sindsbevægelser i den unge Piges Træk.

Derpaa greb han, henrevet af en Følelse, han ikke kunde beherske, Aminta i sine Arme og trykkede hende til sit Bryst! ...

Ende paa første Afdeling.

Første Capitel.

Manden med Masken.

Paris, det storartede Theater, hvor i de sidste halvtredsindstyve Aar saamange ophøiede og middelmaadige republikanske, keiserlige, monarkiske, constitutionelle og andre Værker ere blevne opførte, — frembød henimod Slutningen af 1818, det vil sige to Aar efter det Tidspunkt, hvor første Afdeling af vor Historie ender, et politisk Skue, som vi til Forstaaelse af de følgende Begivenheder maae tage nærmere i Øiesyn.

Ludvig den Attende regerede, regerede maaskee mere, end Chartet egentlig tillod ham.

Det er næsten altid ved Magtens Misbrug, at Kongerne og Kongerigerne gaae tilgrunde; selv denne Konge, der havde den bedste Villie til at holde sig indenfor Grændserne af den Pagt, han havde indgaaet med Frankrig, — der vistnok i Hjertet nærede frisindede Hensigter, kom bestandigt i Modsigelse med sig selv ved sine Venners, sine Omgivelsers, sine Ministres og sin Families Skyld.

Arveprindsen dannede Opposition mod Kongen. Hans Parti bestod af alle de Utilfredse med hans Broders Regjering.

Arveprindsen havde sine Kreaturer, sine Ministre for

paakommende Tilfælde fix og færdige og beredte til at opoffre sig for Landets Vel, og de Mænd vare de Eneste, sagde Prindsen, som kunde frelse Restaurationen fra de forskjellige Partier, der rustede sig mod den.

I Spidsen for dette „forsynlige" Ministerium stod Grev Jules de Polignac, den forhenværende Greve af Artois' kjæreste Yndling.

Efter Grev de Polignac kom Herr de Vitrolles, der var bekjendt for sit Vid og sin Hengivenhed for den kongelige Familie, Herr de Grosbois og flere Andre, som ligeledes stode høit anskrevne i Prindsens Gunst og Bevaagenhed.

Kongen nærede paa den Tid en afgjort Forkjærlighed for en vis dygtig og fortjenstfuld Statsmand, som ved sin hurtige Stigen havde vakt megen Misundelse og skaffet sig mange Fjender.

Selv Herr de Blacas' hidindtil saa straalende Stjerne var blegnet derfor, og Følgen af alle disse Hofintriguer, disse Familietvistigheder var en vis Vaklen i Regjeringens Handlinger, et Slags stadig Duvning, som gjorde Statsskibets Gang slingrende og usikker.

Partierne benyttede sig af den almindelige Utilfredshed; de undergravede i al Hemmelighed Jordbunden og forberedte hver paa sin Side den Mine, der tidligere eller silldigere skulde springe under Fødderne paa det svage og uenige Monarki.

Bemældte Partier deelte sig atter i flere Fractioner, der stode skarpt imod hinanden, endskjøndt de alle, som man senere saae, conspirerede for at omstyrte det Bestaaende, med det Forbehold senere at bringe sin egen Sag til at triumfere under den almindelige Uorden.

Dèn franske Nation, der er saa stor, saa mægtig, naar alle dens Børn ere enige, bestod dengang af Kongeligtsindede, som vare Restaurationsregeringen oprigtigt hengivne, og Ultra-Kongeligtsindede, der vare endnu mere kongeligtsindede end Kongen selv, og som i deres retrograde Anskuelser vilde føre Landet tilbage til Principer, der af Tiden, den offenlige Mening, den sunde Fornuft og de revolutionaire Storme forlængst vare fordømte og banlyste.

Dernæst Bonapartisterne, der vare utilfredse med den fredelige Regering, istedetfor den Fremtid fuld af Hæder og Erobringer de havde drømt sig, og derfor baade beklagede Tabet af hiin Seirens Mand og Mandens Seire!...

Derpaa kom de Liberale, af hvilke Nogle ærligt kæmpede for et politisk Fremskridt, hvortil Landet endnu ikke var modent, og endeligt Jacobinerne, gamle Levninger fra Anno 93, som vilde styrte Frankrig tilbage i den Blodpøl, Napoleons mægtige Geni havde udslettet ligetil mindste Spor!...

Alle disse forskjellige Meninger, repræsenterede af begavede Aander, men tillige af de oprørske Hoveder, hvis Element det rørte Vand er, lurede i Mørket og ventede kun paa Leilighed til at vise sig ved høilys Dag.

Hovedet paa det franske Legeme, Paris, var desuagtet lige rolig, blomstrende og lykkelig, ligesom hine Mennesker, der forstaae at skjule et fortærende Had eller fyrige Lidenskaber bag et smilende Ansigt og et koldt og roligt Ydre.

Skjøndt Politiet paa den Tid stod under en ung og virksom Ministers Ledning, gik det dog tidt med det ligesom med Jagthunden, der er nærved at naae sit Bytte, men bringes paa Vildspor ved at faae Færten af et andet Dyr, som har krydset Sporet af det forfulgte.

De mangfoldige og hverandre krydsende oprørske Anslag bragte Politiet i en Forvirring, som de Skyldige næsten altid snildeligt forstode at benytte til at unddrage sig alle Efterforskninger.

I to Aar havde det ene Komplot uafladeligt afløst det andet, — bonapartiske, liberale, ultra-royalistiske Komplotter, hvis lange Række Didiers Sammensværgelse havde aabnet.

Hensigten af denne var at lade Kongemagten afløse af et Generalstatholderskab, som Hertugen af Orleans var udseet til at beklæde.

Didier søgte Tilhængere blandt dem, som et Slags Fanatisme endnu knyttede til den Forviste paa Sanct-Helena, blandt de gamle Krigere af Loirearmeen og den Hærskare af keiserlige Agenter, som Restaurationen havde skilt ved deres Poster og Livsstillinger.

Han lovede dem Guld og grønne Skove og gjorde tal- rige Proselyter.

Komplottet strandede paa sin egen Uholdbarhed; thi Politiet havde kun liden Deel i Opdagelsen deraf.

Nok en Sammensværgelse, hvis Følger vare skrækkelige for de Skyldige, affiedkom ny Forvirring blandt Politiet og afledte det atter fra den rette Vei, hvor det havde kunnet finde de eneste Fjender, der virkeligt vare truende for Ludvig den Attendes Regering.

I Spidsen for bemældte Sammensværgelse, bekjendt under Navnet „Patriotsamfundet af 1816", stode Pleigner, Carbonneau og Tolleron.

Efter Sigende havde disse Mænd besluttet at henvende sig til Keiseren af Rusland med Anmodning om at give Frankrig en constitutionel Konge, som ikke var valgt blandt den ældre bourbonske Linie.

En vis Schellstein, der havde spillet en Haandlangers Rolle hos de Sammensvorne, forraadte deres Planer og Forehavende til den daværende Politipræfekt, Herr Angles. Ifølge Dom af 7de Juli 1816 bleve Pleigner, Carbonneau og Tolleron dømte til at miste Haand og Hals, og Dommen blev exeqveret tre Dage efterat den var faldet.

Endeligt blev i Aaret 1818 en ny Sammensværgelse anmældt for Politiet. Denne Sammensværgelse havde mere Betydning end de foregaaende; man tilskrev nemlig Ultraroyalisterne den, det vil sige den fornemste Adel, Generalerne, Pairerne af Frankrig og de høieste Embedsmænd.

Under 27de Juni 1818 publicerede „Morning Chronicle" følgende Linier i London:

„I Paris gaaer Rygtet, at en Sammensværgelse er ble- „ven opdaget i Saint-Cloud. Ultra-Royalisterne skulle være „Ophavsmændene dertil. Kongen aftakker, og Arveprindsen „bestiger Tronen.

„Times" skrev paa sin Side den 2den Juli næstkommende:

„Man kjender nu Planen for Sammensværgelsen.

„Ifald Kongen nægter at aftakke, have de Sammensvorne besluttet at behandle ham ligesom Paul den Første."

Listen over den nye Regerings Ministre var følgende:

General Canuel: Krigsminister;
Herr de Chataubriand: Udenrigsminister;
Herr de Bruges: Marineminister;
Herr de Villèle: Indenrigsminister;
Herr de Labourdonnaie: Politiminister;
General Donadieu: Chef for Tropperne i Paris.

Alt dette fremtraadte med tilsyneladende Haandgribelighed; thi Navnene paa de Anførte henhørte uden Undtagelse til Oppositionen mod Kongen og hans Yndlingsminister.

Men da man vilde gaae til Sagen, saasnart man søgte at finde Beviser paa det nye Komplot, styrtede hele den skjønne politiske Bygning i Gruus, og alt hvad man havde at holde sig til, var kun nogle Misfornøiede, men ingen oprørske og forbryderske Undersaatter! . . .

Næstkommende 3die November afgav Overretten i Paris den Kjendelse:

„At Dhrr. Generaler Canuel og Donadieu, Dhrr. de „Songis, de Chapdelaine, de Romilly og de Joannis, alle „arresterede, vare at sætte paa fri Fod og erklære for uskyl„dige, efter en foreløbig Fængsling af syrgetyve Dage!"

Denne Begivenhed gjorde et ubehageligt Indtryk paa Gemytterne i Frankrig. Man erklærede Politiministeren for at være af en mageløs Letsindighed, der skabte Regjeringen nye Fjender og ingenlunde sikkrede dens Fremtid; thi man havde kun ramt ved Siden af de sande Skyldige, der liig Ormen, som fortærer det Indvendige af en deilig Frugt, udenat skade dens Form og Farve, fremturede i deres lyssky Værk og angrebe selve Hjertet af Samfundet, som beroligede sig og frydede sig i sin Tryghed! . . .

Den underfundige Orm, som fortærede Frankrig, og hvis Tand allerede for lang Tid siden havde undergravet Fastlandets andre Monarkier, var Carbonarismen!

Men, som vi have sagt i et af vore foregaaende Capitler, man anede neppe det hemmelighedsfulde Væsens Tilværelse, skjøndt det allerede beherskede hele Europa ved sin skjulte Magt og sine talrige Forgreninger.

En Mand af Forstand og sjælden Energi, — en Mand,

under hvis forekommende og næsten indsmigrende Væsen Ingen anede, hvad der boede i ham, — Herr H... ledede det politiske Politi under Herr Angles' Overbestyrelse.

Herr H..., der bestandig laa paa Udkig efter revolutionaire Anslag, var maaskee den Eneste, som nærede nogen alvorlig Frygt med Hensyn til Carbonarismens Omsiggriben i Nabostaterne.

Flere Gange havde han gjort Præfekten og Ministeren opmærksom derpaa; men disse beskjæftigede sig kun med hvad de havde for Øinene og toge ikke synderligt Hensyn til den nye Fjende, man betegnede dem.

Ikkedestomindre var denne Fjende den Frygteligste af Alle; thi eftersom Carbonarismens Hovedformaal var at undergrave og tilintetgjøre alt Bestaaende, aabnede den sine Rækker for Alle og Enhver, ligemeget til hvad Farve de hørte, og under hvilket Banner de gik.

Men Herr H... manglede nærmere Oplysninger angaaende denne frygtelige Mythe og især angaaende de Mænd, som udbredte den . . . .

. . . .

. . . .

. . . .

En af de sidste Dage i af Januar Maaned 1819 modtog Herr H... et Brev med sort Lak, hvis Seigl forestillede en høist besynderlig Gjenstand, nemlig Verdenskuglen gjennemboret af et Vridbor.

Det underlige Seigl undgik ikke Herr H...s' Opmærksomhed.

Udskriften lød saaledes:

„Til

Herr H...

Overgives i hans egne Hænder."

Politiadjutanten aabnede Brevet og læste følgende:

„Min Herre!

„En Mand, som kan bevise Regeringen en stor Tjeneste, „ønsker at sætte sig i Forbindelse med Dem og anmoder Dem

„til den Ende om en kort Samtale, imorgen Aften Klokken
„ni, i Deres Kabinet.

„Manden vil være masferet.

„Han beder Dem om Tilladelse til at turde beholde Ma-
„sken, forat være vis paa kun at blive seet af Dem alene.

„Skulde De paa Grund af Forlangendets Besynderlighed
„finde for godt at afslaae det, saa sæt imorgen Aften et tændt
„Lys i Deres Salsvindue, som gaaer ud til Quai des Orfe-
„vres: i det Tilfælde vil Ingen komme.

„Man veed, at man henvender sig til en Mand af Mod og
„Ære, at Formen ikke skræmmer ham, naar han troer at kunne
„finde nyttige Vink til Røgtelsen af sit vigtige Hverv.

„Man veed endydermere, at skjøndt denne Mand omgiver
„sig med fornuftige Forsigtighedsregler i de vanskelige Tilfælde,
„hvori hans Pligter ofte bringe ham, kunde det aldrig falde
„ham ind at bruge Overrumpling eller Vold mod dem, som
„aabent og ærligt henvende sig til ham!"

Brevet gjorde Herr H... eftertænksom.

Ikke fordi han var uvant med at modtage Oplysninger og Underretninger i ligesaa hemmelighedsfulde Udtryk og paa en ligesaa hemmelighedsfuld Maade; men fordi Betingelsen med Masken var saa stridende mod hvad han var vant til i Frankrig, at den uvilkaarligt bragte ham til at nære Betænkeligheder.

Den Tillidsfuldhed, Brevskriveren lagde for Dagen, fik imidlertid lidt efter lidt Indpas hos ham selv. Han besluttede sig derfor til at modtage den Ubekjendte og gav Ordre til at indføre ham i Kabinettet med Masken for Ansigtet, ligesom han selv vilde.

Herr H... tog blot nogle Forsigtighedsregler; — efterat have undersøgt Fængkrudtet paa et Par Pistoler, som han altid bar hos sig, og forvisset sig om, at Lyden af en Klokke, der stod paa hans Skrivepult, tydeligt kunde høres af de vagthavende Politibetjente, ventede han utaalmodigt paa den til Samtalen berammede Tid.

Ligesom Uhret i Justitspalladset slog ni, kom man og meldte, at en masferet Person ønskede at faae ham itale.

Faa Øieblikke efter førte man den Fremmede ind i Herr H...s Kabinet.

Det var en Mand af høi Vært; en brun Kappe, som han langsomt afførte sig ved Indgangen, skjulte ham heelt og holdent.

Hans Paaklædning havde baade Noget tilfælleds med en Borgermands og en velhavende Haandværkssvends.

„Hvad Godt vil De mig, min Herre?" — spurgte Herr H..., som sad i en Lænestol, medens den Fremmede blev staaende foran ham.

Udenat svare pegede denne paa to med grønne Silkeforhæng forsynede Glasdøre, der befandt sig paa hver Side af Døren, han var kommet indaf.

Herr H... forstod ham. Efter en kort Betænkning tog han en rask Beslutning og klappede tre Gange i Hænderne.

Sandsynligviis var dette et aftalt Signal, thi en svag Lyd hørtes fra begge Kabinetterne, og Silkeforhængene bevægede sig ligesom paavirkede af en ydre Trækvind.

Politiadjutanten reiste sig derpaa koldblodigt og aabnede Dørene til Kabinetterne, som den Ubekjendte tog i Øiesyn gjennem de smalle Aabninger i Masken.

Herr H... traadte først ind i det ene og derpaa ind i det andet Kabinet og aflaasede de to indvendige Døre, som udentvivl stode i Forbindelse med et andet Værelse.

„Tak, min Herre," — sagde den Maskerede — „Deres Tillid skal ikke blive skuffet."

Ordene bleve udtalte med stærk fremmed Accent.

Derpaa tog Manden sin Maske af.

Herr H... var nu istand til at tage sin besynderlige Gjæsts Ansigtstræk i Øiesyn.

Det var et sydlandsk Physionomi, omgivet af langt, sort Haar, som faldt ned paa de brede Skuldre.

Mandens guulgrønne og stikkende Øine, som lynede frem under et Par tykke Øienbryn, forøgede endmere Ansigtets Barskhed.

Han tav i nogle Minutter og sagde derpaa i en rolig Tone til Politiadjutanten:

„Min Herre, jeg kommer forat foreslaae Dem en Over-

eenskomst, som det staaer Dem frit for at afslaae eller gaae ind paa, naar De veed hvad den dreier sig om.

En uhyre Vulkan gjærer under Paris; en Sammensværgelse eller rettere et truende Forbund mod dette Land har dannet sig her.

Det er ikke længer enkeltstaaende, adspredte og faa Fjender, som true Dem; men en heel Familie, hvis Medlemmer ere her, i Nærheden af Dem, hos Dem selv, maaskee endogsaa her i Justitspalladset!...

De have hengivne Hjerter, stærke Arme og Millioner til Deres Raadighed!...

De tælle baade den simple Haandværker, den uvidende Arbeidsmand, Soldaten af alle Vaabenarter, Øvrighedspersonen, Pengemanden, Advokaten, Kunstneren, den Lærde og Præsten, kort sagt Folk af alle Stænder blandt deres Rækker.

I deres Spidse have de store Herrer, Adelsmænd, ja Prindser af Blodet!...

Hvad de tilsigte i Frankrig er det Samme, som de tilsigte i hele Europa, nemlig først og fremmest Kongemagtens Tilintetgjørelse og dernæst Magt til at skabe en uindskrænket og ubegrændset Frihed for Folket.

Disse Mænds hemmelige Forsamlinger kaldes for Venta'er.

Samfundet hedder Carbonarismen.

Brødrene kalde sig Carbonarier."

Herr H... gjorde et Hop paa sin Stol.

Endeligt var han paa Spor efter den Mythe, som han forfulgte udenat være istand til at betegne den nærmere eller naae den.

Maaskee vilde han nu kunne faae Haand i Hanke med den og udbrede Lys over det lyssky Samfund?

„Forklar Dem nærmere!“ — sagde han til Manden i en Tone, som røbede spændt Nysgjærrighed.

Manden tog en Stol og satte sig ned. Han havde erhvervet sig Ret til at underhandle som Ligemand med sin Vært.

„Jeg for mit Vedkommende“ — vedblev han med et bittert Smiil — „er kun et ringe Medlem af det store Sel-

skab... Af den Aarsag er det heller ikke for mig selv og i mit eget Navn, at jeg kommer forat underhandle med Dem."

„I hvis Navn kommer De da? hvem sender Dem?" — spurgte Herr H.. overrasket.

„Heri Paris" — svarede den Fremmede — „findes en Mand af høi Rang, fornem Byrd og stor Formue.

Denne Mand er ved sine talrige Forbindelser, ved den høie Stilling, han indtager, ved Omstændigheder, som jeg hverken kan eller tør aabenbare for Dem, indviet og vil fremtidigt blive indviet i alle Hemmeligheder, i ethvert Skridt, i alle Planer med Hensyn til Carbonariernes Samfund, og det ligefra den ringeste Broders ringeste Handling til de Ordrer, der udstedes til Venta'erne af Formændene!"

„Og denne Mand" — udbrød Herr H... — „vil altsaa udlevere os sine skjændige Medforbundne?..."

„Ja," — svarede den Ubekjendte — „men han stiller Betingelser for sin vigtige Tjeneste, og det er mig paalagt at underrette Dem om dem."

„Siig frem! og ihvor høi en Betaling han end forlanger, saa.."

„Betalingen" — vedblev den Ubekjendte — „kunne vi altid senere tale om... Det er en ærlig Handel, man foreslaaer Dem," — tilføiede han med en spottende Mine — „De skal ikke betale for Tjenesten, førend Tjenesten er beviist. Det er derfor ikke Betalingen, jeg kommer forat fordre af Dem, men Deres Ord!"

„Mit Ord?..." — gjentog Herr H... forbauset.

„Ja, Deres Ord," — svarede Manden — „Deres Løvte, Deres Eed."

„Ifald den Eed lader sig bringe i Overeensstemmelse med mine Pligter, saa..."

„Det gjør den;" — sagde den Fremmede — „vi fornemme Conspirateurer ere retskafne Folk, men forsigtige Folk, Folk, der ere vante til at omgaaes med Hemmeligheder og aldrig aabenbare vore, uden at have stillet den, vi betroe dem til, mellem to vægtige Argumenter:

Den Paagjældendes Ære paa den ene Side;

Og vor Dolk paa den anden."

„Holdt! ..." — udbrød Herr H..., idet han sprang op, fortørnet over Menneskets Frækhed — De glemmer for hvem og hvor De befinder Dem! ... Her truer man ikke, eller skal Nogen true, saa er det mig! ... Jeg maa derfor bede Dem tale i en anden Tone, eller ogsaa afbryder jeg vor Samtale paa Øieblikket, ihvor ondt det end gjør mig, at jeg ikke kan benytte mig af Deres Tilbud! ..."

„Deri vilde De handle meget taabeligt," — svarede Manden med Masken med spottende Koldblodighed — „thi Deres overdrevne Ømfindtlighed vilde lade Dem gaae glip af den bedste Leilighed, som nogensinde vil blive tilbud' Dem til at sætte Dem ind i det frygteligste og meest omfattende Komplot, der nogensinde er bleven opspundet i dette mægtige Kongerige."

„Nuvel," — sagde Herr H.. — „hvad forlanger da den, som sender Dem til mig?"

„Jeg har jo sagt Dem det: en Eed, og det følgende Eed:

„De skal sværge paa dette," — sagde han, idet han trak et Crucifix opaf sin Trøie — „at hverken De eller Nogen af Deres Undergivne ved nogetsomhelst Middel vil søge at erfare, hvem det er, for hvem jeg underhandler med Dem...

De skal tilsværge mig, at De, efter at være kommet paa det Rene med de Kjendsgjerninger, som ville blive Dem opgivne, efterat have faaet haandgribelige Beviser paa de Personers Skyldighed, som man angiver Dem, vil lade disse dømme og straffe, uden nogensinde at bringe Dem paa Spor efter eller aabenbare dem de skjulte Midler, som har givet dem i Deres Hænder, selv om De af en Hændelse skulde være kommet efter dem! ..."

„Ja, men" — sagde Herr H... — „hvorledes vil da den, som giver os disse nyttige Underretninger, underhandle med os?"

„Gjennem mig," — svarede den Fremmede — „ene og alene gjennem mig, som skal underrette Dem om Alting; gjennem mig, som er hans Udlægger, hans Tolk; gjennem mig, som er Sjælen, hvortil han er Legemet, — Handlingen, hvortil han er Tanken! ...

See her," — vedblev han, idet han paany holdt Crucifixet hentil Herr H.. — „en Eed for slige Tjenester er ikke dyrt betalt! og De har vist neppe tidt Rapporter for saa godt Kjøb!...

Hvad Formen af Eeden angaaer, saa forekommer den Dem sagtens besynderlig; men jeg er fra et Land, hvor man aldrig sværger undtagen paa Korset!"

„Velan! . . ." — sagde Herr H..., som, imedens han hørte paa Manden, havde tænkt nærmere over det Uvæsenlige i den Betingelse, man paalagde ham, eftersom han først skulde gaae over til Handling mod Medlemmerne af Ventaerne, efterat være bleven overbeviist om deres Skyldighed — „velan! jeg gaaer ind derpaa.

Jeg sværger, at jeg hverken selv eller ved Nogen af mine Undergivne vil søge at erfare, hvem det er, for hvem De underhandler med mig!..."

Dermed lagde han Haanden paa Crucifixet.

„Gjør Regning paa ham!... gjør Regning paa mig!..." — sagde den Ubekjendte, idet han bandt sin Maske for Ansigtet — „De seer mig igjen, naar Tiden kommer."

„Men af hvad Grund ikke strax give mig Underretning?" — spurgte Hr. H...

„Fordi Frugten maa have Tid til at modnes, førend man plukker den!..." — svarede den hemmelighedsfulde Person — „og fordi den Frugt, som De vil plukke, endnu ikke er moden!..."

Han bukkede for Herr H.. og gik.

„Hm!" — sagde Politiadjutanten, da han befandt sig alene — „den Handel, jeg her har sluttet, er just ikke ny for mig; i Begyndelsen have Angiverne altid Skrupler, især naar de henhøre til den fornemme Verden; men saasnart den Mands, hvis Befuldmægtigede her talte med mig, have lagt sig, saasnart han paa Grund af Udsvævelser eller Trang seer sig nødsaget til at trække directe paa vor Kasse, saa vil hans fine Følelse ogsaa snart gaae fløiten, og vi ville da inden føie Tid ogsaa have hans Navn i vort hemmelige Polities sorte Bog mellem Navnene af vore fine Spioner, som Herr X...,

Baron de B..., Advokat O..., Exconsul de R... og Hendes Naade Grevinde de F...

Den Person er ligefrem kun hvad man kalder for en Spion af den fornemme Verden!"

Andet Capitel.

Gesantinden.

Den 20de Juni 1818, sex Maaneder efter det Optrin vi have beskrevet i det foregaaende Capitel, var Alting Liv og Røre i et prægtigt Hotel i Gaden du Faubourg-Saint-Honoré.

Hovedindkjørslen til Hotellet, som vendte ud til Forstaden, var opfyldt af en Masse Haandværksfolk, der vare beskjæftigede med at plante en Række Taxuspyramider fra Porten til Hotellets Ydertrappe.

Tapetserere og Gartnere havde travlt med at udsmykke Forhallen, Trapperne og Forgemakkerne med Tæpper og Blomster.

Det Indre af Værelserne i Stueetagen frembød Skuet af en endnu større Travlhed.

Her var en babylonisk Forvirring af Mandfolk og Fruentimmer beskjæftiget med slaae op, sye og betrække med prægtige Tapeter og kostbare Tøier.

De nederste Selskabsværelser i Hotellet gik udtil en af de Haver, der omgive Champs-Elysées mod Forstaden Saint-Honoré.

Man havde havt den Idee at opføre en uhyre Balsal i Haven.

Salen stod i Forbindelse med Værelserne i Stueetagen ved brede draperede Døre, der vare anbragte i Vinduerne og dannede saaledes et Hele med den øvrige Leilighed.

Haven maatte ligeledes paa denne Blomstertid af Aaret bidrage til den forestaaende Fests Glæder.

Dørtæpperne i Balsalen gave fri Adgang til den fortryllende Oase af Grønt og Blomster.

Man skulde have sagt, at en Trolbmands Stav havde samlet Sydens rige Planteliv paa denne lille Plet af Paris.

Man skulde have antaget sig for henflyttet mellem Italiens Myrter og Oranger ved at indaande Duften af den Blomsterriigdom, som smykkede den deilige Have.

Dens særegne Præg, Formen, Beplantningen af den, ja selv Billedstøtterne, som smykkede den, mestendeels Mesterværker af den italienske Skole — beviste, at den strev sig fra en udenlandsk Smag, og at denne Smag tilhørte en ædel og ophøiet Aand!

Det var virkeligt en ophøiet Aand i Forbindelse med fortryllende Yndigheder, med dyb Sands for Kunsten og dens Frembringelser, som havde skabt dette nye Eden.

Denne Aand, disse Yndigheder, denne fine Kunstsands tilhørte en henrivende Qvinde, en beundringsværdig Kunstnerinde!

Hotellets Eierinde var den smukke Felina, Sangens Dronning i Italien! . . . som var nedsteget fra den Trone, hendes Tilbedere havde opreist hende, forat blive Hertuginde af Palma.

Den stolte Pande, der med slig Værdighed havde baaret Semiramis' eller Junias Diadem, var nu indskrænket til en simpel Hertugindekrone! . . .

Det var unægteligt en Nedværdigelse.

Thi der gives tusind Hertuginder som Hertuginden af Palma i Europa . . .

Men i hele Verden gives der kun een Sangerinde som la Felina!

Desuden vilde Hertuginderne ingenlunde indrømme, at la Felina ligesaa fuldt var Hertuginde som de.

Det var en Leilighedshertuginde, en Contrebandehertuginde ved Talent og Skjønhed.

Herved maa bemærkes, at dette var den gunstigste Omtale, der blev hende tildeel . . .

Saaledes talte kun de stærke Aander blandt Hertugin-

derne, de philosophiske Hertuginder, Hertuginderne fra Keisertiden!...

Men de ægte Hertuginder, Hertuginderne fra gamle Dage, der ikke vare istand til at fatte, hvorledes man kunde bære en hertugelig Krone paa Panden udenat eie et trehundrede Aar gammelt Adelsbrev, — den Slags Hertuginder kunde ikke finde Epigrammer nok til at udslynge mod Sangerinden som fornem Dame.

Man fortalte hinanden hviskende, saa hviskende, at det blot kunde høres af et Par Stykker udenfor Kredsen, man dannede, at la Felina kun havde viist sig saa „ubarmhjertig" mod den høibaarne Neapolitaner, der var faldet i hendes Forførelsers Net, fordi hun gik ud paa at dele hans Titel og Formue!...

Og den stakkels Hertug, som var bleven træt af længere at give den sukkende Elskers Rolle, havde tilsidst besluttet sig til at blive Ægtemand, siden han ikke kunde blive Andet!

Over dette fortryllende Thema berigede de gode Damers frugtbare Indbildningskraft Selskabssalene i Forstaden Saint-Germain en Masse skjønne Anekdoter, som kun manglede tre Ting, nemlig:

Sund Fornuft, Retfærdighed og Sandhed!...

Sund Fornuft, hvad Pengene angik; thi Hertuginden af Palma var riig, meget riig, maaskee rigere end sin Gemal!...

Den overordenlige Lykke, hun gjorde, havde allerede for lang Tid siden sikkret hende et overflødigt Liv, og gjøre Afkald paa Theatret midt i sin Triumf, i sin Hæders Glands, medens enhver af hendes Toner betaltes med Guld, var det Samme som at gjøre Afkald paa de uhyre Riigdomme, hvis Kilde hendes Stemme og Talent var!...

Det var ikke alene den sunde Fornuft, som krænkedes ved den Bebreidelse for Havesyge, man gjorde la Felina.

Sandheden og Retfærdigheden lede ligeledes derunder!

Det var saa langtfra, at la Felina havde lagt an paa at forlokke Hertugen, paa — som man sagde — at sikkre sig en Stilling ved at ægte ham, at hun tvertimod i lang Tid havde afslaaet den neapolitianske Politiministers Haand, indtil en mægtig Bevæggrund endelig bestemte hende til at tage imod den.

Denne Bevæggrund, som han baade hentede i sit Hjerte og sin Fornuft, var den glødende og uovervindelige Lidenskab, hun følte for Grev Monteleone!

Hun kjendte Grevens Kjærlighed til Aminta; hun vidste, at han vilde ægte Thaddeos Søster, saasnart han var blevet fri! . . .

Forat bekæmpe sig selv og forskaffe sig nye Vaaben mod den haabløse Lidenskab, som fortærede hende, — forat opreise en ny Skranke mellem sig og Greven, — kort sagt, forat faae en Forsvarer mod sit eget Hjerte, modtog hun Hertugen af Palmas Haand som et Middel til at blive fjernet fra en Løbebane, hvis Triumfer kun indgjøde hende Modbydelighed og Bitterhed, eftersom de ikke gjorde mindste Indtryk paa den, for hvis Skyld hun nys eftertragtede dem.

Disse vare de Grunde, som havde drevet la Felina til at fatte den vigtige Beslutning.

Vi ville senere hen faae at see, om hun havde naaet det tilsigtede Maal.

Efterat Hertugen af Palma i Stilhed havde ladt sig vie til la Felina i Landsbyen Ferentino paa den Dag, hvor hun blev gjenkjendt af Grev Monteleone ved Udgangen af Kirken, førte han sin smukke Brud til en Villa, som han besad paa Bredden af Comosøen; efte at have tilbragt nogle Dage hos hende, vendte han tilbage til Neapel og tog sin Afskeed som Politiminister for Kongeriget.

Han underrettede Kong Ferdinand om sit hemmelige Giftermaal, og endskjøndt Monarken dadlede sin Yndlings Opførsel, kunde han dog ikke undlade at føle sig rørt over hans opoffrende Kjær ighed; han lovede at bevare ham i gunstig Erindring og gav ham senere Beviser derpaa ved at overdrage ham flere vigtige diplomatiske Sendelser i de to Aar, som forløb fra hans Giftermaal til det Tidspunkt, hvor vor Fortælling atter tager sin Begyndelse.

Neapel var Hertugen forhadt; thi der kritiserede man ubarmhjertigt hans Forbindelse med Primadonnaen.

Ægteparret begav sig derfor til Paris efter en diplomatisk Sendelse, under hvilken Hertugen i flere Maaneder havde maattet lade Hertuginden være alene i Villaen ved Comosøen.

De kjøbte Hotellet, vi have omtalt, og belavede sig paa at modtage Hoffet og Byen og udvikle den aristokratiske og smagfulde Luxus, som stod i Overeensstemmelse med Hertugen af Palmas Sædvaner.

Men et Skjær, paa hvilket hverken Hertugen eller Hertuginden gjorde Regning, bragte alle deres Forhaabninger til at strande.

Det fine Selskab i Paris, det Selskab, der viser sig saa overbærende mod visse Excentriciteter og saa sær og nøieregnende, hvad visse Fordomme angaaer, — dette Selskab, som Hertugen af Palmas Rang og Navn burde samle omkring ham, lod al hans Forekommenhed være upaaagtet.

Kun nogle faa Undtagelser blandt Adelen fra Restaurationsperioden besvarede den; men endskjøndt de Personer, som vovede sig til Hertugen, havde fundet den bedste Modtagelse og en særdeles forekommende Huusfrue, skjøndt de havde udtrykt sig paa den meest lovprisende Maade om Hertugindens Elskværdighed, — blev deres Exempel ikke fulgt; Hotellet vedblev at staae taust og tomt, og Hertugen og Hertuginden af Palma at være begravede i deres Pragt og Herlighed!

Grunden til den Kulde og Ugunst, hvormed den forhenværende Ministers Indbydelser bleve modtagne, lader sig let gjætte.

Hertugen havde ægtet la Felina! ... Sangerinden la Felina! ... la Felina, om hvem saamange Rygter havde været og endnu vare i Omløb! ...

Den smukke Kunstnerinde følte sig dybt saaret over den almindelige Uhøflighed; ikke fordi hun savnede Verden og dens Glæder synderligt; — andre Tanker, Tanker, der vare hendes Hjerte langt kjærere, beskjæftigede hende siden de sidste Maaneder, hun havde tilbragt i Eenrum paa sin Villa ved Comosøen — men fordi den Fornærmelse, man tilføiede hende, faldt tilbage paa hendes Ægtefælle, og hendes stolte og kraftige Charakteer leed grusomt derved.

La Felina var en Italienerinde, og Italienerinden taaler ikke en Fornærmelse udenat søge at hævne den.

Hendes frugtbare Geni behøvede ikke at søge længe.

Det var imidlertid ingen let Hævn; thi det dreiede sig

om et heelt Samfund, et riigt, mægtigt og høitstaaende Samfund, der, saa at sige, havde forenet sig om at fornærme en enkelt Qvinde ved at udstøde hende af sit Skjød med den fornemme Foragt, der er langt mere krænkende end en ligefrem og plump Fornærmelse!

Felinas Ry som Sangerinde havde længe vakt Paris' Nysgjerrighed.

Hendes beundringsværdige Stemme, dramatiske Talent, sjældne Skjønhed og den Opsigt, hun vakte i Italien, havde bragt alle Theatre i Europa til at kappes om at komme i Besiddelse af den store Kunstnerinde.

Ifølge et besynderligt Lune eller en overdreven Mistillid til sig selv havde Primadonnaen bestandigt vægret sig ved at optræde paa Parisertheatrene, skjøndt hun tilfulde vidste, at alle store Kunstnertalenter først der fik deres Daab; tilfreds med sin nationale Hæder, havde hun aldrig søgt Stadfæstelse paa den hos de franske Kunstdommere.

Stor var derfor Røret i Pariserselskabslivet, da man erfarede, at en Concert skulde finde Sted hos Hertugen af Palma, og at den berømte Sangerinde agtede at lade sig høre der!

Concerten havde et veldædigt Øiemeed; en Indsamling skulde finde Sted til Gunst for værdige Trængende. Velgjørenheden tjente til Paaskud for den fine Pariserverden; man erklærede eenstemmigt, at man ikke gik til Hertuginden af Palma, men kun i Selskab forat udøve en Velgjerning.

Det kom nu an paa at blive indbudt til dette interessante Aftenselskab.

Men her begyndte de utallige Vanskeligheder, som man ikke havde forudseet; thi Indbydelserne uddeeltes kun med megen Forbeholdenhed.

Det gik i dette Tilfælde, som det ofte gaaer i Paris: jo flere Hindringer der stillede sig iveien forat faae en Indbydelse af Hertugen, desto mere Vind lagde man paa at erholde den.

Men forbausende nok: netop de Huse, hvor S a n g e r i n d e - H e r t u g i n d e n var bleven værst mishandlet, hvor hendes Forekommenheder vare bleven ildest modtagne, fik allerførst deres Indbydelseskort.

Hist og her fandt rigtignok nogle Smaadrillerier Sted, nogle enkelte Naalestik tildeeltes de meest Opblæste af Hertugen af Palmas italienske Venner, som dannede hans fortrolige Cirkel; men man tog imod Alt, man underkastede sig Alt, man taalte Alt, blot forat naae det længselsfuldt eftertragtede, det forgjæves haabede Maal: at høre la Felina synge! . . .

. . . .

Dette tilbrog sig flere Maaneder førend den Fest, hvis Forberedelser vi have beskrevet i Begyndelsen af indeværende Capitel.

Paa den til Veldædighedsconcerten fastsatte Aften opfyldte en lang Række Vogne Gaden du Faubourg-Saint-Honoré og forsvandt een for een i Hertuginden af Palmas Hotel.

Hertuginden sad i Baggrunden af det inderste Selskabsværelse, simpelt klædt og kun smykket med sin Skjønhed; her oppebiede hun sine Gjæster, som en Laquai mældte ved Navn ved Døren til det forreste Værelse, — hun reiste sig ved enhver ny Ankomst, hilste og takkede sine Gjæster for den Glæde, de skjænkede hende ved deres behagelige Besøg.

Det var saa langtfra, at denne Modtagelse behagede Størsteparten af de Indbudte, at den tvertimod syntes at forvolde dem en levende Overraskelse; thi de troede at komme paa et neutralt Gebet, til en Aftenunderholdning, der var Velgjørenheden helliget, og ikke hos en Værtinde, som syntes at byde dem velkommen i sit Huus! . . .

Det var imidlertid det, som skete! . . .

Hertuginden var lutter Opmærksomhed, lutter Omhyggelighed for sine Gjæster; hun syntes hverken at bemærke det ene Parties tørre Høflighed eller det andets Kulde.

Endelig blev Isen brudt!

Herrerne, som allesammen vare Mænd af fiin Levemaade, kunde ikke holde Stand mod saamegen Elskværdighed.

Nogle Damer fulgte Exemplet.

Hotellets pragtfulde Udstyrelse, de beundringsværdige Malerier, som smykkede det, Hertugindens majestætiske Skjønhed og Hertugen af Palmas ædle Væsen frembragte slig Virkning

paa det af den fornemste Adel og Tidens berømteste Personer bestaaende Selskab, at Hertugindens List fuldkomment lykkedes.

Aftenens egenlige Bestanddeel ventedes derfor ikke med mindre Utaalmodighed.

Concerten, hvori Hertuginden næsten havde alle Numrene, begyndte ikke, og Aftenen skred frem! . . .

Kunstnerne vare endnu ikke komne, sagde man, og Utaalmodigheden havde naaet sit Høidepunkt, da et fortræffeligt Dandseorchester begyndte at spille.

Nogle unge Mennesker, der glemte Hensigten af Selskabet og kun brød sig lidt om en hovmodig Halsstarrighed, som berøvede dem deres Alders Fornøielser, førte deres Dandserinder ind i Hotellets store Sal, og Ballet bragte dem til taalmodigt at afvente Concerten, om hvilken man endnu ikke havde opgivet Haabet.

Men henimod Klokken ni begyndte et Rygte at circulere blandt Hertugen af Palmas Gjæster.

Hertuginden, sagde man, følte sig træt og anstrengt efter Opfyldelsen af sine Værtindepligter, der iaften havde været hende saa dyrebare, — tilføiede Vennerne af Huset —; af den Aarsag havde hun erklæret, at hun ikke vilde synge, at en pludselig Hæshed forbød hende det til hendes store Bedrøvelse, og at Aftenen derfor blot vilde blive udfyldt af det lille improviserede Bal, som fandt Sted i Salene.

Det vilde være en Umulighed at beskrive den Overraskelse, Ærgrelse og Harme, der nu viste sig paa visse Ansigter, og som forøgedes, da la Felina ikke henvendte nogen Undskyldning til sine Gjæster, men blot takkede dem i de høfligste Udtryk for den Glæde, de havde beviist hende ved at tilbringe en Aften i hendes Huus, — en Aften, sagde hun, som det smertede hende ikke at kunne forny i længere Tid, fordi hendes Helbredstilstand gjorde et eensomt Liv til Nødvendighed for hende.

Paa den Maade omskabte la Felina en Concert til et Bal og tvang hele den fine Pariserverden til at aflægge hende sit Besøg.

Dagen efter indeholdt Bladene følgende Notice:

„Igaaraftes gave Deres Naader Hertugen og Hertuginden „af Palma det meest glimrende Selskab, der endnu har fundet „Sted i Aarets Løb. Eliten af Forstaden Saint=Germain og „Hovedstaden befandt sig der. Man forlod Hotellet, henrykt „over de høibaarne Udlændinges Elskværdighed og Forekom= „menhed.

„Hertugen har skjænket en Sum af titusind Francs til de „Trængende i sit Distrikt istedetfor en paatænkt Indsamling, „som ikke fandt Sted."

. . . .

Et Par Maaneder efter dette Aftenselskab blev Hertugen af Palma udnævnt til neapolitansk Gesant ved det franske Hof, og det var i Anledning af hans Konges Fødselsdag, at den Fest fandt Sted, som forvoldte saameget Røre i Hotellet i Forstaden Saint=Honoré.

Hertugen af Palmas nye Stilling, hans diplomatiske Charakteer paa den ene og Hertugindens Ry for Elskværdighed paa den anden Side havde bragt de onde Tunger til at forstumme, og man kappedes nu om den Ære at blive indbudt hos den neapolitanske Gesant.

Men Hertuginden var i de sidste Maaneder af en ubekjendt Grund blevet til en ganske anden Qvinde end den, hvis Vid og Livlighed man nys beundrede.

En sørgmodig Sky hvilede over hendes Træk; hendes Øine brændte imellemstunder med en uhyggelig Ild, som kun dæmpedes af nogle stjaalne Taarer.

Selv hendes Udseende havde lidt under Indtrykket af et hemmeligt Onde.

Skjøndt hun bestandigt viste sig lige elskværdig mod Hertugen og sine Omgivelser, var det dog, ligesom hun kun opfyldte en Pligt ved at efterkomme sin Rangs Fordringer.

Med hver Dag syntes hun at trække sig mere tilbage fra Verden og søge en Eensomhed, hun i Førstningen havde skyet, ligesom forat overdøve sine hemmelige Sorger.

Men hvad enten Sorgerne nu havde vundet større Herredømme over hendes Hjerte, eller Grunden laa i noget Andet, — saa følte Enhver sig slaaet af den pludselige og synlige Forandring, der var foregaaet med den baade i legemlig og aandelig Henseende rigt begavede Qvinde.

Imidlertid var det saa langtfra, at Hertuginden modsatte sig den glimrende Fest, som Omstændighederne gjorde til en Nødvendighed, eller viste Ligegyldighed for Tilberedelserne, at hun tvertimod til Alles Overraskelse tog sig meget ivrigt af dem.

Intet undgik hendes Opmærksomhed; hendes fine Smag borgede for, at Aftenen vilde blive fuldstændig, hvad Luxus og Elegance angik.

Hertugen var henrykt over at see sin Gemalinde leve op igjen til Verdens Forlystelser; han stod hende troligt bi og øste Guld ud forat tilfredsstille ethvert af hendes Ønsker.

Indbydelserne vare talrige, og denne Gang bleve de uden Vanskelighed tilstillede de høiadelige Personer, som attraaede den Ære at blive den neapolitanske Gesants Gjæster.

Kun eet Navn blandt de Indbudte vakte nogen Betænkelighed hos Hertugen.

Det var Grev Monteleones... Greven havde i et Fjerdingaar opholdt sig i Paris.

Secretairen, som skulde opsætte Listen over de Indbudte, havde fremhævet dette Navn blandt de fornemme Neapolitanere, som efter Skik og Brug havde mældt sig hos deres Gesant ved Ankomsten til Paris.

Hertuginden havde læst Listen udenat gjøre nogen Bemærkning ved Navnet.

Men Hertugen var længe tvivlraadig, om han skulde indbyde Greven eller ei; ikke fordi han havde mindste Anelse om Hertugindens tidligere Følelser for Herr de Monteleone; han havde betragtet la Felinas Nærværelse i det etruskiske Huus som foranlediget ved en Spøg paa Maskeballet; desuden vare jo tre andre Mænd tilstede ved Grevens Fængsling, og Begivenheden var derfor gaaet sporløst forbi Exministerens Sind.

Men hvorledes kunde Greven, der tiltrods for sin Frisin=

delse var bekjendt som en erklæret Fjende af den neapolitanske Regjering, komme til at blive indbudt af sammes Gesant?

En ligefrem Betragtning afholdt Hertugen fra at udslette ham af sin Liste, og det var, at Greven neppe vilde indfinde sig ved Ballet.

Hertugen vilde saaledes undgaae at vise sig uhøflig mod Herr de Monteleone, og denne havde sandsynligviis ingen synderlig Lyst til at vise sig ved Gesantens Selskaber.

Endelig kom den til Festen bestemte Dag; det Indre af Hotellet frembød et Skue som i Fee-Eventyrene, og Værelserne i Stueetagen i Forbindelse med den improviserede Dandsesal i Haven dannede et af de magiske Billeder, Digternes Phantasi ofte drømmer, men som Menneskets Haand kun saare sjældent frembringer.

Thi her havde Luxus, Kunst, Smag og Riigdom forenet sig til at danne et Underværk, som, oplyst af tusind Vorkerter, paa eengang tiltalte Sind og Øie og mindede om de straalende Palladser i „Tusind og een Nat."

Hertuginden af Palma syntes paa den Dag at staae i sin fulde Skjønhedsglands.

Kun vilde en Jagttager have spurgt sig selv, om det ikke snarere var en feberagtig Spænding, der bragte hendes Øine til at funkle og hendes Kinder til at brænde, end Forventninger om en forestaaende Forlystelse eller Glæden over at see sine Planer saa fortræffeligt udførte.

Klokken slog ni, da de første Gjæster indfandt sig.

Snart kom man skareviis.

De fornemste Navne gjenløde i Salene.

I korte Mellemrum nævnede Dørvogteren følgende:

„Hans Naade Hertug d'Harcourt!

Herr Vicomte d'Harcourt og Frøken Marie d'Harcourt!

Hans Naade Prinds de Maulear!

Herr Marquis og Fru Marquise de Maulear!

Herr Thaddeo Rovero!

Herr Greve de Monteleone!"

Tredie Capitel.

Festen.

Grev Monteleones Navn frembragte et levende Røre blandt det talrige Selskab.

Grevens Begivenheder, hans i de franske Blade omtalte Proces havde vakt alminbelig Interesse i Paris.

Af Nogle betragtedes han som en snild Forbryder, af Andre som et Offer, en Martyr for sine Anskuelser, hvem kun Guds Haand havde frelst fra en frygtelig Død.

Damerne interesserede sig saameget mere for Helten i det retslige Drama, som man havde gjort ham til et Mønster paa mandlig Skjønhed i Meddelelserne angaaende den besynderlige Begivenhed.

Udenat lægge Mærke til den almindelige Nysgjerrighed, hvormed han modtoges, skred Herr de Monteleone med sin sædvanlige Værdighed gjennem Salene og nærmede sig til Hertuginden af Palma, hvem han takkede, fordi hun havde indbefattet ham mellem sine Gjæster ved nærværende glimrende Fest.

Hertuginden neiede stirligt for Greven og svarede med et Par kolde og høflige Ord: derpaa fjernede hun sig forat gaae den unge Marquise de Maulear imøde, som var traadt ind ved sin Svigerfader Prinds de Maulears Arm.

Prindsen var en Bekjendt af den neapolitanske Gesant og kom ofte til ham og Hertuginden.

Han havde været en af de Første til at indfinde sig hos Hertuginden af Palma.

Som Mand af Aand og Hjerte troede han ikke at nedsætte sig selv ved at vise Høflighed mod en elskværdig Dame, der med Værdighed bar det store Navn, Kjærligheden og Ægteskabet havde skjænket hende.

„Naadige Hertuginde," — sagde Prindsen, idet han forestillede Aminta for hende — „De har ofte spurgt mig om min Svigerdatter, og De veed, hvormeget Godt jeg har sagt

Dem om hende; men jeg maa tilstaae Dem, jeg sætter min Stolthed i at lade Dem selv dømme."

Under Præsentationen havde La Felina med et eneste Blik opfanget Amintas hele elskværdige Person, og Resultatet af den hurtige Examen gjorde en besynderlig Virkning paa Hertuginden, thi hendes Kinder blegnede og hendes Stemme bævede, da hun svarede Prindsen, at de Lovtaler, man havde holdt hende over Marquisen, stode langt under Sandheden!...

„Hvad Marquis de Maulear angaaer," — tilføiede hun — „saa er det et gammelt Bekjendtskab!..."

Hun nikkede venskabeligt, bød hende en Stol og forlod hende i en Forvirring, som hun kun med Møie kunde beherske.

Prindsen satte sig ved Siden af sin Svigerdatter og lod de meest fremragende Personligheder i Salen passere Mønstring for hende; han afmalede dem allesammen med det bidende Vid, som Nogle af Fortidens Hofmænd i saa høi Grad besade.

Prinds de Maulear var et Sidestykke til Hertug d'Ayen, spydig Ihukommelse, med Hensyn til hvem en Hofdame undrede sig over, at hans Tunge ikke blev flaaet Snese Gange daglig, eftersom Alt hvad der kom udaf hans Mund var spækket med Naale- og Knivspidser.

Aminta smilede over Prindsens Spydigheder; men selv om de havde været ti Gange saa bidende, vilde det aldrig være faldet hende ind at tænke ondt om sin Svigerfader, thi hun vidste, hvor godt hans Hjerte var, og havde helliget ham en evig Ømhed og Erkjendtlighed.

Senere hen skulle vi fortælle, hvorledes disse Følelser vare opstaaede hos hende.

Marquis de Maulear havde forladt sin unge Gemalinde forat hilse paa sine talrige Bekjendte, og imedens Prindsen underholdt Aminta med at „skumle" over de Personer, som deres onde Skjæbne bragte i Nærheden af ham, søgte Grev Monteleone, der havde faaet Øie paa Gesanten, at bane sig Vei gjennem Stimlen til ham.

Hertugen havde ikke befundet sig i Balsalen, da Grev Monteleone blev mældt.

Det var derfor med største Overraskelse, ja næsten med

Skræk, at han pludseligt saae ham træde udaf en Gruppe og nærme sig til ham.

„Jeg har ikke havt den Ære" — sagde Greven til Hertugen — „at befinde mig i Selskab med Deres Excellence, siden det Besøg, De aflagde mig i Castel d'Ovo, og jeg priser mig derfor dobbelt lykkelig ved at kunne gjengjælde Dem det i Deres eget Huus, ved denne pragtfulde Fest!"

„Herr Greve," — svarede Hertugen, idet han søgte at beherske den Bevægelse, som Monteleones uformodenlige Nærværelse fremkaldte hos ham — „jeg turde næstendeels ikke vove at haabe, at De vilde bevise mig den Ære at modtage min Indbydelse, thi De veed nok, at en Gesant repræsenterer sin Konge!...

Det er derfor paa en Maade hos Kongen af Neapel, vi have den Fornøielse at see Dem idag; og jeg troer at kunne sige Dem i Hans Majestæts Navn, at hvis Deres Skridt skal betragtes som et Pant paa Forsoning, saa vil Ferdinand den Fjerde føle sig ligesaa lykkelig ved at modtage Dem, som jeg for min Person føler mig derover i dette Øieblik!"

Grev Monteleone fattede øieblikkeligt det Underfundige i Hertugens Sprog og stod paa Nippet til at forbande den hemmelige Bevæggrund, som havde ført ham til Gesanten; men idetsamme faldt hans Øine paa en en vis Krog af Salen, hvor han syntes at hente Mod og Styrke, og han svarede Hertugen i den naturligste Tone, at han ved at følge hans Indbydelse kun havde tænkt paa den elskværdige Vært, og at han forresten kjendte Hertugens Retsindighed altfor godt til at troe, at han agtede at gjøre en ligefrem selskabelig Sammenkomst til et politisk Spørgsmaal.

Hertugen beed sig i Læberne ved at faae dette undvigende Svar; Diplomaten indsaae, at han havde fundet sin Ligemand.

En ung Mand, der i samme Øieblik kom til og stak sin Arm ind under Monteleones, gjorde Ende paa den for Hertugen af Palma og Greven lige ubehagelige Samtale.

Den unge, zirligtklædte Herre havde særdeles smukke og fine, men lidende Ansigtstræk, som tydede hen paa et svagt Helbred.

„Veed De hvad, min kjære Hertug," — sagde den Nys-

komne til Gesanten — „enten maa jeg være af en meget forsonlig Charakteer, eller ogsaa maa Deres Bal besidde en særdeles Tiltrækningskraft, siden man seer mig hos Dem efter den temmelig korte Maade, hvorpaa vi skiltes fra hinanden for halvandet Aar siden i Neapel.

Hvad Pokker! man reiser til Italien for sin Sundheds Skyld, man vil tilbringe en Vinter i Neapel, nyde sit Carneval i Fred og Ro, man indleder en tre fire Intriguer med smukke Damer, hvis underskjønne Øine blot kunne sammenlignes med Hendes Naade Hertuginden af Palmas, — og en skjønne Nat, midt under et lystigt Pulcinelligilde, sender De os til Dessert et Dusin glubske Sbirrer paa Halsen, som styrte sig over os ligesom forsultne Ravne, rive vore smagfulde og humoristiske Dragter i Pjalter, besmitte vore venetianske Dolke ved at rive dem ud af Hænderne paa os med deres haarde Næver og derpaa stille os tre, nemlig Thaddeo, Apsberg og mig, ad, forat pakke os ind i afskyelige Vogne, der føre den Ene til Fængslet, den Anden til Grændsen og mig til en nederdrægtig lille Skude, der udskibede mig i Marseille, akkurat som en havareret Vareballe, man sender tilbage til en kjæltringagtig Rheder ... Jo, jeg kom rigtignok godt an med min Fornøielsesreise i Italien!"

„Herr Vicomte," — svarede Hertugen leende — „Luften i Neapel var usund for Dem! ... Forstandige Læger erklærede, at Deres Liv var udsat for Fare i dette Land, og at man maatte fjerne Dem hurtigst muligt derfra! Det er derfor Facultetet, De maa holde Dem til; mig maa De tvertimod takke, fordi jeg saa punktligt har fulgt dets Forskrifter."

„Gud bevare's!" — svarede Hertugen — „jeg takker Dem af Hjertet, ifald mit Liv virkeligt var i Fare! ...

Der seer man forresten, hvor man kan tage feil!" — tilføiede han overgivent — „man forsikkrer jo, at Neapels Klima skal være ganske fortræffeligt for Brystet!"

„Javist," — svarede Gesanten — „men for Hovedet er det mindre godt."

„Jeg kan tale med derom! ..." — sagde Monteleone med et Buk for Hertugen.

„Lad saa være!" — vedblev d'Harcourt, som endeligt

vilde hævne sig over Hs. Excellences Sbirrer paa Hs. Excellence selv — „Luften i Neapel er farlig for Hovedet, vi ere enige om det; den ophidser, den bringer os undertiden til at „tabe“ det, mener Monteleone! ... men til Erstatning er Luften der ganske fortræffelig for Hjertet ... Et sygt, et angrebet Hjerte helbredes vidunderligt hurtigt i Neapel! ... Vel sandt, Midlerne ere sommetider kostbare ... ikke sandt, Hertug? ... men det tage Patienterne ikke saa nøie Hensyn til, naar det dreier sig om fortvivlede Tilfælde.“

„Gud give, Vicomte,“ — svarede Gesanten udenat ville forstaae den unge Herres Hentydning til hans Giftermaal — Gud give, at Temperaturen i Paris maa være Dem gavnligere end i Neapel! ... Forresten vil Deres høiagtede Fader, Hertug d'Harcourt, nok for Fremtiden afholde Dem fra at sætte et Liv paa Spil, som De altfor letsindigt vovede i mit Fædreland.“

„Heldigviis,“ — svarede d'Harcourt leende — „holdt Deres Excellence et vaagent Øie med mig, og det er ingen ringe Ære at have havt Politiministeren i Kongeriget Neapel til Læge! ...

Men om Forladelse,“ — sagde han til Hertugen ved at høre Collinets Orchester præludere — „der er en Familiepligt, som kalder mig; jeg har engageret min Søster, min smukke Marie, til Contredandsen ... et Indfald af en forkjælet Søster, som vil dandse med sin Broder! ...“

Dermed sprang Fusentasten afsted forat byde sin Søster Armen og stillede sig op med hende.

Marie d'Harcourt, Renés Søster, var en fortryllende Pige, blond af Haar, rød og hvid og fiin og spinkel som en nordisk Alf; de blaae Aarer aftegnede sig saa tydeligt under hendes gjennemsigtige Hud, at man imellemstunder frygtede for, at Blodet skulde springe ud, naar man saae det circulere under det fine Net.

Hertug d'Harcourt havde mistet to Sønner af den frygtelige Brystsygdom, mod hvilken Kunstens Hjælpemidler saa ofte vise sig afmægtige!

Faderens Fortvivlelse var frygtelig. Døden havde bortmeiet to Skud af hans Stamme, og den ædle Olding havde

nu kun to tilbage af de fem Blomster, som dannede den friske og smilende Familiebouquet.

Hans Kjærlighed concentrerede sig derfor heelt og holdent i René, der nu var hans eneste Søn, og Marie, den unge Pige, hvis Billede vi nyligt udkastede.

Men forat forskaane sig for en smertelig Erindring, havde Hertugen ikke ladt sin sidste Søn tage de Afdødes Titler, og man vedblev derfor at kalde René for Vicomte d'Harcourt.

Imidlertid viste der sig allerede Symptomer hos René til at blive et Offer for det samme Uhyre, som havde bortrevet hans to Brødre! Marie, som var flere Aar yngre, vakte ligeledes Faderens Bekymring paa Grund af sin overordenlig fine Constitution.

Hele Paris havde taget Deel i Hertugens Sorg; thi Hertug d'Harcourt var almindeligt elsket og agtet paa Grund af sin Velgjørenhed og Menneskekjærlighed, det vil sige den oplyste Menneskekjærlighed, der standser ved Fornuftens Grændser, — der tilbageviser de sociale Utopier, hvor forføreriske de end ere, hvor folkeyndede de end kunne gjøre den, som udøver og hæver dem; den Menneskekjærlighed, Hertug d'Harcourt udøvede, var christelig Menneskekjærlighed, det vil sige: Godgjørenhed! ...

Godgjørenhed, den skjønneste, den ædleste af denne Verdens Dyder! ...

Men Patriarkens Godgjørenhed var skjult og hemmelighedsfuld; den skyede Opsigt og Blæst.

Den ventede ikke paa Ulykken forat komme den tilhjælp; den opsøgte den selv, og blev dette skjulte Forsyn opdaget af dem, det understøttede, saa paalagde Hertugen dem at tie med hans Velgjerninger som den eneste Løn, han forlangte.

Hertugen var paa en Maade den franske Æreskonge i Paris, Voldgiftsmanden i alle Tvistigheder, der opstode blandt Medlemmerne af den store aristokratiske Familie, som paa Grund af hans ædle Egenskaber betragtede ham som et Slags Høiesteret.

Hans Ord var en Lov, hans Dom en Høiesteretsdom!

Det var efter Overeenskomst med denne ædle Olding, at

Prinds de Maulear havde lagt den Giftermaalsplan, som Marquiens pludselige Forbindelse tvang ham til at opgive; men Hertug d'Harcourt var ikkedestomindre forblevet en Ven af Prindsen, skjøndt han dadlede dennes altfor overbærende Anskuelser, og greb han ham i „Overtrædelse af Moraliteten", saa maatte man jo, som han spøgende sagde, holde Ungdommen Noget tilgode! ...

Herved maa bemærkes, at Prinds de Maulears Ungdom bestod af halvfjerdsindstyve Foraar!

Amintas Skjønhed, hendes overordenlige Bleghed, som alene havde været tilstrækkelig til at fængsle Opmærksomheden, bevirkede en sand Revolution i Gesantskabshotellets Selskabssale.

Selv Hertuginden af Palma frembragte ikke den sædvanlige Virkning.

Rigtignok forsvandt den Livlighed, som besjælede hende i Førstningen af Aftenen, lidt efter lidt, og den sædvanlige Sørgmodighed udbredte sig paany over hendes Ansigtstræk og hele Person.

Kun et eneste Menneske havde lagt Mærke til Hertugindens Sindstilstand.

Dette Menneske tabte hende ikke afsigte.

Han stod lænet med Ryggen mod Døren til et af Kabinetterne; han fulgte ethvert af hendes Skridt med Øinene og syntes at lide tilligemed hende under den Tvang, hendes Værtindepligter paalagde hende.

Saasnart Hertuginden meente tilstrækkeligt at have efterkommet dem, saasnart hun kunde antage, at Ballets Glæder gjorde hende undværlig, saae ovenmældte Person hende styre sine Fjed til Kabinettet, hvor han befandt sig.

Han traadte hurtigt derind, udenat hun lagde Mærke dertil, og smuttede ifølge en af de uvilkaarlige Indskydelser, som man ved koldt Blod vilde forkaste, bag et Tæppe, der skjulte Indgangen til et Billedgalleri; her ventede han taus og ubevægelig.

Hertuginden af Palma traadte ind i Kabinettet. Efterat have kastet Øinene omkring forat see, om hun var alene, lod hun sig falde eller snarere satte sig paa en Divan, og to Taarestrømme undslap hendes Øine! ...

„Jeg qvæles," — sagde hun ved sig selv — „jeg er færdig at forgaae af Lidelser!...

Min grusomme Prøve lykkedes!... Det er bestandigt hende, han elsker!... Nu er jeg overbeviist derom!...

Han kom for hendes Skyld til denne Fest!... til denne Fest, hvor han ikke vilde være kommet for min!... han vilde have skudt sig ind under sit gamle Forhold til Hertugen, sin politiske Stilling, og jeg vilde have troet ham, offret min Glæde over at see ham for Passeligheden, forat holde Hævd over hans Ære!...

Hans Øine vige ikke fra hende!... han tænker blot paa hende! ... beskjæftiger sig blot med hende! ... Og for mig har han ikke et Ord, ikke et Blik tilovers!..."

Hertugindens Graad begyndte atter.

Skridt hørtes i Billedgalleriet.

Dørtæppet bevægede sig.

„O min Gud!..." — sagde Hertuginden — „ifald man overraskede mig saaledes ... i denne Tilstand ... hvad skulde jeg saa sige?... hvad skulde jeg give til Paaskud?..."

Skridtene kom nærmere ... Hun styrtede hentil en Dør, der gik udtil Haven, lukkede den op og forsvandt.

De Skridt, Hertuginden havde hørt, skreve sig fra to Personer, som havde gjort en Rundaf gjennem Selskabssalene og nu vendte tilbage til Balsalen ad Billedgalleriet.

Bemældte to Personer vare René d'Harcourt og Monteleone.

„Ih see!" — sagde Greven — „hvad Pokker bestiller dog Thaddeo der, skjult for Dørtæppet ligesom en skinsyg Spanier bag Hjørnet af en mørk Gade, naar han lurer paa sin Medbeilers Serenade!..."

„Ja rigtigt!..." — svarede d'Harcourt — „men jeg skulde næsten troe, at Serenaden er givet; thi dyb Ærgrelse staaer malet i den Skinsyges Træk!"

Hertugindens Ord havde sat Thaddeo i saa voldsom Sindsbevægelse, at han ikke havde havt Kræfter til at forlade sit Skjulested. Ved at høre sine Venners Spotterier, gjorde han Vold paa sig selv og svarede med bævende Stemme:

„Jeg søgte lidt Luft og Kjølighed i Galleriet her; thi underneden er der en frygtelig Hede."

„Gaa ikke hen og faae Ondt!..." — sagde d'Harcourt til ham — „vi have ikke Doctor Matheus ved Haanden til at hjælpe Dig!"

„Tys!" — sagde Thaddeo, som pludseligt skiftede Ansigt — „hvor uforsigtigt at nævne det Navn her!..."

De traadte alle tre ind i Kabinettet.

„Rigtigt bemærket," — gav d'Harcourt til Svar paa sin Vens Bebreidelse — „Ordet løber altid af med Forstanden hos mig!... men vi skulle gjøre vort Bedste forat faae dem til at gaae i Samklang!..."

„Naar skal Consultationen gaae for sig?" — spurgte Thaddeo, idet han tvang sig til at lade rolig.

„Idag otte Dage."

„Hvad Tid?"

„Klokken tolv Middag."

„Er der mange Syge?"

„Ja, fleer end ellers," — svarede Greven — „de stakkels Djævle ville saa gjerne helbredes!"

„Altsaa" — spurgte d'Harcourt — „stiger Doctorens Praxis?"

„Ja, med hver Dag, snart veed han hverken, hvor han skal ende eller begynde!"

„Han hitter nok Rede i det!..." — svarede d'Harcorut — „vor Doctor er en dygtig Mand, en stor Lærd! ... han har gjort nye Opdagelser i Lægevidenskaben!"

„Det har han," — tilføiede Monteleone — „han behandler mere Sjælen end Legemet!"

„Det er kun i den Retning, han driver det," — svarede Vicomten — „jeg veed mærkelige Kure af ham, saa mærkelige, at jeg forleden Dag fandt mig beføiet til at præsentere ham hos min Fader!"

„Hos Hertugen! ..." — udbrød Monteleone — „Doctor Matheus hos Hertug d'Harcourt ..." — tilføiede han, idet han lod Stemmen synke — „af hvad Grund har Du præsenteret Doctoren?"

„Af en gyldig, en slaaende Grund, en Grund, der ligger

mit Hjerte nær! ... Min unge Søster befandt sig ikke vel; skjøndt Fader har havt de bedste Læger i Paris til mine to ulykkelige Brødre, mistede han dem alligevel! ... Fader har derfor ikke mere Tillid til Nogen! ... han vidste ikke, hvem han skulde henvende sig til angaaende min Søster; jeg talte til ham om Matheus, jeg anførte flere vidunderlige Helbredelser af ham og indgjød ham Lyst til at lære ham at kjende."

„Og Matheus, den folkesky Matheus, indvilligede i at gaae til din Fader?"

„Lige paa Øieblikket," — svarede Vicomten — „og da Huset, hvori han boer, støder op til vort Hotel, førte jeg ham i en Haandevending ind til Patienten... Skulde De vel troe det? nogle ganske simple Lægemidler frembragte den meest forbausende Virkning!... Feberen gik over, Hosten lagde sig, og her seer De min Søster iaften, dandsende og valsende og smukkere og mere blomstrende end nogensinde før!"

De tre Venners Samtale blev pludseligt afbrudt ved Indtrædelsen af to af vore andre Hovedpersoner.

Det var Prinds de Maulear med sin Svigerdatter Marquisen, som kom forat søge lidt Hvile og Kjølighed efter Ballets Anstrengelser.

Aminta støttede sig fastere paa Prindsens Arm ved at befinde sig Ansigt til Ansigt med Grev Monteleone, hvem hun ikke ventede at møde saaledes; ikke fordi hun jo allerede havde bemærket ham paa Gesantskabsballet og flere Gange truffet sammen med Greven i Selskaber i de tre Maaneder, han havde befundet sig i Paris; men Greven havde ikke talt til hende siden deres Skilsmisse i Sorrente!

Det var saa langtfra, at Herr de Monteleone søgte at nærme sig hende, at han snarere syntes at flye hende.

Greven nøiedes med at hilse hende ærbødigt og øiebliskeligt trække sig tilbage, hvergang Hændelsen bragte dem i hinandens Nærhed.

Denne høflige Tilbageholdenhed lod sig tilstrækkeligt forklare af Marquis de Maulears og Grevens tidligere Medbeilerskab.

Erindringen herom bevirkede ubentvivl den heftige Bevæ-

gelse, Aminta følte, hvergang hun befandt sig i Herr de Monteleones Nærhed.

„Ei! hvad seer jeg!" — udbrød Prinds de Maulear ved at faae Øie paa Greven — „De her, min kjære Medarbeider! Det kan man kalde et lykkeligt Møde!... hvor det glæder mig at see Dem!...

Kjære Datter," — vedblev han henvendt til den unge Marquise — „tillad mig at forestille Dem Grev Monteleone, en aandrig Reisende, hvem jeg skylder det smukkeste Capitel af min Reise i Italien! et høist-bevægeligt Capitel, som jeg en Dag skal læse for Dem, og som jeg ikke vilde have kunnet bringe istand uden Herr Grevens Hjælp."

„Min Herre," — svarede Monteleone med et dybt Buk for Aminta — „jeg har den Ære at kjende Fru Marquisen; hendes Moder, Fru Rovero, har undertiden skjænket mig Adgang til sit Huus førend Fruens Giftermaal med Herr Marquis de Maulear."

Grevens Hjerte bankede, ligesom det skulde briste, ved de sidste Ord; men Prindsen lagde ikke Mærke dertil.

„Saa De kjender min Svigerdatter og har endnu ikke aflagt hende Deres Besøg!... De har ikke gjort Dem mindste Uleilighed for at see mig, mig, der bevarer vort Møde i saa taknemmelig Erindring!... Det er stygt af Dem, Herr Greve, meget stygt af Dem!... men nu skal De ikke længere slippe fri for min Erkjendtlighed, jeg giver ikke slip paa Dem, førend De har lovet at besøge os med det Allerførste!"

„Jeg veed ikke, om jeg tør..." — svarede Greven med en Nølen, der ikke var sædvanlig hos ham, idet han kastede et frygtsomt Blik paa Aminta.

„Vi ville naturligviis glæde os ved at see Herr Greven," — sagde den unge Kone — „men De veed," — vedblev hun henvendt til Prindsen — „at jeg ikke modtager Nogen hos mig uden Herr de Maulears Indvilligelse."

„Ei! Marquien vil prise sig lykkelig ved at stifte Bekjendtskab med en saa udmærket Adelsmand, en saa oplyst Reisende som Herr de Monteleone," — svarede Prindsen.

„Jeg kjender ogsaa Herr de Maulear," — svarede Greven.

„For Pokker! De kjender jo Alverden?..." — sagde den

gamle Herre — „Hvortil da saamange Formaliteter forat sees? Folk af Stand som vi forstaae hverandre strax! Er det forresten kun min Søns Indbydelse, De venter paa forat besøge os, saa have vi ham her... han vil øieblikkeligt gjentage den for Dem med egen Mund."

D'Harcourt og Thaddeo — især den Sidste, som vidste, hvor høit Monteleone havde elsket Marquisen — deelte hans Forlegenhed over dette uformodenlige Optrin.

Aminta sittrede.

„Aha! er Herren endelig der!..." — sagde Prindsen til sin Søn, som viste sig i Døren til Kabinettet — „De kan saa Skam! prise Dem lykkelig over at have en Fader til cavaliere sirvente for Deres Gemalinde; thi man har, det være sagt uden Bebreidelse, ikke seet Dem ved hendes Side den hele lange Aften!..."

Marquien var bleg og syntes heftig oprørt.

„Undskyld, Deres Høihed," — svarede han Faderen — „men jeg traf paa et Par gamle Venner, som have opholdt mig ligetil nu."

„Hør engang, min Herre," — vedblev Prindsen — „siden vi tale om gamle Venner eller gamle Bekjendtskaber, ligesom De selv vil, saa er her et af Deres, Herr Greve de Monteleone, som kun venter paa et Ord af Deres Mund forat fornye sin Omgang med Dem og præsentere sig i Deres Huus."

Henri fæstede Øinene paa Monteleone, som han endnu ikke havde bemærket.

Uden at yttre mindste Forvirring eller Bevægelse, udenat det syntes at koste ham nogen Tvang, sagde han til Monteleone:

„Herr Greven vil altid være velkommen hos mig, saa ofte han beviser mig den Ære at skjænke mig sit Besøg."

Aminta kastede et Blik fuldt af Overraskelse, Bebreidelse og Smerte paa Marquien, medens en hemmelig Stemme hviskede de grusomme Ord i hendes Hjerte:

„Han er ikke længer skinsyg!... altsaa elsker han Dig ikke mere!"

„Meget vel!" — sagde Prindsen til sin Søn.

Derpaa henvendte han sig til Monteleone og gav ham Haanden med de Ord:

„Levvel til vi sees, min kjære Medarbeider ... lad det ikke vare for længe.

Vi skulle passiare om Reiser" — tilføiede han — „og læse det smukke Cepranocapitel sammen!"

Derpaa rakte han atter sin Arm til Aminta, som knap kunde holde sig opreist, og traadte ind i Balsalen, efterfulgt af Marquien.

Fjerde Capitel.

Et Hjertes Dagbog.

Festen gik sin Gang, og de muntre Toner fra Balorchestret naaede lige til Udkanten af Haven, hvorhen Hertuginden af Palma var flygtet forat skjule sin Forvirring og sine Taarer for Alles Blikke.

En sagte Raslen hørtes i et Buskads tætved Bænken, hvor hun sad. Hun saae forskrækket op og fik Øie paa Thaddeo Rovero, der stod foran hende og betragtede hende med et Udtryk af dyb Smerte.

„Thaddeo!" udbrød hun.

„Ja, Thaddeo," — svarede det unge Menneske med inderlig Medlidenhed — „Thaddeo, som beklager Dem, som lider med Dem, thi han veed, hvilke grusomme Qvaler en forstødt Kjærlighed kan forvolde!"

„Og hvem siger Dem," — spurgte Hertuginden stolt — „at jeg føler Qvaler, og at en forstødt Kjærlighed forvolder dem?"

„Deres Taarer," — svarede Thaddeo — „Erindringen om den forbigangne Tid... eller endnu bedre: De selv!... De Ord,

som De nys lod falde oppe i Kabinettet, og som jeg tilfældigviis hørte!..."

„Nei, min Herre," — svarede Hertuginden krænket — „kald ikke det tilfældigt, som kun kan være lav Nysgjerrighed fra Deres Side!

At belure en Qvinde ... søge at komme bagpaa hendes Hjertes Hemmeligheder... det er skjændigt! det er at krænke Gjæstfriheden, det er baade at overtræde hvad De skylder mig, og hvad De skylder Dem selv!"

„Naadige Frue," — svarede Thaddeo — „min eneste Undskyldning ligger i den glødende Lidenskab, som De kjender, og som har trodset Alt, baade Deres Foragt og Deres Giftermaal!... Den eneste Grund, jeg kan give Dem for mit Feiltrin, er min inderlige Medfølelse for de Lidelser, jeg saae male sig i Deres Træk, efterhaanden som Aftenen skred frem... Det er det, der har bragt mig til at følge Deres Fjed og givet mig Dristighed til at belure Dem."

„Men hvad har jeg da sagt, min Herre?... hvad er det for Ord, jeg har ladet falde?..." — spurgte Hertuginden, hvis Vrede pludseligt gik over til Ængstelighed.

„Ak! Frue," — svarede Thaddeo — „De har ikke sagt mit Hjerte Andet, end hvad der i lang Tid har udgjort dets Fortvivlelse!..

Den, De elskede .. ham elsker De endnu... og han viser sig kold og ufølsom mod en Kjærlighed, som fortjener et heelt Liv fuldt af Kjærlighed og Hengivenhed... han lader Dem endnu sukke over hans Kulde og Ligegyldighed!"

Hertuginden syntes at blive lettet for en tung og trykkende Byrde; hun trak Veiret friere og hviskede med inderlig Taknemmelighed mod Gud, som frelste hende:

„Han veed ikke Noget!!...

Thaddeo," — vedblev hun, idet hun rakte ham Haanden — „jeg tilgiver Dem, thi ogsaa jeg begaaer et Feiltrin, et stort Feiltrin ved at vedblive at nære slige Tanker og Følelser, tiltrods for de Pligter, jeg selv frivilligt har paalagt mig!...

Jeg føler det, jeg har ingen Ret til at bebreide Dem et

Feiltrin, Lidenskaben har bragt Dem til at begaae, naar jeg selv begaaer et, der er meget større!...

Jeg beder Dem, glem hvad De har hørt; at bede Dem tie dermed vilde være en Fornærmelse mod Dem. Beklag mig i Deres stille Sind ... ja! beklag mig," — tilføiede hun med et hjerteskjærende Udtryk — „thi jeg er inderlig ulykkelig!..."

Hun tørte hurtigt sine Øine og vedblev:

„Ikke et Ord mere herom; vær en Ven for mig, som De lovede ved Deres Ankomst til Paris for et halvt Aar siden; De veed, det er kun paa den Betingelse, jeg har tilladt Dem at besøge mig; ræk mig nu Deres Arm og lad os vende tilbage til Balsalen, hvor man maaskee allerede har lagt Mærke til min Fraværelse."

Derpaa gik Begge tause nedad Alleen, som førte til Hotellet.

To Timer efter dette Optrin var Alting stille og roligt i den Bygning, hvor der nys havde hersket saameget Liv og Røre.

Lysekronerne vare slukkede, Nattens Mørke havde afløst de Tusinder af Lys, man nogle Øieblikke tidligere saae straale gjennem Vinduerne i dette Feepallads!

Alle sov i Hertugen af Palmas Hotel, — Alle undtagen Een.

I et overordenligt prægtigt og smagfuldt møbleret Værelse sad en Dame i Baldragt, men med udslaget Haar og i en Uorden, der røbede den dybeste Fortvivlelse.

Hendes Øine vare tørre og stirrende og endnu røde af de Taarer, hun nyligt havde fældet; hun var i sin Ungdoms og Skjønheds Glands, men af en Skjønhed, som Smerten allerede begyndte at paatrykke sit Stempel ... som vidnede om søvnløse Nætter, bittre Qvaler og — hvad mere var — om den frygteligste af alle Lidenskaber: Skinsyge!

Skjøn og rørende som Canovas Magdalene, sad hun med Hovedet støttet i Hænderne og stirrede med smertelige Blikke paa nogle Papirer, der laae foran hende paa et kostbart Skrivebord af Ibenholt.

En Lampe, hvis Kuppel var omgivet med et Næt af blaat

Lys, kastede sin milde og blege Lysning paa den skjønne Ensommes fortrukne Ansigt.

Den ene hvide og fiintformede Haand lagde sig ligesom nølende paa Papirerne.

„Nei," — sagde hun — „det er en Umulighed, at alt hvad heri staaer skrevet skulde være en lang Løgn! ... Nei, denne mit Hjertes Dagbog, som jeg Dag for Dag har nedskrevet, er intet Produkt af en sygelig Phantasi! Nei, alt dette var sandt, alt hvad jeg her har nedskrevet, det har jeg følt, jeg har oplevet alle disse Glæder og Sorger ... og dog forekommer det Hele mig som en Drøm, naar jeg tænker paa min pludselige Opvaagnen! ...

En Drøm! ..." — gjentog hun — „skulde det virkeligt være en Drøm? ..."

Hun greb krampagtigt Papirerne og læste følgende:

„Det er ham, jeg har gjenseet ham, jeg har gjenseet ham „fri! ... ham! ... hvem jeg troede bundet for hele Livet lige„som jeg ... Mit Hjerte er færdigt at sprænges af Glæde! ... „Ja, er det Glæde, eller er det Smerte? ... thi de Baand, „som foraarsagede mig en saa rædsom Qval ved den blotte „Tanke, — dem har jeg jo paalagt mig selv! ... O! min „Gud! hvad har jeg gjort? ... Hvilken ond Aand opfyldte „mig, da jeg gav en anden Mand end ham Ret til at elske „mig? da jeg lovede en Kjærlighed, som jeg vidste, at jeg ikke „kunde skjænke nogen Anden end ham? ...

„Hvorfor skulde jeg ikke faae Øie paa ham, førend jeg „forlod Kirken paa min usalige Bryllupsdag? ... jeg havde „brudt Alt, selv ved Foden af Alteret! ...

„Jeg havde sagt til den, som var i Begreb med at skjænke „mig sit Navn: Forlang ingen Meeneed af mig, forlang intet „bedrageriskt Løvte af mig, et Løvte, som jeg vil svigte! ... „forlang ikke det af mig, som jeg ikke mere har; nemlig et „Hjerte, et Liv, som kun tilhører ham! ...

„Ak! jeg troede, at jeg kunde ophøre at elske ham, fordi „han ikke mere var fri! ... Jeg antog min Smerte for Styrke, „min Fortrydelse for Mod; men da jeg saae ham igjen, bleg, „mørk og lænet til Kirkedøren, da følte jeg Dødens Kulde „snige sig ind i min Sjæl, og jeg var endnu lang Tid efter

„den skjæbnesvangre Dag uvis, om det ikke var hans Skygge, „som havde viist sig for mig! ... om ikke et Sandsebedrag „havde fremmanet min spildte Kjærligheds Phantom forat „skabe mig evigt Savn!

„Men det var ham, det var virkelig ham! ... Og da „jeg gjerne havde givet Liv og Blod forat ile hentil ham, var jeg nødsaget til at følge en Anden!..."

Den stakkels Qvinde standsede; thi en Sky lagde sig over hendes Øine, — en Sky af brændende Taarer!

Hun fortsatte sin Læsning:

„Jeg Hertuginde! ... Hvad bekymrede jeg mig om en „tom Titel! ... det, jeg eftertragtede, var en Ægide mod mine „Erindringer! ... Min Gud! fandt jeg den? ... Længe troede „jeg det; men i saa Tilfælde skulde jeg ikke have gjenseet ham, „ikke tilbragt de lykkelige Dage i hans Selskab, de berusende „Dage, som aldrig ville forsvinde af min Hukommelse, — „hvis altfor snart hensvundne Timer jeg vil optegne; ikke fordi „jeg nogensinde frygter at glemme dem, men for ved Læsnin„gen deraf igjen at føle alle de Bevægelser, hvorpaa de Dage „vare saa rige!

„Jeg havde været gift i sex Maaneder med Hertugen af „Palma, da et Hverv fra Kongen af Neapel tvang ham til at „lade mig blive alene tilbage paa min Villa ved Comosøen, „medens han i Udlandet røgtede de Pligter, som hans Her„sker havde overdraget ham.

„Jeg vovede næsten ikke at tilstaae mig selv, hvor lykke„lig jeg, tiltrods for Hertugens kjærlige Omhyggelighed, følte „mig over denne Fraværelse; thi den skjænkede mig en Aands„og Tankefrihed, hvortil mit Hjerte følte bydende Trang.

„Fast bestemt paa i enhver Henseende at blive mine Plig„ter tro, levede eller rettere vegeterede jeg i den tomme og „intetsigende Tilværelse, som er en uundgaaelig Følge af For„bindelser uden Kjærlighed! ...

„Men imellemstunder afbrødes Fornuftgiftermaalets kolde „Rolighed ved Lynglimtene af en Lidenskab, der vel var under„trykt, men desværre endnu ilive!

„Jeg følte de slumrende Uveirsstorme røre sig i min Sjæl, „— jeg smagte Angerens bedske Galde.

„Jeg greb mig selv i at savne en Uafhængighed, der rig-
„tignok ikke kunde bidrage til min Lykke; men hvorved jeg
„idetmindste frit havde kunnet overlade mig til den Græm-
„melse, som fortærede mig.

„Min foreløbige Eensomhed var mig følgelig kjær; thi
„jeg kunde overlade mig til min Sørgmodighed udenat saare
„Nogen, udenat fremkalde en Nysgjerrighed, som det var mig
„umuligt at tilfredsstille! . . .

„En Aftenstund, da jeg flakkede alene omkring paa Bred-
„den af Søen, blev jeg greben af Skræk ved Synet af et be-
„synderligt og frygteligt Optrin, som tildrog sig midt i
„Vandet.

„En Mand, der befandt sig et godt Stykke fra Søbred-
„den, roede af alle Kræfter forat naae den; thi Baaden, hvori
„han befandt sig, lod til at synke under Fødderne paa ham...
„Vandet trængte sandsynligviis derind gjennem et Hul, og
„Staklens Fare blev med hvert Øieblik mere overhængende.

„Jeg var altfor langt borte fra Villaen til at kunne skaffe
„den Ulykkelige Hjælp; men ligesom ifølge en hemmelig Anelse
„afløstes den Medynk, jeg følte over det Skuespil, jeg havde
„for Øine, af en dyb Smerte, som jeg næsten undrede mig
„over at føle for et vildfremmed Menneske.

„Natten begyndte at falde paa, Himlen blev mørkere og
„mørkere, og det var kun ved et af de enkelte Lysglimt, at jeg
„saae Baaden synke under Vandet ... derpaa saae jeg Intet
„mere . . . Intet, undtagen Søens tause Vover, der atter havde
„antaget deres sædvanlige Rolighed efterat have opslugt deres
„Bytte.

„Mine Kræfter forlode mig, og jeg sank næsten besvimet
„om paa Søbredden.

„Jeg tabte imidlertid ikke ganske Bevidstheden; thi mit
„Øre opfangede en Pladsken i det Fjerne, for hvilken jeg
„imidlertid ikke gjorde mig Regnskab i nærværende Øieblik.

„Lyden tog til, den blev tydeligere og tydeligere med hvert
„Minut; derpaa hørte jeg ligesom Faldet af et Legeme paa
„Sandet . . . Faldet efterfulgtes af et Smertensskrig . . . og Al-
„ting blev stille . . .

„Snart fik jeg Øie paa Fakler, baarne af mine Folk,

„der vare blevne urolige over min lange Fraværelse og søgte „efter mig overalt; de fandt mig liggende paa Søbredden, „men samtidigt hermed fandt de ogsaa Legemet af et tilsyne„ladende livløst Menneske, hvis Klæder dreve af Vand.

„Det var udentvivl den Ulykkelige, hvis Baad var gaaet „under, og som ikke havde været istand til at naae Bredden.

„Jeg gav Ordre til, at man skulde bære Manden til Vil„laen og vise ham al den Omhu, som hans Tilstand udkrævede.

„Det var langt ude paa Aftenen; jeg vendte hjem.

„Et Par Timer vare forløbne siden denne Begivenhed; „jeg sad alene i mit Værelse foran mit Piano og henflyttede „mig i Tankerne til den sidste Forestilling i San-Carlo, hvor „det næsten til Vanvid begeistrede Publikum havde budt mig „et saa hæderligt og rørende Farvel ... og imedens hele den „uhyre Menneskemasse kun havde Øie for mig, havde jeg kun „Øie for ham ... For ham vilde jeg være smuk! kun for „ham vilde jeg være værdig til den Beundring, som jeg op„vakte! ..

„Imedens jeg drømte, glede mine Fingre henover Tan„genterne, min Stemme forenede sig med Instrumentets Toner, „og jeg begyndte næsten uvilkaarligt at synge den rørende Arie, „som havde forskaffet mig saa levende Bifaldsyttringer ...

„I Førstningen var min Sang kun dæmpet, men lidt ef„ter lidt fik den Styrke og Klang; det forekom mig, ligesom „jeg henvendte den til ham, ligesom hans Øine vare fæstede „paa mine!...

„Pludseligt afbrød jeg mig, bleg af Overraskelse, Glæde „og Skræk! ..

„I Speilet foran mig havde jeg faaet Øie paa ham i en lyt„tende Stilling ... jeg saae Grev Monteleone!..."

Erindringen om denne Begivenhed var saa levende, saa gribende, at Hertuginden uvilkaarligt saae sig om efter den, hvis Optræden dengang havde sat hende i saa heftig Bevægelse.

Ligesom hun fandt en Vellyst i at oprippe det gamle Saar, greb hun atter Manuskriptet og læste:

„„Undskyld, Signora," — sagde Greven til mig — „at „jeg saaledes trænger mig ind til Dem; men jeg kommer forat

„takke Dem for den Omsorg, man har viist mig i Deres „Navn!"

„„De her? De hos mig?" — udbrød jeg endnu tvivlende „om Virkeligheden af hans Nærværelse — „det maa være en „Drøm, et Syn! O! tal! tal!" — vedblev jeg ude af mig „selv — „tal endnu engang, forat jeg kan overtyde mig om, „at jeg ikke drømmer!..."

„„Felina," — svarede han med sørgmodig Stemme — „jeg veed ikke, hvad det er for en besynderlig Skjæbne, som „bestandig fører os sammen; man skulde næsten mene, at De, „trofast Deres fordums Løvte, vedblev at spille den Forsyns= „rolle med Hensyn til mig, hvortil De havde forpligtet „Dem!...

„Da jeg for nogle Maaneder siden havde seet alle mine „Forhaabninger om Lykke slaae mig feil, da jeg, miskjendt af „dem, for hvem jeg havde offret Saameget, i min Sorg og „Fortvivlelse forbandede denne egenkjærlige og kolde Ver= „den, hvori jeg ikke fandt en eneste oprigtig og hengiven „Sjæl, — da viste De Dem for mig i Ferentinokirken og „sendte mig tiltrods for Deres Brudeslør et af de kjærligheds= „fulde Blikke, som lyse op i Hjertet og binde os til Livet!

„Det er atter Dem, jeg finder, da jeg, udtømt af de An= „strengelser, jeg havde maattet gjøre forat undgaae den truende „Død, maaskee vilde bukket under uden den Hjælp, der blev mig „tildeel...

„De seer derfor," — vedblev han med et sørgmodigt „Smiil — „at De ikke kan ophøre at være min gode Engel, „skjøndt De nu er bleven Hertuginde af Palma!..."

„Greven havde aldrig tilforn talt saaledes til mig. Be= „standig kold og ligesom næsten mod sin Villie erkjendtlig for „de Tjenester, jeg havde seet mig istand til at bevise ham, vare „saa kjærlige Ord, som de nys anførte, aldrig komne over hans „Læber.

„Han saae min Forvirring, han greb min Haand i sin „og spurgte i en blid og deeltagende Tone:

„„Er De lykkelig?"

„Ved dette Spørgsmaal smeltede mit Hjerte, og jeg hen= „fløb i Taarer.

„„Felino,“ — vedblev han ængsteligt — „hvad betyder „dette?... hvorfor disse Taarer?“

„„Spørg mig ikke,“ — svarede jeg ham, „lad mig be„holde Hemmeligheden af mine Taarer, De kan dog hverken „forstaae dem eller lette dem! ... fortæl mig heller om Dem „selv, om Deres Kjærlighed...“ — vedblev jeg nølende — „om Deres Giftermaal...“

„Ved dette Ord blegnede Greven.

„„Jeg er ikke gift . . .“ — svarede han mig — „jeg „er fri.“

„Jeg kunde ikke tilbageholde et Glædesskrig.

„„Ak!“ — sagde han bittert — „glæder De Dem over „min Ulykke?“

„Ordet „Ulykke“ gjengav mig min Koldblodighed. Jeg „blev roligere og spurgte ham om de nærmere Omstændig„heder.

„Greven fortalte mig nu alt hvad der var hændet ham.

„Han havde i flere Maaneder reist omkring i Europa og „var paa Hjemreisen til Neapel forat ordne nogle Pengesager, „førend han begav sig til Frankrig, hvor han agtede at op„slaae sin stadige Bopæl, da han ved at passere la Tremezzina „tilfældigviis erfarede, at der vare ondskabsfulde Rygter angaa„ende ham i Omløb blandt Brødrene af det mægtige Selskab, „hvis Formand han tidligere havde været.

„Paa den anden Bred af Comosøen var der en Venta.

„Han havde ifført sig en simpel Dragt og begivet sig til „Venta'en forat protestere mod sine Fjenders falske Sigtelser; „men da han frygtede forat blive oppasset af sine Fjenders „Udsendinge, havde han paa Tilbageveien besluttet sig til at „gaae alene over Søen, ved Nattens Frembrud, i den Baad, „som nær havde kostet ham Livet.

„Greven vilde forlade mig samme Nat; han var vidende „om Hertugen af Palmas Fraværelse og frygtede forat skade „mit Rygte.

„Jeg beroligede ham; jeg holdt ham tilbage i Villaen; „jeg overtalte ham endogsaa til at blive et Par Dage der for „saaledes at skuffe hans Fjenders Aarvaagenhed!

„O! disse Dage!... hvor jeg nu savner dem! ... disse

„Dage, de eneste skjønne og lykkelige i mit Liv! . . . hvor de „gik hurtigt! . . .

„Greven erfarede endeligt den Hemmelighed, jeg havde „villet skjule for ham! Han læste i den Sjæl, hvis eneste Tanke „han saalænge havde været.

„Han erfarede Grunden til den Forbindelse, jeg havde „indgaaet; han erfarede, hvormange Taarer, hvormegen Græm„melse Offret havde kostet mig, hvormeget Mod, jeg havde be„høvet forat fuldbyrde det.

„Jeg saae ham blive rørt, han fattede nu endeligt min „ubegrændsede Ømhed, og jeg saae, saa at sige, Time for Time „hans Hjertes Iis smelte!

„Men i samme Forhold, som hans Hjerte nærmede sig „til mit, opfyldtes jeg af en hemmelig Skræk!

„Skjøndt jeg var henrykt over at see Følelser vaagne hos „Greven, der vilde have været min Stolthed, min høieste Lykke, „medens jeg endnu var fri, skjælvede jeg ved Tanken om ikke „mere at kunne høre hans Tilstaaelse udenat begaae en Brøde.

„Inden føie Tid var det mig, som bad, som bønfaldt „Greven om at flye mig for stedse.

„Men det gik, som det pleier at gaae: Hindringerne syn„tes kun at forøge Grevens Kjærlighed.

„Fortiden forsvandt af hans Erindring, eller rettere sagt: „han troede ikke mere paa Fortiden.

„Naar Greven sad ved Siden af mig, i de lange, sol„klare Dage, under de blomsterklædte Løvhytter, forekom det „ham efter hans Sigende, ligesom Mørket rundtom ham for„svandt! . . . det blev atter lyst for hans Øine, og jeg stod „for første Gang for ham, som jeg virkeligt var, det vil sige, „som den meest henrivende, den tilbedelsesværdigste Qvinde!

„Aldrig har nogen Kjærlighed været mere veltalende end Gre„vens, og det var til mig, til mig som blot levede for ham, „til mig, som hans Billede uophørligt forfulgte, til mig, som „havde elsket ham tiltrods for hans Kulde, hans Ligegyldighed, „næsten hans Foragt, at han førte dette Sprog! . . . Den, „han bad om Kjærlighed, var en Qvinde, som tilbad ham!...

„En Maaned henrandt i den grusomme Kamp mellem Pligt og Lidenskab.

„Kampen var ulige! ... Lidenskaben seirede over Plig-„ten! ...

„Greven havde forladt Villaen; men han var skjult i „Omegnen, jeg saae ham hver Dag, og hver Dag ømmere og „kjærligere!

„Man maa have lidt saameget som jeg, været saa haab-„løs som jeg, forat kunne fatte min Henrykkelsesruus! ...

„At blive elsket af ham havde altid forekommet mig som „en Umulighed, — og nu besad jeg denne Kjærlighed, mit „Livs Drøm, nu læste jeg i hans Blikke en Lidenskab, som jeg „saalænge havde næret alene, — alt dette indhyllede min For-„nuft i et tæt Slør, som skjulte mit Feiltrin for mig eller ret-„tere gjorde mig det kjært; thi det forekom mig i min taabe-„lige Overspændthed, ligesom jeg gjengav den Mand, jeg elskede, „et Hjerte, som kun tilhørte ham, — til hvilket han bestandigt „havde havt Ret, hvis Besiddelse en Anden havde villet „berøve ham ... og denne Anden, som jeg krænkede dobbelt „ved slige Tanker, havde høimodigt og ærligt skjænket mig sin „Titel, sin Rang og sit Navn! ...

„Men min Forblændelse var saa stor, at jeg for Øieblik-„ket foreкastede Hertugen af Palma det som en Forbrydelse, „der for stedse burde erhverve ham min Agtelse og Erkjendt-„lighed.

„Imellemstunder formørkedes pludseligt min Kjærligheds-„himmel.

„Greven blev til visse Tider mørk og sørgmodig; i slige „Øieblikke glemte han næsten min Nærværelse og talte med „Foragt om Qvindernes Letsindighed og deres Luner.

„Jeg betragtede ham med Overraskelse, næsten med Skræk; „jeg søgte at gjætte hvad der hemmeligt beskjæftigede ham.

„En Dag fik jeg det at vide!

„„Qvinderne," — sagde han — „de unge Piger, lade „sig næsten altid forføre af et smukt Udvortes, af det studerede „Galanteri, som Franskmændene især ere saa ødsle med! ..."

„Og paa samme Tid undslap der ham ligesom uvilkaar-„ligt nogle bittre Ord angaaende den Medbeiler, der var ble-„ven ham foretrukken af hende, han havde elsket saa inder-„ligt! ...

„Mit Hjerte blev grebet af Forfærdelse; skjælvende spurgte „jeg mig selv, om det ikke blot var Fortrydelsen, som havde „ført ham for mine Fødder.

„Greven bemærkede min Forvirring og heftige Sindsbe„vægelse udenat gjætte Aarsagen dertil; han fordobblede sin Øm„hed, og det lykkedes ham at dysse en Tvivl isøvn, der senere „skulde vaagne i sin hele grusomme Styrke!

„Skilsmissens Dag kom, Greven maatte reise til Neapel, „hvor han ventedes med Utaalmodighed; bydende Pligter tvang „ham til at forlade mig.

„Min Fortvivlelse var frygtelig ved Efterretningen herom; „ikke at see ham mere var det Samme som at døe!

„At gjøre Afkald paa den Salighed, som jeg i to Maaneder „havde vænnet mig til, oversteeg mit Mod og mine Kræfter.

„Intet kunde bevæge Greven til at afstaae fra sit Forsæt.

„Jeg kjendte denne Jernmand, hvis Villie aldrig lod sig „bøie!... jeg modsatte mig ikke længere!...

„Han reiste!... men ikke udenat have givet mig de hel„ligste Løvter om evig Troskab.

„„Snart" — sagde han — „sees vi atter! Paris skal „være Deres Opholdssted, Paris, den uhyre By, hvor det er „saa let at leve hemmeligt, — hvor den forfulgte Kjærlighed „finder et uigjennemtrængeligt Skjul! ... Paris skal modtage „os begge, Dem bestandigt lige smuk, mig bestandigt lige „forelsket!""

. . . .
. . . .
. . . .

Han standsede Manuskriptet.

„Bedrageriske Løvter!..." — udbrød la Felina, idet hun harmfuldt krøllede Papirerne sammen i Haanden.

Jeg har endnu engang villet gjennemlæse de Blade, som jeg nedskrev efter hans Bortreise," — vedblev hun — de Blade, hvori jeg fortalte mig selv min kortvarige Lykkes Historie!

Jeg vilde overtyde mig om, at den havde fundet Sted...

thi nu tvivler jeg imellemstunder derom, siden jeg i de tre Maaneder, Greven befinder sig her, Dag for Dag seer den Kulde vaagne, han fordum viste imod mig!

Men fordum havde jeg Intet at bebreide mig . . . jeg havde ikke bedraget Nogen . . . fordum begik han ingen Meened ved at foragte mig . . .

Men nu, da han har skabt mig evig Anger og Nag . . . nu, da han har oppustet en uudslukkelig Flamme i mit Hjerte . . . nu har han ikke mere Ret til at vise mig Ligegyldighed og Foragt! . . .

Det Menneske veed altsaa ikke, hvad en krænket Italienerinde vil sige! . . .

Han har altsaa forglemt, hvad han selv læste i mit Brev til hans Ven:

„„Ifald jeg ikke kunde være Andet end en almindelig „Qvinde, hvis Skjønhed maaskee i kort Tid vilde have fængslet ham; men som han snart vilde kaste Vrag paa ligesom „sine andre Erobringer, saa . . . jeg føler det! . . . saa vilde „jeg have dræbt ham!"

Femte Capitel.

Doctor Matheus.

Paa den Tid, hvor nærværende Historie tildrog sig, fandtes i Gaden Babylone, i Forstaden Saint-Germain, et gammelt Huus, hvis Eiermand i høi Grad var til at beklage; thi et Slags Forbandelse syntes at hvile over det. I en lang Aarrække vare ingen Værelser der blevne udleiede; de Lysthavende, som kom forat besee Leilighederne, bleve først slagne af Husets skumle og triste Udseende og dernæst opvartede med saamange uhyggelige Historier, at de vel vogtede sig forat flytte ind, selv om de havde givet paa Haanden — noget saare

Vigtigt blandt de pariſiſke Spidsborgere, et Slags foreløbig Contract mellem Eier og Leier med Portneren ſom Notarius.

Men traf det ſig ſaaledes, at en eller andet ſkikkelig Familie lod ſig forlede af Huſets ſtille og rolige Udſeende og flyttede ind udenat indhente nærmere Underretning, ſaa kom Tyendet ſnart med ſaamegen Sladder fra Nabolavet angaaende Nr. 13, at man hver Dag var færdig at døe af Skræk, og Madamen blev betaget af Krampe, hvergang Herren ringede en Smule ſtærkt eller traadte ind i hendes Værelſe udenat banke paa.

Bemældte ulykſalige Leiere, der truedes med at faae en Guulſot eller anden Galdeſygdom paa Halſen, havde ikke noget Tilſommere at gjøre end flytte ud, ſelv om de ſkulde betale Eieren en Skadeserſtatning, og denne — Eieren — ſaae paany ſine udſkaarne og forgyldte Træpaneler fra Ludvig den Femtendes Tid ſkimle og overtrækkes med et tyndt hvidt Mos, — Edderduun, ſom Tiden ſætter paa de af Menneſkerne forladte Boliger.

Selv en rigtig Contrakt, der var bleven afſluttet en intetanende Reiſende, kunde ikke bevare Værten forat ſee ſine Værelſer forladte; thi et ſaadant Tilfælde havde allerede eengang fundet Sted.

Bemældte Robinſon i Gaden Babylone havde erklæret, at han hellere vilde gjøre Affald paa hele Leien end leve længere i den uhyggelige Stemning, ſom Opholdet i disſe Værelſer fremkaldte hos ham.

Rigtignok var denne Robinſon en med ſtærk Anſats til Spleen beladt Engelſkmand, ſom Boligens triſte Udſeende nok kunde forlede til at forøge de der ſtedfundne Dramer med et nyt Rædſelsoptrin.

Af den Aarſag ſkyndte ogſaa Eieren, der gyſte ved Tanken om en ſaadan Begivenhed, ſig at komme overeens med Oboeren.

Oprindelſen til Numer 13's ilde Rygte var følgende:

Et Menneſke havde hængt ſig der af Kjærlighedsſorg.

Det var, ſom man ſeer, allerede i og for ſig en fæl Hiſtorie; men dermed var Tragedien ikke ude.

Tre Aar efter vare to halvfjerdeſindstyveaarige Oldinge,

forhenværende Kjøbmænd, der efter Sigende skulde være meget rige, fundne qvalte i deres Seng, udenat man kunde komme efter Ophavsmanden eller Ophavsmændene til denne skrækkelige Misgjerning!...

Men Beboerne af Nabolavet, der vare snildere end Politiet, havde strax udfundet Morderen, og denne var ingen Anden end den Hængte selv, hvis Aand tog det meget ilde op, at Nogen vilde boe i det Huus, som han havde beæret med sin Nærværelse eller sin Hængning.

Ikkedestomindre havde Numer 13 paa den senere Tid antaget samme Udseende som Nabohusene; man gik ind og ud af det, ligesom af et rigtigt Huus, et almindeligt Huus, hvor ingen Hængte huserede!

Porthammeren sattes tidt og ofte i Bevægelse.

Naar Porten gik op fik man gjennem Sprækken Øie paa en lille Gaard, i Midten af hvilken et Blomsterbed var anlagt.

En Leier, der var kommet som en frelsende Engel for Nr. 13, gjendrev ved sin Nærværelse de Bagvaskelser, for hvilke det uskyldige Huus saalænge havde været udsat.

Han gjendrev dem ikke i Ord, men i Gjerning, det vil sige ved at leve der udenat blive qvalt i Sengedynerne ligesom de salig Halvfjerdser, hvis Arvinger forresten tre forsløine Nevøer vare, som nok havde været istand til at give den Hængte en lille Haandsrækning, da han forskaffede dem den rige Arv!

Huset bestod af en rummelig Stueetage, flere særdeles smukke Værelser paa første Sal og en anden Sal, der tilforn havde været benyttet som Maleratelier, men nu af den nye Leier var bleven indrettet til et Brug, som vi senere skulle omtale

Leieren selv ville vi ikke beskrive, men overlade det til en værdigere Person, som vi heldigviis have ved Haanden.

Bemældte Person er Jomfru Celestine Crepineau, et Pigebarn mellem de syv og tredive og ni og fyrge; høi og mager, over hvilken sidste Egenskab hun var inderlig glad, da den gav hende en Taille, man, som hun sagde, kunde spænde om med fire Fingre.

Tiltrods for denne barnagtige Forfængelighed af sine legemlige Yndigheder, var Jomfru Crepineau Ærbarheden selv, en reen og skjær Mø, hvis Hjerte maaskee i gamle Dage havde talt; men i ethvert Tilfælde saa sagte, at Ingen nogensinde havde hørt det.

Jomfru Celestines Dyd var bleven til et Mundheld i hele Nabolavet.

Moderen anførte hende som et Mønster paa Blufærdighed for deres Døttre, og Fædrene brugte hende som Skræmsel for Sønnerne forat afholde dem fra Ungdomsforlibelser.

Jomfru Crepineau havde mistet sine Forældre i sin tidligste Barndom; hendes eneste Støtte i Verden var hendes Gudfader, en forhenværende Prokurator og Eier af det skjæbnesvangre Nr. 13 i Gaden Babylone.

Den skikkelige Prokurator havde taget sig af Celestines Opdragelse og senere anbetroet hende Bestyrelsen af sit Kjøkken; men da han kom til Overbeviisning om sin Guddatters ringe Kald for Cussys og Brillat-Savarins Kunst, havde han gjort hende til Portnerske i ovenmældte Eiendom, for derved at give hende et Beviis paa sin Tillid og skaffe hende en nogenlunde sorgfri Stilling.

Man maatte selv see, hvorledes Jomfru Celestine retfærdiggjorte sin Gudfaders Forventninger, med hvilket Mandemod hun var draget ind i Spøgelsepalladset; hvorledes hun, efterat have bestænket sit Lukaf med Vievand og hængt en indviet Buxbomqvist over Hovedgjærdet paa sin Seng, erklærede det for lukket og laaset for den Hængte!

Saameget er vist, at hverken den Hængte eller nogetsomhelst andet Individ i tre Aar havde krænket denne Dydens Helligdom!

Men var Jomfru Celestine en Pige med Been i Næsen, saa var hun ogsaa en Pige med Tunge i Munden!

Det er en Umulighed at tænke sig noget mere Forlokkende end hendes Sirenesang forat faae Leiere til det øde Huus, Honning flød over hendes Læber, og imellemstunder bede Nogle virkeligt paa Krogen, men kun for stakket Tid; thi snart jog Skrækken dem paa Døren.

Af den Aarsag var Jomfru Crepineau ogsaa uudtømmelig i Lovtaler over sin nye Leier.

„Sikken herlig Mand!" — sagde hun til sine Naboer, Nr. 11 og Nr. 14, to skikkelige Portnere, for hvem den ærbare Jomfru var et sandt Orakel — „Doctor Matheus er en Engel... en sand Engel med lyse Lokker, ligesom de i Paradiis ... ja, maaskee endnu smukkere, Gud forlade mig min Synd; thi han har Knebelsbarter og prægtige Bakkenbarter, hvilket Englene almindeligviis ikke have, og det er Skade, thi det vilde klæde dem inderligt godt!... Desuden er han saa venlig, høflig og tjenstagtig... og det i den Grad, at han forleden Dag forbandt Benet paa min Moppe, som en Slyngel af Jacobiner havde sparket!"

Ifølge Jomfru Crepineaus Mening vare Jacobinerne nemlig istand til Alt.

„Og De skulde bare see, hvor der er nysseligt hos ham," — vedblev Portnersken —

Salen er prydet med de deiligste Skeletter og Hjerneskaller, allesammen Jacobinere, siger han, og saadan en Mængde Bøger, at man kunde fylde hele Ludvigspladsen med dem!...

Dertil kommer en udbredt Praxis ... Patienter af alle Slags, baade tilvogns, tilfods og i Træskoe. Han viser Ingen bort og curerer Alle, selv Moppe!... De kan ogsaa troe, det stakkels Dyr er opmærksom mod ham; aldrig gjøer Moppe, naar han kommer forbi, den spidser bare Øren, og logrer med Svandsen... akkurat ligesom en Patient, der hilser paa sin Læge.

Ingen Andre end jeg" — tilføiede Jomfru Crepineau — „faaer Lov at opvarte Doctoren og gjøre reent hos ham, og De kan være vis paa, jeg holder det ordenligt, — Alting saa blankt som et Speil!...

Forresten kan De troe, han har sin Hyre, især paa de Dage, hvor man kommer forat faae Raad hos ham! ... Sommetider er det, ligesom hele Paris stimlede sammen hos den smukke Doctor!... Modig er han ogsaa som en Løve... han blæser den Hængte et Stykke... Ikke at tale om — sagde han til mig forleden Dag i en Tone, saa det løb mig koldt nedad Ryggen, idet han pegede paa sine Beenrade — ikke

at tale om, at jeg allerede har saamange Døde om mig, at en mere eller mindre ikke gjør videre til Sagen."

. . . .
. . . .
. . . .

Imedens Jomfru Crepineau udbredte sig lovtalende udenfor Porten til Nr. 13 om sin Perle af Leier, som hun kaldte ham, overlod bemældte Leier sig paa tredie Sal i det forhenværende Maleratelier, til en høist besynderlig Forretning

Atelieret mindede kun i Henseende til Form om sin gamle Bestemmelse.

Istedetfor Malerier, Skizzer, Statuer, Ledebukker og Draperier vare Væggene behængte med chirurgiske Instrumenter, anatomiske Gjenstande, Rammer med Insekter, en prægtig Samling af Sommerfugle, forskjellige Herbarier og slutteligt med et stort Portrait, der forestillede en ærværdig gammel Mand i geistligt Ornat.

Ovenover Portraitet hængte en Krands af Evighedsblomster og visne Forglemmigeier.

Alting i Værelset havde et strengt og alvorligt Præg, som forøgedes af de brunmalede Vægge.

Et langt Bord, som stod midt i Værelset, var bedækket med Manuskripter, Blade, Bøger, Flyveskrifter og adspredte Papirer, og hele denne Valplads, hvor Videnskaben, Kunsten og Politiken syntes at gjøre hverandre Rum og Lys stridigt, oplivedes af en smuk Japaneservase, hvori en prægtig Bouquet hvide Camelier kneiste stolt som en Konge over det stumle Pandæmonium!

Doctor Matheus var ung og smuk, som Jomfru Celestine Crepineau havde sagt.

Rige, blonde Lokker bølgede næsten lige ned til Skuldrene paa ham og gave hans Ansigt det seraphiske Udtryk, der havde rørt den følsomme og fromme Portnerskes Hjerte; men i de blide blaae Øine læste man et Udtryk af Fasthed og Bestemthed, som stod i en besynderlig Modsætning til det øvrige Physionomi.

Doctoren var høi, rank og smukt voxen; i sit Hjem bar han samme Dragt, som Studenterne ved Universiteterne i Leipzig, Göttingen og Heidelberg endnu den Dag idag bære, nemlig en Vams af sort Fløil og et Slags Baret med en Fjer.

Doctoren havde udeladt Fjeren.

Bemældte Dragt er nøiagtigt Carl Moors Costume i Schillers „Røvere", og vi have selv i Aaret 1817 seet Studenterne spankulere omkring i de tydske Byer i denne theatralske Udstaffering.

. . . .

Doctoren var, som sagt, beskjæftiget med en høist besynderlig Forretning i sit videnskabelige Laboratorium.

Han stod bøiet over et stort Europaskaart, der laa udbredt foran ham, og bestak det med sorte Naale, idet han for hver Naal raadførte sig med nogle skrevne Noticer, han holdt i Haanden.

Da han kom til den sidste Naal, reiste han sig op, udstødte et Glædesskrig og kneiste triumferende med Hovedet.

„Os tilhører Europa!" — sagde han — „hele Verden tilhører os!

Carbonarismen er indpodet! den er løbet fra Aare til Aare til den ædleste Deel af Samfundslegemet! den kommer til Hjertet, den bemægtiger sig det; det gamle Menneske er død! det nye Menneske fødes! eller rettere sagt: ved vor Røst vil Lazarus stærk, mægtig og gjenfødt staae opaf Graven!"

Af Frygt forat have overladt sig til falske Forhaabninger, skjælvende forat have taget feil i sin Beregning, bukkede Doctoren sig paany over Kaartet og gjennemgik de sorte Naale, der liig en lang Sørgekappe udbredte sig over Europas Kongeriger!

Thi det altoverskyllende Uhyre, han havde nævnt, var virkeligt Liigdugen for Nationernes Lykke! de Ærgjerrige og Ideelogerne, som vilde indhylle Verden deri, vare Mordere af Nationernes Fred, Ære og Opkomst!

Klokken slog elleve paa et gothisk Uhr, der stod ved Væggen.

Doctorens Ansigt skiftede pludseligt Udtryk; Spændingen i det veeg Pladsen for en ubeskrivelig Blidhed; han sprang hentil et lavt Vindue i sit Kabinet, skjulte sig bag Rullegardinet, som han lod gaae ned, og stirrede med spændt Nysgjerrighed ned i en stor Have, der udstrakte sig bag Huset han beboede og kun adskiltes fra det ved den ovenomtalte Gaard med Blomsterbedet.

Haven hørte til et stort Hotel i Gaden de Varennes.

En bred Ydertrappe med Blomstervaser paa begge Sider førte nedtil Haven fra Værelserne i Stueetagen.

Døren til bemældte Ydertrappe havde nyligt aabnet sig, og en ung fortryllende Pige steeg nedaf Trinene, idet Doctoren sprang hentil Vinduet.

Den unge Pige gik nedad en aaben Allee. Hun syntes at søge Solvarmen ligesom de Blomster, der dreie sig efter den forat nyde dens velgjørende Straaler.

Hun lod ikke til at bekymre sig videre om sin Teint, eftersom hun paa Hovedet bar en lille Straahat, der ikke kunde beskytte hende mod at blive solbrændt. Hun bar en simpel Kjole af Percal med vide Ærmer, der lode et Par nydelige Arme komme tilsyne, og et blaat Livbaand omgav hendes smalle og smidige Midie.

Den unge Pige plukkede nogle Blomster og beskar et Rosentræ med en sirlig engelsk Gartnerkniv. Efterat hun et Par Gange havde spadseret op og nedad Alleen ligefor Ydertrappen til Hotellet, førte hun Haanden op til Panden, ligesom forat danne sig en Skjærm for Solen, og saae op mod den; men imellem hende og Solen befandt Atelierets Vindue sig, hvis Gardin pludseligt blev skudt tilside og lod Doctorens smukke Ansigt komme tilsyne, der straalede tiltrods for den straalende Stjerne ovenover ham.

Den unge Pige rødmede svagt og vendte hurtigt Hovedet bort, sandsynligviis fordi Solen i dette Øieblik forekom hende altfor blændende.

Hvad Doctoren angik, saa stod han ligesom fortryllet af hvad han havde seet, og det vilde være umuligt at sige, hvorlænge hans Extase vilde have varet, ifald en bekjendt Stemme ikke havde forstyrret ham i hans Beskuelse.

„Herr Doctor!" — skreg en Stemme gjennem Kabinetsdøren; thi Adgangen til Kabinettet var lukket for Alle, selv for Jomfru Crepineau — „Herr Doctor!... der er en Herre, som venter paa Dem nede i Salen ... en Patient! Han har givet mig sit Visitkort til Dem!..."

„Det er godt..." — svarede Doctoren ærgerligt — „nu skal jeg strax komme!"

„Ja men" — vedblev Stemmen — „naar Herren vilde aabne, saa kunde jeg give Dem Kortet!"

„Behold det kun!" — svarede Doctoren barsk — „det er overflødigt, siden jeg strax kommer ned."

„Ja men" — vedblev den nysgjerrige Portnerske — „saa vidste Herren jo den Persons Navn iforveien..."

„Jeg bryder mig ikke om at vide Noget!" — skreg Doctoren, som nu blev rasende — „jeg beder Dem, Jomfru Crepineau, øieblikkeligt forføie Dem nedtil Deres Lukaf!..."

„Du milde Herre Jesus!" — sagde Portnersken, idet hun skyndsomst trak sig tilbage, ganske forskrækket over Doctorens barske Tone — „hvad mon der dog gaaer af min smukke Leier... og hvorfor mon han aldrig vil tillade mig at komme ind i det Kabinet?... Kanskeesig tørrer han et Cadaver der, og det er af Hensyn til mit Kjøn!"

Doctoren traadte udaf Kabinettet, laasede Døren omhyggeligt efter sig, stak Nøglen i Lommen og gik ned.

Idet han traadte ind i Salen, standsede han forbauset ved Synet af den Person, som ventede paa ham.

„Hs. Høihed, Hertug d'Harcourt, hos mig!" — udbrød han og bukkede ærbødigt for Gjæsten.

„Mit Besøg bør ikke overraske Dem, Doctor," — svarede den ædle Olding — „thi det er ligefrem Noget, jeg skylder Dem for Deres Omhu for min kjære Marie!"

„Naadige Herre," — svarede Matheus — „den velvillige Modtagelse, De viste mig, da jeg havde den Ære at blive præsenteret for Dem, gjorde min Pligt til en Fornøielse for mig; ikke at tale om," — tilføiede han med undertrykt Bevægelse — „at den dybe Interesse, som Deres Frøken Datter indgyder alle dem, der see hende, vil gjøre mig ligesaa lykkelig som stolt over det heldige Udfald af min Kuur."

„Doctor," — svarede Hertugen, idet han fæstede et gjennemtrængende Blik paa Lægen — „De indgyder mig en Tillid, som Ingen af deres Colleger kan prise sig af at have nydt; af den Grund vil ogsaa Deres Svar paa det Spørgsmaal, jeg har isinde at gjøre Dem, være en Dom for mig; frygt ikke forat være oprigtig, unge Mand, jeg er forberedt paa alle Ulykker; mit halvknuste Hjerte venter ikke nogen Lykke mere i denne Verden! Mit Liv er mine to Børns Liv; men den Uvished, som fortærer mig, overstiger mine Kræfter; jeg beder Dem derfor, svar mig oprigtigt: er mit Barns Liv udsat for nogen Fare?"

„Naadige Herre," — svarede Doctor Matheus — „ovenover al menneskelig Viden staaer Guds Villie, som raader ene vor Skjæbne, — som ofte berøver de Stærke Livet og skjænker de Svage det, — og Ingen herneden kan forudsee eller afværge den almægtige Haands Slag; men een Ting kan jeg forsikkre Dem paa Ære og Samvittighed, og det er, at Deres Frøken Datter endnu ikke, ihvor zart hun end er, bærer Spiren i sig til den skrækkelige Sygdom, som har hærjet Deres Familie.

Spiren ligger næsten altid i Blodet hos Medlemmerne af samme Familie; det er noget Videnskaben constaterer, udenat kunne give Midler derimod; men denne skjulte Fjende," — vedblev Lægen med en vis Stolthed — „denne Fjende, mod hvem alle bekjendte Midler slaae feil, kan jeg maaskee bekæmpe og beseire."

„Tal, min Herre, tal!" — udbrød Hertugen, idet han greb Doctorens Hænder — „frels mit Barn, skjænk hende Livet, og min Formue tilhører Dem!"

„Naadige Herre," — svarede Matheus — „ifald jeg havde den Ære at være bedre kjendt af Dem, saa vilde jeg ikke have hørt det Sprog, De nys talte!

Penge have kun lidet Værd for mig, Ryet ikke synderligt mere; thi det er ikke til min Kunst, jeg har sat mine Fremtidsforhaabninger; men eftersom Studiet af denne Kunst har lært mig den Hemmelighed at lette de Lidende, at frelse dem, der ere i Fare, saa vilde jeg betragte det som en Forbrydelse ikke at gjøre Brug af min Hemmelighed, og jeg tilbyder Dem der-

for at bringe den i Anvendelse med Hensyn til Frøken Marie d'Harcourt."

„Og vil denne Hemmelighed vedblive at være en Hemmelighed for mig?" — spurgte Hertugen.

„Nei, Deres Naade," — svarede Matheus smilende — „thi det vil bestandigt være i Deres Nærværelse, at jeg gjør Brug af den; jeg maa endogsaa tilstaae Dem," — vedblev Doctoren — „at jeg allerede har gjort et Forsøg med den paa Frøken d'Harcourt, — rigtignok et flygtigt Forsøg, men dog tilstrækkeligt til at bevise mig, at jeg kunde haabe det Bedste deraf for hendes Sundhed, hendes Liv!"

„Saameget er vist," — sagde Hertugen — „at et Ord af Dem, nogle uskyldige Medicamenter første Gang vare tilstrækkelige til at stille min Datters Lidelser. O! min Herre," — tilføiede han og trykkede henrykt Lægen i Haanden — „hvorledes kan jeg nogensinde gjengjælde Dem?"

„Ved at tilstaae mig en Ting, der er uskatteerlig for mig," — svarede Matheus — „en Ting, som hele Paris vil misunde mig, — som jeg veed, De kun er lidet rundhaandet med, af hvilken Aarsag den faaer endnu høiere Værd i mine Øine ... og den Ting er Deres Agtelse, naadige Herre, Hertug d'Harcourts Agtelse, den hæderligste og retskafneste Mands Agtelse ... De seer, min Herre, jeg lader mig dyrt betale for mine Consultationer; thi der er kun Faa, som kunne prise sig af at have modtaget slig Belønning af Dem!"

„Doctor," — sagde Hertug d'Harcourt med et Smiil — „De er allerede betalt! thi jeg veed, hvormeget Godt De gjør i Paris og navnligt i dette Qvarteer; jeg veed, at den Trængende og Ulykkelige bliver bedre modtaget af Dem end Riigmanden; jeg veed, at alle Lidelser have lige Krav paa Deres Omhu, og De vil derfor indsee, at jeg, som veed Saameget, allerede havde skjænket Dem, hvad De nys forlangte af mig."

„Velan, naadige Herre," — svarede Matheus muntert — „saa lad mig beholde hvad De har skjænket mig, og vi ere qvit."

Idetsamme bankede Jomfru Celestine Crepineau beskedent paa Døren.

„Kom ind!" — skreg Lægen.

„Herr Doctor," — sagde Portnersken — „ude i Forværelset er der en engelsk Mylord og to stakkels Djævle, som ville tale med Dem."

„Hvad er det for stakkels Djævle?" — spurgte Doctoren.

„Den Ene seer ud til at være en Auvergnat; han er meget daarligt klædt og bærer et Bind for Øiet. Jeg har før seet ham her."

Doctoren syntes at blive forvirret; han vendte sig hurtigt om, forat Hertugen ikke skulde bemærke det.

„Den Anden" — vedblev Portnersken — „er en Bondemand fra Omegnen; han holder sit Lommetørklæde for Ansigtet, ligesom han havde Tandpine."

„Jeg gaaer," — sagde Hertugen til Doctoren — „Patienterne ere utaalmodige, og Lidelsen bør ikke vente! Desuden" — tilføiede han smilende — „maa man ogsaa tage lidt Hensyn til den „engelske Mylord"; og jeg viger desaarsag Pladsen for ham."

„Jomfru," — sagde Matheus til sin Portnerske — „før de to stakkels Djævle ind, som De mældte mig."

„Rigtigt!" — sagde Hertugen — „den Fattige førend den Rige: jeg ventede mig ikke mindre af Dem!"

Han nikkede venligt til Doctoren og gik.

Paa Veien gjennem Forværelset saae han de tre Patienter, der Alle som Een vendte sig bort ved Synet af ham.

Den engelske Mylord især syntes at ville krybe ind i Vinduesfarmen, han stod ved!

De to stakkels Djævle, som Jomfru Crepineau kaldte dem, bleve viste ind til Lægen.

Men neppe vare de alene med ham, førend Bondemanden tog sit Lommetørklæde bortfra Ansigtet, Auvergnaten sit Bind fra Øiet, og Doctoren gav dem Haanden.

„Monteleone! Thaddeo!" — sagde han til Auvergnaten og Bonden.

„Men jeg da!" — udbrød Mylorden, som fulgte de Andre i Hælene, idet han rev sin røde Paryk og dito Bakkenbarter af.

„D'Harcourt med!" — vedblev Doctoren, idet han ilede den Nyskomne imøde.

Derpaa slog han Slaaerne for Døren til Forværelset og sagde:

„Her er' vi allesammen!"

„Ja, allesammen, min kjære Apsberg!" — svarede Greven; idet han slog Armene om Matheus:

„De fire Pulcineller fra det etruskiske Huus!"

Sjette Capitel.

De fire Pulcineller.

Doctor Matheus, som vi stiftede Bekjendtskab med i foregaaende Capitel, var ingen Anden end Frederik Apsberg, en af de fire Pulcineller paa Maskeballet i San-Carlo, den unge Tydsker, Præstesønnen fra Elbogen i Bøhmen.

Som Student fra Leipziger Universitetet — et af de berømteste i Tydskland —, var Frederik Apsberg opfostret i hine usalige demagogiske Vildfarelser, der som en sand Samfunds-smitsot meddeeltes hele Tydskland af de ungdommelige Pestbefængte fra hine videnskabelige Lazaretter.

Den soulstige og undertiden poetiske Form, disse Ideer vare iklædte, kunde ikke Andet end tiltale denne Nation, der saalænge havde levet i Ro og Fred, og aabnede den en viid Mark af taabelige Forhaabninger, som en Dag maatte styrte Tydskland i den Afgrund af Forvirring, Elendighed og Forbrydelser, hvori vi nyligt havde seet det fordybet.

Da Frederik ikke fandt sit Fædreland modent nok til Modtagelsen af hans Grundsætninger, havde han søgt at finde Gjenklang hos fremmede Nationer. Den fremspirende Carbonarisme i Italien havde aabnet sine Arme for ham og optaget ham som en af sine vordende Støtter.

Der var det, han havde lært Monteleone at kjende og

med Hengivenhed sluttet sig til det Værk, hvis Ypperstepræst Greven dengang var.

Ved sin Hjemkomst til Tydskland efter Forviisningen fra Neapel saae Apsberg, at Barnet var været i hans Fraværelse, at Mythen havde faaet Legeme, at Sædekornet havde spiret!

Tydskland begyndte at røre sig.

Den nye Carbonaro gjorde talrige Proselyter og hvervede Medlemmer til Forbundet.

Da han havde arvet nogen Formue efter Faderen, fuldendte han sine medicinske Studier og blev en af de ivrigste Apostle af det hemmelighedsfulde System, som han omtalte for Hertug d'Harcourt. Det tydske Politi begyndte imidlertid at forurolige ham, og han forlod sit Fædreland, efterat have sat sig i hemmelig Forbindelse med de fornemste Ventaer, som opstode der. Han reiste derpaa til Frankrig, hvor vi gjenfinde ham under Navn af Doctor Matheus som Leier af det skrækkelige Nr. 13 i Gaden Babylone.

Hans Huus var Samlingsstedet for de fornemste Medlemmer af Ventaerne i Paris, og Lægetitlen tjente til at forklare hans talrige Forbindelser; men hans tre Venner, som frygtede for, at deres hyppige Besøg skulde blive bemærkede, tyede som oftest til en eller anden Forklædning forat begive sig til Doctoren.

Derfra skrev ogsaa Englænderen, Auvergnaten og Bondemanden sig, der bleve saa cavaleermæssigt behandlede af Jomfru Crepineau.

. . . .
. . . .
. . . .

„Consultationstiden er der, min gode Doctor," — sagde Vicomten overgivent til Apsberg — „men hvor ere Patienterne henne?"

„Patienterne?" — svarede Apsberg alvorligt — „jeg skal nævne dem for Dem:

Patienterne ere Frankrig, Italien, Tydskland og alle de andre Lande paa Continentet!

Deres Sygdom bestaaer i en smertelig Nedtrykthed, en stor Slaphed i alle Lemmer af Samfundslegemet; det er en snigende Feber, som udmarver dem, et almindeligt Ildebefindende, som lammer dem."

„Og hvem er den Læge, som skal helbrede for saamange Onder?" — spurgte Vicomten.

„Den Læge" — svarede Monteleone — „er Carbonarismen."

„Er De vis paa det?" — spurgte d'Harcourt, som i dette Øieblik maaskee sagde de fornuftigste Ord i sit Liv.

Disse Ord ere let forklarlige fra det unge Menneskes Side.

Ordene indeholdt en Tvivl, næsten et moralsk Frafald fra den lyssky Sag, hvori han letsindigt havde ladt sig indvikle ved sine Forbindelser i Neapel.

René d'Harcourt havde i Begyndelse kun staaet i et flygtigt Venskabsforhold til Grev Monteleone; men saasnart denne saae, hvad der boede i den unge Vicomte, havde han skyndt sig at indvie ham i sit Livs politiske Drømme.

D'Harcourt, der deels lod sig henrive af den skjulte Magt, som Greven udøvede over sine Medforbundne, og deels maaskee, som la Felina havde sagt i det etruskiske Huus, vilde fordrive Tiden og have Noget at fortælle, naar han kom hjem til Paris, — d'Harcourt var gaaet ind paa Grevens Planer og havde ladt sig optage i det Selskab, hvis Formand Greven var, og da han senere blev forviist fra Italien for den Sag han tjente, havde Vicomten i sine og nogle fortrolige Venners Øine opstillet sig som Martyr for en politisk Tro, han i Grunden hverken var videre hengiven eller indtagen for.

Begge Dele havde lidt en yderligere Formindskelse, da han atter kom til at leve i sin Families Skjød og saae den store Agtelse, hans Fader nød; han, der ved sin Rang, sit Navn og sine Aandsevner i Tiden vilde blive kaldet til at spille en vigtig Rolle i Fædrelandet, der forekom ham velhavende og lykkeligt, fattede ikke, at dette — Landet — skulde føle Trang til en almindelig Omvæltning forat opnaae et hypothetisk Bedre, hvor der existerede et næsten virkeligt Gode.

Vicomte d'Harcourt befandt sig i denne fornuftige Stemning, da Monteleone, Thaddeo og Apsberg ankom til Paris.

De mindede ham om hans Løfter, om den Pagt, de havde indgaaet, om hans Egenskab som Carbonaro, hvilken han ikke kunde fornægte.

Vicomten bukkede paany under for Monteleones Herredømme og troede sig desuden bunden ved sin Ære til at fremture paa den Bane, han engang havde betraadt; han paalæssede sig atter sine gamle Lænker og blev Forkæmper for en Sag, som hverken var i Besiddelse af hans Sympathi eller tiltalte hans Fornuft.

Men den Ytring, der var undsluppen den unge Mands Læber eller rettere hans sunde Sands, havde skurret i Monteleones Øre, ligesom en falsk Tone midt i en skjøn Harmoni.

„René," — sagde han til ham — „Gud forbyde, at vi skulde binde Dig til vor Skjæbne, naar Du ikke længer troer paa vor Sags Retfærdighed!

Forbliv derfor uvirksom i Kampen, hvori Du indlod Dig tilligemed os; din Ære er os Borgen for din Taushed angaaende vore Hemmeligheder; vær blot vor Broder fra Hjertets Side! ...

Apsberg, som er Selskabets Storarchivarius, udsletter dit Navn af vore Lister, og rammer en Ulykke os, saa har jeg idetmindste den Trøst ikke at have draget Dig med i vort Fald."

Men det var saa langtfra, at Tilbudet blev modtaget af René d'Harcourt, at det tvertimod opflammede hans halvslukte Iver.

„Svigte Eder!" — udbrød han — „forlade Eder, naar Farens Time slaaer! ... desertere fra Valpladsen i Kampens Stund! baade mit Venskab, min Ære og mit Mod vægrer sig derved!"

De fire Venner trykkede hverandre i Hænderne.

„Hør mig nu!" — sagde Monteleone — „Tiden er kostbar:

Ventaerne i Kongeriget og hele det øvrige Italien, hvis Formand jeg ikke længere vilde være, vedblive ikke destomindre at skjænke mig en smigrende Tillid og give mig i dette Øie=

ik saa store Beviser derpaa, at jeg næsten føler Betænkeligheder ved at modtage dem."

„Lad høre!" — sagde de tre Venner paa eengang.

„Man tilskriver mig Følgende," — vedblev Monteleone:

„Udvalgene af samtlige Ventaer i Italien overlade her-
„ved i Eet og Alt til Grev Monteleone, paa hvis store
„Aandsevner, Mod og Dømmekraft de stole, at bestemme Ti-
„den og Maaden, hvorpaa Reisningen skal finde Sted.

„Grev Monteleone anmodes om at ville træffe Aftale
„med de fornemste Ventaer i Frankrig, forat de kunne handle
„samtidigt med de italienske."

Ved at modtage dette Hverv," — sluttede Greven — „bliver jeg Kæmpeværkets Gud, dets Enevoldsherre; jeg holder dets Skjæbne i mine Hænder!"

„Du holder baade Frankrigs, Italiens og Tydsklands Skjæbne i din Haand," — tilføiede Apsberg — „thi Ventaerne i det sidste Land handle først paa min Ordre, eller rettere paa din!"

Et Stolthedslyn funklede i Monteleones Blik.

Han var atter kommet i Besiddelse af den Forsynsrolle, hvis Tab havde været ham saa smerteligt!

Men nu var det ikke mere et enkelt Land, hvis Gud og Enevoldsherre han blev, som han selv udtrykte sig men hele Europa, men hele Verden!!

Og dette besynderlige, af Storhed og Smaalighed sammensatte Menneske, dette Menneske, der lignede alle andre politiske Ideologer, som reise Altre for deres Drømmerier og næsten mod deres Vidende offre den sunde Sands og Fornuften for deres Afguder, — dette Menneske, som kæmpede for Verdensfriheden, glædede sig over den udelukkende, despotiske, autokratiske Magt, han kunde udøve over tre store Lande, blot ved sin Villies Kraft!

Greven lod sig derfor med Lethed overtale af sine Venner til at opfylde de italienske Ventaers Begjæring.

„Øieblikket til at handle er endnu ikke kommet," — vedblev Greven — „det franske Politi beskjæftiger sig kun med bekjendte Fjender af Regeringen; Partierne compromittere sig

ved dumme Komplotter, som opstaae af saaret Egenkjærlighed og andre jammerlige Bevæggrunde.

Vort Maal er større! det er ikke en enkelt Mands Sag, vi kæmpe for, men for en Idees Sag! ... eller rettere for en Heelhed af Ideer, der skulle bryde frem paa eengang, overalt og afløse den gamle Civilisations Mørke ved Strømme af blændende Lys!

Men Løsets Dag er endnu ikke kommet."

„Ikkedestomindre," — svarede Apsberg — „erfarer jeg af de Breve, jeg har modtaget, at nye Venta'er danne sig overalt."

„Paris er fuld af Carbonarier," — tilføiede d'Harcourt — „det hemmelige Frimurertegn, der kun er kjendt af os, viser mig Brødre overalt, paa de offenlige Steder, selv ved Hoffet, paa Advokaternes Bænke, ja i Dommerværelset!"

„Det er sandt," — svarede Apsberg.

Dermed fremlagde han de talrige Navnelister, som Forbundsfællerne omhyggeligt gjennemsaae.

„Ligemeget," — vedblev Monteleone — „formeget Hastværk vilde fordærve Alt!.. Husk paa vort Mærke:

Verdenskuglen gjennemboret af et Vridbor."

Thaddeo var bleven siddende taus og mørk under hele Samtalen.

Greven lagde først Mærke dertil.

„Kjære Ven," — sagde han til ham — „hvorfor saa bedrøvet? Tvivler Du maaskee, ligesom d'Harcourt nys, paa vor Sags Hellighed? Betænker Du Dig i Paasyn af Faren?"

„Faren!" — udbrød Thaddeo, ligesom vaagnende af en Drøm — „den paakalder jeg, den venter jeg, den haaber jeg paa, ifald den blot kan befrie mig fra et Liv, som er mig til Byrde!"

Monteleone blegnede ved at høre disse Ord; thi han gjættede Grunden til Vennens dybe Fortvivlelse, og Angerens Dolk gjennemborede hans Hjerte!...

Men førend Thaddeos Venner havde faaet Tid til at udspørge ham, indtraf en besynderlig Begivenhed, som vakte de fire Handlendes Opmærksomhed.

En først svag og derpaa stærkere Lyd, som lignede Edderkoppens Arbeide i sit Væv, afbrød pludseligt Forbundsfællernes Samtale.

Lyden syntes at komme fra en af Tavlerne i Paneelværket.

„Det er paa den Side," — sagde Monteleone, idet han pegede paa en Reol ved Væggen.

„Ja, det er paa den Side," — svarede Apsberg med dæmpet Stemme, idet han nikkede bekræftende til Greven.

„Har man beluret os?" — spurgte d'Harcourt.

„Jeg troer det næsten," — svarede den falske Matheus.

Vicomten og Thaddeo trak strax to Pistoler op af Lommen og spændte dem.

„Behøves ikke," — vedblev Lægen, idet han pegede paa de unge Menneskers Vaaben — „Ifør Eder blot Eders Forklædninger, thi det er ikke værdt, at I blive gjenkjendte, selv af vore Venner."

Kant har sagt, at hvergang der er en Hemmelighed at bevare, vilde det være ønskeligt, om de, der besade den, bleve blinde, døve og stumme.

Lad os derfor ikke lede Nogen i Fristelse; der er blot en Læge her og to Patienter."

„Men Greven?" — indvendte d'Harcourt — „er han ikke indbefattet i samme Regel?"

„Nei, med Greven er det en anden Sag," — tilføiede Doctoren — „ham maa man see!"

Lyden tog til; den forøgede Hurtighed af den svage Pikken paa Panelet røbede en vis Utaalmodighed.

„Det er ham, ikke sandt?" — sagde Monteleone til Apsberg.

„Jo, det er ham;" — svarede Apsberg roligt — „Kun han kommer paa den Maade."

Han traadte hen til Reolen og trykkede paa en skjult Fjer; Reolen gled tilside. Apsberg tog en lille Nøgle, som han stak ind i en af Siraterne i Tapetet; Nøglen dreiede sig i Laasen, og Lægen aabnede en smal Dør, af hvilken en Mand hurtigt traadte ind.

Det var temmelig langt ud paa Dagen; ovenbeskrevne

Optrin tilbrog sig i den meest afsides, og følgeligt den mørkeste Deel af det rummelige Værelse, hvorved Mandens pludselige Optræden fik et phantastisk Præg.

„Ei! men hvad er der paafærde, siden De saaledes kommer og forstyrrer Doctoren og mig, Hr. Pignana?" — sagde Greven til den Nyskomne.

Signor Pignana, vor gamle Bekjendt fra Neapel, den falske Skrædder, den foregivne Eiermand af det etruskiske Huus og Grevens hemmelighedsfulde Veiviser i St. Paolsklosteret, bukkede som sædvanligt lige til Jorden for Monteleone; men istedetfor at svare, pegede han paa Englænderen og Bondemanden, hvis mørke Omrids aftegnede sig i Maanelyset, der faldt ind igjennem et af Salens Vinduer.

„Det er Brødre," — gav Matheus til Svar — „tal kun frit!"

„Velan!" — svarede Herr Pignana, stødt over Grevens temmelig barske Modtagelse — „der er det paafærde," — og han lagde Eftertryk paa Ordet — „at en Fare truer Hans Excellence."

„En Fare?" — sagde Greven med sin sædvanlige Koldblodighed.

„Og siden Hans Excellence" — vedblev Herr Pignana — „har forbudt mig at komme hos ham, var jeg nødt til at komme her for at advare ham, skjøndt jeg forresten mener at see anstændig nok ud til at blive modtagen overalt."

„Herr Pignana" — svarede Greven — „jeg vil engang for alle meddele Dem Grundene til min Handlemaade, hvilket jeg ingenlunde vilde indlade mig paa, ifald jeg ikke vidste, at De er mig saa hengiven, som De virkelig er."

Herr Pignana bukkede med en taknemlig Mine.

„Deres Udseende" — vedblev Greven — „er unægteligt overmaade anstændigt; derimod har jeg Intet at indvende; men det Indvortes er maaskee mindre godt, thi som Smugler, som Kapergast, som ... men jeg vil standse her, for ikke at saare Deres Beskedenhed, og kort og godt sige: som Alt, hvad De har været, har De maaskee nogle Smaasynder at bebreide Dem; nu findes der i Paris en vis neapolitansk Gesant, som fordum var Politiminister i vort skjønne Fædreland; man kommer ikke

ustraffet i Berørelse med Politiet, Herr Vignana — der bliver altid visse Smaating tilbage, som ere en heel Deel generende for mange brave Folk ... Nu har jeg et Slags Idee om, at Hans Høihed, Hertugen af Palma, hos hvem jeg var til Bal for en fjorten Dage siden, ikke har undladt at underrette Politipræfecten i Paris om min Nærværelse heri i Staden. Det er et Slags fiin Høflighed mellem Politi og Politi. Sandsynligviis har man ved samme Leilighed givet Signalementet af flere af mine gamle Bekjendte, hvortil De har den Ære at høre, og De med Deres „Livserfaring" indseer nok, at man ved at erfare, at De befinder Dem i Paris og beærer mig med Deres Besøg, neppe vil antage, at De kommer forat informere mig i at spille Mandoline, hvilket Instrument De efter Sigende skal traktere med stor Færdighed! ...

Af den Grund og for ikke at berøve mig Deres gode Tjeneste, har jeg leiet en lille Leilighed til Dem i Nabohuset, vi have anbragt en Løndør, som giver Dem Adgang til Doctoren, og hvad De meddeler ham, meddeler han igjen mig ... See, Herr Vignana, alt det er Noget, en fornuftig Mand som De burde have gjættet, udenat jeg behøvede at underrette Dem om alle disse Biomstændigheder."

„Det glæder mig at være overbeviist om, — svarede Hr. Vignana med en stolt Mine — „at Herr Greven uden disse Grunde ikke vilde have Noget imod at see mig hos sig."

„Men Faren!" — udbrød Thaddeo, som forglemte sig selv i sin Utaalmodighed — „den Fare, De talte om til Greven!"

„Ei, det er jo Herr Thaddeo Rovero!" — svarede Vignana, som gjenkjendte det unge Menneske paa Stemmen.

„Uforsigtige! ..." — mumlede Apsberg.

„Det glæder mig saameget mere at træffe Herr Thaddeo Rovero," — vedblev Vignana — „som det ogsaa angaaer ham, efter hvad jeg troer."

„Mig?" — spurgte Thaddeo.

„Til Sagen!" — sagde Greven utaalmodigt.

„Seer De, Monsignore," — svarede Vignana — „jeg støver omkring i Nabolavet af Deres Excellences Bopæl, som

De har paalagt mig, og hidindtil havde jeg ikke bemærket noget Mistænkeligt.

Iaften derimod saae jeg to mørke Skikkelser staae paa Post i Gaden de Verneuil, ligeoverfor Deres Hotel.

Deres ubevægelige Stilling var mig paafaldende, og jeg gjættede snart af den Maade, hvorpaa de examinerede Alle og Enhver, som traadte ind i Hotellet, at de maatte være Spioner, saameget mere, som jeg, da jeg, begunstiget af Mørket, sneg mig tæt til dem, hørte den Ene af Mændene sige halvhøit til den Anden:

„Han er tilfods! hans Vogn er ikke kjørt ud!"

„For Pokker!" — afbrød Greven ham — „det bliver interessant!"

„Bi lidt!" — vedblev Pignana — „det er ikke nok med det!..."

Den samme Mand tilføiede i en barsk Tone til sin Kammerat:

Gaa til Gaden Saint-Dominique, der boer den Anden."

„For Pokker! den Anden, det er mig!" — sagde Thaddeo — „Det er i Gaden Dominique, vi boe, Marquien, min Søster og jeg, i Prinds de Maulears Hotel."

„Jeg tænkte det nok," — sagde Herr Pignana med et Buk for Thaddeo — „og af den Grund skyndte jeg mig ogsaa uopholdeligt herhen, da jeg vidste, at Monsignore vilde komme her.

Deres Excellence vil derfor indsee, at jeg var nødt til at uleilige Dem!"

„Gaa ikke hjem inat!" — sagde d'Harcourt.

„Bliv hos mig!" — sagde Apsberg.

„Forlad Paris!" — tilføiede Herr Pignana.

„Ere I Allesammen fra Forstanden!" — svarede Greven.

„Gaa ikke hjem!" — gjentog d'Harcourt.

„Og hvorfor skulde jeg ikke gaae hjem?... Fordi det behager en Tyv at oppasse mig ved mit Hotel forat udplyndre mig, eller fordi en Bravo paa neapolitansk Viis kommer her, hvor man efteraber alle Moder, i den Hensigt at benytte mit Bryst til Skede for sin Dolk?...

For det Første kan dette Menneske kun arbeide for egen Regning; thi med mit Vidende har jeg ingen Fjender i denne By! Overalt bliver jeg modtaget paa den elskværdigste og meest forekommende Maade, og vore hemmelige Forbundsfæller, som kjende mine gamle Eventyr, lade mig feire sande Triumfindtog i Paris' Selskabssale!

Men skulde de hemmelighedsfulde Personer, som Herr Pignana omtaler, tilfældigviis høre til Natfuglenes Familie, være undslupne Ugler fra Politiets Bure, saa giver jeg deres Mistanke mere Spillerum ved at blive ude, end ved at komme hjem.

Desuden har jeg ikke indrettet mit Hotel paa en saa kostbar Maade for at sove ude... nei, viva Cristo! som min gamle Ven Pietro sagde!

At blive her, som Apsberg foreslaaer, vilde være en endnu større Feil; thi dette Huus er Gjemmestedet for vore Papirer, vore Planer, Listerne over vore Forbundsfæller, det er Selskabets Skatkammer, dets hellige Ark, hvis Vogter og Sjæl Apsberg er under det berømte Navn Matheus.

Lader os derfor vel vogte os forat bringe Jægeren paa Spor efter dette kostbare Leie, thi saa vil Alting være tabt!

Hvad det angaaer at forlade Paris, som Herr Pignána klogeligt foreslaaer mig, saa kan jeg ikke indlade mig derpaa!

Det er paa Paris, vore Forhaabninger og Fremtid beroe! Fra Paris vil det Lys udgaae, som skal bringe Dag i Europa!

Forresten, mine Herrer," — vedblev Monteleone — „troer jeg, at Enhver af Dem gjør for mange Ophævelser af en ganske simpel Begivenhed; selv naar vi antage, at den er Resultatet af en Efterforskning fra Politiets Side, saa huske I nok følgende Artikel i vore Statuter:

„Brødrene kjende hinanden indbyrdes, men „ere ikke i Besiddelse af Beviser for hinandens „Medvirkning i det fælles Værk.

Kun vore Papirer og vore Handlinger kunne forraade os, men hidindtil have vore Papirer været gjemte under tre Laase i Huset her, og hvad vore Handlinger angaaer, saa ere de endnu tilkommende!...

Vær derfor rolig for mit Vedkommende og overlad det til Thaddeo og mig at finde Opløsningen paa den dobbelte levende Gaade, som venter os ved vore Gadeporte!"

„Ingen Uforsigtighed!" — sagde Apsberg til Monteleone, ved at see ham skyndsomst iføre sig Auvergnatdragten, hvori han var kommen — „Husk paa, at vi ikke mere ere i Neapel, at der findes Folk i Mængde paa Paris' Gader, at Patrouillerne ere talrige, og at et Dolkestik vil vække stor Opsigt."

„Vær Du ganske rolig," — svarede Greven — „jeg retter mig bestandigt efter det Lands Skik, hvori jeg befinder mig:

I Italien er det Dolken!

I Frankrig, Stokken."

Dermed snappede han Kniplen, Thaddeo førte med sig for at være sin Bonderolle tro, svingede den og lod den snurre rundt mellem Fingrene med en Færdighed, som selv den berømte Fanfan, Stokkefægterkongen paa den Tid, kunde have misundt ham.

„Skal jeg følge Deres Excellenza?" — spurgte Herr Pignana Greven.

„Ja vel," — svarede denne — men som Reserve, i en Snees Skridts Afstand, og kun for at bevidne, som en tilfældig, forsinket Spadserende, at Manden, jeg slaaer ihjel — ifald jeg forresten slaaer ham ihjel — har overfaldet mig. Det vil blive interessantere i de Lømlers Øine, som Spektaklet maaskee sanker sammen."

Da han saae Herr Pignana i Begreb med at forlade Værelset tilligemed ham, skjød han ham hurtigt tilbage med de Ord:

„Nei, nei, ikke denne Vei! ... Husets Argus, Jomfru Crepineau, har kun lukket tre Mænd ind til sin Leier; hvad vilde hun troe, naar hun saae fire komme ud? ... Gaa De ind til Dem selv gjennem Løndøren, Herr Pignana, og mød Thaddeo og mig paa Hjørnet af Gaden Belle-Chasse; Skynd Dem! ..."

Reoldøren lukkede sig efter Herr Pignana.

„Skal jeg ikke følge Dig?" — spurgte Vicomten Monteleone.

„Skam Dig!" — svarede Monteleone. — „Fire mod

Een! Vi vilde tage os ud ligesom de forenede Armeer paa Marschen mod Staten Monaco!"

Bliv Du kun lidt endnu hos Doctoren, en Engelskmands Consultation kan gjerne vare længe; han betaler rundhaandet."

Lidt efter passerede Auvergnaten og Bondemanden atter forbi Jomfru Celestine Crepineaus Lukaf — den Ene med sit Lommetørklæde for Munden, den Anden med sit Bind for Øiet.

Jomfru Crepineau, som vidste, at de havde været flere Timer hos hendes kjære Leier, kunde ikke bare sig for at udbryde ved Synet af de to Patienter:

„Doctoren er en dygtig Mand; men længe om det er han! Ja," — tilføiede hun i sit stille Sind — „men han har maaskee opereret dem! ... Skjøndt man rigtignok ikke har hørt Dem skrige ...

Men det er ogsaa forskrækkeligt, hvor simple Folk ere haardføre! ..."

Da de kom til Gaden Verneuil, gik Greven et Par Skridt foran Thaddeo.

„Vent mig ved denne Port," — sagde han, idet han pegede paa et Huus, som laa i en Huk af Gaden — „og kom ikke, før jeg kalder."

Han paatog sig en Gang, der stemmede overeens med den Dragt, han bar, og skred langsomt og dinglende fremad i Retning af sit Hotel.

Snart fik han Øie paa en mørk Skikkelse, der stod ubevægelig i en Krog, Muren ligeoverfor hans Hotel dannede; det maatte være den Mand, som Pignana havde betegnet ham. Greven besad et skarpt og hurtigt Blik, som ikke engang svigtede ham om Natten; han saae derfor tydeligt Lurerens funklende Øine fæstede paa hans Hotel og kun vige derfra forat speide i Mørket efter hans Ankomst.

Monteleone havde med den Aandsnærværelse, som aldrig forlod ham, med den Hurtighed i at handle, som udmærkede ham, ikke saasnart fattet sin Plan, før han satte den i Udførelse.

Han vilde til enhver Priis vide, hvilke Fjender han

havde at bestille med, og saae intet bedre Middel dertil, end adspørge Fjenden selv!

Kun blev Adspørgslen temmelig barsk, som man vil faae at see; thi da han befandt sig et Par Skridt fra den skjulte Lurer, der ikke anede noget ved at see en slig Tølper komme dinglende, gjorde Greven pludselig omkring, kastede sig over den Ubekjendte, greb ham i Struben med den ene Haand og med den anden om Armen, som Mennesket vilde stikke ind under Kappen, sandsynligviis for at gribe et skjult Vaaben.

Den Ubekjendte udstødte kun eet Skrig, og derpaa blev Alting stille!...

Ved Synet af disse to Mænd, der stode saa tæt sammen, kunde man vel have antaget, at de førte en hviskende Samtale, men ikke at den Ene var nærved at qvæle den Anden.

„Kun et Ord, et eneste Ord?" — hviskede Monteleone i Øret paa Manden. — „Siig mig, for hvis Regning lurer Du her?"

„For min egen!" — svarede Manden ved at føle Grevens Fingre løsne deres Greb.

„Du lyver!" — sagde Greven til ham — „Du er ikke nogen Tyv; thi i de to Timer, Du har staaet her, har der passeret flere velklædte Folk forbi, Folk, som efter al Rimelighed havde Penge i Lommen, uden at Du angreb dem!..."

Og den menneskelige Skruestik om den Ubekjendtes Strube klemte sig atter sammen.

Han gjorde Tegn til, at han vilde tale.

Greven gav ham atter Luft.

„Hvem lurer Du paa her foran Hotellet?"

„Paa Dem!" — sagde Manden.

„Du kjender mig altsaa?"

„Ja!" — svarede den Halvqvalte.

„Hvem har stillet Dig paa Post her?"

Den Ubekjendte tav.

Men da han følte Grevens Jernfingre spænde sig sammen om hans Hals, fremstammede han følgende Ord:

„En fornem Dame!..."

„Hvad hedder hun?" — spurgte Greven, som vilde see, om hans Anelse var rigtig.

„Det er den neapolitanske Ministers Gemalinde."

„Men hvorfor" — spurgte Monteleone — „staaer din Kammerat paa Luur i Gaden Saint=Dominique?"

„De veed altsaa det Hele?" — udbrød Uslingen forfærdet.

„Jeg veed Alt, hvad jeg vil vide," — svarede Greven.

„Tal!" — tilføiede han, idet hans Fingre paany klemte sig sammen om den Elendiges Strube. — „Tal paa Dieblikket, eller Du kommer ikke mere til at tale i dit Liv!"

„Nuvel!" — sagde Manden — „min Kammerat skal see, om De ikke har været i Hotel Maulear . . . Jeg veed Fanden ... maaskee hos en Medbeilerinde!..."

„Ha! det er skjændigt!" — udbrød Greven. — „Ingen Skranker standse den Qvinde, naar det dreier sig om hendes Lidenskaber!..."

Et smerteligt Suk besvarede Grevens Udraab.

Da han hurtigt vendte sig omkring, fik han Øie paa Thaddeo, der stod bleg og skjælvende ved Siden af ham.

Syvende Capitel.

Et Brev.

Vi indbyde herved vore Læsere til at dele vor Nysgjerrighed og bukke sig over den fortryllende Marquise de Maulears sneehvide Skulder, for i Smug at læse det Brev, hun tilskrev sin Moder, Signora Rovero, hvorved vi ville blive indviede i den unge Kones hemmelige Følelser og hendes huuslige Begivenheder i de to sidste Aar.

Klokken var henimod ni om Morgenen. Den smukke Marquise sad i sit med rosenrødt Silke betrukne Sovegemak i anden Etage af Prinds de Maulears Hotel, med Armen hvilende paa en nydeligt med Sevres=Porcellain indlagt Skrive=

bord, og gav sit Hjertes hemmeligste Tanker Luft i følgende Linier til sin Moder:

„Kjæreste Moder!

„Det er nu henved tyve Maaneder, siden jeg har forladt „Italien og Dig, for at følge Marquis de Maulear og hans „Fader til Paris! . . .

„Jeg har i mine tidligere Breve fortalt Dig om min „Reise fra Neapel til Paris, om min Ankomst til den store „By og den Modtagelse, der blev mig tildeel af min Gemals „Familie.

„Herr de Maulears Familie, der, som jeg allerede tid„ligere har berettet Dig, hører til de anseeligste i Paris ved „sin Rigdom, Rang og den Agtelse, den nyder, vovede ikke „at vise sig kold mod den Fremmede, der tog Plads i dens „Kreds; thi min Svigerfader Prindsens kjærlige Omhu gjorde „det til en Pligt for alle hans Slægtninger, idetmindste at „lade imod mig, som han selv i Virkeligheden var, det vil „sige, forekommende, opmærksom og kjærlig.

„Men det varede kun kort, inden jeg saae, hvor lidt op„rigtige de Følelser vare, som man yttrede imod mig!

„Jeg anede snart, af hvormegen Ildefindethed, saaret For„fængelighed og ringe Sympathi mine høiadelige Slægtninge „vare besjælede med Hensyn til den unge Qvinde, der hver„ken havde Aner eller Rigdom at opvise, og som paa en „Maade havde tiltvunget sig en Plads blandt dem, som kun „en høiadelig Dame af samme fyrstelige Æt som de kunde „gjøre Fordring paa.

„Jeg indsaae snart, hvor liden Tiltro jeg kunde have til „deres tvungne Høflighed, til den ydre Forekommenhed, som „Verden fordrer, og som i Særdeleshed daterede sig fra Prinds „de Maulears faderlige Beskyttelse.

„Jeg søgte at finde et Afløb for de kjærlige Følelser, der „opfyldte mig, i min nærmeste Omkreds; men den Første, jeg „henvendte mig til, svigtede mit Haab og gjengjældte min „Kjærlighed med Kulde.

„Den, paa hvem jeg gjorde Regning, ikke for at erstatte „Dig hos mig, kjæreste Moder — thi en Moder er uerstatte„lig, — „men for at veiledes af hendes Raad i le ve Liv,

„hvori jeg stod i Begreb med at indtræde, — blandt det Sel-
„skab med hvis Sæder og Sprog jeg var saa godt som ube-
„kjendt, — den Person var Grevinde de Grandmesnil, Prind-
„sens Søster, min Gemals Tante.

„Grevinden, som elsker Marquien over Alt i Verden, og som
„har opdraget ham, følte sig maaskee fremfor nogen Anden
„saaret ved den Forbindelse, hendes Brodersøn havde indgaaet;
„thi derved bleve Planer fuldkastede, som hun allerede for
„lang Tid siden havde lagt med Hensyn til at see sin Broder-
„søn giftet ind i en af de fornemste Familier i Frankrig,
„nemlig Hertug d'Harcourts Familie.

„Grevinde de Grandmesnil modtog mig derfor med en
„stiv Høflighed, der kjølnede min Varme og bragte mig til
„at ane en Fjende der, hvor jeg haabede at finde en velvillig
„og kjærlig Beskytterinde.

„Marquien bemærkede ikke Grevindens Stemning imod
„mig, thi hun lagde omhyggelig Skjul paa den, ved at see
„hans inderlige Kjærlighed til mig, og fordobblede sin tilsyne-
„ladende Omhed og Opmærksomhed.

„Men jeg følte ikkedestomindre Tornen under Rosen!
„Den besynderlige Seerevne, Du ofte har bemærket hos mig,
„kjæreste Moder, aabenbarede mig, hvor ringe Venskab Grev-
„inden i Grunden nærede for mig, og hvilken Ærgrelse, mit
„Giftermaal foraarsagede hende.

„Jeg væbnede mig med Mod, jeg lovede mig selv at
„kæmpe tappert mod den Huusfjende, som min onde Stjerne
„tildeelte mig.

„Jeg lovede mig selv, ikke at lade min Gemal ane de
„Bekymringer, som dette foraarsagede mig.

„Jeg vilde ikke for Alt i Verden have, at Grevin-
„dens Opførsel mod mig skulde forringe den Erkjendtlighed,
„som Henri skyldte hende fra sine Barndomsdage!

„Desuden var det, ligesom den Kjærlighed, der manglede
„mig fra hendes Side, erstattedes ved to Andres forøgede
„Omhed, nemlig ved Marquiens, som lagde sig for Dagen ved
„en bestandig Ombu og den kjærligste Forekommenhed mod
„mine mindste Ønsker, og Prindsens, — en venlig Gaade,
„som han aldrig har villet løse os! . . .

„Noget Forunderligt maa det være, siden min Faders „blotte Navn var tilstrækkeligt til at aabne mig den Mands Arme, „der, som jeg fortalte Dig, i Førstningen vare haardnakket luk= „kede for mig.

„Noget Troldomsagtigt maa det være, siden det har været „istand til at forandre Følelser, der vare saa indgroede i Oldingens „Hjerte; siden det har kunnet bevæge ham til at opgive sine nedar= „vede Grundsætninger, og det i den Grad, at han præsenterer „mig overalt som Datter af en nybagt Adelsmand, hvis Dy= „der — tilføier han — have skabt ham det skjønneste Vaa= „benskjold.

„Jeg maa i Forbigaaende tilstaae Dig, at jeg har seet „meer end een af Prindsens gamle Venner staae som forstenet „af Overraskelse ved at høre dette Sprog af hans Mund.

„Grunden, hvorfor jeg atter underholder Dig, kjæreste Mo= „der, med min lykkelige Fortid, er kun forat vise Dig Forskjel= „len mellem dengang og nu!

„Min rene og lyse Himmel er bleven formørket.

„Mine fordums sørgelige Anelser ere atter vendte til= „bage.

„Det forekommer mig, ligesom jeg skimter Skyer paa min „Horizont.

„Maaskee feiler jeg, maaskee har min altfor levende Ind= „bildningskraft, som Du oftere har advaret mig imod, med Uret „indgydt mig alle mine mørke Tanker!...

„Ak! naar jeg blot havde Dig her! . . . naar jeg blot „kunde kaste mig i dine Arme, trykke Dig til mit Bryst, saa „vilde jeg sandsynligviis snart føle mig beroliget.

„Hør derfor de Meddelelser, som jeg betroer til det kolde „Papir, læs dem med din Sjæls Øine og sig mig, om jeg „tager feil, eller om Du holder mig for truet af den skrække= „lige Ulykke, som jeg befrygter!

„Endnu engang, hvorfor er Du ikke her!

„O! den Fraværelse!... den Fraværelse!...

„Man maa være firehundrede Miil borte fra den, man „elsker, — man maa huske paa de lange Timer, de lange Dage, „som forløbe mellem det skrevne og det ventede Brev, forat

„vide, hvilken Frygt, hvilken Qval, hvilken Fortvivlelse der „ligger i Tanken om en slig Tilstand!

„Naar Du har læst mit Brev, kjæreste Moder, saa beed „til Gud for mig; gaa til „Vor Frue af Sorrentes" Ka„pel, hvor jeg er bleven viet, — vor gamle Kirke! og lad „to smukke Vorlys brænde foran Alteret, forat Vor Frue kan „vaage over en Kjærlighed, en Tro, man har lovet mig for „hendes Aasyn!

„Jeg behøver Mod til at fortsætte; thi jeg vil maaskee „forvolde Dig Sorg ... men jeg beder Dig, græd ikke, siden „jeg ikke er tilstede forat kunne aftørre dine Taarer! ...

„I de første Maaneder af mit Ophold i Paris levede jeg „i en slig Hvirvel af Forlystelser, Baller og Fester, at Overmæt„telse og Træthed snart indfandt sig.

„Den Lykke, jeg gjorde i den glimrende Verden, den „Hyldest, man viste mig, smigrede min Forfængelighed og glæ„dede mit Hjerte; thi begge Dele syntes at forøge Herr de „Maulears Kjærlighed og gjøre mig dyrebarere for ham med „hver Dag.

„Efter Vinteren kom en roligere Aarstid, som jeg hilste „med Glæde i den Tanke, at Herr de Maulear og jeg nu „skulde leve lidt mere for hinanden, at det feberagtige og støi„ende Selskabsliv skulde efterfølges af en huusligere og blidere „Lykke!

„Jeg tilbragte tre Maaneder i den Indesluttethed, der iagt„tages af de rige Parisere, som ikke forlade Staden i den „smukke Aarstid.

„Prindsen forlod os forat see til nogle Eiendomme, som „han besidder paa Grændsen af Frankrig, og Marquien og jeg „vare ganske overladt til os selv.

„Grevinden beærede os rigtignok med sin Nærværelse; „men den virkede snarere forstyrrende og ubehageligt, end op„livende og velgjørende paa os.

„Da jeg fra Barnsbeen var vant til at færdes i den fri „Luft, paakom der mig undertiden stor Lyst til at gjøre en „Morgenspadseretour i en af de mange smukke Haver, Paris har „at opvise.

„Grevinden gjorde min Gemal opmærksom paa, at en

„Dame af min Alder ikke kunde gaae ud udenat være ledsaget „af ham, og da Marquien holder meget af at ride, hvilket jeg „ikke kan, og han desuden ofte kaldes fra Hjemmet af sine „Embedsforretninger, saae jeg mig indskrænket til enkelte Ud„flugter, ved hvilke han — det nægter jeg ikke — viste sig „yderst opmærksom og kjærlig imod mig, men som forresten „langtfra vare tilstrækkelige for mine Ønsker og Fornøden„heder.

„Theatret var en Kilde til Adspredelser for mig, men „ogsaa det havde sine ubehagelige Sider.

„Henri brød sig kun lidt derom, Grevinden slet ikke derom, „eller rettere sagt, hendes religieuse Anskuelser forbøde hende „det. Følgen heraf var, at ogsaa denne uskyldige Fornøielse „som oftest blev mig forpurret.

„Selv min Paaklædning var en bestandig Gjenstand for „Fru de Grandmesnils Raad og Kritik.

„Dagens Moder vare overdrevne, sagde hun.

„Mine Moder smagte af „Udlændingen".

„Hoffet kunde ikke lide nye Indførelser, hvad Klædedrag„ten angik.

„Hoffet syntes kun om strenge og alvorlige Former.

„Ikkedestomindre bliver Tonen ved Hoffet angivet af en „ung og pragtelskende Prindsesse, som er et sandt ernærende „Forsyn for en Skare Haandværkere og Handlende.

„Henri, over hvem hans Tante siden Barndomsdagene „har udøvet et Slags uindskrænket Overherredømme, erklærede sig „naturligviis for hendes Anskuelser, idet han søgte at bringe „dem i Samklang med mine.

„Jeg bemærkede med Smerte, at Marquiens Hovedfeil „bestod i en stor Charakteersvaghed; og disse ideligt og ideligt „gjentagne Smaakjævlerier bragte en Forstyrrelse i vort For„hold, som det ikke var os let at gjenoprette!...

„Men alt dette har Intet at betyde, kjæreste Moder; nu „kommer jeg først til mit piinlige Skriftemaal.

„Forlystelsernes Aarstid er vendt tilbage.

„Hotellerne have atter modtaget deres Beboere, og med „disses Tilbagekomst ere ogsaa de glimrende Selskaber begyndte, „hvis Dronning jeg som oftest er.

„Henri, hvis Skinsyge var mig kjær, fordi den ifølge min „Mening var et Beviis paa hans Kjærlighed, — Henri, som „ikke vilde have ladt mig gaae i Selskaber uden ham i de før= „ste Maaneder af vort Ægteskab, — betroer mig nu som oftest „til min Svigerfaders Varetægt!

„Første Gang, det hændtes ham, gav han en gyldig Grund „for sin Fraværelse.

„Senere har han ikke gjort sig den Uleilighed at søge „Grunde; et flygtigt Indfald, et tilfældigt Møde med nogle „Venner eller lignende Ting er tilstrækkelig for ham.

„Hvor gaaer han hen? hvad tager han sig til? Det er „Spørgsmaal, jeg gjør mig selv; Spørgsmaal, som ere mit „Livs Qval! . . .

„Imidlertid elsker han mig endnu stedse, siger han mig… „Men, kjæreste Moder, et Hjerte som mit lader sig ikke skuffe; „han elsker mig ikke mere som fordum!

„Afvigte Maaned fandt et pragtfuldt Bal Sted hos den „neapolitanske Minister, Hertugen af Palma, Du veed nok ham, „som har ægtet den berømte Sangerinde, Thaddeo saa ofte om= „talte for os.

„Neppe vare vi traadte ind i Gesantskabshotellets Sel= „skabssale, førend Henri forlod Prindsen og mig.

„Næsten hele Aftenen gik, udenat vi saae Noget til „ham.

„Endeligt indfandt han sig atter, men bleg, forvirret, ned= „slaaet! . . .

„Prindsen, som aldrig har erfaret, hvad der er foregaaet „mellem hans Søn og Herr de Monteleone i Sorrente, præ= „senterede Greven for mig med den Anmodning at invitere „Herr de Monteleone til at besøge os.

„Jeg svarede undvigende; men da Marquien kom til, ind= „bød han selv — og det med en Ligegyldighed, som skar mig „i Sjælen — Greven til at aflægge mig sit Besøg, idet han „forsikkrede, at han altid vilde være ham velkommen!

„Ham velkommen! kjæreste Moder; veed Du vel, at „Talen her er om en Mand, der har været hans Medbeiler… „der har elsket mig? . . . og som — jeg betroer det til Dig, „ligesom man betroer sine Hemmeligheder til Gud — som

„elsker mig endnu? ... ikke fordi han nogensinde har vovet „at sige det til mig; men hans Blikke ere ganske de samme, „som de fordum have været, og hans Bevægelse, hans Forle= „genhed, naar han taler til mig, beviser mig tydeligt, at hans „Følelser ikke have forandret sig!

„Siden det Bal har Herr de Monteleone ifølge Marquiens „Bemyndigelse aflagt mig et Par Visiter.

„Henri har hørt det og er ikke i mindste Maade bleven stødt „derover!...

„Siig mig kjæreste Moder troer Du virkeligt, at Henri „endnu elsker mig?

„Nu til det Væsenligste... Igaaraftes var jeg gaaet ind „i min Gemals Værelse forat hente en Lugteflaske, som jeg „havde glemt der.

„Marquien var fraværende; hans Secretaire stod aaben.

„Der herskede en besynderlig Uorden i Værelset.

„Nogle Papirer laae spredte omkring ... iblandt andre „et, hvorpaa jeg saae en heel Deel Tal opskrevne.

„Jeg stod i Begreb med at tage Bladet forat undersøge „det nøiere; jeg strakte allerede Haanden ud efter det, da jeg „hørte et Skrig ... jeg vendte mig om og fik Øie paa min „Gemal, hvis Ansigtstræk vare frygteligt fordreiede.

„Han styrtede henimod mig og greb mig voldsomt i „Armen.

„„Frue!" — udbrød han heftigt — „hvor tør De under= „staae Dem til at komme i mine Papirer?... Det er et Mis= „brug af min Tillid," — lagde han til — „som jeg aldrig „glemmer Dem."

„Jeg følte mig blive bleg af Overraskelse og Smerte.

„„Min Herre," — svarede jeg ham — „en saadan Be= „breidelse fortjener ingen Retfærdiggjørelse fra min Side! og „kan der tænkes noget Lavere end den, saa er det Tonen „og Gebærden, hvormed den fremførtes."

„Jeg gik; thi jeg vilde ikke græde i hans Paasyn, og „Graaden var færdig at qvæle mig.

„En Time efter dette Optrin laa han paa Knæ for mine „Fødder og besvor mig at tilgive ham en Opbrusning, han ikke

„havde været istand til at beherske, og som evigt vilde angre
„ham, lagde han til!

„Jeg fandt ham atter, kjæreste Moder, ligesom han for-
„dum havde været!

„Jeg hørte, ligesom i vore første lykkelige Dage, hans
„Læber tilsværge mig evig Kjærlighed, jeg læste atter den
„gamle Ømhed i hans Blikke, og mit Hjerte aabnede sig atter
„for Haabet om at være elsket!

„Ikkedestomindre forfulgte en qvalfuld Tanke mig!...

„Hvad mon det var for en vigtig Hemmelighed, der stod
„paa det usalige Papiir?

„Hvad mon det var, som kunde frembringe slig Skræk
„og Forbittrelse hos ham, der almindeligviis er saa kold og
„rolig?..."

. . . .
. . . .
. . . .

I dette Øieblik blev Marquise de Maulears Brev afbrudt
ved Lyden af Hotellets Klokke, som forkyndte hende Ankom-
sten af Fremmede.

Aminta huskede paa, at det var den Dag, hvor hun pleiede
at modtage Visiter, og strax efter kom man og meldte hende,
at flere Fremmede ventede i Selskabsværelset.

Aminta gik ned.

. . . .

Samme Dags Aften fortsatte hun sine Meddelelser til
Moderen paa følgende Maade:

„Jeg vender tilbage til Dig," — skrev hun — „forat
fortælle Dig en besynderlig Begivenhed, der har tildraget
sig idag!

„Da jeg var nødsaget til at forlade Dig forat begive
„mig til Selskabsværelset, traf jeg flere Fremmede der, som vare
„komne mig i Forkjøbet.

„Det var af disse tomme, intetsigende Visiter, som man „aflægger hverandre paa visse Dage i Paris.

„Man taler om allehaande Ubetydeligheder, man yttrer „sin Glæde over at sees, men føler kun lidt dertil i „Virkeligheden; man bagtaler sin Næste, og det i den Grad, „at der gives visse Selskabssale, som man gjør bedst i at for„lade sidst, hvis man ikke vil flaaes i levende Live af dem, „man lader tilbage.

„Min Svigerfader Prindsen indfandt sig og oplivede den „hendøende Samtale ved sin Nærværelse.

„Men Prindsen kom ikke alene; han bragte Grev de „Monteleone med sig.

„Hvorfor skulde jeg skjule det for Dig, kjæreste Moder? „Grevens Nærværelse sætter mig altid i en Forvirring, som jeg „ikke kan blive Herre over!

„Denne Mand med sin energiske, bestemte Charakteer har „aldrig forekommet mig at være en Mand som alle andre!...

„Der findes baade Noget af Gud og Djævel i ham.

„Hans hurtige og undertiden saa udtryksfulde Øiekast, „hans kraftige Stemme, som undertiden bliver saa blød, kort „sagt hele denne mandige Natur synes at kalde ham til store „Forbrydelser eller store Bedrifter!

„„Veed De vel, kjære Datter," — sagde Prindsen ved sin „Indtrædelse — „at Herr de Monteleone maaskee er den Eneste „i Paris, som lader sig nøde til at aflægge Dem sit Besøg? „Man maa ordenligt bruge Vold mod ham! ... Nyligt var „jeg nødt til at blive vred forat faae ham med!"

„„Hans Høihed, naadige Frue," — sagde Greven til mig „i den ærbødigste Tone — „antager det for Ulyst for mig, „som kun er Frygt forat komme Dem til Uleilighed; den Lykke „at see Dem er et altfor kostbart Gode til, at man ikke skulde „frygte forat tabe det ved Misbrug?

„„Bah!" — sagde Prindsen — „lutter Galanteri og „ikke Andet! ... Vi Gamle, vi stakkels Emigranter, have været „i altformegen Berørelse med Englænderne til ikke at blive „smittede af dem, og blandt andre af deres Skikke har jeg „ogsaa antaget denne:

„Naar en Englænder siger til en Mand: mit Huus staaer

„Dem aabent!" saa bør bemældte Mand betragte sig som „hjemme hos ham, han bliver et Lem af hans Familie, et „Stykke Indbo, og det i den Grad, at man tilsidst ikke „tager mere Notice af ham, end af den gamle Bedstefaderstol „i Kakkelovnskrogen!...

„Han gaaer, kommer, sætter sig tilbords; spiser og drik-„ker, akkurat ligesom han var hjemme!...

„Denne høimodige Gjæstfrihed behager mig, forbi den „minder om vore vakkre Forfædre!"

„„Nei, Broder," — tog Grevinde de Grandmesnil til-„orde — „den skjønne Skik vil neppe nogensinde faae Ind-„pas i Frankrig, især i Huse," — tilføiede hun med et Blik „paa mig — „hvor der findes saa smukke Koner, som her!"

„„Ei! Søster," — svarede Prindsen — „ommældte Ret-„tigheder tilstaaes kun Folk, man er vis paa... Mænd af Ære, „som Herr Greven...

„Desuden" — tilføiede han leende — „ere Folk, der have „reist saameget, som Herr de Monteleone og jeg, vanskelige at „tilfredsstille, hvad Skjønhed angaaer!...

„Ikke fordi Marquisen unægteligt er fortryllende... Men „ifald De havde været i Ceprano ligesom vi, — ifald De „blot læste det interessante Capitel, jeg har skrevet derom, og hvis „korte Text jeg nærmere skal forklare Dem, saa vilde De see, „at der udkræves mange Fuldkommenheder forat gjøre Ind-„tryk paa saa kosmopolitiske Hjerter som vore!"

„Greven stod i Begreb med at svare, da Salsdøren blev „aabnet, og man mældte Hertuginden af Palma.

„Mine Øine faldt iderfamme paa Herr de Monteleone; „jeg saae ham skifte Farve og trække sig tilbage til den mør-„keste Deel af Værelset.

„Det var første Gang, jeg saae Hertuginden af Palma „hos mig.

„Tilsyneladende var der Intet, som foranledigede hendes „Besøg.

„Jeg havde aflagt hende mit Dagen efter Gesantskabs-„ballet, og vi vare følgeligt ikke hinanden noget skyldigt.

„Hertuginden er en smuk og elegant Dame. Man for-

„sikkrer, at hun er af god Familie, og hendes Væsen vidner „om en fortrinlig Opdragelse.

„Hertuginden sagde overordenligt forekommende til mig, „at han havde havt alfor lidt Glæde af min Nærværelse paa „Balaftenen til at kunne nøies dermed, og at jeg maatte til„skrive hendes hurtige Besøg den Beundring, jeg indgjød „hende.

„Prinds de Maulear traadte hentil os.

„„Naadige Hertuginde," — sagde han med et vist „Eftertryk, idet han saae stivt paa nogle fornemme Damer „blandt mine Gjæster — „min Svigerdatter og jeg føle os „saameget mere smigrede over den Fornøielse, De gjør os, som „vi vide, hvor sparsom De er med Gunstbeviisninger af den „Natur! det er en Udmærkelse," — tilføiede han — „der „hædrer os ligesaa meget, som den glæder os."

„„Jeg har befundet mig ilde, Deres Høihed," — svarede „Hertuginden med et Udtryk af dyb Sørgmodighed — „meget „ilde i den sidste Tid, og jeg vil nødig besvære Nogen med „mit sygelige og sure Ansigt . . ."

„„Det gaaer Deres Naade," — sagde Prindsen — „lige„som de skjønne tropiske Blomster, hvis Liv Solen er, og som „vort taagede Klima bringer til at visne paa deres Stilke!

„Neapel er en Uundværlighed for Neapolitanerinderne; „de maae have deres skyfri Himmel, deres solvarme Luft, Duf„ten af deres Orangelunde, Luftningen fra deres mørkeblaa „Havbugt! . . .

„Men, det gjør mig ondt, Hertuginde, vi ere Egoister, „og De maa derfor vænne Dem til vort Land, thi De faaer „ikke Lov til at forlade det for os!"

„„Men man døer her! . . ." — sagde Hertuginden i en „besynderlig Tone.

„„Man lever ogsaa her!" — svarede Prindsen —

„Man lever endogsaa godt her, især de smukke Damer, „hvis Fædreland Paris er, og i den Betydning er De Pariser„inde! . . ."

„Hertugindens Øine flakkede uroligt omkring i Salen „under Herr de Maulears Tale.

„Pludseligt oplivedes de af en sælsom Ild ved at bemærke „Greven.

„„Ei!" — sagde hun med bævende Stemme — „der er „jo Herr de Monteleone."

„Greven traadte hentil os.

„„Ja, Greven!" — sagde Prindsen — „en Landsmand „af Dem! en af Deres ivrigste Beundrere!"

„„Mener De?" — svarede Hertuginden i en næsten spot„tende Tone.

„„Man maatte" — sagde Greven — „hverken have seet „eller hørt Deres Naade i fordums Tid forat kunne tvivle „derom!"

„„Ja, fordum, det er sandt;" — tog Hertuginden af „Palma til Gjenmæle — „dengang var jeg maaskee i Besid„delse af Tillokkelser, som nu ere tabte, glemte af Alle! ... „thi nu er jeg en Hertuginde som alle andre! ... ja, mindre „end alle andre," — tilføiede hun smilende — „siden jeg har „Tilfældet at takke for min Titel og Rang!"

„„De har Dem selv at takke for det!" — udbrød Prind„sen med ægte ridderligt Galanteri — „Hertugen maa prise „sig lykkelig ved at have været istand til at tilbyde Dem „det."

„„Naadige Frue," — sagde jeg til Hertuginden — „siden „De bringer et Talent i Erindring, hvis Minde aldrig vil „forgaae, tør jeg saa tage mig den Frihed at spørge, om De „nu aldrig synger?"

„„Nei, aldrig," — svarede Hertuginden — „jeg har efter„ladt min Stemme paa Bredden af Comosøen," — vedblev „hun heftigt bevæget — „jeg mindes endnu den Dag, jeg „sang for sidste Gang!"

„„Det var en sørgelig Dag, en sand Dødsdag," — sagde „Prindsen — „i det Tilfælde, at den virkelig var Deres sjældne „Talents sidste!"

„„Det var den sidste! . . ." — svarede Hertuginden koldt „— „jeg mindes den endnu, som man minder sit Livs ulykke„lige Dage, det vil sige meget bedre end de lykkelige! ...

„Det var en Aften, i en smilende Sal i min Villa; jeg „var nyligt kommet hjem ... jeg rystede endnu af Skræk over

„den rædsomme Fare, hvori en Reisende havde svævet ude paa „Søen.

„Jeg veed ikke selv, hvad det var for en blid og veemo= „dig Erindring, som opfyldte mit Hjerte; men jeg traadte uvil= „kaarligt hentil mit Piano og sang en Arie af den Opera, „jeg havde sunget sidste Gang i San=Carlotheatret ... hjælp „mig lidt, Herr de Monteleone, thi De var der jo, ikke „sandt? ..."

„„Det var „Griselda“," — sagde Greven.

„„Ja, „Griselda“," — vedblev la Felina —

„Jeg følte mig paa den Aften fuld af Ild og Begei= „string. — jeg var ved min fulde Stemme! ...

„Men midt i Arien overgik der mig en sælsom Ting ... „Det forekom mig, ligesom jeg i Speilet foran mig saae Træk= „kene af en Ven, som jeg antog for ... død for lang Tid „siden ... død. idetmindste for mig!

„Min Bevægelse var saa heftig, saa fuld af Salighed og „Rædsel paa eengang ... at min Stemme brast, qvaltes i mit „Bryst ... og siden den Dag sang jeg ikke mere! ..."

„„Ei! men det er jo en heel Roman, den Historie! ..." — udbrød Prinds de Maulear.

„„Nei, min Herre," — svarede la Felina — „det er „sand Historie ... eller rettere Begyndelsen af en Historie, der „imidlertid neppe vil interessere Nogen heri Salen ... Af den „Grund fortæller jeg den heller ikke ..."

„Dermed reiste Hertuginden af Palma sig forat gaae.

„Prindsen bød hende Armen forat følge hende tilvogns.

„„Nei, Deres Høihed," — sagde hun til ham -- „gjør „Dem ikke Uleilighed; Herr Greven er nok saa god at led= „sage mig.

„„Undskyld," — sagde hun til ham — „at jeg saaledes „fører Dem bort fra Fru Marquisen; men som Landsmand= „inde tør jeg vel nok tage mig nogle Friheder."

„Udenat give ham Tid til at svare, stak hun sin Arm „under hans, tog høfligt Afskeed med mig og gik eller rettere „slæbte afsted med ham.

„Kjæreste Moder! jeg veed egenligt ikke, i hvad Anled= „ning jeg har fortalt Dig hele dette Optrin, som har ført mig

„langt fra Gjenstanden for mit Brev ... Men jeg føler mig „saa lykkelig ved at passiare med Dig! ... Og desuden har „Grevens og denne Hertugindes Besøg gjort mig saa adspredt „og forvirret ... jeg begriber ikke hvorfor! Men det er saa= „ledes! ...

„Jeg veed ikke selv, hvad det er for et hemmeligt Instinkt, „som siger mig, at begge disse Personer ere knyttede til mig „ved et eller andet hemmelighedsfuldt Baand, som jeg ikke „kan fatte!

„Du finder mig vistnok meget naragtig, meget over= „spændt? ... Men seer Du, mit Hjerte er saa bedrøvet, at jeg „seer Alting gjennem et Sørgeslør! ...

„Jeg har Uret, ikke sandt? ... Berolig mig ... svar mig ... „trøst mig ... og sig mig, hvad Du mener om min Mands „Opførsel; det er det, som fremfor Alt ligger mig paa Hjerte!

„Din Aminta."

„E. Skr. Prindsen, Greven og jeg have forgjæves ven= „tet paa Marquien hele Aftenen ... Klokken slaaer tolv ... „Han er endnu ikke kommet! ..."

Ottende Capitel.

Skinsyge.

En Maaned forløb mellem det Brev, Marquisen tilskrev sin Moder, og de følgende Begivenheder; Henri havde i den Tid holdt sig mere til Hjemmet, og Aminta begyndte at glemme sin Frygt og Mistanke, da en besynderlig Omstændighed vakte dem paany.

Det var efter et stort Bal, som Herr de L... havde givet i et glimrende Hotel i Gaden d'Antin.

Herr de L... tragtede efter en Ministerportefeuille, og Hertugen af Berry, som var en stadig Gjæst ved hans pragtfulde Aftenselskaber, den Gunst, han stod i ved Hoffet, og hans venskabelige Forbindelser med de fremmede Gesanter syntes tilhobe at føre ham til Maalet for hans Ærgjerrighed.

Herr de L... stræbte efter Popularitet; men istedetfor at søge den paa Jorden, samlede han alle dem omkring sig, der vare istand til at give ham den.

Hans Popularitet bestod i at samle de ivrigste Oppositionsmænd, Pressen og Tribunen havde at opvise, i sine Selskabsjale; disse, der her traf sammen paa et neutralt Gebeet, troede sig forpligtede til at rose Værtens Liberalitet i Fællesskab; man hilste paa hinanden med diplomatisk Høflighed, satte sig i al Gemytlighed til at spille et Parti Ecarté sammen og hadede hinanden ikke en Smule mindre efter Ballet, medens Herr de L... gav sig Mine af en Forsonlighed, man satte Lid til ved Hoffet, og som lidt efter lidt forberedte hans Ankomst til Magten.

Marquis og Marquise de Maulear befandt paa Ballet.

Marquien havde atter fjernet sig fra sin unge Gemalinde i de første Par Timer af Aftenen og som sædvanligt overladt hende til sin Fader, der var overordenlig stolt af sin Svigerdatter og viste hende en Opmærksomhed og Forekommenhed, som Dag for Dag taber sig mere hos vor Tids Herrer med Hensyn til Damerne.

Prindsen bevogtede samvittighedsfuldt den henrivende Dandserindes Stol under Valsen eller Contradandsen; han svøbte med faderlig Omhyggelighed det hvide Hermelin om den smukke Marquises endnu hvidere Skuldre; derpaa paatog han sig atter sin Ciceronerolle og forklarede det glimrende og besynderlige franske Selskabsliv for den unge Italienerinde.

Da Marquien atter viste sig, var Klokken henved eet om Natten.

Henri straalede af Glæde. Aminta havde i lang Tid ikke seet ham saa elskværdig og munter.

Prindsen ønskede at tage hjem, og det unge Par skyndte sig at adlyde ham.

Vognen blev bestilt.

Marquien og Marquisen stode i Begreb med at forlade det yderste Værelse, da en Udlænding, en Englænder af fornemt Ydre, men overordenligt bleg og med forstyrrede Ansigtstræk, passerede tæt forbi Marquien og sagde hurtigt, idet han gjorde en hilsende Bevægelse med Haanden:

„All is agreed?"

Marquien svarede i samme Tone:

„All is agreed!"

Derpaa gik Englænderen.

„Hvad sagde han til Dem?" — spurgte Marquisen sin Gemal.

„Intet, der kan interessere Dem," — svarede Maulear — „noget ganske Ligegyldigt ... et Farvel!"

Et Qvarteer efter kjørte det unge Pars Vogn ind i Gaden Saint-Dominique.

Prindsen kyssede Marquisen paa Panden og begav sig til sine Værelser, der laae i venstre Fløi af Hotellet og ligeoverfor hans Børns, da Bygningen dannede en Halvkreds.

Klokken to var Alting tyst og stille i Hotel Maulear.

Men Aminta kunde ikke falde isøvn paa Grund af en af de hemmelige Forudfølelser, der ere egne for visse udvalgte Organisationer; hun sad med halvt lukkede Øine i et Slags drømmende Eftertanke.

I denne Mellemtilstand mellem Drøm og Virkelighed saae Aminta sit Livs vigtigste Begivenheder passere forbi hendes indre Blik, nemlig den frygtelige Episode fra Tassos Huus, Marquis de Maulears Optræden, Scorpiones heltemodige Selvopoffrelse ...

Nok en Skygge viste sig for hende, — Grev Monteleones Skygge; hans Øine vare fæstede paa hendes, ligesom forat læse i hendes Sjæls Dyb ...

Alt dette var gjennemvævet med tusind og atter tusind phantastiske og rædsomme Drømmesyner! ...

La Felina stod foran hende som et hvidt Spøgelse ... hun sang eller rettere troede at synge; thi hendes Marmorlæber bevægede sig, udenat der kom en Tone over dem! ... Men Sangerinde-Hertugindens Arm var hævet mod Aminta,

og hun syntes at rette et truende og fortørnet Qvad til hende! ...

Rystende af Skræk, reiste den unge Qvinde sig overende paa sit Leie forat forjage disse uhyggelige Syner ved at vende tilbage til det virkelige Liv ... Idetsamme forekom det hende, ligesom en Dør blev aabnet ved Siden af hendes Soveværelse.

Ængsteligt strakte hun Haanden ud efter den forgyldte Klokke paa Natbordet; men en Tanke holdt hende tilbage: Døren, som var gaaet, kunde blot være Marquis de Maulears; thi deres Værelser stødte sammen, skjøndt hver havde sin egen Udgang.

Hun tænkte som saa, at Marquiens Kammertjener maaskee var bleven opholdt til nu ved et eller andet Tilfælde; for ikke at ytre en overdreven Frygtsomhed, gjorde hun Vold paa sig selv og undlod at ringe.

Ingen ny Lyd afbrød den dybe Stilhed omkring hende; kun Perpendiklen i Uhret pikkede med den Regelmæssighed, der er saa dræbende i en søvnløs Nat.

Nu var det Aminta aldeles umuligt at sove.

Alle de Syner, der tidligere omgøglede hende, vare forsvundne; de havde veget Pladsen for en ny Erindring, for Erindringen om Englænderen, der havde sagt de uforstaaelige Ord til Henri; Udlændingens blege Træk foresvævede hende som noget Foruroligende og Rædselsvækkende! ...

Det forekom hende, ligesom den Mand, hun havde skjænket sit Liv, truedes af en Ulykke . . . ligesom en ubekjendt Fare forestod ham ... hun gav efter for sin Feberspænding, som hun ikke længer var istand til at beherske, stod op, indhyllede sig i et stort Caschemirsshawl og listede sig, skjælvende af Frygt og med tilbageholdt Aandedræt over Tæppet til Marquis de Maulears Værelse.

Ved Døren standsede hun.

Hvad vilde Henri sige til dette besynderlige Besøg? hvad skulde hun give til Paaskud?

Hun nølede og stod i Begreb med at vende om; men idetsamme lagde hun Mærke til, at Døren til Marquiens Værelse ikke var lukket, og at hun saaledes uden Støi kunde komme ind i hans Værelse og faae Ende paa sin Angst.

Hun tog en rask Beslutning.

Døren dreiede sig paa sine Hængsler, og Aminta traadte ind i Værelset.

Sengen var tom og lod slet ikke til at være rørt.

Aminta udstødte et qvalt Smertensskrig og sank, lammet af Skræk, ned i en Lænestol.

Taffeluhret slog fire; henved Klokken to havde den unge Qvinde hørt Døren blive aabnet; det var altsaa to Timer siden, at Henri var gaaet ud, det vil sige een Time efterat han havde ledsaget hende hjem til Hotellet.

Den natlige og hemmelighedsfulde Udgang havde fundet Sted faa Skridt fra hende, med en Forsigtighed og List som en Plan, der var længe og modent overtænkt iforveien; thi ingen anden Lyd havde ladt sig høre i Hotellet, intet Ord havde naaet Amintas Øre.

Marquisens Hjerte var bristefærdigt; men ingen Tanke om Utroskab rørte sig endnu i hendes aabne og høimodige Sjæl. Aminta tænkte kun paa den hemmelige Fare, der muligviis truede Maulear, da hendes Øine faldt paa en aaben Billet, som Marquien sandsynligviis havde tabt i sit Hastværk.

Billetten laa paa Gulvet; den unge Kone tog den op.

„Her" — sagde hun — finder jeg maaskee Grunden til hans Fraværelse ... Denne Billet indeholder maaskee en Udfordring ... sætter ham Stævne til en Duel! ..."

Tanken herom greb hende i den Grad, at hun havde Møie med at slæbe sig hentil Natlampen, som brændte paa et Consolbord; hun tændte et Lys og læste Følgende:

„Min smukke Marquis;

„Kom endeligt iaften. De veed, med hvilken Utaalmo„dighed man venter Dem.

„Fanny de Bruneval."

Brevet satte rigtignok et Stævne; men ikke af den Slags, som Marquisen først havde befrygtet.

De tydelige og bestemte Udtryk i Billetten, Navnet nedenunder den rev Bindet fra Amintas Øine.

Henri forlod hende! Henri flyede sit Hjem midt om Natten forat begaae en lav Utroskab! ...

Og hende bedrog han saaledes! hende, der var saa aaben og redelig mod ham! ... hende, som havde forsvaret Maulear mod sit eget Hjerte, da han beilede til hendes Haand! hende, som havde bedt ham vogte sig for Øieblikkets Indtryk, ikke give efter for en uoverlagt Følelse! ...

„Altsaa havde jeg Ret" — udbrød hun med Smerte — i at frygte de Baand, han vilde paalægge mig, i at afslaae en Forbindelse, som ikke vilde gjøre mig lykkelig! ...

To Aar ..." — tilføiede hun med en Stemme, der var afbrudt af Hulken — „to Aar ere knap forløbne, siden jeg tilhører ham, og allerede møder jeg Ligegyldighed, Kulde, Foragt! og hvad værre er, skjændig Troløshed!

O! Moder, Moder! hvorfor har Du ikke beholdt mig hos Dig! ...

Det er altsaa Lønnen for min høimodige Selvopoffrelse med Hensyn til ham! ...

Thi, ak! da jeg valgte ham, da jeg frelste ham fra den truende Død, da jeg hengav mig til ham ... da elskede jeg ham endnu ikke ... og dog gjorde jeg det uden Betænkning ... skjøndt maaskee ..."

Aminta rødmede midt i sine Taarer og tav.

„Først og fremmest" — sagde hun — „vil jeg ikke have, han skal træffe mig her! ... jeg vil ikke have, at han atter, ligesom eengang tidligere, skal bebreide mig, at jeg søger at udspionere hans Hemmeligheder! .."

Den stakkels Qvinde vendte tilbage til sit Værelse og sank, udtømt af Smerte og Sindsoprør, om paa sin Seng! ...

Dagen kom, Aminta klædte sig hurtigt paa; thi hun vilde begrave sine Qvaler i sit Hjertes Inderste og skjule d m for Tyendets Blikke; hun vilde ikke have, at Marquiens udsvævende Levnet skulde komme i Folkemunde ved hendes Skyld. Af den Grund fandt ogsaa Kammerjomfruen ved sin Indtrædelse den unge Frue paa Knæ foran Bedepulten og som sædvanligt læsende sin Morgenbøn.

Men ifald Nogen var traadt Marquisen endnu nærmere, vilde man have seet Taarer perle frem mellem de fine Fingre, hvormed hun bedækkede sit Ansigt, og hørt en qvalt Hulken undslippe hendes Bryst.

Frokostklokken ringede.

Aminta foer op ligesom af en Drøm ved Lyden af Klokken, der førte hende tilbage til en Virkelighed, som endnu igaar havde været fuld af Fremtid og Lykke! ... en skjøn og straalende Blomst, som en eneste Nat havde bragt til at visne for evigt!

Aminta, der almindeligviis var saa stærk, følte sig svag ligeoverfor dette uformodenlige Stød; hun følte sig saaret i sit Hjerte, i sin Selvfølelse; hun havde tabt Tilliden til den Mand, der skulde være hendes jordiske Støtte!

Prindsen og Grevinden vare i Begreb med at sætte sig tilbords, da Aminta traadte ind.

„Man seer af Matheden i Deres Ansigt, kjæreste Barn," — sagde Prindsen, idet han bød sin Svigerdatter Armen — „at Baller og Fester ere det Samme for Dem, som Solen for Roserne: den berøver dem Intet af deres Skjønhed, men den bringer deres Farver til at blegne!"

„Indtil den bringer dem heelt og holdent til at visne!..." — tilføiede Grevinden — „det er de unge Damers Lod, som gjøre Nat til Dag og kun ligesom vor Svigerdatter leve fra Aften til Morgen!"

„Bryd Dem aldrig om det!" — sagde Prindsen til Aminta — „min Søster er ligesom Ræven i Fablen; Ballet er for grønt for hende, eller rettere" — tilføiede han spydigt — „hendes strenge Viisdom er for moden for Ballet!"

„En Vittighed er ingen Grund," — svarede Grevinden arrigt — „som oftest er den det Modsatte! ... men vor gode Broder har mere Styrke i det første end i det andet!"

„Der seer De, mit Barn," — sagde Prindsen, idet han paatog sig en ydmyg og resigneret Mine — „det er ikke godt at komme op at nappes med Grevinden; hun besvarer et Pistolskud med et Kanonskud ... Heldigviis for os sigter hun ikke altid rigtigt! ...

Men min Søn kommer ikke," — tilføiede han henvendt til den unge Marquise — „han skulde dog vel aldrig være trættere end sin Kone efter Ballet, tilmed da han aldrig dandser?"

„Her er et Brev fra Herr Marquien til Fruen," — sagde Kammertjeneren til Marquisen.

Aminta tog hurtigt Brevet af Bakken, man præsenterede hende, og vilde aabne det, men standsede med et spørgende Blik paa Prindsen.

„Læs, mit Barn, læs De!" — sagde Svigerfaderen kjærligt — „et Brev fra en elsket Gemal, især fra en forelsket Gemal, thi det ere I, Gudskeelov, endnu i hinanden! — maa læses uden Opsættelse."

Aminta aabnede Brevet og gjennemløb det hurtigt; men hendes Kræfter vare tilende; det, hun læste, oprørte hende i den Grad, at det sortnede for hendes Øine, Brevet slap udaf hendes Haand, og hun besvimede.

Grevinden, hvis Hjerte igrunden var godt og ædelmodigt, styrtede hentil sin Niece, greb hende i sine Arme og viste hende al mulig Omhu.

Endnu blegere end den unge Kone selv, foer Prindsen hentil Vinduerne, smækkede dem op, ringede paa alle Klokkestrengene forat kalde paa Tjenestefolkene, jog dem afsted efter Læger og gebærdede sig som en Fortvivlet.

Man bar den unge Marquise ind i Salen, og et Par Minutter efter kom hun til sig selv; men nu formaaede hendes knuste Hjerte ikke længer at holde Taarerne tilbage, som fløde rigeligt.

Synet af denne Smerte opfyldte Prindsen med Skræk og Overraskelse; han skjælvede for sin Søn, og Faderen kom atter tilsyne.

„Men hvad er der dog tilstødt min Søn?" — udbrød han, idet han ilede ind i Værelset, man nyligt havde forladt.

Han opsøgte Marquiens Brev, der var faldet udaf Haanden paa Aminta, og gjennemløb det hurtigt.

Derpaa vendte han tilbage til Salen, kastede sig i en Lænestol og brast i en lang Skoggerlatter.

„I Sandhed!" — sagde han — „det er en ny Udgave af Romanen „Astræa"! ... det er reen la Calprenede, l'Urfé eller Scudery... vi gaae for fulde Seil nedad „Ømhedens Flod"! ... Det kan man kalde for en Kjærlighed, som

siger Sparto til den smukke Cyrus' og den tilbedelsesværdige Mandanes! . . .

Cyrus tilskriver Mandane, at han tager ud Klokken fem om Morgenen forat gjøre sig en Ridetour i Boulogneskoven, og Mandane bliver saa fortvivlet over at skulle spise Frokost uden Cyrus, at hun faaer Ondt og fælder sine modige Taarer over denne skjæbnesvangre Skrivelse! . . .

Det er storartet! . . . det er overordenligt rørende! . . . men oprigtigt talt, min kjære Glut," — tilføiede han, idet han nærmede sig til Aminta — „lidt overdrevent er det."

„Hvad dreier det sig om?" — spurgte Grevinden Prindsen, idet hun bød sin Niece en Flaske med Lugtende — „hvilket besynderligt Menneske De dog er! . . . Man veed aldrig, hvad man har at holde sig til med Dem! . . . Nys var De ude af Dem selv af Fortvivlelse, og nu leer De, saa man kunde faae et Nervetilfælde derover."

„Paa min Ære!" — sagde Prindsen — „det gjør mig ondt for de svage Nerver; men jeg kunde ikke styre mig! . . . læs engang selv," — tilføiede han, idet han gav Marquiens Brev til sin Søster — „og De vil sige ligesom jeg, at det kjære Barn elsker sin Mand altfor høit! . . . Det bliver til en farlig Lidenskab, vi have en Snive af „den Vanvittige af Kjærlighed", og bliver det saadan ved, saa kunne vi maaskee faae en anden Udgave af Herr Milons Ballet heri Hotellet, uden Jomfru Bigotinis Medhjælp!"

Grevinden tog Brevet og læste:

„Min kjære Veninde;

„Jeg vil ikke forstyrre Deres Søvn forat mælde Dem, „at jeg denne Morgenstund Klokken fem rider til Skoven, „hvor jeg skal mødes med nogle „Sportmen" af mine Venner.

„Sandsynligviis spise vi Frokost sammen, og jeg kommer „derfor først hjem til Spisetid.

„Tænk paa mig, som elsker Dem og kysser Dem tusind „Gange i Tanken.

„Henri."

Saasnart Grevinden havde læst dette, blev hendes Ansigt atter ligesaa koldt som sædvanligt.

„Jeg indrømmer gjerne," — sagde hun — „at min Broderson er særdeles skikket til at indgyde en fortærende Lidenskab; men jeg finder ikke det Mindste i hans Brev, som kan retfærdiggjøre slig Fortvivlelse ...

Forresten" — tilføiede hun — „ere vi franske Fruentimmer jo heller ikke i Besiddelse af den Fyrighed og Exaltation, som vor smukke Nieces Landsmandinder; men jeg maa bede hende ikke at være altfor ødsel med en Følsomhed, som man desværre har altfor god Brug for i denne Jammerdal! ..."

Ligesom stødt over at have viist sig medlidende mod Noget, som hun antog for Unatur, ringede Grevinden, forlangte sin Bønnebog og begav sig paa Veien til Kirken Saint-Thomas-d'Aquino.

Saasnart den unge Marquise befandt sig alene med Prindsen, sprang hun pludseligt op og kastede sig i den gamle Mands Arme med det Udbrud.

„Fader! kjæreste Fader! jeg er inderlig ulykkelig!"

Prindsens Ansigt blev atter alvorligt og uroligt; han førte Aminta hentil en Sofa, bragte hende til Sæde med en Omhu, ligesom det var et sygt Barn, og sagde derpaa til hende:

„Tilgiv mig min Spot og Lystighed, mit Barn ... Non est hic locus, som den store Horats, Hs. Majestæt vor gode Kong Ludvig den Attendes Yndlingsforfatter, siger; min Letsindighed smerter mig, thi jeg burde kjende Dem for godt til at antage, at en saa ubetydelig Grund, som en Fraværelse paa et Par Timer, kunde forvolde Dem slig Sorg! ...

Tal, mit Barn," — vedblev han med Ømhed — „aabne dit Hjerte for mig! mit er Dig altfor hengivent til ikke at have Krav paa din Tillid, paa at dele din Sorg."

„Han elsker mig ikke mere!" — sagde Aminta til Prindsen, idet hun støttede sit smukke Hoved paa den gamle Mands Skulder.

„Ak! min Datter," — svarede Herr de Maulear — „jeg maa sige Dig een Ting: jeg kjender ikke min Søn! Hans Charakteer, hans Følelser, hans Tilbøieligheder, kort sagt, hele hans moralske Natur er mig aldeles ubekjendt!

Da jeg for fire Aar siden gjensaae den Søn, jeg havde forladt i Vuggen, som en Mand paa sexogtyve Aar, fandt jeg

mig i Eet og Alt tilfredsstillet og smigret af hans Væsen og Ydre!...

Man forsikkrede mig, at han havde en ædel Sjæl, en aaben og høimodig Charakteer, og det var alt hvad jeg erfarede.

To Aar efter min Tilbagekomst til Frankrig reiste han til Neapel, hvor jeg havde skaffet ham en diplomatisk Ansættelse. Jeg har derfor hverken havt Leilighed til at studere eller udgrunde hans Vaner og Tilbøieligheder.

Hvad jeg meest frygter for Deres Vedkommende, mit Barn, det er en Hovedfeil, som jeg har opdaget hos min Søn, — en overordenlig Charakteersvaghed, som kan forlede ham til mange Vildfarelser!...

Af den Grund havde jeg, som jeg tilskrev ham selv, foretrukket at see ham nyde Livet førend Giftermaalet; det havde været mig et Borgen for hans Sathed bagefter...

Men stol paa mig, min Datter, jeg skal vaage over Dig, vaage over ham!... Har jeg end tilgivet min Søn at have indgaaet et Ægteskab uden min Tilladelse, da jeg fik at vide, hvem han havde ægtet, saa vil jeg aldrig tilgive ham at have gjort Dig ulykkelig!... For Pokker! til den Ende behøvede vi ikke at opsøge Dig firehundrede Miil fra Frankrig!"

Frygten forat drage Prindsens Vrede over Henri bragte Aminta til at fortie sin Hemmelighed.

Hun talte om sin Mistanke, om den ubestemte Uro, som Marquiens hyppige Fraværelse foraarsagede hende; men det var alt hvad hun tilstod!...

Prindsen, som i sit hele Liv ikke havde kjendt noget til Skinsyge, kunde ikke fatte, hvorledes en slig Følelse kunde foraarsage en saa heftig Fortvivlelse; men hans Opmærksomhed blev ikke destomindre henledt paa Marquiens Opførsel mod sin unge Gemalinde, og han lovede sig selv at komme paa det Rene med den egenlige Grund.

En kort derpaa indtræffende Omstændighed gav ham Midler ihænde dertil.

Et Par Dage efterat Ovenfortalte var gaaet for sig, havde flere Personer indfundet sig til Aften i Marquise de Maulears Selskabssal.

Grev Monteleone blev Dag for Dag en stadigere Gjæst i Huset; Amintas stiltiende Tilladelse, Marquis de Maulears formelige Bemyndigelse til at præsentere sig i Hotellet, den Sympathi, der vistes ham af den gamle Prinds, som bestandigt fik Greven kjærere paa Grund af hans elskværdige og energiske Charakteer og fine Væsen, og endelig hans Venskabsforbindelse med Thaddeo gav Greven Ret til at komme hyppigt i Marquisens Huus, og han benyttede sig med Glæde af Leiligheden.

Thi vi maae tilstaae, at Grevens Kjærlighed til Aminta kun havde slumret.

Den Kjærlighed, han havde indbildt sig at føle for Hertuginden af Palma, var kun en Opbrusning af hans Sandser, en Forvildelse af hans Phantasi, som ansporedes af Ærgrelsen og begunstigedes af den poetiske Eensomhed i Villaen ved Comosøen, men hvori hans Sjel kun havde havt en saare ringe Andeel.

Følgeligt vare ogsaa hans Følelser vaagnede med fornyet Styrke ved Gjensynet af Marquisen.

Marquis de Maulear lod sig kun sjældent see ved Selskaberne i Hotellet; han kom seent, forlod dem hurtigt og viste sig ikke mere.

Grev Monteleone og Thaddeo passiarede sammen, og et Brudstykke af deres Samtale blev opfanget af Prinds de Maulear, som man skulde have troet aldeles fordybet i sit Yndlingsspil Whist.

„Mon Marquien kommer iaften?" — spurgte Greven Thaddeo.

„Jeg tvivler paa det," — svarede Thaddeo — „thi den, man i den sidste Tid sjældnest seer Noget til heri Huset, er netop Husets Herre."

„Maaskee" — sagde Greven — „tilbringer han denne Aften paa samme Sted, hvor han efter Sigende pleier at tilbringe alle sine Aftener."

„Det er da dit Spøg?" — svarede Thaddeo — „jeg skulde mene, han tilbringer dem i sit Hotel?"

„Deri vilde han unægtelig handle klogest," — vedblev Greven — „men det er ingenlunde Tilfældet!... Alt hvad jeg

kan sige Dig er, at han selv Natten efter Herr L...s Bal var... der, hvor jeg saae ham..."

„Men hvor da?" — spurgte Thaddeo utaalmodigt.

Greven tog sin Vens Arm.

„Kom, saa skal jeg sige Dig det," — tilføiede han, idet de bortfjernede sig fra Whistbordet.

. . . .

„Men De svarer mig jo ikke i min Couleur!..." — sagde Prinds de Maulears Makker — „det er Hjerter, De skulde spille!"

„Ja, rigtigt!" — svarede Prindsen, idet han kastede Hjerter til.

Men hans Øine fulgte den Retning, Greven og Thaddeo havde taget.

Prindsen tabte halvtredsindstyve Points og bragte sin Makker til at tabe ligesaameget; thi han spillede overordenligt slet, tog feil af, gav forkeert og begik den ene Buk efter den anden, hvilket i høi Grad forundrede de Medspillende, da Prindsen var en sand Mester i dette i Frankrig kun lidt bekjendte Spil, som Emigranterne have bragt os fra England.

Endelig var Partiet ude.

Prindsen søgte efter Greven i alle Værelserne, men han var gaaet saavelsom Thaddeo.

Men til Gjengjæld var Marquien kommen.

Aftenselskabet var forbi.

Prindsen gik op paa sit Værelse, men kun for strax efter at forlade det, vel indhyllet i sin vatterede Kappe og med Hatten dybt ned i Øinene.

„For Pokker!" — sagde han ved sig selv — „jeg maa være paa det Rene med det; jeg maa have at vide, hvor min Herr Søn tilbringer sine Nætter!... ligesom der kunde tænkes et behageligere Sted for ham, end hans smukke Kones Sovekammer!"

Han stillede sig paa Luur et Par Skridt fra Porten til sit Hotel og ventede omtrent en halv Times Tid.

Taalmodigheden begyndte at forgaae Oldingen, da han saae en mandlig Skikkelse, paa hvis Gang og Holdning han gjenkjendte Marquien, komme ud af Hotellet.

Henry gik ned af Gaden du Bac, dreiede om af Quaien, gik over Pont Royal og Carousselpladsen og dreiede derpaa om af Gaden Richelieu.

Den stakkels Fader fulgte ham stønnende og pustende i nogen Afstand; han forbandede næsten sin Nysgjærrighed; men en vægtig Bevæggrund bragte ham til at fremture i sit Forsæt: det var den elskede Svigerdatters Lykke, det dreiede sig om.

Da Marquien havde naaet Gaden de Menars, standsede han og vendte sig om for at see, om Ingen fulgte efter ham.

Prindsen skjulte sig hurtigt bag en Vogn, som holdt paa Hjørnet af Gaden.

Henry gik ned af Gaden de Menars og bankede paa Numer 7.

Porten gik op. Han traadte ind.

„Paa min Ære!" — sagde Prindsen — „jeg vil ikke være gaaet saa langt for at lægge mig tilsengs, uden at vide, hvad der lokker Herr Marquien til Nr. 7 i Gaden de Menars.

Han bankede ligeledes sagte paa Porten, og der blev atter trukket i Strengen.

Prindsen gik ind i Portnerlukafet.

„Hvad godt?" — spurgte Portneren forundret over det usædvanlige Besøg.

„Jeg ønsker at vide," — svarede Herr de Maulear, idet han lod en Louisdor blinke for Argussens Øine — „hvor den Person er gaaet hen, som kom lidt før mig."

„Ei!" — sagde Portneren, idet han snappede Louisdoren og lod den glide ned i sin Trøielomme — „det er knap Umagen værdt at betale saameget for saalidt; den Herre gaaer hen, hvor saamange Andre gaae hen, nemlig op til Fru Fanny de Bruneval!"

Niende Capitel.

Paa Æresord!

Det var tre Dage efter den Nat, hvor baade Prinds de Maulear og hans Søn havde banket paa No. 7 i Gaden de Menars, med den Forskjel, at Faderen ikke gik længere end i Portnerlukafet, medens Sønnen først forlod Huset om Morgenen ved Daggry.

Klokken var ti om Aftenen.

Prindsen havde ikke viist sig ved Middagsbordet.

Herr de Maulear havde ladet sig undskylde hos sin Svigerdatter under Foregivende af, at en let Forkølelse tvang ham til at holde sig paa sit Værelse.

Prindsen var altid lutter Opmærksomhed imod Aminta; thi med Hensyn til den gode Levemaades Fordringer forsvandt Svigerdatteren aldeles i den gamle Herres Øine for den, han betragtede som Husets Frue.

Efterat Grevinde de Grandmesnil havde broderet lidt, ærgret sin Niece, beundret sin Neveu, gjort sine Bemærkninger angaaende Abbed de Rotzans sidste Tale „Om de verdslige Forlystelser" og seet sit Snit til at indflette nogle Spydigheder mod Aminta, havde hun lagt sit Broderi sammen og forladt Værelset.

Det unge Ægtepar var derfor blevet alene tilbage i hinandens Selskab.

Siden den nye Opdagelse, Aminta havde gjort med Hensyn til Henrys natlige Fraværelse, men især deles hed siden Læsningen af den skjæbnesvangre Billet, hvori man satte Marquien et saa bestemt og cavaleermæssigt Stævnemøde, følte hun en uovervindelig Sørgmodighed i sin Gemals Selskab.

Altfor stolt til at gjøre ham Bebreidelser ved at lade ham ane hendes Sorg, vaklende tmellem en Kjærlighed, som endnu ikke var uddød, og det dybe Saar, man havde tilføiet hendes Hjerte, levede Aminta i en bestandig Tvang; hun skjulte sin Smerte og Ydmygelse under en kunstlet Rolighed, for hvilken hun holdt sig skadesløs ved at udgyde bittre Taarer i Eensomheden.

Marquien lod paa sin Side til at være yderst forvirret over at befinde sig under fire Øine med sin Gemalinde. I de sidste Dage havde han været hensunken i en dyb Melankoli og omhyggeligt undgaaet at være ene med Aminta.

Hans Fraværelser bleve bestandigt hyppigere, og Grevindens pludselige Bortgang bragte ham øiensynligt i en Situation, der var yderst ubehagelig baade for Marquisen og ham.

I nogle Minutter herskede dyb Taushed imellem dem.

Henry sad med Øinene stivt fæstede paa et Dagblad, som han ikke læste i, og Aminta kniplede med krampagtig Iverighed paa „Frivoliteter", et Slags Arbeide, der var meget i Mode paa den Tid.

Men imellemstunder kastede hun stjaalne Blikke paa sin Gemal gjennem de lange Silkeøienhaar og lod dem i nogle Secunder hvile paa Marquiens smukke og mørke Ansigt.

Imedens hun overlod sig til denne hemmelighedsfulde Examen, antoge Henrys Træk pludseligt et saadant Udtryk af Fortvivlelse, at Aminta ikke kunde tilbageholde et smerteligt og overrasket Udraab.

„Hvad feiler Dem?" — spurgte hendes Gemal hende, idet han hævede Hovedet. — „Er De syg? . . ."

„Henry," — sagde Aminta til ham, idet hun glemte Alt i sin heftige Bevægelse — „Henry, er det ikke snarere Dem, som er syg?"

„Mig? nei, ingenlunde! . . ." — svarede Marquien — „Jeg befinder mig vel . . . særdeles vel . . . Men jeg har en vigtig Forretning at afgjøre iaften, og" — tilføiede han, idet han kastede Øinene paa Taffeluhret — „jeg er bange for, jeg allerede har opholdt mig forlænge!"

„Henry," — tog den unge Kone tilorde i en bønfaldende Tone — „fordum bestod Deres eneste Forretning, den vigtigste saavelsom Deres kjæreste, efter hvad De selv sagde, i at være hos mig . . . i mit Selskab . . ."

„Ja," — svarede Marquien — „men det er heller ingen behagelig Forretning, som tvinger mig til at gaae ud."

„Det er jeg dog ikke saa ganske overbeviist om! .." —

svarede Aminta i en Tone, der ikke var fri for Bebreidelse, thi Skinsygens Braad stak hende i Hjertet.

„Aminta," — udbrød Henry, som stod i Begreb med at gaae, og saae forbauset paa hende — „hvad vil De sige dermed?"

„Dermed vil jeg sige," — vedblev Marquisen — „at jeg frygter for at have tabt Livets største Gode i Ægteskabet ... et Gode, uden hvilket der hverken gives Lykke, Fred eller Kjærlighed! ... Dette uskatteerlige Gode er Tillid ... min Tillid til Dem!"

„Hvad har bragt Dem til at tabe den?" — spurgte Maulear med bævende Stemme.

„De selv! ... De, hvem jeg antog for Oprigtigheden, Ærligheden og Redeligheden selv! De, hvis Løfter jeg ubetinget har stolet paa! De, for hvis Skyld jeg har forladt mit Fædreland og min Moder!" — sagde hun med taareqvalt Stemme. — „Kort sagt, De, hvis Kjærlighed jeg har bekæmpet, hvis Haand jeg først afslog af Frygt for ikke at blive lykkelig, eller rettere, min Herre," — tilføiede hun med et Udtryk af Adel og Værdighed — „af Frygt for ikke at gjøre Dem lykkelig! ...

Ak! nu er jeg kun altfor overbeviist derom; Deres Kulde, Deres Ligegyldighed siger mig det tydeligere, end Deres Mund kunde sige mig det! Og dog føler jeg, jeg vilde foretrække det; thi der vilde idetmindste ligge Mod i Tilstaaelsen, medens der kun ligger ... Svaghed i at bedrage mig uden at turde sige mig det! ..."

Den stakkels unge Qvindes taarevædede Ansigt sank ned paa hendes Bryst.

„Aminta," — sagde Henry, idet han ilede hen til sin unge Hustru og søgte at gribe hendes Haand, som hun trak tilbage — „ved min Ære, jeg har ikke bedraget Dem!"

Aminta betragtede ham med Øine, som pludseligt lyste af Glæde ... men en frygtelig Tanke ... Erindringen om Brevet, hun havde læst, foer hende gjennem Sjælen som en hvas Dolk.

„Han lyver," — sagde hun ved sig selv, idet hun rød-

mede ligeoverfor dette Menneske, der ikke rødmede ved sin Meened!

Idetsamme blev Salsdøren aabnet, og Prinds de Maulear traadte ind.

Prindsen var bleg og syntes heftig oprørt, skjøndt et Smiil spillede om hans Læber; men Smilet var koldt og øiensynligt paataget.

„Skal Herr Marquien ud?" — sagde han til sin Søn, idet han pegede paa Hatten, som denne endnu holdt i Haanden, tilsyneladende udenat bemærke Henrys Forvirring eller Sporene af Amintas Taarer.

„Ja, undskyld, min Herre," — svarede Marquien ... — „et vigtigt Møde ..."

„Det gjør mig ondt for Mødet," — svarede Prindsen — „men De maa svigte det iaften!"

„Jeg kan ikke ..." — svarede Henry stammende.

„Jeg beder Dem derom," — vedblev Prindsen i en Tone, ligesom han havde sagt: jeg befaler det!

„Velan, min Herre ..." — svarede Henry, idet han satte Hatten fra sig og trak Handskerne af med synlig Ærgrelse — „jeg adlyder!"

Prindsen beskjæftigede sig ikke mere med ham; han tog en Lænestol, rullede den hen til Aminta, satte sig ved Siden af hende og gav Marquien Tegn til at følge Exemplet.

„Vi troede, De var syg," — sagde Marquisen til sin Svigerfader, idet hun gjorde Vold paa sig selv. — „Det glæder os at see, at det ikke er Tilfældet.

„Ja," — sagde Prindsen — „i de sidste tre Dage har jeg ikke befundet mig vel; en temmelig lang Udflugt — altfor lang for min Alder —, som jeg gjorde forleden Aften ... og desuden nogle vigtige Forretninger, som ere komne bagpaa mig, have trættet mig paa Legeme og Sjæl! ... Af den Aarsag har jeg ogsaa forbeholdt Eder denne Aften ... det skal ret være en stille og rolig Aften, som jeg vil nyde i min Families Kreds.

Meget munter vil den ikke blive, det siger jeg Dem i Forveien, min Herre," — tilføiede han henvendt til Henry — „isærdeleshed for Dem! ... Men Livet kan ikke indeholde lutter

glade Dage; der maa ogsaa være Dage, som ere alvorlige Betragtninger helligede!...

„Hvad Dem angaaer, min Datter," — sagde han, idet han kyssede Aminta paa Panden — „saa vil De blive betjent efter Ønske. Jeg veed, at De holder af mine gamle Krøniker, idetmindste har De sagt mig det, og af den Grund fortæller jeg Dem tidt nogle. Men er det er kjærligt Smigreri af Dem, saa maa De endnu engang underkaste Dem den Plage; thi det er netop en lille Krønike, jeg har til Hensigt at fortælle Dem iaften."

Ægteparret hørte overrasket paa Prindsen; thi Tonen, hvori denne Indledning blev fremført, stemmede saalidt overeens med Prindsens sædvanlige Sprog, at de begyndte at ane noget mere, end den gamle og aandrige Fortællers sædvanlige piquante Anekdoter og hemmelige Hofhistorier.

„Min Krønike," — vedblev Prindsen — „er et Slags Skriftemaal. Skriftemaalet er en Hemmelighed, som jeg længe har betænkt mig paa at betroe Eder; thi Tilstaaelsen er piinlig for mig, og man rødmer ikke gjerne for sine Børn."

„Men, Fader," — sagde Henry — „hvorfor da gjøre den?"

„Fordi det er min Villie, Herre..." — svarede Prindsen strengt — „Fordi der gives Timer i Livet, hvor Mennesket maa lide, forudsat han derved kan gjøre, hvad der er godt, straffe hvad der er ondt og opfylde Pligtens Bud."

Det unge Par saae ængsteligt paa Prindsen, thi hans Pande var mørk og hans Mund, om hvilken Vid, Lune og Spot som oftest spillede, syntes i Begreb med at udslynge Trudsler og Vredesyttringer!

Den gamle Herre talte saaledes:

„Da jeg forlod Mietau, hvortil jeg havde fulgt Prindserne, begav jeg mig til Neapel i Aaret 1792.

Jeg kom dertil næsten aldeles blottet for Penge, ligesom Størsteparten af de for Øieblikket derværende Emigranter. Blandt andre Franskmænd, som jeg traf i denne By, var Grev Max de Nangis, med hvem jeg tidligere havde staaet i nøie Forbindelse, skjøndt under temmelig besynderlige Forhold.

Greven og jeg vare opdragne sammen i Benedictinerklosteret; men vore classiske Studier havde ikke havt eens Fremgang, thi Greven, som bestandigt saae mig gjøre ham Prisen stridig og stille ham ved den fornemste Plads paa Skolebænken, havde af den Grund fattet et dybt Nag til mig.

Vor besynderlige Stjerne forlod os ikke ved vor Indtrædelse i Verden. Jeg var tilsyneladende født til Grevens Fortvivlelse.

Løb vore Heste sammen, saa vandt mine Prisen med et Hoved undertiden et halvt Hoveds Forspring; men vinde gjorde de!

Blev Greven forelsket, saa var det i et Fruentimmer, som var forelsket i mig, eller i hvem jeg var forelsket; Greven fik snart sin Afsked, og hans Forbittrelse mod mig forøgedes!

Mit Giftermaal satte Kronen paa det Hele.

Grev Max havde en fortryllende Cousine, Frøken de Divonne, i hvem han var lidenskabeligt forelsket. Deres Forbindelse var en stiltiende Overeenskomst mellem de to Familier og skulde efter Sigende finde Sted, naar Herr de Nangis var bleven myndig.

Jeg blev præsenteret hos Hertug de Divonne; jeg saae hans Datter, den smukkeste Dame ved Hoffet, og blev efter et Par Besøg dødeligt forelsket i hende.

Jeg saae snart, at mine Følelser bleve deelte, og da Grevens og Frøken de Divonnes Giftermaal endnu kun var en Familieplan, som blot var bekjendt for nogle fortrolige Venner, men ubekjendt for Verden, fik jeg min Fader Kronprindsen til at forlange Frøken de Divonnes Haand til mig.

Hertugen, som ikke vovede at give Prindsen Afslag, og som deels lod sig forføre af den glimrende Forbindelse og deels af sin Datters Kjærlighed til mig, gav sit Samtykke til min Lykke.

Grev de Nangis blev rasende herover og udfordrede mig.

Jeg saarede ham i Armen. Vi duellerede anden Gang, og han fik et Stik i Laaret. Tredie Gang trængte min Kaarde ind i hans Bryst, og han var nødsaget til at opgive Striden!

Alle disse Dueller fandt Sted i Savoyen, i det vor

Familie tilhørende Grevskab Salluces, hvor man troede, at jeg havde nogle Pengesager at ordne.

Jeg ægtede Frøken de Divonne, som blev Deres ædle og fortræffelige Moder!" — tilføiede han henvendt til Henri.

„Jeg skulde ikke have fortalt Eder alle disse Biomstændigheder," — vedblev Prindsen — „hvis det ikke havde været forat forklare Eder det Had, som i mange Aar havde gjæret i Herr de Nangis' Hjerte, da vi traf sammen i Neapel i Aaret 1792.

De første Maaneder af mit Ophold i denne By hengik i Kjedsomhed og Eensomhed.

Altfor stolt til at gjøre Nogen bekjendt med den Trang, jeg befandt mig i, førte jeg et indgetogent Liv og hverken saae eller vilde see Nogen med Undtagelse af nogle Landsmænd, der vare ligesaa ulykkelige som jeg.

Dette faldt mig saameget lettere, som jeg stod aldeles isoleret, da jeg ikke havde forsynet mig med noget Anbefalingsbrev til Folk af Betydenhed i den Stad, hvor jeg gjorde en saa bedrøvelig Figur.

Men jeg leed grusomt ved dette indgetogne Liv, ved denne Tilværelse, der var saa uovereensstemmende med mine Vaner og Tilbøieligheder!

En for min Egenkjærlighed høist piinlig Omstændighed satte Kronen paa min Ydmygelse.

Grev Max de Nangis spillede en glimrende Rolle i Neapel.

Forsigtere eller klogere end jeg, havde han frelst en betydelig Sum fra det almindelige Skibbrud, som alle store Eiendomsbesiddere i Frankrig havde lidt.

Han førte et overdaadigt Liv og kappedes i Pragt og Elegance med de Fornemste i Staden.

Tiltrods for den Umage, jeg gjorde mig forat undgaae ham, vare vi flere Gange trufne paa hinanden, og hvergang læste jeg en Haan og Foragt i hans Øine, som saarede mig i min Sjæls Inderste.

En Dag, da jeg var færdig at forgaae af Fortvivlelse, fik jeg et Brev fra Frankrig og indlagt i Brevet en Veral

paa halvtredsindstyvetnsind Livres, som min Søster Grevinde de Grandmesnil havde seet Leilighed til at sende mig.

Verlen var paa et af de første Huse i Neapel.

Glædedrukken skyndte jeg mig at hæve Summen, og udenat bekymre mig om Fremtiden, udenat tænke paa, at disse Penge maaskee vare de eneste, jeg vilde faae i lang Tid, overlod jeg mig den taabeligste Ødselhed; jeg anskaffede mig Vogn og Heste, og tre Dage efter var jeg præsenteret i nogle adelige Huse, hvor min Rang og Titel skaffede mig den bedste Modtagelse.

Jeg saae atter Herr de Nangis; vi iraf sammen i forskjellige Selskaber: men som Folk af god Tone lod Ingen af os sig mærke med vore tidligere Tvistigheder.

Imidlertid forekom det mig, ligesom Greven følte en hemmelig Ærgrelse over min Opkomst i Henseende til Pengemidler, som han formodenligt antog for langt betydeligere end de i Virkeligheden vare.

Paa den Tid spilledes der høit i Neapel.

Fyrst Litas Pallads var hver Aften Samlingsstedet for rige Udlændinge og de fornemste neapolitanske Herrer, som tilbragte hele Nætter foran de guldbelæssede Spilleborde.

Jeg blev indført hos Fyrst Lita, hvor en usalig Tanke snart opstod hos mig!...

Jeg tænkte som saa, at jeg uden Møie og Anstrengelser, uden at foretage mig nogen alvorlig Beskjæftigelse, for hvilket jeg nærede en sand Rædsel, kunde ved at spille forøge mine Hjælpekilder og fordobble, ja maaskee triplere den tarvelige Sum, jeg heldigviis var kommet i Besiddelse af.

Jeg begyndte at spille, og min lykkelige Stjerne forlod mig ikke.

I Begyndelse vandt jeg med en næsten uforskammet Lykke.

Min Dristighed steeg med Heldet, jeg vovede og vandt saameget, at jeg i et Par Aftener havde forøget min Capital til trehundredetusind Francs!..."

Ved denne Deel af Fortællingen lyste Marquiens Øine med sælsom Glands.

Prindsen lod, som han ikke bemærkede det, og vedblev:

„En Aften førte Tilfældet mig ved Spillebordet sammen med Grev de Nangis, der ogsaa var en ivrig Spiller.

Ved Tanken om, hvorledes min Lykke altid havde knust hans, om alle de Seire, jeg havde vundet paa hans Bekostning, kunde jeg ikke undlade i mit stille Sind at beklage ham, der atter vilde maale sig med mig og vove sine Penge mod et Menneske, som bestandigt havde slaaet ham af Marken, baade i Kappestrid, Duel og Kjærlighed.

Partiet begyndte.

Greven spillede høit; jeg ligeledes.

Det var et Slags „Creps", der baade havde Noget tilfælleds med Pharao og Landsknægt... et Spil, som nu er gaaet i Forglemmelse og afløst af det ikke mindre farlige Ecarté!"

Prindsen saae sin Søn fare sammen ved dette Ord.

Han standsede et Par Secunder og vedblev derpaa:

„De første Aftræk faldt uheldigt ud for mig. Jeg tabte!...

Jeg fordobblede min Indsats og tabte atter!

Ved Enden af Natten vare mine hundredetusind Daler smeltede sammen til hundredetusind Francs!

Jeg vendte mismodig hjem, skjøndt endnu mere forbauset over min Modspillers Lykke ... han, der altid havde været saa uheldig, der altid var bleven mishandlet af Skjæbnen, naar vi traadte i Skrankerne sammen!

Det forekom mig, ligesom det maatte være en Vildfarelse, en Uretfærdighed eller rettere en Glemsomhed af Skjæbnen, og jeg faldt isøvn, fast overtydet om, at jeg ved forestaaende Sammentræf med min Modstander vilde sidde i mit sædvanlige Held.

Dagen efter før Middag sendte jeg Herr de Nangis de hundrede- og halvtredsindstyvetusind Francs, jeg endnu var ham skyldig, da jeg om Aftenen kun havde havt halvtredsindstyvetusind Francs i Banksedler hos mig.

Om Aftenen traf Greven og jeg atter sammen hos Fyrst Lita.

Spillet eller rettere Revanchen begyndte.

Bordet var omgivet af en tæt Tilskuerkreds.

Jeg vandt titusind Francs, tovetusind Francs og smilede atter trygt til min Lykkestjernes Tilbagekomst.

Men snart vendte Heldet sig atter!...

Da Klokken slog tolv, var jeg i Bund og Grund ødelagt!...

„Gudsdød!" — sagde Greven til mig — „jeg har været ti Aar om at blive heldig mod Dem, min kjære Prinds!... men kunde Penge erstatte mig alle de Tab, De har forvoldt mig, saa maatte De indrømme, at vi nu ere qvit!..."

Mit Hjerte var opfyldt af Raseri; jeg maatte gjøre Vold paa mig selv for ikke at slaae ham i Ansigtet.

„Jeg haaber dog, at vi ikke lade det blive staaende derved," — vedblev de Nangis — „jeg vil ikke have Deres Penge; forudsat, at jeg blot beholder en halvtredsindstyvetusind Francs Gevinst til Rest, ene og alene forat hævemitUheld mod Dem, saa forlanger jeg ikke mere af Gud Plutus!"

En frygtelig Kamp opstod i min Sjæl!... Tilstaae, at jeg ikke eiede, at jeg var ruineret, det kunde jeg ikke! en jammerlig Stolthed afholdt mig derfra; men hvordan vedblive og maaskee indvikle mig i en Gjæld, som jeg ikke var istand til at betale!...

„Hør, Prinds," — vedblev Greven, idet han skjød ti Banksedler paa tusind Francs hen foran sig — „endnu disse titusind Francs!... Jeg vil tabe; der er Noget i mig, som siger, at Heldet vil vende sig!"

Djævelen talte udaf det Mennestes Mund.

„Paa Æresord!..." — svarede jeg stammende — „jeg har ikke flere Penge hos mig."

„For Pokker!" — svarede Greven — „Folk som vi bære aldrig meer end halvtredsindstyvetusind Francs i deres Brevtaske! det er vore Lommepenge, kun Klodrianer og Bankbetjente kunde falde paa at belæsse sig med Guld ligesom Muulæslerne fra Minerne i Guatimala. Forresten" — tilføiede han „tager jeg Deres Æresord godt for femhundredetusind Francs, det er mig det Samme som rede Penge."

Jeg følte en Dødsgysen fare gjennem mine Aarer og standse ved Hjertet!...

Jeg spillede og vandt. Jeg spillede igjen og tabte. Jeg vandt atter...

En Timestid efter skyldte jeg Grev de Nangis tresindstyvetusind Francs!

„Hvad feiler Dem?" — sagde han til mig i en spottende Tone — „befinder De Dem ikke vel?"

„Ikke ganske ..." — svarede jeg, idet jeg stod op — „her er forfærdeligt varmt . . . vi ville lade det beroe derved med Deres Tilladelse."

„Som De behager," — svarede Greven — „imorgen Revanche."

„Ja, imorgen," — svarede jeg maskinmæssigt.

Derpaa forlod jeg Salen.

Mit Hoved brændte; men alligevel perlede en iiskold Sved paa min Pande!...

Der var en Taage for mine Øine, Benene vaklede under mig; Vanærens rædsomme Spøgelse stod for mit Blik!...

Jeg følte, at jeg var fortabt!...

Grev de Nangis vilde være uden Barmhjertighed; hans Hævn, Hævnen for hele hans Liv, var altfor sød, altfor sikker for ham til, at han skulde give slip paa den!... Han holdt endeligt sin Fjende i sin Haand, og hans Haand stod i Begreb med at overantvorde ham til Skjændsel!...

To Ord svævede foran mine Øine i Lueskrift og forfærdede mig ved deres Frygtelighed... to frygtelige Ord, som i sig alene indeholdt Skjændsel, Foragt, Død!...

Disse Ord — en Ærescontrakt underskreven af to Mænds Ære, en hellig Artikel af Spillernes Lærebog — vare blevne udtalte af Greven, da han lagde sit Guld op som Lokkemad:

Paa Æresord!

Jeg vendte hjem til mit Hotel, thi jeg beboede endnu mit beskedne Kammer, medens man indrettede en pragtfuld Leilighed til mig... Der gav jeg min Fortvivlelse frit Løb!...

„Mit Navn beskæmmet!..." — udbrød jeg — „Prindserne af Maulears Navn beskæmmet! et Navn, der i Aarhundreder har været æret og pletfrit, fornedret, vanæret og besudlet ved en lumpen Gjæld paa tresindstyvetusind Francs, der i fordums Tid kun var en ringe Deel af min Familles Ind-

rægter!... Og Ingen, ikke en Eneste til at staae mig bi, til at tilbagekjøbe minÆre! Ingen, hvem jeg kan betroe mit Feiltrin, min Anger, min Fortvivlelse!..."

Det begyndte at dages; med hver Time forøgedes min Stillings Piinlighed, thi hver Time bragte mig nærmere den skjæbnesvangre Termin, hvor min Gjæld skulde betales!...

Jeg kunde ikke længere udholde den frygtelige Qval.

Jeg styrtede hentil Bordet og skrev:

„Jeg anerkjender herved at være Grev de Nangis den „Sum af 60,000 Livres skyldig, for hvilken jeg overlader ham „Alt, hvad der i Tiden atter kan tilfalde mig af mine Gods„ser i Frankrig; jeg paalægger min Søn at afgjøre denne „Æresgjæld ved alle de Midler, der staae til hans Raadig„hed."

Jeg satte mit Navn under.

Derpaa tog jeg mine Vaaben, — Pistoler, som jeg var sikker paa...

Jeg ladede og spændte dem...

„Nu rask!" — udbrød jeg — „et Øieblikś Mod forat spare mig Aars Foragt og Skjændsel!..."

Jeg satte Mundingen af den ene Pistol paa mit Hjerte, stak den anden i Munden og lagde Fingeren paa Trykkeren...

Et Øieblik endnu, og jeg var dødsens...

Et stærkt Brag hørtes...

Det svage Brædeskillerum mellem mit Værelse og Sideværelset sprængtes istykker, og gjennem Aabningen fik jeg Øie paa en Mand, der bleg og i den heftigste Bevægelse styrtede henimod mig med en Brevtaske i Haanden...

„Stands!..." — skreg Manden — „her er Deres Gjæld! her er de tresindstyvetusind Francs; De skylder bort!..."

Tiende Capitel.

Spilleren.

Prinds de Maulear fortsatte sin Fortælling.

Aminta betragtede Prindsen med smertelig Bevægelse; thi hun fattede, hvormeget en slig Tilstaaelse maatte koste hende.

Marquien syntes at føle et stigende Ildebefindende, blandet med ubestemt Skræk.

„Ved den pludselige, næsten overnaturlige Optræden af den Ubekjendte, som saaledes trængte ind til mig," — sagde Prindsen — „faldt Pistolerne udaf Hænderne paa mig, og mine Øine fæstede sig spørgende paa ham, da jeg ikke var istand til at fremføre et Ord.

„Jeg var der," — sagde Manden til mig, idet han pegede paa Sideværelset, hvorfra han saa pludseligt var trængt ind i mit —

„Ligefra Deres Hjemkomst inat er ikke et eneste af Deres Ord gaaet tabt for mig . . . Jeg har fra Minut til Minut fulgt Deres Sjæls lange og grusomme Dødskamp . . . De har selv aabenbaret mig Alt: Deres Navn, Deres Herkomst, Deres skuffede Forhaabninger, Deres forladte Stilling i denne By . . .

Jeg har, saa at sige, seet Deres Fortvivlelse vore Time for Time og nærme sig sit skæbnesvangre Maal, som De uden min Mellemkomst vilde have overskridt.

Min Herre," — udbrød han i en Tone, der var gjennemtrængt af Gudsfrygt og Kjærlighed — „gjør denne Dag til den skjønneste, den lykkeligste i mit Liv ved at tillade mig at frelse en af mine Lige!"

„En af Deres Lige?" — svarede jeg — „nei, min Herre, jeg er ikke længer værdig til det Navn; thi at dømme efter Deres ædle Handling er De en Mand af Hjerte, en Mand af Ære! . . . medens jeg," — tilføiede jeg med Smerte — „jeg . . .

„De," — afbrød den Fremmede mig — „De er det Samme, som De finder, jeg er, nemlig en Mand af Hjerte og Ære; Beviset derpaa er, at De ikke kunde bære Tanken om det Feiltrin, et Øieblikś Ubetænksomhed bragte Dem til at begaae, at De stod i Begreb med at døe forat undgaae Skammen, som ventede Dem!...

Herr de Maulear," — vedblev den Fremmede, idet han greb min Haand med rørende Varme — „lad mig give Dem tilbage til Livet, til Lykken . . . thi De har en Familie maaskee Børn ... De kan ikke saaledes gjøre Afkald paa Livet...

Hør," — sagde han ved at see mig skyde Brevtasken bort — „jeg havde en Fader, den elskeligste, den retskafneste Mand... jeg har mistet ham for flere Maaneder siden, og mine Taarer," — tilføiede han — „mine Taarer sige Dem noksom, hvor dybt jeg savner ham!...

Jeg føler, at han vil velsigne mig fra sin Himmel for hvad jeg gjør i dette Øieblik; thi han vilde selv have gjort det Samme!...

Den Sum, jeg tilbyder Dem, er en Deel af min Arvepart, og jeg er vis paa, jeg anvender den efter hans Hoved.

Afslaa det derfor ikke, min Herre, det vilde være en Utaknemmelighed mod Forsynet, der saa øiensynligt har vaaget over Dem ved at give mig Leilighed til at høre Dem og standse Deres Arm!"

„Ja, men — svarede jeg i heftig Bevægelse — „De kjender mig ikke... og en slig Tjeneste..."

„Sagde jeg Dem ikke," — svarede han — „at De i Deres Fortvivlelse har fortalt mig Alt?... Men tro ikke, at jeg vil hjælpe Dem uden Betingelser... Jeg fordrer en Ting, en eneste Ting, til Gjengjæld for den Tjeneste, jeg beviser Dem!..."

„Siig frem," — udbrød jeg — „De kan forlange hvad De vil af den, hvis Ære De redder!..."

„Velan!" — sagde han — „jeg fordrer Deres Eed paa, at De i Deres hele Liv aldrig mere vil spille!"

„Derpaa giver jeg Dem min Eed og mit Æresord!..." — udbrød jeg med Fyrighed.

„Tag denne," — sagde den Fremmede, idet han paany rakte mig Brevtasken — „Klokken er nu ti, og Spillegjæld pleier at blive betalt før Middag."

„Men idetmindste maa jeg vide Deres Navn, min Herre, førend jeg tager imod Deres Penge..."

„Mit Navn er et ubetydeligt Navn, min Herre," — svarede han — „dets hele Fortjeneste bestaaer i dens Dyder, som har overantvordet det til mig:

Jeg hedder Luigi Rovero."

„Min Fader!..." — udbrød Marquisen — „det var min Fader, som..."

Hun standsede af Delikatesse og Agtelse for Luigi Roveros Skyldner.

„Men han gjorde endnu mere," — vedblev Prindsen — Paa Grund af de smertelige Sindsbevægelser, jeg havde været underkastet, faldt jeg i en hidsig Feber, og medens denne stod paa, i de lange Dage, i de evindelige Lidelsesnætter, veeg min nye Ven ikke fra mit Sygeleie.

En Krisis fandt Sted; i Løbet af tre Dage, svævede jeg mellem Liv og Død, og mit Liv var afhængigt af den Nøiagtighed, hvormed en vis Lægedrik blev mig givet.

Tre Dage og Nætter vaagede han over mig udenat unde sig en Times, et Minuts Hvile; han, der havde frelst min Ære, satte Kronen paa sine Velgjerninger ved for anden Gang at frelse mit Liv!

Rovero blev en Broder for mig.

Jeg tilbragte et heelt Aar i Neapel, boende sammen med ham, levende med ham, bestandigt i hans Selskab.

Efter faa Maaneders Forløb havde jeg seet mig istand til at betale min Gjæld til ham; men kun Pengegjælden, thi hvad Gjælden fra Hjertets Side angik, saa var den ikke til at betale!...

Her er den sjældne Mands Portrait!..." — sagde Prindsen, idet han traf en prægtig Guldbaase, i Laaget af hvilken et Miniaturportrait omgivet af Diamanter var indfattet, opaf Lommen — „betragt det, min Datter," — vedblev han henvendt til Marquisen — „og Du vil gjenkjende hans skjønne og ædle Aasyn, som dit saa ofte har mindet mig om!"

Aminta bedækkede Portraitet med Kys, og Henri kunde nu forklare sig sin Forundring med Hensyn til Maleriet, Signora Rovero havde viist ham ved hans første Besøg paa Villaen; thi han havde forhen tidt og ofte beundret Miniaturbilledet paa Prindsens kostbare Gulddaase.

„Du gjætter nu, mit Barn," — tog Herr de Maulear atter tilorde henvendt til Marquisen — „Du gjætter, hvad jeg maatte føle ved at høre dit Navn!

Planer, Fordomme, Familiestolthed, — Alt forsvandt for de Ord:

„Roveros Datter!"

Rovero, min Frelser, min Broder! ... Fra dette Dieblik fattede jeg, at han fra sin Himmel bød mig betale min Gjæld til ham, og at han gav mig Midlet ihænde til at bevise ham min ubegrændsede Hengivenhed! .. Jeg fattede, at han testamenterede mig sin Datter, forat hun skulde blive min ... og øieblikkeligt aabnede jeg mine Arme for Dig ... Du blev mit Barn, og med hver Dag kom jeg til at holde mere af Dig! ...

Ved at paatage mig Ansvaret for dit Liv, min Datter, har jeg paataget mig Ansvaret for din Lykke! ... din Lykke, som jeg troede at have sikkret for stedse! ... Men i den senere Tid fattes Dig Noget, Du græder i Cenrum ... Siig ikke nei," — vedblev Prindsen ved at see Aminta gjøre en Gebærde — „jeg har seet Dig, studeret Dig nærved; Du er ikke lykkelig! ... En Faders Hjerte lader sig ikke skuffe ... og jeg er din Fader!

Min Herre," — vedblev Prindsen henvendt til sin Søn — „De veed nu, hvormegen Grund jeg har til at elske Deres Ægtefælle, De veed, at hendes Sorger ere mine, og at hendes Taarer falde brændende paa mit Hjerte. I samfulde to Maaneder har De overvældet hende med Græmmelse, De bringer hendes Taarer til at flyde ved Deres Kulde og Ligegyldighed; men jeg veed Grunden dertil, og Aminta skal erfare den af mig!"

Henri gyste.

„Fader," — sagde han — „for Guds Skyld ... ikke et Ord ..."

„Min Herre," — svarede Prindsen — „har De ikke tidligere rødmet for Deres Handlinger, saa behøver De heller ikke nu at rødme for Tilstaaelsen af dem!

„Min Datter," — vedblev han pegende paa Marquien, der stod, som han skulde synke i Jorden — „din Huusbond er ikke en Ustadig, som forlader Dig!...

Han er kun en Spiller, som har ødelagt Dig!!!"

„Altsaa har han ikke bedraget mig!..." — udbrød den unge Kone, idet hun i en pludselig Opbrusning af Lykke kastede sig i Marquiens Arme...

. . . .
. . . .
. . . .

Prindsen betragtede hende i nogle Secunder med øm Beundring; thi den ædelmodige og fortryllende Skabning glemte Alt, var strax lutter Tilgivelse for den, der ikke havde svigtet hende!...

Derpaa tog Herr de Maulear sørgmodigt tilorde:

„Glæd Dig ikke for hurtigt, mit Barn, Spil leder til Alt!... selv til at bortspille sit Æresord, uden at kunne indløse det!..." — tilføiede han med Bitterhed.

Min Herre," — vedblev Prindsen henvendt til sin Søn — „jeg har fortalt Dem en skrækkelig Begivenhed forat bevise Dem, hvorvidt Spillelidenskaben kan føre, og De staaer paa Nippet at komme i samme Tilfælde!"

„Fader," — sagde Henri — „naar De vidste...

„Jeg veed det Hele," — svarede Herr de Maulear — „siden tre Dage har jeg vidst Besked med hele Deres hemmelighedsfulde Levemaade. Det er i den Kreds, hvoraf De er et Medlem, i en af de usalige Klubber, der ere skabte til Huuslivets Fordærvelse, — hvor Mændene søge en Frihed, ja undertiden en Tøilesløshed, som de ikke finde i deres Hjem ... der er det, at De, forledet af Egenkjærlighed, har spillet for første Gang!...

Hvad der for en Mand af Deres Rang burde være en Adspredelse, et flygtigt Tidsfordriv, blev snart til en alvorlig

Beskjæftigelse for Dem! . . . De spillede forat vinde, min Herre, eller rettere for at gjenoprette Deres Tab! . .

Snart blev De en stadig Gjæst ved Ecartébordene i Paris' Selskabssale . . . Ecarté, det fordømte Spil, der har skabt saamange Menneskers Ulykke! . . . Takket være det, vandt De uhyre Summer fra den unge Lord Elmore ved Herr L . . . s sidste Bal, men tabte dem igjen samme Nat hos den meer end mistænkelige Fru Fanny de Bruneval, hvor han havde sat Dem Stævne."

„O! Fader! . . . han spillede altsaa hos den Dame . . ." — udbrød Marquisen næsten uvilkaarligt.

„Hvad skulde han ellers gjøre der, min Datter? . . . hos en halvtredsindstyveaarig Enke! . . . der gjæstes af alleslags Folk . . . hos hvem Alting er mistænkeligt, ligefra visse af hendes stadige Gjæster til de Kort, de betjene sig af! . . .

Af den Aarsag vil ogsaa bemældte fine Røverkule paa min Angivelse blive underkastet en streng Politiundersøgelse, og det er en af de Grunde," — tilføiede Prindsen henvendt til sin Søn — „hvorfor jeg har afholdt Dem fra at gaae derhen iaften.

Nu, min Herre," — sagde Prindsen — „ville vi kaste et lille Blik paa Deres Finantser.

De besad sexhundredetusind Francs i Mødrenearv; De har givet tohundredetusind ud for Møbler, Heste, Vogne, Luxusgjenstande og Foræringer til Deres unge Kone, og jeg finder de Penge særdeles velanvendte; thi De vil aldrig kunne gjøre nok for den Engel, som Gud har sendt Dem! . . . Følgeligt havde De firehundredetusind Francs tilbage.

De har realiseret Capitalen og i de to sidste Maaneder tabt en Sum af 390,000 Francs! Iaften havde De isinde at prøve Lykken ved sidste titusind! . . . Er det ikke til Punkt og Prikke saaledes?"

„Min Herre," — sagde Henry — „det er grusomt at tale derom i Marquisens Paahør! . . ."

„Men hundrede Gange mindre grusomt" — svarede Prindsen ivrigt — „end den Tvivl, hvori De lader hende med Hensyn til Deres Følelser! . . . saae De forresten ikke nyligt, at

hun, langtfra at overvælde Spilleren med Bebreidelse, kun sandt Omhed i sit Hjerte for den trofaste Ægtefælle!...

Henry," — vedblev Prindsen, idet han stiftede Tore og greb sin Søns Haand mellem begge sine — „ved at fortælle Dem et Feiltrin i mit Liv, et Feiltrin, hvorom den blotte Tanke efter otte og tyve Aars Forløb bringer Skamrødmen til at stige op i mine Kinder, har jeg havt til Hensigt at standse Dem paa Afgrundens Rand; men ved at betroe Dem denne frygtelige Hemmelighed har jeg tillige berøvet mig Ret til at være streng imod Dem.

Da jeg i det Brev, jeg tilskrev Dem i Neapel, letsindigt fortalte Dem om en Pengesum, jeg der havde bortspillet i mine unge Dage, tænkte jeg ikke paa, at jeg engang i Tiden skulde blive nødsaget til at skrifte Dem den sletteste Handling i mit Liv! ... Men Uret var det af mig at opmuntre Dem, som jeg gjorde; thi jeg burde tænke paa, at det maaskee gaaer med Lidenskaber ligesom med Lyder, der nedarves fra Fader til Søn ... deres Legeme arver de Sidste og deres Sjæl de Første! ...

Det være, som det vil, min Søn, jeg tilgiver og glemmer!"

Henry trykkede ømt sin Faders Haand, Aminta omfavnede Oldingen.

„Jeg sætter blot samme Betingelse paa min Tilgivelse, som min ædelmodige Ven Rovero fordum gjorde.

Tilsværg mig paa Deres Ære, aldrig mere at spille, og jeg vil troe paa Deres Eed, ligesom han fordum troede paa min!"

„Jeg giver Dem mit Ord derpaa, Fader!" — sagde Marquien. — „Gid jeg maa døe, om jeg nogen Tid sviger det!"

„Hør nu, mine Børn," — vedblev Prindsen kjærligt — „Jeg har hundredetusind Livres i Renter; jeg overlader Eder de halvtreds; Halvparten af mine Indtægter er mig nok.

Men" — sagde han til Henry — „for at undgaae Fristelsen af den usalige Tilbøielighed, som maaskee endnu rører sig i Dem, saa er det en Rente, jeg sikkrer Dem, og ikke en Capital, jeg skjænker Dem. Til Gjengjæld for den Over-

bærenhed, jeg viser Dem, til Gjengjæld for det Mod, jeg har lagt for Dagen ved at skrifte Dem den største Brøde i mit Liv, beder jeg Dem gjøre Deres Kone lykkelig, holde hende skadesløs for alle de Bekymringer, De har foraarsaget hende, for al den Qval, hun har lidt, og mit Hjerte vil være Dem taknemlig for hendes Lykke, thi det er kun et Afdrag paa min Gjæld til hendes Fader!"

Prindsen trykkede sine Børn til sit Bryst og bortfjernede sig.

. . . .

Imedens dette Familieoptrin tildrog sig i Hotel Maulear, trak Uveiret sammen over Fru Fanny de Brunevals gjæstfri Tag!

Prinds de Maulear havde bedømt Huset fuldkommen rigtig, skjøndt hans Ærgrelse over Sønnens Tab gjorde ham meget strix med Hensyn til det Selskab, der saaes hos Fru de Bruneval.

Bemældte Dame udgav sig for at være Enke efter en Oberst af den forhenværende Keisergarde.

En Oberst af dette Navn figurerede virkelig paa Armeelisterne; den brave Krigsmand havde existeret i Kjød, Blod, Uniform, og selv i Æreskors.

Han havde fægtet tappert mod Østerrigerne og var falden i det blodige Slag ved Leipzig for en Dødshusars Sabel! ...

Det var den rene, den positive Sandhed, trykt i Moniteurens Bulletiner, og ikke i mindste Maade apokryphisk; til Gjengjæld var den brave Krigsmands Giftermaal det saameget mere.

Oberst de Bruneval havde en skjøn Dag, i et af de korte Fredsmellemrum, der vare saa sjældne i Keisertiden, viist sig i Paris med en Dame paa Grændsen af de Fyrge, blond som en Germanerinde, rød og hvid som en Germanerinde og radbrækkende det Franske som en Germanerinde.

Obersten forestillede sin Ledsagerinde for sine Vaabenbrødre af Garden under den pralende Titel af „Fru Oberstinde", og man forlangte ikke mere.

Om Ægteskabscontrakten virkelig var i Orden, vovede Ingen at forespørge sig; thi Obersten var sine to og halvfjerdsindstyve Tommer høi, svær i Forhold dertil og af en temmelig krakilsk Charakteer, der let gav sig Luft i Kaardestød mod dem, der vovede at modsige ham.

Oberstens Enke aabnede naturligviis sit Huus for hendes Ægtefælles forhenværende Vaabenbrødre efter det skjæbnesvangre Sabelhug af Dødshusaren, og Fru de Brunevals Selskabssale vare i 1818 en lille bonapartistisk Klub, med hvilken Politiet lang Tid holdt vaagent Øie.

Den elskværdige Enke var imidlertid snart kommen til den Overbeviisning, at de tappre Krigsmænd, der gjæstede hendes Huus, langtfra besade Gaver nok til at holde hende skadesløs ved deres Omgang for de Udgifter, som deres Besøg foraarsagede hende.

Hun tænkte derfor viseligt paa at drage Nytte af sine Gjæsters Nærværelse ved at arrangere nogle smaa Spillepartier, hvoraf hun ligesom Oldtidens Altre modtog Tienden af Offergaverne til Gud Plutus!

Kort og godt, man spillede hos Enken, man spillede høit der, spillede allestags Spil, selv dem, som Loven forbeholdt de offenlige, af dem anerkjendte Templer.

Alting gik imidlertid temmelig redeligt til, hvilket tvivlsomme Rygte var nok til at samle talrige Stridsmænd paa Valpladsen.

Man traf forresten Folk af Stand der, Folk, der ligesom Marquis de Maulear ikke vilde vise sig paa de offenlige Spillehuse, men beilede til Lykkens Gunst i Smug og fjernt fra nysgjerrige Blikke.

Her var det, at Marquien havde givet Lord Elmore den bekjendte Revanche, der var blevet saa skjæbnesvanger for Amintas Gemal.

Grev Monteleone kom ligeledes af og til hos Fru de Bruneval, hvor han var vis paa at træffe et stort Antal Carbonarier og Bonapartister; thi her samledes, som sagt, Folk

af de forskjelligste Anskueiser til det fælleds Maal „Ødelæggelsen og Tilintetgjørelsen af det Bestaaende", for derpaa at bringe deres egne Ideer til Hæder og Værdighed.

. . . .

Samme Aften Prindsen tog sin Søn i Skole, havde Thaddeo præsenteret Greven for Fru de Bruneval, og imedens Spillet dreves med Iorighed i visse Dele af Salen, raadsloge de to Carbonarier i et Sideværelse med flere af deres Brødre angaaende den ubetimelige Plan, nogle rige Amerikanere af deres hemmelige Samfund havde lagt til at befrie Keiseren paa Saint-Helene og føre ham tilbage til Frankrig.

Men tiltrods for Discussionens Vigtighed skjænkede Greven den kun ringe Opmærksomhed.

Han befandt sig nemlig paa et af sit Livs piinligste Vendepunkter; inden en Time vilde han maaskee komme til at behøve hele sit Mod, hele sin Overtalelseskraft forat bekæmpe og beseire en af de største Hindringer, Manden kan møde paa sin Vei, nemlig en kraftig og lidenskabelig Qvindevillie.

Grev de Monteleone havde faa Timer tidligere modtaget en Billet, saalydende:

„Det er fjorten Dage siden, jeg har seet Dem! ... Jeg „veed, at De flyver mig ... Heller døe end leve længere saa„ledes! ...

„Jeg vil vide Rede paa min Skjæbne, erfare den af Deres „Mund!

„Man er fraværende i en Ugestid, kom.

„Nægter De mig det, er De ikke hos mig, naar Klok„ken slaaer tolv, saa betragter jeg det som et Farvel for „evigt ... og Klokken eet er jeg ikke mere blandt de Levendes Tal!"

Greven ventede derfor med spændt Utaalmodighed paa den til Stævnemødet fastsatte Tid; thi han kjendte Brevskriverindens Heftighed og voldsomme Charakteer altfor godt til ikke at vide, at hun ufortøvet vilde sætte sin Trudsel iværk.

Han søgte forgjæves at slippe fri for Thaddeo. Siden Optrinet i Gaden de Verneuil vare det unge Menneskes Øine

blevne aabnede ved de Yttringer, den elendige Lurer havde ladt falde, og denne Aften var det, ligesom et skinsygt Instinkt drev Thaddeo til ikke et eneste Dieblik at tabe Monteleone afsyne.

Greven saae med Skræk den i Billetten angivne Tid nærme sig, uden at han endnu havde seet Leilighed til at snige sig bort fra Fru de Bruneval.

Endelig indtraf der et Dieblik, hvor Thaddeos Opmærksomhed slappedes, og Monteleone stod i Begreb med at bortfjerne sig, da en forvirret Skri lod sig høre i Fru de Brunevals Forgemak.

Salsdøren blev heftigt stødt op, og en Mand med hvidt Skjærf om Livet traadte ind mellem Spillerne og de øvrige Gjæster hos Fru Oberstinden, som blev høist forbauset over Justitsens uventede Besøg! . . .

Der fandt ingen Feiltagelse Sted; det var virkeligt Justitsen selv, der, som Herr de Maulear havde forkyndt sin Søn, præsenterede sig i al sin Theaterpomp hos Enken i en Politiassistents høie Person! . . .

En levende Uro bemægtigede sig paa eengang alle Gjæsterne, der bleve grebne paa ferst Gjerning i Carbonarisme og forbudt Spil!

Var det Spillerne, det gjældte? . . .

Eller var det Carbonarierne, som Herr Assistenten aflagde sit Besøg? . . .

Begge Parter kom i stærk Bevægelse; thi begge følte sig i lige Grad skyldige i Brud paa Loven, skjøndt i forskjellig Retning.

Politiassistenten fremviste sin Fuldmagt for Fru de Bruneval, der som tapper Commandant kom forat parlamentere med Fjenden. Samtidigt hermed spurgte han:

„Det er jo Fru Oberstinde de Bruneval?"

„Ja, det er mig, min Herre," — svarede Germanerinden med Kinder, der vare endnu rødere end sædvanligt — „men jeg begriber ikke, hvad der har foranlediget den Beslæmmelse, jeg undergaaer i dette Dieblik! . . .

Jeg skulde dog haabe, at en Dame af min Stand ikke staaer under Politiets Opsigt?"

„Undskyld, Frue," — svarede Assistenten — „Deres Huus

er allerede for længere Tid siden bleven os betegnet som Samlingsstedet for ivrige Bonapartister!..."

Bonapartisterne gyste.

„Og" — vedblev Assistenten — „som et Sted, hvor man spiller forbudne Spil!...

Spillerne gyste ligeledes.

„Vi ville derfor" — vedblev Assistenten — „skride til en nøiagtig Undersøgelse af Leiligheden og de herværende Personer, der ikke maae forlade Huset, førend den er forbi!"

Idetsamme slog Klokken tolv!

Lyden af Klokken bragte Greven til at blegne; thi den forkyndte, at Tiden til Stævnemødet var kommet!...

Hans Stilling blev piinlig; hvert Øiebliks Forsinkelse kunde hidføre en frygtelig Katastrophe: Billetten udtrykte sig bestemt:

„Er De ikke hos mig, naar Klokken slaaer tolv... saa „er jeg Klokken eet ikke mere blandt de Levendes Tal..."

Greven tog derfor en rask Beslutning med den Fatning, der udmærkede ham i farefulde eller kritiske Øieblikke; han sagde sig selv, at han til enhver Priis maatte udaf Huset og derhen, hvor man ventede ham; thi det dreiede sig om et Menneskeliv Frelse; hvert Secund satte det i Fare i et saadant Tilfælde var det farligste Middel det bedste; enhver List gjældte.

Listen var plump, men havde alle Udsigter til at lykkes; den bestod i at slukke Lysene, støde Politiassistenten og hans Folk tilside, bane sig Vei til Døren og flye hver til sin Side!...

Førend Greven greb til denne fortvivlede Udvei, vilde han see, om der var „Brødre" nok omkring ham til at understøtte ham i hans Plan.

Han lod sit Blik glide henover Fru de Brunevals Gjæster, førte Haanden til Panden og gjorde langsomt det hemmelige Tegn, paa hvilket Carbonarierne gjenkjendte hinanden indbyrdes.

Assistentens Øine vege ikke fra Monteleone; skjøndt Statens Tjener ikke kjendte ham, anede det ham uvilkaarligt, at denne Mand maatte være en af de Vigtigste i det brogede Selskab.

Men neppe havde Monteleone gjort det omtalte Tegn,

førend han til sin store Overraskelse saae Assistenten svare med et lignende Tegn.

Greven traf paa en Broder i Politimanden... Carbonarierne i Fru de Brunevals Huus vare blevne forøgede med et nyt Medlem!...

Denne Besynderlighed forklaredes af Vicomtens Yttring hos Doctor Matheus:

„Vi træffe Brødre overalt, paa de offenlige Steder, ved Hoffet, paa Advokaternes Bænke, ja selv „i Dommerværelset!"

Undersøgelsen var kort og kun en ligefrem Formalitet.

Assistenten erklærede, at han ikke saae Anledning til at gaae videre.

Monteleone var en af de Første, som fik Lov til at forlade Fru de Brunevals Huus.

Greven styrtede afsted, forfulgt af Thaddeo, som skreg, at han skulde vente paa ham; men Greven skyndte sig kun saameget desmere.

Klokken slog eet!... han fløi med Pilens Hurtighed gjennem Gaderne og over Ludvigspladsen og standsede først i Champs-Elyseesalleen, udenfor en lille af en tæt Hække næsten skjult Laage, som øieblikkeligt aabnede sig for ham!

Ellevte Capitel.

Fortvivlelse.

Laagen aabnede sig for Greven, som vi sagde i foregaaende Capitel.

Et Fruentimmer kom tilsyne.

„Følg mig, naadige Herre," — sagde hun til Monteleone — „Fruen venter paa Deres Excellence!

„Hvad er Klokken?" — spurgte Greven sin Veiviserske.

„Et Qvarteer paa to!" — svarede hun.

„Naar saae De sidst Deres Frue?"

„Klokken tolv, da hun gav mig Befaling til at vente paa Dem ved Laagen her."

„Min Gud!" — udbrød Greven — „hun er fortabt!... maaskee død!..."

Han styrtede ind i Alleen ligefor ham og fløi afsted til Hotellet.

„Naadige Herre!... naadige Herre!..." — skreg Fruentimmeret, idet hun ilede bagefter Greven — „alle Folkene ere maaskee endnu ikke gaaede tilsengs, og hvad vilde man sige, naar man paa denne Tid af Natten fik Øie paa Deres Excellence i Gesantskabets Have? ... Hvad vilde man tænke om Fru Grevinden?...

„Før mig hurtigt til hende?..." — udbrød han — „thi det dreier sig om hendes Liv!..."

„Om hendes Liv!..." — udbrød Fruentimmeret ængsteligt og tilføiede derpaa, ligesom grebet af en Erindring:

„Bi lidt... Hendes Naade Hertuginden har forbudt mig at komme ind i hendes Værelse førend imorgen, hvis jeg ikke bragte Deres Excellence med."

„Kom, kom!" — sagde Greven, idet han trak sin Ledsagerinde med sig; saaledes naaede de venstre Fløi af Hotellet.

En lav Dør førte til en Kjøkkentrappe, der stod i Forbindelse med Hertuginden af Palmas Værelser.

Fruentimmeret pegede paa Døren og gik op iforveien.

Greven fulgte bagefter hende.

Gangen førte til en lille Trappeafsats paa første Sal...

Her standsede Greven.

Hans Veiviserske aabnede en Dør, der var anbragt i det Tykke af Muren, og Greven traadte ind i et Forgemak, hvor Kammerjomfruen bad ham vente et Øieblik, medens hun underrettede Hertuginden om hans Ankomst.

Et Øieblik efter hørte Greven et qvalt Skrig bagved sig; han vendte sig om og saae Hertugindens Kammerjomfru staae

ubevægelig, med Skrækken malet i Ansigtet og pegende paa Døren til Hertugindens Kammer, medens hün skjød Dorforhænget tilbage med den anden Haand.

Greven styrtede derind; et rædsomt Syn mødte hans Blik!...

Bleg som et Liig, laa Hertuginden udstrakt paa en Divan; ved Siden af hende brændte en Natlampe, der var paa Nippet til at gaae ud og kastede af og til et flygtigt Lys over det sørgelige Optrin!...

Greven styrtede hen til la Felina, hvis Puls havde hørt op at slaae!...

Ved Siden af Hertuginden laa en lille sølvforgyldt Flaske, hvoraf nogle rødlige Draaber langsomt flød ud paa Pladen af et Rosentræsbord.

Greven snappede Flasken, førte den først til sine Næsebore, derpaa til sine Læber, og saae, at det var Opiumsdraaber, Laudanum, et Middel, der er helbredende eller forbærveligt, søvndyssende eller dødbringende, eftersom man betjener sig af det!

Dyb Smerte greb Monteleone ved Synet heraf. Han saae nu, hvor stor og grændseløs denne Qvindes Kjærlighed og Hengivenhed var, og hans Sjæl fortæredes af Anger; thi det forekom ham, ligesom han var Skyld i den skrækkelige Gjerning, der havde fundet Sted...

Greven traadte atter hen til Hertuginden, han var nu roligere end første Gang, og det forekom ham, ligesom la Felinas Hjerte slog svagt.

Han tog et Speil og holdt det foran den Ulykkeliges Læber.

Glasset løb an, Hertugindens Aandedræt efterlod svage Spor derpaa...

„Hun lever!..." — udbrød Monteleone —

Hun lever!... Det er kun en dødlignende Søvn, hun ligger i. Gud være lovet!... Sandsynligvis har hun taget Opium i saa svag Dosis, at det har virket som Sovemiddel istedetfor som Gift!

Men vi maae uopholdeligt sørge for at bringe hende ud af denne farlige Tilstand!...

Hør," — sagde han til Hertugindens Kammerjomfru — „jeg har en Ven, som vil frelse Deres Frue uden at vække Opsigt eller Skandale; det er en ligesaa duelig som paalidelig Læge; send ham dette," — tilføiede han, idet han satte sig ned ved Hertugindens Skrivebord og i Hast skrev et Par Linier.

„Lad øieblikkeligt spænde for; sig, at Deres Frue er syg, at der maa sendes Bud efter en Læge, og lad Ingen komme ind uden den, jeg skriver til... Jeg svarer for det Hele!... Gaa," — tilføiede han, idet han gav Kammerjomfruen det forseiglede Brev — „det er til Doctor Matheus, Nr. 13, i Gaden Babylone."

. . . .
. . . .
. . . .

Saasnart Monteleone var alene med Hertuginden, bestræbte han sig for at vække hende af den dødlignende Søvn ved Hjælp af en Flaske med Salmiakspiritus, som han fandt paa Bordet; men han saae sig snart nødt til at opgive sine unyttige Bestræbelser.

„Stakkels Qvinde," — sagde han ved sig selv, idet han tog Sæde ved Siden af Sengen og betragtede hende med dyb Medlidenhed — „dertil skulde altsaa hendes Kjærlighed føre, hendes eneste Kjærlighed, efter hvad hun saa ofte har forsikkret mig. Det er Enden paa hendes Qvaler, medens hun bestandigt kun har optaget en ringe Plads i mit Hjerte, medens mine Følelser for hende ikke have varet længere end den flygtige Duft af den hurtigt henvisnende Rose!"

Imedens Greven overlod sig til disse bittre Betragtninger, faldt hans Øine paa et Brev, som Hertuginden i sin Dødskamp sandsynligviis havde bestræbt sig for at kaste ind i Kaminen; thi Halvparten af det var fortæret af Ilden.

Greven snappede det i den Hensigt at tilintetgjøre det, af Frygt for at det skulde indeholde noget Compromitterende for Hertuginden; men ligesom han stod i Begreb med at kaste det ind i Ilden, fik han Øie paa sit Navn i Brevfragmentet;

han kunde ikke modstaae sin Nysgjerrighed og gjennemløb hurtigt det Skrevne.

De afbrudte Sætninger løde saaledes:

„De har givet mig Spise, da jeg hungrede . . .
„Klæder, da jeg manglede . . . .
„men alt dette har endnu ikke . . . .
„Legeme og Sjæl . . . .
„men jeg føler, at Deres . . . .
„er min . . . .
„tilhører Dem . . . .
„Den Monteleone fortjener . . . .
„krænkende for Dem . . . .
„leve for Deres Skyld . . . .
„eller hvis jeg . . . .
„saa vil De . . . ."

„Hvad skal det sige?" — udbrød Greven — „Hvad er det, man opspinder imod mig?... Har Hertnginden en Fortrolig? ... Er det Menneske min Fjende? ... Og hvad kan jeg da have gjort ham?..."

Kammerjomfruen traadte ind, og Greven gjemte hurtigt den besynderlige Skrivelse under sin Vest.

En halv Timestid forløb under ængstelig Venten paa Lægen.

Lyden af en Vogn, der kjørte ind i Gaarden vakte Greven af hans mismodige Betragtninger.

Kammerjomfruen skyndte sig ud forat modtage Doctoren, og førte ham strax ind i sin Frues Værelse.

„See der!" — sagde Monteleone til Alpsberg.

Doctoren traadte nærmere og tog hende i Øiesyn.

„Gudsbød!" — udbrød han — „Forgiftelsesforsøg med Opium!..."

Han følte hendes Puls...

„Jeg kommer tidsnok," — sagde han til Greven — „Heldigviis underrettede Du mig om, hvad der var paafærde, hvoraf jeg tog Anledning til at forsyne mig med nogle virksomme Modgifter; men inden et Qvarteer vilde Hjernen være bleven angreben, og hun vilde ikke have staaet til at redde!..."

Han tog en lille Flaske op af Lommen, hældte et Par

Draaber i en Guldskee og tvang den ind mellem Hertugindens tæt sammenpressede Tænder.

„Nu svarer jeg for hende," — sagde Doctoren — „ifald hun vil adlyde mig."

Hertuginden slog Øinene op og lod dem glide henover de Tilstedeværende, men uden at see Noget, uden at skjelne Nogen; thi hendes Blik var stivt og ligesom tilsløret.

Greven holdt sig afsides.

Et Par Minutter forløb, under hvilke man kun hørte Lyden af den Syges Aandedræt, først svagt og stønnende og derpaa stærkere og regelmæssigere, indtil det kom i den naturlige Orden.

„Naadige Frue," — sagde Doctoren, idet han rakte Hertuginden et Glas Vand, hvori han havde hældt nogle Draaber af ovennævnte Fluidum — „vil De leve?"

„Nei!..." — svarede Hertuginden.

„I saa Tilfælde" — svarede Doctoren — „vil De gjøre vel i at afslaae denne Modgift; thi Giften flyder endnu i Deres Aarer, og kun denne Drik kan bekæmpe Virkningen deraf."

Idetsamme traadte Monteleone hen til la Felina:

„Ham!....." — hviskede den Syges Læber.

„Lev!... — sagde Greven med dæmpet Stemme til hende — „Lev! Det er mig, som beder Dem derom!"

Udenat svare ham fæstede Hertuginden af Palma sit Blik paa Lægen, ligesom for at anmode ham om den frelsende Drik.

Doctoren forstod hende og rakte hende Glasset.

Hertuginden tog det og tømte det til sidste Draabe.

„Nu" — sagde Apsberg — „behøver De kun Rolighed og Stilhed, naadige Frue. Især maa De sørge for at undgaae Sindsbevægelser," — tilføiede han med et Blik paa Monteleone — „thi ellers ville Lægemidlernes Virkning paa Legemet tilintetgjøres ved Sjælens Uro."

„Men hvem er De egenlig?..." — fremstammede Hertuginden med Besværlighed, idet hun saae stivt paa Lægen.

„En paalidelig Ven!..." — svarede Monteleone — „En Broder, hvis Hjerte er et helligt Gjemme for mit Livs Hemmeligheder! En trofast Deeltager i alle mine Qvaler."

La Felina betragtede Doctoren i nogle Øieblikke og sagde derpaa:

„Nu gjenkjender jeg ham!...“

„Ja vist,“ — svarede Lægen — „Fru Hertuginden kan ikke have glemt Pulcinellen fra det etruskiske Huus... den overspændte tydske Nar, hvem hun fordum læste alvorligt Texten, men som derfor ikke har været vred paa hende!... En moralsk Prædiken,“ — tilføiede han overgivent — „der sandsynligviis har havt sin Nytte; thi den lystige Pulcinel har baade skiftet Sind og Klæder; han er nu bleven en alvorlig Doctor, der aldrig spøger, især ikke med sine Recepter, og som fordrer, at man bogstaveligt skal følge dem uden Indvendinger eller Modsigelser!...

Af den Grund vil jeg, for at lade Gjerningen følge paa Ordet, opslaae min Bopæl i dette Værelse, vaage over vor skjønne Spaaqvinde fra St. Carlo-Ballet, og kun forlade hende som helbredet... og f o r n u f t i g,“ — sagde han, idet han bukkede sig ned til Hertuginbens Øre — „thi jeg er ikke alene en Læge for Legemet, men ogsaa en Læge for Sjælen; og helbreder jeg end ikke alle mine Syge, saa letter jeg idetmindste deres Lidelser. Mange af mine duelige Colleger kunne ikke sige det Samme.“

Derpaa tog han Grevens Hat, gav ham den i Haanden og pegede paa Døren, ad hvilken han var kommen.

„Imorgenaften Klokken ni“ — sagde Monteleone til Hertuginden — „skal jeg være hos Dem!“

Et Glædeslyn funklede i la Felinas Øine, og hun nikkede med Hovedet til Tegn paa sit Samtykke i Grevens Ord.

Monteleone trykkede et Kys paa Gesantindens marmorkolde Haand og traadte derpaa tæt hen til Apsberg.

„Du lover mig jo at frelse hende?“ — sagde han til ham i en dæmpet Tone.

„Det lover jeg Dig!“ — sagde Doctoren.

Greven gik hen til Døren — ikke til den, Lægen havde betegnet ham, men den hemmelige Dør, ad hvilken han var bleven ført ind i Hertuginbens Værelse. Faa Øieblikke efter stod han alene paa Champs-Elysees og spurgte sig selv, om

det, der nylig var passeret, ikke var en Drøm, et Foster af hans Indbildningskraft . . .

Men Brevet, han havde fundet, og som han knugede i sin Haand under Kappen . . . Brevet med de afbrudte og gaadefulde Trudsler, var nok til at overbevise ham om Virkeligheden af det sørgelige Drama, hvori han paa eengang havde været Medspillende og Tilskuer . . .

. . . .

. . . .

. . . .

Dagen efter denne Ulykkesnat begav Herr de Monteleone sig ifølge Løvte til den neapolitanske Ministers Hotel, ligesom Klokken slog ni om Aftenen paa Kirken Saint-Philippe du Roule.

Men denne Gang kom Greven til Hertuginden som en almindelig Gjæst, med Mælding og andre brugelige Omsvøb.

„Hendes Naade Hertuginden" — sagde den tjensthavende Laquai — „har gjort en Undtagelse til Gunst for Herr Greven; thi inat har hun været underkastet et Krampeanfald, hvoraf hun efter Sigende endnu føler Eftervеerne; Ikkedestomindre vil det glæde hende at see Deres Excellence."

Greven traadte ind i Selskabsværelset og blev saa Øieblikke efter ført til Hertugindens Gemak.

Han traf Fru de Palma liggende paa en Sopha; hendes Ansigtstræk bare endnu Spor af Gaarsaftenens frygtelige Begivenheder.

Monteleone blev heftig bevæget ved Synet af hende.

Hertuginden gav ham Haanden og pegede paa en Stol.

„Det er næsten en Skygge, et Spøgelse, der er staaet op fra eller rettere undsluppet Graven, De faaer at see" — sagde hun til ham — „men vær ikke bange, Spøgelset vil ikke stille sig foran Dem med vredefunklende Øine, Bebreidelse paa Læberne; selv om jeg vilde, føler jeg, at jeg vilde mangle Styrke dertil . . ."

Med disse Ord lugtede Hertuginden til en Salmiakflaske, hvoraf hun syntes at øse nyt Liv.

„Felina!" — sagde Greven til hende med blid og bævende Stemme — „De vilde døe? . . ."

„Hvad skulde jeg nu gjøre med Livet," — sagde hun til ham — „siden det, der gjorde det kjært for mig, ikke længere er til . . . eftersom jeg kun finder Foragt og Troløshed hos den, for hvem jeg har svigtet mine Pligter! . . .

Monteleone," — tilføiede hun — „vær oprigtig imod mig, frygt ikke for at gjøre mig fortvivlet, Tvivlen selv er altfor grusom . . . Siig mig, at De ikke elsker mig mere; men lad mig høre det af Deres Mund, og lad det ikke være Deres Kulde og Ligegyldighed, som underretter mig derom! . . ."

Greven vilde tale . . .

„O!" — vedblev hun, idet hun gav ham Tegn til at tie — „De veed ikke, hvad de lange Ventetimer ville sige, hvor enhver Lyd synes at forkynde os Nærværelsen af den Elskede! . . . hvor man, Snese Gange skuffet i sit Haab, med Øret eller rettere Hjertet paa Vagt, ængsteligt lytter til efter enhver Vogn, som passerer raslende forbi Porten uden at standse, efter Ringningen, som forkynder et andet Besøg end det, man venter.

Og hvilken Qval i de fortærende Aftener, hvor man ene . . . ene med sin Smerte, i Tanken følger den Mand, som besidder Ens udeelte Kjærlighed, til de glimrende Sale, hvor den lidende Sjæl med Skinsygens grusomme og sikkre Instinkt seer ham nærme sig en Medbeilerinde, beruse sig i hendes Blikke, lytte til hendes Stemme, frygtsomt gribe hendes Haand, leve og aande i hende, medens man selv døer en tusindfoldig Død hver Time, ved hvert nyt Billede, Fortvivlelsen lader passere forbi vore Øine! . . .

Seer De, Greve, alt dette er frygteligt, det er dræbende; men langsomt, smerteligt dræbende... Man fortæller sig selv, at det vilde være Vanvid at leve længere, naar man, ligesom jeg igaar, har et Middel ved Haanden til at spare sig slige Qvaler!..."

Grevinden sank tilbage paa Puderne, som omgave hende, næsten afmægtig af den voldsomme Sindsbevægelse.

Greven følte sine Øine blive vaade; han knælede foran den arme Qvinde, der havde lidt saameget for hans Skyld.

„Felina!" — sagde han — „jeg har hidindtil troet, at Modet bestod i at trodse Farer og Død; men ak, nu seer jeg, at jeg behøver mere Mod til at aabne mit Hjerte for Dem, end jeg behøvede til at frelse mit Liv fra Bølgerne i Fangehullet, eller mit Hoved fra Bødbeløxen foran Dommerne...

Men jeg vil have det Mod!... Jeg vil have det, fordi det er min Pligt!... fordi en Troløshed er det Samme som en Feighed, og feig er jeg ikke!...

Da jeg traf Dem paa Comosøens eensomme Bredder... da jeg, sørgmodig og forladt af Menneskerne, som miskjendte mig, og den Qvinde, jeg tilbad, saae Deres ubegrændsede Omhed og hørte Elskovsord, som mit Hjerte ikke mere troede at forstaae, da troede jeg at finde Forglemmelse af Fortiden i den berusende Nutid... jeg sagde Dem, hvad jeg dengang tænkte... jeg udtrykte, hvad jeg følte... jeg var oprigtig... jeg var lykkelig!... Efter Alt hvad De havde gjort for mig, forekom det mig, som jeg i Dem havde fundet den Skytsengel, der var en Nødvendighed for mit Liv!...

Men ak! et Par Maaneder efter faldt Bindet fra mine Øine!... Tilgiv mig... men den Følelse, jeg antog for død i Sjæl, vaagnede med fornyet Kraft... jeg saae min Omhed blive til Venskab, min Kjærlighed til Hengivenhed!... Men det var ikke mere den Følelse, De ventede af mig!..

Jeg forsikkrer Dem, det var med Skræk, med Fortvivlelse, at jeg saae min Utaknemlighed!...

Snese Gange svævede den qvalfulde Tilstaaelse paa mine Læber, og Snese Gange fattedes jeg Kraft til at aflægge den!...

Men idag, hvor De har villet døe for en Mand, der er et sligt Offer uværdigt... idag, hvor De har henvendt Dem til min Ære, min Retfærdighedsfølelse, har jeg været nødt til at tale... nødt til at skrifte Dem mit Hjertes sande Følelser; thi en længere Fortielse vilde være Dem og mig uværdig!"

Medens han talte saaledes, laa Hertuginden med halvt

tillukkede Øine paa Divanen, med Hænderne knugede mod Hjertet, ligesom forat dæmpe dets heftige Banken.

Man skulde have troet, hun slumrede, ifald ikke hendes korte Aandedræt og hendes stærkt bølgende Barm havde røbet en heftig og feberagtig Bevægelse.

Hun blev liggende i samme Stilling nogle Minuter efterat Monteleone havde talt ud; derpaa aabnede hun langsomt Øinene, støttede Hovedet paa Haanden, ligesom de hvide Skuldre havde været for svage til at bære det, fæstede et feberglødende Blik paa Greven.

Det var kun et Blik... et eneste af det Slags, hun kastede paa Greven; men Blikket udtrykte en frygtelig og ubeldvarslende Tanke.

„Tak for Deres Oprigtighed!“ — sagde hun, idet hun gav ham Haanden — „Maaskee vilde jeg have velsignet Dem, ifald De havde ladt mig døe uden at sige mig, hvad jeg nys hørte; men De ønskede, at jeg skulde leve, og jeg fatter det; thi min Død vilde have forgiftet Deres Liv ved at skabe Dem evig Anger og Samvittighedsnag!...

Jeg lever altsaa, men for Dem, kun for Dem!...“

Det samme Blik, som hun allerede eengang havde kastet paa Greven, lynede atter, men forsvandt strax.

„Men hør mig!“ — vedblev hun — „Styrte Dem i Fordærvelse vil jeg ikke... Deres Veninde kan jeg være, men see Dem i en Andens Arme er mig en Umulighed!...“

„Felina,“ — svarede Greven med Liv — „jeg forstaaer Dem. Ved min Ære, ved min Sjæl tilsværger jeg Dem, at den, De sigter til, aldrig har hørt et Kjærlighedsord af min Mund!... Hendes Baand er helligt for mig... hendes Ære er Borgen for Deres Frygt, og jeg veed, hvad den Ære paalægger mig!“

„Jeg troer Dem,“ — svarede la Felina — „men forlang ikke mere af mig, end jeg er istand til at give Dem ... Forøg ikke min Smerte ... en Smerte, hvis Hævn maaskee vil gaae videre, end De er istand til at beregne! ...“

„De truer!“ — sagde Greven bittert, og han stod paa Nippet at omtale Brevfragmentet; men en hemmelig Anelse afholdt ham derfra.

„Nei," — sagde la Felina i en blidere Tone — „man truer ikke sine Venner, og De er min!"

Greven tog hendes Haand; den var saa kold som en Dødnings.

„Kom ofte og see til mig," — sagde hun til ham — „Patienterne trænge til Lægen, og ihvor dygtig han end er, De lod hente til mig inat, saa kan hans Besøg aldrig gavne mig i den Grad som Deres! ... Det gjør mig stærk mod mig selv. „Desuden," — tilføiede hun blegnende — „seer jeg Dem saa!

Nu maa jeg bede Dem forlade mig, thi jeg er endnu saare svag ... og siden De ønsker, jeg skal leve, saa maa jeg sørge for ikke at overanstrænge mig ... Jeg vil gjøre et Forsøg paa at falde isøvn, skjøndt i en mindre lang Søvn end den, hvoraf De vækkede mig inat! ..."

Derpaa gav hun, ligesom udtømt af sine Anstrengelser, Greven Vink til at bortfjerne sig.

Monteleone forlod hende.

Paa Veien gjennem Forhallen saae han en mandlig Skikkelse snige sig ind i Hotellet gjennem den paaklemstaaende Dør ...

Lysningen af en af Løgterne i Gaarden faldt pludseligt paa Mandens Ansigt, og Monteleone troede at gjenkjende Træk, der endnu stode tydelige for hans Erindring ...

Det var Manden fra Torre del Greco, Stenio Salvatori! ...

Tolvte Capitel.

Magnetiseuren.

Den strenge Lection, Prindsen havde givet sin Søn, lod til at have baaret Nytte.

I Løbet af to Maaneder havde Ro og Lykke atter gjæstet Marquis de Maulears Huus.

Aminta gjenfandt sin Gemal saaledes, som han havde været i de første Dage efter Brylluppet, og hendes Breve til Moderen aandede ligesaa meget Haab og Lykke, som hendes første Brev havde indesluttet Qvaler og smertelige Anelser.

Henry skyede paa sin Side enhver Anledning, som paany havde kunnet vække den skjæbnesvangre Tilbøielighed, Tilfældet, slet Exempel og Charakteersvaghed havde udviklet hos ham.

Han tog aldrig Plads ved noget Bouillotte- eller Ecartebord; han afviste sine forhenværende Medspilleres Opfordringer og havde begyndt at lægge sig efter Whist, det rolige og beregnende Spil, som man dengang endnu ikke spillede til tusind Francs Pointet ... Paa den Tid spillede man Whist for Whistens Skyld, og ikke for at berige eller ødelægge sig! ...

En uformodenlig Omstændighed afbrød pludselig det lykkelige og fredelige Liv i Hotel Maulear.

Aminta fik et Brev fra Signora Rovero, i hvilket den gode Moder forkyndte sin Datter en Nyhed, der glædede hende for Børnenes Skyld, skjøndt den for eget Vedkommende var hende smertelig.

Hendes Broder, den romerske Cardinal Felipo Giustiniani, hvem vi have omtalt i et foregaaende Capitel, var afgaaet ved Døden i Rom og havde testamenteret sine Søsterbørn hele sin Formue.

Formuen beløb sig til en Million.

Signora Rovero opfordrede derfor sin Svigersøn, Marquis de Maulear, og sin Søn, Thaddeo, til ufortøvet at afreise til Rom for at hæve Arven, den Ene i sit eget, den Anden i sin Kones Navn.

Brevet frembragte en høist forskjellig Virkning i den Maulearske Familie.

Langtfra at glæde sig over en Formue, som hun maatte kjøbe ved sin Gemals Fraværelse, følte Marquisen snarere Sorg end Glæde derover.

De Indtægter, Prindsen havde sikkret sine Børn, vare

mere end tilstrækkelige til at forskaffe dem en sorgfri og glimrende Tilværelse.

Familiens forøgede Rigdom havde derfor kun lidet Værd i Amintas Øine, medens en Skilsmisse fra Hemy, selv om den kun var kort, kunde bevirke et Tilbagefald hos hendes Gemal, hvis Letsindighed ikke var hende ubekjendt.

I ethvert Tilfælde frygtede hun derfor, og den blotte Frygt var i og for sig nok til at forvolde en saa let modtagelig Sjæl som hendes tusind Bekymringer og Qvaler.

Tanken om at ledsage Marquien paa den Reise, han stod i Begreb med at foretage sig, var rigtignok flere Gange falden hende ind; men Vinteren rasede i sin fulde Barskhed og hendes af Naturen ømfindtlige Helbred, som tilmed nylig var bleven rystet ved de stedfundne Begivenheder, forbød hende at bringe denne Plan i Udførelse midt i Vinterens Tid.

Hvad Prinds de Maulear angik, saa var han heller ikke ganske rolig ved Sønnens Bortreise, eftersom han ikke troede ham fuldkommen helbredet for den moralske Sygdom, hvis Kuur han havde paataget sig, og hvis Eftervveer han vaagede over med Faderømhed.

Men endskjøndt Marquien ikke gjerne skiltes fra sin fortryllende Kone, til hvem hans Kjærlighed var vaagnet i sin fulde Styrke, lagde han ingenlunde Dølgsmaal paa sin Glæde over den forestaaende Reise. Han trængte til Liv og Bevægelse og haabede at finde begge Dele paa Reisen.

Selv Thaddeo, der havde fundet en bedre Modtagelse hos Hertuginden, siden Optrinet mellem hende og Grev Monteleone, var ingenlunde tilfreds med en Fraværelse, der fjernede ham fra den, som tiltrods for Alt herskede med uindskrænket Magt over hans Hjerte!

Alle disse forskjellige Følelser førte imidlertid til et og samme uundgaaelige Resultat, nemlig til Felipo Giustinianis to Arvingers skyndsomme Afreise til den evige Stad.

Afreisen fandt Sted, men ikke uden levende Smerte hos Aminta og en mørk Forudanelse hos Prinds de Maulear.

. . . .

. . . .

. . . .

Fjorten Dage efter indløb et Brev fra Rom og underrettede den unge Marquise om de Reisendes lykkelige Ankomst til den christne Verdens Hovedstad.

Men Brevet mældte tillige, at flere Forhindringer vare indtrufne med Hensyn til Arvens Udlæggelse, da hans Eminence havde skjænket flere Legater til Kirker, Klostre eller geistlige Stiftelser, hvorom den hellige Fader selv skulde afgive sin Bestemmelse. Følgeligt vilde Sagen neppe blive afsluttet saasnart, som man havde troet.

Efterretningen herom fordobblede Amintas Sørgmodighed, og hvad der endmere forøgede den var, at hendes Mands Breve Dag for Dag bleve sjældnere og koldere.

Da hun kjendte Prinds de Maulears ubegrændsede Omhed for hende og vidste, hvor opbragt han vilde blive paa sin Søn ved mindste Tanke om, at Marquien kunde forvolde hende Sorg, gjorde den unge Kone sig al mulig Flid forat skjule hvad hun leed for sin Svigerfader. Under tusind snilde Paaskud forstod hun at unddrage sin Gemals Breve hans Blik, og naar Prindsen ved at spørge hende, hvad man skrev fra Rom, fik et undvigende Svar, sagde han altid:

„Godt! godt! Hemmeligheder mellem unge Ægtefolk! ... Hjerteanliggender! ... Fædrene have kunne holde deres Næse derfra ... Forudsat Du er lykkelig, mit Barn, bryder jeg mig ikke om at vide mere!"

. . . .

Saaledes gik to Maaneder.

Hver Dag ventede den unge Marquise med Ængstelighed paa Postens Ankomst, og hver Dag bragte denne hende en ny Skuffelse.

Snart afløstes hendes Smerte af saaret Selvfølelse.

Aminta, der var saa omringet af Hyldest i den Verden, hvor hun levede, saae sig forsømt og forladt af den Mand, til hvem hun var bundet for sit Liv, og Krænkelsen herover fik hende næsten til at glemme de Qvaler, hun leed.

Hun, som allerede havde været opoffret for ussel Spillerlidenskab, antog sig nu for glemt under Reisens Adspredelser

og Forlystelser: den faste Charakteer, som de første lykkelige Tage efter Bryllupet havde mildnet, vaagnede atter i sin fulde qvindelige Selvfølelse, i en krænket Italienerindes Stolthed!

Det var i denne Sindsstemning, at Aminta en Aften modtog Grev Monteleones Besøg.

For første Gang befandt de sig alene sammen.

I Førstningen vare Begge lige generte ved den usædvanlige Situation, og deres Samtale dreiede sig om Hverdagsgjenstande; men snart gav Erindringen om deres fælleds Fædreland den mere Interesse.

Greven talte om Neapel som en Neapolitaner, det vil sige, med den lidenskabelige Begeistring, som Børnene af det skjønne Land altid lægge for Dagen, naar Talen er om deres af Himlen begunstigede Hjemstavn. Frankrigs kolde Klima havde ikke kjølnet Amintas Fædrelandskjærlighed, og hun overlod sig uforbeholdent til den Lykke, som de smilende Minder vakte hos hende.

Greven henflyttede hende atter til Sorrente med de grønne Høie, den dybe, blaa Sø, den solklare Himmel!...

Derpaa mindede han hende om Villaen, hvor han havde fundet en saa ædel Gjæstfrihed, — hvor Dagene, sagde han, henrandt som Timer, — hvor den skjønne og rolige Naturs blide Taushed kun afbrødes af Luftningens Susen i Myrte- og Orangebuskene eller af Fuglenes Sang mellem Blomsterne.

Aminta hørte paa ham med stigende Forvirring; thi aldrig havde hans Stemme været blidere og mere indtrængende. Hun opfyldtes af Forbauselse ved at see den samme Mand, der havde trodset Bødlen og Døden udenat blegne, være saa tilgængelig for Naturens og det stille Landlivs Tillokkelser!

Greven, som uvilkaarligt blev reven med af Erindringernes Strøm, følte sin Fornuft svimle ved paany at befinde sig sammen med den, hvis blotte Syn var nok til at sætte hans Hjerte i Bevægelse, ved i Selskab med hende at mindes et Fædreland, hvor han havde tilbragt sine saligste og smerteligste Timer!

Men Aminta, som vilde beseire sin uvilkaarlige Bevægelse, udrev pludseligt Greven af hans Drømmerier ved at

spørge ham, om Thaddeo ikke viste sig som bedre Ven end Broder, og om Greven ligesaa sjældent fik Breve som hun.

„Thaddeo skriver ofte til mig, Frue," — svarede Greven med et Suk over at føres tilbage til Virkeligheden — „Marquien og han befinde sig endnu stedse i Rom, som Herr de Maulear vistnok har tilmældt Dem; aldrig har Rom været mere glimrende end i Vinter; den ene Forlystelse afløser den anden; en Mængde rige Udlændinge opholde sig for Øieblikket der; Baller og høit Spil høre til Dagens eller rettere Nattens Orden."

Den sidste Yttring bragte Aminta til at blegne.

Greven saae det, men gav et pludseligt Ildebefindende Skylden; han reiste sig forat tage Afsked, da Marquisen spurgte med en Iver, som overraskede Monteleone:

„Tilsteder den hellige Fader da Hazardspil i sine Stater?"

„Nei, han tilsteder det ikke, naadige Frue," — svarede Greven — „men han taaler det, og det er nok til, at et Selskabs Capitalister har forenet sig om at oprette en Bank, der drager Fordeel af denne sørgelige Lidenskab og hver Dag bringer Sorg og Skjændsel over Familierne."

Marquisens Hjerte stivnede af Skræk; paa Nippet at besvime, skyndte hun sig at tage Afsked med Greven.

„Tillader Fru Marquisen," — sagde Monteleone til hende med bevæget Stemme — „at jeg seer til Dem i disse Dage?"

„Ja, min Herre, ja ..." — stammede den unge Kone — „hører De noget Nyt fra Rom ... fra Marquien ... og min Broder," — skyndte hun sig at tilføie — „saa hav den Godhed at meddele mig det snarest muligt ... jeg beder Dem derom!"

Greven gik, mere forelsket end nogensinde før.

Aminta blev alene tilbage med et Sind fuldt af Uro og Bekymring! ...

. . . .

. . . .

. . . .

Faa Dage efter overbeskrevne Optrin føre vi Læseren til et prægtigt Hotel i Forstaden Saint Germain og præsentere ham nok engang den fortryllende unge Pige, af hvem han kun har seet et Glimt i den smukke Have, som udstrækker sig under Vinduerne af Doctor Matheus' Laboratorium.

Men det smukke Barn er ikke mere den friske Rose, som i Farvepragt kappedes med Havens!

Hun sidder i en rummelig Lænestol ved et af Vinduerne i Havesalen; den skarpe hvide og røde Hudfarve og de blaae Ringe omkring hendes Øine tyde henpaa en almindelig Forstyrrelse i den svage Organisation.

En gammel Mand sidder ved Siden af hende og holder den unge Piges Haand imellem sine, medens han med veemodigt Blik betragter det lidende og elskelige Aasyn.

Den gamle Mand var Hertug d'Harcourt.

Den unge Pige var hans Datter, den smukke Marie.

„Det har Intet at betyde, Fader," — sagde Barnet til Hertugen — „kun den grusomme Hovedpine, jeg har lidt af i nogen Tid ... og saa den Smerte i Brystet, som altid følger med den ... men Du veed nok, det holder ikke længe ved; vor kjære Læges Nærværelse er næsten altid tilstrækkelig til at forjage Sygdommen ... Man kunde næsten fristes til at antage ham for en Troldmand! ..." — tilføiede hun rødmende.

„Han har fortalt mig, hvilket Middel han anvender, kjæreste Barn; det er ikke Trolddom, men en Videnskab, skjøndt den endnu er meget ubekjendt og omtvistet, og jeg maa tilstaae, at jeg ikke heller fæstede synderlig Lid til den, førend Erfaringen overbeviste mig om dens Magt og Virkelighed!"

„Fader troer altsaa paa Doctorens Magt? ..." — spurgte den unge Pige i en besynderlig Tone.

„Jeg troer, hvad jeg har seet, mit Barn;" — svarede Hertugen — „han dulmer dine Lidelser; det har slaaet al min Tvivl og Betænkelighed paa Flugten! ...

Magnetismen er ikke noget Nyt; Mesmer, Abbed Faria og flere lærde Mænd efter dem have anstillet Experimenter dermed, søgt at udgrandske dens Væsen og opdaget Dyder ved den, der ikke kunne bestrides; men desværre have Bedragere og

Markskrigere snart blandet sig i Sagen, og det er Grunden til den Latterlighed og Foragt, der hviler over den!

Men ligger der virkelig en Sandhed til Grund derfor, hvilket jeg ikke betvivler, indeholder Anvendelsen af det magnetiske Fluidum en Kilde til sand Lettelse for Menneskeheden, saa bør den Mand, der har et ømt Hjerte for sine Medmennesker, undersøge den, førend han fælder nogen Fordømmelsesdom, og ikke forkaste noget nyt Middel, hvor besynderligt det end forekommer ham, førend han har overtydet sig om dets Ubrugelighed eller Skadelighed."

„Her er Doctoren!" — udbrød Vicomte d'Harcourt, idet han pludselig slog Salsdøren op og førte Apsberg ind. — „Jeg har med Vold bortført ham fra en vigtig Consultation forat bringe ham til min smukke Søster!..."

Han ilede hen til Marie og kyssede hende paa Panden.

Den unge Pige blev pludselig saa rød som en Rose.

Var det Lægens Komme, som foraarsagede det, eller var det Rénés Kys?... Kun hendes Hjerte havde været istand til at besvare dette Spørgsmaal, og de unge Pigers Hjerter aflægge ikke gjerne det Slags Regnskaber.

„Marie er endnu ikke ganske vel," — sagde Hertugen til den falske Matheus — „men med Dem, Doctor, kommer altid Haabet og Sundheden tilbage... Af den Grund saae vi ogsaa helst, at De aldrig forlod os!"

Nu kom Touren til Doctoren at blive rød.

„Naadige Herre," — svarede Doctoren — „De bedømmer uden Tvivl min Indflydelse paa Sygdommen efter mit levende Ønske om at lindre Patienten. Hvad min Stræben efter at naae det Maal angaaer, saa har De fuldkommen Ret i at stole paa den; thi den er ærlig og redelig!"

„See, det kan man kalde for en Doctor!" — udbrød Vicomten. — „Baade Beskedenheden og Talentet i egen Person! Med ham kjender man hverken til Draaber eller alt det øvrige Tilbehør af den gamle Lægeskole! Han indskrænker sig til Pantomimer, ligesom Lægerne i vore Operaballetter!... Et Par Tegn og Gebærder med Hænderne, og vips! Sygdommen smører Haser, ligesom Djævlen af en Besats Legeme ved en Besprængning af Vievand!..."

„For et Par Hundrede Aar siden," — svarede Apsberg leende — „vilde Vicomten have skaffet mig levende brændt ved den Lovtale! ... Heldigviis ere de Tider forbi! ... Man troer ikke mere paa Troldmænd, og det gjør man Ret i. De Lærde ere kun Lærde, og dermed Basta! Hvad mig angaaer, saa udgiver jeg mig ikke for nogen Troldmand, langtfra! Jeg har kun ved Studering overtydet mig om, at der gives visse hemmelige, hidindtil overseete Kræfter i Naturen, som ved en fornuftig Anvendelse kunne føre til vidunderlige Resultater. Af disse Kræfter er det magnetiske Fluidum det paalideligste og virksomste.

Bemældte Fluidum er usynligt for vore Øine, det gjennemfarer Rummet med en Hurtighed, der maaskee ikke staaer tilbage for Lysets; de standses ikke ligesom dette af faste Legemer, men trænger igjennem dem liig Varmestoffet.

Ved Hjælp af dette Princip kan man ifølge Mesmers Paastand umiddelbart helbrede Nervesygdomme og middelbart alle andre; men endskjøndt jeg er en troende og beundrende Tilhænger af Magnetismens berømte Ypperstepræst, finder jeg dog, at han gaaer temmelig vidt heri.

Ikke enhver Sygdom er helbredelig, hverken ved Magnetismen eller almindelige Lægemidler; men Magnetismen kan virke med Held, hvor bekjendte Midler som oftest strande.

Ligeledes feiler man ved at antage, at Somnambulismen, eller selv den almindelige Søvn, er en nødvendig Følge af Magnetismen.

Et magnetiseret Individ kan i fuldkommen vaagen Tilstand fornemme selvsamme velgjørende Virkning af Magnetiseringen; Ondet forfølges af Magnetiseurens Haand, det jages fra Sted til Sted og forsvinder tilsidst ligesom Spøgelserne for Rolands Sværd, udenat Patienten et eneste Øieblik har nødig at tabe sin Bevidsthed.

Men de Vantroe af Grundsætning, eller de saakaldte „stærke Aander," der dømme uden nærmere Undersøgelse og kritisere, fordi man hellere hører dadles end roses, betragte i deres Uvidenhed Søvn og Magnetisme som nødvendigt forbundne med hinanden, skrige paa Løgn og Bedrageri, naar et Individ ikke falder isøvn under den magnetiske Indskydelse; sam-

tidigt hermed raabe de rigtignok ogsaa paa Markskrigeri og indbyrdes Forstaaelse, naar Individet bukker under for Søvnen ved Magnetiseurens Villiekraft.

Alle og Enhver ere istand til at magnetisere, skjøndt med forskjelligt Held; men kun Faa ere tilgængelige for Magnetismens velgjørende Indflydelse.

Endnu Færre ere istand til at gaae over fra en vaagende til en sovende Tilstand ved den magnetiske Paavirkning.

Nervesvage Mennesker, især de, hos hvem Somnambulismen er normal, føle sig ved første Paavirkning af Fluidumet næsten øieblikkeligt i Besiddelse af denne mærkelige Egenskab, og det bliver nu den duelige og omhyggelige Magnetiseurs Sag at udvikle en Clairvoyance, en Seerevne, hvis Virkning grændser til det Vidunderlige, i Manges Øine til Trolddom; især naar cataleptiske Phænomener forbinde sig med Dobbeltsynet og Spaadomsevnen!...

Det er ikke min Agt, naadige Herre," — vedblev Apsberg — „at give Dem et Cursus i Magnetismen; jeg ønsker kun at retfærdiggjøre den Tillid, hvorpaa De giver mig et saa smigrende Beviis i nærværende Øieblik!...

Det er min fuldkomne Overbeviisning som ærlig Mand, ikke at have taget Feil, da jeg ved mit første Besøg fattede det Haab, ved Anvendelse af mit System at gjengive Deres Frøken Datter den nødvendige Livskraft til at triumfere over sin medfødte Svaghed, indtil hun naaer det Tidspunkt, hvor Alderen kommer Naturen tilhjælp, og hendes Liv ikke længere vil være udsat for den Fare, som nu truer det.

Gud skal være mit Vidne, naadige Herre," — tilføiede Lægen med Inderlighed — „at jeg handler ifølge Tro og Overbeviisning! Jeg giver Dem mit høitidelige Løvte paa, at ingen Betænkeligheder skulle afholde mig fra at sige Dem det reentud, hvis jeg ikke inden føie Tid bliver overtydet om den gavnlige Virkning af mit Middel."

„Jeg stoler paa Dem, min Herre!" — svarede Hertugen — „jeg føler ligesaamegen Tillid til Deres Kundskaber som til Deres Ære."

„Deri gjør Fader Ret;" — sagde Vicomten — „Docto-

ren er en Broder for mig, og det er derfor saagodtsom en Søster, han behandler i min smukke Maries Person!"

Denne Gang rødmede baade Marie og Doctoren, men Ingen lagde Mærke dertil, thi idetsamme mældte man Prinds og Marquise de Maulear.

„Det er Venner," — sagde Hertugen til Doctoren — „De kan gjerne skride til Værket i deres Nærværelse."

Aminta havde den unge Marie d'Harcourt inderlig kjær. De to elskelige Qvinder havde fattet et inderligt Venskab for hinanden; men Aminta, som var et Par Aar ældre end Frøken d'Harcourt — ikke at tale om, at hun som gift var i Besiddelse af flere Rettigheder — paatog sig et Slags moderligt Væsen ligeoverfor den unge Pige, og det var unægtelig et fortryllende Syn at see den tyveaarige Moder brede sine beskyttende Vinger ud over den syttenaarige Datter og efter sit Hjerte forklare hende Ting, hvorom de begge vare lige uvidende.

„Prinds," — sagde Hertugen til Amintas Svigerfader — „Doctor Matheus er en berømt Magnetiseur af mine Venner, der hidindtil har behandlet min kjære Marie med Held; Doctoren var just i Begreb med at magnetisere hende, da De kom."

„For Pokker!" -- sagde Prindsen — „det skal glæde mig at bivaane Experimentet!... Jeg er en Adept, min Herre," — sagde han til Matheus — „jeg har kjendt Abbed Faria i mine unge Dage! Man gjorde rigtignok lidt Nar af ham; men Hoffet og Byen bivaanede dog hans mærkelige Forestillinger; som De her seer mig, lod jeg mig magnetisere, drak magnetiseret Vand, tilbragte hele Timer ved den meget omtalte magnetiske Kumme, med Hænderne klamrede om Jernbaandene, altsammen blot for at curere mig for en Gigtsvaghed, for hvilken Abbedens Midler dog ikke hjalp det Allermindste!... Men han forsikkrede mig, at det var, fordi jeg ingen Tro havde, fordi jeg gjorde mig haard mod Fluidumets Paavirkning. Imidlertid forlanger jeg ikke bedre end at troe og blive overbeviist, og vil Doctoren omvende mig, saa staaer jeg ganske til hans Raadighed."

Doctor Matheus havde nærmet sig Frøken d'Harcourt uden at give Prinds de Maulear noget Svar.

Aminta tog en Stol og satte sig ved Siden af sin unge Veninde.

Doctoren fæstede sine Øine stivt paa den unge Pige. Han tog Plads et Par Skridt fra hende, hævede sine Hænder i Høide med Marie d'Harcourts Pande, lod dem langsomt synke ned og gjorde et Par magnetiske Strøg, der især vare rettede mod de gastriske Regioner, hvor Smerten var stærkest.

Marie lod ikke til at føle nogen Virkning af Magnetiseringen.

Men imedens Matheus gebærdede sig saaledes, følte Marquise de Maulear, der sad ligeover Doctoren, sine Øienlaage blive tunge; hendes Øine lukkede sig, en dyb Bedøvelse bemægtigede sig hendes hele Person ...

Snart begyndte hun at blive døsig; efter nogle forgjæves Bestræbelser forat blive Herre over Søvnen, gled hendes Hoved ned paa Brystet, hun sank tilbage i Lænestolen, hvor hun sad, og faldt i en dyb Søvn.

„Min Datter faaer Ondt!" — udbrød Prindsen, idet han styrtede hentil Aminta.

„Nei, min Herre," — svarede Lægen koldt — „Hun sover!"

„Hun sover!" — gjentoge de Tilstedeværende med dyb Overraskelse.

Trettende Capitel

Søvngængersken.

„Hun sover!" — gjentog Apsberg pegende paa Aminta — „For saa pludseligt at henfalde i den Tilstand, udenat jeg

henvendte mig til hende, maa hun være yderst modtagelig og særdeles nervesvag."

„Marquisen er Søvngængerske;" — svarede Prindsen — „min Søn har tidt talt til mig derom."

„Isaafald" — vedblev Lægen — „undrer jeg mig ikke mere over hendes frivillige Søvn!"

„Er det sandt," — spurgte Prindsen — „at Søvngængerskerne ere istand til at see, hvad der tildrager sig langtfra dem, at henflytte sig i Phantasien til fjerne Lande og der i Tanken følge de Personer, man udpeger dem?"

„Alle de Phænomener ere overeensstemmende med Sandheden," — svarede Doctoren — „men isaafald maa „Individet" være i Besiddelse af den fuldstændigste og klareste Seerevne."

„Ere slige Forsøg" — spurgte Hertug d'Harcourt — „ikke forbundne med Fare for de Vedkommende?"

„Nei, aldeles ikke," — svarede Lægen.

„For Pokker!" — sagde Prindsen — „jeg kunde have stor Lyst til at lade Doctoren udspørge min Svigerdatter!"

„Hvorom?" — spurgte Apsberg.

„Ei!" — svarede Prindsen — om Noget, der ligger Marquisen og mig særdeles paa Hjerte!

Det er snart en Maaned siden vi have hørt Noget fra min Søn, og jeg begynder for Alvor at blive urolig derover!"

„Altsaa vil De vide," — sagde Doctoren — „hvor Marquis de Maulear for Øieblikket befinder sig, og hvad han bestiller?"

„Netop!" — svarede Prindsen.

„Stop!" — sagde Vicomte d'Harcourt — „jeg sætter mig derimod!... en Kone behøver ikke at underrettes om sin Mands Gjøren og Laden i firehundrede Miles Afstand! . . . Det Slags Experimenter ere altfor farlige!... og den smukke Marquise kunde let komme til at angre det bitterligt!..."

„Seer De det," — sagde Marie med sin søde, blide Stemme — „det er farligt for min lille Mama! ... hun behøver blot at see Marquien syg forat blive fortvivlet!..."

„Det var just ikke det, jeg frygtede for!.." — svarede

Vicomten leende — „men jeg protesterer alligevel! .. hvorledes kunde man tænke sig Ægteskabet muligt, naar Konerne til enhver Tid og paa hvilketsomhelst Sted kunde see, hvad deres Ægtemænd foretage sig? . . ."

„Jeg for mit Vedkommende" — sagde Prindsen — „nærer bedre Tanker om min Søn, end hans Ven Vicomten; jeg beder derfor Doctoren føre vor smukke Søvngængerske til Rom og lade os følge bagefter!"

Imedens dette gik for sig, vedblev Aminta at sove, men saa blidt og roligt, at hendes Barm neppe bevægede sig, og man knap hørte Aandedrættet fra hendes Læber.

„Førend det kan skee," — svarede Doctoren — „maa jeg sætte mig i Rapport med Fru Marquisen, og derpaa maa jeg have Noget at give hende ihænde, som har tilhørt Herr de Maulear eller, hvad der endnu var bedre, en Lok af Herr Marquiens Haar."

„Intet er lettere," — sagde Prindsen — „min Svigerdatter bærer altid et Armbaand af sin Mands Haar."

„Paa hvilken Arm?" — spurgte Lægen.

„Paa venstre;" — svarede Prinds de Maulear — „hvis Frøken Marie vil have den Godhed at tage den af, saa kunne vi lægge den i Haanden paa vor Søvngængerske, som Herr Doctoren ønsker."

„Men er De ogsaa vis paa," — sagde Marie til Apsberg, idet hun fæstede sine smukke blaae Øine paa ham med en spørgende Mine — „er De ogsaa vis paa, at min lille Mama ikke har Skade deraf?"

„Det svarer jeg Dem for, Frøken," — sagde Lægen — „jeg vilde ligesaa nødigt have det for hendes, som for Deres Skyld!"

Marie reiste sig med Møie af Lænestolen, gik hentil Marquisen og skjød hendes Kjoleærme op, hvorved Armbaandet kom tilsyne ... men ligesom hun stod i Begreb med at løse det, standsede hun og sagde med et spørgende Blik paa Doctoren:

„Men jeg er istand til at vække hende?"

„Vær ikke bange," — svarede Doctoren — „det skal jeg nok forebygge."

Tiltrods for Letheden af den unge Piges Berørelse, reiste Fru de Maulear sig virkelig overende paa Stolen, hendes Hoved forlod Rygstødet, som det lænede sig til, og hendes Øienlaage gjorde en Anstrengelse for at aabne sig; men Apsberg strakte Haanden ud mod Marquisens Pande, og hun faldt i en Søvn, der var endnu dybere og tryggere end forhen.

Frøken d'Harcourt rakte Armbaandet til Apsberg, som lagde det i Haanden paa Aminta.

„Lad os nu begynde," — sagde han.

En høitidelig og næsten ængstelig Taushed opstod; thi det forekom Enhver af de Tilstedeværende, ligesom noget Uforudseet og Rædsomt stod i Begreb med at gaae for sig.

Selv de stærkeste Aander, de bedst organiserede Skabninger af vor stakkels Slægt, ere allesammen belemrede med en vis Dosis Overtro, der udvikler sig ved given Tid og Leilighed!

Mennesket kan længe nok bryste sig med pralende philosophiske Grundsætninger, slaae om sig med atheistiske Paradoxer, — han er tvungen til at anerkjende en høiere Magt, — en Magt, han giver Navn af Tilfælde eller Forsyn, eftersom det lyster ham; han er tvungen til at indrømme, at hans Skjæbne ved hvert Skridt, han gjør i Livet, er afhængig af dette skjulte, hemmelighedsfulde, almægtige Væsen, hvis uimodstaaelige Villie kuldkaster hans Planer og underordner hans Straben de uforanderlige Love, der staae skrevne paa Evighedens Tavler.

Naar han tilfældigviis kommer i Berørelse med „det Ubekjendte", naar et af Videnskabens eller Naturens Vidundere møder og blænder hans Blik, kan han ikke afholde sig fra at føle en hemmelig Rædsel; thi han indseer, at der er sat Grændser for hans Fornuft, han føler instinktmæssigt, at der ved Siden af ham, ovenover ham, rundtom ham gives Hemmeligheder, han ikke kan fatte, og han maa nødtvungen erkjende sin egen Ringhed og den menneskelige Stoltheds Jammerlighed!

Skjøndt de Tilstedeværende just ikke overlode sig til saa alvorlige Betragtninger, følte de dog alle den ubestemte Skræk, der almindeligviis gaaer forud for ulykkelige Begivenheder her paa Jorden.

Desuden var den sælsomme Magt, Doctoren stod i Be=

greb med at betjene sig af, særdeles egnet til at gjøre Indtryk paa Tilskuerne af det forestaaende Optrin.

Doctoren tog ærbødigt Amintas Haand i sin og spurgte:

„Befinder Fru Marquisen sig nu i tilstrækkelig Rapport til mig?"

„Ja," — svarede den unge Kone.

„Er De oplagt til at svare?"

„Ja."

„Læser De nogen slet Hensigt eller Uvillie mod Dem i min Sjæl?"

„Nei."

„Altsaa har De Tillid til mig?"

„Ja."

„Er De overtydet om, at jeg ved at spørge Dem saaledes, som jeg agter, kun har til Hensigt at berolige Dem angaaende Herr de Maulears Befindende?"

„Ja, det er jeg overtydet om."

„Godt!" — sagde Doctoren, idet han satte begge sine Tommelfingre paa Amintas Pande — „jeg vil have, at De øieblikkeligt skal begive Dem til Italien og standse i Rom!"

„Det er temmelig langt ..." — sagde Marquisen med svag Stemme.

„Jeg vil have det! ..." — sagde Doctoren bydende.

„Godt! godt!..." svarede Drømmersken smilende — „nu gaaer man... det er ikke værdt at blive vred over saa lidt!"

Derpaa tav hun.

Alles Øine vare forventningsfuldt fæstede paa hende; Alles Sjæle hængte ved hendes Læber.

„Min Gud! . . ." — klagede Marquisen sig — „hvilken besværlig Reise! . . . hvor det er koldt mellem de Sneebjerge!..."

„Hun gaaer over Alperne!..." — sagde Doctoren.

Marquisen hostede.

„Der kan De see!" — udbrød Marie naivt — „hun bliver forkjølet!...

Med disse Ord trak den unge Pige Shawlet sammen om sin Veninde.

„Den Forkjølelse er neppe farlig! . . ." — tilføiede Vicomte d'Harcourt spøgende.

„Tys! . . ." — sagde Lægen.

„O!" — vedblev Søvngængersken — „nu ere vi i et skjønt Land! . . . Hvilken deilig Sol! . . . Det er altsaa Rom? . . ." — tilføiede hun med Begeistring — „Cæsarernes Stad! . . . den evige Stad! . . . Herrens Stad! . . ."

Hun bøiede ærefrygtsfuld Hovedet.

„Ja," — sagde Arsberg — „nu maae vi see at finde den, De har kjær, opsøge Deres Gemal i den store Stad!"

„Nei . . ." — sagde Marquisen.

„Hvorfor?" — spurgte Lægen.

„Fordi jeg vilde forvilde mig i de lange, øde Gader . . . desuden er jeg bange for alle de forklædte Mennesker paa den store Plads! . . ."

„De behøver ikke at være bange for Noget, naar De er hos Marquis de Maulear, og jeg vil have, at De øieblikkeligt skal være hos ham."

Marquisen trykkede krampagtigt Armbaandet af sin Gemals Haar mellem sine Fingre . . . derpaa udstødte hun et Glædesskrig og sagde:

„Det er ham! . . . Henri! . . . her er han! . . . jeg seer ham! . . ."

Hun udbredte Armene, ligesom forat trykke ham til sit Bryst.

Pludseligt afløstes Rødmen paa hendes Kinder af Dødens Blegheb.

„Hvad fattes Dem?" — spurgte Doctoren.

„Min Gud! . . ." — vedblev den unge Kone — „han seer mig ikke? . . . han iler forbi udenat skjænke mig et Blik . . . hvor gaaer han hen . . . hvorfor er han saa bedrøvet . . . hvorfor flagrer hans Haar saa vildt? . . . hvorfor seer han saa forstyrret ud? . . ."

Tonen, hvori disse Ord fremførtes, var saa smertelig, saa fuld af Angst, at Doctoren pludseligt strakte Haanden ud mod den Magnetiserede . . .

„Naadige Herre," — sagde han til Prindsen med en

Stemme, der bævede af Bevægelse — „skal jeg vække Fru Marquisen?"

Førend Prindsen fik Tid til at svare, reiste Aminta sig hurtigt op og gjorde Mine til at gaae...

„Nei! nei!" — sagde hun — „han skal ikke gaae alene... jeg vil følge ham! Henri... Henri... for Guds Skyld... gjør det ikke... jeg forbyder Dem det... jeg tilgiver Dem aldrig... Henri... hør mig... bliv ingen Meeneder!...

„Min Gud!" — udbrød hun med foldede Hænder — „han iler derhen!... O! det er rædsomt! det er rædsomt!..."

Hun brast i Taarer og faldt i Armene paa Marie, som var ilet til og atter bragte hende til Sæde paa Stolen.

„Nok! nok!" — sagde Marie — „nok, Doctor, jeg besværger Dem!... see, hvor hun qvæles!... og jeg vil ikke have, hun maa qvæles! jeg vil ikke!..."

Lægen tog den unge Kones Haand og stod i Begreb med at vække hende af den smertelige Tilstand forat give hende tilbage til det virkelige Liv...

Men Prinds de Maulear sprang op med forstyrret Ansigt og strengt Blik; han styrtede hentil sin Svigerdatter og stødte Lægen tilbage:

„Min Herre," — sagde han til ham — „er Fru Marquisens Liv eller Helbred udsat for nogen Fare ved at lade hende blive i den Tilstand et Par Minutter endnu?"

„Blot hendes Sjæl lider derunder, naadige Herre," — svarede Doctoren — „men hverken hendes Liv eller Helbred er udsat for Fare."

„Saa bliv ved, min Herre;" — sagde Prindsen koldt — „thi det er min Søn, det dreier sig om! af det, Marquisen vil sige Dem, er maaskee min Rolighed, hendes Lykke og min Families Ære afhængig!..."

„Velan," — svarede Apsberg — „men ifald nu min Ære forbyder mig at drive Forsøget videre!... Thi De maae vide, at de sande Apostle af den Videnskab, jeg udøver for Deres Øine, gjøre sig det til Lov aldrig at benytte de Phænomener, hvorpaa De har seet en Prøve, til at opdage skjulte Hemmeligheder eller trænge sig ind i Familielivet."

„Min Herre," — svarede Prindsen — „det er lutter Folk

af Ære og Hjerte, vi have omkring os! ... jeg frygter derfor ikke forat indvie dem i mine Familiesorger . . . Forresten er det ingen tom Nysgjerrighed, som driver mig til at forlange det af Dem; men en ædlere, høiere Grund, — Haabet om maaskee at blive sat istand til at forebygge den Ulykke, jeg befrygter... ved at erfare den, førend den rammer os!"

„See!..." — sagde Doctoren til Marquisen — „see!... jeg vil have det!..."

„Nei, nei..." — svarede Søvngængersken — „nei... det er nok ... tving mig ikke til at følge ham ... thi han glemmer Alt, Alt i dette Øieblik ... sin Fader ... sin Ære... sin Eed ... selv mig!..."

„See!" — sagde Doctoren, idet han lagde sin Haand paa Marquisens Pande — „see!... jeg vil have det!"

„Henri!... Henri!..." — sagde hun strax — „Henri... kan Intet holde Dem tilbage!... Intet standse Dem!..."

„Hvad gjør han da?" — spurgte Lægen.

„Der!... der!... foran det Bord med Guldpenge og Banksedler!... Hjulet løber rundt... see alle de gustne og fordreiede Ansigter, der følge det med stive Blikke ... og han!... han kaster Banksedler paa Bordet!... stakkels Henri!... Hvor han lider!... Den iiskolde Sved perler paa hans Pande!... Hvor han er frygtelig bleg!... Han borer Neglene ind i sit Bryst!... og den kolde og ubarmhjertige Mand, som skraber alt Guldet til sig? ... O!" — udbrød hun med et Smertensskrig — „Benene vakle under ham... han besvimer!... Nei, han griber i sin Brevtaske, kaster nye Banksedler paa det skjæbnesvangre Bord!... Hjulet dreier sig atter!... Min Gud! hav Barmhjertighed med ham!... Tabt... atter tabt!... Han lider Dødens Qvaler!... Henri... for Guds Skyld... hold op... for min Skyld... for din Hustrus... din Amintas Skyld..."

Hendes Hulken forbobblede sig; det var kun uarticulerede Lyde, som kom over hendes Læber.

Prindsen hørte med stigende Bevægelse paa Amintas hjerteskjærende Beretning. Hans forvildede Blik flakkede fra Lægen til Svigerdatteren og fra Svigerdatteren til Lægen. Lidt efter lidt bleve hans Øine matte, hans Kinder gustne, med hvert

Minut syntes den smukke og ærværdige Olding at blive et Aar ældre!...

Alle de Andre sade stumme og ligesom slagne af Rædsel over det uhyggelige Optrin.

„Nu tager han sine sidste Bankfedler op..." — vedblev Aminta — „han lægger dem foran sig... Tys!... hør... den dumpe og forvirrede Lyd... det er Hjulet, som løber rundt!... det standser ... Henri kaster sig over Bankfedlerne ... ligesom forat gribe dem... Nei... nei... de tilhøre ham ikke mere!... Manden skraber dem til sig... han tager dem!

Hvad siger han?" — vedblev hun lyttende — „ødelagt!... ødelagt!... udbryder han.

Men hvad gjør det!... det er jo kun Penge, ikke Andet end Penge, han har tabt!... Min Ven..." — tilføiede hun med bønfaldende Stemme, idet hun kastede sig paa Knæ — „min Ven, min Huusbond... hvad bryder jeg mig om Deres Penge... naar De blot elsker mig! Hør mig... græd endelig ikke... dine Taarer dræbe mig!... Kom tilbage til mig... jeg tilgiver Dig .. jeg skal ikke gjøre Dig Bebreidelser... Du vil aldrig mere forlade mig... aldrig mere, vel?...

Han støder mig bort... han flyer mig .. hvor gaaer han hen?... hvilken øde Vei!... hvilken eensom Gade!... hvor her er mørkt!... Lad os følge efter ham... ikke vige fra ham...

Men hvad er det, jeg seer ved Enden af Gaden?..."

— Hun holdt Haanden ovenover Øinene ligesom forat see Noget langt borte.

Hvad er det for en sort Flade ... for en sort Dug som udbreder sig hist nede... langt nede... foran mig!...

Henri gaaer ikke mere ... han styrter afsted ... Men jeg kan jo ikke følge Dig!..." — udbrød hun med hjerteskjærende Stemme. — „Vent dog paa mig!... Henri! ... Jeg er saa mat... jeg har gaaet saa langt... jeg... Desuden er jeg færdig at forgaae af Sjæleqvaler ... Jeg seer ham ikke mere... Han er forsvunden i Mørket... Ha! jo, nu seer jeg ham... han nærmer sig den sorte Dug...

Min Gud! det er ingen sort Dug, som viser sig i det Fjerne!...

Det er Vand ... det er en Flod ... det er den, han styr=

ter hentil! ... Jeg maa see at naae ham ... Benene skræmme mig ...

O, her er han! ... Endelig naaer jeg ham!... Han fjerner sig atter ... Hvad leder han efter paa den øde Flodbred?. .

Han kalder paa mig! ... Det er mit Navn, han nævner! ...

Her er jeg jo ... Jeg er jo her, tæt ved Dig ... Du kalder ogsaa paa din Fader, din gode Fader...

Kom, kom ... lad os ile tilbage til ham ... Han hører mig ikke ... han hæver Øinene mod Himlen, han beder ...

Henri ... hvorfor gaaer Du saa nær det mørke Vand!... vogt Dig ... der lurer Døden ... Tæt ved Dig! ... Under dine Fødder!"

. . . .

. . . .

. . . .

Idetsamme udstødte Marquisen et frygteligt Skrig og faldt i rædsomme Krampetrækninger.

„Det var Deres Villie, naadige Herre! . . ." — sagde Doctoren til Prindsen i en bebreidende Tone.

Derpaa greb han den unge Kones Hænder, trykkede dem imellem sine, gjorde nogle hurtige Strøg forbi hendes Ansigt, aandede paa hendes Øine og vækkede hende.

Han lod hende lugte til en Flaske med Salmiakspiritus og rullede derpaa Marquisens Lænestol hen til et af Vinduerne, som han aabnede.

Alt dette varede et Par Minutter, under hvilke de Tilstedeværende kun beskjæftigede sig med Fru de Maulear...

Saasnart det første Røre var forbi, saae man, at Prinds de Maulear var besvimet.

Doctoren skyndte sig hen til den gamle Mand, og inden føie Tid lykkedes det hans Bestræbelser at bringe ham til sig selv.

Saasnart Prindsen atter var kommen til Sands og Samling, trak han Doctoren tæt hentil sig og hviskede ham i Øret

„Troer De paa alt dette?"

Doctoren trykkede Prindsens Haand og gik.

Hvad Marquise de Maulear angik, saa udbrød hun smilende og rolig:

„Jeg har nok sovet lidt! . . ."

Men hendes Hukommelse bevarede ikke det Mindste, af hvad hun havde seet isøvne! . . .

Hun huskede ikke engang saameget, som man undertiden husker af en glædelig eller sørgelig Drøm.

. . . .

Fjorten Dage efter dette Optrin blev Fru de Maulear overrasket ved sin Moders Komme; bag Signora Rovero stod ydmygt og skjælvende det vanskabte Væsen, som Børnene i Sorrente havde givet Øgenavnet il Scorpione.

Lykkelig og overrasket paa eengang, kastede Marquisen sig i sin Moders Arme.

Men pludseligt udbrød hun ængstligt:

„Men Henri! . . . Marquien! . . . Er han ikke med Dem?"

Istedetfor at svare trykkede Signora Rovero sin Datter til sit Hjerte og brast i Taarer!

Fjortende Capitel.

Jomfru Crepineaus Inclination.

En smuk Solskinsdag i Slutningen af Mai Maaned 1819 — en af de Dage, som bringe Blomsterne til at springe ud, de Syge Kræfter og Roserne til at blusse paa de unge Pigers

Kinder sad Hertuginden af Palma i Haven til sit Hotel, paa samme Sted og under samme Løvhytte, hvortil vi to Maaneder tidligere have seet hende tye for at skjule sin Smerte og sine Taarer, under den glimrende Fest, ved hvilken de fornemste Personer i vor Fortælling vare samlede.

Dyb Slappelse og Afkræftelse havde bemægtiget sig Fru de Palmas nervesvage Constitution efter hendes sørgelige Forsøg paa at tage sig af Dage.

Den bittre Græmmelse, som fortærede hendes Hjerte, forøgede Legemets Qvaler med aandelige Lidelser.

Hertugen af Palma var nu endelig bleven overtydet om den dybe Ligegyldighed, hans Gemalinde følte for ham. Skjøndt han ikke gjættede den ulykkelige Qvindes Hemmelighed, indsaae han dog, at la Felina havde ægtet ham uden Kjærlighed, og at hans Ømhed og Omhyggelighed for hende ikke havde været istand til at beseire den Kulde, hun viste ham siden deres Giftermaal; han fandt derfor, at det vilde være taabeligt længere at spilde sin Kjærlighed paa en Qvinde, hvem han tiltrods for Verden og dens Fordomme allerede havde skjænket sit Navn og sin Rang uden at finde den forhaabede Lykke til Gjengjæld!

Hertugen, som endnu var ung, let af Sind og Hjerte og af et behageligt Ydre, havde derfor søgt Erstatning andetsteds for hvad der manglede ham i hans Hjem og fundet Trøst for Fru de Palmas bestandige Kulde.

Hertugen levede, som saamange Ægtemænd leve i Paris: han holdt to Huusholdninger, to Leiligheder og, umoralsk talt, to Koner!

Den anden Kone var en berømt Dandserinde fra det kongelige musikalske Akademi, Jfr. G..., bekjendt for sin Magerhed og sine lange Arme, der rigtignok overskred de akademiske Proportioner, men paa den anden Side tillod hende at omslynge sin Meddandser med en „Flothed", som bragte Stamgjæsterne i Operaorchestet til at hoppe paa deres Bænke.

Ludvig den Attendes Regering var ogsaa Dandserindernes Regering.

Prindser, Marskalker, Generaler, kortsagt, alle de store Herrer havde valgt deres Hjertes Dronninger i Opera-

serailet; og bemældte Damers Regimente var næsten emphyteatisk, det vil sige af en Varighed, der som oftest endtes med en lovlig Sammenknyttelse af den Kjærlighed, der var bleven gammel i sin Ulovlighed.

Dhrr. de Lauragais, de Conti, de Letorières og deslige vilde have leet sig fordærvet over en saa ærbar Slutning.

Hertugen bevarede ikkedestomindre alle Hensyn mod Hertuginden; han spiste regelmæssigt til Middag, men aldrig Frokost i Hotellet, og tilbragte kun de Aftener hjemme, hvor han havde Selskab.

De kjærlige Sjæle, der havde gjort saamange Ophævelser angaaende Gesantens Giftermaal, fortalte overalt, at Hertuginden Opførsel var den eneste Grund til hendes Gemals Udsteielser. Disse Bagvaskelser vare imidlertid blottede for al Sandsynlighed, thi der var ikke kommet det Mindste ud blandt Folk angaaende Grev Monteleones og Gesantindens hemmelige Forbindelse, — en flygtig Forbindelse, hvortil Comosøens Bredder havde været de eneste og tause Vidner; men en Grund maatte og skulde man have.

Paa den ovenomtalte smukke Morgenstund sad Hertuginden, ene som sædvanligt, i den smukke Have, der gik udtil Champs-Elysées.

Hendes Ansigt var blegt og mat, hendes Øine røde af Mangel paa Søvn; hun sad med bøiet Hoved og syntes hensunken i mørke og smertelige Betragtninger, da man kom og mældte hende Herr Thaddeo Roveros Besøg.

„Endelig!" — udbrød hun glad — „endelig faaer jeg da Alting at vide!..."

Thaddeo fulgte i kort Afstand efter Tjeneren, som mældte ham.

Ved Synet af den Forandring, der var foregaaet med Fru de Palma, kunde Thaddeo ikke afholde sig fra at gjøre en overrasket Gebærde.

Hertuginden bemærkede det.

„De ventede nok ikke, Herr Thaddeo," — sagde hun — „at finde et gammelt og stygt Fruentimmer istedetfor hende, De engang fandt saa smuk! ... Men jeg har gjennemgaaet Saameget i Deres tre Maaneder lange Fraværelse! ... thi nu

er det — det være sagt uden Bebreidelse! ... hele tre Maaneder siden, at jeg har seet Dem," — tilføiede hun.

„Naadige Frue" — svarede Thaddeo — „for mit Vedkommende kunde det gjerne være Tilfældet, som De troer; hverken mine Øine eller mit Hjerte vilde lægge Mærke dertil."

„Saameget desbedre!" — sagde Hertuginden smilende — „thi De er maaskee den Eneste, der seer mig saaledes, som jeg fordum har været ... og det er allerede meget at synes smuk, selv i en enkelt Persons Øine, naar man ikke mere er det! Men hvorfor blev De saalænge borte? Hvorfor den lange Fraværelse, det evindelige Ophold i Italien?"

„Ak, naadige Frue," — svarede Thaddeo — „det er sørgelige Grunde, som saalænge have holdt mig borte fra Paris og Dem."

„Det er altsaa sandt, hvad man fortæller?" — sagde Hertuginden, idet hun gjorde Plads for Thaddeo ved Siden af sig — „Marquise de Maulear har altsaa mistet sin Gemal? ... Hun er altsaa Enke? ..." — vedblev hun i en besynderlig Tone og ligesom med piinlig Anstrengelse.

„Marquis de Maulear er død for tre Maaneder siden i Rom! ..." — svarede Thaddeo sørgmodigt.

„Men det er jo skrækkeligt!" ... udbrød Gesantinden. — „Rygtet havde rigtignok sagt mig det; men jeg veed saalidt nu! ... Jeg lever saa ene, seer Ingen! Jeg er derfor aldeles uvidende om de nærmere Omstændigheder ved denne Begivenhed ...

Ak, om Forladelse!" — afbrød hun sig — „maaskee er det Familiehemmeligheder, jeg spørger Dem om ... uden den Interesse, jeg nærer for Dem .. og for Deres Fru Søster ... vilde det være høist urigtigt af mig."

„Ja," — sagde Thaddeo — „Marquiens Død er virkelig en sørgelig Familiehemmelighed ... men ikke for Dem, Frue. Jeg kjender Deres Hjerte og betroer mig derfor til Dem uden Betænkning."

„Saa tal!" — sagde Hertuginden, idet hun rykkede nærmere til det unge Menneske — „Jeg brænder af Nysgjerrighed!"

„Min Fortælling er kun kort," — sagde Thaddeo —

„Marquien og jeg reiste for tre Maaneder siden til Rom for at hæve Arven efter min Onkel, Cardinal Felipo Giustiniani. Det kostede os mange Vanskeligheder at faae Arven udlagt, men endelig lykkedes det. Den beløb sig til en Million Francs i rede Penge og Obligationer paa de første Banquierer i Rom.

Halvdelen af Arven blev os først udbetalt.

Jeg levede indgetogent, min Sorg gjorde det til Pligt for mig ... og desuden havde jeg efterladt mit halve Liv i Paris ..." — tilføiede han med et talende Blik paa Hertuginden. — „De selskabelige Adspredelser, de støiende Carnevalsforlystelser besade ingen Tillokkelser for mig!

Marquien derimod lod til at søge dem, saameget det var overeensstemmende med Sømmeligheden.

Faa Dage efterat vi havde realiseret Halvparten af vor Arv, som Marquien strax tog til sig, overraskedes jeg ved at erfare, at han var bleven ude om Natten; men jeg vilde ikke spørge ham desangaaende, jeg tænkte, at han havde ladt sig forlede af lystige Selskabsbrødre, og lod derfor, som jeg ikke havde bemærket hans Fraværelse.

Den gjentog sig i de paafølgende Nætter; i min Uroligbed tog jeg endelig overtvert at tale til ham derom og minde ham om de Farer, han udsatte sig for ved saa seent at færdes paa Roms Gader.

„Jeg er godt bevæbnet," — sagde han til mig — „og skal i Nødstilfælde nok forstaae at holde de romerske Banditter fra Livet!"

Marquien forekom mig Dag for Dag mere indesluttet ... han skyede mig og blev næsten hver Nat ude. En Dag kom han slet ikke hjem! ...

I min Frygt for, at han skulde være bleven et Offer for de natlige Overfald, jeg havde omtalt for ham, skyndte jeg mig hen til den franske Gesant og fik ham til at anstille ombyggelige Efterforskninger ... Saaledes erfarede jeg den sørgelige Begivenhed, der havde endt Marquis de Maulears Liv.

Den Ulykkelige havde ladt sig forlede af nogle Landsmænd til at besøge et Spillehuus, som fremmede Speculanter havde faaet Tilladelse til at oprette i Rom under Carnevals=

tiden; her havde han tabt de femhundredtusinde Francs, hvortil hans Kones Arvepart beløb sig, og i sin Fortvivlelse og Skamfuldhed over denne Handling kastet sig i Tiberen!"

„Forfærdeligt!" — udbrød Hertuginden — „Men er man ogsaa vis paa, at han er død?"

„Kun altfor vis!" — svarede Thaddeo — „thi kort Tid efter blev den Ulykkeliges Legeme kastet op paa Flodbredden af Bølgerne, og man kom saaledes til Overtydning om den beklagelsesværdige Begivenhed!...

„See, Frue!" — vedblev Thaddeo — „det er det, som vi for Familien Maulears Skyld have begravet i den dybeste Hemmelighed, ved at give et ulykkeligt Tilfælde Skylden for den sørgelige Katastrophe."

„Jeg takker Dem for den Tillid, De viste mig, Thaddeo, jeg takker Dem i Særdeleshed, fordi jeg derved bliver sat istand til at beklage Deres kjære Søster endnu mere og trøste Dem over et Tab, som maa smerte Dem inderlig for Fru de Maulears Skyld!...

„Naar er De kommen hjem?" — tilføiede Hertuginden.

„For et Par Dage siden;" — svarede Thaddeo — „Da jeg var nødt til at forlænge mit Ophold i Rom, for at erholde Resten af Arven efter Cardinalen udlagt, reiste min stakkels Moder til Frankrig for mundtlig at underrette Aminta om den Ulykke, der havde ramt hende."

„Hvor den unge Marquise maa sørge over at være bleven Enke paa en saa grusom Maade!" — sagde Hertuginden — „Hvor hun maa trænge til Omhed og Kjærlighed!"

„Det mangler hun ikke, Deres Naade," — svarede Thaddeo — „Hendes Svigerfader Prindsen især gjør Vold paa sin egen Sorg og viser hende fordobblet Omhed og Opmærksomhed."

„Ikke at tale om," — sagde Hertuginden med en Forvirring, hun ikke kunde beherske — „at Hertuginden har trofaste og oprigtige Venner... Grev Monteleone for Exempel... som fordum var saa forelsket i hende... han er vist paa rede Haand med sin Trøst og Omhu..."

„Greven," — svarede Thaddeo med et Blik, hvorfor Her-

tuginden slog Dinene ned — „er, efter hvad man har sagt mig, først for faa Dage siden bleven modtaget hos Marquisen."

„Han opretter nok den forsømte Tid!..." — svarede la Felina med slet dulgt Ærgrelse — „thi nu... om kortere eller længere Tid... ville hans gamle Forhaabninger vaagne, og, hvem kan vide? maaskee blive til Virkelighed!..."

Thaddeo forstod den Følelse, som talte af Hertugindens Mund.

Hans Taalmodighed var allerede for lang Tid siden tilende; Hertugindens Lidenskab for hans Ven havde ladt ham undergaae altfor mange Qvaler til, at Hævngjerrigheden ikke engang skulde vaagne i hans Hjerte!

Hans Hævn var grusom og barbarisk; men han havde lidt altfor meget ved denne Qvinde til at skaane hende længere, og desuden haabede han maaskee derved at give den Kjærlighed, som var hans Qval, Naadestødet.

„Skjøndt jeg maaskee saarer Dem," — svarede han — „tør jeg dog ikke benægte, at Deres Anelser maaskee ville gaae i Opfyldelse. Greven er af høi Rang, hans Rygte er hæderligt og pletfrit... thi ellers..."

„Ellers?..." — afbrød Hertuginden ham.

„Ellers" — vedblev Thaddeo — „vilde han ikke blive Medlem af vor Familie!"

„Sandsynligviis" — sagde hun — „indleder Greven sit forestaaende Frieri ved sine hyppige Besøg hos Fru de Maulear?"

„Han kommer daglig i Hotellet," — svarede Thaddeo — „deels for Prindsens og min Skyld, og deels fordi min Søster saa gjerne hører tale om Italien!... Og han taler saa smukt derom!"

Mere kunde la Felina ikke taale!...

Hun gav Thaddeo Haanden og sagde med en Stemme, der bævede af indre Bevægelse:

„Farvel! De maa give mig Erstatning for Deres lange Fraværelse. Skræmmer min Eensomhed Dem ikke . . . er De ikke altfor bange for en Eneboerskes Selskab, saa see ret ofte til mig . . . Deres Besøg vil altid være mig velkomment!

Thaddeo kyssede hendes Haand og forlod hende, idet han

i sin Ædelmodighed næsten bebreidede sig den Smerte, han muligviis havde tilføiet hende . . .

Men han var bedre hævnet, end han selv troede; thi neppe var Thaddeo gaaet, førend den arme Qvinde følte Dødens Kulde i Hjertet; hendes Lemmer bleve stive, og hendes Øine lukkede sig.

. . . .

. . . .

. . . .

Da hun atter kom til sig selv, havde man baaret hende op i Hotellet . . . kun hendes fortrolige Kammerjomfru var nærværende.

Samtalen med Thaddeo stod øieblikkeligt levende for hendes Erindring; hun udstødte et Skrig og hviskede fortvivlet:

„Han tilsvor mig, at han aldrig skulde blive hendes Elsker! . . . Men nu kan hun blive hans Hustru!! . . .

O!" — vedblev hun med indædt Harme — „Han vilde have gjort bedre for mig . . . for sig selv! . . . ved at lade mig døe!

Hent ham, som venter paa mig!" — sagde hun til Kammerjomfruen.

Denne gik og kom strax efter tilbage med en Mand, som Hertuginden gav et Vink til at sætte sig ved Siden af hende.

Kammerjomfruen gik.

Vi forlade Hertuginden i den Fremmedes Selskab og vende tilbage til Nr. 13 i Gaden Babylon, hvor vi en Maaned efter nysbeskrevne Optrin træffe den elskværdige Portnerske, Jomfru Crepineau, som et Offer for Gud Amors Luner.

Vi maae tilstaae det, saa nødigt vi ville: Jomfru Celestine Crepineaus Hjerte havde for omtrent to Maaneder siden begyndte at tale!... liig de ædle Gangere, der i en fremrykket Alder undertiden gjenfinde deres Ungdomskraft og Fyrighed, saaledes havde den gamle gudsfrygtige Piges velforvarede Hjerte

pludseligt affastet sit vinterlige Klædebon og vist en Fyrighed, de ikke gav hendes første Ungdomsdage Noget efter! . . .

Kunde Noget retfærdiggjøre bemeldte silbige Opvaagnen hos den jomfruelige Portnerske, saa var det unegtelig den elskværdige Gjenstand, som foraarsagede den!

En ny Stjerne straalede i Gaden Babylone! En Udlænding, der udgav sig for en Spanier, hvilket forresten bekræftedes af hans solbrændte Hudfarve, lange Haar og funklende Øine, havde faaet sig en Bopæl i en beskeden Qvistetage i Nr. 12, netop ligeoverfor den Hængtes Huus, eller snarere ligeoverfor det Huus, som nu i al Ære beboedes af den lærde Doctor Matheus.

Den smukke Spanier drev ingen bestemt Haandtering; han gik klædt som en Haandværksmand om Søndagen, hverken mere eller mindre; men under hans Fløilsvest skjælnede man Omridsene af et bredt og kraftigt Bryst, som ingen Herkules behøvede at skamme sig ved.

Spanieren var høi af Væxt og temmelig klodset af Gang, hvilket efter Jomfru Crepineaus Anskuelser udbredte en vis Majestæt over hans Person.

Han udgav sig for at være en Bjørnejæger fra Pyrenæerne, som havde været nødt til at forlade sit Fædreland paa Grund af en Duel med Gouverneuren derstedss i Anledning af en Tvistighed paa Jagten.

Man kan let tænke sig, hvilken Beundring og Interesse den sjeldne Haandtering som Bjørnejæger maatte vække blandt de „Indfødte" i Gaden Babylone! . . . og det saameget desmere, som Spanieren tilbragte en stor Deel af sin Tid siddende i Døren til Nr. 12 under Paaskud af, at han var vant til den friske Luft mellem sine Bjerge, ikke at tale om, at det var ham en reen Fornøielse at opvarte sine Naboer med allehaande vidunderlige Historier fra sit Jægerliv.

Det var ved en af disse Aftensammenkomster, der ere saa almindelige mellem Naboportnerer i Sommerens Tid, at den smukke Nunes havde erobret Jomfru Celestine Crepineaus Hjerte.

Men man maa ikke troe, at den kydske Pebermø i mindste

Maade havde opmuntret Udlændingen! ... De vare derfor endnu ikke komne videre end til skjaalne Øiekast, forblommede Yttringer og alle de øvrige Smaating, som man kalder for „Amors Skjærmydsler“.

Den smukke Nunes' Følelser forraadte sig i allehaande Smaaopmærksomheder for Naboersken, naar Leilighed gaves.

Hver Dag saae Jomfru Crepineau Naboen komme stormende forat hjælpe hende at slaae Porten til Nr. 13 op ...

Brændte Middagssolen varmt, saa paatog Nunes sig den af Assistenten foreskrevne Vanding og saaede Kjølighed foran Huset, for, som han sagde, at bevare sin Naboerske fra at blive fregnet.

Undertiden overraskedes Portvogterskens Lugteorganer paa det Behageligste ved en blid Duft fra Vinduet til hendes Lukaf; hun saae op, og hendes rørte Blik faldt paa en Bouquet Basilikon, som den galante Spanier havde stukket mellem Jernstængerne.

Langt om længe fik han Adgang til Jomfru Celestine Crepineaus Lukaf; det var Knuden; det var Overgangen over Rubicon!

Celestine udsatte sit Rygte for Naboerskernes giftige Tunger; men Celestine var ogsaa forelsket!

„Forresten,“ — sagde hun ved sig selv med ædel Stolthed — „er min Samvittighed mig nok, og Misundelsen vil snart bringes til Taushed af Hymens hellige Baand!“

Skjønne Ord, Levninger fra Ducray = Dumenils Romamaner, som havde været Jomfru Celestine Crepineaus første Læsning, da hun „bestyrede“ sin Gudfader Prokuratorens Huusholdning.

Bemældte interessante Kjærlighedshandel blev pludseligt forstyrret ved en Omstændighed, der var høist piinlig for Portnerskens qvindelige Forfængelighed.

Hvad enten det nu var, fordi Jomfru Crepineau havde snørt sig stærkere end sædvanligt, eller fordi hun havde været altfor ungdommelig i sine Bevægelser i Senor Nunes' Nærværelse, nok er det, at hun en skjønne Morgenstund følte en vis Smerte over Lænderne, der efter al Rimelighed ikke var Andet end et af de sædvanligt Gigtanfald, hendes delicate Person var underkastet.

Men hvordan i Alverden kunde man fortælle sin Søster, at man havde Gigt?

Gigten blev derfor gjort til en Forkjølelse, et „Hold over Lænderne“, som Celestine kaldte det; men Forkjølelsen eller „Holdet“ tvang ikke destomindre Portnersken til at søge Sengen, og nu var det, at Spanierens Hengivenhed viste sig i sin fulde Glands.

Han vilde paa ingen Maade tillade, at Jomfru Celestine lod nogen Anden besørge hendes daglige Forretninger, og bad derfor sin Veninde forestille ham for Doctor Matheus som hendes Stedfortræder med Hensyn til hans Oppartning.

Doctoren lod ingenlunde til at være synderlig tilfreds med Byttet; han lovede sig selv at holde et vaagent Øie med Jomfru Crepineaus Substitut.

En Morgenstund saae Doctoren sig nødsaget til at gaae ud, netop som Spanieren var isærd med at feie og støve af i hans Consultationsværelse.

Der var kommet Bud efter Doctoren fra Hertug d'Harcourt, og Apsberg, som var bange for, at der skulde være tilstødt hans unge Patientinde Noget, lod for første Gang Senor Nunes være alene i Værelset.

I de første Minutter efterat Doctoren var gaaet, fortsatte Spanieren sine Forretninger.

Men saasnart han fra Vinduet havde seet ham dreie om Hjørnet af Gaden du Bac, udbrød han:

„Gudskeelov! endelig staaer jeg ved det længe eftertragtede Maal! ...“

Han gav sig til at snuse omkring i alle Hjørner, løftede Papirerne op, aabnede Æskerne og opdagede snart en hemmelig Skuffe i Secretairen ...

I Skuffen laa en Nøgle.

Han snappede og udbrød:

„Her er den! det er Nøglen til Laboratoriet! ... det hemmelighedsfulde Værelse, hvor jeg vil finde alt hvad jeg ønsker at vide.

Ja rigtigt!“ — vedblev han, idet han omhyggeligt undersøgte Nøglen — „jeg kjender den paa Formen! ...“

Han skyndte sig op paa tredie Sal og standsede udenfor Døren til Cabinettet.

Med skjælvende Haand stak han Nøglen i Laasen og dreiede den om ... Døren gik op, og Udlændingen traadte ind i Doctorens Laboratorium! ...

Men Bordet, som vi ved vort første Besøg hos Doctor Matheus have seet opfyldt med Papirer, Landkort og Flyveskrifter, var nu aldeles tomt! ...

„Alting er under Laas og Lukke!" — udbrød Manden — „For hede Helvede! jeg har Uheld med mig! .."

Han fattede sig imidlertid strax og trak en Vorklump op af Lommen, idet han nærmede sig en massiv Secretaire i et Hjørne af Værelset.

„Der er det!" — sagde han — „ja, der maa det være, at alle deres Papirer, Planer og Lister ere gjemte! ..."

Han tog et nøiagtigt Aftryk af Nøglehullet i det bløde Vor og bar sig ligeledes ad med Nøglen til Laboratoriet.

Derpaa udstødte han et Glædesskrig.

„Nu har jeg dem!" — sagde han — „nu er jeg deres Herre; ikke en Eneste af de fordømte Carbonarier skal undgaae min Hævn!"

Med disse Ord forlod Spanieren Laboratoriet ligesaa hurtigt, som han var kommet, skyndte sig nedtil første Sal, lagde atter Nøglen i Doctorens Gjemme og begav sig ned i Portnerlukafet til Jomfru Crepineau, som begyndte at blive urolig over sin Inclinations lange Fraværelse!

Femtende Capitel.

Formuestabet.

Faa Dage efterat den foregivne Bjørnejæger, Jomfru Celestine Crepineaus Inclination, paa en forræderisk Maade

havde sneget sig ind i Doctor Matheus' Laboratorium forat opdage Carbonariernes Hemmeligheder, vare vore tre Venner Thaddeo Rovero, Apsberg og Vicomte d'Harcourt samlede i Grevens Hotel.

Det var et fortryllende Hotel, som Herr de Monteleone beboede i Gaden de Verneuil.

Gaarden var af Middelstørrelse, med en Græsplaine i Midten, omgivet af en cirkelrund, gruusbelagt Allee.

Ydertrappen med Marquise over var prydet med smukke Marmorvaser, som prunkede med blomstrende Geranier om Sommeren og grønne Bregner om Vinteren.

Kort sagt, det var et ægte Ungkarlehotel, som forenede alt hvad der var nødvendigt for den kjære ugifte Stand, alt hvad der udkrævedes af store, smaae, høie, lave, skjulte og hemmelige Døre forat lette Ind- og Udgangen af de mandlige og qvindelige Medspillende i en ung, uafhængig, rig, smuk og betitlet Mands Livsdrama.

Det var imidlertid intet „Galanteriarbeide", som paa den Dag opførtes paa ovenbeskrevne stirlige Theater.

Det var en Forestilling af et andet mere glimrende og støiende Slags, som forberedtes der.

Grev de Monteleone gav et Ungkarlegilde, et ægte Ungkarlegilde uden Tilsats af det andet Kjøn.

Kun det mandlige Kjøn skulde herske, trone og nyde deres Middagsmaaltid hos den høibaarne Vært.

Først i de sidste Aaringer er man kommet paa den heldige Tanke at give vore Spisesale en Beqvemmelighed, som var vore Forfædre aldeles ubekjendt.

Fordum spiste man kun der, man spiste til Frokost, Middag, Aften og dermed Basta; Resten var ligegyldig.

Man sad haardt og umageligt paa Rør- og Hestehaarsstole; Værelset opvarmedes af hæslige Faienceovne, som undertiden stank paa det Utaaleligste.

Fødderne hvilede paa et Fliseguly, der var ligesaa koldt, som smukt bonet.

Der opførtes hver Dag de pariske Spidsborgeres „gastronomiske Trilogi".

De store Hoteller og selv de meest bekjendte Udhaleres

„petites maisons" besade Spiseværelser, der vare pragtfuldere, men ligesaa lidt egnede sig til at gjøre det hyggeligt for Gjæsterne.

De mørke og prægtige Tapeter, som beklædte Væggene, Marmorfliserne paa Gulvet, Loftmalerierne, selv om de skreve sig fra Bouchers eller Watteaus Pensel, — alt dette kunde gjerne være kunstnerisk og kostbart, men det var og blev tørt, bart, blottet for Hyggelighed, og der udkrævedes ikke mindre end en Guimards Øine, en Sophie Arnaulds, la Maupins eller la Duthés Læber for at opvarme den kolde Kampplads, hvor Bernis, Larenaudie, Fronsac, Bouret og Reaujon offrede til Komus i Compagni med Amor!...

Nutildags er Alting anderledes.

Man har indseet, at Gastronomien, at Kunsten at leve godt, ikke alene bestaaer i Valget af Retterne, Tillavningen af dem eller Vinens Alder.

Man har indseet, at Tapetsereren næsten er ligesaa nødvendig som Huushovmesteren til Arrangementet af et Gjæstebud; at de Troner, hvorpaa Festens Konger hvile, bør være bløde og beqvemme; at Tæppet, hvorpaa den lille, atlaskklædte Fod hviler, bør forskaffe den en blid, for Fordøielsen gunstig Varme.

Dertil har man føiet zirlige Dørforhæng, silkebløde Tapeter, svære Draperier forat beskytte Gjæsterne mod Trækvind og den qvalme Lugt fra Kjøkkenet, hvor Maden tillaves!

Fordum spiste man; men nu lever man!

Man lever et Liv, som engang fik en af vore verdsligsindede Bekjendte til at sige:

„Jeg spiser hellere Grønkaal af japanesisk Porcellain, end Trøfler af Faience!"

. . . .

. . . .

. . . .

Grev de Monteleone var kommet vor huuslige Luxus i 1848 i Forkjøbet.

Af den Grund omtalte man ham ogsaa som en udenlandsk Sybarit, hvis extravagante Smag aldrig vilde faae Indpas; men tiltrods for Dadlen misundte man ham og søgte at efterligne ham.

Tingen var ikke let; thi man efteraber Luxus, men god Smag lader sig ikke improvisere.

Spisesalen i Grev Monteleones Hotel straalede derfor af Lys; alt hvad vi have beskrevet fandtes der forenet. Rundtom et med forgyldt Sølv og Krystal dækket Taffel, hvorfra Duften af et ægte lucullisk Maaltid hævede sig, sade et Dusin Herrer, og deriblandt vore Bekjendte: Doctor Matheus, Vicomte d'Harcourt og Thaddeo Rovero.

De Andre, som vi senere skulle komme tilbage til, vare bekjendte Carbonarier, Stifterne af den franske Carbonarisme, General A..., Banquier F..., Grev de Ch..., den rige Kjøbmand Obet..., Advokat B... og den berømte Professor C...

To af bemældte Herrer vare nyligt komne fra Italien og havde bragt Monteleone nye Instruxer fra Centralventa'en i Neapel, saavelsom omstændelige Beretninger om Carbonarismens Fremskridt eller rettere Modenhed i Kongeriget Begge Sicilierne.

Men ifølge fælleds Overeenskomst mellem Gjæsterne skulde ingen af Ordenens vigtige Hemmeligheder berøres under Maaltidet, og Drøftelsen af de politiske Spørgsmaale opsættes til en anden og bedre Leilighed; ikke fordi Selskabets Medlemmer jo tilfulde vare overbeviste om hverandres Taushed, men fordi Luxerøren omsværmede Familiebordet, og man maatte vogte sig for Tjenerne med Undtagelse af Monteleones Huushovmester, den gamle Giacomo.

Der var saameget mere Grund til at tage sig iagt, som der i den sidste Tid var begyndt at gaae foruroligende Rygter for Carbonarierne.

Grev Monteleone var efter Sigende bleven anbefalet til Politiministerens særdeles Aarvaagenhed i Betragtning af hans tidligere politiske Liv, og nærværende Middagsgilde, som maaskee bevogtedes af usynlige og hemmelighedsfulde Øine, havde til Hovedhensigt at berise de skjulte Spioner, at de Tilstedeværende kun vare Mænd, som kom sammen forat fornøie sig og ikke forat conspirere og udsaae Tvedragt i Landet.

„Vor Værts Skaal!" — sagde d'Harcourt, idet han løftede sit Glas — „hans Kjæresters Skaal!..."

„Har Du maaskee isinde at drikke Dig fuld," — sagde En af Gjæsterne — „siden Du drikker alle Grev Monteleones Kjæresters Skaal?"

„Lutter Bagvaskelse!" — svarede Matheus med forstilt Alvorlighed — „den hellige Augustinus' Omvendelse er det bare Vand mod Monteleones... den galante Italiener er nu bleven til en fransk Anachoret, der lever fjernt fra Djævelens og Operaens Pomp og Herlighed i den Ørken, De her seer!... spægende sit Kjød i Selskab med nogle Venner, for saalunde at udsone sit fordums syndige Levnet!"

„Saameget er vist," — tog En af Gjæsterne tilorde — „man veed ingen Kjærlighedshistorier om Greven."

„Sniksnak!" — svarede en Anden — „velanseet i den fornemme Verden, som Herr de Monteleone er!... Nei, man leder daarligt, deri stikker hele Feilen!... Ene og alene hans Eventyr i Neapel ere nok til at fordreie Hovedet paa en halv Snees af vore smukke Pariserinder!"

„De feiler, min kjære B...," — svarede Greven — „Damerne i Paris ere langtfra saa overspændte, som De troer!... De ere lutter Fornuft og Beregning! De tænke kun paa hvad Folk vil sige og følge aldrig Hjertets Røst; forresten indtager den Mand, de elske, kun anden Plads i deres Hjerte!...

Først deres eget Jeg;

Dernæst ham;

Ofte komme endogsaa Toilettet, Ballerne og Forlystelserne førend ham!...

Alles Hyldest gaaer fremfor en Enkelts Kjærlighed!...

Kjærlighedsforbindelserne i Frankrig ere omgivne med en ydre Siirlighed, en Fiinhed i Formen, som næsten aldrig overskrider det Passende eller „Klædelige"; Alting er nydeligt, ligetil Fortvivlelsen.

Man bryder med hinanden bag en Vifte, man tilintetgjør en Rosenbouquet, man sønderriver et Lommetørklæde af engelske Kniplinger, man begræder en Utro, akkurat længe nok til ikke at faae røde Øine, man bliver rasende, men vogter sig forat bringe sit Haar i Ulave.

Gaaer Sorgen meget vidt, saa faaer man et Nerveanfald; gaaer Fortvivlelsen til det Yderste, saa slaaer man sit Porcellain istykker og overantvorder Armbaand, Breve og Portraiter til Luerne!...

Efter et Par Maaneders Forløb træffer man sammen i et Selskab; man seer den Troløse træde ind og spørger koldblodigt sin Naboerske:

„Hvem er dog den Herre? Det forekommer mig, som jeg har seet ham før..."

I Spanien og Italien hævner man sig!... Fruentimmerne tilgive kun den Ubestandige i det Tilfælde, at de selv ere ubestandige, og vee den, hvis Kjærlighed først hører op!...

Han efterlader sig Storm og Uveir, Had og Hævn!...

I Frankrig glemmer man den Troløse.

I Italien dræber man ham!

Tro mig, Eders skjønne Landsmandinder ere kun saare lidt romantiske og lade sig kun forføre med fuld Overveielse!"

„Velan! men jeg" — sagde d'Harcourt til Monteleone — „kjender en Dame, som i Londom sværmer for Dig, som aldrig taler om Dig udenat rødme, som slaaer Oinene ned ved at høre dit Navn nævne og op med et kjærlighedsfuldt Udtryk ved Synet af Dig!"

Thaddeo saae overrasket paa Vicomten.

To Navne stode pludseligt for hans Tanke, nemlig Hertugindens og et andet, som var ham endnu nærmere!

Monteleone deelte Thaddeos Frygt for, at den unge Fusentast skulde begaae en Ubesindighed.

„Mine Herrer," — skyndte han sig at tage tilorde — „Vicomten er i Begreb med at lade Muuden løbe af med sig, og jeg maa derfor i vort Venskabs Navn anmode ham om at tie!"

„Snikfnak!" — skreg d'Harcourt med stigende Heftighed, idet han tømte sit Glas — „in vino veritas! og Beviset derpaa er, at Monteleone er bange for min Oprigtighed!... Men jeg har nu engang sat mig i Hovedet at nævne Navnet paa den, hvis Hjerte han har indtaget ... at gjenoprette ham i Eders Oine; thi han gaaer og udgiver sig for et forladt, af det smukke Kjøn foragtet Væsen, medens en af de Skjønneste blandt

de Skjønne gjerne hengav sin Rang, sit berømte Navn og sig selv med ovenikjøbet for hans Skyld!..."

„Vicomte!..." — sagde Monteleone i en fortørnet Tone, idet han reiste sig — „bring mig ikke til at glemme fem Aars Venskab for et eneste Ord!..."

„Passtar," — vedblev Vicomten — „Du bliver ikke vred paa mig; Du vil tvertimod holde mere af mig, naar jeg har aabenbaret Dig din Lykke!

Desuden er det reen Menneskekjærlighed! Hvad Fanden! Du kan da ikke saadan lade et stakkels Fruentimmer døe af Kjærlighed, udenat prøve paa at frelse hendes Liv!..."

„D'Harcourt," — svarede Monteleone — jeg beder Dig endnu engang om at tie!"

„Kan ikke hjælpe!" — vedblev Vicomten, idet han greb Flasken og skjænkede sig nok et Glas „den Psyche, den Ariadne, den Atala, som sukker for vor elskelige Ven, er en fortryllende, af os Alle med fuld Føie beundret Enke!... nemlig Fru Oberstinde de Bruneval!"

Hele Selskabet brast i en stormende Latter.

En Steen var væltet fra Greveus Bryst.

Thaddeo trak atter Veiret.

„Mine Herrer," — sagde Monteleone, idet han fattede sig — „jeg forsikkrer Dem, jeg var aldeles uvidende om den Lykke, som truer mig; men ihvorvel jeg anerkjender Fru de Brunevals sjældne Egenskaber og ophøiede Dyder, finder jeg mig dog uværdig til de Følelser, jeg indgyder, og jeg maa tilstaae Dem, det vilde ingenlunde behage mig at afløse den hæderlige Afdøde.

Men eftersom den smukke Enkes Navn er bleven nævnt her, vil jeg tillade mig at udbringe en Skaal for hendes ulykkelige Kjærligheds snare Helbredelse, forstaaer sig, udenat jeg derved er forpligtet til at blive hendes Læge!"

Alle drak paa en snarlig Helbredelse af Oberstinde de Brunevals kjærlighedssyge Hjerte!

Midt under Latterchoret kom Gaetano og overrakte Grev de Monteleone et Brev paa en Sølvbakke.

„Det er fra Neapel!" — sagde Greven, idet han tog Brevet i Øiesyn.

Han aabnede det og gjennemløb det hurtigt.

De Tilstedeværende betragtede ham med spørgende Blikke.

„Slemme Efterretninger?" — sagde Doctor Matheus skjødesløst henkastet til Monteleone.

„Nei, mine Venner . . ." — svarede denne, idet han gjorde Vold paa sig selv.

Han benyttede sig af det Øieblik, hvor Tjenerne havde sat Desserten paa Bordet og trak sig beskedent tilbage, ligesom ved ethvert velordnet Mandfolkegilde, og tilføiede:

„Det er ikke Noget, som angaaer vor Sag! . . . kun Familieaffairer, Ting, som vedkomme mig personligt . . ."

Dermed stak Greven Brevet i Lommen og tog et Glas.

„Jeg udbringer nok en Skaal!" — vedblev han med dæmpet Stemme — „paa alle Venners, alle tilstedeværende Brødres Velgaaende! . . ."

„Ogsaa de Fraværendes!" — sagde Thaddeo.

„Stop, stop! . . ." — sagde Doctor Matheus, idet han kastede et uroligt Blik omkring sig — „spar paa Skaalerne! . . . Det hører til mit Fag som Læge: formange Velgaaendes af det Slags kunde let have en skadelig Indflydelse paa Helbredet og bringe meer end eet Liv i Fare! . ." — tilføiede han med Eftertryk paa de sidste Ord —

„Lad os derfor roligt nyde de Glæder, som Himlen beskjærer os! . . . Vore første Læremestre i Vellevnet, Grækerne og Romerne, prydede deres Borde med Blomster og omkrandsede deres Drikkekar med Roser! . . .

Thi de kjendte Sjælens Indflydelse paa Legemet; de vidste, at Latteren er god baade for Hjerte og Mave! . . .

Leer derfor, mine Venner! lader os lee af Taaberne, Rænkemagerne og Lykkens Paddehatte.

Lader os lee af os selv, som lee af Andre! . . . Leer af mig, som ofte taler stik imod Fornuften, — af d'Harcourt, som letsindigt drukner sin i et Glas Viin, hvilket stiller vor Vens høie Aandsgaver i Classe med en Flues!"

Overgiven Spøg og Lystighed fulgte paa Doctor Matheus' høitravende Tale.

Enhver, som havde bivaanet dette Optrin, vilde snarere have antaget de deri Handlende for unge Mousquetairer i Re-

gentskabets vilde Dage, end for farlige Sammensvorne, hvis Planer gik ud at sætte hele Verden i Bevægelse!...

Men saasnart Monteleones Gjæster havde bortfjernet sig, og Greven befandt sig alene med sine tre Venner d'Harcourt, Matheus og Thaddeo, trak han det under Maaltidet indtrufne Brev opaf Lommen og rakte Thaddeo det med det Ord:

„Læs!"

Thaddeo læste høit Følgende:

„Neapel d. 10de September 1819.

„Herr Greve;

„Det smerter mig at maatte forkynde Dem, at Banquier „Antonio Lamberti, hos hvem hele Deres Formue stod, „og hvem jeg endvidere havde tilstillet Beløbet af den ved „Salget af Deres Pallads indkomne Sum, 600,000 Francs, „er gaaet fallit og flygtet med Deres Eiendom.

„Deres ærbødige Befuldmægtigede,

„Giuseppe Farnucci."

De tre Venner kastede sig i Monteleones Arme, og Apsberg sagde til ham:

„Men hvorledes kunde Du vedblive at dele vor Munterhed, efterat Du havde erfaret den Ulykke?"

„Sagde Du ikke selv," — svarede Greven — „at Latteren er god baade for Hjerte og Mave?...

Jeg har til Enden opfyldt mine Pligter som Vært; men" — tilføiede han — „det faldt mig tungt, thi jeg har tabt tusind Gange mere end min Formue: jeg har tabt min forbiste Lykke!..."

. . . .

Dagen efter mældte Bladene den rige italienske Banquier Antonio Lambertis Fallit; Navnene paa hans fornemste Offre stode ligeledes anførte, og hele Paris erfarede saaledes den glimrende Grev Monteleones Formuestab.

Det var virkelig hans Lykke eller rettere Haabet om den

eneste Lykke, han i sit Liv havde eftertragtet, som Grev de Monteleone, saae forsvinde tilligemed sin Formue!

Marquise de Maulears Enkestand havde — som Hertuginden af Palma forudsaae — vækket hans gamle Forhaabninger.

Grevens Rang og Riigdom tillod ham endnu engang at beile tilAmintas Haand.

Hans Ulykke omstyrtede Fremtidshaabets skjønne Bygning.

Hvad havde han nu at byde Marquise de Maulear?

Et Navn, hvis Glands han ikke mere kunde hævde; et Liv, der var sat paa Spil i et Parti, hvis heldige Udfald var intet mindre end sikkert; en Pragtlyst, som han ikke mere kunde tilfredsstille; Savn, der vare ham saameget desto smerteligere, som han ikke mere kunde omgive sin Elskede med den Luxus og Overflødighed, hans Hjerte eftertragtede!...

Ti Maaneder vare forløbne siden Marquiens Død.

Den unge Kones Smerte havde været levende og oprigtig.

Skjøndt Aminta aldrig havde næret nogen dyb Kjærlighed for sin Gemal, havde hun dog med Ømhed sluttet sig til ham, og det af en Grund, der er meget almindelig i Naturen, nemlig fordi hun var stærk, og han var svag!...

Af den Aarsag var heller ikke en eneste Bebreidelse kommet over Amintas Læber, da den frygtelige Last, Spillesygen, pludseligt bemægtigede sig sit Offer og udrev ham af den unge Kones Arme midt i deres gjensidige Lykke!

Den ædle Qvinde havde oprigtigt tilgivet Spilleren, som var hende tro; hun havde begrædt Offeret for Spillelidenskaben, medens hun maaskee ikke vilde have fældet en Taare for den utro Huusbond.

Men slumrede ikke denne paa Kjærlighed rige Sjæl begravet i Ægteskabets Pligter?

Havde den energiske Charakteer, hvorpaa Aminta saa ofte har givet os Beviser, fundet alt hvad den søgte hos Ægtefællen?

Det er Noget, hun selv alene havde funnet besvare, — Noget, hun som kydsk Ægtehustru aldrig havde vovet at tilstaae sig selv!

Ikkedestomindre fremstillede der sig undertiden et Billede for hendes Øine i Eensomhedens lange og veemodige Drømmerier, hvortil hendes Gemals hyppige Fraværelse altfor ofte overlod hende!...

Hvad hun da drømte sig var en ophøiet, fyrig og altopoffrende Kjærlighed, et utæmmeligt Mod, der vovede sit Liv for sin Overbeviisning, en høi og ædel Sjæl, der forstod hendes og smeltede sammen med den!...

Og alt dette iklædte sig en Skikkelse, antog den Mands Træk, som hun havde afviist, som fordum indjog hende en hemmelig Skræk, og for hvis Vedkommende hun nu rødmende bebreidede sig sin Uretfærdighed og Utaknemmelighed.

Greven var først bleven modtaget af Aminta flere Maaneder efterat den unge Kone var bleven Enke, og hidindtil havde hans Delikatesse afholdt ham fra at gjøre nogen Hentydning til hans Hjertes Følelser.

De Besøg, han aflagde Marquisen, vare korte og ceremonielle; han indsaae, at Kjærligheden ikke kunde blomstre under Sørgefloret.

Ligesom Prinds de Maulear, ligesom hele Paris, erfarede Aminta den Ulykke, der havde ramt Greven, og hendes Hjerte blødte derover.

Grevens Fraværelse forlængede sig. Marquisen havde ikke seet ham siden hans Uheld, og hun kunde ikke undlade at føle en hemmelig Interesse for den Mand, som Skjæbnen uophørligt forbeholdt saa haarde Prøver!...

En Aftenstund sad Aminta i en endnu sørgmodigere Stemning end sædvanligt i sit Selskabsværelse og lod alle de Begivenheder af sit Liv, hvori Greven havde været medvirkende, passere Mønstring i Erindringen; thi nu, da hun var fri, kunde hun uden Samvittighedsnag lade sine Tanker dvæle ved en Tid, som hun tilforn havde bestræbt sig for at glemme.

Et qvalt Suk undslap hendes bespændte Bryst, og Sukket besvaredes af et Slags Stønnen, der pludseligt vakte hende af hendes Betragtninger.

Hun slog Øinene op og saae Scorpione sidde paa Hug ved hendes Fødder ligesom i fordums Dage, medens han betragtede hende med smertelige og taarefyldte Blikke.

Tonio, hvem vi oftest have kaldt Scorpione ligesom Børnene i Sorrente, havde efter Amintas Vielse længe flakket om paa Søbredden; Nogle af Flækkens Indvaanere havde fundet ham halvdød ved Stranden og bragt ham til Signora Rovero, samme Dag den unge Marquise afreiste til Frankrig.

Siden den Tid havde han snarere vegeteret end levet hos Amintas Moder, som ikke havde kunnet beslutte sig til at betroe sin Datters Frelser til Tyendets Omsorg, da hun reiste til Frankrig forat mælde Fru de Maulear hendes Gemals frygtelige Død.

Signora Rovero, hvis svage Helbred ikke kunde taale Paris' Klima, var et halvt Aar efter vendt tilbage til Italien; men Tonio havde ikke villet følge med hende, og Aminta havde ladt sig bevæge af den Ulykkeliges Taarer og tause Bønner til at beholde ham hos sig; thi hun følte sit Hjerte opfyldt af Medlidenhed ved Synet af Ødelæggelser, som Kummer og Lidelser havde anrettet paa det forkrøblede Væsen.

Tonio var virkelig kun en Skygge af sig selv; det var ene og alene Sjælen, som holdt det usle og skrøbelige Legeme opreist; men ogsaa denne havde Ulykken forandret og bøiet.

Nu var han frygtsom og undseelig i Amintas Nærhed; de lidenskabelige Følelser, den Ulykkelige tidligere havde næret for hende, havde forvandlet sig til dyb Ydmyghed, blind Lydighed for hendes mindste Befalinger.

Selv hans Forstand syntes at have faaet et Knæk; de eneste Glimt af Fornuft, der endnu viste sig hos ham, fremkaldtes af et Slags instinktmæssig Sympathi for hans unge Herskerindes Glæder og Sorger.

Han smilede, hvergang et enkelt Smiil opklarede Marquisens Træk.

Han græd, hvergang Taarer perlede under Fru de Maulears Øienlaage.

Og hvergang han, som nys fortalt, fæstede sit Blik paa Amintas Blik, afspeilede hendes Sørgmodighed sig, saa at sige, i det ulykkelige unge Menneskes Ansigt.

Scorpione var, kort sagt, lidt mindre end et Menneske og lidt mere end en tro Hund...

Det var en Fjollet!...

. . . .

„Du er bedrøvet, fordi jeg er bedrøvet, ikke sandt?" — spurgte Aminta ham, da hun bemærkede hans Nærværelse.

„Jo," — nikkede Scorpione.

Drevet af en af de hemmelige Tanker, som man knap vover at tilstaae sig selv, vedblev hun med dæmpet og næsten ømhedsfuld Stemme at spørge den Fjollede, ligesom Børn spørge Dukken, de tale med:

„Ifald jeg var lykkelig, vilde Du saa ogsaa være det?"

Scorpione saae stivt paa hende, ligesom han bestræbte sig forat forstaae hende.

„Ifald En nu elskede mig ..." — sagde den unge Qvinde nølende og endnu sagtere — „og jeg ogsaa elskede ham . . . vilde Du saa min Lykke?"

To store Taarer rullede nedfra Scorpiones Øine; derpaa greb han Amintas Haand, kyssede den og svarede:

„Ja! ..."

„Stakkels Barn! ..." — hviskede den unge Qvinde — „fordum elskede han mig for sin egen Skyld; nu elsker han mig for min Skyld! ..."

„Ja!" — nikkede den Fjollede paany og skjulte Ansigtet i Hænderne.

Idetsamme blev Prinds de Maulear mældt.

Sextende Capitel

Kongen.

Prindsen tilbad sin Svigerdatter og havde med Taarer i Øinene bedt Signora Rovero ikke at stille hende fra ham.

„Husk paa," — sagde han til hende — „jeg er allerede gammel! ... Kun et Par Aar endnu, og jeg staaer ved Maalet for Jordelivets Elendighed! ...

Min ulykkelige Søns Død har bragt mig det endnu nærmere!...

Marquisen er den Eneste, jeg elsker heri Verden!... Tag hende ikke fra mig, Frue!... Viis Roveros kjæreste Ven den store Tjeneste! . . . Det er i hans Navn, jeg beder Dem derom...

Hav lidt Taalmodighed med den Gamle! . . . Lad vor Aminta lukke mine Øine . . . De skal snart faae hende tilbage!..."

Signora Rovero opoffrede sin Lykke for den bedrøvede Faders, som næsten paa Knæ bønfaldt hende om at betroe ham Datteren forat træde istedetfor den tabte Søn!

Prindsens kjærlige Hjerte fandt i Ulykken en ny Tilvæxt af Ømhed for den unge Kone!

Hendes egen Fader kunde ikke have været mere omhyggelig forat spare hende enhver Ubehagelighed og tilfredsstille hendes mindste Ønsker.

„Det er min Antigone;" — sagde han stolt til dem, som mødte ham støttet paa Amintas Arm paa deres eenlige Spadseretoure — „men jeg er lykkeligere end Ødip, thi Himlen har ladt mig beholde gode Øine til dagligt at see og beundre hende med!..."

. . . .

Prindsen var i stærk Bevægelse ved sin Indtrædelse hos Svigerdatteren.

Sidstnævnte gav Scorpione et Vink til at gaae; den Fjollede krøb snarere end gik hentil Døren, hvor han forsvandt, dog ikke udenat have kastet et spørgende Blik paa den unge Kone, ligesom forat forvisse sig om, at hendes Ansigtstræk ikke røbede nogen Vrede mod ham!

„God som altid, mit Barn!" — sagde Prindsen, idet han kyssede Aminta paa Panden — „De har sandelig Fortjeneste af at tage Dem af det vanskabte og modbydelige Væsen! man maa være saa ædelmodig, som De er, forat beholde den usle Skabning hos sig!"

„Nei, jeg behøver ene og alene at huske mig om!" —

svarede Aminta — „jeg kan aldrig glemme, at jeg skylder ham Livet, og" — tilføiede hun med Ømhed — „hvad mere er: den Lykke at være elsket af Dem!"

„Javist, javist," — svarede Prindsen — „jeg veed det altsammen!... men De havde kunnet sørge for ham, skaffe ham en sorgfri Tilværelse, uden bestandigt at have ham for Deres Øine!... Thi jeg maa sige Dem, at endskjøndt jeg ingenlunde er videre frygtsom af Naturen, saa kan jeg ikke sige mig fri for en vis Rædsel, hvergang jeg seer ham ligge sammenrullet paa Tæppet ved Deres Fødder, søgende Kaminvarmen ligesom en Boaslange forat oplive det iiskolde Blod, der flyder i hans Aarer!"

„Jeg skal sende ham bort," — svarede Aminta — „ifald det er Deres Ønske."

„Mit Ønske" — vedblev Prindsen — „er dit! min Villie er din! det veed Du nok, forkjælede Barn!... Behold din Skorpion, som Du imellemstunder kalder ham... Læg Dig nok et Uhyre til, ifald Du har Lyst, jeg lover Dig at finde dem fortryllende og ikke at komme med Bebreidelser! ... kjæreste Barn," — tilføiede Herr de Maulear med Ømhed — „jeg kan kun skaffe Dig saa Adspredelser, og dit Liv er saa trist i det store og skumle Hotel!"

„Men der er jo Ingen, som tænker paa at beklage sig!..." — svarede Aminta — „Hotellet er kun trist for mig, naar jeg ikke seer Dem!..."

„Ak!" — svarede Prindsen — „hvad vil en gammel Mand sige... og især en ulykkelig gammel Mand!...

Seer Du, min Aminta," — vedblev han med dyb Smerte — „det er en stor Grusomhed af Skjæbnen at lade Børnene døe førend Faderen!... det er at vende op og ned paa Naturens Orden, naar man bryder den spæde Blomst af Stilken og lader den gamle Plante leve, som har frembragt den!...

Jeg siger „Skjæbnen"," — vedblev han — „fordi jeg ikke vil nævne Gud; Smerten har gjort mig from ... jeg vover ikke mere at murre mod hans urandsagelige Villie!"

„Har De ikke en Datter endnu?..." — sagde Aminta, idet hun slyngede Armen om den ulykkelige Faders Hals — „en Datter, som har Dem inderligt kjær?"

„Jovist, jo, min Datter!..." — og Prindsen lagde Eftertryk paa Ordet — „nu mit eneste Barn, hvis Lykke jeg gjerne vilde sikkre paa mine sidste Levedages Bekostning... naar jeg blot vidste, hvordan jeg skulde bære mig ad dermed!"

Den unge Kone rødmede; thi hun vidste det maaskee nok!...

Men Prindsen bemærkede det ikke.

„Vort Liv er saa indesluttet," — sagde han — „meget mere end det forhen har været. Det gaaer med Vennerne heri Verden, ligesom med Bierne, der kun søge de søde Blomster og kaste Vrag paa dem, hvis Saft er udtørret...

Glæderne have flyet denne Bolig, og Vennerne have fulgt Glædernes Exempel!..."

„Ikke alle Deres Venner have opført sig saaledes," — svarede Aminta, som søgte at bekæmpe sin Bevægelse — „en af dem, — en af dem, som De holder meest af... hvis Væsen og Selskab isærdeleshed behager Dem... Herr de Monteleone... har ofte besøgt os... for Deres Skyld... ene og alene for Deres Skyld... veed De..."

„For min Skyld?" — sagde Prindsen med et fiint Smiil, idet han saae sin Svigerdatter ind i Øinene — „maaskee dog ogsaa lidt for din Skyld...

Men siden den Ulykke, som ramte ham, have vi ikke seet Noget til ham!

Greven kjender os kun slet, naar han troer, at Tabet af hans Formue kan bevirke Tabet af et Venskab som vort! Det røber en slet Dømmekraft og, det gjør mig ondt at maatte sige det, — et slet Hjerte!"

„Nei, Fader," — svarede Aminta — „Greven har sikkert havt en anden Grund til at ophøre med sine Besøg..."

„Javist," — vedblev Herr de Maulear vrippent — „og formodenligt have de af samme Grunde forbudt ham at modtage mig? ... over ti Gange har jeg forgjæves været hos ham i de sidste fjorten Dage...

Forresten kan jeg ikke sige, jeg er videre bedrøvet over hans Fremfærd imod mig; thi den formindsker den Sorg, hans Afreise ellers vilde have foraarsaget mig!"

„Hans Afreise?..." — sagde Aminta, som ikke kunde tilbageholde et Udbrud af Overraskelse.

„Ja, hans Afreise til Italien," — svarede Prindsen — „efter Sigende skal han imorges have faaet Befaling af den franske Regjering til at forlade Paris inden fireogtyve Timer!"

„Men hvorfor? ..." — spurgte Aminta, som blegnede synligt.

„Man har ham mistænkt forat være deelagtig i en Sammensværgelse mod Statens Sikkerhed," — svarede Herr de Maulear.

„Min Gud!" — udbrød den unge Kone fuld af Forvirring — „han er forviist... forjaget fra Landet?..."

„Netop," — svarede Prindsen — „og det er han strengeligt forbudt nogensinde at komme tilbage!"

Aminta følte sit Hjerte bristefærdigt ved disse Ord; Prindsen lagde Mærke til hendes Sindsbevægelse.

„Hvad fattes Dig, min Datter?" — udbrød han — „hvorfra den Bleghed, det smertelige Udtryk i dit Ansigt?..."

„Det har Intet at betyde ..." — svarede Aminta, idet hun søgte at fatte sig — „kun et af de Nervetilfælde, jeg er underkastet..."

Herr de Maulear betragtede Marquisen stiltiende i nogle Minutter og sagde derpaa:

„Mit Barn, der gives ingen oprigtig Hengivenhed uden Tillid... min Kjærlighed giver mig Ret til din... Frygt ikke forat aabne dit Hjerte for mig... lad ikke engang Erindringen om den Hedengangne holde Dig tilbage!...

Du er ikke meer end tyve Aar, og dit Livs Lykke kan derfor ikke være afsluttet!...

Hvad jeg her tilstaaer Dig, har jeg ofte tænkt udenat sige Dig det!...

Din Lykke er min eneste Tanke... glem aldrig hvad jeg nu vil sige Dig:

Hvilket Navn Du end kommer til at bære i Fremtiden, saa er og bliver Du ikkedestomindre min Datter!"

Aminta kastede sig i Prindsens Arme og skjulte sine Taarer, sin Erkjendtlighed og sin Rødmen ved hans Bryst.

Hr de Maulear trak sin elskværdige Svigerdatter ned paa sit Skjød, ligesom det havde været et Barn; derpaa løftede han Amintas smukke Ansigt iveiret og betragtede hende med ubeskrivelig Ømhed.

„Elsker han Dig?..." — spurgte Prindsen i en blid og opmuntrende Tone.

„Han elskede mig førend mit Giftermaal..." — svarede den unge Kone med dæmpet Stemme.

„Men siden?.." — spurgte Prindsen.

„Siden har han ikke sagt Noget til mig."

„Det burde han heller ikke," — sagde Herr de Maulear — „men Øinene tale ogsaa et Sprog ... have hans ikke sagt Dig Noget?"

Aminta gav intet Svar.

„Nu er Alting let forklarligt," — sagde Prindsen — „Greven skyer os af en Delikatesse, der geraader ham til Ære; som ødelagt vover han ikke mere at tragte efter det, han vilde have givet sit Liv for at opnaae, da han endnu var riig!.."

„Han reiser!..." — hviskede Aminta.

„Nei, han reiser ikke," — sagde Prindsen — „han maa ikke reise!... Den Sammensværgelse, man taler om, er maaskee, naar Alt kommer til Alt, kun en af de politiske Chimærer, som en frygtsom Regering troer at see overalt... og ifald virkelig Herr de Monteleones temmelig revolutionaire Grundsætninger skulde have indviklet ham i en ubehagelig Historie, saa paatager jeg mig at bringe ham til Fornuft.. især hvis Du vil hjælpe mig! . . ." tilføiede den gamle Herre med et skjælmsk Sideblik til sin Svigerdatter — „hvad Befalingen til at forlade Landet angaaer, saa haaber jeg at have Indflydelse nok til at faae den tilbagekaldt!"

„Hvorledes vil De da bære Dem ad?" — spurgte Aminta.

„Ei! jeg vil, min Sandten! gaae lige til Kongen! ... heller til Kongen end hans Ministre, heller til Gud end hans Helgene!... læg vel Mærke til, at jeg ene og alene kalder de Herrer saaledes for Ordsprogets Skyld!...

Kongen er en gammel Ven af mig, en Kammerat i Land-

slygtigheden... jeg har aldrig anmodet ham om Noget, og som en Følge deraf har han ofte tilbudt mig Guld og grønne Skove... Vi faae nu at see, om han vil nægte mig den første Gunst, jeg ansøger om..."

„Ja," — sagde Aminta frygtsomt — „men det haster!..."

„Af den Grund," — svarede Prindsen — „tager jeg ogsaa imorgen til Tuillerierne, og vi faae da at see, hvad Hs. Excellence Ministeren vil gjøre, naar Kongen siger: Jeg befaler det!"

„Troer De, han vil sige det? ..." — spurgte Marquisen.

„Han er sagtens nødt dertil," — svarede Prindsen, idet han kyssede hende paa Panden — „siden Du og jeg sige: vi ville det! og hvad Qvindens Villie har at sige, veed Du nok! . . .

Imorgen seer Du mig igjen med gode Efterretninger," — tilføiede han, idet han gik.

. . . .
. . . .
. . . .

Tuilleripaladset frembød paa den Tid et majestætisk Skue.

Keisertidens Former og Skikke vare blevne efterfulgte af Restaurationens mere pragtelskende og aristokratiske.

Keisergardens og Keiserindens Dragoners simple Uniformer vare blevne afløste af den kongelige Livvagts og Schweitsergardens straalende Uniformer, hvilket sidste Kæmpecorps commanderedes af den knap fire Fod høie Greve de Tisseuil, som ikkedestomindre var en ganske fortræffelig Commandeur.

Derpaa kom den kongelige Garde og den saakaldte „Garde de la Manche", som fornemmelig var bestemt til at figurere ved Gudstjenesten i Slotskapellet.

Forgemakkerne, Palladsgalleriet, Marskalksalen vrimlede af broderede Kjoler, Ordensbaand, Stjerner og allehaande franske og udenlandske Ordener, som prunkede paa allehaande keiserlige, kongelige, russiske, engelske, østerrigske, italienske... kort sagt paa allehaande europæiske Bryster!

Thi en stor Deel af Europa befandt sig endnu i Paris! .. en riig og glimrende Deel, der saa seent som muligt vilde vende tilbage til sin sorte Suppe, efterat have nippet til det paradisiske Vellystbæger.

Iført sin blaa Livkjole, med Helligaandsordenens Baand om Halsen, Benene indhyllede i et Par vide Knæbeenklæder, som skjulte deres Uformelighed, Fødderne bedækkede med sorte Dyreskindsskoe og smilende som sædvanligt over hele Ansigtet, blev Hans Majestæt Kong Ludvig den Attende af sine Lakaier rullet fra Salen, hvor han hver Dag nød sin Frokost sammen med sin Familie, ind i sit Arbeidscabinet.

Dhrr. de Blacas, d'Escars og de Damas, Dhrr. første Kammertjenere, Dhrr. Hofcavalerer og en heel Hærskare af adelige Herrer ledsagede Hans Majestæts Lænestol til Cabinetsdøren, hvor de standsede ærbødigt.

Her gjorde det menneskelige Forspand omkring med Stolen og traf den derpaa baglænds ind i Cabinettet.

Bemældte strategiske Operation havde til Hensigt at stille Kongen Ansigt til Ansigt med hans Hoffolk, hvem han sendte en naadig Afskedshilsen.

Forhængene faldt sammen, de forgyldte Døre lukkede sig bragende, og Grændseskjællet var draget mellem Kongens private og offenlige Liv.

De hemmelige Forretninger, Forhandlingerne med Ministrene, Privataudientserne havde deres egen Adgang, som directe førte til Kongens Værelser og derfra til hans Cabinet.

Bemældte Cabinet var den kongelige Tankegangs Allerhelligste, det politiske Værksted, hvor saamange smaae og store Værker kom for Dagens Lys, den ophøiede Skriftestol, hvor saamange Hemmeligligheder og Tilstaaelser have gjenlydt.

Det var ligeledes her, at den kongelige Litterat — mere Litterat end Halvdelen af hans Akademi for de skjønne Videnskaber — commenterede vore store latinske Autorer og berigede Horats med sine snilde Bemærkninger og lærde Forklaringer.

Kongen helligede almindeligviis flere af sine Morgentimer til sine videnskabelige Arbeider, og at forstyrre ham i slige Øieblikke, bringe ham til at forlade Petronius, Juvenal,

Tacitus eller Cicero for en Forordning af Herr de Villéle eller en Rapport af Herr Anglés, var næsten en Majestætsforbrydelse!

Kun et eneste Menneske driftede sig tidt og ofte til at begaae denne Forbrydelse... men det Menneske var helligt og ukrænkeligt!

Dette kom sig ene og alene af, at bemældte Menneske var mægtigere end Kongen selv; thi han havde Hs. Majestæt i sin Lomme.

Hans Navn var Pater Elysee, og hans Bestilling var at holde Kongen ilive!

En temmelig væsenlig og vigtig Bestilling, som man seer!

Bemældte Mand kom og gik hos Kongen ligesom hos sig selv, udenat lade sig mælde, ja endogsaa udenat banke paa den kongelige Dør!...

Det var hans Kald som Læge, som Videnskabens Repræsentant, der gav ham den uindskrænkede Myndighed.

Kun saare sjældent tillod Hans Majestæt sig at bemærke, naar Pater Elysee pludseligt kom stormende ind:

„Jeg ønsker kun een Ting i Verden, min kjære Elysee, og det er, at Sygdommen aldrig maa komme saa hovedkulds paa mig, som De behager at gjøre."

Som gammel og erfaren Hofmand med fiin „Næse" havde Prinds, de Maulear henvendt sig til Pater Elysée forat faae Adgang til Kongen uden de sædvanlige Vidtløftigheder.

. . . .

. . . .

. . . .

„Er det Dem? .,." — spurgte Kongen ved at høre en Dør, der gik fra Cabinettet udtil et Forgemak, blive aabnet bagved ham.

„Ja, det er mig," — svarede Doctoren — „jeg kommer forat see, om Deres Majestæt ikke fordyber sig altfor meget i sine Studeringer og latinske Arbeider ... Intet skader Fordøiel=

sen i den Grad som aandelig Beskjæftigelse, medens Maven arbeider; Aanden og Stoffet levere hinanden i saa Tilfælde en haardnakket Kamp, som næsten altid falder ud til Skade for Legemet! ..."

„Ifald det kun var mine gamle Venner Horats og Petronius, jeg havde at bestille med," — svarede Kongen — „saa vilde min Mave ikke have Noget at beklage sig over! ... men uheldigviis finder jeg her paa Bordet nogle moderne Satirikere, der nok kunne forstyrre Mester „Gasters" Functioner ... thi Persius' og Juvenals Galde er Honning fra Bjerget Hymettus i Sammenligning med den, disse Herrer spye fra sig!"

Dermed pegede Ludvig den Attende paa nogle Flyveskrifter, der laae adspredte hist og her paa Bordet.

„Breve fra Normandiet! Den graa Mand! Minerva!" — udbrød Doctoren, idet han tog Flyveskrifterne i Øiesyn — „hvem har havt den Frækhed ... hvem har givet Ordre til at bringe slige Uforskammenheder for Deres Majestæts Øine?"

„Min egen Majestæt! ..." — svarede Kongen —

Jeg er en ligesaa god Læge som De, min kjære Elysée! ... men jeg har flere Patienter! ... jeg har et heelt Folk at behandle, at helbrede! ... og forat bibringe det de fornødne Lægemidler, maa jeg idetmindste kjende de Gifter, man giver det! ...

„See her," — vedblev Kongen — „her er en af mine bedste Modgifter, den Conservative, undertegnet af de flinkeste Læger af mit politiske Facultet, Dhrr. Chateaubriand, de Bonald, de Villéle, Fiévée, Castelbajac og en vis Abbed de Lamennais, en fyndig og veltalende Pen, en herlig Aand, hos hvem jeg kun finder een Feil, nemlig at han er mere kongeligsindet end Kongen selv! ..."

„Tør jeg i al Underdanighed spørge Deres Majestæt, hvorledes Dhrr. Etiennes, Fays, Jouys og Consorters Værker komme her?"

„Som Smuglergods ..." — svarede Ludvig den Attende smilende — „F..., en af mine Kammertjenere, som jeg har stillet i Spidsen for hvad jeg kalder mit hemmelige Ministe-

rium, lister dem herind hver Morgen, og Krabaten sørger for ikke at vælge de mindst strappe! Saaledes sagde han ganske naivt til mig forleden Dag:

„Her bringer jeg noget rigtigt Godt; thi det Rakkertøi sparer ikke Deres Majestæt! . . . Derfor pirrer det ogsaa! ..."

Men eftersom" — vedblev Kongen — „der ligesaa lidt er nogen stor Mand for sin Kammertjener, som for sin Læge, saa vil jeg i al Fortrolighed tilstaae Dem, at Dhrr. Liberales Værker forstyrre mig lidt i Nydelsen af min Frokost, og at jeg har faaet et Horn i Siden paa Lækkermundenes Fyrste, min gode Ven Hertug d'Escars, fordi han fik mig til at spise to Portioner af den Trøffelsuppe, hvis geniale Opfinder han er ..."

„Isaafald," — sagde Pater Elysée, som med Begjærlighed greb Leiligheden til at bringe det egenlige Øiemed for sit Besøg paa Bane — „isaafald træffer det sig særdeles heldigt, at jeg kan tilbyde Deres Majestæt en Adspredelse, nemlig Besøget af en af Deres kjæreste Undersaatter ... Hans Høihed Prinds de Mauleur."

„Prægtigt!" — sagde Kongen — „ja, see det er en Adelsmand af den gamle Skole! ... en urokkelig Monarkist, som i over halvhundrede Aar har hyldet Glædens Regimente! ... som den Dag idag troer paa Kongen af Frankrig ligesaa fast og maaskee endnu fastere, end han troer paa Vorherre! ... en sand Fjende af Jacobinerne og de Revolutionaire! . . . Lad ham komme ind, Doctor, lad ham komme ind! . . . det vil være en Husvalelse ovenpaa Dhrr. Minervas og graa Mands ophidsende og uforskammede Læresætninger! ..."

Pater Elysée gik op og kom strax efter igjen tilbage med Prinds de Maulear.

Derpaa forlod Lægen beskedent Værelset.

„Ei! men saa kom dog nærmere, min kjære Prinds" — „Det er Synd at sige, De overløber Deres Venner; jeg seer Dem ligesaa sjældent, som jeg ofte, kun altfor ofte, seer Folk, der ere mig mindre behagelige end De! ...

Men Kongerne have det tilfælleds med Solen, at Alle og Enhver ville varme sig i deres Straaler."

„Deres Majestæt er altfor naadig," — svarede Prindsen.

„En gammel Ven!..." — sagde Kongen — „en Kammerat i Landflygtigheden! ..."

„En bedrøvelig Tid!..." — svarede Prindsen, idet han tog Sæde paa den Lænestol, Kongen anviste ham.

„Nei, tvertimod en lykkelig Tid, min kjære Prinds!... en Tid, hvor vi hverken havde Bekymringer, Fjender eller Hoffolk!... En Tid, hvor vi havde Uafhængighed, Rolighed og et godt Helbred!..."

„Ja, Helbred," — svarede Prindsen — „men ingen Krone."

„Finder De da," — sagde Kongen — „at det var en stor Ulykke?"

„Nei, maaskee ikke for Deres Majestæt ... men for Frankrig!"

„Hvadfornoget!" — udbrød Ludvig den Attende med Latter — „vor gamle Ven Prinds de Maulear smigrer ligesom en Minister i Forhaabningen! ... den stygge Sygdom grasserer altsaa andetsteds end i Tuilerierne?...

Hør, min kjære Maulear, De veed ligesaa godt som jeg, at Frankrigs Kjærlighed kun er et Mundsveir, og ikke Andet!...

I gamle Dage elskede Frankrig sine Konger ... men nu elsker Frankrig kun Frankrig!...

En egoistisk Kjærlighed, om De saa vil, men den eneste oprigtige og paalidelige i vort egenkjærlige Aarhundrede!... Og læg vel Mærke til, at jeg her kun taler om de Franskmænd, som have Noget at miste og ville bevare det!...

De Andre derimod, som Intet have at miste, men til enhver Priis ville erhverve sig Noget, blæse Fædrelandet et Stykke!...

Vel sandt, nogle enkelte trofaste Hjerter modtoge mig som en længe ventet Messias!... Bemældte ædle Tilhængere af den monarkiske Tro hilste min Tilbagekomst sam Virkeliggjørelsen af deres lange nærede og hemmelige Forhaabninger!

Men for Størsteparten af mine Undersaatter have de bourbonske Lilier kun været Fredens Olieblade, en Fred, som var kjøbt med femten Aars Krig! ... en Fred, som jeg nødig vilde have bragt tilbage i Triumf paa Russernes og Østerrigernes

Bajonnetter!... Men Vorherre, Bonaparte og de Allierede vilde have det saaledes!...

Som De seer, min kjære Prinds, fører jeg mig ikke bag Lyset med Hensyn til mine Undersaatters Kjærlighed; Kronens Juveleer skjule ikke dens Torne for mig!..."

„Jeg haaber idetmindste," — sagde Herr de Maulear — „at Deres Majestæt regner mig mellem de trofaste Hjerter, De nys omtalte?"

„Javist, ja;" — svarede Kongen — „blandt de trofasteste og meest uinteresserede! . . . thi efter min Tilbagekomst fandt en stor Fordeling af Embeder, Æresposter, Titler, Ordensbaand og deslige Sted, men De tog ikke Deel i den!... skjøndt De veed nok," — tilføiede han naadigt — „at De hører til dem, som vi ikke kunne nægte Noget!..."

„Deres Majestæts Naade" — sagde Prindsen — „giver mig Mod til at rette en Bøn til Dem; thi jeg kommer som Supplikant."

„Nei virkelig!" — svarede Kongen med et overrasket Blik paa Herr de Maulear — „sig frem, min gamle Ven!... og staaer det i min Magt..."

„Kongen kan jo Alt!..." — sagde Prindsen.

„Nei, Kongen kan tvertimod kun grumme lidt," — svarede Ludvig den Attende i en spøgende Tone.

„Men naar Deres Majestæt siger: Jeg vil!"

„Saa er der Andre, som sige: Vi ville ikke!"

„Hvem turde driste sig til at føre et saadant Sprog?"

„De egenlige Konger i det omkalfatrede Frankrig... Ministrene! thi de ere ansvarlige, og jeg ikke!... Men jeg har nogen Indflydelse hos dem og skal benytte den for Deres Skyld!..."

„Imidlertid" — sagde Herr de Maulear — „er Kongen dog Konge."

„Ei," — sagde Ludvig den Attende i en spøgende Tone — „De læser nok ikke mine Værker, kjære Prinds! ... Intet kan være mere saarende for en Forfatter end en saadan Behandlingsmaade!...

Slaa op i Charteet, min gamle Ven, i det constitutionelle Charte, og tænk vel over den Paragraph:

„Kongen hersker, man styrer ikke."

See det er min Lovbog, mit Evangelium; og skjøndt jeg imellemstunder sukker derover, har jeg ingen Anden at give Skylden derfor end mig selv; thi det Hele er udsprunget fra mig, undfanget af mig, opsat og understrevet af min Haand.. Uheldigviis" — tilføiede han med en vis Bitterhed — „tager man Alting efter Bogstavet i Frankrig!..."

„Den Naade, jeg ansøger Deres Majestæt om," — svarede Prindsen — „vil forhaabenligt ikke overskride en Myndighed, De har forbeholdt Dem.

Grev de Monteleone, en neapolitansk Adelsmand og en Ven af mig, er, sandsynligviis uden Grund, bleven anklaget for politiske Complotter og har faaet Befaling til at forlade Frankrig endnu idag... jeg kommer desaarsag forat bede Deres Majestæt spare ham den bittre Sorg."

„Hoho!..." — svarede Ludvig den Attende — „det er ikke til at spøge med!... en Anarkist!...

Det dreier sig maaskee om Monarkiets Frelse!... som de Frygtsomme sige... vor kjære Broder, der hver Dag mælder mig en ny Sammensværgelse, har maaskee ikke saa ganske Uret!...

Jeg skal see til, hvad jeg kan gjøre, Prinds... raadføre mig med en vigtig Person ... uden hvem jeg ikke kan tage nogen Beslutning..."

„Vil Deres Majestæt modtage Hs. Excellence Premierministeren?" — spurgte Dørvogteren, idet han traadte ind.

„Det træffer sig heldigt!" — sagde Kongen til Prindsen — der have vi netop den vigtige Person, jeg omtalte for Dem!..."

„Gaa derind!" — vedblev Kongen, idet han førte Herr de Maulear hentil Sidegemakket — „om et Qvarteer skal De have mit Svar ... eller hans," — tilføiede han leende — „hvilket kommer ganske ud paa Eet!"

Prindsen adlød Kongen, og hans Excellence Premierministeren traadte ind.

Syttende Capitel.

Aabenbaringer.

Premierministerens Audience hos Ludvig den Attende varede over en Time.

Herr de Maulear begyndte at blive urolig over den lange Venten, da der blev ringet i Kabinettet, og den tjensthavende Dørvogter kom forat hente Prindsen til Kongen.

Et Smiil spillede om Ludvig den Attendes Læber, da Prinds de Maulear atter traadte ind i Kabinettet.

Den snilde Jagttager vilde imidlertid snart have seet, at der laa et fiint Anstrøg af Spot i det kongelige Smiil.

„De har altsaa meget tilovers for Grev de Monteleone?" — sagde Ludvig den Attende til Prindsen, efterat han paany bragt ham til at tage Sæde.

„Ja, Sire!..." — svarede Prindsen — „Herr de Monteleone er en ægte Adelsmand af den gamle Skole, som nu næsten er uddød ... vittig, elskværdig!... ifald Deres Majestæt vilde tillade mig at præsentere ham for Dem ..."

„Nei, nei," — skyndte Kongen sig at svare — „det er det Samme!...

Forresten" — tilføiede han — „fatter jeg ikke, hvorledes det kan være Tilfældet... han staaer jo i Ry som Ideolog, Revolutionsmand og en Fjende af vor Fætter Ferdinand af Neapel!..."

„Greven er paa bedste Vei til Omvendelse, Sire, og ifald den vigtige Person, hvem Deres Majestæt underordner sin ophøiede Villie, vil lade os beholde Herr de Monteleone i Frankrig, saa er jeg overtydet om, at jeg snart skal bringe ham i en beroligende Tilstand!"

„Bemældte vigtige Person" — svarede Ludvig den Attende med Latter — „var endnu igaar fast bestemt paa at sende vor kjære Ven, Herr de Monteleone, hjem til sit Fædreland: men senere Oplysninger angaaende den brave og retskafne Adelsmand" — vedblev Kongen med Eftertryk paa

Ordene — „have bragt vor Minister til at skifte Anskuelser med Hensyn til den neapolitanske Herre."

„Virkeligt!" — sagde Prindsen glad — „maaskee har Deres Majestæt den Naade at meddele mig disse Oplysninger?"

„Nei, paa ingen Maade, min kjære Prinds; det er Poli .. politiske Sager, som ikke maae komme ud iblandt Folk .. Hvad der er vist, det er, at Deres Italiener ikke mere er en Fjende for os, tvertimod ... det er en af vore ... Tilhængere... et Lam i Løvehuden! ... Af den Aarsag beholde vi ham ikke alene i Frankrig, men give ham endogsaa Lov for Fremtiden til at sige og gjøre alt hvad han vil! ...

Saaledes" — vedblev Kongen — „faaer De endogsaa mere end De forlanger!..."

„Jeg føler mig opfyldt af Taknemmelighed og Glæde over saamegen Naade," — sagde Prindsen.

„Den vakkre Prinds!" — tog Ludvig den Attende tilorde med fiin Spot — „hvor han elsker sine Venner! ... Men jeg beder Dem, kjære Prinds, pas godt paa Deres Hjerte med Hensyn til Italienerne! ... det er nogle listige, undertiden kjæltringagtige Patroner ... bestandigt slebske og indsmigrende, saa at vi ærlige og ligefremme Franskmænd let lade os føre bag Lyset af dem! ...

Deres farligste Vaaben er ikke den Dolk, de bære i Bæltet ... men den, de skjule indenfor Tænderne ... dens Stik ere forgiftede! ...

Vorherre bevare mig fra at sige dette med Hensyn til Deres Greve! ... Det er ikke mig, som vil skade hans Omdømme i Paris, langtfra! jeg sætter tvertimod Priis paa at see ham hædret, agtet og vel modtaget overalt! ... Det er kun et venskabeligt Raad, som jeg giver Dem ialmindelighed, og som De kan benytte ved Leilighed ... for eget Vedkommende!"

„Grev de Monteleone" — svarede Prindsen — „er i Eet og Alt Deres Majestæts Naade værdig! ... han har ikke Andet af sin Nation end Navnet og dens ædle Egenskaber: Fasthed, Bestemthed og Begeistring for alt hvad der er stort og ædelt! ...

Det er en høi Sjæl, hvem en frygtelig Familiesorg maa-

ske for nogen Tid kan have ledt paa Afveie; men for hvem jeg indestaaer Deres Majestæt ligesom for mig selv..."

„Hoho!" — lo Kongen — „det maaske vel meget sagt..."

„Intet mod hvad Greven fortjener; jeg vilde være stolt af at ligne ham."

Her brast Kongen ud i en voldsom Latter; Prindsen saae forundret, næsten opbragt paa ham.

Kongen tog hurtigt tilorde:

„Undskyld, min kjære Prinds ... men De yttrede et saa overdrevent ... saa ærgjerrigt Ønske... Nei, nei," — vedblev han — „ihvor mange Dyder og Egenskaber jeg end tiltroer Herr de Monteleone, saa holder jeg dog meest af Dem, som De er!... Misund ham Intet... ikke engang hans Hengivenhed, selv om den virkelig er saa stor for os, som man siger... Jeg foretrækker Deres og nøies med den..."

„Jeg skal underrette Herr de Monteleone om den Naade, Deres Majestæt viser ham," — sagde Prindsen, idet han reiste sig.

„Nei, nei, lad mig blive udenfor Sagen!..." — svarede Kongen — „jeg blander mig ikke i det Slags Anliggender... jeg overlader hele Fortjenesten til mine Ministre...

Farvel, farvel, min kjære Prinds," — tilføiede han — „kom snart igjen og see saa at have Noget at bede os om, som er Umagen værdt!"

Prindsen bukkede ærbødigt og gik.

„Fortræffelige Mand!" — tilføiede Kongen, idet han saae efter ham, — „han vilde være bleven alvorligt overrasket, ifald jeg havde sagt ham ...

Den Italiener maa have forheret ham! . . . Ja, ja, Enhver bliver salig ved sin Tro!"

. . . .

. . . .

. . . .

Aftenen før den Dag, hvor ovenbeskrevne Optrin tildrog sig, arbeidede en Mand i sit Cabinet ved Skinnet af en med

Skjærm forsynet Lampe, der kun udbredte en svag og dæmrende Lysning i Værelset.

Klokken var ti om Aftenen.

Døren blev aabnet, og en Dørvogter traadte ind.

Hr. H..., den af os tidligere omtalte Politiadjutant, thi ham var det, hævede Hovedet.

„Hvem er der? ... hvor tør man komme og forstyrre mig paa denne Tid af Aftenen? ..." — sagde han ærgerligt.

„Det er den Fremmede;" — svarede Dørvogteren — „jeg troede, siden Herren altid modtager ham ..."

„Lad ham komme ind! ..." — sagde Hr. H... med Liv, idet han reiste sig — „De har gjort vel i at mælde ham!"

Den samme Person, som vi tidligere have seet hos Herr H..., og som første Gang indfandt sig der maskeret, traadte ind og forvissede sig ved et hurtigt Øiekast om, at han befandt sig alene med Politiembedsmanden.

Flere Maaneder vare forløbne siden hans første Besøg; de i anden Afdeling fortalte Begivenheder havde fundet Sted; thi efter Besøget gjorde vi, som bemærket, et Tilbagespring med Læseren forat sætte ham ind i Begivenhederne, førend vi begynde at udlede Følgerne.

Det første Besøg af Manden med Masken hos Herr H... traf sammen med det smertelige Optrin, hvor Thaddeo Rovero tilintetgjorte Hertuginden af Palmas sidste Forhaabninger ved at underrette hende om Sandsynligheden af en Forbindelse mellem hans Søster og Grev de Monteleone!

„Min Herre," — sagde den Fremmede til Herr H... — „har jeg holdt mit Ord til Dem?"

„Ja," — svarede Herr H...

„Har jeg sat Dem ind i det Complot, som Carbonarismen udspinder over hele Europa?"

„De har beviist mig Tilværelsen af franske Ventaer og deres Forbindelse med de tydske, spanske og italienske; vi have skrevet til de forskjellige Politier, Deres Angivelser vare nøiagtige, og inden faa Dage vil Øvrigheden dersteds have bemægtiget sig de Skyldige!"

„Har jeg ikke nævnet Dem de fornemste Carbonarier her i Hovedstaden?"

„Unægteligt."

„Har jeg ikke ladet Dem læse deres hemmelige Noticer, copierede efter deres egenhændige Skrivelser?"

„Jovel," — svarede Herr H... — „men det tilfredsstiller mig kun halvt; thi det er ikke Copier af Skrivelserne, men Skrivelserne selv, de egenhændige Skrivelser, vi maae have Fingre i."

„De skal faae dem;" — svarede den Fremmede — „men De kjender jo nok det italienske Ordsprog:

„Chi va piano, va sano! e chi va sano, va lontano!"

Frugten var som sagt, endnu ikke moden ... nu mener jeg snart at kunne plukke den, og inden en Maaned skal De faae Lov dertil! ..."

„Jamen," — sagde Herr H... — „saamegen Langsomhed kan fordærve Alt ... thi de Folk kunne handle, medens vi ligge paa den lade Side!"

„Vil De nøiagtigt vide," — svarede den Fremmede — „paa hvilket Punkt vore Conspirateurer befinde sig?"

„Om jeg vil!" — udbrød Hr. H...

„Vil De høre dem, see dem?..."

„Og arrestere dem!" — udbrød Politiembedsmanden.

„Nei... det vilde være for tidligt endnu; et Par uselige Spurve vilde Deres Fuglefængere nok nappe, men hele Resten vilde gaae fløiten!"

„Men hvorledes høre dem? ... see dem?..."

„Kun jeg," — svarede Manden — „kan forskaffe Dem Midlerne dertil... eller rettere sagt, ikke jeg, men den, hvis Befuldmægtigede jeg er."

„Naar da?" — spurgte Hr. H... utaalmodigt.

„Om tre Dage... men De maa først oprette en stor Feil, man har begaaet ... en uhyre Feil, som compromitterer vore Forhaabninger og maaskee knuser dem for stedse..."

„En Feil? ..." — gjentog Hr. H... forbauset.

„Indenrigsministeren" — vedblev Mennesket — „har tilstillet tre Udlændinge, en Spanier, en Tydsker og en Italiener, nemlig Dhrr. Hertug Da... fra Madrid, Doctor Spilmann fra Berlin og Greve de Monteleone fra Neapel, Ordre til at forlade Frankrig inden fireogtyve Timer."

„Meget sandt," — svarede Hr. H... — „det er paa Forlangende af de tre Nationers Gesanter, at Ministeren har udstedt den Ordre."

„Godt!" — svarede den hemmelighedsfulde Person — „den maa endnu idag tilbagekaldes!"

„Hvorfor?"

„Fordi De ikke kan vente Dem mere af mig, ifald en af de tre Mænd forlader Paris!"

„Hvad vil De sige dermed?" — spurgte Herr H... overrasket.

„Jeg er, som jeg har sagt Dem," — svarede den Ubekjendte med dæmpet Stemme — „en af de tre Udlændinges Befuldmægtigede... Det er ene og alene i hans Navn, ene og alene ved hans Hjælp, at jeg kan give Dem de Oplysninger, som interessere Dem!... Alting ved ham! ... Ingenting uden ham! ...

Bemeldte udmærkede Mands Forbindelser, den Rang, han indtager i Verden, hans Stilling til Carbonarismen giver ham Leilighed til at høre og erfare Alt. Uden ham er jeg reduceret til Intet... thi, jeg gjentager det, han er Tanken, og jeg kun Handlingen... Den, som tilintetgjør den Ene, dræber den Anden, og De famler atter i et Mørke, i en Taage, der er saameget desto farligere, som Tiden nærmer sig, hvor Minen vil springe under Eders Fødder, under Fødderne paa Frankrig og Eders Monarki!"

„Men hvorfor nævner De da ikke den Mand?" — spurgte Hr. H.. — „hvorfor nævner han sig ikke selv?"

„Fordi han holder paa sin offenlige Ære, paa sit Rygte... fordi han hellere vilde døe end vedkjende sig de Tjenester, han beviser Dem."

„For Pokker! ..." — sagde Herr H.. — „det er et ubehageligt Tilfælde! Ministeren tilbagekalder ikke de tre Forviisningsordrer; thi i ethvert Tilfælde bliver der dog to Fjender tilbage! ..."

„Ikke to, men tredive af de Indflydelsesrigeste, foruden tohundrede tusind Andre, som gaae i disses Fodspor!"

„Men hvad Gavn," — spurgte Hr. H... som ad en Omvei haabede at erfare Navnet paa den af de tre Forviste, hvis

Nærværelse i Paris blev ham saa nødvendig — „men hvad Gavn kan Deres Beskytter have af at tjene os, siden han ikke forlanger det Mindste til Gjengjæld, hverken Penge, Æres=poster eller Gunstbeviisninger?"

„Hvad Gavn? ..." — svarede den Ubekjendte — „et Gavn, der er langt større og vigtigere end alle disse Jammerligheder . . . og det kan jeg betroe Dem . . . Han hævner sig!..."

„Paa hvem?"

„Paa sine Medsammensvorne! . . . Utaknemmelige... som have krænket og saaret ham i hans billige Stolthed!..."

„Hvorledes det?"

„Det bliver min Hemmelighed... og hans!"

„Godt, godt!..." — svarede Hr. H... — „Bevæggrunden er tydelig nok... Had og Hævn skabe ligesaa mange Angivere som Pengebegjærligheden! ... Vore hemmelige Archiver kunne afgive Beviser derpaa!"

„Lad os drage en Slutning!..." — sagde Manden —

„Imorgen have tre Udlændinge for Paris...

Den Ene af dem tager Landets Frelse med sig! ...

Hans Navn maa forblive en Hemmelighed!

Lad de tre Forviisningsordrer øieblikkelig tilbagekalde, forat den, vi have at bestille med, kan være indbefattet deri... Medmindre De foretrækker at see den eneste Traad briste, som kan veilede Dem i den vidtudstrakte Sammensværgelses forvirrede Labyrint."

„Men ihvert Tilfælde beholde vi Dem tilbage!..." — sagde Herr H..., som blev heftig og utaalmodig over Mandens Pralerier og Trudsler — „hvad man ikke kan faae for gode Ord og Betaling, faaer man ofte ved Magt."

„Meget vel! min Herre..." — svarede den Ubekjendte — „jeg glemte, jeg befandt mig i Forræderiets Hjemstavn!... og De glemmer, at De har lovet, hverken at bruge List eller Vold ved vort Samqvem!...

Mod mig kan De rase, saameget De har Lyst . . . jeg skal endogsaa komme Deres Efterforskninger imøde ved at sige Dem Udfaldet af dem forud . . .

Jeg er en fattig Djævel! . . . en Andens Haandlanger...

Jeg tilhører denne Ånden, ligesom Aanden tilhører Legemet, ligesom Haanden Haandlebet!...

De vil lade En følge baaefter mig; men det er spildt Møie; thi jeg skal gjerne selv sige Dem, hvor jeg boer...

De vil støve op i mit tidligere Liv; men det er ligeledes overflødigt; thi jeg skal selv fortælle Dem det heelt og holdent!...

De vil undersøge, hvad jeg lever af, hvilke mine Hjælpekilder ere ... det er at spilde Deres Tid; thi jeg skal selv underrette Dem derom!...

Men dermed stoppe Oplysningerne... hele Resten bliver en Hemmelighed for Dem!... mit Forhold til den Mand, i hvis Navn jeg handler, er af en saa besynderlig Natur, at Ingen, undtagen Gud, nogensinde skal blive indviede i det... mod min Villie!"

„Hør," — tog Herr H... tilorde i en pludselig forandret Tone — „De har Ret og jeg Uret.

Jeg har Uret i at true, jeg er den Svagere og De den Stærkere, jeg har Intet, og De har Alt, jeg har kun Mistænkelige, ikke Skyldige i min Haand, jeg har kun det stræbne Ord uden Beviser, kun Mistanke uden Vished, og i den Oppositionsperiode, hvori vi leve, efter de talrige Feilgreb, vort Politi kun altfor ofte har begaaet, tør vi blot skride ind, naar vi have Kjendsgjerninger, Handlinger eller Beviser at støtte os paa!...

Jeg trænger til Dem ... jeg anerkjender det!

Men min Magt standser for en høiere Magt!...

Tilbagekaldelsen af de tre Forviisningsordrer, som De forlanger af mig, beroer ene og alene paa Ministeren...

Maaskee kan jeg bevæge ham til at tilbagekalde Ordrene, men jeg maa til den Ende støtte mit Forlangende paa en gyldig og vægtig Grund, jeg maa kunne bevise ham Nødvendigheden af at afslaae de tre allierede Magters Ønske, af at beholde to farlige Personer i Paris for at bevare een nyttig!... Thi nu fatter jeg ligesaa fuldt som De Grunden til den Hemmelighed, hvormed Deres Beskytter omgiver sig, og at der, for ikke at vække den offenlige Opmærksomhed, udkræves enten tre Benaadninger eller tre Forviisninger!...

Udrust mig derfor med et slaaende Argument, meddeel mig det Navn, De holder skjult for mig; De veed, at jeg har holdt mit første Løvte, og jeg giver Dem derfor mit Æresord paa, at ene og alene Ministeren gjennem mig skal erfare den Hemmelighed, De betroer mig!"

Den Ubekjendte syntes at tænke alvorligt efter, medens han hørte paa Herr H...; pludseligt syntes han at tage en rask Beslutning og mumlede følgende besynderlige Ord mellem Tænderne:

„Hvorfor ikke? jo høiere en Steen falder fra, desto sikkrere knuses den, som den rammer!"

„Hvad er det, De siger?..." — spurgte Herr H... ham.

„Jeg siger," — svarede den Fremmede — „at Deres Grunde ere overbevisende! ... og at de have bragt mig til at skifte Mening!...

Da jeg kom hid, troede jeg, at Deres egen Villie var tilstrækkelig til at oprette det begaaede Feilgreb ... Jeg seer nu, at det ikke er nok ... jeg stoler paa Deres Ord og bestemmer mig dertil!...

Sæt Dem der!..." — sagde han til Herr H..., som blev overrasket ved den barske og bydende Tone, hvori man tiltalte ham — „sæt Dem der!..."

Dermed pegede han paa Lænestolen foran Skrivebordet.

„Hvad De have?..." — spurgte Herr H...

„Ikke Andet end hvad den Meddelelse, jeg vil gjøre Dem, bemyndiger mig til forlange af Dem!...

Jeg vil have et Vaaben," — tilføiede han med en vild Gebærde — „et Vaaben, hvormed man kan parere Stødene! Jeg vil have, at De skal udfærdige mig et Bevits, et Fripas, ligesom De selv vil, der tillader dem, De hemmeligt bruger, at handle frit og utvunget og udenat blive foruroliget af Deres Folk!"

„Godt!..." — sagde Herr H... smilende — „jeg forstaaer Dem!..."

Han skrev:

„Jeg Undertegnede bevidner at have have optaget i vort hemmelige Politi Herr ..."

Han standsede og betragtede den Fremmede med et sørgende Blik.

Denne bukkede sig nedtil Politiembedsmanden og hviskede saa sagte, at Herr H... knap kunde høre ham, et Navn, der fik Pennen til at falde ud af Førstnævntes Haand ... Derpaa tog Politiadjutanten atter sin Pen og skrev det Navn, man havde betroet ham.

Han satte Politiets Seigl under Papiret og rakte det til den Ubekjendte.

„Det er godt!..." — sagde denne, idet han tog det ud af Haanden paa Herr H... — „skynd Dem nu lidt; thi Tiden iler, og de tre Forviiste have kun et Par Timer tilbage til at opholde sig i Paris!"

. . . .
. . . .
. . . .

Saasnart Manden var kommet ud paa Gaden og befandt sig alene, spillede et ondskabsfuldt Smiil om hans Læber ... men Smilet afbrødes af en stikkende Smerte, som han følte i venstre Arm...

Han tog Papiret, som Herr H... havde givet ham og lagde det paa det smertende Sted.

„See her," — sagde han — „her er Lægedom for et Saar, som jeg holdt for ulægeligt!... mod Staalet skal der Gift!..."

Attende Capitel.

Den onde og den gode Engel.

Grev de Monteleone var bleven som lynslagen ved at faae Ordre fra Ministeren til at forlade Frankrig.

Der var Saameget, som bandt ham til dette Land!...

Ikke fordi han længere nærede Haab om at blive elsket af Aminta, om engang i Tiden at kunne skjænke hende sit Navn!...

Tabet af hans Formue havde tilintetgjort de skjønne Fremtids- og Lykkesdrømme!...

Men han beboede dog det samme Land, som Marquisen, han indaandede den samme Luft, som hun indaandede!

At leve i Nærheden af hende udenat see hende, udenat tale til hende om den Kjærlighed, som fortærede hans Sjæl, det var grusomt, det var en Qval, der gjentog sig med hver Time, hvert Minut!...

Men at fjerne sig fra hende, at forlade Frankrig, det var Døden!

Ikke at tale om det politiske Værk, som var hans Liv, hans Maal!... det Værk, som han elskede, fordi det hævnede ham paa Kongerne ved at hævne hans Fader, som var en Konges Offer!... det Værk, hvori han troede at see Verdens Gjenfødsel!... det store Værk, hvis Herre og Mester han paa en Maade blev ved den Tillid, der vistes ham af de forskjellige europæiske Venta'er, — det Værk maatte han nu opgive, i det Dieblik, hvor han stod i Begreb med at fuldbyrde det; han maatte forlade Forbundsfæller, Brødre, som gjorde Regning paa hans Energi i Farens Dieblik, paa den faste og djærve Villie, hvormed han saa ofte havde budt Skjæbnen Trods og gaaet frem til Hæder og Triumf mellem Klipper og Skjær!

Var Greven bleven angivet?

Var den Plan, hvorpaa hans Venner og han i Smug arbeidede, bleven opdaget?

Han underrettede strax Thaddeo, Apsberg og d'Harcourt om den Ordre, han havde modtaget.

Alle Fire holdt Raad.

Deres Planer vare, som man senere vil faae at see, ikke lette at opdage; men skee kunde det!

Den falske Doctor Matheus' Bolig syntes hidindtil at være forstaaet for enhver Mistanke, og det var det væsenligste Punkt! Thi blev denne Bolig — Pagtens Ark, hvori Selskabets Papirer og Listerne over de fornemste Medlemmer vare

nedlagte — opdaget, krænket og udplyndret, saa var Alting tabt!

Var Grevens Forviisning fra Frankrig ikke et Signal til, at Uveiret stod i Begreb med at bryde løs over Carbonariernes Hoved?

Ifølge den ypperlige Organisation af Ventaerne i Paris — én Organisation, som vi snart skulle lære nærmere at kjende — vare de øieblikkeligt blevne underrettede om den Forholdsregel, som gik udover Grev de Monteleone; den uhyre Slange havde rullet sig sammen, og enhver Forbindelse mellem de forskjellige Afdelinger var afbrudt i Hovedstaden.

Ordrene vare blevne udstedte, modtagne og udførte Natten efter, at Ministerens Bestemmelse meddeeltes Grev de Monteleone.

Imidlertid anstillede de tre Venner allehaande Gisninger om Bevæggrundene til Forviisningsordren.

Pludseligt syntes der at gaae et Lys op for Grev Monteleone; han slog sig for Panden og udbrød:

„Maaskee har Politiken ikke Noget at gjøre hermed!... maaskee er det en Privathævn..."

Han standsede ved at see Thaddeos Blik fæstet stivt paa ham.

„Jeg har et Par Timer til at forvisse mig derom," — vedblev han — „og jeg vil gjøre det, — ikke for min egen Skyld, thi min Forviisning maa have hvilken Grund, den vil, saa gjør den mig lige fortvivlet; men for Eders Skyld, mine Venner, som blive tilbage i Breschen paa Skandsen, I have at forsvare, og hvorpaa vore Fjender maaskee snart ville levere en blodig Storm!..."

Man kom overeens om, at Monteleone ikke skulde vise sig hos Matheus førend sin Afreise, og at de tre Venner skulde tage Afskeed med ham samme Aften i hans Hotel.

Alt dette tildrog sig Dagen efter den Aften, hvor den hemmelige Conferents mellem Herr H... og Manden med Masken havde fundet Sted, og samme Morgen, hvor Prinds de Maulear havde Audients hos Kong Ludvig den Attende.

Ved Tanken om en Privathævn faldt den skjønne og lidenskabelige Hertuginde af Palma øieblikkeligt Greven ind...

den fyrige og heftige Qvinde, der havde elsket ham saa høit, at hun vilde dræbe sig, da hans Ligegyldighed bragte hende til Fortvivlelse.

I den sidste Tid lod det imidlertid, som Ro og Resignation atter var opstaaet i den nys saa mistrøstige Sjæl!

Greven aflagde hende kun sjældne Besøg; men undertiden indfandt han sig dog i hendes Hotel; Hertuginden modtog ham bestandigt og lod til at være bleven koldere og fornuftigere.

Baade Hertuginden og han undgik omhyggeligt enhver Hentydning til deres tidligere Forhold.

Hun forespurgte sig bestandigt med megen Interesse om hvad han tog sig til, og hvilke Selskaber han besøgte ...

Hvergang hendes Hu uvilkaarligt gjorde en Vending tilbage til Fortiden, ligesom den lette Baad, Strømmen atter kaster mod Strandbredden, drev hun med kraftig Villie Baaden ud i rum Sø, og de to Skippere seilede paany i Forglemmelsens og Ligegyldighedens Farvand!

Men Greven, som var en fiin og skarp Iagttager, anede Afgrunden under Blomsterne, Sørgmodigheden og Skinsygen bag Smilet og Overgivenheden! ...

Greven begav sig følgeligt til Hotellet Champs-Elysées forat komme paa det Rene med sin Mistanke og udforske, om hans Landsforviisning ikke var bevirket af Hertnginden af Palma! ...

Monteleone blev ført ind i Hertugindens Selskabsværelse.

Nogle Fremmede vare tilstede.

Blodet foer op i Hertuginden af Palmas Kinder ved at høre Greven blive meldt; men det var kun en Sky ... en Ildsky paa en mørk Himmel, og la Felinas blege og smukke Ansigt blev atter koldt og ligegyldigt.

„Jeg ventede Dem, Herr Greve," — sagde hun til Monteleone — „Hertugen fortalte mig igaaraftes det ubehagelige Tilfælde, som var tilstødt Dem ... og jeg tænkte nok, at De ikke vilde forlade Byen udenat sige Farvel til mig!"

„Deres Naade har havt fuldkommen Ret i at tænke saaledes," — svarede Greven — „men derimod er Benævnelsen

„ubehageligt Tilfælde" neppe rigtigt valgt med Hensyn til det haarde og næsten ydmygende Stød, der har ramt mig!"

„Javist ... ja ... det er skrækkeligt ..." — sagde la Felina — „jeg indseer tilfulde, hvilken Ulykke det maa være for Dem ... Men derom kunne vi tale siden ... naar vi ere alene ..."

Hertugindens sidste Ord var et Slags Afskedigelse til de andre Gjæster, som lidt efter reiste sig, bukkede for Gesantinden og gik.

Saasnart den Sidste var ude af Døren, greb Hertuginden Haandklokken, der stod ved Siden af hende, og ringede heftigt.

„Jeg er ikke tilstede for Nogen!..." — sagde hun til den indtrædende Kammertjener — „For Ingen, hører De det... ikke engang for hans Naade Hertugen, hvis han skulde faae isinde at aflægge mig sit Besøg!...

Nu," — sagde hun, idet hun rykkede sin Stol nærmere til Greven, der blev overrasket ved disse Forsigtighedsregler — „nu have vi Fred og kunne tale sammen uden Frygt for at blive afbrudte!...

De sagde," — vedblev hun med Interesse — „at man har forviist Dem fra Frankrig!"

„Ja, pludselig, uden Grund!..." — svarede Greven — „eller idetmindste udenat man har fundet sig beføiet til at give mig nogen."

„Men har De da ikke talt med den franske Minister?... har De ikke fordret Forklaring angaaende denne besynderlige og stødende Fremfærd?"

„Jeg har ikke fundet det overeensstemmende med min Værdighed," — svarede Monteleone. — „Desuden er vor Gesant, Hertugen af Palma, min naturlige Beskytter i dette Land. Ene han kan forsvare en Landsmand mod et Overgreb af den Natur; men jeg kunde ikke beqvemme mig til at anmode Hertugen om en Tjeneste, ikke engang til at fordre Retfærdighed af hans Excellence!"

„Deri har De gjort vel," — sagde Hertuginden — „thi det vilde ikke have nyttet Dem noget, eftersom det netop er

paa Hertugen af Palmas Forlangende, at De har faaet Befaling til at forlade Landet."

Hertugindens Svar var tydeligt og bestemt. Greven kunde ikke længere betvivle, at hun havde havt Deel i hans Ulykke; men han vilde dog skaffe sig Vished derom.

„Veed Deres Naade ikke," — spurgte han — „i hvad Anledning Hertugen har fordret mig landsforviist.

„Jo, jeg veed," — svarede Fru de Palma — „Hertugen selv viser sig ikke synderlig meddeelsom imod mig og nedlader sig sjældent til at indvie mig i sine diplomatiske Mysterier; men Hans Excellences Secretairer ere mindre hemmelighedsfulde.

Som De nok kan begribe" — tilføiede hun i den venskabeligste Tone — „er Intet af hvad der angaaer Dem mig ligegyldigt. Jeg har derfor søgt at erfare, af hvilke Grunde man gik saa haardt tilværks imod Dem ... og jeg har erfaret det!"

„Virkelig!..." — sagde Greven.

„Det er Deres Fjender i Neapel... eller maaskee Deres Venner, som ere Skyld i det Hele.

Det neapolitanske Hof har gjennem Hertugen af Palma angivet Dem for det franske, som vedligeholdende statsfarlige politiske Forbindelser i Italien ... man beskylder Dem for at gaae svanger med forræderiske Planer og styre de oprøreriske Bevægelser i Kongeriget Begge Sicilierne fra Paris af ... Maaskee" — tilføiede hun — „er De aldeles uskyldig i disse Forbrydelser; men De har efterladt Dem et slemt Minde i vort Fædreland, og Deres Navn vil i lang Tid være et sandt Oprørsbanner!"

„Det neapolitanske Hof" — svarede Greven — „beviser mig altfor megen Ære ved at antage mig for saa mægtig og frygtelig!... Men jeg indseer ikke ganske, hvad det kan vinde ved at faae en Mand nærmere, der er en saa farlig Fjende i dets Øine?"

„Hvad det vinder" — svarede Hertuginden — „er, at det lettere kan holde Øie med Dem i en kort end i en lang Afstand; men jeg haaber imidlertid, at vi skulle kunne gjøre dets snilde Beregninger til Intet ved at beholde Dem her."

„Hvad mener De dermed?" — spurgte Greven overraſket.

„Jeg mener dermed," — ſvarede Hertuginden, idet hun rakte ham Haanden — „at jeg kan gjøre Afkald paa meget, men ikke paa at beviſe Dem Tjeneſter; ikke paa at forſvare Dem mod Deres Fjender; ikke paa at være det Samme for Dem, ſom jeg fordum har havt den Lykke at være, nemlig et ſkjult Forſyn, en Ægide mod de Stød, ſom true Dem ... De veed, det er en Rolle, ſom jeg fra gammel Tid er vant til, og jeg ſmigrer mig lykkelig ved at kunne ſpille den endnu engang til Gunſt for Dem?"

Greven vidſte ikke, hvad han ſkulde tænke: Tvivl og Vantro ſtod ſaa tydeligt malet i hans Anſigt, at Hertuginden lagde Mærke dertil.

„Godt, godt!" — ſagde hun med Bitterhed — „De troer mig ikke, De nærer Mistillid til mig, De holder mig ikke for ædelmodig nok til at gjengjælde Ondt med Godt... velan! De ſkal komme til at bedømme mig efter mine Handlinger iſtedetfor efter mine Ord ... og jeg haaber, at mine Handlinger ret ſnart ſkulle overtyde Dem om min opofſrende Hengivenhed."

„Hvad er det for en Opoffrelſe, Deres Naade taler om?" — ſpurgte Greven med levende Nysgjerrighed.

„Det er" — ſvarede Hertuginden — „om den ſtørſte af alle Opoffrelſer ... om den, ſom beſtaaer i at ſkabe Andres Lykke paa ſin egen Bekoſtning ... kort ſagt, jeg har opbudt Alt for at beholde Dem her, for at forhindre Dem i at forlade Frankrig, hvor den omtalte Lykke udentvivl venter Dem, og bevare Dem for de Perſoner, ſom elſke Dem, og ſom De elſker! ..."

„Hvad hører jeg! ..." — udbrød Greven forbauſet — „Det har De gjort?"

„Jeg har forſøgt derpaa;" — vedblev la Felina. — „Jeg har til den Ende maattet gribe til voldelige, energiſke Midler," — tilføiede hun med et beſynderligt Smiil — „men De veed nok, Ondt maa Ondt fordrive! ... Jeg havde intet Valg ..."

„Felina!" — ſvarede Greven bevæget — „jeg har nylig begaaet en Brøde mod Dem, ſom jeg rødmer over, og ſom jeg ene og alene kan udſone ved Oprigtighed! ... thi i ſamme

Øieblik, hvor De saa ædelmodigt søgte at komme mig tilhjælp, beskyldte jeg Dem for at være Aarsagen i min Ulykke!"

„Det er saa naturligt, jeg er ikke vred paa Dem derfor!..." — sagde Fru de Palma. — „Man er saa lidt tilbøielig i dette Liv til at troe paa gode Handlinger, paa Forglemmelse af tilføiede Fornærmelser!...

Men hvad mig angaaer, saa vil jeg ikke gjøre mig bedre i Deres Øine, end jeg er!... Jeg har maaskee mindre Fortjeneste deraf, end De antager.

Tiden, der efter Sigende læger de største Sorger, læger eller formindsker ogsaa den stærkeste Lidenskab!...

For tre Maaneder siden troede jeg ikke at være istand til at gjøre for Dem, hvad jeg gjør i dette Øieblik!... Men dengang var jeg kun en lidenskabelig, forladt og beklagelsesværdig Elskerinde!... Nu er jeg Deres Veninde... og det en oprigtig hengiven Veninde!..."

„De er en Engel!" — sagde Greven med et Udbrud af levende Erkjendtlighed.

„En Engel!..." — gjentog Hertuginden — „Troer De? Paa den Maade er der jo kun gode Engle!... Men hør," — vedblev hun ligesom for at forhindre Greven fra at lægge Mærke til hendes Yttring — „lad os Begge stige ned fra Himlen, hvor De tildeler mig en saa skjøn Plads... og holde os paa Jorden... Fortæl mig om Dem, om Deres Planer... om Deres Kjærlighed?" — tilføiede hun med hemmelig Anstrængelse.

„Om min Kjærlighed!" — svarede Greven nølende.

„Javist... ere ikke Deres tidligere Forhaabninger vaagnede paany? har Marquis de Maulears Død ikke bragt Deres gamle Kjærlighed til at leve op igjen?"

„Felina!" — sagde Greven — „troer De, at De er den Fortrolige, jeg burde vælge?"

„Hvorfor ikke... siden jeg selv anmoder Dem derom... De maa kunne see paa min Koldblodighed, at jeg nu er istand til at høre Tilstaaelsen af Deres ømme Følelser...

Hvad Modet dertil angaaer, saa er det første Skridt det værste... og det Skridt har mit Venskab for Dem bragt mig til at gjøre...

Betragt mig derfor som en Søster, som en elsket Søster, og lad mig idetmindste have den Erstatning for min Selvfornægtelse, at jeg seer Dem lykkelig."

„Lykkelig!" — gjentog Greven, som pludseligt blev mørk tilmode — „hvorledes kan jeg nu blive det i den Betydning, som De mener?

Jeg veed ikke, om jeg engang i Tiden turde haabe at dele mit Lod med hende, som fordum havde afslaaet min Haand... jeg veed ikke, om hendes Hjerte endelig har bønhørt mit . . . men den Lod, den Haand, som den rige Grev de Monteleone kunde tilbyde hende, tør den fattige og landsforviste Italiener ikke tilbyde . . ."

„Saameget er vist," — sagde la Felina — „at jeg maa være født til Deres Lykke! . . . thi med et Par Ord kan jeg forjage Skyerne fra Deres Pande og opfylde Deres sorgbetyngede Sind med Glæde."

„Umuligt! . . ." — svarede Greven — „jeg eier Intet mere i Verden, jeg har ingen Forhaabninger med Hensyn til Fremtiden!"

„Men Nutiden" — svarede Hertuginden — „er ikke saa mørk, som De troer . . . De er endnu riig, næsten ligesaa riig, som De forhen har været! . . ."

Grevens Ansigt udtrykte den dybeste Forbauselse.

„Seer De," — sagde Hertuginden — „igaaraftes besøgte En af Deres Venner, som nylig var kommet fra Neapel, mig; Talen faldt paa Dem, og jeg dulgte ikke, hvormeget De laa mig paa Hjerte . . .

Jeg har" — sagde han til mig — „et fortroligt Brev til Grev de Monteleone . . . Brevet er fra hans Banquier Antonio Lamberti . . . Manden er ærligere, end man troer . . Hans Fallit er tildeels kun for et Skins Skyld . . .

Da han ikke alene er en personlig Ven af Herr de Monteleone, men ogsaa en Tilhænger af hans politiske Grundsætninger, saa har han frelst Grevens Formue fra sit Skibbrud og agter at tilstille ham Renten deraf, indtil han har ordnet sine Anliggender og kan tilbagebetale ham Capitalen!"

„Er det sandt! . . ." — udbrød Greven ude af sig selv.

„Men dette" — vedblev Hertuginden — „kan blot finde Sted paa visse Betingelser, som Lambertis Brev vil underrette Dem om ... og det Brev ligger vist for Øieblikket i Deres Hotel og venter paa Dem! ..."

Greven kunde ikke undertrykke et Glædesskrig:

„Riig! ... endnu riig! ..." — sagde han — „riig for hende!..."

Neppe var Ordet ude af hans Mund, førend Hertugindens Ansigt pludseligt skiftede Udtryk; hendes Øine lynede, og hendes Kinder bleve liigblege..."

„Tilgiv! ..." — sagde Greven ved at bemærke den pludselige Forandring.

Men den stod kun kort paa!

Den kraftige Villie triumferede øieblikkeligt; Fru de Palmas Ansigt blev atter roligt og smilende.

„Reconvalescenter have undertiden Tilbagefald," — sagde hun til ham i den venskabeligste Tone — „der udkræves Tid til en Radicalkuur! ...

Anfaldet er forbi," — vedblev hun — „den fordums Qvinde har kun viist sig et Øieblik ... hun viger strax Pladsen for den nye Qvinde, den sande Veninde, som glæder sig med Dem over den uforhaabede Begivenhed, hun seer sig istand til at mælde Dem ... eftersom den sikkrer Deres Lykke! ...

Min Ven," — tilføiede hun, idet hun paany rakte Monteleone Haanden — „De længes bestemt efter at forvisse Dem om Sandfærdigheden af mine Forudsigelser ... Skynd Dem hjem ... jeg haaber, at De inden føie Tid vil erklære mig for en sand Profet! ..."

„Felina," — sagde Greven til hende — „ifald Deres Forhaabninger ikke gaae i Opfyldelse, ifald De ikke nok engang skulde blive min gode Stjerne, saa tro derfor ikke, at min Erkjendtlighed bliver mindre! ..."

„Erkjendtlighed!" — svarede la Felina — „det er saa koldt ... jeg foretrækker Deres Venskab! ..."

„Har De det ikke allerede i fuldeste Maal?" — svarede Greven.

„Welan! saa lad det blive ved!..." — svarede Hertuginden smilende.

Greven gik ...

. . . .

. . . .

. . . .

Hertuginden af Valma havde spaaet sandt, thi ved Ankomsten til Hotellet overrakte Giacomo, Grevens gamle og trofaste Huushovmester, som efter sin Herres Ulykke havde afskediget hele Tyendet og atter tiltraadt sin forrige Bestilling som Factotum, Herr de Monteleone et Brev, der, som han sagde, var indtruffet i hans Fraværelse.

Greven rev det op og læste:

„Herr Greve;

„De skal ikke komme til at tabe Noget med Antonio „Lamberti.

„Det være langtfra ham at ville ødelægge en Broder af „vort store Samfund!...

„De vil indesluttet finde en Verel paa halvtredsindstyvetusind Francs, lydende paa Deres Navn og trukket af et af „de bedste Huse i Neapel paa Huset „Casimir Perier" i Paris.

„Det er fem Procents Rente af den Million, De har „staaende hos Antonio Lamberti.

„Hvert Aar vil den samme Sum blive Dem udbetalt, og „inden sex Maaneder skal der stilles Dem Sikkerhed for Ca„pitalen.

„Man stiller Dem blot en eneste Betingelse for alt dette, „— en Betingelse, der er nødvendig for Deres egen og Deres „Debitors Skyld.

„Betingelsen bestaaer i, at De iagttager den dybeste Hemme„lighed angaaende Deres nye Hjælpekilder og tilskriver dem „enhver anden Grund end den virkelige.

„Den mindste Uforsigtighed desangaaende fra Deres Side „vilde henlede Opmærksomheden paa de Midler, man anven„der forat redde Deres Formue fra Antonio Lambertis Skib„brud."

Brevet var underskrevet:

„En Broder af Ventaen i Castel-la-Mare."

Greve de Monteleone, der havde saa stort Herredømme over sig i Ulykken, kunde ikke tilbageholde et Udbrud af Glæde ved Læsningen af det frelsende Brev!

Thi det var, som han havde sagt til la Felina, ikke for sin egen, men for en Andens Skyld, at han glædede sig over sin tilbagevendte Lykke! ... eller med rene Ord, det var for hendes Skyld, at han følte sin Sjæl opfyldt af Henrykkelse!

„Det er ogsaa en Tid til at hoppe af Glæde!..." — sagde Giacomo — „naar man kaster os paa Døren ligesom to Pestbefængte!...

En Monteleone jaget udaf et Kongerige!... medens man beviste En af hans Forfædre, Andrea Monteleone, Vicekonge af Sicilien, kongelig Ære i alle de Lande, han passerede!...

Men der er ingen Skam i Dem ... Nei, min Herre," — tilføiede han, idet han saae stivt paa Greven, som smilede over den gamle Tjeners Vrede — „der er ingen Skam i Dem!... i Deres Sted vilde jeg allerede have udfordret og dræbt den fordømte Minister, som tvinger os til at begynde vort omflakkende Liv, vort Zigeunerliv paany... og det til som Tiggerzigeunere!...

Paany at gjennemstreife Verden i min Alder, at føre et Hundeliv som en Foermandskarl, det er haardt!...

Ha! kunde jeg kalde mine tyve Aar tilbage, saa skulde jeg for egen Regning muntre den Minister med Dolken!..."

„Stop, Mester Giacomo!" — svarede Monteleone — „Dolken er ikke i Mode hertillands! og hvad Deres Sorger og Bekymringer for Fremtiden angaaer, saa kan De frie Dem derfor ved at forlade mig!..."

Den trofaste Tjeners Vrede svandt for hans Herres Ord, og store Taarer furede hans rynkede Ansigt.

„Forlade Dem!... jeg forlade Dem! naar De er ulykkelig, landflygtig, ødelagt!...

Ak! Herr Greve," — udbrød den gamle Mand, idet han faldt paa Knæ foran sin Herre — „slige Ord vilde aldrig være komne over Deres ædle Faders Læber!"

„Naa, naa, gamle Barn! ..." — sagde Greven, idet han kjærligt løftede ham op — „Du veed nok, at jeg ikke kan undvære Dig! . . .

Ifald Du ikke brummede uophørligt og gjøede hver Dag ligesom de gamle udtjente Dogger, man ikke nænner at revse... ifald jeg ikke baade Morgen og Aften fik din Sparlagenspræediken, vilde det forekomme mig, som der manglede mig Noget!

Giv Dig tilfreds, kjære Giacomo ... Du saae mig nys saa glad, fordi Himlen klarer op for os! ... fordi vor Riigdom vender tilbage ... fordi Lykken er os nærmere, end Du maaskee troer!"

Fuld af disse smilende Forhaabninger ilede Grev de Monteleone til Hotel Maulear forat benytte de faa Timer, han havde tilbage, ifald Forviisningsordren ikke blev tilbagekaldt.

Hans Hjerte slog, ligesom Brystet skulde sprænges, da han blev viist ind i Marquisens Selskabsværelse, og han priste sig lykkelig ved, at hun endnu var tilstede, thi det vilde have været ham en Umulighed at beherske sin Bevægelse ved Synet af hende! . . .

Strax efter Grevens Ankomst traadte Aminta ind.

Hvad Monteleone havde følt ved sin Indtrædelse i Selskabsværelset, følte Aminta, at man mældte hende Greven.

Hun tog imidlertid først Ordet, men det var med bævende Stemme.

„Vi opgave allerede Haabet om at see Herr Greven," — sagde hun — „thi Prindsen har underrettet mig om Deres forestaaende Afreise . . . og De har forsømt os saalænge, at vi ikke vovede at gjøre Regning paa et Afskedsbesøg..."

Greven havde virkelig ikke viist sig hos Aminta, siden han modtog Efterretningen om Tabet af sin Formue; han følte, et hvert Gjensyn vilde gjøre hans Smerte bitrere og Tabet af hans Forhaabninger grusommere.

„Frue," — svarede han undvigende — „man har sagt Dem Sandhed: det er en Landsforviist, der kommer forat tage Afsked med Dem ... men Erindringen om Deres venlige Modtagelse og Elskværdighed vil følge ham i hans Landflygtighed!"

„De vender tilbage til vort Fædreland ..." — vedblev Marquisen med Anstrengelse.

„Ja, jeg vender tilbage til mit Fædreland," — svarede Greven — „berøvet alt hvad der gjorde mig det kjært!..."

„De finder Venner der ..." — vedblev Marquisen med stigende Forvirring.

„Det gaaer med Vennerne ligesom med Svalerne, Frue; de holde kun af de gode Dage og flye, naar de onde komme!"

„Sandsynligviis" — svarede Aminta — „har De bedømt Prinds de Maulear og mig ligesom det Slags Venner? ... thi man siger," — tilføiede hun bævende — „at de onde Dage allerede ere komne for Dem!... og siden den Tid have vi ikke seet Noget til Dem!"

Der laa en saa dyb og rørende Medlidenhed i Amintas Tone, noget saa ømt og kjærligt, at Monteleone stirrede paa hende, ligesom en Engel fra Himlen, og udbrød:

„O! Frue, ifald jeg havde vidst... ifald jeg havde anet!... en slig Sympathi kunde bringe En til at ønske Ulykken!"

„Nei, Herr Greve, men hjælpe til at bære den!..."

„Der gives Ulykker," — sagde Greven, — „som finde den stærkeste Sjæl svag, som bøie den stolteste Pande, knuse det freidigste Mod!"

„Herr Greve," — svarede Aminta overrasket — „kan Tabet af en Formue virkelig gjøre alt det?"

„Men ifald nu Tabet af en Formue" — vedblev Greven — „foranlediger Tabet af den eneste Lykke, man har drømt sig i sit Liv! ... ifald Tabet endogsaa berøver Dem Retten til at erfare, om den eftertragtede Lykke nogensinde vil blive til Virkelighed!... indseer De saa, Frue, hvilken Fortvivlelse et sligt Tab kan forvolde?"

Grevens Fremtid stod pludseligt klar for Amintas Tanke; hun saae i Aanden den ædle og energiske Mand, som var født og baaren til at befale, til Glands og Overflødighed, landflygtig, fattig og ulykkelig!...

Det var mere, end hendes forpinte Sjæl kunde bære; hun tog pludseligt en kraftig og ædelmodig Beslutning.

„Herr Greve," — sagde hun med nedslagne Øine — „der gives Hjerter, som Ulykken fængsler istedetfor at fjerne!... og disse Hjerter udtale uden Anger og Betænkning Følelser for de

Ulykkelige, som de maaskee aldrig vilde have røbet for dem, der ere lykkelige!"

Monteleone kastede sig ude af sig selv for Marquisens Fødder.

Han havde uden tvivl iilnde at underrette hende om det uventede Held, som gjengav ham hans forrige Velstand.

Men han glemte Alting i sin Henrykkelse; han greb den fortryllende Haand, man overlod ham, og bedækkede den med Kys . . .

Idetsamme traadte Prinds de Maulear ind og standsede overrasket, men ikke fortørnet ved Synet af det Optrin, som viste sig for hans Øine; thi han udbrød:

„Lad Dem ikke forstyrre, min kjære Greve, lad Dem ikke forstyrre . . . jeg veed, hvordan Sagerne staae . . . Forresten anede det mig!

Men er det et Afskeds- og Fortvivlelsesoptrin, De spiller, saa er det spildt; thi De kommer ikke til at reise, De bliver hos os! . . . Kongen, som, efter hvad jeg kan mærke, sætter stor Priis paa Dem, har lovet mig det."

Nittende Capitel.

Londøren.

Tre Dage efterat Herr H...s hemmelighedsfulde Gjæst havde meddeelt Politiembedsmanden sin Angivelse, ringede en midaldrende Mand paa Døren til et Værelse paa anden Sal i en Gjæstgivergaard i Gaden Jacob.

Manden saae ud til at være en skikkelig Spidsborger, som levede af sine Rentepenge.

Hans mørkebrune Frakke, hans gule Piquetsvest med Snustobaks- eller Kaffepletter, hans hvide Musselinshalstørklæde,

hans søgrønne Handsker, hans brune Klædesbeenklæder, der dinglede i maleriske Folder om de tynde Been, og Stokken med Elfenbeensknappen syntes tilbøie at betegne en forhenværende Hosekræmmer, der havde trukket sig tilbage fra Forretningerne og levede stille og indgetogent i Gaden d'Enfer eller Vaugirard, idet han nærede sin Aand ved daglig Læsning af Herr Martainvilles „hvide Fane" og eengang om Aaret bivaanede Opførelsen af et Picardsk Mesterværk paa Odeontheatret.

Vi afbryde her vore Gisninger om Mandens Stilling i Samfundet og overlade den nærmere Forklaring til ham selv.

Neppe havde han trukket i Klokken, førend Døren blev aabnet, og en anden Mand viste sig i den.

Bemeldte Person var høi, mørk og smekker, og vi vilde udenvidere have antaget ham for Jfr. Celestine Crepineaus Inclination, ifald han havde havt Bjørnejægerens prægtige Skjæg og Knebelsbarter, der stak den følsomme Portnerske saa stærkt i Øinene.

Endvidere var hans Klædedragt meget forskjellig fra Spanierens.

Han var iført en blaa, op til Halsen knappet Frakke, i hvis Knaphul et lille rødt Baand prangede, hvis oprindelige Farve Tid og Slid havde bleget.

„Men saa kom dog indenfor, min kjære Herr Morisseau," — sagde Beboeren af Værelset til den, som havde ringet paa hans Dør — „Middagsmaden bliver kold, og" — tilføiede han ved en dæmpet Tone — „Maden til en Loirerøver, som man kalder os gamle Levninger af Keisergarden, maa spises varm; thi den er saa tarvelig, at den nødvendigviis maa være god forat bøde derpaa."

„Den er bestemt fortræffelig, Herr Rhinoceros!..." — svarede Herr Morisseau.

„Undskyld," — svarede Loirerøveren, som Manden kaldte sig selv — „jeg hedder ikke Rhinoceros; det er et afrikansk Dyr, som bærer det smukke Navn ... jeg har tidt og ofte rettet Dem ved vore talrige Dominopartier i Kaffehuset Lemblin, hvor vi gjorde hinandens Bekjendtskab ... mit Navn er Rinoccio ... Paolo Rinoccio, født paa Corsika, som min Mundart siger Dem... jeg er en Landsmand af den store Helt!..."

Han tog til Huen.

„Jeg har tjent ti Aar under hans keiserlige Ørne! . . . De sværmer jo for vor Keiser ligesom jeg! . . .

Bonapartist er og bliver Bonapartist! . . ." — vedblev han, idet han rystede Herr Morisseaus Haand — „vore Anskuelser vare allerede de samme, da vi for otte Dage siden drak Venskab og Broderskab i Herr Lemblins Cognac . . . som en Følge heraf har De ikke forsmaaet at gjæste en gammel Krigsmand i hans Qvarteer, anden Sal, i Gaden Jacob, dele hans smalle Kost og drikke paa en snarlig Tilbagekomst af Seierherren ved Austerlitz, Jena, Wagram, o. s. v, o. s. v. Saadan er det, ikke sandt?"

„Herr Rhinoceros . . . hvad jeg vilde sige: Herr Rino . . . Pokker staaer i det Navn!" — svarede Corsikanerens Gjæst — „det er en Ære for mig at sætte mine Been under en Helts Bord . . . af den Grund modtog jeg Indbydelsen . . ."

„Tilbords, Ven Morisseau!" — sagde Corsikaneren — „den lille Corporal skal leve!"

Dermed fyldte han to Glas og stak sit ud.

Herr Morisseau nippede blot til det, der stod foran ham.

„Ja, Keiseren," — sagde han, idet han modtog sin Andeel af Kaninragouten — „Keiseren, det var min Afgud, Herr Rhino . . ."

„Det var hele Frankrigs! . . ." — afbrød Corsikaneren ham.

„Det var min Afgud, Herre . . . og min bedste Kunde . . ." — vedblev Spidsborgeren — „jeg havde den Ære at være hans Buntmager."

„Hvad behager?"

„Jeg havde den Ære at være hans Buntmager . . . hans Leverandeur, om De hellere vil.

Det var mig, som leverede Hendes Majestæt Pelsværk . . . ikke blot Hendes Majestæt, men ogsaa alle de andre Majestæter, som skyldte Hendes Majestæt deres Majestæt! . . .

Nu veed De nok, at Keiseren havde den Mani at lave idetmindste een Konge om Aaret . . . men han gjorde det til en Betingelse for sine Herrer Brødre og Venner, idet han gav dem et Kongerige, at de skulde regjere i Fatter Morisseaus Hermelin . . .

Jeg har derfor havt den Ære at forsyne Deres Majestæter Kongerne Louis, Joseph, Jerome, Bernadotte og Murat, foruden en heel Deel regerende Fyrster, Storhertuger og Justitsministre, som undte mig deres Søgning for den store Helts Skyld!"

„Den store Helts Skaal!" — svarede Corsikaneren, idet han tømte sit andet Glas.

Denne Gang fulgte Herr Morisseau hans Exempel.

„Har De aldrig staaet i Tjenesten, Hr. Morisseau?" — spurgte Corsikaneren sin Gjæst.

„Jovel!" — svarede Bundtmageren — „jeg har havt den Ære at tjene under de franske Faner . . . Jeg var Medlem af den berømte Sambre=et=Meusearmee ... jeg fik endogsaa..."

„En Kugle?..."

„Nei, men en slem Gigt i Laaret paa Tilbagetoget i Vinteren Anno 93...

Fjenden havde overrumplet os midt om Natten, og jeg fik ikke Tid til at klæde mig ordentligt paa...jeg var nødsaget til at lægge femten Miil tilbage paa bare Fødder og i Underburer... som forresten ikke var nogen usædvanlig Uniform blandt Datidens tappre Soldater! ... de bedst Stillede bare Træsko og Knæburer; men dertil maatte have andre Hjælpekilder end Solden, som man ikke betalte os! ..."

„Saa tog De vel Deres Afsked?"

„Jeg var nødt dertil paa Grund af min Gigt!... ellers vilde jeg maaskee nu have været General!... jeg ansøgte endogsaa om Pension som Invalid... men den blev mig afslaaet... en himmelskrigende Uretfærdighed, som jeg endnu den Dag idag lider under!..."

„Nu er Kaninragouten spiist! ..." — tog Corsikaneren tilorde — „det er en uforderlig Ret; vi maae give Fjenden ordentligt paa Pullen og drive ham ud af de første Forstandsninger... to Glas gammel Beaune skulle nok faae Bugt med Karlen!....

„Stop! stop..." — sagde Herr Morisseau, som med Forfærdelse saae sin Gjæst fylde Glasset til Randen — „jeg taa=

ler kun lidt... jeg har vænt mig af med at drikke siden Sambre-et-Meuse..."

„Godt," — svarede Corsikaneren — „som De vil, Ven Morisseau!... jeg springer blot ud efter den anden Ret, som min Spisevart har sat paa Skorstenen ude i Kjøkkenet... Undskyld, at jeg Ingen har til at opvarte os, men gamle Soldater som vi bryde os ikke om de Dele..."

Paolo Rinoccio løb ind i Sideværelset.

Saasnart Hr. Morisseau befandt sig alene, trak han hurtigt en lille Flaske op af Lommen, tog Proppen af og hældte et Par Draaber i Corsikanerens Glas, hvoraf denne kun havde drukket Tredieparten, førend han gik ud.

Det var paa høie Tid, at Flasken atter kom ned i Herr Morisseaus Lomme; thi neppe var det skeet, førend Paolo traadte ind med et Fad, hvorpaa to vældige Svinecoteletter prangede, omgivne af grøn Kiands Spinat.

„Her er den anden Ret," — sagde han — „den kan man drikke paa!"

„Lad os drikke da!" — sagde Herr Morisseau, idet han klinkede med Corsikaneren, som havde taget sit Glas.

„Lad os drikke!" — svarede Corsikaneren, idet han førte Glasset til Munden.

Ved Synet heraf funklede Hr. Morisseaus Øine.

Men hans Glæde var kun af kort Varighed.

„Lad os drikke! . . ." — gjentog Corsikaneren — „men ikke denne Viin . . . den er kun til daglig Brug!..."

Med disse Ord kastede han Indholdet af Glasset ind i Kaminen.

„Her har jeg" — vedblev han — „en vis Champagne, som er bleven mig foræret af min forhenværende General... en Fyr af den ægte, gamle Skole . . . jeg kunde ikke finde nogen bedre Leilighed til at lade den springe!..."

Han stak Haanden ind i et Skab tæt ved Bordet og tog en langhalset, rødforseglet Flaske, bedækket med ærværdigt Støv, der mindede om dens høie Alder og Dyder!

Herr Morisseau fortrak ikke en Mine; han gjorde sandsynligvis Regning paa en tredie Anretning for paany at tye til sin lille Flaske.

Paolo lod med megen Færdighed Proppen springe og skjænkede et Glas skummende Champagne for Hs. Majestæts Bundtmager!

Dennegang var det ham, som klinkede med sin Gjæst, og denne stak Glasset ud, medens Corsikaneren standsede paa Halsveien til Munden ved at faae Øie paa en Stump Lak, der svømmede ovenpaa Vinen.

Han tog sin Kniv forat fiske Stumpen opaf det skummende Fluidum.

Efterat Fiskefangsten var lykkedes ham, løftede han sit Glas og holdt følgende speech:

„Keiserens Skaal! ... min kjære Hr. Morisseau, og gid snart han, som vore Fjender kalder Menneskeæderen fra Corsika, maa komme tilbage og sluge Preusserne, Østerrigerne og de Hunde af Kosakker med Hud og Haar!...

Gid han maa hugge dem til Plukfesisk hver og een!...

Gid han maa klippe Sidekrøllerne af Ludvig den Fjortendes Voltigeurer, som Bourbonerne atter have skaffet os paa Halsen!...

Gid han..."

Paolo Rinoccio afbrød pludseligt sin Veltalenhedsstrøm; thi hans Gjæsts Øine bleve stive, og en lang Gaben forkyndte, at den stakkelige Bundtmager var i Begreb med at falde isøvn.

„Per Bacco! . . ." — udbrød Herr Morisseau, som pludseligt skiftede Tungemaal og talte reent Italiensk — „hvad har den Satan givet mig at drikke? ..."

„Ei!" — svarede Corsikaneren ligeledes paa Italiensk — „formodenligt det Samme, som De vilde have givet mig at drikke, ifald jeg ikke havde været saa forsigtig at kaste det Glas Viin, hvori De før kom Sovedraaber, ind i Kaminen! ..."

„Guds Blod! . . ." — udbrød Bundtmageren bestandigt paa Italiensk — „Kjæltringen har seet mig! ..."

„Akkurat! min kjære Herr Pignana! ..."

„Han kjendte mig!" — udbrød den falske Handelsmand, idet han gjorde en Anstrengelse forat reise sig.

Men Corsikaneren stødte ham tilbage, og Pignana faldt tungt ned paa Stolen.

„Stenio! ... Kjæltring! ... Det skal komme Dig dyrt at staae! ..."

„Haha! ..." — sagde Vignanas Vært — „vi ere altsaa to om Legen! ... Det er morsomt nok ... Comedien er godt spillet! ...

Jeg spørger Dem hverken," — vedblev han med Spot — „hvad De vilde her, eller hvorfor De samtykkede i at dele mit tarvelige Maaltid; jeg siger Dem blot:

De har truffet paa mig i Paris; min Nærværelse har foruroliget Dem, Dem og Deres Venner, og jeg veed hvorfor! ...

De har udspioneret mig og fulgt efter mig forat opdage min Bopæl, men det er ikke lykkedes Dem!

Endelig traf De sammen med mig i Kaffehuset Lemblin, hvor jeg er en daglig Gjæst, og gjorde mit Betjendtskab under Deres nærværende agtbare Forklædning.

Vi lode begge To, som vi ikke kjendte hinanden.

Jeg bad Dem spise tilmiddag hos mig, og De tog med Kyshaand derimod; thi De haabede ved Hjælp af de rare Draaber, som De bærer i Deres Lomme, at faae mig til at falde isøvn, forat De derpaa kunde undersøge mine Gjemmer og forvisse Dem om mine Planer og Hensigter; men det var at gjøre Regning uden Vært, thi jeg boer ikke her, bedste Herr Vignana!

Jeg har leiet denne Leilighed ene og alene forat faae have den Ære at herbergere Dem her til imorgen! ...

Byd Dem derfor om Ingenting, min kjære Herr Vignana .. plei Deres Magelighed og sov De trøstig!"

„Nei, jeg vil ikke sove!" — svarede Herr Vignana, idet han gjorde en ny Anstrengelse forat reise sig — „jeg vil ikke sove ... hos en Usling, som jeg troer istand til Alt! ..."

„Til Alt ..." — svarede Stenio Salvatori smilende — „det er formeget sagt ... men til mange Ting! ..."

„Hvad vil Du gjøre med mig? ..." — vedblev Vignana stammende; thi hans Tunge begyndte at blive tyk og hans Tankegang at forvirres.

„Hvad jeg vil gjøre kommer ikke Dem ved; imidlertid skal De ikke være bange, Deres Liv og Helbred er mig dyrebart, og jeg vilde ikke for Alverden berøve Dhrr. Carbonarier en saa snild, dristig, virksom og dygtig Agent som Herr Pignana!...

Men forat stille Dem tilfreds, for ikke at bringe Forstyrrelse i Deres Sind, skal jeg underrette Dem om det Lod, der venter Dem, og De skal selv indrømme, at det ikke kunde være behageligere!..."

Herr Pignana saae paa Stenio med søvndrukne og sløve Øine.

„Vi lidt," — vedblev denne, idet han løftede Herr Pignana op og slæbte ham hen paa en gammel Canapee i et Hjørne af Værelset — „læg Dem først her, saa kan De mageligere høre paa mig og bagefter faae Dem en Luur...

Her slumrer De, lullet af de skjønneste Drømme, i tolv Timer...

Det er den Maade, min Champagne virker paa...

Tolv Timer for et Glas...

Evigheden for hele Flasken!"

Herr Pignana vred sig af Skræk og Fortvivlelse.

„Rumsteer ikke saaledes," — sagde Stenio — „husk paa, De har jo kun drukket eet Glas!...

Imorgen tidlig vaagner De, lidt tung i Hovedet, men forresten frisk og rask...

Samtidigt hermed kommer Opvarteren heri Gaarden forat see til Dem...

Vil De vise Dem fra en pæn Side, saa giver De ham en Drikkeskilling, vil De ikke, saa sig blot Tak og gaae Deres Vei ... hele Klatten er betalt, Værelse, Mad og Champagnen...

Jeg er en Mand af Levemaade, som De seer... en Mand, der kjender sine Pligter som Vært!...

Derpaa forlader De dette gjæstfri Huus og gaaer til Deres sædvanlige Forretninger; men Deres Eventyr taler De ikke et Ord om!"

„Hvem... skulde vel... forhindre mig... deri?..." — stammede Herr Pignana møisommeligt.

„Deres egen sunde Sands! thi ifald De tilstaaer at være bleven taget ved Næsen af mig, saa ville Deres Forbundsfæller, Deres Beskyttere holde Dem for en Dumrian og sætte Dem paa Vartpenge!...

Og det vilde være Bokkers ubehageligt, især for Øieblikket, hvor deres store Planer staae paa Nippet at lykkes!... Taler De om den lange Søvn, der forestaaer Dem, saa vil man behandle Dem som en Drukkenbolt, og det ikke uden Grund; thi aldrig har jeg seet Nogen stikke et Glas Champagne ud med saamegen Færdighed, som De nys, Ven Pignana!...

Og nu Godnat!... Jeg forlader Dem... Nei, paa ingen Maade," — sagde han, idet han atter stødte Herr Pignana tilbage, som med Anstrengelse af alle sine Kræfter havde reist sig fra Canapeen — „De skal ikke følge mig ud!... Det er altfor megen Artighed!... Sov De, min kjære Vært, sov De... God rolig Nat!..."

Dermed forlod han Værelset.

Søvnen overvældede sit Bytte.

Herr Pignana følte lidt efter lidt sine Ideer forvirres... Virkeligheden forsvandt for Sovedrikkens bedøvende Indflydelse...

Et Par Minutter efter Stenios Bortgang sov Herr Pignana trygt.

Stenio Salvatori aabnede nu sagte Døren til Værelset, sneg sig med Kattefjed over Gulvet hentil den Sovende og stak sin Haand ned i Herr Pignanas rummelige Kjolelommer.

„Ingenting!..." — sagde han — „Ingenting! for hede Helvede! skulde han ikke have den hos sig!..."

Men snart spillede et triumferende Smiil om hans Læber; han havde fundet hvad han søgte; han opdagede en skjult Lomme i den foregivne Bundtmagers Vest og forvissede sig ved at beføle den udvendig om, at den indeholdt et langt og haardt Legeme..."

„Der er den!..." — sagde han.

Herr Pignana gjorde en Bevægelse; Stenio standsede... derpaa undersøgte han forsigtigt Lommen og traf en Nøgle

frem . . . Nøglen til en Dør ... til Herr Pignanas Dør! . . .

Dennegang gik Stenio Salvatori for Alvor!

. . . .

. . . .

. . . .

Imedens disse Begivenheder tildroge sig, omtrent Klokken otte om Aftenen, i Gjæstgivergaarden i Gaden Jacob, sad Jomfru Celestine Crepineau med Hovedet bøiet over Strikketøiet, der var faldet ned paa hendes Skjød, i samme Stilling som Desdemona, der venter paa Othello, idet hun synger sin berømte Romance; thi den følsomme Portnerskes Hjerte var bespændt af Sorg over den uforklarlige Udeblivelse af hendes Inclination, den smukke Bjørnejæger.

For tvende Gang aftørrede Celestines Finger Sporet af en bitter Taare, der havde listet sig fra hendes venstre Øie langsmed Ørnenæsen forat falde som en Dugdraabe paa Strikketøiets Masker, da Porthammeren lød! . . .

Haabet vaagnede i Portnerskens ømme Hjerte, men blev skuffet! . . .

En Mand med dyb Stemme spurgte efter Doctor Matheus og blev viist op til Lægen.

Syv Gange lød Porthammeren endnu; men Othello kom ikke! . . .

Desdemona tog atter fat paa sin Strikkestrømpe; men hun græd ikke mere . . . Vreden havde bragt hendes Taarekilde til at standse! . . .

Forat faae et Paaskud for sit onde Lune, lod hun det gaae udover Doctorens Gjæster:

„Mon det ikke snart faaer en Ende?“ — sagde hun — „hele Paris kommer nok iaften til min smukke Leier! jeg er ordenlig træt i Armen af at trække i Snoren! . . . Gid Pokker havde deres lærde Møder! . . . Jeg maa sidde oppe til langt ud paa Natten! . . . og om Morgenen undlader Herr Nunes aldrig at sige til mig: Hvor De seer mat ud af Øinene idag, Jomfru Crepineau! . . . De har nok ikke sovet godt? . . . Og

saa bærer han sig paa en Maade, der er yderlig krænkende for mit Kjøns Værdighed!..."

. . . .

. . . .

. . . .

De syv Hammerslag af Doctor Matheus' syv Gjæster havde samlet otte Personer, Lægen iberegnet, i Salen i Stueetagen, — den Sal, som ved en Løndør bag Reolen stod i Forbindelse med den ulykkelige Pignanas Leilighed.

De to af Matheus' Gjæster vare hans Venner d'Harcourt og Thaddeo Rovero; de Andre skulle vi senere lære at kjende.

„Mine Herrer," — sagde Apsberg til dem, saasnart Alle havde taget Sæde omkring det runde Bord i Salen — „vor Forsamling skulde som sædvanligt præsideres af den, som er Sjælen deri, af vor Ven Grev de Monteleone; men siden Forviisningsordren, der blev tilstillet ham for et Par Dage siden og næsten strax tilbagekaldt af en af ham og os selv ubekjendt Grund, fordrer Forsigtigheden, at han ikke mere viser sig ved vore Forsamlinger.

Herr de Monteleone er Hovedet paa Carbonarismens vældige Legeme; men vi skulle aflægge Eder nøiagtigt Regnskab i hans Navn angaaende Carbonarismens Stilling i Europa og fornemmeligt i Frankrig.

Stillingen er høist farlig for Øieblikket; vi skjule ikke for Eder, at vort Samfund trues paa alle Kanter; skjulte Fjender, listige Spioner have opsporet vore tre Selskaber i Tydskland, nemlig:

„Tugendbund" i Berlin,

„Burschenschaft" i Heidelberg

Og „Teutonia" i Wien og Leipzig.

Formændene, Dhrr. Doctorer John og Plischer, ere arresterede!..."

„Død og Fordærvelse over Spionerne!..." — udbrøde Lægens syv Gjæster i en truende Tone.

„Ikke nok med det," — vedblev Apsberg — „Grev Labisbals Planer ere strandede i Spanien, de italienske Venta'er

ere blevne optagede af det snue Politi, og Fængslerne i Neapel, Venedig og Mailand vrimle af Fanger!"

Bestyrtelsen malede sig i Alles Ansigter.

„Man forsikkrer," — tilføiede Doctoren — „at Oplysningerne angaaende de forskiellige Venta'er ere indløbne fra selve Paris til de nævnte Landes Politier.

Bemeldte Oplysninger maae være øste af vort hemmelige Archiv; thi kun vi heri Frankrig correspondere med de europæiske Overventa'er, og kun fire Brødre ere indviede i Correspondancen, nemlig Greve de Monteleone, Thaddeo Rovero, Herr d'Harcourt og jeg! ...

Vi underrette Eder om disse Omstændigheder," — vedblev Doctoren med en Stemme, der bævede af indre Bevægelse — „forat I ifølge Selskabets Love kunne kræve os Fire til Ansvar, ifald I nære nogen Mistanke mod os! ..."

De tre af Doctoren navngivne Carbonarier bleve siddende; de fem andre reiste sig.

„Paa Ære og Samvittighed" — sagde General A... — „erklærer jeg herved, at en slig Fremgangsmaade vilde være os og Eder uværdig!"

Banquier F..., Greve de Ch..., Pair af Frankrig, den rige Kjøbmand Ober..., Advocat B... og Professor C... erklærede det Samme.

Derpaa udvexlede de et venskabeligt Haandtryk med de tre Venner.

„Angivelserne maae skrive sig, hvorfra de ville," — sagde d'Harcourt — „saa ere vore Venner ikkedestomindre blevne Offre for dem! ..."

„De lide for os! ..." — sagde Thaddeo — „lad os til Gjengjæld handle for dem!"

„Ja, mine Herrer," — tog Apsberg tilorde — „lad os handle, og det uden længere Nølen; thi Tiden iler, og vi maae komme vore Fjender i Forkjøbet, hvis vi ikke ville have, at de skulle komme os i Forkjøbet! ...

Jeg beder Dem derfor, mine Herrer, lad al Meningsforskjel uden Forbehold gaae op i den Hovedgrundsætning, som er Basis for vor Gjenfødselssystem, Slutstenen i Carbonarismens Hvælving:

Eftersom Magt ikke er Ret! ... eftersom Fyrsterne i Europa regere — Nogle ifølge arvelig Overeenskomst, Andre ifølge Vaabenmagt, og Bourbonerne hertillands ifølge Hjælp af fremmede Bunsforvante, saa erklære vi, at Carbonarierne forene sig, forat gjengive hvert Land paa Continentet, og Frankrig isærdeleshed Ret, og Raadighed til at vælge hvilken Regering de ville, og sværge vi Alle som Een, at haandhævde denne hellige Grundsætning!"

„Det sværge vi! ..." — gjentoge Carbonarierne i en mørk og høitidelig Tone.

„Mine Herrer," — vedblev Apsberg — „Dagen til at handle vil blive fastsat af Grev Monteleone ved Generalforsamlingen, som finder Sted den 25de Januar 1820 i Frimurerlogen „Sandhedens Venner".

Indtil den Tid har Enhver især i sin Retning at arbeide paa Opførelsen af vor Samfundsbygning, paa at omstyrte den gamle Orden forat indføre en ny! ..."

„Jeg paatager mig Armeen! ..." — sagde General A... — „de i Befort garnisonerende Regimenter tilhøre os, de Andre lade sig forlede af Exemplet!"

„Jeg svarer for Skolerne!" — sagde Professor C...

„Vi tælle mange Tilhængere blandt Advokatstanden!" — sagde Advokat B...

„Og i Deputeretkammeret! ..." — tilføiede Grev de Ch...

„Penge skal det ikke mangle os paa!" — sagde Banquier F...

„Heller ikke paa Handelsstanden, som lyder mig og følger mine Raad! ..." — sluttede Herr Ober...

„Indtil den 25de Januar 1820 sees vi altsaa ikke, mine Herrer," — tog Apsberg tilorde —

„Overventa'en, bestaaende af Grev Monteleone, Dhrr. Rovero, d'Harcourt og mig, vil ligesaalidt staae i noget Samqvem til de fem Overventa'er i Paris, som De repræsentere.

Vær derfor virksom med Hensyn til Underventa'erne, som afhænge af Dem, og hvis Medlemmer ifølge Statuterne ere uvidende om vor Tilværelse; aabn Dem for Fremtiden kun

for een Mand; meddeel Dem ene og alene til Grev de Monteleone, som ifølge sin høie Silling i Samfundet har Leilighed til at træffe sammen med Dem i fornemme Selskabskredse, De saavelsom han kan besøge udenat vække Tvivl eller Mistanke.

Overleveer ene og alene ham de af Dem selv underskrevne Lister over vore Medbrødre og nye Forbundsfæller.

Bemældte Lister ville da egenhændigt blive os overleverede af ham og nedlagte i vort Archiv.

Kort sagt, mine ædle Brødre af Ret og Pligt," — tilføiede Avsberg i heftig Bevægelse — „betroer Eder ene og alene til Grev Monteleone, som er Retskaffenheden og Forsigtigheden i egen Person! ...

Med Undtagelse af ham: Hemmelighed og Taushed ... eller Døden! ..."

„Hemmelighed og Taushed ... eller Døden! ..." — gjentoge de syv Forbundsfæller ligesom et af Chorerne i Oldtidens Tragedier! ...

. . . .

Et Par Minutter efter var Doctor Matheus' Sal tom.

Carbonarierne vare gaaede, og Doctor Matheus havde forføiet sig op paa sit Laboratorium.

Reolen gled sagte tilside, Løndøren sprang op, og to Mænd kom tilsyne i den.

Det var Politiembedsmanden Herr H... og Bjørnejægeren eller Loirerøveren, eller endnu rettere Stenio Salvatori.

„Nu har jeg dem!..." — sagde Hr. H...

„Endnu ikke!..." — svarede Stenio — „men ved Hjælp af vor Medforbundne Grev de Monteleone, som har givet mig Midler ihænde til at indføre Dem her, skal det ikke vare længe!..."

Døren lukkede sig lydløst....

. . . .

Da Herr Pignana vaagnede om Morgenen, fandt han Nøglen til sine Værelser i sin Lomme.

Tyvende Capitel.

Skyer paa Horizonten.

En Maaned er forløben siden Carbonariernes Forsamling hos Doctor Matheus.

Deres Klogskab fornægtede sig ikke.

Ingen Forsamling, ingen hemmelig Raadslagning fandt Sted mellem de forskjellige Medlemmer af det vidtforgrenede Selskab; men Foreningens Mekanisme var saa ypperlig, at Rapporterne ikke en eneste Dag bleve afbrudte.

Alting udgik fra Oververntaen.

Denne, som blot var bekjendt for Præsidenterne i de syv andre Ventaer, underrettede Sidstnævnte om sine Ordre, som atter meddeeltes Underventaerne ved Befuldmægtigede, og saaledes vare et Par Mænd tilstrækkelige til at oplyse og disciplinere en halv Snees tusind.

Grev de Monteleone var Sjælen i hele Foretagendet, Midtpunktet for alle Traadene i det uhyre Næt!

Som hele denne usynlige Verdens usynlige Forsyn, skulde Greven alene give det ydre Liv og udraabe den Almægtiges „fiat lux" til Mulmet.

Men Greven var opfyldt af langt blidere og behageligere Tanker.

Hans Fremtid beskjæftigede ham med en Vælde, et Herredømme, som hans saakaldte politiske Pligter lede under.

Siden Amintas Tilstaaelse, siden den Dag, hvor den unge Qvindes Hjerte efter en kort Forvildelse var vendt tilbage til sin rette Havn, til Grev Monteleone, levede denne et Liv, der var aldeles nyt for ham.

Den Lykke, han saa længe og saa begjærligt havde eftertragtet, var endelig sin Fødsel nær!

Et Par Maaneder til, og han vilde være den saa inderligt elskede, den saa længselsfuldt eftertragtede Amintas Ægtefælle! . . .

Greven behandledes næsten som Søn af Prinds de Maulear . . .

Næsten som Forlovet af Aminta . . .

Og ganske som Broder af Thaddeo, der saae sin kjæreste Drøm gaae i Opfyldelse ved Monteleones og Søsterens nærforestaaende Formæling! . . .

Med en lidenskabelig Elskers Henrykkelse benyttede Greven sig af den Frihed, man tilstod ham i Hotel Maulear.

Han tilbragte næsten hele Dagen der og forlod først Hotellet om Aftenen forat deeltage i Selskabslivet med indre Tvang og Kjedsomhed.

Forviisningsordren, der var bleven ham meddeelt og ifølge en hemmelig Indflydelse strax tilbagekaldt, forøgede endmere den Interesse, Pariserverdenen viste den høibaarne Udlænding; især var det Oppositionspartiet, som overvældede ham med Opmærksomhed, fordi man betragtede Greven som en afgjort Fjende af den franske og alle andre monarkiske Regeringer!

Den Art Ostracisme, der havde staaet paa Nippet at ramme ham, henledte atter Opmærksomheden paa hans Eventyr i Neapel; kort sagt, Grev Monteleone var, forat bruge en Benævnelse fra 1850 — Dagens Løve, og hans mindste Handlinger efterfulgtes af nysgjerrige Blikke.

Der havde været saamegen Tale om Grevens Formuestab, at man blev høiligt overrasket ved at see ham efter to Maaneders Forløb paany begynde sin fædrenlige Levemaade, beholde sit Hotel, gjøre de samme Udgifter som forhen, holde de samme Equipager, det samme talrige Tjenerskab, kort sagt vedligeholde den samme Luxus, skjøndt han selv høit og tydeligt havde erklæret, og Dagbladene gjentaget, at Antonio Lambertis Fallit ødelagde ham i Bund og Grund, og at han, efterat have solgt sine Familiejuveler og realiseret nogle Statspapirer, kun vilde beholde Saameget tilbage, at han kunde føre det tarveligste og meest indgetogne Liv.

Greven, som var nødt til at tie paa Grund af Betingelserne, der vare knyttede til Tilbageerstatningen af hans Formue, indskrænkede sig til at erklære sine Venner Thaddeo, d'Harcourt og Apsberg, at han uventet var kommet i Besiddelse af nogle Summer, som vare undslupne Skibbrudet, og disse følte sig altfor glade herover til at udfritte ham nærmere.

Folk vare nysgjerrige, især Grevens Fjender, nemlig Monarkisterne, Ultraroyalisterne, kort sagt, alle dem, der marscherede under de fjendtlige Faner, og det var talrige, virksomme, misundelige og skinsyge Fjender.

De skreve til Neapel, forvissede sig om Herr de Monteleones totale Ruin, overbeviste sig om, at han ikke havde Penge staaende i nogen af Europas Banker, at han ikke besad nogetsomhelst Jordegods, og udstødte derpaa høie Forundringsudraab ved at see den, som de med Bestemthed vidste blottet for Alt, leve, i Pragt og Overflødighed.

Greven var uvidende om alt dette og vedblev derfor at leve; som han var vant til; thi man maa vel lægge Mærke til, at Rygtet bestandigt allersidst naaer — hvis det forresten naaer — dens Øre, som det nærmest angaaer, og det især, naar Rygtet er af en ondskabsfuld Charakteer! . . .

En af de Ideer, som nærværende Fortælling har til Hensigt at udvikle, finder her sin rette Plads, og vi bede Læseren om Tilladelse til at fremsætte den i nogle faa Linier:

Midt i vort franske Selskabsliv, der er saa zirligt, saa fuldt af elskværdige Former, saa afslebet, findes der et afskyeligt Uhyre, som Alverden kjender, som Alverden lever sammen med, som Ingen nærer Mistro til, ikke engang de, der ere Offre for det! . . .

De Ødelæggelser, som dette Uhyre anretter, ere rædsomme, umaadelige, uberegnelige! . . .

Det undergraver Rygter, forgifter, vanærer og besudler de agtværdigste Charakterer, de ædleste Mennesker med sit væmmelige Spy; — denne Minotaureus, der opsluger saamange Uskyldige, er saameget desto farligere, som den fremstiller sig under saa afslebne og uskyldige Former, at man modtager den og giver den Borgerret overalt! . . .

I vore Selskabsfale,

I Familielivet,
I Riigmandens Pallads,
I den Fattiges Tagkammer.

Utysket har intet Navn; det er en Sprogform, en Talemaade ...

Talemaaden bestaaer af to Ord:

Man siger.

„Kjender De Herr den og den?" — spørger man ofte, idet man betegner en vis Person.

„Ikke videre ... men man siger, at hans Sæder ikke skulle være de bedste ... at han har havt besynderlige Eventyr ... og at hans Familie er høist ulykkelig derover!"

„Er De vis paa det?"

„Jeg? nei, Gudbevare's! ... men man siger det!"

„Og hende, den unge, smukke og feterede Dame? ..."

„Man siger, at det ikke hører til Umulighederne at gjøre sin Lykke hos hende ... at man ikke vilde være Førstemand! ..."

„Men hun lader saa tilbageholden, saa undseelig ..."

„Javel ... men man siger det Modsatte! ..."

„Tag Dem iagt for den Herre, der gaaer for saa riig ... der har saa udbredt Credit ... Vogt Dem forat komme i Pengeforhold til ham ..."

„Hvor vil De hen! ... saadan Riigdom, som han har ... saadant Huus, som han fører! ..."

„Ja, tilsyneladende ... men man siger, at hans Sager staae daarligt ... at han ikke kan betale sine Verler ..."

„Er De vis derpaa?"

„Nei ingenlunde! ... men man siger det."

Herr de M ... er nyligt udtraadt af Ministeriet, hvor han har udmærket sig som en djærv, bestemt og retskaffen Charakteer.

„Herr de M ... er en Børsspekulant! Han gjør i Statspapirer ... han har bedraget Staten ... Han kom til Roret uden Penge og er nu en hovedriig Mand! ..."

„Umuligt! ... han lever ligesaa beskedent som forhen ... fører ikke noget større Huus!"

„Han har sat sine Penge i fremmede Banker! ..."

„Hvem har Beviis paa det?"

„Har man nogensinde det Slags Beviser? ... nei, men man siger det!"

Det dødbringende, ufattelige „man siger" gaaer og kommer, saarer og dræber en Mands Ære, en Qvindes Dyd, og det maaskee udenat bemældte Mand og Qvinde nogensinde faaer det at vide!

Enhver, som læser disse Linier, vil indrømme Rigtigheden af vore Bemærkninger, udenat vi behøve at anføre flere Exempler.

Enhver vil ved at huske sig om erkjende, hvilke utallige Ulykker bemældte to uforsigtige Ord have foraarsaget i Verden ...

Skrive disse Ord sig fra Had eller Hævn, saa er det en skjændig Bagvaskelse, som den offenlige Retfærdighedsfølelse knuser med sin Foragt, og Loven forfølger med sin Strenghed ...

Men som oftest er det Letsindigheden, Lysten til at fortælle Noget, som udbreder denne Gift, uden nogetsomhelst Forbehold eller ond Hensigt.

Man gjentager med et Slags Ligegyldighed, hvad der er bleven sagt i Ligegyldighed ...

Saaledes griber den moralske Kræft om sig, udenat man nogensinde er istand til at naae Ondets Sæde; thi kun Faa tænke paa at søge tilbage til de hadefulde Rygters Oprindelse, og de ulykkelige Skiver for de forgiftede Pile slæbe dem omkring med sig udenat vide, at de ere trufne!

Det er et værdigt Æmne at afhandle, det er Noget, som den Kloge, Sindige og Retskafne ikke bør glemme!

Ingen herneden kan smigre sig med at være fri for Fjender!

Jeg veed ikke engang, om et saadant Lod vilde være ønskeligt, thi Fjenderne have deres Nytte: de ere den sande Fortjenestes Folie.

Men lad os vel vogte os forat fortale Folk, som vi ikke kjende, ene og alene forat sige Noget; lad os vel vogte os forat kaste Skarn paa Dyder, der maaskee ere sande, — paa virkelige Fortjenester, paa hæderlige Navne.

Lad os ikke af Letsindighed gaae hen og gjøre os til Echo for skadelige eller vanærende Rygter, — kort sagt, lad os ikke være Bagvaskere udenat vide det, naar vi til ingen Priis vilde være det med Hensigt!...

. . . .

Greven undergik Indflydelsen af det her betegnede Onde; da man var uvidende om den sande Kilde til hans nærværende Formue, anstillede Enhver desangaaende tusind Gisninger, som naturligviis allesammen vare af en hadefuld Natur!...

Saaledes er Verden engang.

Derfra og til det yndede „man siger" var kun eet Spring.

Et „man siger" behøvede kun at opstaae forat angribe et Rygte, der hidindtil ikke havde været angrebet!...

Man siger kom.

Marquise de Maulear var den eneste Indviede i Grev de Monteleones nye Hjælpekilder; efter Tilstaaelsen havde den fortryllende Qvinde kjærligt sagt til ham:

„Det er stygt af Dem, min Herre, at De ikke tidligere har underrettet mig om den heldige Forandring!...

For Exempel den Dag, da jeg lod Dem læse i mit Hjerte, i den Tanke, at De var landsforviist og ødelagt ... isaafald skulde De ikke have erfaret Noget af det, som min Smerte og Medlidenhed aabenbarede Dem!..."

„Bring mig ikke til at savne min Ulykke," — svarede Monteleone — „siden det er den, jeg skylder den Lykke at vide mig elsket!"

Undertiden opstod der en vis Tvang mellem Greven og Marquisen paa Grund af Carbonaroens Anskuelser.

Skjøndt Aminta var høist bekymret, vovede hun ikke at udspørge ham desangaaende; desuden var Greven netop i det Punkt uigjennemtrængelig og undgik med største Omhyggelighed alt hvad der havde Hensyn til hans politiske Planer eller kunde give Marquisen Lys i saa Henseende.

En Dag, da Aminta, Prinds de Maulear, Greven, Fru de Grandmesnil og Thaddeo vare samlede i Selskabsværelset,

aabnedes Samtalen med følgende Ord af Grevinden, som hverken kunde lide den unge Marquise, hvem hun i sit Hjerte beskyldte forat være indirecte Aarsag i den kjære Brodersøns Død ved den usalige Arv, eller Grev de Monteleone, hvis flittige Opvartning hos Aminta ikke faldt i hendes Smag, ikke at tale om, at hun kjendte Grevens frisindede Anskuelser og derfor aldrig lod nogen Leilighed gaae tabt til at udøse sin Galde over de Liberale, Jacobinerne og de Udlændinge, som kom forat udsaae nye Tvedragts= og Oprørssæd i det arme Frankrig.

„Broder veed da Nyheden?" — sagde hun til Prinds de Maulear, som fik sig et Skakparti med Grev de Monteleone — „vi have, Gud og Herr Anglés være lovet, en skjændig Jacobiner mindre at frygte i Samfundet."

„Skak for Kongen!" — sagde Prindsen til Monteleone udenat høre paa sin Søster.

„Javist!..." — svarede hun, forfølgende sin Tankegang — „det vilde være et Slags Skak for Kongen, ifald de Herrers Anskuelser kom til at triumfere; men heldigviis har Herr Angles et vaagent Øie baade med dem og os."

I det sidste Øieblik gav Greven ikke Agt paa Spillet; han lyttede, ligesom Thaddeo, efter den gamle Dames Ord, og Begge lode til at være meget spændte paa Slutningen.

„Tør jeg spørge Fru Grevinden," — sagde Monteleone, idet han holdt sin Brik iveiret, inden han satte den paa Skakbrædtet, — „hvem er den frygtelige Jacobiner, som Verden er bleven befriet fra?"

„En af de allerfarligste, Herr Greve," — svarede den gamle Dame med en triumferende Mine — „og det saameget farligere, som den Mand efter Sigende skal have mægtige Forbindelser i Armeen!"

„Skak for Kongen!..." — vedblev Prindsen, som ene havde Tanker for Spillet.

„Rigtigt..." — sagde Greven synligt adspredt.

Han forsvarede sig saa slet, at Prindsen henrykt udbrød: „Skak og mat!... Min kjære Greve paa min Ære, det kan man kalde en skjøn Seier!..."

„Ja, en farlig Seier, Herr Broder..." — svarede Grevinden; — „thi bemældte Jacobiner er en General B... en

af de ſkjændige Bonapartiſter, ſom man aldrig burde have betroet Regimenter i disſe Tider!..."

Greven og Thaddeo havde blegnende udvexlet et Blik ved at høre Grevinden nævne Generalens Navn.

General B... var en af de ſyv Ventapræſidenter, ſom vi ſaae hos Doctor Matheus.

„Af hvad Grund har man arreſteret Generalen?" — ſpurgte Prindſen, idet han reiſte ſig.

„Formodenlig for et eller andet Complot;" — ſvarede Grevinden — „Jacobinerne og Bonapartiſterne beſtille jo ikke Andet!...

Forreſten veed man endnu ikke noget nærmere!... Viſt er det, at man har arreſteret ham imorges i hans Hotel... Jeg hørte det for et Par Timerstid ſiden hos Hertuginde de Feltre..."

„Det er beſynderligt," — ſvarede Prinds de Maulear. — „Iforgaarsaftes gav han et Bal!... Men De var der jo, min kjære Greve," — tilføiede han henvendt til Monteleone.

„Javiſt..." — ſvarede Greven, idet han ſøgte at ſkjule ſin Forvirring — „Jeg var endogſaa En af de Sidſte, der forlod det, henved Klokken to om Morgenen."

„Og om Middagen" — fortſatte Grevinden — „blev den gode General ført til Conciergeriet!..."

„Slem Hiſtorie for ham!..." — ſagde Prindſen — „thi Regeringen er faſt beſtemt paa at gaae ſtrengt tilværks mod alle Conſpirateurer!

Heldigviis er Politiet ganſke fortræffeligt; man ſiger endogſaa for viſt, at hvor tre Oprørere ere ſamlede, er der idetmindſte een Spion imellem dem!...

Det er meget beroligende for Samfundet, men ikke ſynderligt ſmigrende for D'Hrr. Complotſtiftere!"

„Jeg troer dog," — ſagde Greven med ſynlig Uvillie — „at man bagvaſker D'Hrr. Conſpirateurer!... De ere forbundne ved ſlige Eder og deres Anſkuelſer ſaa hengivne, at man kun ſaare ſjældent finder Forrædere blandt dem!"

„Kjære Greve," — ſvarede Prindſen ſmilende — „det gamle Menneſke ſtikker endnu igjennem hos Dem! Monte-

leone fra Castel d'Ovo lader endnu ikke til at være ganske helbredet for sin gamle Oprørsfeber!

De forsvarer vore Conspirateurer paa en Maade, som De kunde være Venner af dem! ... Jeg haaber imidlertid for Deres egen Skyld ... og for deres, som have Dem kjær ..." — tilføiede han med et let Nik til Aminta — „at De for stedse har opgivet Deres fordums Planer ... og at Hans Majestæt, Kong Ludvig den Attende, der holdt mig en saa varm Lovtale over Dem, og som gjør Regning paa Deres Taknemmelighed, ikke har med en Utaknemmelig at bestille!"

„Hvorledes?" — udbrød Thaddeo forbauset, idet han saae stivt paa sin Forbundsfælle — „Kongen af Frankrig gjør Regning paa Herr de Monteleones Taknemmelighed! ..."

„Jeg veed virkelig ikke hvorfor! ..." — svarede Greven lidt flau over saa uventet at blive tildeelt Bestalling som Kongeligsindet — „men jeg maa tilstaae, det vilde smerte mig at forvolde mine Venner den mindste Sorg, den ringeste Bekymring! ..."

Disse Ord bleve paa en Maade aftvungne Greven ved Amintas Bleghed og den Uro, hun lagde for Dagen siden Samtalens Begyndelse.

Monteleones Erklæring lod til at fordobble Thaddeos Overraskelse.

„Godt! godt! ..." — svarede Prindsen — „ingen Synder er saa stor, at han jo kan finde Tilgivelse! ... De er omvendt, vi vide det og gjøre Regning derpaa! ... Lammet er vendt tilbage til Folden, Synderen til Himlen! ...

Her seer man forresten, hvad et slet Rygte vil sige:

Der udbryder en Opstand i Italien, og man troer øieblikkeligt, at De har Haand i Spillet i Frankrig! ... Man vil fjerne Dem fra vort Land, man behandler Dem som en Fjende, skjøndt vi ... ja, hvad mere er, skjøndt Kongen af Frankrig og hans Ministre nære de allerbedste Tanker om Dem og overvælde Dem med Lovpriisninger! ..."

Denne Skylregn af Ros over Grevens kongeligtsindede Anskuelser fordobblede øiensynligt Herr de Monteleones onde Lune og Thaddeos Forbauselse.

Monteleone stod i Begreb med at svare og tilbagevise de

ufortjente Complimenter med Fare forat saare Prindsen og Marquisen, da Grevinde de Grandmesnil lagde sit Tapisseri sammen og reiste sig.

Det var Signalet til Opbrud, og Enhver gjorde sig rede til at følge Exemplet, da Marquise de Maulear henvendte sig til Monteleone med de Ord:

„Tør jeg bede Herr Greven skjænke mig et Dieblik Gehør? ... Jeg vilde gjerne tale med Dem om det Velgjørenhedsværk, De veed nok ..."

Greven nærmede sig hurtigt til Aminta.

„En smuk Dame kan altid være vis paa at finde Gehør," — sagde Prindsen leende — „efter Sigende skal det endogsaa være vore Ministres svage Side! ...

Passiar De kun med min Svigerdatter," — vedblev han — „hverken min Søster eller jeg skal forstyrre Deres Lykke ved vor Nærværelse."

Dermed tog han Grevindens Arm og førte hende udaf Salen.

Thaddeo blev; han havde altfor vigtige Sager at afhandle med Greven til at forlade ham saaledes.

Aminta sagde derfor kun et Par Ord til Greven; men den unge Qvindes heftige Bevægelse gav dem et alvorligt og høitideligt Præg.

„Hør," — sagde hun til ham — „jeg veed ikke, hvad der er iveien; men jeg saae baade Dem og Thaddeo skifte Farve, da Grevinden fortalte os, hvordan det var gaaet General B ...

En smertelig Anelse siger mig, at I ruge over hemmelige Planer, at nye Farer true Eder ...

Jeg besværger Eder i Navn af alt hvad I have kjært, i Navn af min Hengivenhed, opgiv Eders usalige Forehavende, hvis I ikke ville see mig døe af Sorg og Græmmelse! ..."

Udenat tilføie et eneste Ord, kyssede hun sin Broder og begav sig til sine Værelser.

Greven stod som lynslagen og saae efter hende...

Thaddeo greb ham i Armen.

„Kom! kom! ..." — sagde han, idet han søgte at udrive Greven af de smertelige Betragtninger, som Amintas Ord

havde fremkaldt hos ham — „skynd Dig ... General B...s Arrestation kan fordærve det Hele!..."

De to Venner stege op i Monteleones Vogn og lode sig kjøre til d'Harcourts Hotel.

De haabede at træffe deres Ven hjemme og tage ham med sig til Apsberg; thi en øieblikkelig Raadslagning blev nødvendig angaaende den Fare, som truede Forbundet.

D'Harcourt befandt sig i Hotellet.

Ved Indtrædelsen i Vicomtens Værelse traf imidlertid Monteleone og Thaddeo paa et Syn, som de ikke gjorde Regning paa.

D'Harcourt laa i et af de Anfald, som ere Forløbere for den skrækkelige Sygdom, der havde hærget hans elskværdige Familie!...

Vinterforlystelserne, som den unge Fusentast umaadeholdent havde deeltaget i, den Nattevaagen og de Bekymringer, der vare en Følge af hans politiske Forbindelser og de Pligter, de paalagde ham, saavelsom de natlige Møder, hvori han havde været nødt til at deeltage, havde tilsammentagne svækket hans skrøbelige Helbred og fremkaldt den tørre Hoste, hvoraf hvert Anfald gjenlød som en Liigklokke i den ulykkelige Faders Hjerte!

Greven og Thaddeo traf det unge Menneske sengeliggende.

Ved Siden af ham stod Doctor Apsberg og paa den anden Side af Sengen den yndige Marie, som afvexlende betragtede Lægen og Patienten med ængstelige og spørgende Blikke.

Hertugen stod med Ryggen imod Kaminen og skjændte kjærligt paa sin Søn for hans Uforsigtighed.

De to Venners Ankomst afbrød den faderlige Straffeprædiken.

„Kom og hjælp mig, mine Herrer," — sagde Hertugen — „prøv, om De ikke har mere Indflydelse paa Deres Ven, end hans Fader har har!...

Siig ham, at det er dobbelt Forbrydelse at ødsle saaledes med sit Liv, at sætte det paa Spil ved Nattevaagen og

Udskeielser, naar det er saa nøie knyttet til en stakkels Olding, hvis eneste Søn han er!..."

Ved disse Ord følte Hertugen sine Øine fyldes med Taarer.

Marie ilede hentil sin Fader og omfavnede ham.

„René," — sagde hun til Vicomten — „see, hvilken Sag De foraarsager os allesammen!... Lov os at være fornuftigere og ikke mere at gjøre Dem selv syg..."

„Kjære Fader," — sagde René, idet han rakte Hertugen sin Haand — „for Deres Skyld lover jeg at gjøre det Umulige... jeg skal være fornuftig... Forresten har De en vældig Bundsforvant i min Ven Monteleone her, der maaskee ogsaa har begaaet nogle Daarskaber i sine Dage, men som den lille Strik Amor har begyndt at omvende, og som snart vil blive aldeles omvendt af Gud Hymen!..."

„Hvorledes!" — sagde Marie — „Herr Greven staaer i Begreb med at indtræde i den hellige Ægtestand?"

„Frøken," — svarede Greven — „Deres Broder er en Spøgefugl... man skal aldrig troe meer end Halvparten af hvad han siger!"

„Men isaafald" — sagde Marie — „er De dog stukt i En... Det er Halvparten af hans Skriftemaal..."

Hun rødmede som en deilig Rose over sin egen Dristighed.

„Hvad vor Patient trænger til" — sagde Apsberg — „er Sydens rene og varme Himmel; paa Vicomten vil den magnetiske Behandling ikke virke; Kulde og raa Luft er det Eneste, vi have at befrygte for hans Vedkommende!"

„Han trænger ogsaa til lidt Fornuft, Doctor," — svarede Hertugen — „og den falder vanskeligere at give ham!... men jeg gjør Regning paa hans Løvte og hans Kjærlighed til mig.

Levvel, mine Herrer," — vedblev han, idet han hilste paa Monteleone og Thaddeo — „lad ham ikke tale formeget eller være forlænge vaagen... jeg henholder mig til Deres Venskab!"

Hertugen forlod Værelset, fulgt af Marie, hvis sidste Blik syntes at anbefale Broderen til Doctorens Omsorg.

Maaskee indeholdt Blikket ogsaa noget Andet.

De unge Pigers Blikke udtrykke mange Ting paa eengang!...

Saasnart de fire Forbundsfæller vare alene, underrettede de to Sidstkomne d'Harcourt og Doctoren om den Begivenhed, der voldte dem saa stor Bekymring.

Apsberg betænkte sig et Par Minutter.

„Generalen er ikke udsat for nogen Fare!..." — udbrød han derpaa — „der existerer kun et eneste Beviis paa hans Deeltagelse i Sammensværgelsen; det har Monteleone bragt mig igaar... og jeg er vis paa at have gjemt det under Laas og Lukke i en hemmelig Skuffe i Secretairen i mit Laboratorium, hvortil kun jeg har Nøglen."

„Hvad er det for et Beviis?" — spurgte d'Harcourt, hvis Hukommelse Sindsbevægelsen og Sygdommen havde svækket.

„Det er et Beviis," — svarede Monteleone — „som vilde være fordærveligt for Generalen og en stor Deel af vore Brødre... nemlig Listen over Medlemmerne af hans Venta, underskrevet af hans egen Haand!...

Han gav mig den iforgaars, Klokken to om Natten, paa Ballet, han gav ... og jeg leverede den Dagen efter til Apsberg .."

„Ligemeget," — sagde Thaddeo — „Generalen er mistænkt: Hemmeligheden angaaende vore Ventaer er endnu ikke opdaget, men man siger for vist at vi bestandigt ere omgione af listige Spioner, og det bliver derfor nødvendigt at handle strax!"

„Ja men" — sagde Greven, som ved denne Yttring pludselig kom til at tænke paa Marquisens Ord — „man bør ikke opplante et Banner, førend man er vis paa at kunne forsvare det, og de Kræfter, Generalen raadede over, vare nødvendige til at bringe vor Sag til at triumfere!"

„I Mangel af dem," — sagde Doctoren — „have vi Stemningen for os; vore Brødre i Ventaerne ere ligesaa gode som kjække Soldater, ikke at tale om, at deres Mod vil stige, naar de erfare, hvor talrige de ere, hvorom de endnu ikke have nogen Anelse."

„Tro mig og lad os ikke forhaste os," — svarede Mon=

teleone — „de sex Formænd for Hovedventaerne i Paris skulle ligesom vor gjæve General tilstille mig Listerne over deres Medforbundne . . . først naar vi vide, hvor stort deres Antal er, kunne vi fastsætte Dagen til at handle!"

De tre Venner gik ind paa Grev de Monteleones Anskuelse og skiltes ad efter gjensidigt at have paalagt hinanden at være forsigtige; men Enhver af dem følte sig ubehageligt overrasket ved at see Greven, der almindeligviis var den Kjækkeste og Bestemteste af dem, pludseligt blive saa ængstelig og betænksom.

Monteleone havde, som bemærket, kun fulgt Amintas Indskydelse; for første Gang svigtede hans Jernsjæl Pligt og Overbeviisning for en Qvindes Bønner og Fortvivlelse.

Det Første, Apsberg bestilte ved sin Hjemkomst, var at ile op paa sit Laboratorium, aabne den hemmelige Skuffe, som indeholdt Forbundets Papirer, og forvisse sig om, at Listen, Grev de Monteleone havde overbragt ham, endnu laa paa sit Sted.

Han trak lettet Veiret og lagde sig tilsengs, beroliget med Hensyn til Følgerne af Generalens Arrestation

Men Dagen efter blev en i Hast med Blyant skreven Seddel ham overbragt af en Mand, som strax forsvandt.

Sedlen var fra General A . . . og indeholdt følgende Ord:

„Den af mig selv underskrevne Liste over vore Forbunds„fæller befinder sig i Politimesterens Hænder.

„Jeg har seet den . . . jeg er forloren!"

Apsberg udstødte et ængsteligt Skrig og stod som lynslagen!...

Eet og tyvende Capitel.

Man siger.

General A . . .s Arrestation frembragte en dobbelt Virkning i Paris.

Byen fattede ubegrændset Tillid til det virksomme Politi, der eftersporede og bemægtigede sig Fjenderne af den bestaaende Orden, hvorsomhelst de fandtes, og af hvilken Rang de end vare, — og Forbundene for Carbonarismen bleve grebne af Angst ved Tanken om, at Regeringen var paa Spor efter deres Planer og Hensigter!...

Først og fremmest spurgte man sig overalt, hvad der havde bevirket Generalens Fængsling, og dernæst, hvorledes man havde seet sig istand til at opdage den Skyldige eller rettere de Skyldige; thi de fornemste Medlemmer af Ventaen, som Generalen stod i Spidsen for, vare efterhaanden blevne arresterede efter deres Formand, og de Øvrige stillede under Politiets specielle Opsigt.

Men man erfarede ikke det Mindste, hverken angaaende Generalens Forbrydelse eller de hemmelige Agenter, man havde betjent sig af forat opdage den.

Politiet var nødt til at bruge Forsigtighed; thi Generalen og hans Medforbundne dannede kun en ringe Deel af et vidtudstrakt Complot.

Kun Tiden og de hemmelige Hjælpere kunde spille Politiet Traadene af den uhyre Væv ihænde, som truede med at overspinde Frankrig og hele det øvrige Europa.

Man talte om en Sammensværgelse, et Militaircomplot, men opsatte at drøfte Tingen, til man vidste rigtig Besked derom.

Regeringen forhastede sig ikke med at indlede Sagen.

Den behøvede andre Vaaben og ventede taalmodigt paa dem.

Saaledes hengik en Maaned; som bekjendt, glemmer man hurtigt i Paris, og man beskjæftigede sig derfor næsten ikke mere med General A... da den offenlige Opmærksomhed pludselig atter henledes paa den uforklarlige Begivenhed.

Vinteren 1819 i Paris udmærkede sig ved sin Riigdom paa Forlystelser.

Fester, Concerter og Hofballer satte Liv i den store By, hvor Udlændingenes Penge kom de Handels- og Industridrivende tilgode, hvor Enhver kappedes i Luxus og Overdaadighed, og hvor Hertuginden af Berry gav de fortryllende Smaa-

baller, som endnu ere i frist Minde hos hendes Omgangsvenner.

. . . .

General B...s Erklæring i Seblen til Apsberg, at han havde seet den af ham selv underskrevne Liste i Politimesterens Hænder, var og blev uforklarlig for de fire Venner, der dannede Oververtaen, eftersom Listen, Monteleone havde overbragt Doctoren, endnu befandt sig blandt dennes Papirer.

Generalen sad i afsondret Fængsel og kunde følgeligt ikke give nogen Oplysning desangaaende.

De sex andre Formænd for Ventaerne vare uvidende om denne Omstændighed, eftersom de fire Medlemmer af Oververtaen havde besluttet at fortie den paa Grevens Bemærkning, at Kundskaben herom vilde kjølne deres Medforbundnes Iver og maaskee afholde dem fra at indlevere deres Lister til Monteleone.

Som bemærket, var det først, naar de fire Hovedformænd gjennem disse Lister havde erfaret det nøiagtige Antal af deres Forbundsfæller i Paris, at Øieblikket til at handle skulde fastsættes.

Desuden var ifølge den franske Carbonarismes Statuter Medlemmernes Underskrift en hellig Forpligtelse til at skjænke Værket deres Bistand, naar Dagen og Timen var kommet.

Det var et Slags Krigserklæring til Regeringen, ifølge hvilken man enten maatte seire eller døe

Et snildt System og fælleds for slette Sager!... man stoler ikke paa sine Tilhængeres Eder og afskjærer dem derfor Veien til Anger ved at stille dem mellem Liv eller Død!

Vicomte d'Harcourt, som nu befandt sig noget bedre, forlod kun sjældent sin Faders Hotel og tog kun ringe Deel i Vinterens støiende Forlystelser.

Thaddeo, der bestandigt blev mere og mere indtaget i den neapolitanske Ministerfrue, og som Dag for Dag fandt en venskabeligere Modtagelse hos hende, viste sig næsten ingen andre Steder. Skjøndt han ikke kunde fordølge, at hun som oftest kun søgte hans Selskab forat tale om Greven, opgav han dog

ikke længere Haabet om at røre det Hjerte, der hidindtil havde viist sig saa ufølsomt med ham.

Hans Opvartning var saa flittig, at han gik i Verden forat være Hertugindens Cicisbeo. Hertugen af Palma var altfor beskjæftiget med sine Operadandserinder til at fortørnes over Thaddeo Roveros hyppige Besøg, tilmed de Cicisbeatet var en italiensk Skik.

Apsberg førte et endnu eensommere Liv end sædvanlig og forlod næstendeels kun sit Laboratorium forat begive sig til Hertug d'Harcourt, hvor den aandrige Doctor var en velkommen Gjæst for hele Familien, deri indbefattet den elskværdige Marie, som Dag for Dag oplivedes, ligesom længe forsømte Blomster oplives under en duelig Gartners Omhu og Aarvaagenhed.

Hvad Grev de Monteleone angik, saa skjænkede han den fornemme Pariserverden, hvor han var en søgt Gjæst, al den Tid, han ikke tilbragte hos Marquise de Maulear.

Det var imidlertid kun en piinlig Pligt, han opfyldte; thi kun der kunde han træffe sammen med Carbonarierne af de høieste Samfundsclasser udenat vække Mistanke.

General A...s Sag skulde snart foretages.

Forhørene vare begyndte.

Der kunde falde Oplysninger, som udsatte Forbundet for største Fare.

Man maatte sees og raadføre sig med hverandre forat undgaae denne Ulykke.

Grev de Monteleone traf Aftale desangaaende med Dhrr. C..., Advokat B..., Baron de Ch..., Banquier F... og den rige Kjøbmand Ober..., som maaskee var den Vigtigste af Carbonarierne paa Grund af hans Forbindelser med Handelsstanden i Paris.

Banquier F... gav et stort Middagsgilde i den Hensigt at bringe alle Formændene for de forskjellige Ventaer sammen med Grev de Monteleone.

Men for ikke at henlede Opmærksomheden paa deres Personer, havde Herr F... samtidigt indbudt Eliten af Hovedstaden, nogle Pairer af Frankrig, adskillige berømte Militaire,

endeel Deputerede og flere Damer, der udmærkede sig ved Rang og Skjønhed! . . .

Samtalen tog lidt efter lidt en politisk Vending, hvilket hørte til Dagens Orden.

I sin Harme over den franske Regerings Misgreb og Camarillaen i Tuilerierne, glemte Greve de Monteleone sin sædvanlige Forsigtighed og udtalte sine Anskuelser frit og djærvt; han dadlede strengt flere af Ministeriets Handlinger, beklagede Folket, hvis helligste Rettigheder man — som han sagde — krænkede, og udtalte Fordømmelsesdommen over Undertrykkelsen af Pressen, der — tilføiede han — var den sidste Tilflugt for de Lidende og Undertrykte!...

Herren i Huset, Hr. F..., istemmede Grevens frisindede Yttringer.

Advokat B... og Baron de Ch... fulgte Exemplet og bevidnede ligeledes deres Sympathi med Monteleones Anskuelser, saavelsom deres Ønske om snarest muligt at see en Forandring til det Bedre.

Hele denne Discussion, hvortil Greve de Monteleone havde været Ophavsmand, var saa dristig, saa uhørt paa den Tid, at Flere af Gjæsterne saae forskrækket paa hinanden og blegnede ved Tanken om, hvor let de kunde komme i Ulykke ved at have deeltaget i et Middagsgilde af den Art.

Det gik saavidt, at Flere af Hr. F...'s Gjæster trak ham tilside, da man havde reist sig fra Bordet, og spurgte ham, om han ogsaa kunde stole paa alle de Indbudnes Taushed eller paa deres Æresfølelse.

Herr F... afviste med Harme enhver Tvivl i saa Henseende.

„De Folk, jeg seer hos mig," — udbrød han — „ere rigtignok ikke allesammen Venner af Regeringen; men hvad her siges bliver mellem os: Politiministeren har ingen Repræsentant ved mit Bord!"

Hr. F...s Ord beroligede kun for en Deel de frygtsomme Gjæster; thi det var paa den Tid et almindelig udbredt Rygte, at der selv blandt de høieste Samfundsclasser fandtes Folk, som hemmeligt stod i Hr. Angles' Sold, og at visse høiade-

lige Damer, visse ruinerede eller ødsle Stormænd ikke generede sig forat tjene Penge paa en saa lav og lumpen Maade.

Hr F...s Gjæster vare derfor mestendeels enige om, at finde den Udfordring, Grev de Monteleone saa at sige havde slængt Regjeringen i Ansigtet, yderst uforsigtig eller i ethvert Tilfælde yderst uklog, paa en Tid, **hvor Spioneriet var i Velten!**

Længere hen paa Aftenen, da Spillepartierne vare komne i Gang, trak de tilstedeværende Formænd sig efterhaanden tilbage fra Selskabet, udenat vække Opsigt, afleverede Listerne over deres Medforbundne til Grev de Monteleone og traf den Aftale med ham, at man, saasnart den sidste var kommet ham ihænde, uopholdeligt skulde træffe Aftale angaaende Dagen, naar Carbonarismen skulde affaste Sløret i Frankrig og de øvrige Kongeriger paa Continentet.

Som man snart vil faae at see, blev den frygtelige Plan tilintetgjort ved den Lynstraale, der pludseligt knuste den pariske Carbonarismes Hoved.

Fire Dage efter Middagsgildet hos Herr F... arresteredes denne, Advokat B... og Baron de Ch..., som alle tre havde taget levende Deel i den af Grev de Monteleone reiste politiske Discussion, ligesom de senere havde tilstillet ham de skjæbnesvangre Lister over deres Medforbundne!...

Den Første arresteredes i sit Cabinet;

Den Anden, idet han kom ud fra Justitspaladset;

Og den Tredie paa Veien til Operaen.

Paa Efterretningen herom blev hele Hovedstaden greben af Rædsel!

Banquier F...s øvrige Gjæster randsagede øieblikkeligt deres Samvittighed og søgte ængsteligt at erindre sig, om der ikke var undsluppen dem en eller anden kjættersk Yttring ved det usalige Middagsgilde!... om de ikke havde ladet et eller andet uoverlagt Ord falde i Discussionens Løb, om intet Bifaldstegn med Hensyn til de dristigt fremsatte Anskuelser havde udsat dem for det snilde og aarvaagne Polities Hævn...

Thi det syntes utvivlsomt, at Politiet vidste punktlig Besked med, hvad de tre Arresterede havde yttret; at disses ufor-

sigtige Tunge havde foranlediget den strenge Forholdsregel; at et leiet Øre havde overværet hele Discussionen!...

Nu skred man til en nøiagtig Mønstring af alle Gjæsterne, man drøftede hver Enkelts offenlige og private Liv, man undersøgte paa det Omhyggeligste Enhvers Huusliv, hans Gjøren og Laden, Feil og Laster.

Ved bemældte Undersøgelse tog man hverken Hensyn til Deeltagernes Navn, Rang, Kjøn eller Stilling i Samfundet; man sparede hverken List eller Penge for at opdage Angiveren, rive Masken af den fælleds Fjende og knuse Slangen, som havde indsneget sig i en umistænksom Selskabskreds for troløst at stikke den i Hjertet og sønderslide den Barm, der gav den Ly.

General A...s Arrestation kom nu atter paa Bane.

Det var efter et Bal, som den tappre General havde givet, at ovenmældte Ulykke var tilstødt ham.

Det var efter Herr A...s Middagsgilde, at der var bleven lagt Beslag paa hans Person.

Men denne Gang havde to andre Mænd, og det begge Mænd af Vigtighed, deelt den rige Banquiers Skjæbne; begge havde ligesom han skaanselsløst draget tilfelts med et Ministerium, som var ilde anseet af den liberale Opposition og en stor Deel af Nationen.

Man erindrede sig nu, at Grev de Monteleone havde fremkaldt den glødende Philippika, at han havde vovet sig videst af Alle paa det slibrige Terrain, at hans Dristighed endogsaa havde overgaaet Værtens og hans Gjæsters, — og man ventede at see ham dele de tre Fangers Skjæbne.

Denne Frygt var saameget mere begrundet, som Herr de Monteleone hverken lagde Dølgsmaal paa sine liberale Anskuelser eller revolutionaire Grundsætninger, og hans Opførsel og politiske Fortid maatte gjøre ham værdig til Politiets særdeles Opmærksomhed.

Det var derfor med sand Overraskelse, at man saae Herr de Monteleone forblive paa fri Fod, og den Skyldigste af de tre uforsigtige Talere nyde godt af en ubegribelig Undtagelse.

Man indskrænkede sig ikke til at blive forundret.

Besynderlige Rygter kom snart i Omløb paa alle Kanter . . .

Den Strafløshed, Politiet lod Grev de Monteleone blive tildeel, blev inden føie Tid Gjenstand for Samtalen i alle Selskabskredse.

Man kastede sig over hans Privatliv; man lagde Slagtofferet paa det moralske Anatomibord, hvor den offenlige Menings Scalpel uden Barmhjertighed dissekerer det Subjekt, hvis hemmelige Lyder og skjulte Feil man vil vide Besked med.

Det ovenomtalte frygtelige „man siger" begyndte at spille sin skjændige Rolle . . .

„Man siger, at Grev Monteleone ikke er ganske fremmed for hvad der gaaer for sig . . . man har seet ham tale længe med General A . . ., samme Aften, Ballet fandt Sted . . ."

„Hvadfornoget! . . . Grev de Monteleone! . . . Saadan en fornem Herre? . . ."

„Alle de fornemme italienske Herrer ere mistænkelige! . . ."

„Han! . . . en Liberal! . . . en Revolutionsmand!"

„Ei hvad! man skifter ofte Mening i denne Verden . . . især naar Formuen gaaer fløiten . . . og Trangen begynder at indfinde sig . . . Thi man siger: han skal være i Bund og Grund ødelagt, skjøndt han slaaer ligesaa stort paa, som sædvanligt."

„Sandtnok, det er ubegribeligt! . . ."

„Ja, man siger, at Politikassen ikke skal være ganske fremmed herfor! . . ."

„Virkelig! . . ."

„Man siger desuden, at den Ordre, han fik af Ministeren til at forlade Frankrig, kun var paa Skrømt, forat aflede Mistanken og have Nytte af ham."

„Er det muligt? . . . . Men det er jo skjændigt! . . . man maa skye ham! . . . det er en . . ."

„Ja, jeg veed ikke Noget . . . men man siger det . . ."

Man sagde det ikke, da disse Ord bleve udtalte for første Gang! . . .

De skreve sig maaskee fra den Skræk, Dagens Begivenhed indgjød, fra den Harme, som en eller anden hengiven Ven af de tre fængslede Carbonarier følte derover! . .

Maaskee var det en ond Aand, som havde Interesse af at udsprede dem!...

Saameget er vist, at det usalige man siger bestandigt fik nye Tilsætninger og udbredte sig mere og mere, ligesom den lille, næsten umærkelige Oliepplet efterhaanden bliver til en stor Skjold!...

Den taabelige Letsindighed, vi dadlede saa strengt i foregaaende Capitel, gjorde sig til Bagvaskelsens Haandlanger.

I Førstningen gik den kun langsomt og hviskende fra Mund, men snart vandt den i Styrke og Omfang.

Hver Mund, den gik igjennem, lagde Noget til af sit Eget...

En Maaned efter Carbonarobanquierens skjæbnesvangre Middagsgilde vidste hele Paris Besked med den Skjændighed, man tillagde Grev de Monteleone.

Grevens tre Venner vare naturligviis uvidende om det Hele.

Da Enhver vidste, i hvilket nøie Venskabsforhold de stode til Grev de Monteleone, vogtede man sig vel forat underrette dem om det almindelige Rygte; thi Ingen vilde compromittere sig overfor dem ved at gjentage et Udsagn, for hvilket man hverken havde Hjemmelsmand eller Beviser; følgeligt bleve de tre eneste Personer, som havde været istand til at gjendrive Rygtet og overbevise Bagvaskerne om Usandhed, holdte i den dybeste Uvidenhed om det Brændemærke, man paatrykkede deres Vens Pande.

Hvad Monteleone angik, saa havde han endnu mindre Anelse end sine Venner om den Fabel, man satte i Omløb paa hans Regning.

De øvrige Formænd for Hovedventaerne, af hvem de havde kunnet vente Oplysning, indesluttede sig i deres Hjem og lode sig slet ikke see i Verden, hvor de havde kunnet erfare den Skjændselsbenævnelse, man tillagte Carbonarismens Ypperstepræst.

Nu begyndte en Række af Skuffelser og Krænkelser for Grev de Monteleone, hvori han haardnakket bestræbte sig for ikke at see nogen Fornærmelse; men hans Liv blev en Gaade, som hverken hans Fornuft eller Æresfølelse var istand til at løse!

Nogle Selskabssale bleve lukkede for ham under intetsigende Paaskud! ...

Flere Gange lod man, som man glemte ham ved Indbydelsen til de Fester og Selskaber, hvis Helt han nyligt havde været.

Verden vovede ikke ligefrem at trodse en Fjende, hvis skjulte Indflydelse man frygtede; men man viste ham en Kulde, en Glemsomhed, som saarede hans ædle og stolte Sjæl paa det Omfindtligste.

Hans bedste Bekjendte undgik ham med studeret Omhyggelighed og modtog kun den Haand, han rakte dem, med et Slags Nølen og Modbydelighed.

En uhyre Tomhed opstod omkring ham.

Eensomhed og Øde herskede i hans Hotel.

Hans sædvanlige Omgangsvenner lukkede deres Døre for ham.

Greven meente først at burde søge Grunden i den Frygt, som hans Anskuelser indgjøde, i Rygtet om hans Deeltagelse i en hemmelig Sammensværgelse; men den Ligegyldighed, Politiet lagde for Dagen for hans Vedkommende, nødsagede ham snart til at søge en anden Grund til den offenlige Proskription, der saa pludseligt havde ramt ham.

Gjætte Grunden kunde han ikke, og endnu mindre kunde han spørge om den; thi en Stilling af den Art er saaledes beskaffen, at en Mand af Ære finder det under sin Værdighed at fordre Forklaring angaaende Noget, som blot røber sig ved Tegn, der tilsyneladende falde ganske naturligt. Saaret og dybt krænket med Hensyn til det Liv, man skabte ham, følte Monteleone sig pludseligt greben af den indre Mistillid, hvormed Verdens Ostracisme opfylder de stærkeste Aander, medens Verden stod i den Formening, at Monteleones Tilbageholdenhed maatte tilskrives hans vaagnende Samvittighedsnag!

Monteleone blev en endnu stadigere Gjæst hos den elskværdige Qvinde, han tilbad, og som udentvivl kun ventede paa, at Tid og Vedtægt skulde tillade hende at skjænke ham sin Haand.

I hendes blide og kjærlige Omgang trøstede han sig over alle de Krænkelser, der ramte ham, alle de Ængstelser, som be-

stormede ham; thi en lønlig Skræk havde bemægtiget alle Carbonarierne, siden de forskjellige Arrestationer havde fundet Sted, hvortil Grunden hidindtil var forbleven en uigjennemtrængelig Hemmelighed.

. . . .
. . . .
. . . .

En aldeles uventet Begivenhed forøgede endmere Grev de Monteleones piinlige Stilling.

Han befandt sig en Aftenstund i et af de faa Huse, som endnu stod aabne for ham.

Det var hos Herr L..., hvor vi have seet Marquis de Maulear vinde betydelige Summer fra Englænderen, som senere ødelagde ham.

Herr L..., der var klogere eller varsommere end de fleste Andre, havde, udenat bryde sig om hvad Rygtet sagde, sendt Herr Monteleone en Indbydelse til den Fest, han gav i sit pragtfulde Hotel i Gaden d'Antin.

Monteleone havde trukket sig udaf Sværmen og spadserede ene i et stort Drivhuus med udenlandske Blomster og prægtige Camelier, som paa den Tid vare saagodtsom ubekjendte i Paris.

Han befandt sig netop i Nærheden af et afsidesliggende Værelse, hvor flere Herrer vare i en ivrig Samtale.

Greven stod i Begreb med at bortfjerne sig, da hans Opmærksomhed pludseligt blev vakt ved at høre hans Navn nævnes i Sideværelset.

„Ja, mine Herrer," — sagde En af de Samtalende i en Tone, der rystede af Vrede og Smerte — „De undrer Dem sandsynligviis over min Nærværelse her, medens min Familie er færdig at forgaae af Sorg, mine Udsigter tilintetgjorte, og jeg selv opfyldt af Fortvivlelse... Først for en Ugestid siden ankom jeg til Paris, og jeg har ene og alene indfundet mig paa Ballet her forat træffe Grev de Monteleone, som jeg leder efter overalt; thi min Udfordring til den Usling

maa og bør være ligesaa offenlig og høitidelig, som den Hævn, jeg vil tage over ham!"

Neppe havde disse de Ord naaet Herr de Maulears Øren, førend Greven styrtede ind i Sideværelset og stod foran den, som havde fornærmet ham.

Fornærmeren var et Menneske paa en otte og tyve til tredive Aar, i Søofficeersuniform og med et smukt og ædelt Ansigt, som blussede af Forbittrelse ved Synet af Grev de Monteleone.

„Min Herre," — sagde Greven — „De behøver ikke at lede længe om den, som De behager at omtale paa en saa lav Maade! jeg takker Skjæbnen, som førte mig i Deres Nærhed forat spare Dem den unyttige Skandale, De lader til at eftertragte i en Hensigt, som er mig aldeles uforklarlig!"

„Han belurede os!.." — sagde den unge Mand, idet han foragteligt pegede paa Grev de Monteleone — „man kunde ikke vente sig Andet!..."

„Det var tilfældigviis," — svarede Greven med det Selvherredømme, som kun sjeldent forlod ham — „ene og alene tilfældigviis, at jeg kom til at høre Dem, og jeg mener, at De maa glæde Dem derover saavelsom jeg; thi et Bal forekommer mig at være et temmelig uheldigt Sted til en Forklaring som den, jeg venter af Dem!"

„Ethvert Sted er godt nok" — svarede Officeren i den meest uforskammede Tone — „til at sige Dem min Mening om Dem!... til i Deres aabne Øine at gjentage for Dem hvad De nys hørte, og det saa alle de Tilstedeværende høre paa det!"

„Min Herre," — svarede Monteleone med samme Rolighed — „vil De først sige mig, hvem jeg har den Ære at tale med?"

„Jeg er Sølieutenant A... en Søn af General A..., som skjændige Angivelser have bragt i Conciergeriet!..."

„Hvad hører jeg?" — udbrød Greven — „De er en Søn af General A.?"

„Og hvad min Bevæggrund angaaer," — vedblev Lieutenanten med stigende Heftighed — „saa hverken kan eller vil jeg

sige Dem den; thi isaafald vilde det ikke længere være mig muligt at duellere med Dem!"

„Mine Herrer," — sagde Greven henvendt til de Vidner, som det høirøstede Optrin havde samlet omkring dem — „Sorgen har gjort den unge Mand forrykt i Hovedet! Jeg har beklaget hans Fader mere end nogen Anden... og jeg vil give General A. et nyt Beviis paa min Sympathi med hans Ulykke, ved skjænke hans Søn Betænkningstid til imorgen med at give mig fuldstændig Opreisning for hans grove Fornærmelse!..

Her er mit Kort," — sagde han, idet han lagde det paa et Consolbord — „imorgen venter jeg enten Lieutenant A.'s Undskyldninger eller hans Bestemmelsestid forat lade ham dyrt betale den uhørte Tort, han har vovet at tilføie mig!..."

Med disse Ord forlod Greven Værelset, medens Lieutenantens Venner holdt ham tilbage og førte ham ud af Hotellet, idet de søgte at berolige ham.

Om Morgenen modtog Hr. de Monteleone følgende Brev paa Sengen:

„Herr Greve!

„Det er saa langtfra, at jeg gjør Dem Undskyldninger, „at jeg tvertimod gjentager, hvad jeg sagde Dem igaar.

„De er en Skurk og en Nidding!...

„Deres Samvittighed maa sige Dem hvorfor.. hvad mig „angaaer, saa gjentager jeg Dem nok engang, at ifald jeg „yttrede, eller min Haand nedskrev Grunden til min Foragt „for Dem, saa vilde det ikke længere være mig muligt at hævne „mig og dræbe Dem!..

„Forlang derfor ingen Forklaring af mig, da den kun vil „sige Dem hvad De allerede veed.

„Ifald den Fornærmelse, jeg gjentager og underskriver her, „ikke skulde være tilstrækkelig til at bringe Dem i Harnisk, „saa vil jeg tye til andre Midler.

„Jeg venter Dem og Deres Secundanter idag Klokken „to, i Boulogneskoven, bag Longchampsabbediet.

„Jeg har valgt det Klokkeslet, for endnu engang at kunne „hilse paa min ulykkelige Fader!

„Gustave A...
„Søelieutenant."

„Men det er jo ligesom forhexet!..." — udbrød Greven efterat have læst Brevet — „Bestandig den fordømte Hemmelighedsfuldhed!... bestandig det rædsomme Mørke, hvori jeg ikke kan bringe Lys!"

Han greb en Pen og skrev følgende Ord, som han lod levere til Overbringeren af Udfordringen:

„I Boulogneskoven Klokken to!"

To og tyvende Capitel.

Duellen.

En Decembermorgen — en af de bedrageriske Morgener, hvor Solen skinner, og Himlen er reen og skyfri, hvor man kunde troe, det var Foraar, ifald Luften ikke var kold og skjærende, ifald Blomsterne stode i Knopper, og Solen var ligesaa varm, som den er straalende — sad den unge Marquise de Maulear foran et Staffeli, i et nydeligt Maleratelier ved Siden af hendes Selskabsværelse. Hun benyttede sig af den klare og lyse Vinterdag til at lægge sidste Haand paa et smukt Pastelmaleri, som en Latour selv uden Skam havde kunnet vedkjende sig.

Rigtignok skulde Maleren ikke let have kunnet finde en mere henrivende Model.

Det forestillede en Dame paa omtrent to og tyve Aar, af overordenlig Skjønhed, hvis Liliehud var gjennemvævet med fine saphirblaae Aarer.

Det fortryllende Ansigt var omgivet af deilige ibenholtsorte Hængekrøller, hvorpaa Dagslyset spillede.

Med eet Ord, Aminta malede Amintas Portrait.

Den unge Dame copierede sine Ansigtstræk, som trofast gjengaves af et venetiansk Speil ligeoverfor Staffeliet.

Det var Hjertet, som førte hendes Pensel!...

Blide Kjærlighedstanker opfyldte Kunstnerinden; imellemstunder undslap et Suk de fine Korallæber og bortveirede enkelte Korn af Farvestøvet fra Velinpapiret.

Det nydelige Atelier skrev sig fra Prinds de Maulears Omhu for sin Svigerdatter. Arrangementet var baade smagfuldt og kunstnerisk.

Brune Fløilstapeter bedækkede Væggene. Paa den mørke Grund hængte hist og her smukke Malerier af ældre og nyere Mestere: en Nymphe af Girodet, et Studie af Gerard, to Malerier af Lebrun, tre af Greuze, et af Morillo, to af Claude Lorin, der skrev sig fra et af Hertugerne af Bouillons Slotte, en Salvator Rosa og en Madonna af Correggio, som Prindsen havde kjøbt paa Grund af Hovedets slaaende Lighed med Marquisen.

Endvidere fandtes der prægtige japanesiske Vaser med blomstrende udenlandske Værter, og sluttelig var Loftet malet af vor berømte Ciceri, som dengang begyndte at komme i Velten.

Den skjønne Kunstnerindes Atelier gik ud til Hotellets Have, hvorfra det kun var adskilt ved høie Speilglasruder. Lysningen dæmpedes af folderige Gardiner, der skjulte Halvdelen af Vinduerne.

Et Par Skridt fra Marquise de Maulear sad den stakkels Scorpione paa en Fodpude og bladede i et Album med Kobberstik. Af og til fæstede han sit Blik paa Aminta, ligesom forat læse den unge Grevindes Ønsker af hendes Øine, og hans Hengivenhedsinstinkt lod ham altid gjætte rigtigt.

Førend Aminta selv, saae han Sollyset i Begreb med at falde paa hans Herskerindes Tegning, og skyndte sig at lade Rullegardinet gaae ned for at forebygge den ubeleilige Gjæsts Indtrængen...

Førend hun forlangte det, rakte han hende Blyantet, hun var paa Nippet at lede efter.

Han traf Skamlen, hun i Adspredelse havde stødt fra sig, hen under hendes smukke Fødder.

Han oppustede den hendøende Ild i Kaminen, naar han meente, at hun ønskede det varmere...

Scorpiones Divinationsevne gik saavidt, at Marquisen, ved saaledes at blive forkjælet, adlydt og gjættet næsten mod sit Vidende, ofte i sin Uskyldighed undrede sig over, at hendes Ønsker ikke vare blevne opfyldte, førend hun havde udtrykt dem i Ord.

Scorpione gik stille og lydløst tilværks, ligesom de gode Aander i de arabiske Eventyr, som usynligt tjene de skjønne Prindsesser, til hvis Skjæbne de evigt ere knyttede.

Den ulykkelige Ynglings dybe Lidenskab for hans Herskerinde var nu kun en Kjærlighed uden Ønsker og Higen. Han elskede ikke mere sin Barndoms Legesøster! han tilbad hende, ligesom han vilde have tilbedt sin Skytshelgeninde, ifald Scorpione havde været istand til at tilbede noget Andet paa Jorden eller i Himlen, end Aminta! ...

Han glædede sig, naar hun var glad, græd, naar hun leed, og elskede, hvad hun elskede.

Thi dette ulykkelige Væsen, der, saa at sige, kun nærede een menneskelig Følelse, havde gjættet Marquisens Kjærlighed til Grev de Monteleone, og hans tidligere Skinsyge var nu gaaet over til et varmt Ønske om at see Aminta lykkelig.

Det gik saavidt, at den Glæde, der straalede i Marquisens Øine, hvergang Greven blev mældt, saa at sige afspeilede sig i den Fjolledes Ansigt.

. . . .
. . . .
. . . .

„Ja!“ — udbrød pludselig den unge Qvinde, der talte med sig selv, ligesom hun havde været ene i Atelieret — „siden han elsker Originalen, vil han blive fornøiet med Copien! ... Thi det er mig ... det er ganske mig! ...“ — ved-

blev hun, idet hun afvexlende betragtede Portraitet og sit Ansigt i Speilet.

Den Fjollede hævede Hovedet ved at høre Amintas Stemme og bugtede sig mere, end han gik, hentil hende.

„See der! ...“ sagde Marquisen til ham — „finder Du det ligner?“

Hun pegede først paa Tegningen og dernæst paa sit Ansigt.

Scorpione strakte sin lange Finger ud imod Portraitet; derefter pegede han paa de levende og de malede Oine og gjorde en misfornøiet Gebærde.

„Jeg forstaaer Dig,“ — svarede Aminta — „Du finder, at de Oine ere mindre livlige, mindre glade, end mine ere for Oieblikket ... men seer Du, Tonio, den Dag jeg tegnede dem, vare de meget bedrøvede; jeg havde ikke seet ham i en heel Maaned! ... Og dengang“ — tilføiede hun rødmende — „var dette Portrait endnu ikke bestemt til ham! ...

Men jeg skal rette Feilen; jeg vil bestræbe mig for at lægge al den Glæde, alt det Haab, der opfylder min Sjæl, i mit Billedes Blik ... saa vil Du blive fornøiet ... og han med ...“

Man meldte Grev de Monteleone.

„Lad ham komme ind!“ — sagde Aminta med Liv — „men han skal ikke see det! ... Ikke førend jeg er fuldkommen tilfreds med det.“

Hun skyndte sig at tildække sit Pastelmaleri.

Greven var meget bleg; hans Ansigtstræk røbede en heftig indre Bevægelse, hvilket Marquisen øieblikkeligt bemærkede.

„Hvad feiler Dem?“ ...“ — sagde hun til ham — „Hvorfor kommer De saa tidligt til mig? ...

Det er ingen Bebreidelse, jeg gjør Dem; men ifald dette uformodentlige Besøg berøver mig Deres Selskab iaften, saa skal jeg ikke have Noget af det ... Gaa Deres Vei, min Herre; paa det Slags Handler indlader jeg mig ikke ... det kan jeg ikke staae mig ved ...“

„Hvor De er tilbedelsesværdig,“ — svarede Monteleone — „og hvor jeg føler mig lykkelig over at høre Dem beregne vor Samværen saa nøie!“

„Ja, jeg er yderst fordringsfuld, min Herre, det har jeg

sagt Dem iforveien! ... Jeg skjænker Dem ikke en eneste Time ... de gaae saa hurtigt, naar vi passlare sammen ...

Desuden" — tilføiede hun sørgmodigt — „er Livet saa kort ..."

„Ja, altfor kort ... —" svarede Greven — „endskjøndt det Liv, De skaber mig, De lader mig ane Fremtiden, aldrig burde ende! ..."

„Aldrig ... det vilde blive temmelig langvarig for Dem maaskee? ..."

„Kun en Evighed! ..." — sagde Monteleone; — „og jeg behøver en Evighed for at bevise Dem min Omhed!

Finder De maaskee ikke, at jeg har gjennemgaaet en tilstrækkelig Skjærsild hernede? ... Har jeg ikke lidt de Fordømtes Qvaler, siden den Dag jeg maatte gjøre Affald paa Dem! ... Nei! ..." — udbrød han lidenskabeligt — „nei! ... De vil aldrig erfare, hvor høit jeg dengang elskede Dem! ... hvor høit jeg nu elsker Dem! ..."

„Dog jo! jo!" — sagde Aminta smilende — „Jeg troer det, et Hjerte som Deres elsker kun en eneste Gang i Livet for Alvor! ...

Læg vel Mærke til, jeg siger: for Alvor, min Herre! der ligger meget i de Ord . . . saameget, at jeg knap tør tænke derpaa ... Og dog er det en Beroligelse for mig, naar min Phantasi forvilder sig i Deres Fortid.

O, bliv ikke bange!" — tilføiede hun ved at see Monteleone gjøre en Bevægelse — „jeg veed ikke Noget ... jeg vil ikke vide Noget ... De elsker mig, De vil bestandig elske mig, og jeg har Tillid til Fremtiden!"

„Fremtiden!" — sagde Greven med en Smerte, som han ikke kunde beherske — „den tilhører Dem, Aminta! idetmindste forsaavidt Gud vil! ..."

„Hvad vil De sige dermed?" — spurgte Marquisen urolig, idet hun paany bemærkede Grevens Sindsbevægelse — „hvad er det for en ny Ulykke, som truer Dem? Vil man atter fjerne Dem fra Paris? fra mig? . . . Velan, ifald det er Tilfældet, saa er det mig ligemeget! Det Land, De beboer, skal ogsaa være mit Land! ... Den Himmelegn, De vælger, skal være min! ... Jeg foretrækker det Klima, som De

foretrækker! ... selv om det var ligesaa taaget, ligesaa iiskoldt, som vort Italien er varmt og solrigt! . . . Ens sande Fædreland er det, hvori man er lykkelig! ...

Men hvad tænker De paa? . . . Hvorfor den nedslagne Mine? ..."

„Kjæreste Aminta!" — udbrød Greven pludseligt med uforbulgt Henrykkelse — „nu vilde det være rædsomt at døe!"

Ved disse Ord nærmede Scorpione sig til Greven og betragtede ham med en besynderlig Mine.

Man skulde have sagt, at den stakkels Scorpione var bleven greben af en mørk Anelse!

Grevens Ord havde givet en smertelig Gjenklang i Amintas Hjerte.

„Min Ven," — sagde hun, idet hun rakte ham Haanden — „der fattes Dem Noget i den senere Tid; De seer ikke mere saa lykkelig ud, som De fordum pleiede at være i min Nærværelse ...

For Guds Skyld, skjul ikke Noget for mig! Der er bestemt noget Frygteligt igjære! ...

Hvem skulde De betroe Dem til, undtagen til mig? ... Hvem skulde De fortælle Deres Sorger . . . hvem skulde dele Deres Lidelser, undtagen jeg? ... Tal, tal, jeg besværger Dem; thi Uvisheden er værre end Ulykken selv!"

Greven følte sin Sjæl aabne sig ved disse ømme og kjærlige Ord! . . . Hans Hemmelighed svævede ham paa Læberne og var i Begreb med at undslippe ham.

Men hvorledes kunde han underrette den unge og kjærlige Qvinde om den Skjæbne, som ventede ham ... om den forestaaende farlige Duel . . . om at Døden hvert Øieblik kunde udrive ham af hans salige Lykkesdrømme?

Det var en Umulighed! . . . Og Greven gjorde derfor sit Bedste forat berolige den Angst og Mistanke, han havde vakt ...

„Min elskede Aminta," — sagde han til hende — „der er intet Magtbud, som tvinger mig til at skilles fra Dem ... men maaskee vil jeg blive nødt til at foretage en Reise ... en lang Reise!" — tilføiede han med et Suk, som han forgjæves søgte at undertrykke — „En Forretning ... den bydende Nødven=

dighed tvinger mig dertil ... og De seer mig bedrøvet, fordi jeg maa tage Afsked med Dem."

„Afsked!" — gjentog Aminta blegnende — „en Reise! ... Velan," — sagde hun — „vent et Par Maaneder, saa gjøre vi den sammen!"

Denne kjærlige Yttring klang saa ulykkespaaende for Greven, at han udbrød, næsten ude af sig selv:

„De! ... Min Gud! ... O! nei, nei! ... den Reise maa jeg foretage alene! ... Men," — tilføiede han, idet han undertrykte sin Bevægelse — „jeg kommer igjen, haaber eg, for ikke mere at forlade Dem ...

Det er min sidste Fraværelse, det er min sidste Skilsmisse fra Dem! ..."

Greven udtalte disse Ord i en saa lidenskabelig Tone, at et Glædessmiil lyste fra Amintas taarefyldte Øine, ligesom et Solglimt fra en Rift i den skyfulde Himmel! ...

„Velan," sagde hun — „nu kjender jeg idetmindste min Ulykke! Jeg kjender Grunden til Deres Nedslagenhed, til den Sørgmodighed, jeg ikke kunde blive klog paa ... Nu veed jeg idetmindste, hvad jeg har at græde over! ...

Greve," — tilføiede hun — „De har imellemstunder seet mig stærk og modig og kan derfor bedømme min Hengivenhed af de Taarer, som jeg ikke mægter at tilbageholde ved Tanken om vor Skilsmisse! ..."

Monteleone greb den unge Qvindes Haand og bedækkede den med Kys.

Imedens dette gik for sig, stod den Fjollede støttet op til Væggen med smerteforvreiet Ansigt og græd, fordi han saae Aminta græde.

En Tjener kom og mældte Greven, at Herr Thaddeo Rovero ønskede at tale med ham.

Monteleone foer sammen og kastede Øinene paa Taffeluhret: Klokken var eet.

Klokken to ventede man ham i Boulogneskoven.

Aminta standsede ham, idet han vilde gaae.

„Seer jeg Dem igjen?" — spurgte hun ham.

„Ja, ja ..." — udbrød Greven — „iaften ... imorgen ..."

„Et Ord endnu," — tilføiede den unge Qvinde — „Reiser ere ikke uden Fare, min Ven ... jeg er overbeviist om, at De ikke letsindigt vil sætte Deres Liv paa Spil nu, da det ikke mere tilhører Dem alene ... og desuden vil jeg ogsaa hver Dag bede til Gud for Dem! ...

Men jeg vilde ikke være en Italienerinde, ifald mit Hjerte ikke nærede en vis kjærlig Overtro ... selv Deres, siger min Broder, er ikke frit derfor ... Der skal især være een Ting, som De altid har havt Tillid til ... det er et Familiearvegods ... tag denne," — vedblev hun, idet hun trak Benvenutos Smaragdring, som Greven fordum havde foræret hende gjennem Thaddeo, af sin Finger og stak den paa Monteleones — „man siger, at den altid har bragt Dem Lykke ... behold den til Erindring om mig, ligesom jeg fordum fik den til Minde om Dem!"

„Aminta," — svarede Greven, idet han modtog Smaragden — „De bringer Haab og Tillid til at vaagne i mit Hjerte!... Jeg troede ikke at kunne tænke mig nogen Lykke, naar jeg skiltes fra Dem ... og dog kan De endnu skjænke mig et saligt Dieblik! ..."

„Hvorban det?" — spurgte hun.

„Lad den Ring være en Trolovelsesring..."

„Lad den være en Trolovelsesring!..." — svarede Aminta bevæget.

„Grevinde de Monteleone! ..." — udbrød Greven henrykt af Glæde — „vi sees snart!... jeg lover Dem det!..."

Han ilede ud af Værelset.

Den Fjollede fulgte bagefter.

Monteleones Ansigt straalede af Glæde. — Hans Beslutning var taget; hans Sjæls Fasthed var atter vendt tilbage.

Den grove Fornærmelse, man havde tilføiet ham uden tilsyneladende Grund, fortjente Tugtelse.

Den Mand, som et Par Timer iforveien havde været nedbøiet af Kummer, af en hemmelighedsfuld Ringeagt, som han ikke kunde forklare sig selv, skjøndt han var nødt til at underkaste sig Følgerne af den, var nu ikke mere til at gjenkjende! ..

Maaskee havde han i sin forrige smertelige Aandssløvhed, i den nedtrykte Stemning, der i den sidste Tid havde bemæg-

tiget sig ham, ikke sat nogen Priis paa et Liv, der var tomt paa Kjærlighed; men nu var Greven modig og fattet, nu vilde han leve for hende, som havde modtaget hans Navn og skjænket ham sin Tro.

Thaddeo ventede paa Grevens Komme; han havde indseet, hvor smertelig hans sidste Samtale med Søsteren maatte være, og derfor ikke villet genere deres Afsked ved sin Nærværelse.

Apsberg og Thaddeo vare naturligviis Monteleones Secundanter.

De forlode Hotellet tilligemed ham og toge en Hyrevogn for at kjøre til Duelstedet.

Thaddeo bar Monteleones Pistolkasse, der allerede tidligere havde figureret i Gondoloptrinet, hvor Aminta havde opoffret sig for Marquis de Maulears Frelse ved at skjænke ham sin Haand.

Paa Veien fra Gaden St. Dominique til Skoven afnødte Monteleone sine Venner det Løvte, at de, ifald hans Modstander vedblev at fortie Grunden til den ham tilføiede Fornærmelse, ikke vilde modsætte sig Duellen, om den end blev bestemt under en saadan Form, at den nødvendigviis maatte have den ene af de to Fjenders Død tilfølge! . . .

Fornærmelsen var saa offenlig, saa grov, saa uoprettelig, at Monteleones Secundanter samtykkede deri med Forbehold af endnu engang at fordre Forklaring af Modparten eller hans Venner.

Det var i denne Stemning, at de ankom til Kampladsen.

De lode Vognen holde i nogen Afstand fra det gamle Langchampsabbedi, stege ud og begave sig ind i Underskoven forat naae det Sted, Lieutenant A... havde opgivet.

Et usaligt, blandt Duellanterne velbekjendt Sted, en stor privat Valplads, hvor Græsset ofte er blevet farvet purpurrødt af Slagtoffrenes Blod!

Dennegang var Dagen bleven Morgen liig; Solen skinnede klart; Kulden havde krystalliseret Dugdraaberne mellem det høie Græs, og de to Venner knuste ubekymret de himmelfaldne Perler under deres Fødder.

Tausheden i denne Skov, der saa ofte havde gjenlydt af Smertensskrig og de Døendes Stønnen, afbrødes blot af Vindens Hvislen i Træerne.

. . . .

Klokken var to, da Monteleone og hans Ledsagere ankom til Samlingsstedet.

Pladsen var endnu tom; men strax efter deres Ankomst naaede den fjerne Raslen af en Vogn deres Øren og underrettede dem om, at de ikke vilde komme til at vente længe paa deres Modstandere.

Sidstnævnte stege ligeledes af ved Rundelen, der fører til Ruinerne, og faa Minutter efter stode de fjendtlige Partier ligeoverfor hinanden.

To Officerer, den ene af Marinen, den anden af Generalens Regiment, ledsagede Lieutenanten.

Greven og Lieutenanten holdt sig tilbage, medens Secundanterne gik hverandre imøde.

„Mine Herrer," — sagde Apsberg til de to Officerer — „Grev de Monteleone veed, ligesaalidt som vi, hvad der har givet Anledning til den blodige Fornærmelse, som Deres Ven har tilføiet ham; men da han selv har vægret sig ved at underrette Greven derom, vil De sandsynligviis ikke undslaae Dem forat meddele os denne Hemmelighed, hvilket forresten Æren og Humaniteten gjør Dem til Pligt."

„Min Herre," — svarede Søofficeren Apsberg — „det gjør os ondt at maatte sige Dem, at vi, ligesaalidt som De, kjende Grunden til Fornærmelsen.

Lieutenant A . . . er en almindelig agtet og elsket Officeer i den kongelige Marine; han har forlangt vor Bistand idag i den Anledning, som har ført os herhid, idet han ved sit Æresord forsikkrede os, at hans Sag var hæderlig og retfærdig, og at han ikke kunde udlade sig om Bevæggrunden til Duellen, førend in articulo mortis, eller ifald hans Modstander bukkede under, og vi nære altformegen Tillid til vor Vaa-

denbroders retskafne Charakteer og Besindighed til at nægte ham Bistand ved denne vigtige Leilighed."

„De har sandsynligviis, ligesaavel som vi, mine Herrer," — tog den anden Secundant Ordet — „læst Lieutenant A...s Brev til Herr de Monteleone, og De vil deraf have seet, at han er fast bestemt paa at gjøre det umuligt for Herr Greven at afslaae Duellen, ifald han ikke skulde finde den allerede tilføiede Fornærmelse tilstrækkelig til at motivere den."

„Godt, min Herre," — svarede Apsberg — „jeg seer med Smerte, at jeg har henvendt mig til Folk, der ikke forstaae mig. Hidindtil har jeg betragtet Secundanterne i en Duel som et Slags Sjælesørgere ved denne Leilighed; men uden længere at ville søge efter de Grunde, der have kunnet bestemme Lieutenant A... til hans uværdige Fremfærd mod en saa hæderlig Mand, som Grev de Monteleone, finde vi, ligesom De og ligesom Herr Greven, at hans Opførsel er meer end tilstrækkelig til at kræve Blod!...

Vi ville derfor afbryde, og da vi med Rette betragte os som den fornærmede Part, forlange vi for det Første Ret til et vælge Vaabnet..."

„Som De behager!" — svarede de to Officerer.

„Vi vælge Pistoler!" — sagde Thaddeo — „og da vi agte at forfølge vor Ret til det Yderste, forlange vi endvidere, at Herr de Monteleone skyder først, eller at hans Modstander forklarer, med hvad Ret han betragter sig som den først Fornærmede."

„Lieutenant A... giver ingen Forklaring," — svarede Søofficeren.

„Isaafald, mine Herrer," — svarede Apsberg — „benytte vi os uden Skrupler af den Gunst, som Duellovene tilstaae os ved slig Leilighed."

De to Secundanter gave deres Samtykke tilkjende ved et Nik.

Vaabnene bleve ladte i Overværelse af de to Duellanter.

Man da man havde underrettet dem om Betingelserne, tog Monteleone Ordet:

„Jeg ønsker," — sagde han — „at have Høfligheden paa min Side i denne ulykkelige og uforklarlige Sag! . . . Jeg gjør desaarsag Paastand paa, at Fordelen skal være lige paa begge Sider, og at Herren der og jeg skyde samtidigt eller efter Behag, paa tyve Skridts Afstand, idet vi avancere mod hinanden. Det er" — tilføiede han med et Buk for Lieutenanten — „ikke af forfængeligt Praleri, jeg handler saaledes, kan jeg forsikkre Dem, men ene og alene i Bevidstheden om en Færdighed, der aldrig har slaaet mig feil!"

„Ifald jeg ikke var saa fast besluttet paa at dræbe Dem," — svarede Lieutenanten Monteleone med opbrusende Høflighed — „saa vilde jeg afslaae Deres fornærmelige Ædelmodighed!... Men jeg staaer i den Formening at have saa stort Krav paa Deres Liv... min Hævn er af en saa hellig Natur, at jeg uden Betænkelighed gaaer ind paa Deres Forslag!"

Alle tav.

Afstanden blev maalt, Solen deelt og Pistolerne spændte.

Ovenfortalte tildrog sig langs en forfalden Muur af det gamle Longchampsabbedi, og de to Fiender vare stillede i Linie med et tæt Krat, som begrændsede Landeveien paa den anden Side.

Signalet blev givet.

Begge Vaabnene hævede sig.

Udenat gjøre et eneste Skridt, udenat søge at nærme sig sin Modstander, der gik løs paa ham, tog Herr de Monteleone Sigte og skjød . . . og hans Kugle traf Lieutenanten, der krummede sig sammen og styrtede om paa Veien.

Men ikke en Klagelyd kom over hans Læber, han lukkede ikke Øinene... han reiste sig overende paa Albuen og fyrede paa Herr de Monteleone, hvem Kuglen vilde have truffet midt i Brystet, ifald ikke et Menneske, som med Lynets Hurtighed kom styrtende udaf Krattet, havde dækket Monteleone med sit Legeme og modtaget den skjæbnesvangre Kugle istedetfor ham!...

Fire Skrig løde paa eengang...

Secundanterne styrtede hentil det ulykkelige Offer...

Man gjenkjendte den stakkels Scorpione!...

Den Fjollede døde for Aminta ... han gav hende det

sidste Beviis paa sin Kjærlighed ved at frelse den, hun elskede, fra Døden...

Da man løftede den ulykkelige Yngling op, var han allerede død!

Man hørte senere af Tyendet i Hotellet, at Tonio, ved at faae Øie paa Thaddeo med Pistolkassen, havde kastet sig i en Hyrevogn og fulgt efter de to Venner ... Sandsynligviis var han bleven grebet af en sørgelig Erindring ved Synet af Kassen, som han havde seet i Grevens Hænder ved dennes Tvist ved Marquis de Maulear i Sorrente.

Han havde listet sig ind i Skoven bagefter de tre Venner og først viist sig forat modtage den dødbringende Kugle!...

Imedens Apsberg, Monteleone og Thaddeo bestræbte sig forat bringe Scorpione tillive, løftede Lieutenant A...s to Secundanter den unge Officeer op i deres Arme og bestræbte sig forgjæves forat standse Blodet, der strømmede ud af hans Saar.

Efterat have forvisset sig om den ædelmodige Ynglings Død, skyndte Apsberg sig at yde den Saarede sin Omhu.

Lieutenanten var besvimet.

Apsberg tog hurtigt nogle lange Strimler Hefteplaster opaf sin Forbindtaske og gav sig til at forbinde det farlige Saar; men han saae snart, at hans Møie var spildt, og rystede paa Hovedet med en ulykkespaaende Mine:

„Kuglen er gaaet ind i Mavehulingen;“ — sagde han — „en Læsion af det ædle Organ har næsten altid Døden tilfølge, medmindre der skeer et Mirakel!“

Lieutenantens to Secundanter saae forfærdede paa hinanden.

Ideisamme hørte man Hovslaget af flere Heste, der hurtigt nærmede sig Skuepladsen for det uhyggelige Optrin.

„Det er det ridende Politi!...“ — udbrød den Ene af Officererne.

„Skynd Dig bort!...“ — sagde Apsberg og Thaddeo paa eengang til Greв de Monteleone, som endnu understøttede den stakkels Scorpiones Hoved, idet han betragtede ham med dyb Medlidenhed — „skynd Dig bort!... thi man vil upaatvivleligt arrestere Dig som skyldig i denne Persons Død!...“

— tilføiede de pegende paa Lieutenant A... — „og hvad skal der blive af Forbundet uden Dig?..."

Greven stod tvivlraadig; den pludselige Flugt stemte ikke overeens med hans Charakteer; han var vant til at bære Ansvaret for alle sine Handlinger og ikke fornægte nogen af dem.

„I Amintas Navn!..." — hviskede Thaddeo til ham.

Greven sprang ind i Krattet og forsvandt øieblikkeligt.

Nogle Øieblikke hengik under Venten paa Rytterne, hvis Uniformer man allerede havde skimtet mellem Træerne...

Man ventede forgjæves; Rytterne passerede i et Par Skridts Afstand forbi Skuepladsen for det sørgelige Drama, uden at nære nogen Anelse om, at der fandtes en Død og en Døende saa nærved dem!...

Det var virkelig en Døende, som Doctor Ansberg forgjæves bestræbte sig forat kalde tillive!... En huul, krampagtig Rallen begyndte at undslippe Lieutenantens Bryst, hans hans Øine fordreiede sig, Blikket blev stivt og glandsløst, Blodtabet standsede, og kun nogle levrede Draaber piblede udaf Saaret som Forløbere for Døden!...

Pludseligt strakte det sammenkrympede Legeme sig stivt ud og reiste sig overende med Anspændelse af sine yderste Kræfter; den Døendes Øine fik atter Liv og lyste med forunderlig Glands.

„Hør mig," — tog han hurtigt og afbrudt tilorde — „hør mig Allesammen... og lad intet af mine Ord gaae tabt for Eder... De ville blive de sidste, jeg udtaler... Gud skjænker mig i sin Naade Kraft til at rive Masken af en Forræder... og forebygge nye Ulykker..."

Alle traadte nærmere og lyttede opmærksomt efter den Døendes Ord...

De fire Tilhørere holde deres Aandedræt tilbage...

„Jeg sagde," — vedblev den Døende — „at jeg kun vilde aabenbare min Hemmelighed in articulo mortis.. eller ifald min Modstander bukkede under ... Jeg vil holde mit Løvte...

Jeg har ikke sagt Dem," — vedblev han, idet han med Møie vendte sig om til sine Secundanter — „hvorfor jeg har fornærmet ham, der berøver mig Livet... Grunden er, at De

vilde have forhindret mig i at duellere med ham ... ifald jeg havde fortalt Dem, hvad han er ... thi han er hverken en ærlig Mands Kugle eller Klinge værdig ...

Jeg vilde først dræbe ham ... og dernæst demaskere ham ...

Thi han, den glimrende Greve de Monteleone, er en lumpen Haandlanger for Politiet ... en Spion ... en Spion af den fornemme Verden! ..."

„Hvilken skjændig Bagvaskelse! ..." — udbrød Apsberg og Thaddeo.

„Ved alt hvad er mig kjærest ..." — vedblev Lieutenanten, hvis Stemme blev svagere og svagere — „ved min Faders graae Haar ... ved min Sjæls Frelse ... jeg har talt Sandhed! ...

Det er den Usling, der har angivet Generalen! ... min Fader har selv givet mig Beviset derpaa ... og det et sikkert, uomstødeligt Beviis ... Han vil give Dem det ligesom mig ..." — vedblev han henvendt til Grevens to Venner — „man lyver ikke i sin Dødsstund ... og jeg døer ... med Sandheden paa Læberne! ..."

Hans Øine lukkede sig ... han drog det sidste Suk!

Tre og tyvende Capitel.

Det anonyme Brev.

De fire Secundanters Forbauselse ved at høre Lieutenant A...s Erklæring lader sig ikke beskrive.

Apsberg løsrev sig først af den stumme Rædsel, som havde bemestret sig Enhver ved denne frygtelige Anklage.

„Mine Herrer," — sagde han til Officererne — „det er Deres Ære, jeg henvender mig til! ...

Man kan ikke mistænke en Døendes Redelighed, især i den Stilling, hvori Herr A... befandt sig ligeoverfor Greven ... Han var fuldt og fast overtydet om Sandheden af hvad han sagde Dem, og ene og alene det kan retfærdiggjøre hans fornærmelige Opførsel mod vor Ven... Men Lieutenant A... vilde snart have skiftet Mening med Hensyn til Greven, ifald han tidligere havde underrettet os derom, og vi skulde have givet ham slige Beviser paa Grev de Monteleones hæderlige Charakteer, at hans beklagelige Vildfarelse vilde have smertet ham dybt.

Vi ville til enhver Priis søge at faae Lieutenantens ulykkelige Fader itale; vi ville bestræbe os forat udfinde Oprindelsen til den grundløse Beskyldning, De have hørt paa, og vi bede Dem blot om en Gunst, som Folk med Hjertet paa rette Sted ikke nægte hinanden, nemlig at opsætte Deres Dom angaaende Grev de Monteleone, indtil vi have fundet Leilighed til at overtyde Dem om den sørgelige Feiltagelse, der har kostet Deres Ven Livet."

„Min Herre," — svarede Søofficeren Apsberg — „vi have ingen Grund til at være fjendtligt stemte mod Grev de Monteleone: hans høimodige Fremfærd ved Duellen har endogsaa indgydt os Agtelse og Beundring for ham! Vi ville derfor afvente Deres nærmere Meddelelse, og indtil det er skeet, fortie den Hemmelighed, vi have faaet at vide."

„Tak, min Herre," — sagde Apsberg — „det er gaaet, som det burde gaae, mellem Mænd af Ære og Hjerte.

Nu til vore to Offre," — sagde han, idet han pegede paa Generalens Søn og Scorpione — „hver har sin sørgelige Pligt at efterkomme!"

. . . .

Et Qvarteerstid efter havde Skuepladsen for det uhyggelige Optrin kun nogle enkelte Blodpletter paa det visne Løv og det gulnede Mos at opvise!

Da Thaddeo kom hjem til Hotel Maulear med den ulykkelige Tonios Legeme, befandt Greven sig allerede hos Aminta.

Ved Synet af Monteleone havde Sidstnævnte troet, at han kom efter Løfte forat tage Afsked med hende! . . .

Greven meddeelte hende nu den sørgelige Sandhed. Han underrettede hende om den ham tilføiede Fornærmelse, om Duellen, som var en Følge deraf, og endelig om Scorpiones Død.

Aminta fældte bittre Taarer ved denne Efterretning.

Hele den arme Skabnings Liv, der havde været en Kjæde af Selvfornægtelse, fremstillede sig for hendes Dine! . . . et piinligt og qvalfuldt Liv, der havde begyndt og endt med det største Offer, et Menneske kan bringe!

Thaddeos Ankomst var følgelig et smerteligt Dieblik for Marquisen! . . .

Men Greven var der . . . Greven havde hun tilbage, thi nu vidste hun, hvad hans foregivne Reise havde at sige! . . . Greven, hvis Sorg maaskee var endnu dybere end hendes, fordi han var den uskyldige Aarsag i Tonios Død og ikke kunde trøste sig derover! . . .

. . . . , ...

Et Par Timer efter disse Begivenheder sade Aysberg og Thaddeo hos Vicomte d'Harcourt, der endnu var meget syg. Begge fortalte ham Duellen, som de ikke havde villet meddele ham tidligere paa Grund af hans Helbredstilstand.

Alle tre vare enige om at stemple den døende Lieutenants Udsagn om Grev de Monteleone som skjændig Bagvaskelse.

Sagen forekom dem saa oprørende, at de eenstemmigt toge den Beslutning, ikke at omtale den for deres Ven, af Frygt forat krænke ham ved en slig Tilstaaelse.

Imidlertid afgjorde de tre Forbundsfæller indbyrdes, at de, som Aysberg havde yttret til Lieutenantens Secundanter, vilde gjøre sig al mulig Umage forat faae Adgang til Generalens Fængsel og erfare Opløsningen paa Gaaden af hans gen Mund.

Tre Dage gik hen under unyttige Bestræbelser, under bestandige Afslag fra Autoriteternes Side.

Endelig fik Doctor Matheus den attraaede Tilladelse gjennem den kongelige Procureur, af hvem Sagen var afhængig.

Lægen blev ført ind til General A..., som han fandt i dyb Fortvivlelse over Sønnens Død.

Generalen var rasende forbittret paa Greven, hvem han kaldte for sin Søns Morder og Bøddel!...

„Ja," — udbrød den ulykkelige Fader, idet han brast i Taarer — „den Usling! den Elendige!... angive Faderen og dræbe Sønnen!... Hvad har jeg dog gjort dette Menneske?... hvorfra skriver hans Had sig mod mig og mine?"

„General," — svarede Apsberg — „jeg fatter tilfulde Deres Sorg; men den gjør Dem ubillig og uretfærdig mod en Mand af Ære, mod Deres, mod vor Forbundsfælle ..." — vedblev Doctoren med dæmpet Stemme — „Grev de Monteleone har Intet at bebreide sig med Hensyn til Duellen med Deres Søn; uden en ædelmodig Ynglings Opofrelse vilde Herr de Monteleone have fundet Døden for Lieutenantens Haand, ligesom det unge Menneske fandt den!... Fat Dem derfor for Guds Skyld!... Tiden er kostbar, og jeg besværger Dem, sig mig, hvorpaa grunder De Deres Beskyldning mod Grev de Monteleone?"

„Ja, Gud give, jeg havde beholdt den skrækkelige Hemmelighed for mig selv! ..." — sagde Generalen — „Gud give, at min stakkels Søn ikke havde erfaret dette Menneskes Forbrydelse af mig!... Han vilde da ikke have troet sig forpligtet til at duellere med ham .. til at hævne mig... Han vilde endnu være ilive!..."

Generalens Graad fordobblede sig med Tanken herom.

Apsberg gav ham Tid til at fatte sig og tog derpaa atter tilorde:

„Er dette Brev fra Dem, General?"

„Hvadfor et Brev!..." — spurgte denne, idet han fæstede sine taarefyldte Øine paa det Papiir, Lægen rakte ham.

„Dette her," — vedblev Apsberg næsten i Øret paa den gamle Krigsmand — „det blev mig overleveret i Deres Navn, et Par Dage efter Deres Arrestation!..."

Generalen tog Brevet og læste det.

„Det er fra mig;" — svarede han — „en gammel, trofast Kammertjener, der fulgte mig i Fængslet, og som man senere har berøvet mig, var Overbringeren deraf."

„De paastaaer altsaa at have seet den af Dem selv underskrevne og til Grev Monteleone leverede Liste over Medlemmerne af Deres Venta i Politimesterens Hænder, som Hovedbeviis imod Dem?"

„Ja, det paastaaer jeg."

„Velan," — sagde Doctoren — „saa erkjend Deres Vildfarelse og viis Retfærdighed mod den, som De ufortjent har brændemærket med et Skjændselsnavn; thi Listen er bleven mig indhændiget af Greven selv, som har modtaget den af Dem, og her er den! . . ." — vedblev han, idet han overrakte ham den.

Generalen tog Underskriften nøiagtigt i Øiesyn og udbrød derpaa:

„Det er ikke den Liste jeg overleverede Grev de Monteleone! . . . det er ikke min Underskrift! . . .

Baade Underskrift og Liste er eftergjort af en duelig Falskner, medens den originale Liste, der upaatvivleligt vil bringe mig paa Skafottet, befinder sig i Politimesterens Hænder, hvor jeg selv har seet den, hvilket jeg vil bekræfte med mit Hjerteblod!"

Aysberg blev liigbleg og støttede sig til Væggen; en Iiskulde sneeg igjennem hans Aarer, en Taage lagde sig for hans Øine . . . han gyste af Skræk ved Generalens bestemte og frygtelige Erklæring! . . .

Saameget var vist, at Listen enten maatte være bleven stjaalet hos ham, eftergjort hos ham, hvilket var usandsynligt, næsten umuligt; eller Greven var en Forræder, og isaafald havde Generalen Ret . . . Hans ulykkelige Søn havde ikke taget feil! . . . Hvad han havde sagt var rigtigt! hvad han havde gjort var velgjort!!!

I nogle Øieblikke stod Aysberg ligesom tilintetgjort; derpaa tog han atter tilorde:

„General! i Navn af en Mand, som er mig kjær, i Navn af et heelt Samfund, hvis Frihedsbestræbelser De modigt har

understøttet, — blandt hvis ædleste Offre De for Øieblikket hører, beder jeg Dem, tænk Dem om, anstreng Deres Hukommelse, lad Deres Græmmelse ikke føre Dem paa Vildspor. . . Ved Deres tredivenaarige hæderlige Tjenestetid, er det ikke den Liste, De har understreget?"

„Paa Ære og Samvittighed," — svarede Generalen — „ved min ulykkelige Søns Sjæl, sværger jeg, at denne Liste er en Efterligning, en Copi af min, og at min egen er bleven mig forelagt af Herr Angles, samme Dag min Arrestation fandt Sted!"

„Det er et ubegribeligt Mysterium!..." — sagde Apsberg, som ikke kunde beslutte sig til at troe paa noget Forræderi fra Monteleones Side — „en skjult Fjende maa have vidst at sætte sig i Besiddelse af det Dokument, medens det var i Grevens Værge, og taget Copi af det!..."

„Søg ikke Ophavsmanden til Forbrydelsen saalangt borte," — svarede Generalen barsk — „jeg har udpeget ham for Dem!...

Den Mand, som De kalder for Deres Ven, har angivet og forraadt os ved Hjælp af det skjæbnesvangre Vaaben, han havde i sine Hænder!... Som sagt, Doctor, den Mand er en Usling, som har solgt Faderen og myrdet Sønnen!..."

Den gamle Krigsmands Taarer randt paany.

Man kom og meldte Lægen, at det til Besøget fastsatte Tidsrum var forløbet, og Apsberg stod i Begreb med at gaae, da Generalen greb ham i Armen, trak ham hentil sig og hviskede Doctoren i Øret:

„Gjør kort Proces med det Menneske, eller Carbonarismens Sag er tabt!..."

Apsberg kunde ikke undertrykke en Gysen ved at høre de ulykkespaaende Ord og see det vilde Blik og den truende Geberde, som ledsagede dem!...

Han trykkede Generalens Haand og fulgte bagefter Slutteren, som fulgte ham til den yderste Gitterport i Conciergeriet.

. . . .

. . . .

. . . .

To Dage førend dette Optrin havde D'Hrr. Ober... og Professor C..., de to største Formænd for Centralventaerne, som endnu vare paa fri Fod, indhændiget Greven de med deres Navns Underskrift forsynede Lister over deres Medforbundne, akkurat ligesom General A..., D'Hrr. F... og B... og Grev de Ch...

Bemældte vigtige Papirer bragtes ufortøvet af Monteleone til Matheus, der gjemte dem ligesom de andre i den hemmelige Skuffe af den gamle Secretaire, hvortil Jfr. Crepineaus Inclination havde skaffet sig en falsk Nøgle ved Hjælp af Voraftrykket.

Ved sin Hjemkomst traf Apsberg d'Harcourt og Thaddeo, som ventede paa ham.

D'Harcourt var endnu meget svag; men i sin Utaalmodighed efterat erfare Udfaldet af Doctorens Besøg hos Generalen havde han ladt sig kjøre hentil sin Ven.

Ved Indtrædelsen blev Apsberg slaaet af sine to Forbundsfællers forstyrrede Udseende.

„Vi ere forraadte, angivne... Carbonarismen er død i Frankrig!..." — udbrød Thaddeo — „D'Hrr. Ober... og Professor C... ere blevne arresterede inat, i deres Hjem, og kastede i Fængsel!..."

Apsberg kastede sig ned paa en Stol og sad som forstenet.

Pludseligt sprang han op og styrtede udaf Værelset, udenat sige et Ord.

„Hvad gaaer der af ham?" — spurgte d'Harcourt og Thaddeo hinanden i største Forundring.

Apsberg ilede op til sit Laboratorium, aabnede Døren, styrtede hentil Secretairen og snappede en Pakke i det hemmelige Rum; derpaa vendte han tilbage med samme Hurtighed.

„Du har havt saamange Pengesager med Ober..., at Du sagtens maa kjende hans Underskrift;" — sagde han til d'Harcourt, idet han rakte ham Pengemandens Liste — „er det hans Haand?

D'Harcourt tog Listen og traadte hentil Vinduet, hvor han undersøgte Underskriften Bogstav for Bogstav.

„Underskriften er falsk," — svarede han — „jeg har Beviset derpaa i min Lomme."

Med disse Ord tog han et Brev, han nyligt havde faaet fra Ober..., op af sin Brevtaske ... De tre Venner sammenholdt Skrivelserne og overtydede sig snart om den plumpe Efterligning af Herr Ober...s Navn.

Nu slog Apsberg sig fortvivlet for Panden og udbrød:

„Som I sagde, mine Venner, Carbonarismen er død i Frankrig! ... og det er En af dens egne Sønner, eller rettere: Det er dens Formand, ham, som burde værne om den med sit Liv og Blod, der feigt har myrdet den! ... og den Mand er Grev de Monteleone! ..."

„Monteleone!! ..." — udbrøde d'Harcourt og Thaddeo med Forfærdelse.

„Ja, Monteleone! ..." — gjentog Lægen.

Han fortalte dem nu alt hvad der havde tildraget sig mellem ham og Generalen.

„Nei! ..." — udbrød Thaddeo — „jeg kan ikke troe det! ... jeg vil ikke troe det! ... At anklage en saa hæderlig Charakteer er en Brøde, hvori jeg aldrig vil gjøre mig medskyldig! ... Nei, Grev de Monteleone er hverken en Forræder eller Spion! ... Jeg tillader Ingen, ikke engang Eder, at angribe et Rygte, en Ære, der er saa pletfri, som min Landsmands, min Ve s, min Broders! ...

Af hvad Grund" — tilføiede han i heftig Bevægelse — „søge I ikke en anden Forklaring end den, der fordømmer ham i Eders Øine? ... Hvorfor kunne Listerne ikke være frastjaalne ham selv i den Tid, han har havt dem i sin Varetægt? ... Hvorfor kunne de ikke allerede dengang være eftergjorte, og han have leveret os disse elendige Copier i den Tanke, at de vare de originale Lister? ...

I Sandhed," — tilføiede den ædle unge Mand med Bitterhed — „I ere glemsomme med Hensyn til Eders Venner! ... Aars Opoffrelser for den Sag, vi forfægte, svinde af Eders Erindring som Dug for Solen! ... Eders Venskab har ikke langt til Had og Foragt! ..."

„Thaddeo," — svarede d'Harcourt — „det smerter Apsberg og mig ligesaameget, som det smerter Dig! ... vore

Hjerter forkaste ligesom dit, hvad der er indlysende for vor Fornuft! ... ligesom Du, bestræbe vi os forat see en ubegribelig Fatalisme i det Hele! . . . Vi ville ligesaa nødigt som Du finde vor Ven skyldig, og Gud give, at vore Bestræbelser maae lykkes! ..."

„Til enhver Ting" — sagde Apsberg, som Thaddeos kraftige Forsvar indgjød ny Tillid til Monteleone — „maa der gives en Grund, en Aarsag, en Foranledning ... Og hvad skulde være Grunden, Aarsagen eller Foranledningen til Grevens Forræderi mod os?"

„Godt, mine Venner, godt!" -- svarede Thaddeo, idet han trykkede deres Hænder — „I tvivle allerede . . . inden føie Tid ville I være overbeviste, inden føie Tid ville I selv beklage Eders stygge Mistanke! . . . Men jeg, som har været den Første til at tage til Gjenmæle mod den, skal efter yderste Evne bestræbe mig forat komme efter den frygtelige Sandhed! ... thi af den er en Broders Ære og Alles Frelse afhængig!"

„Mine Herrer," — sagde Apsberg — „vi vilde handle urigtigt ved længere at fortie det for Monteleone, saaledes som vi først vare komne overeens om!

Det er rigtignok haardt, at maatte tilføie ham et saadant Stød, at maatte underrette ham om den Bestæmmelse, man har vovet at tilføie ham! . . . men kun han kan bringe os paa Spor efter de Skyldige og Forræderne! Kun han kan give os Lys; uden ham er Alting Mørke."

„Befal mig at trodse Døden, at vove Liv og Frihed for vor Sag," — svarede Thaddeo — „mit Liv og min Frihed tilhøre den! ... men forlang ikke, at jeg skal have Mod til at sige en Mand, som jeg holder for en Mand af Ære, lige op i Dinene: man beskylder Dig forat have solgt dine Brødre! . . . forat have forraadt deres Hemmeligheder! . . . man stempler Dig som en Forræder! ... man kalder Dig for en Spion!! ..."

„Det gaaer mig ligesaa Thaddeo," — sagde d'Harcourt — „heller ikke jeg føler mig stærk nok til at sige ham det... mine Læber vilde forstumme, jeg vilde uvilkaarligt slaae Dinene ned foran det stolte Aasyn, hvori Oprigtigheden og Ærlig-

heden staae malede!... foran den ædle Pande, som hverken Frygt eller Skam nogensinde har bragt til at rødme!"

„Det bliver altsaa mig, som skal tale!" — svarede Apsberg — „jeg, der ikke har Greven mindre kjær, end I... jeg, som nys anklagede ham med dyb Smerte... hvis Hjerte tilbageviste den Beskyldning, som min Mund gjentog... jeg skal tale med ham... af Hengivenhed for ham paatager jeg mig dette Hverv, der er det tungeste i mit Liv!..."

Idetsamme blev der et Par Gange banket paa Løndøren, gjennem hvilken vi første Gang saae Herr Pignana komme, og senere Politiadjutanten med Stenio Salvatori.

„Det er formodenligt Pignana med en vigtig Efterretning, som haster!..." — sagde Apsberg:

Han skyndte sig at trykke paa Fjeren, som Italieneren udentvivl allerede havde opdaget, da han indførte Herr H... hos Doctor Matheus.

Løndøren sprang op, men istedetfor Herr Pignana var det Grev de Monteleone, som stod foran de tre Forbundsfæller!

Alle Tre gyste ved Synet af ham, og Apsberg meest; thi det var ham, som skulde tale, ham, hvem den piinligste Rolle var forbeholdt.

„Jeg kom i dette Øieblik," — sagde Monteleone til dem — „men jeg vilde ikke gaae aabenlyst ind til Apsberg... Det er nødvendigere end nogensinde for os at være forsigtige!...

I vide da," — tilføiede han sørgmodigt — „at de to sidste Formænd for Centralventaerne ere arresterede?..."

„Vi vide det," — svarede Apsberg — — „og vi vare netop ifærd med at undersøge, hvem den usynlige Ophavsmand til Ulykken kan være."

„Ulykken" — svarede Greven — „bør maaskee snarere tilskrives vore Venner end vore Fjender... den mindste Uforsigtighed er tilstrækkelig til..."

„For Sammensvorne" — svarede Apsberg — „er en Uforsigtighed en Forbrydelse; thi den sætter alle Deeltagernes Hoveder paa Spil!"

„Mine Venner," — svarede Greven — „Forbundet trues

fra alle Kanter... Bladene for idag mælde Opdagelsen af de hemmelige Selskaber i Italien og Tydskland, den franske Carbonarismes Søstre.

Sidstnævnte er bleven ramt i Hjertet ved Centralformændenes Arrestation og den Modfaldenhed blandt Brødrene, som er en Følge deraf... den har kun een Beslutning at tage."

„At gjøre Oprør!..." — sagde Apsberg.

„At bruge Magt!... sagde Thaddeo.

„Nei, mine Venner," — svarede Monteleone — „at bruge Forsigtighed og forholde os aldeles rolige!"

Thaddeo, Apsberg og d'Harcourt betragtede ham med Forbauselse.

Apsbergs Mistanke vaagede paany.

„Jeg seer, at disse Ord forbause Eder," — vedblev Greven — „at de forekomme Eder besynderlige for mit Vedkommende!... men i Betragtning af det Ansvar, jeg staaer i til alle europæiske Ventaer, som blot vente paa mit Signal forat handle, tør jeg først give det til den skjulte og underjordiske Verden, som underminerer den gamle Verden forat sprænge den i Luften, naar vi have den beleilige Tid, Styrken og Mængden for os!...

Beleiligt er det ikke, thi Regeringens urolige Øie er trængt ind i vore Rækker, og dens Jernhaand decimerer os!...

Hvad Styrken og Mængden angaaer, saa ere de for Øieblikket svækkede af Frygt og Mistillid, og jeg seer mig derfor med Smerte nødt til at gjentage, at vi ene og alene kunne haabe Frelse af Fremtiden ved for Øieblikket at være forsigtige og forholde os rolige."

„Hm!" — sagde d'Harcourt — „det er et aldeles nyt Sprog i Monteleones Mund!"

„Himmelvidt forskjelligt fra det, han hidindtil har ført til os..." — tilføiede Thaddeo.

„Af en forunderlig Kulde og Rolighed" — vedblev Apsberg — „midt i det Uveir, der hænger over vort Hoved, midt i de Skibbrud, der hver Dag rammer vore stærkeste Skibe..."

„Det er netop, fordi Tordenen ruller, fordi Himlen staaer i Flammer, fordi Lynene blinke, at jeg paalægger Eder at

søge Ly i nogen Tid! ..." — svarede Monteleone med stigende Heftighed.

„Fordum" — udbrød Apsberg — „vilde Du have befalet os at træde Faren imøde med kneisende Pande, at byde Fienden Spidsen, at sætte Haardt mod Haardt, vi seire eller døe!"

„Mine Herrer," — svarede Greven med Værdighed — „skal jeg see det krænkede Dotrin fra San=Paoloabbediet fornyet her? . . . Er jeg, ligesom fordum i den af mig ledede neapolitanske Overventa, blevet Gjenstand for mine Brødres Mistillid? . . . har jeg paany mistet mine kjæreste Forbundsfællers Tillid? . . .

Skulde det virkelig være Tilfældet, mine Herrer . . . skulde de Troskabsbeviser, jeg har givet vor Sag, være blevne værdiløse i Eders Øine, og Glemsomheden gaae Haand i Haand med Utaknemmeligheden, saa sig det reentud . . . og jeg gjør Afkald paa den Rang, Magt og Titel, De har indrømmet mig, jeg skriver paa Øieblikket til alle Ventaer paa Continentet, jeg tilbagegiver dem den Fuldmagt, de have skjænket mig, og bliver atter for bestandigt den Ringeste, men ikke den mindst Hengivne af vore Brødre og Forbundsfæller! . . ."

Disse djærve og aabne Ord bragte paany de tre Venners Mistanke til at forsvinde.

„Undskyld os," — sagde Apsberg — „Ulykken forbittrer selv de Bedste! . . . og vore Forbundsfællers Ulykke, de skjændige Angivelser, hvorfor de ere blevne Offre, den hemmelighedsfulde Fiende, der haardnakket synes at eftertragte vor Fordærvelse, — alt dette overvælder os og opfylder vort Sind med Tvivl og Uro . . .

See her," — tilføiede han, idet han med det Hastværk, hvormed man som oftest stiller sig ved en piinlig Pligt, overrakte Greven Listerne fra de ser arresterede Formænd for Centralventaerne — „erkjender Du disse Papirer forat være de samme, som General A . . ., D'Hrr. de Ch . . ., B . . ., C . . ., F . . . og Kjøbmand Ober . . . have leveret Dig, og som Du egenhændigt har overbragt mig, efterat have modtaget dem af dem?"

„Ja," — svarede Greven.

„Og Underskrifterne?..." — spurgte Thaddeo.

„Det er deres!..." — sagde Greven.

„Deri tager Du feil!" — udbrød d'Harcourt — „idetmindste for Ober...s Vedkommende; thi her seer Du hans egenhændige Underskrift i dette Brev, som han tilskrev mig Dagen før sin Arrestation, og Du kan selv bedømme den slette Efterligning!"

Greven blegnede.

De tre Sammensvorne betragtede ham med et Blik, ligesom de vilde læse i hans Sjæls Dyb.

„Og de andre Lister," — spurgte Monteleone — „antage I ogsaa dem for eftergjorte?"

„Ja," — svarede de tre Venner.

„Men isaafald" — udbrød Greven — „er Alting tabt?..."

„Ja, Alting er tabt..." — vedblev Apsberg — „og vi spørge derfor Dig, som har overleveret os disse Papirer, hvorledes det er gaaet til, at vi kun have Copierne, medens Originalerne befinde sig i vore Fjenders Hænder?..."

„Ifald de ere det..." — sagde Thaddeo, paa hvem dette Slags Forhør gjorde et piinligt Indtryk.

„I spørge mig om Ting," — svarede Monteleone — „som jeg ikke veed, og som Gud alene kan vide... thi for alt dette ligger der en Hemmelighed til Grund, som gaaer langt over min Forstand og Fatteevne!...

„Velan!..." — sagde Apsberg i endnu heftigere Bevægelse end Monteleone, fordi han saae det afgjørende Øieblik nærme sig — „velan! men i Mangel af Visshed, Øiensynlighed... i Mangel af Beviser overlade vore Medforbundne sig til Gisninger!..."

„Gisninger?..." — spurgte Monteleone roligt; thi han var himmelvidt fra at ane den Mistanke, der hvilede paa hans Ære... Hans fyrige Aand bestræbte sig allerede forat finde Midler mod Ondet, førend han kjendte det rigtigt.

„Man siger," — vedblev Apsberg nølende — „at en listig Forræder har sneget sig ind iblandt os... at hans Rænker have spillet vore Hemmeligheder i Politiets Hænder... at

han har solgt os til vore Fjender... at vore Brødres Arrestation er Frugten af hans Forræderi!..."

„Hvem er den Mand?..." — udbrød Monteleone.

„Hvem den Mand er?..." — svarede Apsberg, idet alt Blodet strømmede ham til Hjertet.

„Ja... den Mand!... hvad hedder han?" — spurgte Monteleone med stigende Heftighed.

Apsberg stod i Begreb med at tale... Lynet stod i Begreb med at undslippe hans Læber... de to Venner vovede knap at aande...

Der ringedes voldsomt paa Dørklokken.

„Hvem kan det være paa denne Tid?..." — sagde d'Harcourt.

„Jeg veed ikke," — svarede Apsberg — „jeg venter Ingen... jeg har ikke bestilt Nogen herhid."

Der ringedes atter paa Klokken.

„En Patient maaskee," — sagde Monteleone — „luk op... en Læge maa altid være paa rede Haand for de Lidende!..."

„Ja men," — sagde d'Harcourt — „ifald det nu er en Haandlanger af Politiet, en Spion!"

„Saameget mere Grund" — svarede Monteleone — „til at aabne øieblikkeligt!"

Apsberg gik udaf Værelset, lukkede efter sig og aabnede Døren fra Forværelset udtil Trappen.

Det var Jfr. Celestine Crepineau.

De tre Venner lagde Øret til den lukkede Dør, forat høre hvem den ubeleilige Gjæst var.

„Om Forladelse, Herr Doctor," — sagde Portnersken — „men det hastede."

„Hvad hastede?" — spurgte Lægen.

„Dette Brev, som en pæn Herre, en kjøn lyshaaret Fyr ligesom De... skjøndt ikke fuldt saa smuk... bad mig levere Dem uopholdeligt!..."

„Det er godt!..." — sagde Doctoren.

Han tog Billetten og smækkede Døren i for Næsen af den forbausede Jfr. Celestine Crepineau.

„Det er just ikke galant!..." — sagde Portnersken, idet

hun styrede Kaasen tilbage til sit Lukaf — „men maaskee min smukke Leier havde en vigtig Operation for, da jeg ringede... Det har maaskee forstyrret ham i hans Forretninger!..."

Apsberg gjennemløb hurtigt det modtagne Brev og gjorde derpaa en glad Gebærde.

„Endelig" — sagde han — „kommer Gud os tilhjælp!..."

Derpaa gik han ind til sine Venner.

„Hvad nu? hvad er der paafærde?..." — spurgte alle Tre paa eengang.

„Intet af Vigtighed for os," — svarede Lægen, idet han søgte at lægge Skjul paa sin Forvirring — „et Stævnemøde, som man sætter mig... en Sag, der blot angaaer mig."

„Tal nu!..." — sagde Monteleone — „nævn mig den, som man beskylder forat forraade os!..."

„Jeg veed det ikke!..." — svarede Apsberg, som pludseligt skiftede Tone og Ansigt — „det Menneske er et ubegribeligt Væsen, hvis Tilværelse Enhver aner, men som i Virkeligheden stedse undgaaer os."

D'Harcourt og Thaddeo betragtede ham med dyb Forundring.

„Jeg troede," — sagde Greven — „at vor hemmelige Fjende eller idetmindste den, man betegner som saadan, var Dig bekjendt?..."

„Nei!..." — svarede Lægen.

Han tilføiede med et betegnende Blik til sine to Venner: „Ingen af os kjender ham!..."

„Isaafald" — sagde Monteleone — „maa man søge at opdage ham at bemægtige sig ham, hvorsomhelst han end befinder sig!"

„Ifald vi nu opdage ham," — svarede Apsberg — „hvad Skjæbne venter ham saa?..."

„Vore Statuter svare istedetfor mig!..." — sagde Monteleone — „han deler Skjæbne med sine Slagtoffre!... Ifald vore Brødre døe, skal han ogsaa døe!"

„Han skal døe!!!..." — gjentoge de tre Carbonarier.

„Hør," — sagde Monteleone — „Kjøbmand Ober...s Underskrift er falsk; men maaskee er det den eneste eftergjorte!...

man maa forvisse sig om de andre ikke ogsaa ere det; det er et Punkt, som trænger til nærmere Oplysning, og det paatager jeg mig!...

Jeg haaber ved Hjælp af Penge og mine Forbindelser efterhaanden at skaffe mig Adgang til alle vore Venners Fængsler, og kan da erfare af dem selv...

Skjøndt de Papirer have ikke været ude af mine Hænder...

Ha!" — udbrød han i dyb Modfaldenhed — „det er til at blive rasende over!...

Imorgen skal jeg have udforsket denne Hemmelighed... imorgen sees vi igjen!..."

Han styrtede ind i den hemmelige Gang og forsvandt.

Saasnart Løndøren havde lukket sig efter ham, stod Apsberg op.

„Ja, mine Venner," — sagde han i en triumferende Tone — „imorgen skulle vi have udforsket denne Hemmelighed!... imorgen kjende vi Sandheden!..."

Han trak Brevet, Portnerskten havde bragt ham, opaf sin Brystlomme, og læste følgende:

„Til Doctor Matheus.

„Ifald De vil opdage den, som har angivet Deres arresterede Brødre, — den elendige Spion, hvis Rapporter have „styrtet dem i Forbærvelse, — den Usling, som har forfalsket „Deres Forbundsfællers Lister og udleveret Originalerne til „Deres Fjender, — saa indfind Dem iaften Klokken elleve „ved den lille Bagdør til Polttikammeret, udtil „Quai d'Orfevres, og De vil finde hvad De leder „efter!...

„Det er paa den Tid, han har sine Sammenkomster med „Politiet.

„Naar De skjuler Dem bag Hjørnet af Muren ved den „lille Bagdør, saa kan De see og gjenkjende Angiveren uden „selv at sees!

„En Broder af den tredie Centralventa."

Fire og tyvende Capitel.

Rædselsnatten.

Natten den 5te Januar 1820 var en af de koldeste i Vinterens Løb.

Sneen faldt ned i tætte Flokke, Seinen rullede med store Iisflager, som tørnede sammen i Strømmen, der blev endnu mere rivende ved at sammenklemmes mellem Iisarmene paa begge Bredder.

Patrouillernes afmaalte og de forsinkede Borgeres hurtige Skridt gave ingen Lyd fra sig paa det tykke Alabastertæppe, som deres Fødder betraadte.

Lygteskinnet, der tog sig endnu rødere ud paa Grund af Sneens matte Hvidhed, blinkede ligesom Ildøine i de lange eensomme Gader og paa de øde Quaier i den uhyre Hovedstad.

Alting var mørkt og uhyggeligt i dette Paradis for Fester og Forlystelser; man skulde have sagt, at det var et uhyre Liiglagen over et uhyre livløst Legeme!

En Mand spadserede med lange Skridt op og ned foran Porten Saint-Nicolas, — en Deel af det gamle Louvre, der fordum har været Vidne til saa meget Glæde og Herlighed, saamange Forbrydelser og Elskovseventyr!

Manden vedblev at trave frem og tilbage paa det korte Rum af en Snees Alen, som han syntes at have udseet til sin Spadsereplads, og det med uregelmæssige og heftige Skridt, der vidnede om en oprørt Sindsstemning...

„Hvad i Alverden gaaer der af dem?" — mumlede Spadseregængeren ved sig selv — „Alting er ude, ifald de ikke komme snart!... det anonyme Brev er klart og tydeligt, Udtrykket „indfind Dem Klokken elleve paa Quaien d'Orfevres" kan ikke misforstaaes!... og Klokken er allerede langt over ti!...

Den hemmelige Fjende, hvis Ansigt og Navn vi endelig skulle gjøre Bekjendtskab med, behøver blot at indfinde sig lidt tidligere paa Politikammeret forat lade os gaae glip af den

eneste Leilighed, vi maaskee nogensinde faae til at demaskere Skurken og afparere hans Dolkestød!...

Imidlertid staaer Himlen os synligt bi; thi ligesom jeg var i Begreb med at aabenbare Monteleone den Skjændighed, man tillægger ham, faldt dette af Forsynet sendte Brev i mine Hænder og sparede mig forat fremkomme med en Beskyldning, der vilde have krænket hans ædle Hjerte dybt!..."

Spadseregængeren standsede pludseligt; den dybe Stilhed paa Quaien afbrødes af en fjern Lyd.

Han lyttede og hørte Fodtrin nærme sig.

Snart kom to Skygger tilsyne under Løgterne paa Louvres Mure, og en Stemme mumlede:

„Det er ham ... det er Matheus ... han venter paa os hist-nede i Slagskyggen af Porten."

Ordene efterfulgtes af en tør og undertrykt Hoste; det var Virkningen af den bidende Luft paa Vicomte d'Harcourts syge Bryst.

Et Par Secunder efter stode Matheus, d'Harcourt og Thaddeo ved Siden af hverandre.

Hvad Monteleone angik, saa vare de tre Venner blevne enige om at lade ham være uvidende om det Hele, indtil de havde opdaget Forræderen.

„Jeg er kommet ene iforveien for Eder," — sagde Apsberg til Dem — „fordi man lettere lægger Mærke til Tre, som følges ad, end til To, og da To ere mere paafaldende end Een, saa lad os alle Tre skilles fra hverandre.. vi dele Quaien imellem os og gaae i nogen Afstand fra hinanden, indtil vi naae det i Brevet opgivne Sted!..."

. . . .

Klokken slog elleve paa Raadhuset. De tre Venner indtoge deres Post ved Politikammeret.

Anviisningerne i Brevet bleve nøiagtigt fulgte.

De fandt den betegnede Port og skjulte sig i Krogen af Muren.

De ventede der.

Flere Vogne kom efterhaanden kjørende ... De tre Venners Hjerte bankede heftigt ...

Vognene kjørte langs Quaien og forbi Politikammeret udenat standse.

Klokken eet Qvarteer til tolv kom endelig nok en Vogn hurtigt rullende; ved Ankomsten til Quaien d'Orfevres sagtnede den lidt efter lidt sin Fart og holdt derpaa pludseligt ligefor Krogen, hvor de tre Carbonarier stode paa Luur...

Vogntrinet blev slaaet ned; den Indenissiddende steeg ud og ilede hentil Bagdøren, som gik udtil Quaien.

Men hvor hurtig Manden end naaede Døren, havde de tre Carbonarier dog Tid til at gjenkjende hans Gang, Holdning og Kappe! ...

De stode som lynslagne...

Døren blev aabnet... De tre Venner styrtede frem og kom tidsnok til at høre den Fremmede navngive sig med lydelig Stemme for Portneren ...

Det Navn, han nævnede, var **Grev de Monteleone**! ...

„Ham! ham! . . ." — udbrød alle Tre paa eengang.

„Ham! . . ." — sagde Apsberg — „den Nedrige! . . ."

„Ham! . . ." — sagde d'Harcourt — „den Forræder! . . ."

Imidlertid var Thaddeo ilet hentil Vognen; Kudsken tog allerede Tømmen forat kjøre.

„Der er ingen Tvivl mere! . . ." — sagde Thaddeo ved at gjenkjende Grevens Gig — „det er hans Vogn! . . ."

„Hans Heste! . . ." — sagde d'Harcourt.

„Og hans Kudsk! . . ." — tilføiede Apsberg.

Han henvendte sig til Karlen, som begyndte at ryste af Skræk ved at see sig omringet af tre Ubekjendte.

„Hvem var det, Du bragte hid?" — spurgte han ham.

„Min Herre . . ." — svarede Kudsken mere død end levende — „Hans Naade Grev de Monteleone . . ."

„Hvorfra tog din Herre herhen? . . ."

„Hvad behager? . . ." — spurgte Kudsken, som ikke fattede Meningen af Spørgsmaalet.

„Jeg spørger, om det var fra hans Hotel eller fra et andet Sted, at din Herre lod sig kjøre herhen?"

„Min Herre befandt sig iaften i det neapolitanske Gesantsskabshotel. Jeg ventede paa ham i Hovedgaarden, der er saa mørk som en lukket Dragkiststuffe paa de Dage, hvor der ikke er Selskab... Efterat have opholdt sig en Time hos Gesanten, steeg han op i Vognen og skreg til mig, at jeg skulde kjøre til Quaien d'Orfevres, ved Siden af Politikammeret . . . og her er jeg! . . . Nu veed De ligesaa god Besteed som jeg, mine Herrer . . . Godnat!"

Dermed pidskede han paa sine fyrige Dyr og jog afsted i Gallop, med Fare forat overkjøre de to unge Mennesker, som stode ved Hovedet af Hestene.

Hvidere i Ansigtet end Sneen, der paany begyndte at falde, stode Apsberg, d'Harcourt og Thaddeo og stirrede paa hverandre med Blikke, der sagde mere end de meest veltalende Ord!...

Der laa paa eengang Rædsel, Skam, Had og Fortvivlelse i deres Øine.

Derpaa grebe de samtidigt hverandres Hænder og trykkede dem kraftigt, ligesom forat sige, at de for Fremtiden blot kunde gjøre Regning paa tre Hænder og tre retskafne Hjerter.

Apsberg og d'Harcourt stod i Begreb med at tale: Thaddeo holdt dem tilbage.

„Nei," — sagde han til dem — „ingen Beklagelse, ingen Fornærmelser mod denne Mand...

Ifald det er ham!... saa ramme ham Skjændsel, Foragt... og Død!" — tilføiede han.

Hans Stemme bævede, og Taarerne løbe nedaf hans Kinder, idet han udtalte disse Ord.

„Ifald det er ham!" — gjentog Apsberg — „Men det er jo umuligt at tvivle. Vi have jo seet ham med vore Øine, hørt ham med vore Øren... Vi ere jo fuldkomment overbeviste!"

„Jeg ikke!" — sagde Thaddeo, der heltemodigt søgte at føre sig selv bag Lyset — „den Mand, vi saae, var maaskee en Bedrager."

„Han nævnede sig jo selv!" — svarede Apsberg med Bitterhed.

„Navnet kan være stjaalet," — sagde Thaddeo.

„Det var jo hans Gang, hans Holdning, hans Figur ..."

„Men vi saae ikke hans Ansigt," — vedblev Thaddeo, som selv følte Svagheden af sine Argumenter, og at han kæmpede mod Dieniynligheden.

„Men Kudsken og Vognen vare begge hans."

„Kudsken kan være bestukken," — svarede Thaddeo, der blev heftigere og heftigere, som det almindeligviis gaaer, naar man forsvarer en slet Sag — „kort sagt, jeg maa have bedre Beviiser, jeg maa have Vished, og den iler jeg med at forskaffe mig! ... Om to Timer," — sagde han til sine Venner — „sees vi hos Matheus."

Han sprang op i en Hyrevogn, som kom kjørende over Quaien, og skreg til Kudsken:

„Til det neapolitanske Gesantskabshotel! . . . Forstaden Saint-Honoré; tyve Francs i Drikkepenge, hvis jeg er der inden et Qvarteer!"

„Jeg seer, hvad Du vil," — sagde Apsberg — „thi har Monteleone ikke været i Gesantskabshotellet iaften, saa har Karlen ført os bag Lyset, og den Mand, vi saae, ikke været Monteleone."

„Hvad skulle vi nu gjøre?" — spurgte Vicomte d'Harcourt, hvis Hoste blev heftigere og heftigere.

„Gaa Du hjem," — sagde Apsberg til ham — „thi Du er baade hjerte- og legemssyg ... og jeg er Borgen for dit Helbred, dit Liv hos din Fader . . . og din Søster . . ." — tilføiede han i en dæmpet Tone.

„Men Du?" — spurgte d'Harcourt.

„Jeg venter," — svarede Apsberg.

„Hvordan! alene her? ... paa den øde Quai? ved denne Dør?"

„Ja, alene her, paa denne øde Quai, ved denne Dør ... Jeg venter paa den Person, vi saae gaae ind i Bygningen .. Jeg venter paa ham forat kaste mig over ham, forat rive Hatten af, som skjuler hans Ansigt, for med egne Øine at læse

Skammen og Forvirringen i hans Træk, forat tilintetgjøre den sidste Rest af Tro paa hans Ære, som vi kaldte for vor Ven!"

„Men ifald han sætter sig til Modværge?"

„Saameget desbedre!" — sagde Apsberg — „det vilde give mig Mod til at dræbe ham!"

„Men hvis han dræber Dig?"

„Saa vil det sætte Kronen paa hans Værk; thi ligesom Judas har han da forraadt den, han foregav at elske, og udgydt hans Blod!"

„Jeg bliver her ..." — sagde d'Harcourt fort.

Han besvarede blot Vennens Bønner og Lægens Paamindelser ved at svøbe Kappen tættere om sig. Derpaa lænede han sig op til Muren og ventede.

. . . .
. . . .
. . . .

Thaddeo ankom til Gesantskabshotellet.

Kun faa Personer vare blevne modtagne der paa denne Aften; men Selskabsværelserne vare ikkedestomindre glimrende oplyste, og deres Glands stod i skjærende Modsætning til Mørket i den store Hovedgaard, som Grev de Monteleones Kudsk havde omtalt.

Klokken var omtrent tolv; men Hertuginden gjorde ligesom sine Landsmænd Natten til Dag, tiltrods for Forskjellen mellem Klimaet i Italien og Frankrig, hvor Varmen ikke som i Neapel udkræver det natlige Liv, uden hvilket Indvaanerne af hiint lykkelige Land ikke kunde nyde frisk Luft!

Forresten var det med Hensyn til Levemaaden i Gesantskabshotellet aldeles ikke nogen upassende Tid, paa hvilken Thaddeo indfandt sig, og det var som oftest først ved dette Klokkeslet, at han aflagde Hertuginden af Palma sit Besøg.

Denne lod ingenlunde til at blive overrasket, da man mældte ham.

Hertuginden laa skjødesløst udstrakt paa en Ottoman i det smukke Boudoir, hvor vi tidligere have seet hende modtage Grev de Monteleone.

Det var sandsynligviis her, at hun havde havt sine Gjæster i Aftenens Løb; thi Stolene, der stode rundtom Ottomanen, saae ud, som de nyligt vare forladte.

„Men saa kom dog nærmere, Herr Rovero! ...“ — sagde la Felina til ham — „De lader vente paa Dem iaften! Først af mig, som haabede at see Dem tidligere, og dernæst af En af Deres Venner, der troede at træffe Dem her!“

„Hvad var det for en Ven, naadige Frue?“ — spurgte Thaddeo, der gyste forat faae det Beviis, han var kommet forat søge.

„Gjætter De det ikke?“ ...“ — sagde Hertuginden smilende — „kan man tale om Orestes' Ven udenat mene Pylades!“

„Det er altsaa Greven! ...“ — sagde Thaddeo.

„Netop.“

„Har han været her iaften? ...“

„Ja visselig! ...“ — svarede la Felina.

„Og sandsynligviis,“ — vedblev Thaddeo i en Tone, der stedse blev ængsteligere — „har De beholdt ham længe hos Dem? ...“

„Thaddeo,“ — sagde Fru de Palma — „der have vi atter Deres gamle styгge Feil! ... bestandigt skinsyg! ...

O! jeg forstaaer mig paa Skinsyge! ...“ — vedblev hun udenat give ham Tid til at svare — „i Sandhed, det er en Ynk, at De endnu bestandigt elsker en stakkels Qvinde, som Sorg og Græmmelse har gjort til en Skygge af hvad hun fordum har været, og hvis Hjerte nu er ligesaa visnet som hendes Ansigt! ...“

„Jeg seer Dem, som De fordum har været! ... hvad De var er De endnu i mine Øine og vil bestandigt vedblive at være det! ...“ — svarede Thaddeo — „men hav den Godhed at sige mig, naar Greven forlod Dem ...“

„Greven ... atter Greven! Er det maaskee ene og alene forat tale om ham, at De har besøgt mig iaften?“

„Nei ingenlunde ... men jeg har en Grund ... en vigtig Grund til at spørge Dem, hvorlænge det er siden, at han forlod Hotellet!“

„Omtrent en Time,“ — svarede Hertuginden, idet hun saae stivt paa Thaddeo.

Thaddeo blev liigbleg; hans Haand, som hvilede paa Rygstødet af Ottomanen, greb kramagtigt i Betrækket; derpaa sank hans Hoved ned paa Brystet, hans Øine tabte deres Glands og fæstede sig stivt paa en Roset i Gulvtæppet udenat see den.

Overbevisningen var trængt ind i hans Sind, Fortvivlelsen i hans Hjerte!

Han vaktes af sin aandelige Sløvhed ved Trykket af en Haand, som havde grebet hans ...

„Thaddeo," — sagde en Stemme, der lød i hans Øren som himmelsk Musik — „De er bedrøvet? ..."

Den unge Mand nikkede udenat svare.

„Ja, jeg seer det," — vedblev Stemmen — „men kan Venskabet ikke gjøre Noget forat mildne Deres Bedrøvelse?"

„Nei," — svarede Thaddeo.

„Ja, saaledes ere Mændene! ..." — sagde la Felina — „I Glæden og Lykken søge de os ... i Sorgen aldrig!"

Thaddeo vendte sig om til Fru de Palma. Hendes Øine udtrykte saamegen Hengivenhed og Medfølelse, han følte saa stor Trang til at aabne sit Hjerte, at han stod paa Nippet at meddele hende sin skjæbnesvangre Hemmelighed.

Men en indre Undseelse, en ædelmodig Følelse afholdt ham derfra; det forekom ham, som hun kunde mistænke ham for lav Hævngjerrighed, ifald han vanærede den Mand, som hun havde elsket saa lidenskabeligt og maaskee endnu elskede, i hendes Øine ...

„Herr Rovero," — sagde Gesantinden til ham efter en temmelig lang Pause — „siden De ikke finder mig værdig til at dele Deres Sorger, saa lad os ikke tale mere derom! ... Dygtige Læger anvende dulmende Midler mod de Sygdomme, de ikke kunne helbrede ... jeg vil følge deres Exempel og bortlede Deres Sind fra de sørgelige Betragtninger forat stille Dem et glædeligere og trøsteligere Billede for Øie, for Exempel Deres Søsters nærforestaaende Lykke! ..."

„Hvad mener De dermed?" — spurgte Thaddeo ligesom vaagnende af en Drøm.

„Det er let at begribe ..." — vedblev Hertuginden —

„jeg mener Fru de Maulears forestaaende Giftermaal med Herr de Monteleone ... alle Folk tale om det ..."

„Hun, og han! ... nei aldrig! ..." — udbrød Thaddeo, hvem denne Tanke berøvede al hans Koldblodighed.

Et triumferende Smiil, som strax forsvandt, spillede om la Felinas Læber ...

Thaddeo saae Intet.

„Hvad er det, De siger? . . ." — spurgte hun med tilsyneladende Overraskelse — „man skulde næsten troe, at De vilde modsætte Dem dette Ægteskab! ..."

„Det Ægteskab er ikke længere muligt, Frue! ..." — sagde Thaddeo med opbrusende Heftighed — „det kan ikke finde Sted! . . Dyden og Lasten ... Slangen og Duen, Himmel og Helvede kunne ikke forenes med hinanden! . . . Herr de Monteleone er Aminta uværdig!"

„Uværdig? ..." — gjentog Hertuginden — uværdig? ... han, Deres Ven, Deres Helt, saagodtsom Deres Broder? ..."

„Min Broder . . . jeg fornægter ham! thi han er min Broder, ligesom Judas var Frelserens Broder! . . . han har solgt os, ligesom Judas solgte sin Herre og Mester!"

„Thaddeo," — sagde Hertuginden — „er det virkelig Dem, der taler saaledes til mig?"

„Ja, det er mig," — sagde Thaddeo — „mig, hvis Sjæl er sønderknust ved den skjændigste Svig! ... mig, hvis ubegrændsede Tillid til en Vens Redelighed er tilintetgjort! ... mig, som bør afskye den, jeg elskede, foragte den, jeg ærede over alt i Verden! ..."

Thaddeo kunde ikke længere fortie sin frygtelige Hemmelighed; han aabnede sit blødende Hjerte for Hertuginden og fortalte hende det Hele.

„Nei," — sagde Hertuginden, efterat have hørt paa ham i heftig Bevægelse — „nei, det kan ikke være Tilfældet! nei, Monteleone er ingen Forræder! ... ingen Usling! ... ikke det Foragteligste af alle Mennesker! ..."

„Hvad De der siger," — svarede Thaddeo heftigt — „har jeg sagt mig selv! ... hvad De med Afsky forkaster, har jeg ligeledes forkastet! ... men min Fornuft har alligevel maattet bøie sig for Oiensynligheden!"

„Kun det er øiensynligt, som man har seet! ..." — svarede Hertuginden — „og De er dog ikke vis paa, at det var ham, De saae! ..."

„Men hans Bortgang fra Deres Hotel," — sagde Thaddeo — „den Bortgang, der stemmer saa fortvivlet overeens med hans Ankomst til Polikammeret! . . . Kudskens Svar ... kalder De ikke alt det for Øiensynlighed?"

„Det er kun Formodninger," — sagde Hertuginden — „frygtelige Formodninger, det indrømmer jeg! . . . men dog kun Formodninger ... Men kan De end lade Dem overvinde af dem ... siden Deres Venskab for Greven ikke er stærkt nok til at triumfere over Dem, troer De da ogsaa, at en sand Lidenskab, en saadan Kjærlighed, som han ved at indgyde, lader sig rokke deraf? ..."

„Frue," — svarede Thaddeo med Smerte — „De har saalænge viist Dem ædelmodig, saalænge havt Medlidenhed med mig, at De idetmindste burde lade mig forblive i Tvivl angaaende Deres Følelser, og det er en stor Grusomhed af Dem, at vælge et sligt Øieblik til at tilstaae mig dem!"

„Hvem taler om mine Følelser? ..." — sagde Fru de Palma, idet hun holdt Thaddeo tilbage, som reiste sig forat gaae — „troer De da virkelig," — tilføiede hun med Anstrengelse — „at den Lidenskab, den dybe Kjærlighed, De tillægger mig, har været stærk nok til at modstaae Ligegyldighed og Forglemmelse! ..."

„Er det sandt? ..." — udbrød den unge Mand ude af sig selv og glemmende Alt ved denne uforhaabede Tilstaaelse.

„Der er ikke Spørgsmaal om mig," — vedblev Hertuginden — „mine Ord sigte blot til den elskværdige Dame, Greven elsker, til Deres fortryllende Søster."

„Min Søster!"

„Ja, Deres Søster, hvis Hjerte vil være mindre let at overtyde end Deres om slig Skjændighed af en Mand, som hun elsker, og hvis Navn og Haand hun snart skal modtage.

Forat bryde de Baand, som forene dem, forat sprænge den Lænke, forat Kjærlighed og Beundring skulle gaae over til Had, behøver Marquise de Maulear Beviser, uigjendrivelige Beviser paa en Forbrydelse, hvorom De kun har Formodninger, og det

Formodninger, som min Agtelse for Herr de Monteleone byder mig selv forkaste!"

Med disse Ord strakte Hertuginden, som endnu stedse laa paa Ottomanen, Haanden ned mod Tæppet, ligesom for der at tage et Papir, hun hidindtil ikke syntes at have bemærket.

Thaddeo, som fulgte hendes Bevægelse med Øinene, skyndte sig at tage Papiret op og række Hertuginden det.

„Hvad er det?..." — sagde hun — „formodenligt et Brev, der er faldet udaf mit Skrivebord ... eller maaskee tabt af En af mine Gjæster her i Aften!...

Det var netop der," — tilføiede hun pegende paa Stolen, foran hvilken Papiret havde ligget — „at Herr de Monteleone sad ..."

Hun aabnede Brevet maskinmæssigt og med en ligegyldig Mine; men neppe havde hun kastet Øinene i det, førend hun udstødte et Smertensskrig og besvimede!..

Ude af sig selv foer Thaddeo hentil Fru de Palma, tog en Lugteflaske, der stod ved Siden af hende, og lod hende lugte til den.

Hertuginden slap Papiret, som faldt paa Ottomanen.

Det aabne Papiir blev strax Thaddeo paafaldende.

Et stort rødt Seigl prangede paa Foden af det.

I et Anfald af ubetvingelig Nysgjerrighed, i det Haab deri at finde Grunden til Gesantindens Besvimelse, og beroliget ved det offenlige Præg, som Seiglet gav Papiret, greb Thaddeo Skrivelsen og gjennemløb den hurtigt...

Men førend han havde udlæst, begyndte Benene at ryste under ham; Liigblegheb bedækkede hans Kinder, og han sank tilintetgjort og sønderknust ned paa en Stol!...

Hertuginden var atter kommet til sig selv; begge Ansigter afspeilede paa eengang de smertelige Følelser, som besjælede dem.

„Har De læst det?..." — udbrød Hertuginden pegende paa Brevet, som Thaddeo holdt i Haanden.

„Ja, jeg læste Følgende:" — svarede den unge Mand —

„Herved bevidnes, at Grev de Monteleone er ansat i „Politiets Tjeneste og handler ifølge dets Ordre!..."

„Det er rædsomt! ..." — sagde Hertuginden.

„Tvivler De endnu! ..." — sagde Thaddeo med en Stemme, som Smerten qvalte.

„Hvad vil De gjøre med det Papir?" — spurgte Fru de Palma skjælvende.

„Det Samme, som man gjør med Dommen, der overgiver en Uæling til hans Medborgeres Foragt! ... man nagler den paa Gabestokken, forat Enhver kan lære den at kjende, som Samfundet udstøder af sit Skjød ... og saaledes vil jeg ogsaa nagle min Dom paa Panden af den Mand, som har forraadt os! .. ."

„Nei, nei," — sagde Hertuginden — „det gjør De ikke! saa grusom og haardhjertet vil De ikke være!"

„Jeg vil kun være retfærdig! ..." — svarede Thaddeo med en mørk Mine.

„Og jeg," — sagde Fru de Palma, idet hun behændigt snappede den skjæbnesvangre „Spionbestalling" — „jeg vil ikke taale det!"

Med Tankens Hurtighed krøllede hun Skrivelsen sammen i Haanden og kastede den ind i den luende Kaminild.

„Hvad gjorde De? ..." — udbrød Thaddeo — „Brænde det frygtelige og uigjendrivelige Beviis!"

„De har læst det," — svarede la Felina — „det er nok... det er allerede formeget for ham! ..."

Hun forlod hurtigt Værelset og tilføiede, saasnart hun var alene:

„Og det er nok for mig! thi nu vil hun aldrig ægte ham!!! ..."

Fem og tyvende Capitel.

Anklagen.

Hertugindens nylige Anfald forklarede tilstrækkeligt den pludselige Maade, hvorpaa hun forlod Værelset.

Thaddeo styrtede udaf Hotellet og ilede til Apsberg.

D'Harcourt og Doctoren kom først hjem henved Klokken to.

Døren, ved hvilken de stode paa Vagt, var ikke bleven aabnet siden; den, de ventede paa, havde klogeligt valgt en anden Udgang til at bortfjerne sig af!...

„Naada!" — sagde Doctoren til Thaddeo — „havde han været hos Hertuginden!... var han taget derfra paa den Tid, Kudsken sagde?..."

„Have vi endnu Ret til at tvivle?" — spurgte d'Harcourt.

Thaddeo vedblev at tie og lod slet ikke til at have hørt dem.

Han sad med Hovedet støttet i den ene Haand, foran Bordet, som stod midt i Bibliotheket; hans Øine var røde af Nattevaagen eller af de Taarer, han havde fældet; med den anden Haand nedskrev han hurtigt og feberagtigt et Par Linier:

Da han var færdig, sagde han til sine Forbundsfæller!

„Læs dette: det er mit Svar."

De toge Skrivelsen og gjennemløb den.

Et smerteligt Suk undslap deres Bryst.

„Jeg, som forsvarede ham, anklager ham nu!..." — vedblev Thaddeo — „jeg anklager ham, fordi jeg har seet Beviset paa hans Nedrighed!... en Nedrighed, hvortil jeg ikke fatter Grunden, men som jeg alligevel maa troe paa, da jeg selv har seet den skjændige Bestalling... Jeg overgiver derfor dette Menneske til hans forraadte Brødres Had og Hævn!"

Derpaa fortalte ham dem alt hvad der havde tildraget sig hos Hertuginden af Palma.

Apsberg greb Pennen, som Vennen rakte ham, og satte sit Navn ved Siden af Thaddeos paa Papiret, han nyligt havde læst.

D'Harcourt gjorde det Samme.

Denne tilsyneladende saa simple Handling fik et høitideligt Præg ved de tre Mænds mørke Miner og bevægede Stemme; thi alle tre Hjerter sloge med eet Slag, og deres Øine stode fulde af Taarer.

Dienſynligheden ſtod for dem med ſit ildeſpaaende Lys, ſom ſpredte ſit Blodſkjær over Fremtiden ...

„Mine Venner," — ſagde Apsberg — „Carbonarismen falder hertillands for en lumpen Angiver!...

Vore Venner, Centralformændene B...s, Ch...s, A...s og Ober...s Skjæbne fortæller klart, hvad Lod der venter Eder!...

At vi endnu befinde os paa fri Fod, kommer ſig ſandſynligviis af, at vor Frihed var til Gavn for vore Fjenders Planer; det kan ikke nytte at ſkjule det for os ſelv: vi ere opdagede, forraadte, ſolgte!...

Vore Hemmeligheder ere røbede!...

Vore Tilflugtsſteder ligeledes!...

Vore Planer ere opdagede; Fængſel, Forviisning eller Døden er den Skjæbne, ſom venter vore Brødre... ſom venter os!...

Af den Grund er det heller ingen Enkeltmands Hævn, jeg vil foreſlaae Eder, men en almindelig Hævn, vore talrige Medforbundnes Frelſe!...

Ifølge vort Forbunds Love er Dommen hermed fældet over en Forræder!..." — vedblev han, idet han pegede paa det af de tre Carbonarier underſkrevne Papir —

„Hvem ſkal iværkſætte den?"

„Overventaen, den aarlige Venta, afholder jo ſit Møde om faa Dage i Sandhedsvennernes Frimurerloge," — ſagde Thaddeo — „lad dem afgjøre det!"

„Nei, mine Herrer! paa ingen Maade!..." — udbrød Vicomte d'Harcourt — „mit franſke Sind og Hjerte oprører ſig ved Tanken ſlig lysſky Retfærdighed!...

Jeg foretrækker Kaarden, ſom dræber i Sollyſet, for Dolken, ſom rammer i Mørket!...

Dem, med hvem jeg vil krydſe min Klinge, er rigtignok den Ære uværdig; men jeg foretrækker en ubehagelig Duel for et feigt Snigmord!..."

„Velan!" — ſvarede Apsberg — „men iſaafald bliver det ikke din Klinge alene, men tre Klinger, ſom efter hinanden true Forræderens Bryſt!...

„Imorgen gjæste vi ham som tre hævnende Spøgelser; vi slænge ham hans Forbrydelse i Ansigtet og forkynde, hvad Straf der venter ham."

„Ja, imorgen! ..." — svarede d'Harcourt og Thaddeo, hvorpaa de tre Carbonarier trykkede hverandre i Haanden til Afsked og skiltes ad.

. . . .

Dagen efter den Nat, hvori de foregaaende Optrin tildroge sig, sad Greve de Monteleone, fordybet i alvorlige Betragtninger, alene i Selskabsværelset i sit Hotel.

Klokken kunde omtrent være ti om Formiddagen.

Sneen, som uafbrudt var faldet siden Dagen iforveien, gjorde det skummelt i Veiret og forøgede det uhyggelige Præg, der hvilede over det rummelige Værelse.

Ved Hjælp af snilde Efterforskninger var Monteleone siden Gaarsdagen kommet til Vished om, at de ægte, med Centralformændenes egenhændige Underskrifter forsynede Lister befandt sig i Politiets Hænder.

Her begyndte et uigjennemtrængeligt Mysterium, som Greven tiltrods for sin Snuhed og opfindsomme Aand ikke var istand til at finde Rede i.

Hvorledes vare Originalerne af de skjæbnesvangre Lister pludseligt blevne til Copier?...

Hvorledes vare bemældte Originaler komne i Politiets Hænder, hvor de nu figurerede som Hovedbeviis mod hans ulykkelige Medforbundne?...

Denne uopløselige Gaade forekom Monteleone som et nyt Slag af den onde Skjæbne, der i den senere Tid syntes at hvile over hans Liv og udsaae Forvirring og Ulykke deri.

Dag for Dag blev Verdens Kulde ham føleligere og mere krænkende ... især ham, der hidindtil havde været saa søgt og almindelig afholdt!...

Hertil kom Lieutenant A...s uforskammede Udfordring... Duellen, der tilsyneladende var uden Grund ... Døden, hans

Haand havde tildeelt det unge Menneske, hvem Faderens Ulykke næsten gjorde ham kjær!...

Det tvungne Forhold, der var opstaaet mellem ham og hans Venner, piinte ligeledes denne stolte og kraftige Charakteer.

Amintas Ømhed og Prindsens Agtelse og Kjærlighed mildnede vel det bittre Indtryk, men formaaede ikke ganske at banlyse det af hans Sind og Hjerte

Greven sad derfor hensunken i den Sløvhedstilstand, som følger ovenpaa lange og piinlige Betragtninger, da Giacomo traadte ind i Værelset.

Hans Indtrædelse var saa stille og lydløs, at Greven først bemærkede sin Huushovmester i det Øieblik, hvor Giacomo stod ved Siden af ham og tiltalte ham.

„Herr Greve," — sagde den gamle Mand — „der er En, som gjerne vilde tale med Dem, inde i Deres Cabinet."

„Jeg er ikke tilstede for Nogen," — svarede Greven ægerligt.

„Det træffer sig ret ubehageligt," — svarede Giacomo — „for jeg har sagt, at Herr Greven var hjemme, og den omtalte Person venter ... Jeg har endogsaa ladt hende sætte sig ned i Sideværelset, og jeg troer, oprigtig talt, at hun trængte dertil, for den stakkels Dame rystede over Legemet og var færdig at besvime!.,."

„Hvem er den Dame?" — spurgte Greven.

„Ja, det maa jeg blive Deres Excellence Svar skyldig paa, for det Første, fordi hun ikke har sagt mig sit Navn, og dernæst fordi hun bærer et stort Slør, som den lille Haand trækker tæt sammen for Ansigtet ...

Forresten er det jo noget ganske Almindeligt; Damerne komme aldrig paa denne Tid af Dagen til Herrerne uden et tæt Slør ... Det er det smukke Kjøns Uniform ved Morgenvisitterne!..."

„Hvem mon det kan være?..." — mumlede Greven.

Tanken om Hertuginden fremstillede sig pludseligt for hans Sind.

Erindringen om det uegennyttige Venskab, Fru de Palma havde viist ham i den sidste Tid, talte til Gunst for hende.

Monteleone befalede at vise den fremmede Dame ind.

Giacomo gik og kom næsten strax tilbage med en tilsløret Dame af et elegant og fornemt Udvortes.

Neppe havde den gamle Tjener bortfjernet sig, førend hun slog sit Slør tilbage, og Greven udstødte et Skrig af Overraskelse og Glæde ved at gjenkjende Aminta.

„De her!... hos mig!..." — udbrød Monteleone, idet han kastede sig paa Knæ foran hende — „aldrig vilde jeg have vovet at anmode Dem om slig Gunst!... aldrig turde jeg have haabet, at De vilde skjænke mig den!"

„Greve," — svarede Aminta med svag og bævende Stemme — „kun af en saare vigtig Grund har jeg besluttet mig til nærværende Skridt...

Vi ere dog alene?" — spurgte hun, idet hun saae sig om i Værelset med et uroligt Blik.

„Ja, ganske alene," — svarede Greven — „men tal, for Guds Skyld! sig mig, hvad der forskaffer mig den Lykke at see Dem her!"

„Min Sorg, min Fortvivlelse!..." — svarede Marquisen.

Ved disse Ord brast hun i Taarer.

„Hvad er der da paafærde?" — spurgte Monteleone ængsteligt.

„Jeg veed det ikke," — svarede Aminta — „men en ubekjendt Ulykke truer os...

Min anden Fader, Prindsen, der, som De veed, betragter mig som en elsket Datter!... han, der hidindtil har behandlet Dem med saamegen Agtelse og Hengivenhed... for hvem vor forestaaende Forbindelse ikke er nogen Hemmelighed, efterdi han selv har arbeidet derfor, — han kom ind til mig igaaraftes, med forstyrret Ansigt og Øine, der funklede af Vrede...

„Mit Barn!... min Datter!" — udbrød han — „jeg kommer forat bringe Dig et frygteligt Budskab! Væbn Dig med Mod og Fasthed! Dit Giftermaal med Herr de Monteleone er nu en Umulighed, og jeg besværger Dig i Navn af min Omhed, min Kjærlighed til Dig, gjør Afkald derpaa for stedse!"

„Hvad hører jeg!" — udbrød Monteleone ude af sig

selv — „hvad skal det sige? ... hvad er Grunden til denne pludselige Forandring? hvad berettiger den Mand til at knuse mit hele Liv, frarane mig min Lykke?"

„Men dette, — sagde han til mig," — vedblev Marquisen nølende — „er kun Halvparten af dit Offer! ... Du maa for Fremtiden ikke mere see Greven ... vort Huus er lukket for ham!"

„Hvordan! ..." — foer Monteleone op — „det er ham ikke nok at skille os ad! ... Hans Grusomhed er parret med den bittreste Fornærmelse! ... men hvad er da min Forbrydelse? hvad beskylder han mig for? hvorledes er den, som han igaar fandt Dem værdig, idag blevet Dem uværdig?"

„Tiltrods for mine Bønner og Taarer" — svarede Marquisen — „har jeg ikke kunnet bevæge Prindsen til at aabenbare mig den besynderlige Hemmelighed. Greven, tilføiede han, kan ikke mere erholde din Haand ... Greven har ikke mere Ret til at gjøre Fordring paa den ... han har ført os bag Lyset! ... Men vedbliver han sit Forlangende, vover han endnu at tale til Dig om sin Kjærlighed, saa sig ham, at jeg veed det Hele, at jeg er underrettet om Alt, kort sagt, at jeg kjender ham! ... og at den, som har fortalt mig det, er En, hvis Mund ikke kan lyve, — En, hvem en trofast Undersaat bør troe fremfor alle andre Mennesker og næstefter Gud ... nemlig Kongen!"

Greven stod som forstenet ved at høre denne Tale.

Det forekom ham, ligesom et usynligt Net omspændte ham fra alle Sider og med hvert Dieblik drog sine Staaltraadsmasker tættere om ham! ...

Den Taage, hvori han gik, blev tættere og tættere ... hans Hjerne begyndte at svimle under Trykket af den usynlige Haand, som tyngede paa hans Pande.

Aminta stirrede ængsteligt og bekymret paa den tilintetgjorte Mand.

Grevens Taushed syntes at give Fyrsten Ret; han syntes lammet af Forfærdelse, nedbøiet under Vægten af den Beskyldning, hvis Retfærdighed han sandsynligviis anerkjendte.

Aminta gyste forat finde den Mand skyldig, hvem hun ærede og elskede lige høit.

Greven slog Öinene op; men det var kun dyb Sørgmodighed, hun læste i dem.

„Aminta," — sagde han til hende — „ved alt hvad der er mig helligst og dyrebarest i Verden ... ved Deres Liv! forsikkrer jeg Dem, jeg veed ikke Grunden til Prindsens Fremfærd imod mig!... men af det Sprog, han har brugt ti Dem, af Kongens Navn, der, jeg veed ikke hvordan, er bleven indblandet i mine Hjerteanliggender, følger, at min Ære" — tilføiede han med Bitterhed — „er bleven stillet i Tvivl af Herr de Maulear!...

Det er en Ret, jeg hidindtil ikke har tilstaaet Nogen!... men siden En har været dumdristig nok til at tiltage sig den, saa bliver det en Sag mellem ham og mig, som vi skulle drøfte nærmere ved Leilighed!"

Prindsen er saagodtsom min Fader!..." — sagde Aminta frygtsomt.

„Det er min Dødsfjende!..." — svarede Monteleone — „siden han vil stille Dem fra mig!

Hør," — vedblev han med blidere Stemme, idet han satte sig ved Siden af hende — „min Kjærlighed til Dem er saa dyb, min Frygt forat bringe en Sky paa Deres smukke Pande er saa stor, at jeg hidindtil har skjult mine Qvaler for Dem!"

„De er ulykkelig?..." — spurgte Aminta med Liv — „De!... og jeg vidste det ikke!..."

„Jeg befinder mig" — svarede Greven — „i samme frygtelige Tilstand som et Menneske, der undertiden føler sin Fornuft færdig at svigte ham!... Jeg hører mig tale, jeg seer mig i Speilet og søger at opdage, om der ikke ligger Noget i mine Træk, som tyder henpaa forestaaende Afsindighed ...

Jeg er ikke mere mig selv! ... Den nuværende Monteleone er ikke længere den fordums Monteleone!...

Alting forekommer mig forandret; Verden har antaget en ny Form, den fører et Sprog til mig, som jeg ikke mere forstaaer... eller rettere, det er mit Sprog, som den ikke forstaaer! thi Verden knuser mig med sin Ligegyldighed og — det er med indædt Raseri, jeg siger Dem det — med sin Foragt!...

Det gaaer mig ligesom den Spedalske i Evangeliet: man flyer mig, forstøder mig, man seer knap til mig... Det er, ligesom jeg førte Pest og Død i mit Følge!...

Det fornemme Pariserselskab, som ved min Ankomst næsten bar mig paa Hænderne, lader mig nu dagligdags bøde for min flygtige Triumf!...

Kulde og Mistillid have afløst den almindelige Agtelse; jeg læser Had og Frygt i de Øine, hvor jeg forbum troede at læse Agtelse og Beundring . . . og lader jeg hele mit Liv, mine skjulteste Handlinger passere Mønstring, saa søger jeg forgjæves efter Grunden til den almindelige Modbydelighed og spørger mig selv, om det ikke blot er min syge Phantasi, der har avlet de fornærmelige Chimærer rundtom mig!"

„Nei, nei!..." — svarede Marquisen med den Stolthed, som en Qvinde altid føler for den Elskedes Vedkommende — „Deres Fornuft, Deres glimrende Aandsgaver ere usvækkede; Men maaskee ere bagvaskende Rygter i Omløb paa Deres Regning, og Prindsen er paavirket deraf."

„Men hvor skal jeg indhente nærmere Underretning om denne Bagvaskelse?" — udbrød Greven — „hvem fører det skjændige Phantom, som berøver mig den almindelige Agtelse, frem for mine Øine? . .. dette Phantom, som snigmyrder min Ære, som stiller sig imellem Dem og mig!..."

Idetsamme ringedes der paa Portklokken.

Greven ilede hentil Salsdøren forat give Ordre til at nægte ham hjemme; men det var for silbigt hurtige og stærke Skridt hørtes allerede ude i Forgemakket.

„Hvem er det, der kommer saaledes?" — spurgte Greven Giacomo.

„De Eneste," — svarede denne — „for hvem Deres Excellences Dør aldrig er lukket, nemlig D'Hrr. Apsberg, Vicomte d'Harcourt og Thaddeo Rovero."

Marquisen udstødte et Angstskrig ved at høre sin Broders Navn blive nævnet.

„De trænge herind," — sagde Greven — „tiltrods for Giacomos, tiltrods for mit eget Forbud! . . . og Værelset her har ingen anden Udgang end den, de komme ad!"

Lyden af Carbonarkernes Stemmer naaede allerede til Salen, hvor Greven og Fru de Maulear befandt sig.

„Gaa derind, for Guds Skyld!" — sagde Monteleone til Marquisen, idet han aabnede Døren til et sirligt Arbeidscabinet — „jeg skal snart afskedige dem!"

Halvdød af Skræk, styrtede den unge Kone ind i Grevens Cabinet!...

Neppe var Døren lukket efter hende, førend de tre unge Mænd traadte ind i Salen.

Deres Ansigter vare strenge og alvorlige.

Man læste paa deres rynkede Pander, at en Uveirsstorm gjærede i deres Hjerter!...

„Hvad Nyt er der paafærde?..." — spurgte Monteleone dem ivrigt og slaaet ved Synet af deres heftige Sindsbevægelse.

Ingen svarede; men ser Øine fæstede sig paa ham med et Udtryk af ubeskrivelig Foragt.

Derpaa traf Apsberg et Papir opaf Brystlommen og rakte det til Monteleone, udenat fremføre et Ord.

„Hvad skal alt dette betyde?" — sagde Monteleone.

Han tog Papiret og læste.

„Den franske Carbonarismes Statuter."

§ 1.

„Enhver, som forraader, sælger eller angiver sine Brødre, „anerkjender herved, at han fortjener Døden og dømmer sig selv „forud til at lide den af sine Forbundsfællers Haand!

Nuvel?..." — sagde Greven, idet han standsede og saae paa sine Venner — „jeg veed det!... jeg har jo underskrevet denne Paragraph ligesaavel som I..."

„Læs ud!..." — sagde Thaddeo til ham.

„„Vi Undertegnede, Formænd for Centralventaerne," — „vedblev Greven at læse med høi Stemme — „vi, Overdommere for Foreningens samtlige Medlemmer, vi, hvem vore „Brødre have givet Haand og Hals over dem, — erklære her„ved, alle som een, at en Forræder, en Usling, en nedrig An„giver findes iblandt os!...

„Vi gjøre derfor, alle som een, Fordring paa den Straf

„for denne Person, som han har tilkjendt sig selv, ligesom „alle Medlemmer af Carbonarismen — nemlig Døden!"

Hans Navn?... hans Navn?..." — spurgte Monteleone.

„Hans Navn? . . ." — svarede Apsberg — „forleden Dag betænkte vi os paa at nævne Dig det; nu betænke vi os ikke længere:

Hans Navn er Grev de Monteleone!!"

Greven stod som forstenet ved dette Svar.

Han betragtede sine Venner med et Blik, hvori der næsten laa mere Overraskelse end Forbittrelse.

Hans Hjerte, Puls og Tindinger bankede, som de skulde sprænges, hans Øine løbe under med Blod, hans Hænder knyttede sig saa voldsomt, at Neglene trængte ind i Kjødet!...

Men han svarede ikke . . . han stod stum og ubevægelig.

Blot kom man ved Synet af ham til at tænke paa en tordensvanger Himmel, i hvis Skjød Lynilden lurer!...

En Dødsstilhed fulgte paa den frygtelige Anklage.

Apsberg afbrød den først.

„Den, som var vort fælleds Hoved," — sagde han — „den, som var vor dyrebareste Ven," — og hans Stemme bævede ved disse Ord — „skal ikke falde for Dolken som en simpel Carbonaro!... vi komme derfor, uafseet vor Afsky for hans Forbrydelse, forat tilbyde ham en Duel paa Liv og Død med een af os tre, efter hans eget Valg!"

Greven lod Lægen tale ud; da denne var færdig, sagde han til de tre Carbonarier:

„Jeg har altsaa hørt rigtigt? hvad jeg har seet og læst var Virkelighed? det er altsaa ingen Drøm, intet Blændværk af mine Sandser?. . Der har virkeligt været en Mand, hvis Haand vovede at nedskrive Ordene Angiver og Forræder i Forbindelse med mit Navn paa et Stykke Papir!...

Der har været tre Mand, som vovede at gjentage disse Ord, og disse tre Mænd hedde Thaddeo Rovero, Apsberg og Vicomte d'Harcourt!...

Mine Herrer," — vedblev han med krænket Selvfølelse — „der gives Fornærmelser, som man maa bukke sig forat

modtage; thi de formaae ikke at naae op til den, de ere møntede paa!...

Men jeg har Ret til at bære Hovedet altfor høit til at bøie det ned i det Smuds, hvor man har opsamlet disse skjændige Benævnelser!"

„Det er ikke tre Mænd!" — udbrød d'Harcourt — „men hele Paris, som tillægger Grev de Monteleone disse Benævnelser!"

„Det offenlige Rygte" — vedblev Apsberg — „beskylder ham forat have forraadt General A..., Ober... og Banquier F..., hans og vore Forbundsfæller!"

„Det offenlige Rygte!..." — gjentog Greven, for hvem der pludseligt syntes at gaae et Lys op.

„Rygtet siger," — tog Thaddeo tilorde — „at den ødelagte Grev de Monteleone har en skjændig Næringsvei at takke for sin nærværende Velstand; thi han har solgt sine Brødre for det Guld, hvormed han tilfredsstiller sine ødsle Tilbøieligheder!..."

„Ha!!!" — udbrød Greven med Rædsel.

„Grev de Monteleone, der for to Maaneder siden fik Betaling til at forlade Frankrig, har kun erholdt Tilladelse til at forblive der ved at sælge sig til det franske Politi, hvis Agent han er!..."

„Saa det siger man?" — sagde Monteleone spottende.

„Grev de Monteleone" — tilføiede Apsberg — „har, sin skjændige Trafik tro, forraadt vore og vore fremmede Brødres Hemmeligheder til det forhadte Politi... hans Meddelelser have aabnet Tydsklands, Frankrigs og Italiens Fængsler for dem!"

„Endelig!!!" — udbrød Monteleone i en Tone, der var vidt forskjellig fra hvad man kunde vente sig af den uretfærdigt Krænkede eller opdagede Skyldige, thi den lød næsten glad — „endelig kjender jeg da den Hemmelighed, hvis mørke Slør indhyllede mig paa alle Sider!

Endelig seer jeg Ansigtet af den skjulte Fjende, som gnavede paa min Ære med sine forgiftede Tænder!...

Endelig kjender jeg Kilden til den Foragt, hvormed Verden altfor længe har overvældet mig!... det Uhyre, som an-

faldt mig i Mulmet, har et Navn ... og det Navn er Bagvaskelse! ... den skjændigste Bagvaskelse!!! ..."

„Gud skal være mit Vidne," — svarede Apsberg — „at jeg vilde offre mit Blod og Halvparten af mit Liv, forat det var Tilfældet! ... Men det, som Du kalder for Bagvaskelse, Monteleone, er den rene Sandhed!"

„Nei," — sagde Greven — „nei, det er en Umulighed! ... hvad Paris siger, sige I ikke ... hvad Paris troer, troe I ikke?"

„Paa Ære, vi troe det! ..." — gjentoge de Tre.

Kuglen, som træffer Soldaten i Hjertet, Lynet, som rammer Vandreren, virker ikke pludseligere, end dette Svar virkede paa Monteleone.

„De! ... ogsaa de!!!" — udbrød han.

„Ogsaa vi! ..." — sagde Apsberg — „mere vi, end den Verden, som anklager, forstøder og foragter Dig! vi, som have frygtelige, sønderknusende, uigjendrivelige Beviser paa dit Forræderi! ...

Hør dem!

General A ... har tilsvoret mig ved Eftermælet af sin Søn, som Du har dræbt, at han har seet den af ham understrevne Liste i Politimesterens Hænder! ...

Her er den, som Du har leveret mig," — vedblev Lægen, idet han rakte Monteleone en Skrivelse — „her ere de fem andre Ventaformænds," — med disse Ord viste han ham dem — „alle disse Lister ere falske, veed Du, Underskrifterne ere eftergjorte! ...

Disse Lister ere overgivne i dine egne Hænder! ... kun Du har kunnet udleveret Originalerne til disse lumpne Copier til vore Fjender! ...

Kan Du nægte det?"

„Skiændigt!!!" — udbrød Monteleone.

„En Mand" — sagde d'Harcourt — „har igaaraftes Klokken elleve sneget sig ind i Politibygningen ...

Bemældte Mand steeg udaf en Vogn, og Vognen var din ...

Bemældte Mand nævnede sit Navn for Portneren i Politibygningen, og Navnet var dit ...

Men Manden vidste ikke, at to af hans Brødre hørte Navnet...

Disse Brødre staae for dine Øine, og Manden var Dig!...

Kan Du nægte det?"

„Min Vogn!... mit Navn!... mig!... mig!..." — udbrød Monteleone ude af sig selv.

„Hvad mere er," — vedblev Thaddeo — „jeg har seet den skjændselsfulde Bestalling fra Politiet til dets Agent!...

Jeg har seet Greve de Monteleones Navn figurere paa et Kort som den franske Regerings Spion!!!"

Ordene vare neppe ude af Thaddeos Mund, førend Greve de Monteleone styrtede hentil et Skab i Salen, greb to Pistoler og kastede den ene for Thaddeos Fødder.

„Elendige!..." — udbrød han, idet han spændte den anden — „det gaaer for vidt!... nu seer jeg kun Fjender her og lumpne Bagvaskere!...

Tag dette Vaaben!..." — tilføiede han — „dræb mig, førend jeg dræber Dig; thi jeg vil ikke leve et Minut længere med denne Fornærmelse, udenat have afvasket den i Fornærmerens Blod!!!"

Idetsamme lød et hjerteskjærende Skrig fra Sidecabinettet...

Døren blev revet op, og Marquise de Maulear faldt besvimet mellem sin Broder og Greve de Monteleone!"

Sex og tyvende Capitel.

Politiundersøgelsen.

Da Marquise de Maulear atter kom til sig selv, traf hendes Øine kun paa en eneste Person, som laa paa Knæ foran Sofaen, hvor man havde pladseret hende.

Bemældte Person var Grevens Huusholderske, som ydede Marquisen den Omhu, han selv ikke kunde vise hende, medens Greven i et Sideværelse utaalmodigt ventede paa det Øieblik, da han atter kunde faae Fru de Maulear itale.

Hvad Doctor Apsberg angik, saa havde han, saasnart han saae, at den unge Dames Tilstand var uden Fare, forenet sine Bestræbelser med Vicomte d'Harcourt forat faae Thaddeo til at forlade Hotellet, medens Monteleone, hvem Marquisens pludselige Mellemkomst og Besvimelse havde bragt til at glemme alt Andet, neppe lagde Mærke til de tre Carbonariers pludselige Bortgang.

Med Besindelsen fik Marquisen ogsaa Erindringen tilbage om det frygtelige Optrin, hvortil hun havde været et usynligt Vidne.

„Min Broder! . . . Thaddeo! . . . Monteleone! . . ." — udbrød hun — „hvor er de? . . . For Guds Skyld, skjul Intet for mig! . . . før mig til dem! . . . lad mig forhindre den rædsomme Duel, som kan gjøre mig afsindig ved den blotte Tanke! . . ."

„Her er Greven, Deres Naade! . . ." — svarede Huusholdersken Marquisen, idet hun gjorde hende opmærksom paa Monteleone, som nærmede sig.

„Et Ord, blot eet . . ." — sagde Aminta — „min Broder . . . Thaddeo! . . . hvor er han? . . ."

Greven gav sin Huusholderske et Vink til at gaae. Saasnart han befandt sig alene med Marquisen, svarede han med dyb Bitterhed:

„Deres Broder har forladt mig; han gik tilligemed sine Venner, efterat have overøst mig med Fornærmelser! . . ."

„Ved Deres Kjærlighed til mig!" — udbrød Aminta, idet hun kastede sig paa Knæ foran ham — „spar hans Liv! . . ."

„Men hørte De da ikke? . . ." — svarede Greven, idet han løftede hende op — „var De ikke Vidne til det frygtelige Optrin?"

„Jo, jeg hørte det Hele!" — sagde Aminta — „hvert Ord, de talte, sønderknuste mit Hjerte! . . . Men disse Ord

stride sig fra en Vildfarelse, de bleve sagte i Vrede . . . og Monteleones Ære staaer hævet over slige Beskyldninger!"

„Aminta," — svarede Greven — „disse Tre ere kun et Echo af hvad Verden siger! . . . min billige Harme kan ikke ramme de tusinde Munde, som have vanæret mig! . . . jeg har kun deres Tolke at holde mig til . . . der udkræves Blod til at afvaske det Smuds, de have slængt mig i Ansigtet! . . .

Forlang derfor mit Liv, men beed ikke for de Elendige, som feigt forhaanede mig! . . ."

„Den Ene af dem, De benævner saaledes," — sagde Aminta — „er min Broder! . . . det var Deres Ven! . . ."

„Ja, min kjæreste Ven! . . . svarede Greven med en Bevægelse, som han ikke kunde beherske — „og det er ham, ham, som kjender mit Liv fra Ende til anden, — som hundrede Gange har Leilighed til at bedømme min Charakteer, — der nu glemmer Alt! . . .

Han har havt Dristighed nok til at lade Ord som dem, han udtalte, komme over sine Læber . . . han har gjentaget den lumpne Verdens lumpne Bagvaskelser! . . .

Ha!" — vedblev han mørkt — „at den fordærvede Verden, som ikke kjender mig, har kunnet beskæmme mig med en nedrig Mistanke, det fatter jeg . . . den har kun maalt mig med sit eget Alenmaal . . . men de! . . . men han! . . . han især . . . Thaddeo, min Sjæls Speilbillede! . . . han, for hvem jeg fandt Vennenavnet for koldt . . . hvem jeg elskede som en født og baaren Broder! . . . Thaddeo, min eneste sande Kjærlighed her paa Jorden efter Dem, Aminta . . . han slutter sig til mine Fjender, han undseer sig ikke forat tilføie mig den blodigste Fornærmelse i mit eget Huus! . . .

Det er formeget . . . min Gud! det er formeget . . . mere end mine Kræfter, mere end mit Hjerte kan bære! . . ."

Den samme Monteleone, der var saameget Herre over sig selv, saa stærk i Faren, viste sig svag ved at see sig miskjendt, forglemt og forraadt af sin Ven . . . Han brast i Graad!

Han græd over det Venskab, der døde midt i sin Ungdom og Blomstring, ligesom det yndige Barn, der stiger ned i Graven i sin første Foraarsalder.

„Min Ven," — sagde Marquisen med taareqvalt Stemme, idet hun trykkede den knælende Monteleones Hoved til sit Bryst — „Thaddeo vilde græde, ligesom De græder, men af Fortvivlelse og Smerte, ifald han var Vidne til Deres Sjælеqval! . . . Ja, vistnok er han skyldig . . . han burde mindre end nogen Anden tvivle paa Deres Ære! . . . men han vil oprette sin Feil, udsone den ved sin Anger; han vil retfærdiggjøre Dem, tilintetgjøre Deres Fjender, ligesom De søge tilbage til Bagvaskelsens urene Kilde . . . Saa vil De tilgive ham og atter see en Ven i ham!"

„Thaddeo har tvivlet om mig! . . ." — svarede Greven med dyb Sørgmodighed — „Thaddeo kan ikke mere være min Ven, selv om han anerkjendte sin Forseelse, selv om han paa Knæ bad mig om Tilgivelse! . . .

Men Thaddeo er Deres Broder, Aminta, og som saadan skylder jeg ham et Offer, hvortil ene og alene min Kjærlighed til Dem giver mig Mod.

Dette store Offer bestaaer i at lade den mig tilføiede Skjændsel uhævnet idag eller først at søge Hævn hos en Anden! . . .

Gud give, at denne Anden maa dræbe mig . . . thi isaafald bliver Thaddeo ilive . . . isaafald kommer han ikke til at bøde for sin uværdige Fremfærd imod mig."

„O!" — sagde Aminta — „den Ulykke manglede blot! han vil døe!"

„Ja, det vil jeg . . ." — svarede Greven — „heller det end henslæbe et beskæmmet Liv, end bære det Skjændselsmærke, man har paatrykket min Pande, end læse Tvivl, Forvirring eller Foragt i Alles Øine ved Synet af mig! thi de tre Personer sagde jo, at Paris, maaskee hele Europa gjentager og troer de skjændige Rygter, hvormed man har plettet mit Liv!"

„Jeg troer dem ikke! . . ." — udbrød den unge Qvinde med overstrømmende Følelse — „jeg veed, at der ikke gives noget ædlere Hjerte paa Jorden end Deres! . . . jeg veed, at De har Krav paa Alles Agtelse og Ærbødighed! . . .

Men hvad jeg veed," — vedblev hun i en høitidelig Tone — „bør Enhver vide!

Om otte Dage, Grev de Monteleone, rækker jeg Dem min Haand! . . . Om otte Dage vil jeg være Grevinde de Monteleone! . . ."

„Hvad hører jeg? . . ." — udbrød Greven, som ved disse Ord pludseligt saae Himlen aabne sig for ham midt i hans Qvaler — „De min? . . . De Grevinde de Monteleone? . . ."

„Ja," — svarede hun med retmæssig Stolthed — „hvem vilde vel bagefter driste sig til at sige, at Marquise de Maulear havde modtaget et vanæret Navn ved Alterets Fod?"

„Aminta!" — udbrød Greven, idet han kastede sig for den ædle Skabnings Fødder — „Gud skal være mit Vidne, at min Erkjendtlighed ikke staaer tilbage for det Beviis paa Hengivenhed, De tilbyder mig; men det er min Pligt at afslaae det, og derfor afslaaer jeg det ogsaa! . . .

De veed, hvor høit jeg elsker Dem! . . ." — tilføiede han — „De veed, at jeg gjerne vilde hengive mit Liv forat besidde Dem! . . . Men mine Forfædres Navn kan ikke blive Deres, medmindre det atter staaer ligesaa pletfrit, som da jeg modtog det efter dem!

Hør derfor den Eed, som min Samvittighed og Kjærlighed til Dem indgyder mig!"

„Hvad vil De sige?" — spurgte Aminta skjælvende.

„Jeg sværger" — vedblev Greven — „ved min Faders dyrebare Sjæl, først at modtage Deres Haand paa den Dag, hvor mine Fjender ere tilintetgjorte! . . . paa den Dag, hvor den skjændige Beskyldning, som rammer mig, erkjendes for lav og ussel Bagvaskelse!"

„Velan!" — sagde Aminta — „vi ville ikke komme til at vente længe paa den lykkelige Dag, jeg skal bede Himlen derom; men lad Thaddeos Liv være helligt for Dem . . . jeg betroer det til Deres Kjærlighed til mig! . . .

Nei, nei," — vedblev hun ved at see ham i Begreb med at tage til Gjenmæle — „nei, sig ikke Noget . . . husk blot paa, at Thaddeo er min Broder, og at hans Død vilde adskille os for evigt!"

. . . .

Faa Øieblikke efter dette Optrin rullede en Hyrevogn, der i flere Timer havde holdt paa Hjørnet af Quaien, hurtigt afsted til Hotel de Maulear, hvor den satte Marquisen af, som var forvirret og sønderknust over Formiddagens frygtelige Begivenheder.

. . . .

Dagen efter, henimod Klokken ti om Formiddagen, sad Hertug d'Harcourt, tilligemed Vicomten og sin Datter Marie, ved Frokostbordet, i deres Hotel i Gaden des Varennes.

Pludseligt blev Oldingen, der gjennnemløb „Journal des Debats", opmærksom paa følgende Linier, hvilke han oplæste høit som en interessant Nyhed:

„Det frygtelige hemmelige Forbund, som det virksomme „Politi allerede længe har været paa Spor efter, er nu endelig „bleven ganske opdaget!

„Selv Navnet veed man; det hedder „Carbonaris„men"!

„Man forsikkrer, at alle Classer af Samfundet skulle „være repræsenterede i dette vidtforgrenede Selskab.

„Man siger endogsaa, at flere unge Mænd af Frankrigs „høieste Adel ere indviklede deri og blevne Gjenstand for Re„geringens Opmærksomhed!"

Ved at høre dette oplæse, blev Vicomte d'Harcourt saa bleg, at Marie ængsteligt udbrød:

„Fader, Fader, René faaer ondt! . . . see, hvor bleg han er! . . ."

Hun fløi hentil Broderen, slog Armen om ham og rakte ham sin Lugteflaske.

„Det har Intet at betyde, lille Søster," — sagde Vicomten — „Du ængster Dig uden Grund . . . kun et pludseligt Sting . . . her . . . i Hjertet . . . men det tager allerede af . . . om et Par Minutter er jeg rask . . ."

Det var virkelig i Hjertet, at Vicomtens Lidelse havde

sit Sæde; men hans Smerte var reen sjælelig; thi de Linier, Faderen havde oplæst, mindede ham om Monteleones Forræderi og den Fare, hvori han selv svævede for Øieblikket.

Hertug d'Harcourt havde afbrudt sin Læsning: han fæstede et strengt og spørgende Blik paa sin Søn . . . Det var Dommerens Blik paa Forbryderen, den stumme Opfordring til en ond Samvittighed, som denne ikke kan udholde udenat røbe sit Feiltrin eller sin Brøde!

„René!" — sagde Hertugen til ham i en Tone, der gik til Sjælen — „ifald jeg ikke vidste Dig omvendt fra de politiske Complotter, som foranledigede din pludselige Forviisning fra Italien, saa vilde jeg endnu troe Dig smittet deraf paa Grund af den Sindsbevægelse, min Oplæsning satte Dig i! . . . thi ved Synet af Dig skulde man næsten fristes til at troe, at Du var i Ledtog med de oprørske Hoveder!"

Vicomtens Forlegenhed fordobblede sig.

„Min Søn," — vedblev Hertugen — „det er hverken Dig, dit Navn, din Familie eller din Egenskab som god Franskmand værdig at forfølge Utopier, der kun bringe Ulykke over vort Fædreland!

Er den monarkiske Regeringsform end ikke den bedste, saa har den idetmindste det Fortrin fremfor de andre at være et Princip, og dette Princip fører to store Forbele for Samfundet med sig, nemlig Orden og Varighed!

Uden disse tvende Ting existerer der kun Forvirring, bestandig Omskiftning, Forstyrrelse og Ruin for en Nation!

Hvad der beviser den monarkiske Forms Fortrinlighed for alle andre, hvad vore Forhold angaaer, det er dens lange Varighed i vort Land!!!

Vistnok har Monarkiet sine svage Sider, sine Feil og Mangler; men den gamle Bygning trænger til duelige Bygmestre, som kunne bøde paa den og afstive den, og ikke til Vandaler, som undergrave og ødelægge den!

Tro mig, min Søn, mange, altfor mange Offre vilde blive begravne under dens Ruiner, og gik end hele Frankrig ikke tilgrunde derved, som vilde dog de, de havde forvoldt Ulykken, være de Første, som kom til at bøde derfor! . . .

Og desuden," — tilføiede Hertugen kjærligt, idet han

greb Renés Haand og trykkede mellem sine — „husk paa de Farer, som Vildfarelser af den Art vilde bringe over dit Hoved! husk paa min Sorg, paa din unge Søsters Sorg, ifald man kom og rev Dig udaf vore Arme, ifald Loven ramte det sidste Skud af vor Slægt, ifald man berøvede mig min Søn, min elskede Søn, den eneste jeg har tilbage! . . ."

Ved denne grusomme Tanke stode Oldingens Øine fulde af Taarer.

Idetsamme lod en besynderlig Tummel sig høre i Hotellet.

Lyden af hurtige Fodtrin, af Døre, som bleve aabnede og hurtigt lukkede, og et fjernt og utydeligt Røre naaede til Værelset, hvor Hertugen og hans Børn befandt sig.

Hertug d'Harcourts Secretair, den vakkre d'Arbel, der havde fulgt sin Herre under Emigrationen og aldrig forladt ham, viste sig i Døren til Spisesalen.

Hans Ansigt var forstyrret.

„Deres Høihed veed sandsynligviis ikke hvad der gaaer for sig?" — sagde han.

„Nei, hvad gaaer der da for sig, min kjære d'Arbel?..." — svarede Hertugen, idet han nedladende trak en Stol frem til den gamle Mand, som stod paa Nippet at besvime.

„Porten til Hotellet er bleven fordret aabnet i Kongens Navn! . . ." — sagde Secretairen — „den bevogtes af Politibetjenter, og Adjutanten, som i dette Øieblik giver Ordre til at besætte alle Udgangene, vil om faa Minutter være her!"

„Hvad i Alverden skal alt dette betyde?" — udbrød Hertugen forbauset — „hvad kan Grunden være til, at man saaledes bryder ind i mit Huus?"

„Min Gud!" — sagde Marie skjælvende — „hvad mon de stygge Mennesker ville os?"

„Hvad de ville os?" — udbrød Vicomte d'Harcourt ude af sig selv — „de ville fortsætte den Hævn paa mig, som de allerede have begyndt at tage over vore forraadte Brødre!... de ville arrestere mig!"

„Dem, min Herre? . . . Dem? . . ." — spurgte Hertu-

gen sin Søn med et Udbrud af Rædsel — „men i Himlens Navn, hvad har De da gjort?"

„Det, som De nys saa kraftigt dadlede, Fader; jeg har villet kuldkaste en Statsform, der strider imod min Anskuelse og Overtydning, og nu kommer jeg til at lide under Følgerne af mit feilslagne Foretagende! . . . Ved Statsomvæltninger skaber Heldet store Mænd og Uheldet de Skyldige!"

„Skyldig eller ikke," — tog Hertugen tilorde med en bekymret Faders Omhed — „man vil berøve mig min Søn men jeg skal forsvare ham!.!."

„Min Broder! min René! . . ." — udbrød Marie, ide hun kastede sig om Vicomtens Hals — „jeg forlader Dig ikke! . . ."

„Naadige Herre," — sagde d'Arbel til Hertugen — „v have knap et Par Minutter for os til at frelse Herr Vicomten! . . .

„Hvorledes da? . . . paa hvad Maade? . . ." — svarede Hertugen, hvem Skrækken og Smerten berøvede Fatningen.

„Gjennem Haven," — svarede Secretairen — „Laagen udtil Gaden Babylone er maaskee endnu fri . . ."

„D'Arbel har Ret!" — sagde Hertugen — „kom, kom!" — tilføiede han, idet han greb Sønnens Haand og trak han hentil Baggrunden af Værelset, hvor han hurtigt aabnede en Glasdør, som gik udtil Hotellets Ydertrappe.

„Bi lidt, bi lidt," — sagde Secretairen — „denne Kapp og denne bredskyggede Hat ville skjule Herr Vicomtens Ansig og Figur . . ."

Dermed satte han sin egen Hat paa Renés Hoved, kastede sin Kappe om Skuldrene paa ham og stødte ham henti Glasdøren.

„Bliv Du her, min Datter," — skreg Hertugen til Mari — „søg at opholde dem et Par Minutter, forat give os Til til at hjælpe din Broder bort!"

René rakte Haanden til Marie, som greb den og bedækkede den med Kys og Taarer; derpaa skyndte den unge Pig

sig at aflaase Døren efter de tre Mænd og sank fortvivlet og tilintetgjort ned paa en Stol.

„Denne Vei . . . denne Vei! . . . Deres Høihed! . . .“ — sagde Secretairen, som gik foran Herr d'Harcourt og hans Søn — „Hovedalleen er altfor aaben til, at vi kunne følge den udenat blive sete! . . .“

Med disse Ord førte han den ulykkelige Fader og Vicomten til Havemuren, som de, tiltrods for de visne Buske og Brombærrisene, fulgte langsmed forat naae den frelsende Laage! . . .

Hertugens Øine vare saa blændede af Taarer, at han snublede ved hvert Skridt . . . Sønnen, som han vilde understøtte og veilede, maatte tvertimod understøtte og veilede ham . . .

Endelig naaede de Maalet for deres Forhaabninger, udenat Nogen havde bemærket dem.

Secretairen trak en Hovednøgle, som han altid bar hos sig, opaf Lommen, stak den ind i Laasen og dreiede om . . . Laagen gik op, Vicomten var frelst! . . .

Men bag Laagen stode sex Politibetjenter, som pludseligt spærrede Veien for dem.

Hertugen udstødte et klagende Suk og støttede sig til Muren for ikke at falde.

„Jeg er Deres Fange, mine Herrer;“ — sagde René d'Harcourt til Mændene — „det er mig, som er Vicomte d'Harcourt!“

„Vi vide det saamænd nok! . . .“ — svarede den ene Betjent — „Vi have allerede længe havt Kik paa Herr Vicomten! . . “

Hertugen følte sit Hjerte bristefærdigt ved dette Svar; en ny piinlig Tanke greb hans Sind i Forbindelse med alle de øvrige bittre Betragtninger!

Man havde altsaa længe holdt vaagent Øie med hans Søn . . . René havde altsaa længe ført sin Fader bag Lyset og skjult sine oprørske Anslag for ham.

„Kom, mine Herrer,“ — sagde Vicomten til Politibetjenterne — „jeg er parat til at følge Dem.“

„Meget vel, Herr Vicomte,“ — sagde Politibetjenten —

„De finder Dem i Fornuft og giver efter udenat gjøre Modstand; men ikke ad den Kant, med Deres Tilladelse," — tilføiede han pegende paa Gaden — „tilbage gjennem Haven til Hotellet, om jeg bør bede Dem."

„Hvorfor det?"

„Fordi vi have Ordre dertil; vor Adjutant venter paa os hisinede forat undersøge Deres Papirer i Deres Nærværelse og indlede Sagen imod Dem...

Herr H... pleier kun at uleilige sig i vigtige Anledninger, og denne lader derfor til at være en, som har vasket sig!"

Vicomten tog, udenat svare, sin Faders Arm, stak den ind under sin og begav sig, fulgt af den gamle Secretair og Politibetjenterne, tilbage til Hotellet.

Hertugen talte ikke et Ord underveis; Smerten qvalte hans Stemme, en krampagtig Hulken undslap hans Bryst, og af og til trykkede han sin Søns Arm og klamrede sig til den, ligesom forat holde paa ham og forsvare ham mod Ransmændene.

Ved Tilbagekomsten til Hotellet udstødte Marie, som antog sin Broder for frelst, et Angstskrig og faldt i Afmagt, da hun saae ham omringet af Politibetjenter!

Hertugen ilede hentil sin Datter . . . Imedens han løftede hende op og kaldte paa hendes Kammerpiger, blev Vicomten ført til sit Værelse af Herr H... i egen Person og hans Betjenter forat bivaane Undersøgelsen af hans Papirer.

Strax efter blev Salsdøren aabnet, og en Mand styrtede ind.

Det var Grev de Monteleone.

Trofast sit Løvte til den unge Marquise, ikke at henvende sig først til Thatdeo forat søge Forklaring og Opreisning med Hensyn til den ham tilføiede Fornærmelse, kom Greven til René d'Harcourt forat kræve ham til Regnskab.

Synet af Politibetjenterne i Forsalen til Hotellet og Skrækken, som stod malet i Tyendets Ansigter, bragte Monteleone til at gyse for en ny Ulykke.

Ingen forhindrede ham i at gaae ind i Hotellet og op i Selskabsværelset; thi Betjenterne, som bevogtede Hertugens

Huus, havde kun Ordre til at forhindre, at Nogen gik, men derimod ikke, at Nogen kom.

„O! Herr Greve," — sagde Hertugen ved at faae Øie paa Monteleone — „kom og deel vor Sorg! Min Søn er arresteret! . . . min Søn er forloren? . . ."

„Arresteret? . . . forloren? . . ." — udbrød Greven.

„Ja," — svarede Hertug d'Harcourt — „arresteret som medskyldig i de Complotter, De selv tidligere har været indviklet i! . . . hvilken Sorg og Skjændsel for mit Huus! . . ."

„Men hvor er han nu? . . . Har han allerede forladt Hotellet? . . ." — spurgte Greven.

„Nei, min Herre," — svarede Hertugens gamle Secretair — „Politiet er for Øieblikket isærd med at undersøge hans Papirer og lægge Beslag paa dem!"

„Beslag paa hans Papirer! . . ." — gjentog Monteleone forskrækket — „ja, isaafald er Deres Søn forloren, Hertug!"

Med en Hurtighed, som skrev sig fra hans ophidsede Sindsstemning, sprang Hertugen hentil Monteleone og spurgte i en Tone fuld af Mistillid og Bebreidelse:

„Hvoraf veed De, at Undersøgelsen af hans Papirer vil være ham fordærvelig?"

„Jeg veed det kun altfor godt, min Herre! . . ." — svarede Greven modfaldent — „thi jeg vil sandsynligviis inden føie Tid komme til at dele hans Skjæbne og Fangenskab, ligesom jeg har deeltaget i hans Forhaabninger og hemmelige Handlinger!"

„Ak! . . ." — sagde Hertugen — „Deres Fortid, Deres overspændte Anskuelser, et mægtigt Instinkt, som aldrig skuffer en Faders Hjerte, — alt dette siger mig klart, at det er Dem, som har ledet min Søn paa den farlige Bane, — Dem, som har styrtet ham i Fordærvelse!"

Førend Greven kunde svare den gamle Mand, traadte René d'Harcourt ind i Salen, efterfulgt af Politiadjutanten Herr H . . . og Betjenterne, som havde arresteret ham.

„Fader," — sagde Vicomten — „jeg har ikke villet forlade Hotellet, udenat bede Dem om Tilgivelse for det

Onde, jeg har tilføiet Dem, og omfavnet Dem for sidste Gang! . . ."

Med disse Ord bøiede han sig dybt for Hertugen, der rystede saa stærkt, at han knap kunde holde sig opreist.

„Min Søn," — svarede Hertugen — „jeg tilgiver Dig de første Taarer, Du har bragt mig til at fælde! . . . Men bittre ere de, og hver af dem koster mig et Aar af mit Liv! . . ."

Marie, som atter var kommet til sig selv, kastede sig i sin Broders Arm.

Men hverken Hertugens Ord eller den unge Piges ømme Omfavnelse syntes at blive paaagtede af René; hans Øine stirrede stivt og vildt; hans Ansigtstræk vare forbreiede af Raseri, og han pegede paa Grev de Montrleone, som han havde opdaget i et Hjørne af Salen.

„Ha!" — udbrød han — „behøver jeg at søge længere om min Angiver, naar dette Menneske er her! . . .

See, Fader, see," — vedblev han, idet han gjorde Hertugen opmærksom paa Monteleone — „der er han, som har forraadt sine Brødre! . . . der er han, som har angivet mig, ligesom han har angivet dem til de Folk, der omringe mig og rive mig udaf Deres Arme! . . . der er den Forræder, som har solgt os alle! . . . for Fremtiden burde han ikke hedde Monteleone, men Judas!!!"

Hertugen og Marie trak sig hurtigt tilbage fra Greven, ligesom fra et giftigt Dyr!

„René! . . ." — udbrød Greven — „René! tak Gud, at jeg ikke har en Dolk i Haanden, thi ellers vilde den allerede sidde i dit Hjerte for den nye Fornærmelse, Du har vovet at tilføie mig!"

„Jeg troer Dig gjerne! . . ." — svarede Vicomten — „en Forbrydelse mere kan ikke koste Dig Noget! . . . Du vil dræbe mit Legeme, ligesom Du har dræbt min Sjæl! . . . En Usling bliver sig bestandigt selv liig! . . . En Spion kan godt være en Snigmorder!!!"

„En Spion!" — gjentog Monteleone, idet han foer henimod Vicomten — „igjen det skjændige Ord! . . ."

Han standsede pludseligt, ligesom greben af en ny Tanke, og henvendte sig til Politiadjutanten og hans Betjenter:

„Siig dog dette Menneske," — vedb'ev han pegende paa René — „at jeg ikke har Noget med Dem at gjøre! . . . sig ham, at jeg ikke kjender Dem! . . . og vil han have Beviser paa min Uskyldighed, saa arresteer mig med, thi jeg er skyldigere end han! . . ."

„Vi have ingen Ordre til at arrestere Grev de Monteleone! . . ." — svarede Herr H... smilende.

„Velan!" — tog Greven tilorde med stigende Forbittrelse — „i Mangel af Ordre skal jeg give Dem Abkomster! . . . langtfra at være Deres usle Medskyldige, er jeg Formand for den Forening, som De hemmeligt efterstræber! . . . jeg staaer i Spidsen for det Selskab, som vil styrte Dem og Deres Monarki! . . . jeg er Sjælen i den usynlige Verden, som conspirerer mod Deres Konges Trone, mod Deres Regering, som jeg afskyer! . . . Men det er saa langtfra, at jeg søger at unddrage mig Deres Hævn, at jeg tvertimod udfordrer den! . . . det er saa langtfra, jeg søger at skjule mig, at jeg tvertimod overgiver mig i Deres Hænder! . . . Fortjen Deres Guld, mine Herrer, arresteer Deres frygteligste Fjende, arresteer Formanden for Carbonarismen i Europa, arresteer mig!!!"

Greven, Vicomten og Vidnerne til dette Optrin stirrede forbauset paa den Mand, der selv saagodtsom lagde sit Hoved paa Bøddelblokken, og René d'Harcourt følte allerede sit Hjerte opfyldt af Anger over den blodige Fornærmelse, han havde tilføiet sin forbums Ven.

Ærgerlig over denne tilsynelabende Frækhed, svarede Herr H... Grev de Monteleone:

„Det kunde aldrig falde os ind at fæste Lid til de forbryderiske Handlinger, De behager at tillægge Dem; thi vare de sande og alvorligt meente, saa vilde Ingen paa hele Jorden være dristig nok til at udraabe dem saaledes.

Forresten" — tilføiede han — „ere disse politiske Pralerier aldeles overflødige . . . Vi vide, hvad vi have at holde os til angaaende Herr Grevens Handlinger og Forbindelser, der ere vidt forskjellige fra hvad De tillægger Dem . . . og

har De Uret i Noget, saa bestaaer det i, at De tvinger os til her at vise Dem offenlig Retfærdighed."

Ved dette uventede Svar stod Greven som forstenet; det svimlede for ham, hans Tankegang forvirredes, og hans krampagtigt fortrukne Læber fremførte kun uforstaaelige Ord.

Førend han kunde fatte sig og tage til Gjenmæle mod den vanærende Beskyldning, vristede René sig, paa et Vink af Herr H..., blidt udaf sin Søsters Arme, trykkede Faderen ren til sit Bryst og gik henimod Salsdøren . . .

Paa Fortrinet standsede han, vendte sig om til Greven og sagde, idet han pegede paa Herr H...:

„Denne Mands Ord have forjaget den sidste Tvivl af min Sjæl, Monteleone! . . . hvad jeg har sagt Dig, staaer jeg ved! . . .

Gid Oldingens og Søsterens Taarer, gid Broderens Blod maae falde tilbage paa Angiveren, som har bragt dem til at flyde! . . ."

Vicomten gik, fulgt af Politibetjenterne.

Saasnart René var borte, styrtede den ulykkelige Fader hentil Monteleone og pegede paa Døren med en Gebærde fuld af Harme og Foragt.

„Gaa, min Herre . . . gaa! . . ." — sagde han til ham — „De, som har udleveret mit Barn til hans Bødler!... gaa! thi Synet af Dem dræber Faderen, lige som Deres Angivelser dræbe Sønnen!!!..."

Han faldt afmægtig i Armene paa Tjenerne, der stode bagved ham.

Syv og tyvende Capitel.

Qvistkammeret.

Ude af sig og fortumlet, forlod Monteleone Hotel d'Harcourt.

Hans Liv blev til en grusom Drøm, et frygteligt Mareridt, som med hver Time bragte ham ny Skjændsel og Qval.

Da d'Harcourt slog ham feil, tyede han til Apsberg...

Denne vilde idetmindste tale, fremkomme med Grunde for den haarde Beskyldning, som de tre Venner havdeført imod ham.

Hos ham kunde han maaskee faae Forklaring paa Politiadjutantens tvetydige Svar . . . eller ifald Apsberg kun havde gjentaget en lav Bagvaskelse, ifald han ligesom hans Forbundsfæller vedblev at antage ham for skyldig, ene og alene paa Grund af denne Bagvaskelse, saa skulde Apsbergs Hjerte være det første, Monteleones Kaarde gjennemborede! . . . hans Liv være det første, som hans billige Harme tilintetgjorde! . . . han være den første Fjende, som hans Haand sendte i Graven!

Synet af en ny Ulykke ventede Greven hos Doctor Matheus.

Doctoren var forsvundet fra sin Bopæl!

Hans Leilighed var bleven besat af Politiet paa samme Tid, som man arresterede Vicomten hos hans Fader.

I Mangel af Lægen selv, der udentvivl var bleven advaret itide, havde Betjenterne lagt Beslag paa Forbundets Papirer.

Carbonarismens Archiver og hele Correspondancen med de udenlandske Ventaer vare faldne i Politiets Hænder.

Man kunde fristes til at troe, at en usynlig ond Genius veiledede de politiske Støvere og anviste dem Stederne, hvor deres Bytte laa skjult! . . .

Ikke et eneste Gjemme undgik dem!

Ved at erfare Apsbergs Flugt og Beslaglæggelsen af deres Papirer, naaede Monteleones Fortvivlelse sit Høidepunkt.

Opdagelsen af Pariser-Carbonarismens Archiver gav alle Medlemmerne i Fjendens Hænder og tilintetgjorde for lang Tid, maaskee for stedse, det Værk, som Monteleone havde helliget sit Liv og sin Stræben.

Endydermere gik han ved Lægens Flugt deels glip af det Lys, han ventede at finde hos denne til at rede sig udaf det Mørke, der omgav ham, og deels af sin Hævn over de

tilføiede Fornærmelser, hvori Doctoren havde været medskyldig.

Thaddeo var endnu tilbage! . . . Thaddeo, som var beskyttet til Dagen efter mod Grevens Hævn ved det Løvte, han havde aflagt Marquisen.

Ogsaa i denne Henseende skulde han lide en ny Skuffelse.

Et hengivent Medlem af Carbonarierne kom Dagen efter, at de sidstfortalte Begivenheder havde tildraget sig, til Monteleones Hotel og meddeelte Greven, at man, efter det mislykkede Forsøg paa at bemægtige sig Doctor Matheus, havde gjort samme Skridt med Hensyn til Thaddeo Rovero, som ene og alene havde en Advarsel, Herr Vignana havde tilstillet ham Natten før Politiets Undersøgelse af Hotel Maulear, at takke for sin Frihed og Frelse.

En Billet fra Marquisen, der var i Fortvivlelse, indløb til Monteleone og bekræftede Efterretningen om Thaddeo Roveros Flugt.

Saaledes glippede Alting Greven paa eengang; ene, forladt af Alle, nedbøiet under Vægten af en vanærende Beskyldning, som han hverken kunde faae opklaret eller hævnet, maatte han roligt fatte sig i sin Skjæbne, lide og vente.

Men at fatte sig i sin Skjæbne, at vente vare frygtelige Qvaler for denne kraftige og lidenskabelige Charakteer.

Han havde eet Haab tilbage, — et Haab, som ved at gaae i Opfyldelse paa en glimrende Maade vilde gjendrive de ærekrænkende Rygter, der circulerede om ham!

Dette Haab bestod i at dele sine Forbundsfællers Skjæbne, ikke hines, der havde seet sig istand til at undflye deres Fjender, som Apsberg og Thaddeo, men de Ulykkeliges, der forsmægtede i la Forces og Conciergeriets mørke Fangehuller, — deres, som affonede deres Vildfarelser med et evigt Fængsel, maaskee med Livet!

Thi vi kunne ikke forbølge, at Grevens ubegrændsede Kjærlighed til Aminta, hans Drømme om en Fremtid fuld af Salighed, kort sagt, at Alt maatte vige Pladsen for Tanken om at gjenoprette sin krænkede Ære, at aftvætte Skjændselspletterne i sine Fjenders eller sit eget Blod.

Greven, paa hvem Politiet allerede maatte være bleven opmærksom paa Grund af de Beviser og Dokumenter, der vare fundne hos den falske Matheus, ventede med hver Dag, hver Nat, hver Time at see sig arresteret og ligesom sine Medskyldige slæbt til et mørkt Fængsel!

Hvad han ventede, ønskede og higede han efter af sin Sjæls Inderste!

Men han lod til at være forglemt i den almindelige Carbonariproskription; han, deres Formand, den Farligste af dem Alle nød en Frihed, som med hver Dag bestyrkede de skjændige Rygter, der vare i Omløb paa hans Regning.

Saaledes gik otte Dage eller rettere otte Aarhundreder for Greven i stadig Forventning om et Lod, som vilde have bragt enhver Anden til at gyse!

Anonyme Breve indløb til ham fra alle Kanter.

Bemældte Breve indeholdt fornærmelige Bebreidelser og Beskyldninger for Deelagtighed i hans Brødres Ulykke og Arrestation.

Tilsidst kjendte hans Forbittrelse ingen Grændser ved saaledes at see sig forglemt af Regeringen, der gik saa strengt og kraftigt tilværks mod hans Forbundsfæller.

Han tog en Beslutning fuld af Energi og Sjælsstorhed!

Han vilde ikke længere taale den haanlige Straffløshed, man med Forsæt syntes at lade ham blive tildeel.

Han begav sig til Politikammeret!

. . . .

Imedens Grev de Monteleone foretog sig denne dristige Handling, tildrog Følgende sig i et Hotel, hvorhen vi ofte have ført vore Læsere.

En Mand paa omtrent tredive Aar, med blege og slappede Træk, sad foran et lille Bord og skrev hurtigt.

Af og til søgte hans trætte Hoved et Støttepunkt paa

Haanden; hans Blik flakkede om mellem Skyerne, som han skimtede gjennem det lille Qvistvindue.

Derpaa fæstede Mandens Øine sig atter paa Papiret, og hans Haand nedskrev med feberagtigt Hastværk de Indskydelser, som han syntes at have hentet fra Englenes Boliger.

Det var et rigtigt Qvistkammer, som Manden beboede; men en opfindsom Smag syntes at have gjort sit Bedste forat skjule dets beskedne Simpelhed ved alle de Forfinelsesgjenstande, som det snævre Rum kunde indeslutte.

Saaledes var Bordet, hvorpaa han skrev, af Palissander og indlagt med Plader af Sevresporcellain.

Den Fyrretræsseng forsvandt under et prægtigt Silketæppe med Fryndser.

En rummelig Lænestol indtog een stor Deel af Værelset.

Paa den beskedne Kamin prangede istedetfor Taffeluhret en deilig Vase af chinesisk Porcellain med sjældne Drivhuusblomster, i hvis Midte en prægtig hvid Camelia kneiste.

Et blaat Gardin kunde efter Behag trækkes for Vinduet og dæmpe Lyset, naar det blev altfor stærkt for Beboeren af Qvistkammeret.

Man anede, af en Dames fine Smag havde paataget sig at forskjønne det ydmyge Opholdssted for Gjæsten.

Gjæsten var Doctor Apsberg.

Den unge Pige var Marie d'Harcourt.

Samme Dag som Renés Arrestation havde fundet Sted, fjorten Dage førend den nærværende Tid, sad Lægen og arbeidede sin Sal, da Løndøren i Bibliotheket pludseligt blev aabnet.

Mod Sædvane præsenterede Herr Pignana sig udenat banke for Doctoren og underrettede ham om, at hans saavelsom Lægens Huus var omringet af mistænkelige Folk, hvorhos Carbonariaganten paa det Ivrigste opfordrede Apsberg til at unddrage sig Efterforskningerne.

Apsberg vilde ile op paa sit Laboratorium og bemægtige sig sine Papirer, forat tage dem med sig eller tilintetgjøre dem.

Men Politibetjenterne gave ham ikke Tid dertil; de ban-

kede allerede paa Porten og trængte ind i Huset, førend Apsberg havde faaet Tid til at forlade Værelset.

Som man husker, var Doctorens Laboratorium, hvor Forbundets Archiver befandt sig, paa tredie Sal. Lægen var derfor nødsaget til at tye ind i Herr Pignanas Huus gjennem Løndøren i Bibliotheket. Her forblev han i det Kammer, som stødte op til hans Værelse; han lagde Øret til Løndøren, hørte Tummelen af de indtrængende Politibetjenter og glædede sig over det Middel til Flugt, som den hemmelige Gang havde forskaffet ham.

Pludseligt sagde en stærk Stemme til Jomfru Crepineau, den elskværdige Portnerske, der var ude af sig selv over de uventede Gjæster:

„Er Deres Jacobiner af Læge skjult heri Huset, saa kommer De til at undgjælde derfor."

Imedens Jomfru Celestine høit og dyrt forsikkrede, at hendes smukke Leier var fraværende, hvilket hun maaskee virkelig troede eller lod som hun troede i Doctorens Interesse, yttrede en anden Stemme med fremmed Mundart følgende Ord, der indjog den unge Læge ligesaa stor Skræk som Overraskelse:

„Den, De søger, er ikke mere her! Men vil De have sat i ham, saa tryk paa Kobberknappen, som De seer blinke i tredie Hylde af den falske Reol, og De vil da opdage den Vei, ad hvilken han er flygtet ind i Nabohuset."

Et Skrig lød fra Sideværelset, et Skrig af en qvindelig Stemme, og Stemmen, den følsomme Portnerskes Stemme, yttrede følgende Ord til Manden, som havde forraadt den hemmelige Dør:

„Veed De hvad, Herr Nunes, det er skammeligt af Dem saadan at angive Folk! . . . De er en slet og hjerteløs Person!"

Ved at høre sin Hemmelighed røbet, havde Doctoren hurtigt skudt Slaaen for den indvendige Dør, hvilket idetmindste gav ham Tid til at forlade Værelset, hvor han befandt sig, udenat blive arresteret.

Men hvor skulde han flygte hen? hvorledes skulde han undgaae sine Angribere?

Døren til Bibliotheket var kun en svag Hindring, som snart vilde blive ryddet afveien! . . . og derpaa vilde Pignanas Huus blive undersøgt fra Ende til anden!

Udenfor var Huset omringet paa alle Sider, Doctorens Frelse syntes umulig.

Pludselig gik der et Lys op for ham.

„Ikke et Ord mere!" — sagde han til Herr Pignana — „følg mig! . . ."

Apsberg forlod Værelset, hvor begge befandt sig, tilligemed Pignana, gik ned i Gaarden og hentil et Skuur, der kun var adskilt fra Gaarden, hvor han boede, ved nogle slet sammenføiede Planker, brød ved Hjælp af Pignana et Par Brædder fra og befandt sig i et andet Skuur i hans egen Gaard, hvor han mindedes at have anstilt nogle anatomiske Forsøg.

„Men De kaster Dem jo lige i Armene paa Fjenden ved at vende tilbage til Deres Bopæl! . . ." — sagde Herr Pignana halvhøit.

„De vilde blive en meget daarlig General, Herr Pignana" — svarede Apsberg i samme Tone, idet han, uden at gjøre Støi, satte Plankerne i Skuret paa deres gamle Sted — „det er en fiin Krigslist, en Contramarsch, som man siger i strategisk Stiil.

Her have vore Fjender undersøgt hver Krog, følgelig komme de ikke tilbage, og følgelig er dette et sikkert Tilflugtssted for os! . . . Medens Betjenterne lede efter os, hvor vi vare, komme vi og skjule os, hvor de have været."

Doctorens Beregning havde det Udfald, han ventede. Efterat Politibetjenterne havde sprængt Løndøren i Bibliotheket, trængte de ind i Herr Pignanas Bopæl, gjennemsøgte den fra Ende til anden, saavelsom alle de andre Leiligheder i Huset, og bortfjernede sig tilsidst, overtydede om det Unyttige i deres Efterforskninger.

Da det var blevet Aften, — og paa den Tid af Aaret begynder Aftenen Klokken fire — underrettede Apsberg sin Ulykkeskammerat om sin Undvigelsesplan.

Planen bestod i at stige over Gaardmuren ved Hjælp af det Espalier med Slyngplanter, som Doctoren selv havde anlagt.

Efterat have naaet Kronen af Muren, behøvede man blot

at lade sig glide ned paa den anden Side i Hertug d'Harcourts Have, hvorfra den unge Læge agtede at begive sig til Hotellet forat søge et Tilflugtssted hos Vicomten, hvis Arrestation han var uvidende om.

Men ligesaa let som Udførelsen af denne Plan var for den behændige og smidige Apsberg, ligesaa besværlig var den for den tykke Herr Pignana, hvis fremherskende Egenskab just ikke var Behændighed.

Af den Aarsag sagde ogsaa Carbonariagenten til Apsberg, saasnart det var blevet mørkt i Gaarden:

„Flygt De ad den luftige Vei, som Deres Skabelon tillader Dem . . . jeg for min Deel haaber at undslippe ad en mere jordisk . . . nemlig ligefrem ad Porten til Deres Huus . . . selv om jeg til den Ende skulde spille den berømte Hængtes Rolle, forat faae Jfr. Crepineau til at lukke op for mig! . . .

Forresten“ — tilføiede han — „er jeg kun lidt compromitteret i vore Anliggender og haaber let at rede mig udaf det . . .

Jeg ønsker Dem derfor en lykkelig Reise, Doctor, og beder Dem formælde min Compliment til Skyerne histoppe . . .“

Apsberg trykkede den trofaste Carbonaros Haand og listede sig udaf Skuret og hentil Muren. Ved Hjælp af Espaleeret stod han i en Haandevending i Haven til Hotel d'Harcourt, paa den anden Side af Muren.

Stolende paa Mørket, styrede Apsberg Kaasen til Hotellet, hvor han til sin store Forundring fandt alle Vinduer mørke.

Ubenat blive bemærket, naaede han Havetrappen, som førte til Selskabsværelserne i Stueetagen.

Glasdøren var ikke bleven lukket, siden Politibetjenterne havde bragt Vicomten tilbage.

Doctoren stødte Døren op og traadte ind i det forreste Værelse.

Ved Enden af Værelset laa et lille, overordenlig stirligt Boudoir, hvor Marie d'Harcourt som oftest opholdt sig.

Midt i det herskende Mørke vaktes Lægens Opmærksomhed ved en besynderlig Lyd fra Boudoiret . . .

Det var et smerteligt Suk, som besvaredes af en qvalt Hulken.

Apsberg nærmede sig i den Tanke, at der var en Lidende at hjælpe, en Sørgende at trøste.

„Hvem der? . . ." — spurgte Hertug d'Harcourts Stemme.

„Det er mig, naadige Herre . . . Doctor Matheus."

„De her, min Herre? . . ." — svarede Herr d'Harcourt med Strenghed — „man sagde, at De var arresteret ligesom min ulykkelige Søn! . . . og for den samme Forbrydelse! . . ."

„Hvad siger De, naadige Herre? . . ." — udbrød Apsberg i stærk Bevægelse — „René! . . . min kjære René! . . . man har arresteret ham! . . ."

„Ja, min Herre," — svarede den gamle Hertug — „man har arresteret ham, ranet ham fra hans Fader, revet ham ud af hans Arme! . . . og jeg bukkede ikke under for Stødet! . . . men det vil ikke vare længe . . . mit Barns Bødler ville ramme to Hoveder paa eengang!"

„Fader, Fader!" — sagde Marie grædende — „men jeg da? . . . er jeg slet Intet for Dem i Verden?"

En Tjener traadte ind med Lys, og Doctoren saae nu den sørgelige Gruppe, bestaaende af Hertug d'Harcourt, hvis ærværdige Hoved hvilede paa Maries Skulder; Oldingens lange hvide Lokker blandede sig med den smukke unge Piges Fletninger, ligesom det havde været Maanens Sølvstraaler, der legede i hendes brune Haar.

Lægens Smerte beviste Hertugen, hvor dybt hans Søns Skjæbne rørte Vennen.

Han gav Doctoren Haanden og sagde:

„Jeg tilgiver Dem Deres Medskyldighed i min Søns Feiltrin, paa Grund af Deres Venskab for ham og den Omhu, De har viist ham, saavelsom min kjære Marie! . . .

Bevar denne fine Blomst for mig! . . ." — hviskede Hertugen i Øret paa Lægen, idet han betegnede Datteren —

„Hun er den Sidste af det Blomsterbed, som Dødens Lee har meiet!“

„Ak, naadige Herre,“ — svarede Apsberg — „det er et Hverv, som jeg ikke mere kan paatage mig! . . . Renés Skjæbne bliver ogsaa min! . . . imorgen, idag, ja maaskee om faa Minutter . . . Jeg kom forat bede ham om et Tilflugtssted mod vore Fjender, men siden han har mistet sin Frihed, siden alle vore Planer ere tilintetgjorde, saa finder jeg det ikke længere Umagen værdt at kæmpe mod min onde Skjæbne.

Farvel, naadige Herre; jeg vil opsøge René, dele hans Ulykke og værne om hans Liv, ikke mod Menneskerne, men mod den grusomme Sygdom, som truer hans Dage.“

Ved disse Ord bleve Marie d'Harcourts Kinder saa hvide som Marmor, og hun udbrød ligesom uvilkaarlig, med bævende Stemme: „Ak! Fader! . . . lad ham ikke gaae saaledes.“

Apsberg betragtede hende med Forvirring og Overraskelse.

„Nei, mit Barn,“ — sagde Hertugen — „Doctoren skal ikke forlade os. Vi ville beskytte ham mod hans Forfølgere og mod ham selv! . . .“

Apsberg gav efter for Maries og hendes Faders Bønner og fortalte dem det dristige Undvigelsesmiddel, han havde betjent sig af.

„Altsaa“ — sagde Hertugen — „er De ikke bleven seet af Nogen her?“

„Nei.“

„Ingen aner, at De er tyet hertil?“

„Nei.“

Ved Maries Hjælp lagde Hertugen nu Planen til et sikkert Skjul for Doctoren.

I venstre Fløi af Herr d'Harcourts store Hotel fandtes flere ubeboede Kamre, som oprindeligt havde været bestemte for Tyendet; men Hertugen havde siden sin ældste Søns Død betydeligt indskrænket sit Huushold.

Det var i et af disse Kamre, som skyldte Maries Omhu sit nuværende pyntelige Udseende, at vi finde Doctor Matheus i Begyndelsen af indeværende Capitel.

Hertug d'Harcourts gamle Secretair var den Eneste i hele Huset, som var indviet i Hemmeligheden angaaende Lægens Nærværelse. Den brave Mand havde paataget sig at opvarte Doctoren, der ikke saae et Menneske med Undtagelse af Marie og hendes Fader, og den Første langt mere end den Sidste; thi den unge Pige, som var rørt over Fangens Eensomhed og lidt efter lidt blev dristigere, fulgte uvilkaarligt sit Hjertes Indskydelse og besøgte tidt den unge Læge under Paaskud af at forvisse sig om med egne Øine, at der ikke manglede ham Noget i hans beskedne Tilflugtssted; hun kom liig en trøstende Engel for at forskjønne den Fangnes Celle med sin himmelske Nærværelse og gyde lidt Trøst i hans sørgmodige Sjæl.

Thi Arsberg havde i de sidste fjorten Dage tænkt alvorligt over sine politiske Anskuelser og den sørgelige Fremtid, der ventede dem.

Han havde næsten opgivet Haabet om at bringe sine Grundsætninger til at triumfere, og derfra skrev hans dybe Modfaldenhed sig, som forøgedes ved Monteleones Forræderi og hans Forbundsfællers sørgelige Skjæbne.

Midt i disse bittre Betragtninger var der dog en frisk og smilende Tanke, som oplivede hans Sind og fyldte det med usigelig Glæde.

Uden at ville gjøre sig Regnskab for de Følelser, han nærede for Marie, lod den unge Læge sig uvilkaarligt henrive af dem.

Fjernt var den Tanke fra hans Sind, at han nogensinde skulde komme i Besiddelse af den aristokratiske Perle, der stod saa høit over ham i Henseende til Rang, Formue og Fødsel! Men det menneskelige Hjerte er saaledes beskaffent, at ikke engang det bedste og ædeligste kan sige sig fri for et Anstrøg af Egoisme, og maaskee vare Doctorens republikanske Theorier blandede med et svagt Haab om ved Hjælp af dem at nærme sig hende, fra hvem han, paa Grund af deres forskjellige Stilling i Samfundet, nu syntes at være adskilt for evig.

Ihvorledes det nu end forholdt sig, saa overlod Doctoren sig for Øieblikket ganske til den Lykke, dagligt at see den henrivende Skabning, som havde hans Omhu og Aarvaagenhed at takke for sit gjenoplivede Helbred; han velsignede sit Fan=

genskab og tilbragte sit Liv med at vente paa de Timer, da Marie pleiede at aflægge ham sine trøstende Besøg.

Apsberg var en Tydsker og besad som saadan den drømmende og lidenskabelige Charakteer, hos hvilken Kjærligheden udvikler sig næsten frigjort fra jordisk Higen og Tragten! . . .

Apsberg besad Hjertets Platonisme, og hans Hjerte lærte Marie den rene og poetiske Egenskab.

Hans Følelser for den unge Pige vare saa ærbødige og hellige, at han ligesaalidt frygtede for sit Vedkommende, som hun syntes at frygte for ham, naar de sade ene ved hinandens Side!

Den Ild, som brændte paa hans Hjertes Alter for Marie, skjød kun ætheriske og hellige Flammer!

. . . .
. . . .
. . . .

Paa den Dag, vi overraskede Doctoren ivrigt skrivende i det lille Kvistkammer, var han ifærd med at opsætte en Plan til Behandlingen af Marie d'Harcourts Sygdom.

Han gav hende diætetiske Regler; det var et Slags Testament fuldt af Forsynlighed og Hengivenhed til Gunst for den unge Pige.

„Ifald jeg bliver opbaget" — sagde han ved sig selv, medens han nedskrev sin Sundhedshaandbog — „ifald Fremtiden forbeholder Herr d'Harcourts Arving et fornemt Giftermaal," — og det var ligesom et Dolkestik foer igjennem hans Hjerte ved Tanken herom — „ifald et Giftermaal" — tog han atter tilorde med Anstrengelse — „skulde skille hende fra mig, saa vil hun idetmindste i dette samvittighedsfulde Studium af hendes Helbredstilstand finde Midler mod sit arvelige Onde og maaskee komme til at skylde mig Livet . . . et Liv uden Lidelser og fuldt af Lykke!"

Den unge Læge følte Modet svigte ham ved Tanken om, at Marie d'Harcourt kunde leve lykkelig med en Anden.

Ligesom han var ifærd med at anstille disse sørgelige Be=

tragtninger over Frøken d'Harcourts og sin egen Fremtid, hørte han Skridt paa Gangen udenfor Qvistkamret.

Ifølge Aftale med hans Beskyttere, skulde Doctoren hverken besvare nogensomhelst Opfordring til at aabne Døren eller give Tegn paa sin Nærværelse, undtagen efter et aftalt Signal af de tre eneste Personer, der kom i Berørelse med ham, nemlig Hertug d'Harcourt, dennes Datter og den gamle d'Arbel.

Eneboeren lyttede . . .

Den Kommende standsede et Dieblik udenfor Døren og ilede derpaa videre; men Apsberg gjættede, hvem den Flygtende var, ved Hjælp af den Klarsynethed, som saa sjeldent skuffer de Elskende. Tiltrods for den tætte Dør saae hans Hjertes Dine den fortryllende Engel, som havde nedladt sig udenfor hans Tilflugtssted og derpaa udbredt sine Vinger forat flyve bort fra ham! . . .

Men førend Englen var aldeles forsvunden i den lange Gang udenfor Lægens Kammer, blev Døren aabnet, og hans Blik hvilede bedende paa den unge flygtende Pige.

Marie nærmede sig til Doctoren i Lysglandsen af Solskinnet, som faldt ned gjennem Ruderne i Taget; ligesom hendes Skytshelgeninde, Jomfru Marie, syntes hun at svæve ned mod Jorden paa en Straale af det himmelske Lys.

„Nei, Herr Apsberg," — sagde hun i en dæmpet Tone til den unge Læge — „det er en Skam at holde sit Ord saa slet! . . . De havde lovet min Fader kun at aabne efter Signalet! . . ."

„Hvorfor gav De mig da ikke Signalet, min Frøken?..." — spurgte Apsberg blidt bebreidende.

„Jeg kom ikke for at see til Dem," — svarede Marie; — „jeg bragte Dem blot nogle af mine Bøger og Blomster fra mit Drivhuus . . . Jeg er saa bange for, at De skal kjede Dem i dette lille Kammer, bestandig alene og med Hovedet opfyldt af mørke Tanker! . . ."

Med disse Ord traadte den elskelige unge Pige ind til Doctoren, ligesom til en Broder, uden Betænkning, uden Forvirring, rustet med sin Uskyld; og slog hendes Hjerte end en Smule stærkere i dette Dieblik, saa gav den unge Pige kun

sin hurtige Gang og Glæden over at gjensee en Ven Skyld derfor!

Apsberg tog Blomsterne og Bøgerne, som Frøken d'Harcourt havde lagt udenfor hans Dør; han placerede Bøgerne paa Bordet og Blomsterne i en Vase paa Kaminen, idet han priste sig lykkelig ved at faae en Anledning til at vende Ansigtet bort fra Marie; thi han mærkede, at hans Følelser for Øieblikket afspeilede sig i hans Træk.

„Jeg har valgt de meest underholdende Bøger i mit lille Bibliothek," — tog Frøken d'Harcourt tilorde — „en Lærd som De, der bestandig er fordybet i videnskabelige Værker, kan maaskee have godt af at stifte Bekjendtskab med en ung Piges Læsning . . . Det vil opmuntre Dem, Herr Apsberg . . . og desuden vil De maaskee tænke lidt paa Deres Patient, medens De læser dem."

„Det gjør jeg altid;" — svarede Apsberg — „Beviset derpaa er, at jeg beskjæftigede mig med Dem i dette Øieblik."

„Skrev De til mig?" — spurgte Marie naivt ved Synet af Papiret, som Lægen viste hende.

„Nei, Frøken, jeg skrev for Dem. Det er en heel Sundhedsforskrift, som De skal følge . . . naar De engang i Tiden skilles fra Deres kjære Fader . . . naar De bliver gift! . . ."

„Gift! . . ." — gjentog Frøken d'Harcourt, idet hun pludseligt blegnede — „gift! . . . det har jeg aldrig tænkt paa!"

„Det er ikke destomindre det Lod, som venter Dem," — sagde Doctoren. — „Et rigt Giftermaal! . . . En Ægtefælle som er Dem værdig . . . Det vil sandsynligviis ikke vare længe, inden Frierne indfinde sig."

„Herr Apsberg," — svarede den unge Pige stærkt bevæget — „der er Sorg i min Faders Huus . . . min Broders Liv svæver i Fare . . . og mit Helbred er, som De selv siger, kun svagt. De seer derfor, at Tanker som dem, De omtalte, maae ligge fjernt fra mig. Hvad mig angaaer . . ." — vedblev hun med en Bevægelse, som hun for første Gang følte i den unge Læges Selskab — „saa er jeg lykkelig, som jeg er, og

ønsker ingen anden Stilling! . . . Men jeg maa forlade Dem," — skyndte hun sig at tilføie; — „Fader er vist kommen hjem fra Conciergeriet, hvor han har faaet Tilladelse til at tale med min stakkels Broder, og jeg brænder af Begjærlighed efter at høre fra ham! . . . Hertugen og jeg skulle snart bringe Dem Efterretninger."

Let som en Taage, snar som en Sky, forsvandt den yndige unge Pige fra Doctorens Qvistkammer, som lang Tid efter bevarede en Afglands af det fortryllende Syn.

Otte og tyvende Capitel.

Conciergeriet.

Otte Dage efter Samtalen mellem Apsberg og Marie blev der banket paa Døren til Doctorens Kammer.

Han gjennemlæste just for tyvende Gang en af de Bøger, som den unge Pige havde bragt ham.

Det var Fenelons berømte Værk „Telemak," denne poetiske Roman, dette romantiske Poem, som man kunde fristes til at antage for udtænkt af Homer og skrevet af Ovid og Virgil! denne Bog, hvor Moralen er skjult under et saa tykt Blomstertæppe, at Læseren glemmer Værkets alvorlige Grundtanke, forat holde sig til den sirlige Overflade, som skjuler den!

Men vi maae tilstaae, at Apsberg mindre læste Bogen for Bogens Skyld, end for hendes Skyld, som havde laant ham den.

Maries Blikke havde hvilet paa disse Linier, hendes Haand havde gjennembladret den! . . . Det var egenlig det, som gav Ulysses' Søns Historie Værd i den unge Læges Øine . . . derved blev han ikke til Fenelons Telemak, men til Marie d'Harcourts Telemak for ham!

Efter en temmelig stærk Banken fulgte det aftalte Signal.

Doctoren lukkede op og saae sin sædvanlige Opvarter, den gamle Secretair.

„Kjære Herre," — sagde d'Arbel til ham i en bevæget Tone — „jeg kommer i Hertugens Fraværelse forat underrette Dem om, at Frøken Marie befinder sig meget ilde! Jeg veed, at De tidligere har behandlet hende med Held; men Frøkenen vover ikke at gjøre Fordring paa Deres Hjælp for Øieblikket, thi hun er for svag til at gaae opad de mange Trapper . . . og hun er bange forat bringe Dem i Ulykke ved at bede Dem komme ned . . ."

„Herr d'Arbel," — svarede Mathæus — „giv Ordre til at vise Alle bort og mæld mig for Frøken d'Harcourt."

„De vil finde hende i Boudoiret ved Siden af Selskabssalen," — sagde Secretairen — „jeg skal fjerne Tjenerskabet fra Deres Vei, og om et Par Minutter kan De roligt begive Dem til Frøken Marie."

Alting gik, som den gamle Secretair havde sagt, og kort Tid, efterat han havde forladt Doctoren, stod denne foran sin elskværdige Patient.

Marie havde et stærkt Anfald af nerveus Hovedpine.

Siden den i foregaaende Capitel fortalte Samtale med Doctoren havde Frøken d'Harcourts Helbred været mindre godt.

Den unge Pige syntes at lide af et hemmeligt Onde, der havde sit Sæde i Sjælen.

Hendes friske Rosenfarve, som allerede havde tabt sig under Sorgen over Broderens Arrestation, var nu næsten ganske falmet og havde veget Pladsen for en mat Bleghed, som endmere fremhævedes ved en skarp, rød Plet paa hver Kind.

Det var Symptomer, som nødvendigviis maatte vække den duelige Læges Bekymring!

Han nærmede sig derfor Marie d'Harcourt i heftig Bevægelse.

„Hvor det er ædelmodigt af Dem, Herr Doctor, saaledes at sætte Deres Frihed paa Spil for min Skyld! . . . men

jeg var ikke istand til at gaae op til Dem . . . Kræfterne mangle mig! . . ."

„Kræfterne skal vor Omhu nok skaffe Dem igjen," — svarede Doctoren — „forudsat, at Gud i sin Naade vil tillade mig at yde Dem den i nogen Tid! . . ."

„Men jeg," — sagde Marie i en besynderlig Tone, der gik Lægen til Hjerte — „jeg døer, ifald jeg nu skulde gjøre Afkald derpaa! . . ."

„For Deres Skyld" — svarede Doctoren lidenskabeligt — „skal jeg værne om min Frihed ved alle de Midler, der staae i min Magt; thi jeg vil gjenoprette Deres Sundhed, bevare Deres Liv, som er fornødent for Deres fortræffelige Faders Lykke!"

„Hvilken Smerte! . . ." — sagde Marie, idet hun støttede sin sneehvide Pande paa Haanden — „det er, ligesom jeg havde et gloende Jern gjennem begge Tindinger, og af og til giver det frygtelige Ryk! . . ."

„Sover De godt?" — spurgte Doctoren.

„Nei," — svarede hun — „jeg har ikke sovet i flere Nætter . . . eller idetmindste yderst uroligt, med Drømme . . . der qvæle mig! . . ." — tilføiede hun stærkt rødmende.

„Velan!" — sagde Doctoren, udenat bemærke det, thi han grublede over et Middel mod det Sygdomstilfælde, man beskrev ham — „saa troer jeg, det er bedst at anvende det, som flere Gange har hjulpet os . . . Magnetismen kan forskaffe Dem lidt Rolighed og maaskee fordrive den nerveuse Hovedpine, De beklager Dem over."

Med disse Ord reiste han sig og strakte Haanden ud mod Maries Pande, ligesom nogle Maaneder iforveien, paa den Dag, da Marquise de Maulear var bleven paavirket af det magnetiske Fluidum.

Derpaa strøg han sagte med Fingrene nedad den unge Piges Tindinger og henover Øinene . . .

Denne Gang virkede Midlet; Maries Øine bleve matte og forsvandt snart bag de store Øienlaage, ligesom Stjerner bag Skyerne! . . .

Doctoren betragtede hende stiltiende i nogle Minutter og spurgte derpaa nølende, forat kunne bedømme Virkningen af

Midlet og komme paa det Rene med Patientens Sundhedstilstand:

„Befinder De Dem bedre?"

„Ja," — svarede hun — „jeg føler Ro — Velvære . . ."

„Er det Søvnen, som er Skyld deri?"

„Nei."

„Men hvad da?"

„Det vil jeg ikke sige . . ." — svarede Marie.

„Da er det dog nødvendigt, at jeg faaer det at vide... jeg, som gjerne vilde hengive mit eget Liv forat redde Deres!"

„Nuvel, det er . . ."

„Det er?"

„Deres Nærværelse . . . den ømme Omhyggelighed, De viser mig! . . ."

Lægen stod som himmelfalden.

„Seer De," — vedblev den unge Pige — „jeg føler mig ikke vel . . . jeg er ikke lykkelig, uden naar De er hos mig . . . og det er ikke først idag, at jeg føler det . ."

„Min Gud! min Gud! hvad er det, hun siger?" — mumlede Lægen, i hvis Bryst hendes Ord vakte tusind forskjellige Følelser.

„Nei, nei," — vedblev Drømmersken — „det er allerede længe siden . . . fra den Dag . . ."

Han standsede..

„Fra den Dag? . . ." — gjentog Doctoren drevet af en uimodstaaelig Følelse.

„Fra den Dag, da jeg saae Dem i Deres Vindue! . . . ligefra den Dag er det forekommet mig, som Alting laa i Deres Hænder . . . mit Helbred . . . mit Liv . . . og min Lykke," — tilføiede hun i en mere dæmpet Tone.

Apsbergs Hjerte svulmede af salig Glæde ved disse Ord . . . men snart talte Skammen og Angeren høiere end hans Henrykkelse.

At blive elsket af Marie, forekom ham som en Forbrydelse! thi Marie kunde aldrig tilhøre ham, hun var hans høimodige Værts sidste Kjærlighedsskat! og berøve ham denne

Skat, bemægtige sig denne rene Sjæl, lade hende gaae glip af de Planer og glimrende Fremtidsforhaabninger, som Faderen byggede paa hende, — det vilde være uværdigt, utaknemmeligt!

„De gjorde mig stor Sorg forleden Dag! . . ." — tog hun atter tilorde — „og jeg var rigtigt vred paa Dem derfor . . ."

„Jeg? . . ." — sagde Apsberg.

„Ja, hvorfor tale til mig om Giftermaal? . . . ligesom jeg vilde gifte mig? . . . skille mig fra Fader! . . . og en Anden! . . . O! De veed godt, hvem det er . . . nægt det ikke . . . jeg seer det i Deres Øine . . . jeg læser i Deres Tanker!"

„Ja men" — svarede Lægen med heltemodig Anstrengelse — „ifald den, De tænker paa, ikke tænker paa Dem! ifald han er uværdig til Deres Opmærksomhed! . . . ifald han ikke elsker Dem? . . ."

„Han elsker mig! . . ." — svarede Marie med Liv — „han elsker mig! . . . det er jeg vis paa . . . og Beviset er, at det smerter ham at tale til mig, som De taler i dette Øieblik . . . at han skjælver . . . at hans Sjæl er sønderrevet, og at han i Hjertet tænker det Modsatte af hvad han siger mig! . . ."

„Min Gud! . . ." — udbrød Apsberg fortvivlet — „hvad har jeg gjort? . . . og hvad skal jeg nu gribe til, siden hun har gjennemskuet mig!"

„En anden Gang" — svarede Drømmersken blidt spottende — „lader De smukt være at dysse mig isøvn, siden De er fortrædelig over, at jeg har gjættet Dem saa godt! . . ."

Lyden af Trin, som nærmede sig Boudoiret, vakte Apsberg af den smerteblandede Fortryllelse, hvori det sælsomme Optrin havde hensat ham.

Han gjenkjendte Hertug d'Harcourts Stemme; den gamle Secretair fulgte med ham.

„Tys! . . . tys! . . ." — sagde Doctoren, idet han igjen lagde Hænderne paa Maries Pande — „ikke et Ord, ikke en Stavelse mere!"

Drømmerskens Ansigt antog et piinligt Udtryk ved Forbudet; men hun tav og lod til at falde i en dyb Søvn.

Hertugen traadte ind.

„De her, Doctor?" — sagde han til Apsberg — „hvilken Uforsigtighed!"

„Hun var syg!" — svarede Lægen pegende paa Marie.

„Og nu?"

„Nu sover hun."

Hertugen takkede Apsberg paa Datterens Vegne; den ædle Olding syntes at sætte sin hele Lid til den unge Læge, ligesom Matrosen i Havsnød, naar han befaler sig Bølgernes og Stormens Herre ivold!

For første Gang var hvert Ord af Hertugen en Qval, en bitter Bebreidelse for Doctoren.

Han gyste ved Tanken om Frøken d'Harcourts Tilstaaelser; han spurgte sig selv, om han var Skyld i de Følelser, han havde indgydt hende . . . om han havde ladt hende ane sine Følelser . . . og hans Delikatesse, hans Retsfølelse oprørtes ved Tanken om den Priis, som Barnets Helbredelse kostede den allerede saa ulykkelige Fader mod hans Vidende!

Apsberg indsaae, at hans Ophold i Hotel d'Harcourt for Fremtiden var umuligt, at hans Nærværelse her, nu da han kjendte den unge Piges hemmelige Tanker, vilde gjøre ham skyldig i planmæssig Forførelse.

Han tog derfor en modig Beslutning og stod just i Begreb med at tale til Hertugen, da Marie, som i nogle Minutter havde været overladt til sig selv og ikke mere befandt sig under Doctorens magnetiske Indflydelse, vaagnede roligt og smilende.

„Hvilken herlig Søvn! . . ." — sagde hun — „hvor jeg befinder mig vel nu!"

Hertugen kyssede hende ømt.

„Det er vor kjære Doctor, som Du har at takke derfor;" — sagde han til hende — „midt i min Ulykke takker jeg Himlen, fordi den har tilladt mig at frelse en Ven fra hans Forfølgere og bevare det Forsyn, der saa udholdende vaager over min Datters Helbred . . . og Liv!"

Marie gav venskabeligt Doctoren Haanden, ubenat røbe mindste Forlegenhed.

Det smukke Barn bevarede ikke mindste Erindring om de ømme Følelser, hun uforbeholdent havde yttret i Drømme.

Men Hjertet kunde ikke vedblive at sove, og det var netop, fordi den unge Læge vidste det, at han besluttede sig til det smertelige Offer, som Maries Opvaagnen forhindrede ham i at meddele sin ædle Vært strax.

. . . .
. . . .
. . . .

Natten bestyrkede Lægen i den Beslutning, han havde taget. Tidligt næste Morgen indsvøbte han sig i en lang Kappe, som skjulte hans Figur, og begav sig nedtil Hertug d'Harcourts Cabinet, efterat have bedækket sit Hoved med en Paryk, som tidt var bleven benyttet af den stakkels René paa hans Udflugter til Matheus, og som Hertugen, der var underrettet herom, havde ladt bringe op til Doctoren med hele den øvrige Forklædning, forat han i Tilfælde af en Huusundersøgelse kunde føre sig den og slippe bort udenat blive gjenkjendt.

Renés Fader blev med hver Dag mere fortvivlet paa Sønnens Vegne.

Kun eengang var det lykkedes ham at faae den elskede Søn italе, og det ædle unge Menneske havde havt Sjælestyrke nok til at indgyde Herr d'Harcourts Hjerte Forhaabninger om Frihed, som han selv var langtfra at dele.

Vicomten var Gjenstand for en stadig Aarvaagenhed i Fængslet; hans mindste Handlinger bleve iagttagne.

Den bestandige Eensomhed i det mørke og skumle Hul, man havde givet ham til Opholdssted, bevirkede, at Livslede og Modløshed Dag for Dag fik mere Indpas hos det lette og livlige Gemyt, for hvem Bevægelse, Adspredelser og Forlystelser vare blevne til nødvendige Livsbetingelser! . . .

I Løbet af de sidste Dage, siden det enkelte Besøg, Fa-

deren havde faaet Tilladelse til at aflægge hos ham, var desuden Fangens svage Bryst paany bleven angrebet.

Hvad Vennen, den duelige Læge, fremfor Alt frygtede for ham var Kulde og Fugtighed, som kunde bevirke en farlig Irritation i det unge Menneskes Luftorganer.

Irritationen kom; thi man kunde ikke tænke sig noget Fugtigere og Iiskoldere end Renés Celle.

En kort og tør Hoste begyndte.

Arrestforvarerne brøde sig ikke derom, og Conciergerilægen behandlede den som en simpel Forkjølelse; der ikke havde nogen Fare.

Vicomten vilde ikke underrette sin Fader derom, af Frygt forat forvolde ham nye Sorg; Følgen deraf var, at Ildebefindendet inden faa Dage blev til en alvorlig og frygtelig Sygdom.

Paa det Standpunkt vare Tingene, da Doctor Apsberg fremstillede sig for Hertug d'Harcourt.

Hertugen udstødte et overrasket Skrig ved at faae Øie paa ham.

„Hvad er der paafærde, min unge Ven?" — spurgte han med Liv — „De er dog vel aldrig opdaget og nødt til at flygte fra Hotellet her?"

„Naadige Herre," — svarede Lægen — „tillad mig først af Hjertet at takke Dem for den ædelmodige Gjæstfrihed, De har tilstaaet mig, og sige Dem, hvormeget Deres Godhed har mildnet de Qvaler, som i de tre sidste Uger have bestormet mig Dag og Nat! . . .

Uden Dem, uden Deres Venskab vilde jeg allerede have deelt min stakkels Renés Fangenskab, og kun det Haab, jeg nærede om at kunne være Deres elskværdige Datter til Nytte, har afholdt mig fra at henfalde til Modløshed over et forspildt Liv, fra at forgaae af Græmmelse over at see mine Brødre arresterede og en Forræder i den Mand, for hvem jeg nærede det ømmeste Venskab . . ."

„Tal ikke til mig om det Menneske! . . ." — sagde Hertugen i en harmfuld Tone — „han har forraadt min Søn! min Søn har beskyldt ham derfor i mit Paahør!"

„Jeg bevidnede Dem min Erkjendtlighed, naadige Herre,"

— vedblev Apsberg — „forat De ikke skulde drage den i Tvivl, iſær i dette Dieblik, hvor jeg seer mig nødsaget til at forlade Deres Huus!"

„Men hvad er det da for en Fare, som truer Dem her?" — udbrød Hertugen — „hvorfor har De iſinde at forlade os?"

„For ikke at være utaknemmelig, naadige Herre," — svarede Apsberg — „forat De ikke i Tiden skal kunne beskylde Deres Gjæst for lav Utaknemmelighed, forat De skal vedblive at nære den samme Agtelse og Hengivenhed for mig, som De nu hædrer mig med?"

„Hvilken Hemmelighedsfuldhed!..." — sagde Herr d'Harcourt — „hvad betyder det Sprog?"

„Min Herre," — svarede den unge Læge med bævende Stemme — „beviis mig den Gunst, ikke at spørge om Grunden til, at jeg forlader Dem; thi det vilde smerte Dem ligesaa meget at høre den, som mig at sige Dem den."

„Nei," — svarede Oldingen — „jeg kan ikke give mit Samtykke til Deres Forlangende; jeg tillader Dem ikke at forlade Hotellet her, hvor jeg kan frie Dem fra Deres Fjenders Efterforskninger . . . nei, De maa ikke skilles saaledes fra mig!!..

Veed De hvad," — vedblev Hertugen — „selv om De ikke vil blive her for Deres egen Skyld, saa bliv her af Medlidenhed med mig! . . . thi hidindtil har maaskee De alene holdt Livet i det sidste Barn, som Himlen har levnet mig!"

„See her, naadige Herre," — svarede Lægen, idet han gav Herr d'Harcourt et Papir — „her er Frugten af mine vaagne Nætter; jeg har i dette Skrift betegnet alle Midler, Videnskaben anviser til at styrke Deres Datters Helbred, beskytte hende mod de Tilfælde, Aarene føre med sig, og, kort sagt, til at opholde hendes Liv! . . .

Følg nøiagtigt disse Forskrifter, som den oprigtigste Hengivenhed har øst af Kunstens Hjælpekilder, og jeg haaber, at Gud skal velsigne Deres og mine Anstrengelser!"

„Herr Apsberg," — sagde Hertugen — „tilføi mig ikke nok et Hjertestød ved at forlade mig! lad mig ikke leve i en

bestandig Uro . . . Ak! Doctor," — udbrød han — „jeg er allerede ulykkelig nok!"

„Velan!" — svarede den unge Mand, som ikke længere kunde modstaae de indstændige Bønner — „velan, min Herre, De skal erfare, hvad der tvinger mig til at flye, forat De selv kan dømme mellem Pligten og mig!"

Han kastede sig for Oldingens Fødder og tilstod ham Alt!...

Han fortalte ham, hvad Marie havde røbet i sin Søvn, sine egne Kampe og sin modige Beslutning.

„De er en brav Mand, min Herre," — svarede Hertugen med dyb Smerte, idet han løftede ham op — „men jeg er en saare ulykkelig Fader!"

. . . .

Idetsamme traadte Herr d'Harcourts Secretair ind med et Brev.

„Fra min Søn!" — udbrød Hertugen og rev Brevet hurtigt op.

Under Læsningen antoge Faderens Træk et saadant Udtryk af Skræk og Fortvivlelse, at Apsberg og Secretairen styrtede hentil ham og grebe ham i deres Arme, ligesom han foer sammen og syntes paa Nippet at besvime! . . .

„Læs! . . . læs! . . ." — sagde han med qvalt Stemme, idet han gav Lægen Brevet.

Apsberg læste:

„Kjæreste Fader;

„Jeg tør ikke længere skjule det for Dem . . . jeg er „dødssyg . . .

„Kun et eneste Menneske, han, som saa ofte har lindret „mine Lidelser ved sin Omhu og sine Raad, kunde maaskee „endnu frelse mig fra Graven, som aabner sig for mig . . .

„Det Menneske er Apsberg! . . .

„Men jeg tør ikke opfordre ham til at ledsage Dem; thi „han vilde sætte sin Frihed og sit Liv paa Spil ved at besøge mig.

„Kom derfor alene, kjæreste Fader . . . kom og omfavn „mig for sidste Gang! . . ."

„Afsted, min Herre! . . . afsted!" — udbrød Lægen, saasnart han havde udlæst — „afsted udenat spilde et Minut . . . thi om en Time vil det maaskee være for seent! . . ."

„Men De udsætter Deres Liv, min Ven, ved at vove Dem blandt Deres Fjender, som søge efter Dem!"

„Men jeg kan frelse hans! . . ." — svarede Apsberg.

Hertugen kastede sig i den unge Læges Arme.

. . . .

. . . .

. . . .

En halv Time efter dette Optrin bleve to Mænd førte ind i Conciergeriet.

Den Ene var Vicomte René d'Harcourts Fader, den Anden en engelsk Doctor, som Hertugen bragte med til sin døende Søn.

Fængselsdirecteuren vovede ikke at nægte Hertugen Tilladelse til at see Sønnen og lade denne consulere en Læge, han var vant til.

Ført af en Slutter, passerede Hertugen og Doctoren et Jerngitter, bag hvilket man saae en lang, mørk Hvælving udstrække sig i det Uendelige.

Under Hvælvingen, bag Gitteret, sad et af de plumpe og barskudseende Mennesker, som Naturen synes at have udseet til at leve i disse forbiste Helveder.

Hans eneste Bestilling var at aabne og lukke Gitteret, hvormed han syntes ligesaa fast forbundet, som en af de rustne Slaaer!

Posten var ikke uden Fare, thi i Tilfælde af et Oprør i i Fængslet havde Hulens Cerberus udtrykkelig Ordre til at kaste den svære Nøgle, han altid bar i Haanden, ud mellem Jernstængerne og saaledes forhindre Forbrydernes Flugt, idet han selv stillede sig blot for deres Raseri og blodige Hævn!

Hertugen og hans Ledsager viste Manden deres Adgangskort... Nøglen dreiede sig pibende i Laasen, Gitteret aabnede sig for de to Ankommende og faldt tungt i, med et ildevarslende og langt gjenlydende Brag.

Tætved Gitteret laa en Sal, hvor nogle Mænd med skumle Ansigter opholdt sig; det var Sluttere og Gendarmer.

Hertugen og Englænderen maatte underkaste sig en nøiagtig Undersøgelse af disse Personer.

En af dem, hvis Ansigt, skjøndt halvt skjult under en smudsig Kasket, mindede om en af Hovedpersonerne i nærværende Historie, traadte udaf Gruppen, lod Gitteret aabne for sig og forsvandt i samme Øieblik, hvor en ny Slutter viste de Besøgende ind i en skummel Corridor, som førte til Vicomte d'Harcourts Celle.

Paa en ussel Brix, i en fugtig Kjælder, hvor Dagslyset med Møie stjal sig ind gjennem det med tykke Jernstænger forsynede Glughul, laa Sønnen af Hertug d'Harcourt, det ædle Huus' sidste mandlige Spire, berøvet Luft, Varme og den Pleie, som hans lidende Tilstand udkrævede.

Hertugen brast i Graad ved Synet af sin Søn.

Med indfaldne Kinder og Øine, som lyste af Feberens fortærende Ild, reiste den stakkels René sig møisommeligt overende og strakte Armene ud imod sin Fader, som trykkede ham til sit Bryst.

Fjorten Dage havde været tilstrækkelige til at udvikle den frygtelige Sygdom, hvis Spire allerede længe i Stilhed havde gnavet om sig i det ulykkelige unge Menneskes Bryst.

Den fordærvede Atmosphære, hvori han levede, de iiskolde Uddunstninger af Murene i hans Fængsel og Fraværelsen af den stadige og omhyggelige Pleie, som er en Nødvendighed i slige Tilfælde, havde tilhobe sammensvoret sig mod den Ulykkeliges Dage!

En kort og tør Hoste lød hvert Øieblik mellem de tykke Steenvægge, og hvert Anfald af Hosten formindskede den Syges Kræfter og førte ham et Skridt nærmere Evigheden!

Ifald han havde villet være sin Tilstand bekjendt — ifald han tidligere havde underrettet sin Fader derom, vilde han have faaet virksom Hjælp, — ikke af Medynk, thi for Con-

spirateuren søʼte man paa den Tid ingen Medynk, men af Angst for den liberale Presse, hvis Censur Regeringen frygtede; men René nærede altformegen Foragt for sine saakaldte Bødler til at anmode dem om den mindste Tjeneste.

Fængselslægen havde, som sagt, ladet sig nøie med at ordonnere ham nogle interesserende Midler ved sine Hastværksbesøg.

Døden spillede Vicomte d'Harcourt paa Læberne, udenat det sjødesløse Menneske havde lagt Mærke dertil!

. . . .

Saasnart Slutteren havde ført Herr d'Harcourt og Englænderen ind, borrfjernede han sig med den Ytring, at han vilde hente dem om lidt.

Vicomten fik nu Øie paa den Fremmede, som fulgte med hans Fader.

Englænderen havde nærmet sig; han greb det unge Menneskes Haand og trykkede den med en Ømhed, som betog den Syge enhver Tvivl.

„Apsberg! . . . Apsberg! . . ." — udbrød han — „han maatte komme, Fader! . . . Jeg var vis vaa, han kom! . . ."

„Stille . . . kjære René! . . ." — sagde Doctoren — „stille for din Skyld . . . for min Skyld . . . Glem Vennen og see blot Lægen i mig . . . Siig mig, hvorledes Du har det; men skynd Dig, Tiden er kostbar! . . . eller rettere, sig Intet, spild ikke dine Kræfter paa at beskrive mig Lidelser, som jeg fatter, og som sønderslide mit Hjerte! Jeg seer dem, jeg læser dem i dine Øine, af dit Ansigt, af hvert Symptom i din Tilstand!"

Doctoren vendte sig bort forat skjule sin Graad.

Men man skuffer ikke en Faders Hjerte, og Faderen havde seet Lægens Taarer!

„Min Herre," — sagde han til ham — „frels ham! frels ham! . . . red min Søn! . . ."

Apsberg gjorde Vold paa sig selv og undertrykkede sin Smerte.

„Vi skulle frelse ham," — svarede han med rolig Stemme

— „der findes et ypperligt Lægemiddel for Kriser af den Natur; jeg troer, at Gud selv i sin Barmhjertighed har aabenbaret den helbredende Sammensætning deraf for den store Læge, fra hvem jeg har den . . . den berømte Osvald af det wienske Facultet.

Bemældte vidunderlige Lægedrik vil standse Sygdommens Fremskridt og give os Tid til at anvende virksomme Midler! . . ."

Han trak en Tegnebog op af Lommen og skrev den Recept, hvormed han ventede at frelse Vennens Liv, paa et løst Blad.

„Nu have vi ikke en Time, ikke et Minut at spilde" — sagde han — „der maa øieblikkeligt sendes Bud til det nærmeste Apothek for uopholdeligt at faae den fortræffelige Lægedrik tillavet."

Doctoren holdt endnu Recepten i Haanden, da Døren til Cellen blev revet voldsomt op.

Flere Betjenter, fulgte af Gendarmer, styrtede ind i Fængslet og omringede og grebe Apsberg.

„Arresteer ham!" — skreg en Betjent — „det er ham, det er den tydske Læge, som vi saalænge have ledt om . . . man har angivet ham!"

Virkningen af dette Optrin lader sig ikke beskrive.

Vicomten anstrengte sig forgjæves for at springe op af Sengen og ile sin Ven tilhjælp. Hertugen stod bleg og stum af Skræk; Apsberg derimod forblev rolig og fattet; han lod sig gribe uden Modstand og syntes at glemme sig selv for kun at tænke paa sin Vens Farr.

„Mine Herrer!" — sagde han til dem — „gjør med mig, hvad De ville; men tillad mig blot at blive et Par Minutter hos det unge Menneske her, hvem Døden spiller paa Læberne, og skynd Dem at bringe denne Recept paa Apotheket."

„Et Papir!" — udbrød Politibetjenten glad ved Synet af det, Apsberg holdt i Haanden — „en Undvigelsesplan maaskee! . . . Det maa bringes til Fængselsdirecteuren, til den kongelige Procureur: det er et nyt Aktstykke til Protokollen over Jacobineren her! . . ."

Med disse Ord snappede han Papiret og lod det forsvinde i sin rummelige Lomme.

„Tag denne Person med," — sagde han til Gendarmerne, idet han pegede paa Doctoren — „lad ham ikke tale et Ord mere med Fangen!"

De Elendige styrtede sig over Lægen som hungrige Ulve og slæbte ham ud af Fangehullet.

Hertugen blev alene tilbage hos sin Søn.

Den sidste Rystelse havde udtømt Patientens Kræfter.

Under et frygteligt Anfald af Hoste var René sunken tilbage paa sit Leie; han følte en Dødskulde fare igjennem hans Aarer og stivne hans Blod.

„En Læge! en Læge! . . ." — skreg Hertugen, idet han styrtede hentil Døren, som var falden i — „for Guds Skyld, en Læge! . . . min Søn døer! . . ."

Døren aabnede sig ikke!

Den stakkels Fader bukkede sig fortvivlet over den Døende; han greb snart den ene og snart den anden af hans Hænder, søgte at opvarme dem med sin Aande og opgav kun denne smertelige Beskjæftigelse for paany at vende tilbage til Døren og skrige med hjerteskjærende Stemme:

„En Læge! . . . for Guds Skyld, en Læge til min Søn, som døer!!!"

. . . .

En halv Time efter Apsbergs Arrestation traadte tre Mænd ind i Vicomte d'Harcourts Fængsel og fandt Hertugen med den halvt afsjælede Søn i sine Arme.

Disse Mænd vare Directeuren for Conciergeriet, Fængselslægen og Slutteren.

„Min Herre," — sagde Hertugen til Directeuren i en høitidelig Tone, idet han reiste sig i sin fulde Høide — „De har gjort Dem medskyldig i en skjændig Forbrydelse! . . . og jeg, Hertug d'Harcourt, Pair af Frankrig og Storkors af Helligaandsordenen, indstævner Dem herved for Kongens og Folkets Domstol!"

„Hvad mener De, min Herre? . . ." — spurgte Direc-

teuren med en Angst, som han ikke kunde skjule — „Hvad beklager De Dem over? . . ."

„Jeg beklager mig over, at De har ladt et Menneske, der hidindtil kun er mistænkt, eftersom Loven endnu ikke har udtalt sig angaaende hans Forbrydelse, sætte i et Fangehul uden Luft og Lys, ligesom en dødsdømt Forbryder! . . . jeg beklager mig over, at De har ladt den Læge slæbe bort, som jeg havde bragt hid, forat han kunde yde min Søn den nødvendige Hjælp! . . . jeg beklager mig over den Brutalitet, hvormed Deres Folk have bemægtiget sig Recepten, der kunde frelse min Søn fra Døden, og saaledes maaskee berøvet ham det store Middel til Frelse!"

Hertugen sagde kun altfor sandt; det unge Menneske begyndte at snappe efter Veiret, hans Bryst hævede sig krampagtigt, og alle Tegn paa et nærforestaaende Endeligt viste sig hos den Døende.

Directeuren havde søgt at fremstamme nogle Ord forat retfærdiggjøre for de Bebreidelser, som Renés Fader henvendte til ham; men Hertugen udbrød, idet han pegede paa sin Søn:

„Ikke et Ord mere, min Herre! . . . lad Deres skjændige Værk fuldbyrdes i Ro! . . . eller skaf mig øieblikkeligt Recepten fra vor egen Doctor! . . .

Det Papir er min Søns Liv, Herre!"

Da Directeuren gjorde Mine til selv at ile afsted forat hente det, standsede Fængselslægen ham og hviskede, pegende paa den Syge, over hvis Ansigt Døden allerede udbredte sin Skygge:

„Det er for seent! . . ."

Vicomten reiste sig virkeligt overende med den sidste Anstrengelse . . .

„Fader . . . Fader . . ." — sagde han med mat Stemme til den ædle Olding — „tilgiv mig den Sorg, jeg har foraarsaget Dem . . . tilgiv mig, som jeg tilgiver Enhver, der har tilføiet mig Ondt! . . . ja, Enhver! . . . dog, nei, nei! . . ." — tog han atter tilorde i en Tone fuld af Had — „der er et Menneske, som jeg forbander, thi han har styrtet mig i Fordærvelse! . . . forraadt mig! . . . forraadt os

Alle til vore Fjender! . . . og den Mand . . . hør det, Fader . . . hører det Alle . . . det er Grev de Monteleone! . . ."

Hans Haand sank ned paa Brystet, og hans sidste Suk smeltede sammen med det sidste Kys, som den ulykkelige Fader gav ham! . . .

„Ingen Søn mere!!! . . ." — udbrød Oldingen fortvivlet.

Han sank ned ved Siden af Barnet, som Gud tog tilbage til sig!

Ni og tyvende Capitel.

Skriftemaalet.

Som fortalt i et foregaaende Capitel, begav Grev de Monteleone sig til Politikammeret.

Det var det Samme, som at overantvorde sig til sine Fjender; men Greven betænkte sig ikke.

Monteleone foretrak en hurtig Død for det utaalelige Liv, man havde skabt ham.

Politimesteren modtog ham paa det meest Forekommende og vidt forskjelligt fra den Maade, hvorpaa han tre Dage tidligere vilde have modtaget den, der af hans Bureauer var betegnet ham som hemmelig Agent.

Grunden laa deri, at Herr H . . ., efter Grevens kraftige Protest i Hertug d'Harcourts Hotel, var bleven tvivlraadig med Hensyn til de foregivne hemmelige Tjenester, man tilskrev den neapolitanske Adelsmand.

Ved at benytte Politi mod Politi og lade Grevens selvkaldte Agent udspionere, var hans Tvivl angaaende Monteleones Ikkedeeltagelse i bemaldte Persons Handlinger næsten

blevet til Visshed, og han skjælvede ved Tanken om den Dumriansrolle, man havde ladt ham spille i den lyssky Sag, saavelsom for de Følger, den kunde drage efter sig:

Først og fremmest Latterligheden, der var det Frygteligste for en Magt som Politiets:

Dernæst forat den skjændigt bagvaskede Greve skulde tage til Gjenmæle;

Og endelig for det uhyre Feilgreb, at have ladt den Vigtigste af alle Carbonarierne forblive paa fri Fod, fordi man havde antaget ham for en Bundsforvant af den Regering, hvis bittreste Fjende han var.

Skylden laa hos Herr H . . ., som blindt havde ladt sig tage ved Næsen og trukket hele det franske Politi efter sig, Ministeren selv iberegnet.

Politiadjutanten saae kun een Udvei til Frelse, og det var at træde den truende Fare dristigt imøde.

Herr H . . . gik til Politimesteren og tilstod ham det Hele.

Saasnart den første Vrede var forbi, indsaae begge Politimændene med Forfærdelse, at de havde compromitteret sig i lige høi Grad: den Ene, for hvad han havde gjort, og den Anden, for hvad han havde tilladt ham at gjøre. Man blev derfor enig om at spille den eneste Rolle, man havde tilbage, — en Rolle, der rigtignok var høist macchiavellistisk, men som paa den anden Side reddede dem udaf Kniben.

Bemældte Rolle gik ud paa, høitøstet at nægte enhver Deeltagelse i de ondskabsfulde Rygter, der gik om Grev de Monteleone; men lade Folk sige, hvad de vilde, og blive i den Tro, at Grunden til Politiets Taushed enten maatte søges i dets Ligegyldighed, hvad denne Sag angik, eller i den Hemmelighedsfuldhed, der nødvendigviis maatte finde Sted mellem det og dets Agenter.

Hvad Grev de Monteleones fremtidige politiske Handlinger angik, saa vare de ikke synderligt at frygte, eftersom hans vigtigste Medskyldige vare opdagede, deres Planer tilintetgjorte og han selv betragtet af sine Forbundsfæller som en Forræder og Angiver! . . .

Kun to Ting kunde forvolde Herr H . . . Bekymring.

Den Ene var, hvorledes det besynderlige Menneske vilde bære sig ad, som havde benyttet sig af Grevens Navn forat bringe Politiet paa Spor efter Complottet.

Men Herr H . . . beroligede sig snart ved Tanken om, at den Vei, han vilde slaae ind paa, var overeensstemmende med Uslingens Øiemeed.

I modsat Tilfælde havde han desuden tusind Midler til sin Raadighed til at sikkre sig Personens evige Taushed.

Med Hensyn til det paa Monteleones Navn udstedte Beviis, som kunde blive til et frygteligt Vaaben i Grevens Hænder og tjene som Basis for hans Anklage mod Politibestyrelsen, saa havde Herr H... til sin store Glæde erfaret af Stenio, at Beviset var tilintetgjort . . .

Politimesteren betænkte sig derfor ikke paa at modtage Greven, da han lod sig mælde hos ham.

„Min Herre," — sagde Monteleone til ham — „en frygtelig Bagvaskelse hviler paa mig! . . . Udenat tage Hensyn til min Charakteer eller mit Navn, har man vovet at beskylde mig forat høre til Deres Agenter, og jeg beder Dem derfor hjælpe mig med at gjendrive den Skjændighed!"

„Herr Grevens Ære" — svarede Politimesteren undvigende — „staaer hævet over en Beskyldning af den Natur, og jeg finder, det vilde være en Krænkelse mod den, offenligt at protestere mod en Bagvaskelse, der ikke retfærdiggjøres ved Nogetsomhelst i Deres foregaaende Liv!"

„Meget vel, min Herre," — svarede Monteleone — „men selv en af Deres første Undergivne har ikke generet sig forat bestyrke Rygtet ved det tvetydige Svar, han gav mig for et Par Dage siden, ved den unge Vicomte d'Harcourts Arrestation."

Politimesteren ringede.

„Lad Herr H . . . komme op," — sagde han til den Vagthavende.

„Min Herre," — henvendte Politimesteren sig i en streng Tone til Herr H . . ., da denne kom — „De har, efter hvad Herr Greven siger, ladt, som De troede paa hans Deelagtighed i min Administrations hemmelige Handlinger, og offen-

ligt ytttret Ord, som vidnede om Deres Anskuelser i saa Henseende!"

„Herr Greven gjør mig Uret ved at tillægge mig slige Hensigter," — svarede Chefen for det politiske Politi — „jeg vilde ikke fæste Lid til de Beskyldninger, han fremførte mod sig selv, af den Grund, at det var mig ubehageligt at troe en saa høitstaaende Mand som Herr Greven skyldig i Conspiration!... Men Gud skal være mit Vidne, at den Fornærmelse, han tilskriver mig, aldrig er kommet mig i Tankerne! . . . og var det ikke at give denne Fornærmelse en for Herr Greven krænkende Vigtighed, saa skulde jeg med Glæde tilbagekalde den saa offenligt, han kunde ønske!"

Greven stod som himmelfalden ved at høre denne Tale.

Maaskee havde han selv underlagt Herr H . . .s Ord en feilagtig Mening! . . .

Desuden var det ham umuligt at gjætte Hensigten af denne Ubekjendighed! . . . hans Fornuft, hans sunde Sands kunde ikke udfinde nogen sandsynlig Grund.

„De seer selv, Herr Greve," — tog Politimesteren atter tilorde — „at Enhver troer Dem saa hævet over den Bagvaskelse, De beklager Dem over, at man ikke engang vil tage til Gjenmæle derimod, og at Beskaffenheden af vor Administration gjør det til en Umulighed for den at indblande sig i Æresspørgsmaale; thi isaafald vilde Forsvaret blive værre end Anklagen!"

„Jeg har allerede opfordret den Herre," — svarede Greven, idet han pegede paa Herr H... — til at give mig Opreisning for den skjændige Rolle, man tildeler mig, og kommer nu forat forlange den af Dem selv! . . ."

Herr H . . . og Politimesteren saae forlegne paa hinanden.

„Jeg er ligesaa skyldig som dem, De har ladt arrestere," — vedblev Monteleone — „og jeg fordrer derfor ifølge Pligt og Retfærdighed at dele vor Forbundsfælles Skjæbne."

„Jeg handler kun ifølge høiere Ordre, min Herre," — svarede Politimesteren — „og med Hensyn til Dem har jeg ingen modtaget! . . .

Jeg foretrækker derfor at troe, at Deres Venskab for Deres

saakaldte Forbundsfæller bringer Dem til at overdrive Deres Vildfarelser og Medskyldighed; men vær overtydet om," — tilføiede han — „at De, saasnart Deres Medskyldighed bliver os beviist, skal finde mig ligesaa streng mod Dem, som jeg har seet mig nødsaget til at være mod hine."

Med disse Ord bukkede Politimesteren for Greven de Monteleone og gik ind i sit Værelse.

Greven forlod Politikamret i et Sindsoprør, som ikke lader sig beskrive.

Den Retfærdiggjørelse, han vilde kjøbe paa sit Livs, sin Frihedds Bekostning, slog ham feil; hans Raseri og Fortvivlelse var grændseløs! . . .

Et nyt Stød ventede ham; han, saavelsom hele Paris, erfarede snart Vicomte d'Harcourts Død.

Han erfarede ligeledes, at Vennens ærværdige Fader gav ham Skylden for det sørgelige Dødsfald, idet han offenligt anklagede ham forat have angivet hans Søn.

. . . .
. . . .
. . . .

Vi forlade en kort Tid vor Helt forat beskjæftige os med en sørgelig Begivenhed, som paa det Tidspunkt satte den kongelige Familie i Sorg og hele Frankrig i Forvirring.

Bemeldte Begivenhed, for hvilken der endnu ligger en Hemmelighed til Grund, var Hertugen af Berrys Død.

Da denne Prinds, Landets Haab, i sit Livs Foraar faldt for en ussel Snigmorders Dolk, kom ikke blot Frankrig, men hele Europa i Bevægelse.

Et almindeligt Skrig hævede sig mod de hemmelige Selskaber:

Naturligviis undergik de, hvis fornemste Medlemmer befandt sig i Regeringens Hænder, først Følgerne af det skjændige Mord.

Carbonariernes Formænd saae deres Lænker blive tungere og deres Fængsler til Fangehuller.

Dhrr. B . . ., Ober . . ., Banquier F . . ., General

A . . . og især den ulykkelige Apsberg bleve ikke staaende; saavel i deres Papirer, som i deres hele Fortid søgte man at finde Spor af den Medskyldighed, man tillagde dem i det skjændige Mord.

Men man fandt Intet, og det blev snart beviist, at Uslingens Forbrydelse var enestaaende, uden Ophavsmænd, uden Medskyldige! . . .

Det var idetmindste Alt, hvad Frankrig, hvad Verden erfarede angaaende Udfaldet af denne Proces. Det var det, som Justitsen erklærede, — som retfærdiggjorde den Dom, der sendte Louvel til Skafottet.

De Liberale beklagede sig bitterligt over de Bagvaskelser, man havde udbredt paa deres Bekostning; den første Bebreidelse, man gjorde Regeringen, og især det nyligfaldne Ministerium Decazes, var den skrigende Uretfærdighed, man havde udviist mod de fængslede Carbonarier.

Men een Stemme overdøvede alle andre . . . Denne Stemme talte saa høit, at den rokkede alle Overtydninger og naaede lige til Tronens Fod.

Det var Hertug d'Harcourts Stemme, den Adelsmand, som ifølge Dyd og Hjerte var Konge! . . . ham, hvis Ord var en Lov, hvem Alle beundrede, hvem hele Paris ærede og elskede!

Hertugen, der var saa værdig til Medynk, paa Grund af Tabet af sine Børn, anklagede dem for Barbari, der havde berøvet ham hans sidste Søn.

Han fortalte Vicomte d'Harcourts Død; hvorledes han havde været mistænkt for en politisk Forbrydelse, der maaskee kun existerede i Indbildningen, og bestyrkede ved sit Fortvivlelsesskrig de Beskyldninger, man førte mod det faldne Ministerium.

Det nye Ministerium bævede af Skræk for den almindelige Fordømmelsesdom; det vilde popularisere sig ved Mildhed.

Man saae efterhaanden Fængslerne aabne sig, og deres blege Indvaanere gives tilbage til Friheden, under den kongelige Naades Solskin.

I Førstningen kunde Carbonariformændene ikke prise sig af samme Held, som deres underordnede Forbundsfæller.

Der anlagdes Sag imod dem; man forefandt Revolutionsplaner nok, som vare gaaede tilgrunde i Fødslen, men ingen egenlige Kjendsgjerninger!

Kun Ideer, Utopier, sociale Paradoxer, men intet Andet.

Hhrr. F..., B..., Ober... og deres Forbundsfæller, hvis Venner iøvrigt virkede til Gunst for dem, bleve idømte et Par Maaneders Fængselsstraf, som i Forbindelse med deres Varetægtsarrestation forekom Dommerne som tilstrækkelig Straf for Forhaabninger og Planer, der ikke vare gaaede i Opfyldelse.

General A... blev forviist fra Frankrig.

Apsberg blev siddende under Laas og Lukke i Concirgeriet; vi skulle senere faae at see, hvorledes Fængslet aabnede sig for ham.

Hvad Thaddeo Rovero angik, saa lykkedes det hverken Aminta eller Prinds de Maulear, der elskede ham som en Søn, at opdage hans Tilflugtssted, og hver Dag bragte i saa Henseende den sørgende Søsters Hjerte en ny Sorg, en ny Skuffelse!...

Et Aar gik hen!

. . . .
. . . .
. . . .

I de første Dage af April Maaned 1821 sad en Mand paa omtrent fyrgetyve Aar under en Løvhytte i en lille Have, som hørte til et beskedent Landsted i Bondebyen Neuilly.

Haven stødte op til Seinen, der tjente som Grændse for en Græsplaine, som strakte sig lige nedtil Flodbredden.

Manden, vi omtalte, sad i en bøiet Stilling og syntes overvældet af Smerte og legemlige Lidelser.

Hans magre og blege Træk, hule Kinder, indfaldne Øine og næsten sneehvide Haar gave ham Udseende af en langt høiere Alder, end han i Virkeligheden havde.

I denne tidlig gamle Olding, i denne usle, sygelige Skabning vilde Ingen have gjenkjendt den smukke, glimrende og stirlige Grev de Monteleone, der for kort Tid siden havde været saa indtagende og misundt!...

En frygtelig Græmmelse havde undergravet den kraftige Natur. Maanederne vare blevne til Aar for ham! ... Han havde lidt Alt, hvad en i Henseende til Legeme og Sjæl saa rigt begavet Organisation kunde lide.

Det stadige Rygte, som forfulgte Greven, havde knust ham med sine Kolleslag.

Efter det forgjæves Besøg hos Politimesteren havde han endnu et Par Maaneder søgt at sætte sig til Modværge.

Det Uhyre, som forfulgte ham, havde fordobblet sine Angreb.

Et almindeligt Fordømmelsesskrig havde hævet sig imod ham, fra alle Munde, fra alle Hjerter.

Venner og Slægtninge af Politiets Offre havde i Fællesskab udstødt Forbandelser mod den, som man beskyldte for at være Ophavsmanden til saamange Ulykker!

Bagvadskelsen havde omspændt ham paa alle Sider med sine Staalkløer. Forgjæves havde han hævet sin Røst, forgjæves havde han fordret Beviser ... man svarede ham ved at anføre Kjendsgjerninger!...

Hans talrige Dueller førte kun til, at man sagde om ham:

„Det er en Spion, som slaaes godt ... men en Spion er og bliver det!

Nu bemægtigede Modløsheden sig Greven; han skyede den Verden, som forbandede ham; han drog bort for at skjule et Liv, som kun een Bevæggrund afholdt ham fra at gjøre Ende paa!...

Denne hellige og dyrebare Bevæggrund var et andet Liv, som han vidste var afhængigt af hans ... et Liv, der sluttede sig til hans Liv, som Vedbenden slutter sig til Egen!... og Greven vedblev at leve, fordi en anden Skabning ikke skulde døe!...

Denne Skabning, snarere Engel end Qvinde, var Marquise de Maulear.

Trodsende det Samfund, der forstødte den, hun elskede, vaagede Aminta over den Ulykkelige, ligesom Moderen vaager over Barnet, og forlod næsten aldrig Greven, hendes eneste

Kjærlighed . . . han, hvis Taarer faldt paa hendes Hjerte som sydende Lava! . . .

Marquisen havde kjøbt sig en Eiendom i Nærheden af det lille Huus, som Monteleone beboede; hun tilbragte hver Dag hos ham og oplivede, liig et kjærligt Forsyn, den mistrøstige Sjæl ved sin Nærværelse.

. . . .

Paa den Dag, vi gjenfinde Greven siddende i sin Løvhytte, nærmede den gamle Giacomo sin Herre, idet han rømmede sig forat underrette ham om sin Ankomst.

„Naadige Herre," — sagde han til ham — „det er mig . . . Deres Huushovmester . . . jeg har Noget at sige Dem."

„Jeg har ingen Huushovmester! . . ." — svarede Greven barsk — „En ussel Banlyst, som jeg, tør ikke prunke med slige Benævnelser, som Intet her retfærdiggjør . . . og hvad den Titel af naadige Herre angaaer, som Du endnu behager at tillægge mig, saa er det en latterlig Spot i min sørgelige Stilling!"

„Men det er jo dog Deres Excellences Titel," — sagde den gamle Tjener — „som de Kjeltringer, der have krænket Dem, ikke kunne berøve Dem."

De have berøvet mig Mere end det! . . ." — sagde Greven med et bittert Smiil . . . — „de have berøvet mig min Ære! Jeg forbyder Dig at kalde mig saaledes!"

„Godt," — svarede den gamle Mand, som Marquisen havde paalagt ikke at modsige sin Herre — „saa kalder jeg den naadige Herre for Herr Greve . . . men derfor bliver Herr Greven alligevel ved at være naadig Herre!"

„Nok, nok!" — svarede Greven vredt — „Gaa Din Vei . . . Du trætter mig . . . Du qvæler mig!"

„Jeg qvæle Dem! . . ." — sagde Giacomo i en bedrøvet Tone — „jeg, som gjerne vilde give mit Blod forat glæde Dem! . . ."

Greven vendte sig om til sin trofaste gamle Tjener; han saae Taarerne i hans Oine og kastede sig i Oldingens Arme, dreven af en uvilkaarlig Følelse.

„Du elsker mig, Du! . . ." — udbrød han — „Du elsker mig tiltrods for Alt! . . ."

„Hun med . . ." — svarede Giacomo, hvis Ansigt straalede af Glæde ved dette Tegn paa hans Herres Kjærlighed — „Hun med, hun elsker Dem! . . . Den ædle, den gode, den tilbedelsesværdige Qvinde!"

„Aminta . . ." — sagde Greven — „ja, uden hende, min stakkels Ven, vilde Du allerede for lang Tid siden ikke have havt nogen Herre."

„Naadige Herre . . . hvad jeg vil sige, Herr Greve," — sagde den gamle Tjener ved at høre Skridt nærme sig — „jeg maa mælde Dem, at Fru Marquisen kommer."

„Lad hende komme, lad hende komme!" — sagde Greven, idet han med Møie reiste sig op fra Stolen — „de Timer, hvori jeg seer hende, ere de eneste lykkelige i mit Liv."

„Javist, javist," — vedblev Giacomo — „men hun kommer ikke alene."

„Ei, men hvem er da med hende? . . . Hvem vover at gjæste Angiveren, som de Nedrige kalde mig! . . . Hvem vover at trodse den Spedalskes Nærværelse? . . ."

„Det er . . ." — sagde Tjeneren nølende — „det er . . . Prinds de Maulear."

„Prindsen! Prindsen her hos mig! . . . Nei, nei, lad ham gaae, jeg modtager Ingen, jeg vil ikke see Nogen! . . ."

„De kommer ikkedestomindre til at see mig, Herr Greve . . ." — sagde Prindsen, idet han nærmede sig med Aminta under Armen.

„Velan, hvad vil De mig, min Herre?" — spurgte Monteleone — „ifald det er en ny Fornærmelse, De vil tilføie mig, saa er det en Grusomhed at have opsøgt mig her for den Sags Skyld."

„Monteleone," — sagde Aminta til ham — „Prindsen kommer forat aflægge Dem et venskabeligt Besøg . . . hans

Ord vilde gjøre Dem godt . . . det er mig, som bringer ham med!"

Greven faldt tilbage paa Bænken og vendte Hovedet bort uden at svare Noget.

„Herr Greve," — sagde Prindsen — „ifald jeg ikke i otte Maaneder havde været holdt tilbage paa et af mine Landgodser af en haardnakket Podagra, saa vilde De tidligere have seet mig hos Dem! . . ."

„Aha!" — udbrød Greven overrasket.

„... Saa vilde De allerede tidligere seet mig; min Anger over det Onde, jeg har tilføiet Dem, vilde have ført mig hid! . . .

Jeg har altfor hurtigt givet for en opbrusende Uvillie, som jeg vil angre hele mit Liv! . . .

Nu er jeg kommen til en anden Overbeviisning! . . . De Oplysninger, min kjære Svigerdatter har givet mig med Hensyn til Deres skjulte Hjælpekilder, og især, hvad hun har fortalt mig angaaende Deres Fortvivlelse og den Glæmmelse, hvoraf Deres Udvorteds bærer saa synlige Spor, ligesom hendes Kjærlighed til Dem og Høiagtelse for Deres Charakteer, — alt dette har endelig bragt mig til at indsee den Uretfærdighed, jeg har begaaet imod Dem! . . ."

Greven saae forundret og tvivlraadigt paa Prindsen.

„Og da Folk af vor Charakteer ikke behøve at skamme sig ved at tilstaae deres Feil og bede om Tilgivelse, saa kommer jeg, Herr Greve, forat bede Dem tilgive mig."

Med disse Ord bukkede Prinds de Maulear dybt for Grev de Monteleone.

I Løbet af nogle Øieblikke stod Sidstnævnte taus . . .

Derpaa greb han Prindsens Haand, trykkede den til sit Hjerte og svarede:

„Føl, hvor det banker, naadige Herre, og sig mig, om en lumpen Forbryders Hjerte kunde slaae saaledes under en ærlig Mands Haand! . . . Om det vilde banke saaledes af Glæde ved at blive beviist Retfærdighed! . . ."

. . . .

Fra denne Dag at regne kunde Grev de Monteleone ikke blot glæde sig ved en øm Kjærlighed, men ogsaa ved et oprigtigt Venskab.

. . . .

En Maaned efter Prinds de Maulears første Besøg paa Landstedet i Neuilly tildrog Følgende sig i et uhyggeligt udseende Værelse i Gaden Cazette, i Forstaden St. Germain.

Et Fruentimmer laa paa Sygeleiet.

En Mand af barsk Udseende sad ved Sengen.

„Som jeg siger Dem, jeg vil have en Præst," — sagde Fruentimmeret — „det er Grusomhed af Dem at nægte mig det!"

„Ei hvad!" — svarede Manden — „saa slet er De endnu ikke, naadige Frue. Hvorfor skulde vi gaae hen og indvie tredie Mand i vore Sager? Skriftemaal duer kun for Folk, som ligge for Døden . . . og saavidt er det endnu ikke kommet med Dem!"

„Men jeg er saa syg . . ." — svarede Fruentimmeret — „mine Kræfter aftage Dag for Dag! . . ."

„Godt!" — sagde Manden — „saa lad os slutte en Overeenskomst, Fru Hertuginde: De faaer en Præst; men det bliver ikke ham, De først skrifter for."

„Igjen Deres gamle Ideer, Stenio," — svarede Hertuginden.

„Det forekommer mig dog, som disse Ideer ikke saa ganske skrive sig fra mig; sagde De ikke en Dag, da De følte Dem meget slet:

Nei, jeg vil ikke døe udenat have hævnet mig fuldstændigt! . . . Jeg vil have, at han skal vide,

hvorfra det Slag kommer, som har knust hans Liv!... Jeg vil have, at han skal forbande mig ligesaa høit, som jeg har forbandet ham!"

„Det er sandt," — sagde Hertuginden, som tænkte efter, medens hun hørte paa Italieneren — „det er sandt . . . jeg har sagt det."

„Godt! Øieblikket er kommet; siden De er bange for at døe, hvorfor vil De da lade vort Værk ufuldført! . .

„Men naar jeg nu siger ham det Hele," — svarede Fru de Palma — „frygter De saa ikke for Dem selv?"

„Nei," — svarede Salvatori — „nu er det Menneske kun en Skygge, og Raden er kommet til mig at knuse ham under min Jernhaand, ligesom han gjorde, da han gav mig Dolkestikket i Armen. Forresten vil man ikke troe ham! Hvem troer en Spion?"

Hertuginden havde kun lagt Mærke til Italienerens første Ytring:

„Nu er det Menneske kun en Skygge!!!"

„Han er altsaa meget forandret? . . . meget syg?" — spurgte hun med en Bevægelse, som hun ikke kunde beherske.

„Han? . . . Ja, han er paa Nippet at krepere . . . den offenlige Foragt har knust denne Kæmpe i Stolthed ! . . vi have min Sandten gjort vort Bedste dertil! . . .

Med Hensyn til den rørende Omhyggelighed, De nys var saa god at yttre for mig, saa kan jeg fortælle Dem, at jeg reiser . . . De har gjort mig riig, og skulde vi have den Ulykke at miste Dem . . . nei, Død drabe ikke!" — tilføiede han ved at see la Felina gjøre en ængstlig Gebærde — „have vi den Ulykke, saa bliver jeg ikke en Time længere i dette forbandede Land."

„Godt," — sagde hun — „giv mig Pen, Blæk og Papir."

Hun skrev et Par Linier med rystende Haand.

„Til Greven! . . ." — sagde hun — „jeg venter ham imorgen."

„Godt," — svarede Italieneren med barsk Stemme, idet han forlod Værelset.

Neppe var han gaaet, før Hertuginden ringede.

Den trofaste Kammerjomfru, som altid havde været hos hende, traadte ind

Hertuginden trak hende hentil sig og satte Munden til hendes Øre, ligesom hun var bange for, at Nogen skulde høre hende. Derpaa tilhviskede hun hende hurtigt et Par Ord og sank tilbage paa Sengen, udmattet af den havte Anstrængelse.

. . . .

Det var virkelig Hertuginden af Palma, den smukke Sangerinde fra San-Carlo, som vi gjenfinde døende i et fattigt og uhyggeligt Hjem.

Guds Haand, der undertiden ogsaa heri Livet rammer den Skyldige, havde lagt sig tungt paa denne Qvinde! . . .

Træt af den Tvang, Ægteskabet paalagde ham, og mere end nogensinde besnæret af sin magre Dandserinde, søgte Hertugen kun en Leilighed til at afryste sine Lænker, og endelig kom den.

Han viste pludseligt en Skinsyge, som han var langtfra at føle, og det lykkedes ham ved Hjælp af skjændigt Spioneri at sætte sig i Besiddelse af Nøglen til det lille Skrivebord, hvor vi have seet Fru de Palma gjemme sit „Hjertes Dagbog", der indeholdt en omstændelig Beretning om hendes fortvarige Kjærlighedsforstaaelse med Monteleone.

Bevæbnet med dette Dokument, gjorde Hertugen af Palma en frygtelig Skandale, truede med Proces og opnaaede let den forønskede Skilsmisse!

Hertuginden blev pludseligt Gjenstand for almindelig Foragt.

Alle de adelige Damer, der vare opbragte over Gesan-

tens Mesalliance, lyste høirøstet Fordømmelsesdommen over den skyldige Ægtefælle! . . . over det „simple" Fruentimmer, der havde trængt sig ind i en Stilling, hvortil hun viste sig uværdig! . . . og den stolte Hertuginde var pludseligt banlyst fra en Verden, som begjærligt greb Leiligheden til at forstøde den, man med saamegen Uvillie havde optaget i sit Skjød!

La Felina var iyet til den beskedne Leilighed i det eensomme Qvarteer, hvor vi atter finde hende, thi ligesom „Venus, der hænger ved sit Bytte", kunde hun ikke beslutte sig til at forlade Paris, hvor hun gyste ved Tanken at see Monteleone som gjenoprettet i Folks Omdømme og Amintas Gemal!

En tærende Sygdom havde angrebet hende.

Stenio, den hævngjerrige Italiener, som var indviet i hendes Hemmeligheder, havde skaffet sig Indpas hos hende; benyttende sig af det Herredømme, som hans Medskyldighed forskaffede ham, havde han først ved List og dernæst ved Trudsler opkastet sig til Tyran over hende, hvis ydmyge Slave han nys havde været!

. . . .

Samme Dag, foregaaende Optrin fandt Sted, modtog Herr de Monteleone følgende Brev:

„En Dame, hvis Haand De udentvivl vil gjenkjende af „denne Skrivelse, ligger for Døden . . .

„I Navn af den Medlidenhed, hun fortjener, beder jeg „Dem see til hende!

„Afslaa ikke en Døendes sidste Bøn. Kom!"

Underneden stod Fru de Palmas Adresse.

Greven havde for lang Tid siden tabt Hertuginden af Sigte; han vidste, at hun var skilt fra Manden, men i sin Ligegyldighed for Alt havde han ikke engang spurgt om Grunden til Brudet.

Hans Hjertensgodhed og Høimodighed lod ham be-

tragte det som en Pligt at efterkomme Indbydelsen, og Dagen efter, paa Slaget tolv, præsenterede han sig for La Felina.

Stenio var kommet ham et Par Minutter i Forkjøbet; han havde skjult sig i Sideværelset og beredte sig paa at nyde det forestaaende Optrin.

Men neppe var Greven traadt ind i Hertugindens Soveværelse, førend det forekom Italieneren, som han hørte Skridt i det tilstødende Boudoir, der gik udtil en Bagtrappe.

Ihvor gjerne Stenio end havde villet undersøge Grunden til denne Lyd, maatte han dog gjøre Afkald derpaa; thi han kunde blot komme til Boudoiret gjennem Hertugindens Værelse, — og Grev de Monteleone befandt sig allerede hos Fru de Palma.

Saasnart Greven og la Felina fik Øie paa hinanden, udstødte de et Skrig af Forbauselse.

Det var to Gjenfærd, som mødtes paa Gravens Rand.

„Herr Greve," — tog Hertuginden tilorde med svag og afbrudt Stemme — „der gives en Time i Livet, hvor Sandheden maa frem, førend de Læber, der udtale den, ere stivnede af Gravens Kulde! . . .

Det er derfor Sandhed, De vil faae at høre . . . Sandhed, som Døende tale den, uden Frygt for jordiske Bekymringer eller Menneskernes Vrede! . . ."

„Tal De, naadige Frue," — svarede Greven — „mit Liv er saa fuldt af Besynderligheder, at jeg ikke mere undrer mig over Noget!"

„De kommer maaskee dog til at undre Dem, Herr Greve; thi jeg vil give Dem Opløsningen paa den smertelige Gaade, som De saalænge forgjæves har bestræbt Dem forat faae opklaret!"

Ved disse Ord blev Greven opmærksom.

„De maa tidt have spurgt Dem selv," — tog la Felina tilorde — „hvem den hemmelige Fjende var, som havde berøvet Dem den offenlige Agtelse, Deres Ære og An-

seelse . . . Jeg skal nu nævne Dem den Fjende, Herr de Monteleone."

Greven foer overrasket op.

„Afbryd mig ikke;" — sagde Fru de Palma — „den Fjende" — vedblev hun — „har knyttet sig til Deres Fjed, lidt efter lidt forgiftet Deres Liv, og det har han gjort paa følgende Maade:

De var ødelagt, Herr Greve, ja, i Bund og Grund ødelagt! . . . Men han sendte Dem to forskjellige Gange halvtredsindstyvetusind Francs, idet han lod Dem staae i den Formening, at disse Penge var en Erstatning fra den, som havde stilt Dem ved Deres Formue . . ."

„Det var altsaa ikke Lamberti?" — udbrød Greven.

„Nei," — sagde Hertuginden — „Bankerotspillere stjæle nok, men give ikke tilbage! . . .

Et falskt Brev fra Banquieren paalagde Dem at fortie den foregivne Erstatning . . . paa den Maade skabte man Dem hemmelighedsfulde Hjælpekilder, som nødvendigviis maatte vække Verdens Mistænksomhed og bestyrke Rygtet om en vanærende Forstaaelse mellem Dem og Politiet! . . ."

Greven blegnede af Rædsel.

„Hør videre," — vedblev la Felina —

„Et Menneske, en Dæmon . . . der havde solgt sig til Deres Fjende, indsneg sig efter Befaling hos den falske Matheus, Deres Forbundsfælle i Carbonarismen; han opdirkede den Pult, hvori Doctoren gjemte Forbundets Archiver, og bemægtigede sig Dag for Dag Medlemslisterne, som De betroede ham, eftergjorde dem behændigt og udleverede Originalerne til Politiet."

„Skjændigt! skjændigt! . . ." — udbrød Monteleone.

„Han gjorde mere. Han havde den Frækhed at nedskrive Deres Navn som S p i o n paa et Papir, der blev læst af Deres Ven, Thaddeo Rovero . . ."

„Min Gud! . . . Min Gud! . . . hvad hører jeg?" — sagde Greven.

„Denne Dæmon" — tilføiede Hertuginden — „fandt Dem endnu ikke tilstrækkelig sværtet i Verdens og Deres Brød-

res Dine: En Aften benyttede han sig snildt af et Besøg, som De aflagde mig. Iført en Kappe, som lignede Deres, sprang han ind i Deres Vogn, lod sig kjøre til Politikamret gik derind i Paasyn af Deres skjulte og af ham underrettede Venner, idet han med høi Røst nævnede Deres Navn for Portneren . . ."

„Men det er jo djævelsk! . . . djævelsk! . . ." — udbrød Monteleone tilintetgjort.

„Jeg sagde Dem jo ogsaa," — svarede Hertuginden koldblodigt — „at det var en Dæmon!

Derpaa" — vedblev hun — „opdyngede man alle disse Beviser imod Dem. Den franske Regering, som selv var ført bag Lyset, forskaanede naturligviis den indflydelsesrige Conspirateur, Carbonarismens Formand, i den Tanke, at han var dens Agent! . . .

Verden og den offenlige Foragt fuldførte hans Værk . . .

De var tilintetgjort, flyrtet, og det var det, som Deres Fjende eftertragtede! . . ."

„Men hvorfra skrev hans Forbittrelse sig?" — udbrød Greven ude af sig selv.

„De havde berøvet Deres Fjende Lykken! . . . han berøvede Dem Æren! . . .

De havde forladt den, som tilbad Dem . . . De vilde ægte en Anden . . . hun vanærede Dem for at forebygge det . . .

Og nu, Grev de Monteleone," — sagde la Felina, idet hun reiste sig overende — „behøver jeg at nævne Dig den Qvinde? . . . har Du ikke gjenkjendt mig? . . .

„Elendige!" — sagde Greven — „frygter Du ikke for, at jeg skal dræbe Dig! . . ."

„Til hvad Nytte," — svarede hun — „siden jeg er i Begreb med at døe!

„Velan," — sagde han — „saa skal Du tage nok en Forbrydelse med Dig i Graven tilligemed alle de andre Forbrydelser, Du har aabenbaret mig!... med min Ære har Du berøvet mig mit Liv! . . ."

Med disse Ord trak han en Pistol op af Brystlommen, satte den for Panden og vilde trykke af . . .

. . . .
. . . .
. . . .

Men med Grevens sidste Ord var en Dør bleven aabnet, og en Haand holdt Monteleones Arm tilbage . . .

Han vendte sig hurtigt om og saae Hertug d'Harcourt.

„Grev de Monteleone," — sagde den ædle Olding til ham — „der findes kun een Stemme i Verden, som kan gjengive Dem den Ære, man frækt har berøvet Dem — og det er min! . . .

Det er den Mands Stemme, Faderens, — „tilføiede han med taarefyldte Øine — „som offenlig har beskyldt Dem forat have angivet hans Søn, forat have udleveret ham til hans Bødler og myrdet ham! . . ."

„O, det er Gud, som sender Dem! . . ." — udbrød Greven i en Tone fuld af Haab — „Dem . . . ja, Dem vil man troe! . . . De vil blive hørt! . . . Min Herre," — vedblev han ude af sig selv — „ikke sandt, De har hørt Alt! . . . De veed nu alt, hvad det Uhyre har tilføiet mig!... De vil fortælle det! . . . O! . . . sig nok engang, at De vil fortælle det! . . . Jeg bønfalder Dem derom for Deres Fødder! . . ."

„Herr Greve," — svarede Hertugen, idet han løftede Monteleone op og trykkede ham til sit Bryst — „det tilkommer mig at bønfalde Dem, thi det er mig, som er den Skyldige! . . . Min Stemme har høiere end alle andre nedskreget Fordømmelse over den Uskyldige! . . . Jeg har nedkaldt Himlens og Menneskenes Hævn over Dem! . . ."

„Himlen! . . ." — gjentog Monteleone — „ja, det er den, som, rørt over mine Lidelser, har ført Dem hid."

„Ja," — svarede Hertugen — „det er Gud . . . og

hende" — tilføiede han pegende paa la Felina, hvis glædestraalende Øine stode i skarp Modsætning til den Dødeblegbed, som bedækkede hendes Kinder! . . .

„Hende?" — sagde Greven forbauset — „hende, som har vanæret mig?"

„Ja, hende!" — svarede Hertugen — „som, rørt af en fra Gud sendt Anger, igaar har ladet mig anmode ved sit trofaste Tyende om at komme hid, for at høre hendes sidste og smertelige Skriftermaal."

Neppe vare disse Ord ude af Hertugens Mund, førend et Skrig, som af en forbittret Chakal eller Hyæne, lød fra Sidecabinettet

„Frels mig! . . . frels mig! . . ." — sagde Hertuginden, idet hun greb Monteleones Arm og skjulte sig bagved ham — „det er ham! . . . ham! . . . som vil myrde mig! . . ."

„Ham! . . ." — gjentoge de to Mænd forskrækkede.

„Hvem mener De?" — spurgte Monteleone.

„Stenio . . ." — svarede Hertuginden — „Stenio Salvatori! . . . Den stadige Deeltager i alt det Onde, jeg har tilføiet Dem."

Greven og Hertugen styrtede paa eengang hentil Cabinettet, hvorfra Skriget var kommet . . .

Cabinettet var tomt; en Løndør stod aaben, og Døren gik ud til Trappegangen!

Da de to Mænd vendte tilbage til Sovekamret, laa den Syge, som havde været underkastet saamange Rystelser ved det lange og piinlige Skriftemaal, i Dødskampen . . . men hun havde endnu Kraft nok til at gjentage den Bøn, hun Dagen iforveien havde henvendt til Stenio:

„En Præst! . . . For Guds Skyld, en Præst! . . . forat jeg kan skrifte for Gud, hvad jeg nys har skriftet for Menneskene! . . ."

Døren gik op; en Geistlig traadte ind.

„Kom, kom, min Fader . . ." — sagde Hertuginden — „kom og sig, at Gud tilgiver mig, ligesom Menneskene have tilgivet mig!"

Den Geistlige standsede et Øieblik midt i Værelset, ligesom greben af dyb Rørelse, og sagde:

„Der mangler en Tilgivelse i dem, De har modtaget, Frue, og den bringer jeg Dem . . . fra en Ulykkelig, hvis Livs Qval De har været . . . hvem De har brugt som et Vaaben til at fælde den Uskyldige! . . ." — og han pegede paa Greven. — „Jeg var her," — vedblev han — „her . . . med Hertugen . . . jeg har hørt Alt, ligesom han! . . .

Den Tilgivelse, Fru Hertuginde, kommer fra Thaddeo Rovero!"

Neppe havde Thaddeo nævnet sit Navn, førend Monteleone trykkede ham til sit Hjerte . . .

. . . .

Slutning.

Et Par Dage efter begav et beskedent Liigtog sig til Kirkegaarden!

Tre Mand udgjorde Følget . . .

Det var Grev de Monteleone, Arm i Arm med Hertug d'Harcourt, og Abbé Thaddeo Rovero, som aabnede Toget!

Efterat have seet sig saa bittret skuffet i Henseende til sin Kjærlighed og sit Venskab, havde Thaddeo udelukkende vendt sig til Gud, der ikke skuffer dem, der elske ham! . . .

Den fredløse Thaddeo havde først søgt Tilflugt i et Seminarium og derpaa ladt sig vie til Præst.

Tilfældigviis var hans Bolig i Nærheden af la Felinas.

Kammerjomfruen havde faaet Befaling at hente en from Gudstjener til sin Frue.

Himlen havde gjort Resten.

Et sælsomt Rygte begyndte at udbrede sig i Paris . . . Pludseligt erfarede man hele Sandheden angaaende Grev de Monteleone..

En af Hertug d'Harcourt underskrevet og i alle Datidens Blade indrykket Skrivelse indeholdt en tro Beretning om hele det frygtelige Drama.

I denne Skrivelse erklærede Hertugen for Paris og hele Europa, hvad han havde erklæret Monteleone i Hertuginden af Palmas Værelse:

„Ifald der findes en Stemme i Verden, der kan gjenoprette Deres krænkede Ære, saa er det Faderens, som uretfærdigt har beskyldt Dem for at have forvoldt hans Søns Død!"

Den, der glædede sig meest over denne glimrende Opreisning efter Monteleone, var den tilbedelsesværdige Qvinde, som aldrig havde næret nogen Tvivl om sin Elskede!

Kongen vilde see Hertug d'Harcourt... han forstod og deelte den ulykkelige Faders Smerte; thi ogsaa han begræd Tabet af sin Tronarving, sin inderligtelskede Brodersøn!

Hertugen forlod Ludvig den Attende med Benaadningen for Renés Ven, den høimodige Apsberg, i sin Lomme, og da han havde opsøgt ham i Conciergeriets mørke Fangehuller, da Apsberg havde hilst paa ham og ængsteligt spurgt til Maries Befindende, svarede han:

„Ja, det er en Sygdom, som vil give Dem mere at bestille end De troer; thi hun er baade legems- og hjertesyg, saa De faaer to Onder at helbrede paa eengang! . . .

Men jeg stoler paa Deres Duelighed," — vedblev Herr d'Harcourt — „Lægen paatager sig det Ene og Ægtemanden det Andet! . . ."

. . . .

. . . .

. . . .

En Maaned gik hen efter disse Begivenheder, og den første Mai, Blomsternes, Solskinnets og Glædens Dag for hele

Naturen, begave to Par, fulgte af talrige Venner og et glimrende Optog, sig fra et lille Landsted paa Seinebredden til den beskedne Kirke i Bondebyen Neuilly . . .

Prinds de Maulear, hvem Glæden havde gjort ung igjen, gav Marie d'Harcourt Armen.

Hertug d'Harcourt førte Marquise de Maulear.

Greven og Apsberg fulgte bagefter dem.

En Præst ventede ved Foden af Alteret.

Denne Præst, som skabte fire Lykkelige, medens han selv kun havde den himmelske Lykke ivente, var Thaddeo Rovero! . . .

. . . .
. . . .
. . . .

De tre øvrige Carbonarier følte lidt efter lidt deres revolutionaire Begeistring kjølnes; thi alle Tre havde nu Baand, som knyttede dem fast til det Samfund, de vilde omstyrte.

To af dem ved Familieforhold;

Den Tredie ved Religionen!

Carbonarismen uddøde ikke i Europa med den franske Carbonarismes Skibbrud.

Den laa ti Aar i Dvale og vaagnede i 1830.

Træet er voret. Verden høster nu de bittre Frugter!

Stenio Salvatori fik Lønnen for de Forbrydelser, han havde begaaet i Frankrig, i sit Fædreland Italien.

En Broder af Venta'en i Castel-la-Mare plantede sin Dolk i hans nedrige Hjerte!

Hvad vort gamle Bekjendtskab Jomfru Celestine Crepineau angik, saa blev hun rørt af den guddommelige Naade. I sin Anger over at have anbragt sin eneste og rene Kjærlighed saa ilde, indviede hun sig liig Magdalena til Herrens Tjeneste og døde, til stor Opbyggelse for de Troende, som Vievandsuddelerske ved Kirken St. Thomas d'Aquin.

Ende.

Til Læserne. Ved en Feil fra Trykkeriets Side er der paa 1ste Side af 38te Ark kommet til at staae Pag. 485 istedetfor 585, hvilket herved for Indbindingens Skyld bemærkes.

